

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne
z 100 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 15 i 16 września 2011 r.

SUPLEMENT

Odpowiedzi na interpelacje poselskie

część 2

Warszawa
2011

TREŚĆ

Suplementu do Sprawozdania Stenograficznego z 100. posiedzenia Sejmu w dniach 15 i 16 września 2011 r.

część 2

str.

str.

Odpowiedzi na interpelacje			
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk.	287	Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz.	372
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski.	289	Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski.	373
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	289	Sekretarz stanu Jan Borkowski	375
Podsekretarz stanu Wiesław Szczuka.	289	Minister Cezary Grabarczyk	376
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	290	Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński.	376
Podsekretarz stanu Jacek Dominik	292	Podsekretarz stanu Radosław Stępień	379
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	292	Sekretarz stanu Ludwik Kotecki.	380
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	293	Podsekretarz stanu Radosław Stępień	381
Podsekretarz stanu Adam Rapacki.	294	Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński.	382
Podsekretarz stanu Wiesław Szczuka.	297	Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk.	383
Podsekretarz stanu Maciej Kaliski	299	Sekretarz stanu Jakub Szulc.	384
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	300	Podsekretarz stanu Marek Bucior.	387
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk.	301	Podsekretarz stanu Andrzej Massel	391
Podsekretarz stanu Adam Rapacki.	303	Podsekretarz stanu Andrzej Butra	392
Podsekretarz stanu Magdalena Gaj	306	Podsekretarz stanu Grażyna Henclewska.	395
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki.	333	Podsekretarz stanu Monika Smoleń	397
Sekretarz stanu Adam Zdziebło	335	Podsekretarz stanu Radosław Stępień	397
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski.	336	Podsekretarz stanu Grażyna Bernatowicz	398
Sekretarz stanu Jarosław Duda	337	Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	399
Podsekretarz stanu Marek Bucior.	338	Podsekretarz stanu Adam Fronczak.	400
Sekretarz stanu w Kancelarii		Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	401
Prezesa Rady Ministrów		Podsekretarz stanu Janusz Zaleski.	402
Bartosz Arłukowicz	339	Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	403
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	341	Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	404
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	343	Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	405
Podsekretarz stanu Dariusz Bogdan.	344	Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	405
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	347	Podsekretarz stanu Maciej Kaliski	406
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	348	Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	407
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	348	Minister Adam Giersz	409
Podsekretarz stanu Janusz Żbik.	349	Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński.	410
Minister Jolanta Fedak	350	Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski.	411
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	351	Podsekretarz stanu Marek Haber.	412
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	354	Podsekretarz stanu Piotr Kluz	412
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	354	Sekretarz stanu Ludwik Kotecki	414
Sekretarz stanu Jarosław Duda	355	Sekretarz stanu Czesław Mroczek	415
Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński.	356	Sekretarz stanu Ludwik Kotecki.	415
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski.	357	Podsekretarz stanu Andrzej Butra	417
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	357	Minister Marek Sawicki.	418
Podsekretarz stanu Maciej Kaliski	359	Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	418
Sekretarz stanu Jarosław Duda	360	Podsekretarz stanu Andrzej Butra	420
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	364	Sekretarz stanu Jakub Szulc.	423
Minister Elżbieta Bieńkowska.	365	Podsekretarz stanu Andrzej Butra	424
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk.	366	Podsekretarz stanu Radosław Stępień	424
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	367	Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	425
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz.	369	Podsekretarz stanu Marek Bucior.	426
Sekretarz stanu Jakub Szulc.	370	Sekretarz stanu Jan Borkowski	427
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	371	Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	428
		Podsekretarz stanu Radosław Stępień	429

Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	430
Sekretarz stanu Stanisław Chmielewski	430
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	431
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	432
Podsekretarz stanu Dominik Radziwiłł	434
Podsekretarz stanu Grzegorz Walejko	435
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	436
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	436
Sekretarz stanu Jakub Szulc	437
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	439
Sekretarz stanu Jakub Szulc	440
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	441
Sekretarz stanu Jan Borkowski	442
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	444
Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński	445
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	446
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	447
Sekretarz stanu Jan Borkowski	449
Minister Elżbieta Bienkowska	450
Podsekretarz stanu Waldemar Sługocki	452
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz	452
Sekretarz stanu Jan Bury	454
Sekretarz stanu Jan Borkowski	455
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	456
Sekretarz stanu Jakub Szulc	457
Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński	457
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	459
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	461
Sekretarz stanu Kazimierz Płocke	461
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	462
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	462
Minister Adam Giersz	463
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	464
Sekretarz stanu Jan Borkowski	465
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	466
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	468
Podsekretarz stanu Joanna Maćkowiak-Pandera	468
Podsekretarz stanu Marek Bucior	470
Sekretarz stanu Jakub Szulc	471
Podsekretarz stanu Jacek Dominik	475
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	477
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	478
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	479
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	480
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	481
Minister Adam Giersz	482
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	484
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	487
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	487
Podsekretarz stanu Maciej Kaliski	490
Sekretarz stanu Jakub Szulc	492
Sekretarz stanu Kazimierz Płocke	493
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	495
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	496
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	497
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	498
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	499

Sekretarz stanu Czesław Mroczek	500
Minister Aleksander Grad	501
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	503
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	505
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	506
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	510
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	510
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	512
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	513
Minister Elżbieta Bienkowska	514
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	515
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	517
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	518
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	519
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	522
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	523
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	525
Podsekretarz stanu Grzegorz Walejko	526
Sekretarz stanu Ludwik Kotecki	527
Minister Bogdan Zdrojewski	527
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki	528
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	529
Sekretarz stanu Jakub Szulc	531
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	532
Sekretarz stanu Jarosław Duda	533
Podsekretarz stanu Grzegorz Walejko	535
Minister Elżbieta Bienkowska	537
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	538
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	539
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	540
Podsekretarz stanu Marek Bucior	540
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	541
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz	541
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk	543
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	544
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	545
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki	546
Minister Bogdan Zdrojewski	548
Minister Aleksander Grad	549
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	551
Sekretarz stanu Jarosław Duda	551
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	556
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	557
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	558
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	558
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	559
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	560
Zastępca głównego inspektora ochrony środowiska Roman Jaworski	561
Podsekretarz stanu Marek Haber	562
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	563
Sekretarz stanu Adam Zdziebło	564
Sekretarz stanu Jan Borkowski	565
Sekretarz stanu Ludwik Kotecki	566
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	567
Podsekretarz stanu Janusz Żbik	567
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	568
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	570

Podsekretarz stanu Jacek Kapica	572
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	575
Podsekretarz stanu Iwona Wendel	576
Podsekretarz stanu Maciej Kaliski	578
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	579
Minister Elżbieta Bienkowska	580
Podsekretarz stanu Marek Bucior	581
Minister Marek Sawicki	582
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	583
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	584
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	585
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	585
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	586
Minister Aleksander Grad	587
Minister Elżbieta Bienkowska	588
Sekretarz stanu Ludwik Kotecki	590
Podsekretarz stanu Janusz Żbik	593
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	594
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	595
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	596
Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński	597
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	599
Podsekretarz stanu Piotr Stachańczyk	600
Podsekretarz stanu Marek Haber	601
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	602
Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński	603
Podsekretarz stanu Marek Bucior	603
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	606
Podsekretarz stanu Monika Smoleń	612
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	614
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	616
Sekretarz stanu Jan Borkowski	617
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	618
Minister – członek Rady Ministrów	
Michał Boni	619
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki	619
Podsekretarz stanu Marek Haber	621
Podsekretarz stanu Marek Bucior	622
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki	624
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	625
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	627
Sekretarz stanu Jan Borkowski	628
Minister Jolanta Fedak	629
Sekretarz stanu Jakub Szulc	632
Minister Jolanta Fedak	633
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	633
Podsekretarz stanu Andrzej Butra	634
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	636
Minister Aleksander Grad	637
Minister Barbara Kudrycka	638
Minister Adam Giersz	639
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	640
Minister Bogdan Zdrojewski	640
Podsekretarz stanu Andrzej Włodarczyk	641
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski	641
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	642
Sekretarz stanu Maria Elżbieta Orłowska	643
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	644

Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński	645
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	646
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	647
Sekretarz stanu Jarosław Duda	648
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki	648
Minister Aleksander Grad	649
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	651
Podsekretarz stanu Mirosław Sielatycki	652
Minister Aleksander Grad	653
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	654
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	655
Sekretarz stanu Jakub Szulc	656
Minister Bogdan Zdrojewski	658
Sekretarz stanu Włodzimierz Karpiński	659
Sekretarz stanu Jarosław Duda	660
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	660
Sekretarz stanu Jan Borkowski	661
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	662
Podsekretarz stanu Marek Haber	663
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	664
Podsekretarz stanu Iwona Wendel	664
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	665
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	665
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	667
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	667
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk	668
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	669
Podsekretarz stanu Jacek Dominik	669
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	670
Minister Cezary Grabarczyk	671
Minister Bogdan Zdrojewski	671
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	672
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	672
Podsekretarz stanu w Kancelarii	
Prezesa Rady Ministrów Wojciech Nowicki	673
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	677
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	678
Sekretarz stanu Mieczysław Kasprzak	679
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	680
Sekretarz stanu Jan Bury	681
Podsekretarz stanu Grzegorz Wałęjko	682
Podsekretarz stanu Wiesław Szczuka	682
Podsekretarz stanu Grażyna Henclewska	684
Sekretarz stanu Jan Bury	685
Minister Cezary Grabarczyk	686
Sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa	
Rady Ministrów Julia Pitera	686
Podsekretarz stanu Wiesław Szczuka	687
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	688
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	689
Sekretarz stanu Adam Zdziebło	692
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	693
Sekretarz stanu Jan Borkowski	694
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	694
Sekretarz stanu Czesław Mroczek	696
Minister Jolanta Fedak	696
Sekretarz stanu Jakub Szulc	697
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz	698

	<i>str.</i>
Minister Waldemar Pawlak	700
Podsekretarz stanu Marek Haber	701
Minister Mikołaj Budzanowski	702
Sekretarz stanu Jakub Szulc	703
Minister Mikołaj Budzanowski	703
Podsekretarz stanu Marek Haber	704
Minister Barbara Kudrycka	705
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	706

	<i>str.</i>
Sekretarz stanu Jakub Szulc	707
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	708
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	710
Sekretarz stanu Jakub Szulc	711
Podsekretarz stanu Marek Haber	712
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	712
Podsekretarz stanu Marek Haber	714
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	715

ODPOWIEDZI NA INTERPELACJE

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie poprawy organizacji i warunków
leczenia chorych na mukowiscydozę w Polsce
(20098)**

Szanowny Panie Marszałku! Uprzejmie przekazuję odpowiedź na interpelację pana posła Macieja Orzechowskiego w sprawie sytuacji pacjentów chorych na mukowiscydozę, przekazaną Ministerstwu Zdrowia pismem o sygnaturze SPS-023-20098/11.

Minister zdrowia dostrzega problem chorych cierpiących na mukowiscydozę i prowadzi dialog z organizacjami pacjentów dla zapewnienia im jak najlepszego dostępu do terapii. Minister zdrowia otrzymał od przedstawicieli Polskiego Towarzystwa Walki z Mukowiscydozą pismo zawierające propozycję programu zdrowotnego domowej antybiotykoterapii dożylniej w leczeniu zaostrzeń choroby oskrzelowo-płucnej u pacjentów z mukowiscydozą. Minister zdrowia dostrzega wagę przedstawionego problemu i dlatego poszukuje jak najlepszego rozwiązania dla istniejącej sytuacji – jedną z koniecznych do rozwiązania kwestii jest sposób podawania w warunkach domowych leków o kategorii dostępności „Lz”.

Mając powyższe na uwadze, minister zdrowia zwrócił się o opinię w kwestii zasadności utworzenia programu zdrowotnego oraz ewentualnego alternatywnego sposobu wdrożenia pożądanego rozwiązania do prof. dra hab. Kazimierza Roszkowskiego-Słiża, konsultanta krajowego w dziedzinie chorób płuc, oraz prof. dr hab. Anny Dobrzańskiej, konsultanta krajowego w dziedzinie pediatrii.

W kwestii zasadności finansowej ewentualnego uruchomienia ww. programu zdrowotnego Ministerstwo Zdrowia przekazało zlecenia przygotowania analizy wpływu na budżet płatnika oraz analizę rozwiązań stosowanych w innych krajach Unii Europejskiej prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych oraz wystąpiło o opinię w sprawie do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia.

Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia przedstawił liczne zastrzeżenia do przedstawionej propozycji, wskazując na brak możliwości realizacji takiego projektu w formie programu zdrowotnego oraz niecelowość tworzenia takiego programu ze względu na fakt, iż świadczenia objęte propozycją są obecnie finansowane ze środków publicznych – podczas gdy programy terapeutyczne służą wprowadzaniu nowych terapii, których finansowanie w inny sposób byłoby niemożliwe, np. ze względów ekonomicznych. W szczególności zastrzeżenia dotyczyły kwestii fi-

ansowania leków o kategorii dostępności „Lz”, miejsca i czasu trwania programu, warunków udzielania świadczeń oraz trybu kwalifikacji pacjentów. W związku z przedstawionymi wątpliwościami prezes Narodowego Funduszu Zdrowia wskazał na możliwość rozważenia wprowadzenia takiego świadczenia w kategorii świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej. Również w tym wypadku należałoby jednak pominąć w ramach tego świadczenia leki o kategorii dostępności „Lz”. Należy jednocześnie wskazać, że w świetle obowiązujących przepisów konieczne jest uzyskanie rekomendacji prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych dla nowych świadczeń, a dokumentację potrzebną w tym zakresie w stosunku do leków przedstawiają podmioty za nie odpowiedzialne.

Przedstawione przez Narodowy Fundusz Zdrowia były konsultowane z przedstawicielami Polskiego Towarzystwa Walki z Mukowiscydozą na spotkaniu zorganizowanym przez ministra zdrowia. Ostateczne decyzję co do kierunku dalszych działań nie zostały jeszcze podjęte.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 14 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie poprawy organizacji i warunków
leczenia chorych na mukowiscydozę w Polsce
(20258)**

Szanowny Panie Marszałku! Uprzejmie przekazuję odpowiedź na interpelację pana posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie sytuacji pacjentów chorych na mukowiscydozę przekazaną Ministerstwu Zdrowia pismem o sygnaturze SPS-023-20258/11.

Minister zdrowia dostrzega problem chorych cierpiących na mukowiscydozę. Głównym tematem rozmów mających na celu pomoc pacjentom chorym na mukowiscydozę jest kwestia antybiotykoterapii dożylniej w warunkach domowych.

Minister zdrowia otrzymał od przedstawicieli Polskiego Towarzystwa Walki z Mukowiscydozą pismo zawierające propozycję programu zdrowotnego domowej antybiotykoterapii dożylniej w leczeniu zaostrzeń choroby oskrzelowo-płucnej u pacjentów z mukowiscy-

dożą. Minister zdrowia dostrzega wagę przedstawionego problemu i dlatego poszukuje jak najlepszego rozwiązania dla istniejącej sytuacji – jedną z koniecznych do rozwiązania kwestii jest sposób podawania w warunkach domowych leków o kategorii dostępności „Lz”.

Mając powyższe na uwadze, minister zdrowia zwrócił się o opinię w kwestii zasadności utworzenia programu zdrowotnego oraz ewentualnego alternatywnego sposobu wdrożenia pożądaných rozwiązań do prof. dr. hab. Kazimierza Roszkowskiego-Śliża, konsultanta krajowego w dziedzinie chorób płuc, oraz prof. dr. hab. Anny Dobrzańskiej, konsultanta krajowego w dziedzinie pediatrii.

W kwestii zasadności finansowej ewentualnego uruchomienia ww. programu zdrowotnego Ministerstwo Zdrowia przekazało zlecenia przygotowania analizy wpływu na budżet płatnika oraz analizy rozwiązań stosowanych w innych krajach Unii Europejskiej prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznej oraz wystąpiło o opinię w sprawie do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia.

Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia przedstawił liczne zastrzeżenia do przedstawionej propozycji, wskazując na brak możliwości realizacji takiego projektu w formie programu zdrowotnego oraz niecelowość tworzenia takiego programu ze względu na fakt, iż świadczenia objęte propozycją są obecnie finansowane ze środków publicznych – podczas gdy programy terapeutyczne służą wprowadzaniu nowych terapii, których finansowanie w inny sposób byłoby niemożliwe, np. ze względów ekonomicznych. W szczególności zastrzeżenia dotyczyły kwestii finansowania leków o kategorii dostępności „Lz”, miejsca i czasu trwania programu, warunków udzielania świadczeń oraz trybu kwalifikacji pacjentów. W związku z przedstawionymi wątpliwościami prezes Narodowego Funduszu Zdrowia wskazał na możliwość rozważenia wprowadzenia takiego świadczenia w kategorii świadczeń gwarantowanych z zakresu ambulatoryjnej opieki specjalistycznej. Również w tym wypadku należałoby jednak pominąć w ramach tego świadczenia leki o kategorii dostępności „Lz”. Należy jednocześnie wskazać, że w świetle obowiązujących przepisów konieczne jest uzyskanie rekomendacji prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych dla nowych świadczeń, a dokumentację potrzebną w tym zakresie w stosunku do leków przedstawiają podmioty za nie odpowiedzialne.

Przedstawione przez Narodowy Fundusz Zdrowia były konsultowane z przedstawicielami Polskiego Towarzystwa Walki z Mukowiscydozą na spotkaniu zorganizowanym przez ministra zdrowia. Ostateczne decyzje co do kierunku dalszych działań nie zostały jeszcze podjęte.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 14 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na ponowną interpelację
posła Andrzeja Guta-Mostowego**

**w sprawie zmiany ustawy Kodeks cywilny,
w szczególności rozszerzenia zakresu
przedmiotowego art. 49 § 1 Kodeksu cywilnego
(22109)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z ponowną interpelacją pana posła Andrzeja Gut-Mostowego, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 28 lipca 2011 r. nr SPS-023-22109p/11, w sprawie propozycji nowelizacji art. 49 § 1 K.c. zamieszczonej w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy Kodeks cywilny uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Przygotowany przez rząd projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks cywilny (druk sejmowy nr 3595) dotyczy uregulowania statusu prawnego tzw. urzędzeń przesyłowych. Projekt ten przewiduje zmianę m.in. art. 49 § 1 K.c. polegającą na rozszerzeniu zawartego w tym przepisie katalogu urzędzeń przesyłowych o urzędzenia infrastruktury telekomunikacyjnej, a także urzędzenia przeznaczone do prowadzenia ruchu kolejowego, urzędzenia tras tramwajowych, transportu linowego i linii trolejbusowych. Celem projektu jest wprowadzenie rozwiązań, które wyeliminują wątpliwości interpretacyjne i będą stanowić podstawę normatywną rozstrzygnięcia zagadnień prawnych powstających na tle złożonych stanów prawnych, związanych z koniecznością korzystania przez przedsiębiorców z urzędzeń przesyłowych.

Pierwsze czytanie przywołanego projektu odbyło się na 80. posiedzeniu Sejmu w dniu 15 grudnia 2010 r. Projektowany akt został skierowany do dalszych prac w Komisji Nadzwyczajnej do spraw zmian w kodyfikacjach. Na posiedzeniu tej komisji w dniu 4 stycznia 2011 r. projekt został przekazany do podkomisji stałej do nowelizacji prawa cywilnego. Do tej pory prace w podkomisji nie zostały rozpoczęte.

Uprzejmie informuję, że w trakcie prac parlamentarnych nad przedmiotowym projektem organizacje pozarządowe, tj. Stowarzyszenie Federacja Obrony Podhala oraz Związek Podhalan, skierowały do ministra sprawiedliwości, a Związek Podhalan również do przewodniczącego sejmowej Komisji Nadzwyczajnej do spraw zmian w kodyfikacyjnych, wystąpienia, w których zawarto zdecydowaną krytykę wobec przewidzianego w projekcie rozwiązania polegającego na rozszerzeniu o urzędzenia transportu linowego kategorii urzędzeń, o których mowa w art. 49 K.c.

Również sporządzone na zlecenie Biura Analiz Sejmowych opinie prof. dr. hab. Edwarda Gniewka, dr. Michała Warcińskiego oraz opinia prawna sporządzona przez Małgorzatę Bajor-Stachańczyk i Przemysława Sobolewskiego zawierają liczne wątpliwości dotyczące projektowanych w rządowym projekcie usta-

wy rozwiązań, w tym również zmiany treści art. 49 § 1 K.c.

Wszystkie podniesione zastrzeżenia do rządowego projektu ustawy niewątpliwie będą wnikliwie rozważone w toku dalszych prac nad tym projektem. Wyrażam przekonanie, że w toku tych prac zostaną wypracowane optymalne rozwiązania w zakresie regulacji dotyczących urządzeń przesyłowych.

Niezależnie od powyższego stwierdzić trzeba, że w związku z wyznaczoną datą wyborów parlamentarnych, a także faktem, iż rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks cywilny (druk sejmowy nr 3595) nie został umieszczony w sejmowym wykazie projektów ustaw, nad którymi powinno się zakończyć prace do końca VI kadencji Sejmu, wydaje się mało prawdopodobne uchwalenie przedmiotowego projektu ustawy w bieżącej kadencji Sejmu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 19 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na ponowną interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie informacji o problemach
technicznych i organizacyjnych w 36.
Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego
im. Obrońców Warszawy (23056)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z uznaniem przez pana posła Marka Opióły odpowiedzi ministra obrony narodowej na interpelację w sprawie informacji o problemach technicznych i organizacyjnych w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego im. Obrońców Warszawy (SPS-023-23056/11) za niezadowalającą, uprzejmie proszę o przyjęcie dodatkowych wyjaśnień w tej sprawie.

We wskazanym przez pana posła Marka Opióły okresie od listopada 2007 r. do kwietnia 2010 r. przekazywane ministrowi obrony narodowej informacje odnoszące się do 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego dotyczyły przede wszystkim stanu technicznego statków powietrznych (według ich typów, jak też okresów i przyczyn ich niesprawności), ich remontów, stanu ukończenia personelem latającym pułku, a także działań podejmowanych przez Dowództwo Sił Powietrznych w zakresie szkoleń lotniczych i zabezpieczenia transportu najważniejszych osób w państwie.

Wspomniane w interpelacji pana posła Marka Opióły pismo informujące o potrzebie wymiany samolotów 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego skierowane do ministra obrony narodowej (za pośrednictwem szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego) pochodzi z Dowództwa Sił Powietrznych i było sygnowane w dniu 4 grudnia 2008 r. przez gen. dyw. Krzysztofa Załęskiego, w zastępstwie Dowódcy Sił Powietrznych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie przeglądu przez Komisję Europejską
i państwa członkowskie stosowania dyrektywy
2007/44/WE oraz przyjęcia środków
wykonawczych służących dostosowaniu
kryteriów oceny (23236)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Gabrieli Masłowskiej, sygn. SPS-023-23236/11, w sprawie przeglądu przez Komisję Europejską i państwa członkowskie stosowania dyrektywy 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w podmiotach sektora finansowego, Ministerstwo Finansów przesyła w załączeniu^{*)} listę środków wykonawczych implementujących powołaną dyrektywę w poszczególnych krajach członkowskich.

Jednocześnie Ministerstwo Finansów uprzejmie wyjaśnia, że zgodnie z art. 6 dyrektywy 2007/44/WE Komisja Europejska powinna dokonać przeglądu stosowania powołanej dyrektywy, we współpracy z państwami członkowskimi, do dnia 21 marca 2011 r. oraz przedłożyć sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Ministerstwo Finansów kontaktowało się w tej sprawie z przedstawicielstwem Rzeczypospolitej przy Unii Europejskiej, z Ministerstwem Spraw Zagranicznych RP oraz z Komisją Europejską.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Z Dyrekcji Generalnej Rynku Wewnętrznego i Usług Komisji Europejskiej otrzymaliśmy informację, że Komisja nie dokonała jeszcze takiego przeglądu i nie przedłożyła sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu. Komisja przewiduje, że konsultacje poprzedzające przygotowanie przeglądu, o którym mowa w art. 6 przedmiotowej dyrektywy, rozpoczną się pod koniec października br. Zakończenie prac przewidziane jest na wiosnę 2012 r.

W chwili obecnej Komisja nie posiada informacji dotyczących określenia w poszczególnych ustawodawstwach pojęcia reputacji i rękojmi ani informacji dotyczących proporcjonalności wymagań w zależności od planowanego zaangażowania w instytucję finansową. Komisja Europejska nie dysponuje również tłumaczeniami aktów prawnych implementujących dyrektywę 2007/44/WE w poszczególnych państwach członkowskich. W tej sytuacji Ministerstwo Finansów nie jest w stanie wiarygodnie określić sposobu transpozycji jednego z kryteriów oceny ostrożnościowej w legislacjach tych państw.

Udzielenie rzetelnej odpowiedzi na pytania pani poseł wymagałoby poza przetłumaczeniem wskazanych w załączniku aktów prawnych także ich wnikliwej analizy, popartej dogłębną znajomością systemów prawa państw członkowskich. Ze względu na istotne obciążenia Ministerstwa Finansów innymi zadaniami, w tym obowiązkami wynikającymi z pełnienia funkcji polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej, zrealizowanie tego zadania w racjonalnym terminie nie jest możliwe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Wiesław Szczuka

Warszawa, dnia 6 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na ponowną interpelację
posła Wojciecha Sokołowskiego**

**w sprawie obszarów prawnie chronionych
utworzonych na gruntach rolnych i leśnych
metropolii i miast wojewódzkich (23375)**

Odpowiadając na ponowną interpelację posła Wojciecha Sokołowskiego w sprawie obszarów prawnie chronionych utworzonych na gruntach rolnych i leśnych metropolii i miast wojewódzkich, przekazaną przez Pana Marszałka pismem z dnia 21 września 2011 r., znak: SPS-023-23375p/11, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Ustawa z dnia 2 kwietnia 1997 r. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.) w art. 31 ust. 1 stwierdza, iż wolność człowieka podlega ochronie prawnej, stąd każdy jest zobowiązany szanować wolność i prawa innych osób. Z tego wynika zakaz zmuszania kogokolwiek do działań, których prawo jemu nie nakazuje. Oznacza to wolność działania człowieka wszędzie tam, gdzie prawo, jako podstawowy regulator stosunków społecznych, nie wprowadza zakazów. Cytując słowa komentarza do art. 31 konstytucji (Wiesław Skrzydło, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Wydanie IV, Zakamycze 2002) „Jest to całkowite odwrócenie sytuacji istniejącej w odniesieniu do państwa i jego organów. Organ państwa działa tam i o tyle, gdzie i o ile został do tego przez prawo uprawniony i działa z powołaniem się na podstawę prawną. Obywatel zaś może działać wszędzie tam, gdzie ustawa nie wprowadziła zakazów, nie zabroniła mu działania”. I dalej „Generalną zasadą podkreśloną w konstytucji jest to, iż wymienione w niej ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Konstytucja, ustanawiając tę ważną zasadę dotyczącą wolności, jednocześnie określa jej gwarancje i granice oraz warunki stosowania niezbędnych jej ograniczeń. Stanowienie samych zakazów prawnych, a więc ustalanie granic wolności jednostki, jeszcze kwestii nie rozwiązuje do końca i nie zabezpiecza wolności działania jednostki. W państwach prawo stanowią jednak różne organy, wydając akty prawne zajmujące różne miejsce w hierarchii norm prawnych. Zabezpieczając sferę wolności człowieka, konstytucja stanowi, że ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych praw i wolności mogą być ustanowione tylko w ustawie«. Mogą zatem być tylko dziełem ciała przedstawicielskiego pochodzącego z wyborów powszechnych. Tylko Sejm i Senat są władne ograniczenia te wprowadzać, nadając im formę ustawy, a więc aktu prawnego parlamentu uchwalanego w szczególnym trybie i zajmującego wysokie miejsce (tuż po konstytucji) w systemie źródeł prawa w państwie. W sferę tę nie mogą zatem wkraczać – jako prawodawcy – organy władzy wykonawczej, co w państwach totalitarnych jest częstym zjawiskiem”.

Teza mówiąca o tym, iż wprowadzenie zakazów związanych z utworzeniem na danym terenie danej formy ochrony przyrody powoduje naruszenie istoty wolności i prawa własności właścicieli gruntów, nie znajduje również potwierdzenia w utrwalonym orzecznictwie sądów administracyjnych (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 lipca 2011 r., sygn. II OSK 665/11, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 lipca 2011 r., sygn. II OSK 776/11). Zgodnie z wyrokiem NSA z dnia 6 lipca 2011 r., sygn. II OSK 776/11: „ograniczenia lub wyłączenia prawa do zabudowy mogą być wprowadzone w związku z utworzeniem na danym terenie jednej z form przestrzennej ochrony przyrody (park narodowy, rezerwat, park krajobrazowy, obszar chronio-

nego krajobrazu). Stanowisko takie nie narusza uwarunkowań konstytucyjnych dotyczących ochrony prawa własności (zob. „Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz”, pod red. prof. Z. Niewiadomskiego, wyd. 5, C. H. Beck, Warszawa 2009, str. 56–67)”. Stosownie do wyroku NSA z dnia 8 lipca 2011 r., sygn. II OSK 665/11: „Chybiony jest również zarzut kasacyjny dotyczący naruszenia art. 31 ust. 3 oraz art. 64 w związku z art. 2, art. 8 ust. 2 Konstytucji RP. Należy bowiem przypomnieć, że park krajobrazowy w świetle dyspozycji art. 6 ust. 1 pkt 3 u.o.p. jest to ustawowa prawna forma ochrony przyrody, na terenie której obowiązuje reżim prawny danego obszaru specjalnego o charakterze ekologicznym (art. 17 u.o.p.). Stąd dyspozycja art. 17 u.o.p. nie narusza oczywiście dyspozycji art. 64 ust. 3 Konstytucji RP, który stanowi, że własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i ograniczenie to nie może naruszać istoty prawa własności”.

Należy podkreślić, iż przepis art. 140 ustawy Kodeks cywilny stanowi, że właściciel może korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem swego prawa i rozporządzać rzeczą w granicach określonych przez ustawy i zasady współzycia społecznego.

Nawiązując do sprawy poruszanej w interpelacji związanej z powszechną regułą wprowadzania wszystkich zakazów wymienionych w ustawie o ochronie przyrody, które mogą być fakultatywnie wprowadzone na terenie parku krajobrazowego, obszaru chronionego krajobrazu czy też użytku ekologicznego, informuję, iż ww. kwestie leżą wyłącznie w gestii organów wskazanych w ww. ustawie, posiadających kompetencje do tworzenia bądź wyznaczania ww. form ochrony przyrody.

Odnosząc się do problemu monitorowania powstających i istniejących form ochrony przyrody, informuję, iż ww. kwestie leżą w kompetencji Departamentu Informacji o Środowisku Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska odpowiedzialnej za prowadzenie centralnego rejestru form ochrony przyrody na podstawie art. 113 ustawy o ochronie przyrody. Ponadto zgodnie z art. 114 ww. ustawy regionalny dyrektor ochrony środowiska prowadzi rejestr form ochrony przyrody położonych w całości lub w części na obszarze jego działania.

Odnosząc się do kwestii związanej z brakiem dostępu do Internetu, co uniemożliwia powzięcie wiedzy na temat form ochrony przyrody istniejących na danym terenie, informuję, iż tutejszy urząd nie ma wpływu na powyższe. Na organy odpowiedzialne za tworzenie form ochrony przyrody został nałożony obowiązek znakowania terenów objętych ochroną stosownie do art. 115 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody. Ponadto formy ochrony przyrody tworzone są w formie aktów prawa miejscowego, które w myśl ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 197, poz. 1172, z późn. zm.) podlegają obowiązkowi ogłoszenia w wojewódzkim dzien-

niku urzędowym. W związku z powyższym akty powołujące daną formę ochrony przyrody są powszechnie udostępniane.

Nawiązując do zapisu dotyczącego podjęcia zdecydowanych działań legislacyjnych w zakresie zmiany przepisów dotyczących form ochrony przyrody z wyłączeniem rezerwatów przyrody i parków narodowych, informuję, iż obecnie trwają prace nad założeniami do ustawy o ochronie przyrody, podczas których analizowane będą m.in. kwestie dotyczące funkcjonowania form ochrony przyrody.

W interpelacji wskazano również na potrzebę zmian ustawowych, których celem byłoby zaliczenie kosztów procesowych ponoszonych przez strony dochodzące swoich roszczeń z tytułu ograniczenia praw własności na obszarach objętych ochroną przyrody do kosztów utworzenia danego obszaru chronionego. Koszty te miałyby być ponoszone przez organy ustanawiające daną formę ochrony przyrody. Obowiązek ponoszenia kosztów i opłat sądowych w sprawach cywilnych wynika z ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594, z późn. zm.). Zmiana przepisów w zakresie kosztów i opłat sądowych w postępowaniach cywilnych nie leży w gestii Ministerstwa Środowiska.

Odnosząc się do problemu związanego z funkcjonowaniem przepisów prawnych dających właścicielom gruntów objętych formami ochrony przyrody możliwość ubiegania się o wykup nieruchomości lub jej części lub uzyskanie odszkodowania za poniesioną szkodę z tytułu ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości w związku z ochroną środowiska, informuję, iż ww. kwestie regulują przepisy art. 129–134 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.). Organy obowiązane do wypłaty takich odszkodowań zostały wymienione w art. 134 ww. ustawy.

Należy wskazać, iż stosownie do art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego. Podobnie, stosownie do art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590, z późn. zm.), każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone przepisem aktu prawa miejscowego, wydanym w sprawie z zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu organu samorządu województwa, który wydał przepis, do usunięcia naruszenia – zaskarżyć przepis do sądu administracyjnego.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 19 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na ponowną interpelację posła Jana Szyszki**

**w sprawie wypowiedzi ministra finansów
w „Sygnałach dnia” Programu 1 Polskiego
Radia w dniu 1 lipca 2011 r., dotyczącej pakietu
klimatyczno-energetycznego (23448)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją złożoną przez pana posła Jana Szyszkę z Klubu Parlamentarnego PiS oraz ponownym wystąpieniem w tej sprawie 16 sierpnia 2011 r. z wnioskiem o uzupełnienie odpowiedzi Ministerstwa Finansów pragnę przedstawić następujące informacje uzupełniające.

1. Zobowiązanie polityczne w sprawie przyjęcia pakietu klimatyczno-energetycznego zostało podjęte w dniach 8–9 marca 2007 r. na posiedzeniu Rady Europejskiej. Polskę reprezentował wówczas prezydent Lech Kaczyński.

2. „Krwawa bitwa” o poprawienie pakietu klimatyczno-energetycznego polegała na wynegocjowaniu okresów przejściowych, opisanych w piśmie z dnia 21 lipca 2011 r.

3. Ostatecznie poniższe akty prawne wdrażające pakiet zostały przyjęte w procedurze współdecydowania przez Radę i Parlament Europejski:

— dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (data dokumentu 23.04.2009 r., wejście w życie: 25.06.2009 r.),

— dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (data dokumentu 23.04.2009 r., wejście w życie: 25.06.2009 r.),

— dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniająca dyrektywę Rady 85/337/EWG, Euratom, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 (data dokumentu 23.04.2009 r., wejście w życie: 25.06.2009 r.),

— decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (data dokumentu 23.04.2009 r., wejście w życie: 25.06.2009 r.).

Polska jako państwo członkowskie Unii Europejskiej jest zobowiązana traktatowo do stosowania prawa Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Dominik

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie działań podejmowanych przez
wojskowe i cywilne organy państwa w związku
z procederem reaktywacji przez osoby fizyczne
i prywatne podmioty prawne, na podstawie
akcji kolekcjonersko-historycznych,
przedwojennych polskich przedsiębiorstw
o profilu zbrojeniowo-obronnym (23575)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Zbigniewa Kozaka w sprawie działań podejmowanych przez wojskowe i cywilne organy państwa w związku z procederem reaktywacji przez osoby fizyczne i prywatne podmioty prawne, na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych, przedwojennych polskich przedsiębiorstw o profilu zbrojeniowo-obronnym (SPS-023-23575/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Świadome posługiwanie się historycznymi papierami wartościowymi w sposób bezpodstawnie sugerujący dysponowanie prawami korporacyjnymi wynikającymi z ich posiadania wypełnia definicję oszustwa zawartą w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553 ze zm.). Realne zagrożenie ekonomicznych interesów Skarbu Państwa nastąpiłoby natomiast w sytuacji, gdy osoby reprezentujące odtworzony podmiot podjęłyby aktywność zmierzającą do uzyskania zwrotu majątku lub odszkodowania za utracone mienie. O zagrożeniu dla bezpieczeństwa lub obronności państwa można byłoby mówić w przypadku próby przejęcia nieruchomości będącej w zarządzie ministra obrony narodowej.

Resort obrony narodowej obecnie nie posiada informacji na temat lokalizacji nieruchomości związanych z budynkami administracji rządowej lub terenami wykorzystywanymi na cele bezpieczeństwa i obronności państwa, które byłyby umiejscowione na terenach mogących stać się przedmiotem roszczeń reaktywowanych spółek bądź też znajdują się w ich bezpośrednim sąsiedztwie. Należy podkreślić, że w przypadku wystąpienia takich sytuacji, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o go-

spodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, ze zm.) i ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, ze zm.), resort obrony narodowej powinien być o nich poinformowany, ponieważ wszelkie zmiany dotyczące sposobu wykorzystania takiego majątku muszą odbywać się za jego zgodą.

Pragnę wskazać, że całość zagadnień związanych z reaktywacją przedwojennych podmiotów gospodarczych na podstawie kolekcjonerskich papierów wartościowych pozostaje przedmiotem zainteresowania Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. W tym kontekście monitorowana jest również ewentualna aktywność spółek po ich reaktywacji.

Przykładowo według informacji Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w związku z działaniami osób reprezentujących reaktywowaną spółkę Giesche SA, materiały zgromadzone przez tę służbę pozwoliły Prokuraturze Okręgowej w Tarnobrzegu na skierowanie do sądu aktu oskarżenia wobec pięciu osób zaangażowanych w ten proceder. Stosowne działania są więc podejmowane.

Odnosząc się do pytania pana posła Zbigniewa Kozaka dotyczącego reaktywowania przedsiębiorstw o profilu zbrojeniowym przez środowiska, wśród których znajdują się obcokrajowcy, tj. m.in. Zakładów Amunicyjnych Pocisk oraz Towarzystwa Przemysłowego Zakładów Mechanicznych Lilpop, Rau i Loewenstein SA, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Obrony Narodowej nie posiada obecnie informacji na temat jakichkolwiek aktywnych kroków podejmowanych przez osoby działające w imieniu ww. spółek, ukierunkowanych na odzyskanie majątku znajdującego się w przeszłości w posiadaniu tych podmiotów. Materiały zgromadzone przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego nie pozwoliły na uzyskanie potwierdzenia faktu formalnej reaktywacji Towarzystwa Przemysłowego Zakładów Mechanicznych Lilpop, Rau i Loewenstein SA. Nadmieniam również, że zgodnie z polskim prawem prowadzenie działalności gospodarczej związanej z szeroko rozumianym uzbrojeniem jest możliwe wyłącznie na podstawie koncesji wydawanej przez ministra spraw wewnętrznych i administracji. Powyższe kwestie reguluje ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, ze zm.). Samo zadeklarowanie zakresu prowadzonej działalności jako produkcji uzbrojenia i sprzętu wojskowego – niezależnie od rodzaju podmiotu, który taką deklarację składa – nie upoważnia do jej wykonywania. W trakcie rozpatrywania wniosku o udzielenie koncesji jednym z zasadniczych elementów działania jest sprawdzenie wiarygodności osób, które mają kierować i wykonywać przedmiotową działalność.

Ponadto Ministerstwo Obrony Narodowej nie posiada również wiedzy na temat jakiegokolwiek podmiotu reaktywowanego na podstawie przedwojennych akcji kolekcjonersko-historycznych, który wysuwałby roszczenia o zwrot nieruchomości lub żada-

nia odszkodowania od Skarbu Państwa za mienie będące obecnie we władaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Podobnie nie są znane żadne fakty w zakresie ewentualnych analogicznych roszczeń dotyczących innych nieruchomości oddanych w trwałe zarząd na cele obronności państwa. W związku z powyższym interesy ekonomiczne resortu obrony narodowej nie zostały naruszone.

Należy mieć również na uwadze, że jednostki organizacyjne resortu obrony narodowej wykonujące funkcje trwałego zarządu nieruchomościami Skarbu Państwa będącymi we władaniu resortu obrony narodowej systematycznie i na bieżąco dokonują odpowiednich zapisów w księgach wieczystych. Dotyczy to również nieruchomości uznanych za zbędne na cele obronności i bezpieczeństwa państwa. W księgach wieczystych nie stwierdzono zapisów dotyczących roszczeń byłych właścicieli w stosunku do nieruchomości będących w trwałym zarządzie ministra obrony narodowej. Jedyną znaną formą roszczeń do nieruchomości są roszczenia w stosunku do Hotelu Royal w Krakowie (będącego własnością spółki Grupa Hoteli Wojskowej Agencji Mieszkaniowej). Aktualnie toczy się w tej sprawie postępowanie sądowe.

Na zakończenie pragnę zwrócić szczególną uwagę na sentencję i uzasadnienie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 sierpnia 2010 r. (sygn. IV Sa/Wa 752/10) oddalającego skargę reaktywowanej spółki Giesche SA o unieważnienie decyzji o upaństwowieniu jej nieruchomości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie przestrzegania zasad informowania
o podmiotach sponsorujących
audycje telewizyjne (23823)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Brejzy (sygn. SPS-023-23823/11) w sprawie przestrzegania zasad informowania o podmiotach sponsorujących audycje telewizyjne, uprzejmie przekazuję stosowne informacje.

Zgodnie z wyjaśnieniami przekazanymi przez pana Jana Dworaka, przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji TVP SA, (pismem z dnia 1 września 2011 r.) KRRiT prowadzi rutynowe kontrole nadawców radiowych i telewizyjnych, w ramach

określonych przez ustawodawcę uprawnień, w celu sprawdzenia zgodności emitowanych przekazów, w tym oznaczeń audycji sponsorowanych z obowiązującymi przepisami zawartymi m.in. w art. 17 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2011 Nr 43, poz. 226, z późn. zm.). Prowadzone są również działania interwencyjne, w przypadku odnotowania skarg na treść programu, w tym również na nieprawidłowo oznaczone przez nadawców audycje sponsorowane. Skargi zgłaszane są zarówno przez urzędy, organizacje, jak i osoby prywatne.

Praktyka ostatnich lat wykazała, iż nadawcy niejednokrotnie naruszali dyspozycję art. 17 ust. 1 ustawy poprzez zamieszczanie w oznaczeniu sponsorskim treści o charakterze przekazu handlowego. Powołany przepis art. 17 ust. 1 w zdaniu trzecim stanowi, iż „wskazanie sponsora może zawierać tylko jego nazwę, firmę, znak towarowy lub inne oznaczenie indywidualizujące przedsiębiorcę lub jego działalność, odniesienie do jego towarów, usług lub ich znaku towarowego”. Ponadto zgodnie z art. 17 ust. 1a ustawy wskazanie sponsora i żaden element tego wskazania nie może bezpośrednio zachęcać do zakupu lub najmu towarów lub usług, zwłaszcza przez specjalne promocyjne do nich odniesienie.

Każdy przypadek zgłoszonego naruszenia przepisów w programie telewizyjnym (jak również radiowym) jest analizowany i rozpatrywany indywidualnie. W przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów nadawcy wzywani są do zaniechania emisji niedozwolonych prawem przekazów.

Przewodniczący KRRiT wskazał, iż zamieszczenie we wskazaniu sponsorskim zarejestrowanego przez Urząd Patentowy znaku towarowego nie narusza przepisów.

Ponadto wyjaśnił, iż ustawodawca doprecyzował kwestię informowania odbiorców o sponsorowaniu audycji lub innych przekazów poprzez nowelizację ustawy o radiofonii i telewizji ustawą z dnia 25 marca 2011 r., w której wprowadzono w art. 17 ust. 1a. Zmienione zostało także rozporządzenie KRRiT z dnia 6 lipca 2000 r. w sprawie sposobu sponsorowania audycji lub innych przekazów (Dz. U. Nr 65, poz. 785, z późn. zm.). § 1 punkt 2 ww. rozporządzenia otrzymał redakcję: „Wskazanie sponsora nie może mieć charakteru reklamy w rozumieniu art. 14 pkt 17 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji”.

Powyższe uregulowania prawne w opinii KRRiT wpłyną na wprowadzenie jednorodności w przekazach stosowanych przez nadawców jako oznaczenia audycji sponsorowanych i pozwolą na uniknięcie zamieszczania w nich treści reklamowych.

Mam nadzieję, że Pan Marszałek uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie braku przepisów regulujących
kwestie monitoringu (23864)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 lipca 2011 r. (sygn. SPS-023-23864/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP, pana Johna Abrahama Godsona, w sprawie braku przepisów regulujących kwestie monitoringu uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, że w ramach problematyki przedstawionej w wystąpieniu wyróżnić można następujące grupy zagadnień:

- 1) dotyczące zasad monitorowania zdarzeń w miejscach publicznych (np. na ulicy) oraz
- 2) dotyczące zasad monitoringu w miejscu pracy, a także budynkach użyteczności publicznej (takich jak np. baseny publiczne czy inne publiczne obiekty sportowe).

Odnosnie do pierwszej grupy zagadnień wskazać należy, że prawo polskie przyznaje określonym służbom i formacjom, w tym Policji, Straży Granicznej czy strażom gminnym (miejskim), prawo stosowania tzw. monitoringu wizyjnego. W myśl bowiem art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.) w granicach swych ustawowych zadań Policja w celu rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw oraz wykroczeń wykonuje czynności: operacyjno-rozpoznawcze, dochodzeniowo-śledcze i administracyjno-porządkowe. Policja, stosownie do art. 14 ust. 2 ustawy o Policji, wykonuje również czynności na polecenie sądu, prokuratora, organów administracji państwowej i samorządu terytorialnego w zakresie, w jakim obowiązek ten został określony w odrębnych ustawach. Wykonując ww. czynności, policjanci mają m.in. prawo obserwowania i rejestrowania przy użyciu środków technicznych obrazu zdarzeń w miejscach publicznych, zaś w przypadku czynności operacyjno-rozpoznawczych i administracyjno-porządkowych podejmowanych na podstawie ustawy – także dźwięku towarzyszącego tym zdarzeniom (art. 15 ust. 1 pkt 5a ustawy o Policji).

Stosownie do art. 11 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 116, poz. 675, z późn. zm.) funkcjonariusze Straży Granicznej, wykonując zadania wymienione w art. 1 ust. 2 ww. ustawy (do których należy m.in. ochrona granicy państwowej oraz organizowanie i dokonywanie kontroli ruchu granicznego), mają prawo obserwowania i rejestrowania, przy użyciu środków technicznych służących do rejestracji obrazu i dźwięku, zdarzeń na drogach oraz w innych miejscach publicznych.

Prawo korzystania z tzw. monitoringu wizyjnego mają również:

1) w trakcie wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych, podejmowanych na podstawie ustawy – funkcjonariusze Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego (art. 23 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu – t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154, z późn. zm.), Służby Kontrwywiadu Wojskowego (art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego – Dz. U. Nr 104, poz. 709, z późn. zm.) i Centralnego Biura Antykorupcyjnego (art. 14 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym – Dz. U. Nr 104, poz. 708, z późn. zm.),

2) funkcjonariusze Służby Celnej (art. 75b ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej – Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.) oraz pracownicy wywiadu skarbowego (art. 36aa ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej – t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 41, poz. 214 z późn. zm.) – w toku czynności podejmowanych w celu ustalenia sprawców oraz uzyskania i utrwalenia dowodów przestępstw lub przestępstw skarbowych, do których ścigania Służba Celna oraz wywiad skarbowy zostały, odpowiednio na mocy ustawy o Służbie Celnej i ustawy o kontroli skarbowej, powołane.

Prawo korzystania z monitoringu wizyjnego przysługuje również strażom gminnym (miejskim). Zgodnie bowiem z art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz. U. Nr 123, poz. 779, z późn. zm.), straż gminnej (miejskiej) przysługuje, w związku z realizowanymi zadaniami określonymi w art. 10 i art. 11 ust. 1 ustawy o strażach gminnych, prawo do obserwowania i rejestrowania przy użyciu środków technicznych obrazu zdarzeń w miejscach publicznych w sytuacji, gdy czynności te są niezbędne do wykonywania zadań, oraz w celu: utrwalania dowodów popełnienia przestępstwa lub wykroczenia, przeciwdziałania przypadkom naruszenia spokoju i porządku w miejscach publicznych, a także ochrony obiektów komunalnych i urzędów użyteczności publicznej. Ustawa o strażach gminnych przyznaje zatem uprawnienie do stosowania monitoringu wizyjnego straż gminnej (miejskiej) jako formacji.

Dodać należy, że wydane na podstawie powyższych ustaw akty wykonawcze regulują sposób użycia tzw. monitoringu wizyjnego.

Odnosnie natomiast do zasad stosowania monitoringu w miejscu pracy jak również budynkach użyteczności publicznej (takich jak np. baseny publiczne czy inne publiczne obiekty sportowe) brak jest w prawie polskim jednolitej, kompleksowej regulacji we wskazanym zakresie. Zasadne jest przy tym przyjęcie, że stosowanie monitoringu (zarówno w miejscu pracy, jak i budynkach użyteczności publicznej) wiąże się z przetwarzaniem danych osobowych. Zarejestrowany przez urządzenia rejestrujące wizerunek należy bowiem zaliczyć do danych osobowych. Prze-

tworzenie danych obejmuje zaś, zgodnie z art. 7 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak: zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, w tym zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych. Oznacza to, że nawet utrwalenie i usunięcie zapisu wizerunku danej osoby dokonane przez monitoring wizyjny uznać należy, jak się wydaje, za przetwarzanie danych osobowych.

Należy wskazać, że o ile przepisy prawa pracy odnoszą się zasadniczo do kwestii przetwarzania danych osobowych pracowników, o tyle kwestia stosowania monitoringu nie jest prawnie uregulowana. Zgodnie bowiem z art. 94 pkt 9a Kodeksu pracy pracodawca jest obowiązany prowadzić dokumentację w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz akta osobowe pracowników. Zarazem w myśl art. 3 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych ww. ustawę stosuje się m.in. do tych podmiotów niepublicznych realizujących zadania publiczne, a także tych osób fizycznych i osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, jeżeli przetwarzają dane osobowe w związku z działalnością zarobkową, zawodową lub dla realizacji celów statutowych, które to podmioty mają siedzibę albo miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo w państwie trzecim, o ile przetwarzają dane osobowe przy wykorzystaniu środków technicznych znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Pracodawca jest zatem administratorem danych osobowych, gdyż dokumentacja związana ze stosunkiem pracy oraz akta osobowe pracowników niewątpliwie zawierają dane osobowe pracowników (takie jak dane adresowe pracowników, informacje o wykształceniu lub dotychczasowym przebiegu zatrudnienia). Jednocześnie administratorami danych są, zgodnie z art. 7 pkt 4 ustawy o ochronie danych osobowych, organy, jednostki organizacyjne, podmioty lub osoby, wymienione w art. 3 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie danych osobowych, o ile decydują one o celach i środkach przetwarzania danych osobowych. Pracodawca, decydując o celach i środkach przetwarzania danych osobowych pracowników, pozyskanych w związku z zatrudnieniem, jest zatem administratorem danych osobowych, zaś samo zbieranie i przechowywanie przez pracodawcę danych osobowych pracowników oznacza przetwarzanie danych osobowych.

Dodać przy tym należy, że w świetle art. 40 ustawy o ochronie danych osobowych każdy administrator danych jest obowiązany zgłosić zbiór przetwarzanych przezeń danych osobowych do rejestracji generalnemu inspektorowi ochrony danych osobowych. Zarazem jednak w myśl art. 43 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie danych osobowych z obowiązku rejestracji zbioru danych zwolnieni są administratorzy danych przetwarzanych w związku z zatrudnieniem u nich,

świadczaniem im usług na podstawie umów cywilnoprawnych, a także dotyczących osób u nich zrzeszonych lub uczących się. Ustawa o ochronie danych osobowych zwalnia zatem pracodawców z obowiązku rejestracji zbiorów danych osobowych dotyczących pracowników.

Kwestia stosowania monitoringu w miejscu pracy nie jest natomiast uregulowana. Ustawa o ochronie danych osobowych nie zawiera regulacji w tym zakresie. W oparciu o wykładnię celowościową przepisów prawa pracy, a zwłaszcza wynikającego z art. 94 pkt 1 Kodeksu pracy obowiązku pracodawcy zaznajamiania pracowników podejmujących pracę z zakresem ich obowiązków, przyjmuje się, że większość metod nadzoru stosowanych przez pracodawców w celu monitorowania pracowników może być uznana za zgodne z prawem, pod warunkiem poinformowania pracowników o tym, że taka forma monitoringu jest stosowana.

Ustawa o ochronie danych osobowych (ani inne akty prawne) nie reguluje także kwestii stosowania monitoringu w budynkach użyteczności publicznej, takich jak np. baseny publiczne czy inne publiczne obiekty sportowe (wyjątek stanowią stadiony, a także inne obiekty lub tereny, umieszczone w wykazie sporządzanym na podstawie art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych – Dz. U. Nr 62, poz. 504, z późn. zm. – przez wojewodę, w uzgodnieniu z komendantem wojewódzkim (komendantem stołecznym) Policji i z komendantem wojewódzkim Państwowej Straży Pożarnej oraz po zasięgnięciu opinii właściwego polskiego związku sportowego, na których utrwalanie przebiegu imprezy masowej za pomocą urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk jest obowiązkowe, a także obiekty lub tereny, na których organizowane są imprezy masowe podwyższonego ryzyka, gdyż wówczas zgodnie z art. 11 ust. 8 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych organizator imprezy masowej obowiązany jest utrwalać przebieg tej imprezy, a w szczególności zachowania osób, za pomocą urządzeń rejestrujących obraz i dźwięk).

Należy jednak podkreślić, że w świetle regulacji art. 7 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych samo utrwalanie i usuwanie zapisu wizerunku danej osoby dokonane przez monitoring wizyjny stanowi przetwarzanie danych osobowych. Mając na uwadze, że zgodnie z art. 7 pkt 4 ustawy o ochronie danych osobowych administratorami danych są wymienione w art. 3 ustawy o ochronie danych osobowych organy, jednostki organizacyjne, podmioty lub osoby, o ile decydują one o celach i środkach przetwarzania danych osobowych, uzasadnione wydaje się przyjęcie, że organy, jednostki organizacyjne, podmioty lub osoby wymienione w art. 3 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie danych osobowych, prowadzące basen publiczny czy inny publiczny obiekt sportowy, który objęty jest monitoringiem (ewentualnie przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w zakresie usług ochrony osób i mienia, zajmujący się ochroną obiektu), pozostają

stają administratorami danych osobowych, w tym również danych obejmujących wizerunek osób korzystających z takiego obiektu. Zwykle bowiem podmiotem decydującym o sposobach i celu przetwarzania danych osobowych jest organ, jednostka organizacyjna, podmiot lub osoba prowadząca dany publiczny obiekt sportowy (choć mogą zdarzać się przypadki, gdy o celach i środkach przetwarzania danych osobowych, np. zapisanych przez monitoring wizerunkach osób, decyduje przedsiębiorca prowadzący działalność w zakresie usług ochrony osób i mienia; wówczas to ten przedsiębiorca będzie administratorem danych). Tym samym organ, jednostka organizacyjna, podmiot lub osoba prowadząca dany publiczny obiekt sportowy (ewentualnie taki przedsiębiorca), będąc administratorem danych osobowych, obowiązana jest, w myśl art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, zastosować środki techniczne i organizacyjne zapewniające ochronę przetwarzanych danych osobowych, odpowiednią do zagrożeń oraz kategorii danych objętych ochroną, w tym m.in. zabezpieczyć dane przed ich udostępnieniem osobom nieupoważnionym, zabranieniem przez osobę nieupoważnioną, przetwarzaniem z naruszeniem ustawy oraz zmianą, utratą, uszkodzeniem lub zniszczeniem.

Ponadto organy, jednostki organizacyjne, podmioty lub osoby prowadzące baseny publiczne czy inne publiczne obiekty sportowe, które objęte są monitoringiem, obowiązane są – zgodnie z art. 40 ustawy o ochronie danych osobowych – do dokonania rejestracji zbioru (zbiorów) powyższych danych. Wśród przypadków zwolnienia administratorów danych z obowiązku rejestracji zbiorów danych określonych w art. 43 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych nie wymienia się bowiem sytuacji rejestracji wizerunku za pomocą monitoringu wizyjnego. Nie wydaje się przy tym, aby zapisy z monitoringu wizyjnego, zawierające wizerunki osób fizycznych zarejestrowane za pomocą takiego monitoringu, mogły być zaliczone do danych osobowych przetwarzanych w zakresie drobnych bieżących spraw życia codziennego (art. 43 ust. 1 pkt 11 ustawy o ochronie danych osobowych), a tym samym zbiory takich danych nie podlegały rejestracji przez generalnego inspektora ochrony danych osobowych.

Wobec powyższego zasadne wydaje się przyjęcie, że wymienione w art. 3 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie danych osobowych organy, jednostki organizacyjne, podmioty lub osoby, prowadzące baseny publiczne czy inne publiczne obiekty sportowe objęte monitoringiem, obowiązane są, w myśl art. 40 ustawy o ochronie danych osobowych, do dokonania rejestracji zbioru (zbiorów) powyższych danych.

Przedstawione regulacje wprowadzają pewne gwarancje ochrony wizerunku (czy też szerzej – prywatności) osoby fizycznej, nie regulują jednakże zagadnienia stosowania monitoringu w sposób kompleksowy, co uzasadniać może rozważenie potrzeby wprowadzenia do prawa polskiego przepisów regulujących kompleksowo zasady stosowania monitoringu

w miejscach publicznych, a także stosowania monitoringu wobec pracowników. Przy czym zasadne wydaje się, aby w przedmiotowej sprawie stanowisko zajął generalny inspektor ochrony danych osobowych, do zadań którego – stosownie do art. 12 pkt 6 ustawy o ochronie danych osobowych – należy m.in. inicjowanie i podejmowanie przedsięwzięć w zakresie doskonalenia ochrony danych osobowych.

Jednocześnie należy dodać, iż problematyka zasad i warunków dopuszczalności stosowania i wykorzystywania monitoringu i wideonadzoru przez podmioty prywatne była – jedynie w kontekście zwiększenia bezpieczeństwa w miejscach publicznych – przedmiotem konsultacji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z generalnym inspektorem ochrony danych osobowych oraz roboczych kontaktów m.in. z Ministerstwem Edukacji Narodowej oraz Katedrą Kryminalistyki na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. W MSWiA analizowano również praktyczne aspekty współpracy między sektorem prywatnym a służbami bezpieczeństwa i porządku publicznego w zakresie wykorzystania monitoringu wizyjnego.

W Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji podjęto prace legislacyjne w przedmiotowym zakresie, są one jednak na dosyć wczesnym etapie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 4 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie ułatwienia płatności elektronicznych
w zagranicznych serwisach internetowych
(23881)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona, sygn. SPS-023-23881/11, z dnia 26 lipca br. w sprawie ułatwienia płatności elektronicznych na zagranicznych serwisach internetowych, uprzejmie przedstawiam poniższe informacje.

Na część pytań pana posła odpowiedzi udzieliły właściwe resorty, tj. Ministerstwo Gospodarki oraz Ministerstwo Sprawiedliwości.

Odpowiadając na pytania dotyczące aspektów bezpieczeństwa oraz powodów ograniczeń występujących w przypadku dokonywania zapłaty polską kartą płatniczą w płatnościach internetowych za granicą, pragnę uprzejmie poinformować, iż najczęściej

występują dwa powody niemożności dokonania zapłaty polską kartą płatniczą przy płatnościach internetowych za granicą.

Jednym z nich jest wydanie przez bank karty płatniczej bez możliwości wykonywania operacji MO/TO/IO (korespondencyjnych, telefonicznych i internetowych). Zaledwie 40–50% kart wydanych w Polsce (łącznie kart debetowych, kredytowych i przedpłaconych) ma udostępniony kanał płatniczy MO/TO/IO. Decyzję o otwarciu tych kanałów podejmuje zawsze bank-wydawca karty.

Polskie karty dwóch najbardziej popularnych organizacji płatniczych VISA i MasterCard same w sobie posiadają wszystkie cechy umożliwiające płacenie w Internecie, w tym numery CVV2 lub CVC2 z tyłu karty. Jednak ze względu na bezpieczeństwo większość kart debetowych (do niedawna prawie wszystkie) ma te kanały wyłączone, aby nie narażać nieświadomych takiej możliwości klientów (np. korzystających tylko z bankomatów) na wykorzystanie ich kart do zdalnych transakcji internetowych. Niektóre banki dają klientom możliwość włączania i wyłączania dostępności kanału MO/TO/IO, jednak jeśli domyślnie w kartach debetowych jest on (zazwyczaj) wyłączony, niewielu klientów zmienia ustawienia. Karty kredytowe natomiast mają zazwyczaj domyślnie aktywne transakcje MO/TO/IO. Jeśli polski klient będzie chciał użyć swojej karty bez aktywnego kanału MO/TO/IO w internetowym sklepie za granicą, to nie będzie ona autoryzowana. Ponieważ w Polsce do krajowych zakupów w Internecie karty są rzadko stosowane, wiele osób nie wie, czy ich karta ma ten kanał aktywny.

Drugim powodem problemów z płatnością polską kartą płatniczą jest fakt, iż w niektórych krajach (np. w Wielkiej Brytanii) ze względu na dużą liczbę oszustw internetowych wymagane jest zastosowanie dodatkowej technologii zabezpieczającej transakcje kartami w Internecie, tj. 3-D Secure (VISA) lub SecureCode (MasterCard). Technologia ta oznacza dodatkowe hasło do transakcji internetowych (nieznające się na karcie) lub przekierowanie klienta do systemu autoryzacji w ramach bankowości internetowej. Niestety w Polsce ta technologia została wdrożona jedynie przez kilka banków-wydawców. W związku z tym w sklepach internetowych, które wymagają takiego zabezpieczenia (głównie tych nastawionych na rynek wewnętrzny), dokonanie płatności kartami wydanymi w Polsce nie jest w wielu przypadkach możliwe.

Podsumowując, należy zauważyć, iż to użytkownik karty płatniczej zawsze powinien sprawdzić w banku wydającym kartę, na korzystanie z jakich kanałów płatności pozwala dana karta, oraz poprosić bank o dostosowanie wydawanej karty do preferowanych przez klienta kanałów płatniczych. Uzasadnieniem dla wprowadzanych przez banki blokad niektórych kanałów płatności jest zwykle dążenie do ochrony interesów konsumenta.

Odnosząc się do pytania o możliwość wpłynięcia na zwiększenie sprzedaży polskich produktów na rynkach innych krajów Unii Europejskiej i możliwe narzędzia, które mogą w tym pomóc, Ministerstwo Finansów zwróciło się z prośbą o zajęcie stanowiska w tej kwestii przez Ministerstwo Gospodarki. Poniżej znajduje się stanowisko resortu gospodarki do powyższego pytania pana posła. Ministerstwo Gospodarki wspiera eksport polskich przedsiębiorstw w ramach licznych działań, projektów i programów, wśród których jako najistotniejsze należy wymienić:

— projekt systemowy „Promocja polskiej gospodarki na rynkach międzynarodowych” (Program Operacyjny „Innowacyjna gospodarka”, poddziałanie 6.5.1)

Wzrost konkurencyjności polskiej gospodarki poprzez poprawę jej wizerunku wśród partnerów międzynarodowych oraz upowszechnianie informacji o Polsce i możliwościach nawiązywania kontaktów gospodarczych jest celem projektu systemowego 6.5.1 „Promocja polskiej gospodarki na rynkach międzynarodowych”, który realizowany jest przez Ministerstwo Gospodarki od połowy 2010 r.

Projekt ten ma na celu podjęcie szeregu działań, których wynikiem będzie wykreowanie silnej, nowoczesnej i rozpoznawalnej w świecie polskiej marki. Ma to być znak firmowy, dzięki któremu polskie produkty i towary będą jednoznacznie kojarzone z Polską jako państwem, w którym je wytworzono.

Na realizację projektu przeznaczono środki publiczne w wysokości 198 mln zł. Należy przy tym dodać, że projekt o tak dużych nakładach finansowych i traktujący temat wizerunku kraju w sposób kompleksowy jest realizowany w Polsce po raz pierwszy.

Najważniejszym komponentem realizowanym w ramach projektu są branżowe programy promocji, w ramach których promowane będą produkty i usługi posiadające potencjał pozwalający na wykreowanie silnej marki Polska. Kierownictwo Ministerstwa Gospodarki wybrało 15 branż, o największym potencjale eksportowym i wizerunkowym, które mogą stać się polskimi specjalnościami eksportowymi. Należą do nich: branża meblarska, branża jubilersko-bursztynnicza, usługi IT i ICT, produkcja jachtów i łodzi rekreacyjnych, przemysł biotechnologiczny i farmaceutyczny, produkcja sprzętu medycznego i aparatury pomiarowej, branża stolarki okiennej i drzwiowej, budownictwo, branża ochrony i zachowania zabytków, kosmetyki, maszyny i urządzenia górnicze, odzież, dodatki, galanteria skórzana, turystyka medyczna, przemysł obronny oraz polskie specjalności żywnościowe;

— poddziałanie 6.5.2, Program Operacyjny „Innowacyjna gospodarka”

W ramach wsparcia, udzielanego na podstawie rozporządzenia ministra gospodarki w sprawie szczegółowego przeznaczenia, warunków oraz trybu udzielania pomocy finansowej na udział przedsiębiorców w programach promocji w ramach poddziałania 6.5.2

Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” na lata 2007–2013, przeznaczono także 167 mln zł na pomoc finansową na udział przedsiębiorców w targach, misjach gospodarczych czy wystawach narodowych za granicą. Uczestnictwo w tego typu wydarzeniach promocyjnych przyczynia się do nawiązywania kontaktów handlowych i przekłada się na wzrost sprzedaży polskich produktów i usług;

— wsparcie doradcze świadczone przez placówki zagraniczne Ministerstwa Gospodarki – wydziały promocji handlu i inwestycji

W celu zapewnienia szerokiego dostępu do informacji o rynkach zagranicznych przedsiębiorcy mogą korzystać z usług doradczych świadczonych przez placówki zagraniczne Ministerstwa Gospodarki (wydziały promocji handlu i inwestycji). Ponadto przedsiębiorcy mogą korzystać z informacji zamieszczanych przez WPHI na Portalu Promocji Eksportu. Zaplanowane w ramach projektu działania przyczyniają się do zwiększenia ekspansji eksportowej polskich produktów na rynkach międzynarodowych, jak również wpływają na poprawę wizerunku Polski za granicą;

— instrumenty wsparcia eksportu realizowane przez Ministerstwo Gospodarki w formie dotacji dla polskich przedsiębiorców

Wychodząc naprzeciw potrzebom i oczekiwaniom polskich przedsiębiorców w zakresie współpracy międzynarodowej, Ministerstwo Gospodarki przygotowało także pakiet instrumentów oferujących możliwość uzyskania wsparcia w następującym zakresie: dofinansowania udziału w branżowych projektach promocyjnych, dofinansowania kosztów uzyskania certyfikatów eksportowych, dofinansowania kosztów organizacji przedsięwzięć promocyjnych, dofinansowania publikacji wydawnictw i materiałów promocyjnych. Dotacje mogą być udzielane do dnia 31 grudnia 2013 r. i stanowią one pomoc w formule de minimis, co oznacza, że przedsiębiorca w bieżącym roku kalendarzowym oraz dwóch poprzedzających go latach kalendarzowych nie może otrzymać pomocy de minimis, której wartość brutto, łącznie z pomocą, o którą się ubiega, przekroczyłaby równowartość 200 000 euro, a w przypadku przedsiębiorców prowadzących działalność w sektorze transportu drogowego 100 000 euro.

Odnosząc się do pytania, w jakim stopniu państwo polskie może wspomagać e-rynek poprzez wprowadzenie nowoczesnych rozwiązań w płatnościach internetowych, należy wskazać na działania rządu mające na celu zachęcenie organizacji kartowych do rozwijania sieci akceptacji kart płatniczych wydawanych w Polsce, w tym zwłaszcza kart debetowych. Warto również wskazać na ścisłą współpracę ze Związkiem Banków Polskich i organizacjami kartowymi, dostawcami usług płatniczych, w tym płatności elektronicznych (KIR, PayPal, DotPay itp.), w celu wypracowania i upowszechnienia najlepszych praktyk i standardów dla tych płatności.

W odpowiedzi na pytanie o prace nad ustawą umożliwiającą pełny dostęp do usług europejskich i światowych, zapewniających pewne i bezpieczne transakcje poza granicami naszego kraju, Ministerstwo Finansów, po konsultacji kwestii z właściwym w tej sprawie Ministerstwem Sprawiedliwości, informuje, iż planowany projekt ustawy, o który pyta pan poseł, będzie częścią europejskiego projektu o nazwie European Contract Law oraz inicjatywy pod roboczą nazwą Blue Button. Należy również zwrócić uwagę na działalność europejskich centrów konsumenckich (ECK), zapewniających konsumentom pełne, bezpłatne wsparcie i informacje w sprawach transgranicznych dotyczących Unii Europejskiej.

Jednym z priorytetów polskiej prezydencji o ogromnym znaczeniu dla konsumentów oraz małych i średnich przedsiębiorstw jest tzw. instrument opcjonalny w zakresie prawa umów, który stanowiłby całościowy i spójny zbiór przepisów mających zastosowanie do umów sprzedaży (w tym sprzedaży treści elektronicznej), przede wszystkim zawieranych w drodze elektronicznej w UE. Byłyby on alternatywą dla systemów krajowych, o którego stosowaniu decydowałby wybór stron umowy. Koncepcja takiego instrumentu wpływa z roli, jaką pełni handel elektroniczny w budowaniu wspólnego rynku.

W praktyce działanie instrumentu opcjonalnego sprowadzałoby się do zaoferowania w witrynie sklepu internetowego możliwości jego wyboru w transakcjach sprzedaży transgranicznych zawieranych w UE poprzez kliknięcie na specjalnie oznaczony znak (niebieski symbol flagi europejskiej – Blue Button). Wybór instrumentu opcjonalnego wyłączałby stosowanie przepisów krajowych, które w innym wypadku byłyby właściwe na mocy przepisów prawa prywatnego międzynarodowego.

Komisja Europejska, w uzgodnieniu z polską prezydencją, zapowiedziała przedstawienie projektu rozporządzenia dotyczącego ww. kwestii w połowie października 2011 r. Prezydencja polska bezpośrednio po przedstawieniu projektu przez KE rozpocznie prace nad przyszłym instrumentem z zakresu europejskiego prawa umów. Z całą pewnością jednak negocjacje będą kontynuowane jeszcze przez kolejne prezydencje.

W przypadku przyjęcia ww. instrumentu w formie rozporządzenia, które jest bezpośrednio stosowane w systemach krajowych, w zasadzie nie będzie konieczne podejmowanie prac nad ustawą krajową w tym zakresie.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Wiesław Szczuka

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie realizacji rozdziału III
Kodeksu cywilnego (23890)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Steca, przekazaną przy piśmie z dnia 29 lipca 2011 r., znak: SPS-023-23890/11, w sprawie odmowy ustanawiania służebności przesyłu przez ENEA Operator sp. z o.o., pragnę przedstawić następujące stanowisko.

Przede wszystkim pragnę poinformować, iż w dniu 3 sierpnia 2008 r. weszły w życie przepisy ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731), która to zmiana wprowadziła do ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.) instytucję służebności przesyłu, mającą na celu m.in. uregulowanie stanu prawnego sieci energetycznych na cudzych gruntach. W związku z tym art. 305¹ ustawy Kodeks cywilny stanowi, że nieruchomości można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy (który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej) prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca ten może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem ww. urządzeń. Ustanowienie tej służebności może nastąpić na podstawie umowy zawieranej pomiędzy właścicielem nieruchomości a przedsiębiorcą (jako stronami w sprawie). Powyższe rozwiązanie pozwala zatem stronom samodzielnie kształtować łączący je stosunek prawny, co odpowiada zasadom gospodarki wolnorynkowej, w tym zasadzie swobody umów. Zgodnie z wolą stron ustanowienie służebności może nastąpić odpłatnie lub bez wynagrodzenia. Natomiast stosownie do art. 305² K.c., jeżeli właściciel odmówi zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna do właściwego korzystania z urządzeń infrastruktury technicznej, przedsiębiorca może żądać jej ustanowienia za odpowiednim wynagrodzeniem na drodze sądowej. Na podstawie powyższego przepisu, sądowego ustanowienia służebności przesyłu może żądać za wynagrodzeniem również właściciel nieruchomości.

W związku z faktem, iż, jak podkreśla w przedmiotowej interpelacji pan poseł, ENEA Operator sp. z o.o. odmawia ustanawiania służebności przesyłu, minister gospodarki postanowił wystąpić do ww. przedsiębiorstwa z prośbą o wyjaśnienie zaistniałej sytuacji.

Z wyjaśnień uzyskanych od przedmiotowej spółki wynika, że sprawy każdego wniosku i każdej linii oraz nieruchomości są rozpatrywane indywidualnie. Każda sprawa, jak podkreślają władze ww. spółki,

jest dogłębnie analizowana i bardzo starannie prowadzona. W sytuacji, gdy wnioskodawca, np. rolnik domagający się ustanowienia służebności przesyłu, spotyka się z odmową, jest to zawsze uzasadniane z powołaniem się na właściwe przepisy i zasady prawa. Jak podkreśla spółka, nigdy nie powołuje się ona jedynie na cel publiczny, choć nie ulega wątpliwości, że budowa linii elektroenergetycznych i ich utrzymywanie z uwagi na konieczność zapewnienia zaopatrzenia ludności w energię elektryczną oraz bezpieczeństwo energetyczne państwa taki cel publiczny stanowią. Ponadto przedstawiciele ENEA Operator sp. z o.o. podkreślają, że jeśli właściciel nieruchomości, na której znajdują się słupy, nie zgadza się z decyzją przedsiębiorstwa, ma możliwość skorzystania z drogi sądowej – ustanowienia służebności w trybie nieprocesowym. Spółka podkreśla również, iż w takiej sytuacji ma ona prawo podnosić i udowodniać argumenty, które stały się podstawą odmowy umownego ustanowienia służebności przesyłu.

Spółka podkreśla również, że wnioski, jakie są do niej kierowane, nie pochodzą jedynie od rolników. Nie ma miejsca sytuacja, w której ta grupa zawodowa byłaby traktowana odrębnie. ENEA Operator sp. z o.o. zapewnia, że rolnicy traktowani są identycznie jak wszystkie inne osoby fizyczne i prawne zwracające się z takimi wnioskami do spółki. Bez względu na to, od kogo pochodzi wniosek, poddawany jest on tej samej procedurze weryfikacji, a w braku podstaw do ustanowienia służebności przesyłu spotyka się z odmową bez względu na status, zawód i inne cechy wnioskodawcy.

Ponadto chciałbym podkreślić, iż poruszony przez pana problem odnośnie do braku chęci ze strony przedsiębiorstw energetycznych do ustanawiania służebności przesyłu ma swoje głębsze korzenie. Obecnie istniejące linie elektroenergetyczne w przeważającej większości były budowane w odmiennym systemie politycznym i prawnym (tj. lata 60., 70. i 80.), gdzie właścicielem przedsiębiorstw energetycznych było państwo, a w trakcie budowy linii elektroenergetycznych często dochodziło do sytuacji, gdzie z jednej strony prawa właściciela nieruchomości nie były w należyтым stopniu chronione, z drugiej natomiast, zwłaszcza na terenach wiejskich, dochodziło do sytuacji, w której to sami właściciele nieruchomości brali udział w budowie linii elektroenergetycznych i oddawali nieruchomości, chcąc zapewnić sobie dostawy energii. W ówczesnym systemie prawnym w większości przypadków nie zachowywano należytej staranności, aby we właściwy sposób usankcjonować zaistniały stan (dokonać wpisu do księgi wieczystej), czego efektem jest obecna sytuacja, w której znaczna większość nieruchomości, na których znajdują się linie elektroenergetyczne, nie ma formalnie uregulowanego stanu prawnego. Spadkobiercą tego stanu prawnego są dzisiejsze przedsiębiorstwa energetyczne takie jak choćby ENEA Operator sp. z o.o., które to przedsiębiorstwa, aby doprowadzić do uregulowania stanu prawnego nieruchomości pod wszystkimi liniami elektroenergetycznymi, musiałyby przeznaczyć kwotę kilkudziesięciu miliardów złotych,

biorąc pod uwagę bardzo często zbyt wygórowane żądania właścicieli nieruchomości. Taki stan rzeczy mógłby spowodować drastyczny wzrost cen energii, co nie jest pożądane z punktu widzenia prawidłowego rozwoju gospodarczego kraju, jak i pojedynczego obywatela.

Pragnę jednak poinformować, iż Ministerstwo Gospodarki, zdając sobie sprawę z rosnącego problemu związanego ze wzrostem liczby wniosków zgłaszanych do przedsiębiorstw energetycznych o ustanowienie służebności przesyłu, przygotowało projekt ustawy o korytarzach przesyłowych, która ma między innymi na celu rozwiązanie problemów związanych z brakiem uregulowania tytułu prawnego do nieruchomości, na których znajdują się linie elektroenergetyczne. Przedmiotowy projekt ustawy zakłada również wprowadzenie specjalnego algorytmu, który będzie regulował wysokość wypłacanych przez przedsiębiorstwa energetyczne odszkodowań za ustanowienie tej służebności. Takie rozwiązanie powinno ograniczyć wzrost cen energii elektrycznej spowodowany ustanawianiem służebności przesyłu.

Wyrażam przekonanie, że przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na interpelację pana posła Stanisława Steca.

Z wyrazami najwyższego szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Kaliski

Warszawa, dnia 8 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na ponowną interpelację
posła Stanisława Steca**

**w sprawie zmiany sposobu szacowania
szkód rolnych w 2011 r. (23892)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-23892p/11, interpelacją posła Stanisława Steca w sprawie przedstawienia dodatkowych wyjaśnień dotyczących sposobu szacowania szkód rolnych w 2011 r. uprzejmie Pana Marszałka informuję, że pomoc udzielana producentom rolnym, w tym również pomoc na wznowienie produkcji rolnej w związku z wystąpieniem szkód w gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej spowodowanych niekorzystnymi zjawiskami atmosferycznymi, od dnia akcesji musi być zgodna z przepisami rozporządzenia Komisji (WE) nr 1857/2006 w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność związaną z wytwarzaniem produktów rolnych oraz zmieniającego

rozporządzenie (WE) nr 70/2001. Stosownie do postanowień tego rozporządzenia możliwe jest udzielanie pomocy na zrekompensowanie strat w roślinach lub zwierzętach spowodowanych niekorzystnymi zjawiskami klimatycznymi, które mogą być porównane do klęski żywiołowej, tj. które niszczą ponad 30% średniej rocznej produkcji danego rolnika z ubiegłych 3 lat lub średniej z 3 lat opartej na okresie 5 ubiegłych lat, z wyłączeniem wartości najwyższej i najniższej. Ponadto zgodnie z art. 11 rozporządzenia 1857/2006 kwotę obniżenia dochodu w związku z wystąpieniem niekorzystnego zjawiska klimatycznego oblicza się przez odjęcie:

a) wyniku pomnożenia ilości produktu wyprodukowanego w roku, w którym wystąpiło niekorzystne zjawisko klimatyczne, przez średnią cenę sprzedaży otrzymaną w tym roku

od

b) wyniku pomnożenia średniej rocznej ilości wyprodukowanej w okresie ubiegłych trzech lat (lub średniej z trzech lat opartej na okresie pięciu ubiegłych lat, z wyłączeniem wartości najwyższej i najniższej) przez otrzymaną średnią cenę sprzedaży.

Powyższa kwota może zostać zwiększona o koszty poniesione przez rolnika z powodu niezbrania plonów w wyniku niekorzystnego zjawiska oraz obniżona o każdą kwotę otrzymaną w ramach systemu ubezpieczeń oraz o koszty nieponiesione z powodu pojawienia się niekorzystnych zjawisk klimatycznych. Obliczenia powyższych strat należy dokonać na poziomie indywidualnego gospodarstwa.

Uwzględniając powyższe uwarunkowania prawne, w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121, z późn. zm.) stanowi się, że pomoc w formie dopłat do oprocentowania preferencyjnych kredytów na wznowienie produkcji może być udzielona, gdy wysokość poniesionej szkody m.in. w uprawach rolnych i zwierzętach gospodarskich przekracza 30% średniej rocznej produkcji rolnej w gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej z trzech lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiły szkody, z pominięciem roku o najwyższej i najniższej wielkości produkcji ustalonej na podstawie danych rachunkowych lub dokumentów potwierdzających wielkość prowadzonej produkcji rolnej w tym gospodarstwie rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej, a w przypadku braku takich danych lub dokumentów – na podstawie danych o średniej wielkości produkcji rolnej publikowanych przez jednostki doradztwa rolniczego, urzędy statystyczne lub Instytut Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej – Państwowy Instytut Badawczy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie zwiększenia dostępu
do opieki długoterminowej (23905)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją złożoną przez panią Monikę Wielichowską (znak: SPS-023-23905/11) w sprawie zwiększenia dostępu do opieki długoterminowej uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Warunki udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz zasady i tryb finansowania tych świadczeń zostały określone w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.). Zgodnie z art. 97 ust. 3 pkt 1 ww. ustawy, określenie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

Odnosząc się do postulatu pani poseł w sprawie zwiększenia liczby łóżek w zakładach opiekuńczych oraz zwiększenia poziomu finansowania osobodnia w ZOL/ZPO, uprzejmie informuję, że zastępca prezesa ds. medycznych NFZ przekazał informacje, z których wynika, że systematycznie wzrasta zarówno liczba kontraktowanych przez NFZ świadczeń w zakładach opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-opiekuńczych, jak też wartość nakładów finansowych na przedmiotowe świadczenia. W 2010 r. liczba rozliczonych świadczeń w zakładach opiekuńczych wynosiła 6 137 444 osobodni o wartości 529 028 766 zł. Natomiast w 2011 r. liczba zakontraktowanych świadczeń w ZOL i w ZPO, wynikająca z umów zawartych na 2011 r., wynosi 7 971 049 osobodni o wartości 574 641 318 zł.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę, iż zasygnalizowany problem dostępu do opieki długoterminowej powinien być analizowany w szerszym kontekście, ponieważ opieka długoterminowa realizowana jest nie tylko w zakładach opiekuńczych, ale również przez pielęgniarstwą opieką długoterminową domową, pielęgniarzkę podstawowej opieki oraz opieką paliatywną i hospicyjną. Uprzejmie przekazuję, w załączeniu, wykres kwot refundacji opieki długoterminowej, łącznie z opieką paliatywną i hospicyjną, w latach 2006–2010 (zał. 1)*.

Ponadto należy podkreślić, iż zadania na rzecz osób wymagających opieki długoterminowej realizuje również pomoc społeczna, o czym stanowią przepisy ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, ze zm.).

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Zgodnie z art. 7 pkt 6 ww. ustawy o pomocy społecznej, pomocy społecznej udziela się osobom i rodzinom w szczególności z powodu długotrwałej lub ciężkiej choroby. Zaś art. 50 wskazanej ustawy stanowi, że osobie samotnej, która z powodu wieku, choroby lub innych przyczyn wymaga pomocy innych osób, a jest jej pozbawiona, przysługuje pomoc w formie usług opiekuńczych lub specjalistycznych usług opiekuńczych. Usługi opiekuńcze lub specjalistyczne usługi opiekuńcze mogą być przyznane również osobie, która wymaga pomocy innych osób, a rodzina, a także niezamieszkujący małżonek, wstępni, zstępni nie mogą takiej pomocy zapewnić. Usługi opiekuńcze obejmują pomoc w zaspokajaniu codziennych potrzeb życiowych, opiekę higieniczną, zaleconą przez lekarza pielęgnację oraz, w miarę możliwości, zapewnienie kontaktów z otoczeniem. Osoba niesamodzielna, która wymaga całodobowej opieki z powodu wieku, choroby lub niepełnosprawności, może być umieszczona w domu pomocy społecznej, o czym stanowi art. 54 ust. 1 ww. ustawy. Zgodnie z art. 68 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, opieka w placówce zapewniającej całodobową opiekę osobom niepełnosprawnym, przewlekle chorym lub osobom w podeszłym wieku polega na świadczeniu przez całą dobę usług opiekuńczych zapewniających: a) udzielanie pomocy w podstawowych czynnościach życiowych, b) pielęgnację, w tym pielęgnację w czasie choroby, c) opiekę higieniczną, d) niezbędną pomoc w załatwianiu spraw osobistych, e) kontakty z otoczeniem. Natomiast ust. 3 pkt 4 ww. art. 68 stanowi, że usługi opiekuńcze powinny zapewniać pielęgnację w chorobie oraz pomoc w korzystaniu ze świadczeń zdrowotnych. Pomoc w korzystaniu ze świadczeń zdrowotnych może polegać np. na pomocy w wypełnieniu deklaracji przy wyborze lekarza podstawowej opieki zdrowotnej (POZ) czy pielęgniarki środowiskowej, doprowadzeniu lub dowiezieniu pensjonariusza domu pomocy społecznej do lekarza POZ czy lekarza specjalisty lub też pomocy w ewentualnym umieszczeniu danej osoby w zakładzie opiekuńczym lub w hospicjum, jeżeli istnieją wskazania medyczne i spełnione są kryteria kwalifikacji do tych zakładów oraz jeżeli chory wyrazi zgodę na pobyt w takim zakładzie lub hospicjum.

W sprawie zwiększenia dostępu do opieki długoterminowej dla mieszkańców powiatu kłodzkiego uprzejmie informuję, że Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Dolnośląskiego OW NFZ z prośbą o przekazanie informacji na temat stanu zabezpieczenia świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej, realizowanych w warunkach stacjonarnych na terenie powiatu kłodzkiego. W odpowiedzi Dolnośląski OW NFZ poinformował, że zawarł dwie umowy na świadczenia w zakresie osobodzień w zakładzie opiekuńczo-leczniczym/pielęgnacyjno-opiekuńczym z następującymi podmiotami:

1) Zespół Opieki Zdrowotnej w Bystrzycy Kłodzkiej – wartość kontraktu 776 720 zł pozwalająca sfinansować 11 680 osobodni,

2) Zespół Opieki Zdrowotnej w Kłodzku – wartość kontraktu 2 791 870 zł pozwalająca sfinansować 41 983 osobodni.

Zgodnie z danymi systemu obsługi rozliczeń Dolnośląskiego OW NFZ (według stanu na 1 czerwca 2011 r.), ZOZ w Bystrzycy Kłodzkiej wygenerował nadwykonania na poziomie 16 103 zł, natomiast ZOZ w Kłodzku ma niedow wykonanie na poziomie 86 397 zł. Natomiast według danych sprawozdawanych przez ww. świadczeniodawców na przedmiotowe świadczenia w ZOZ w Bystrzycy Kłodzkiej nie ma kolejki oczekujących, natomiast na świadczenia w ZOZ w Kłodzku oczekuje 6 pacjentów.

Jednocześnie Dolnośląski OW NFZ poinformował, że pismo Rady Powiatu Kłodzkiego, dotyczące uchwały nr X/116/2011 z dnia 30 czerwca 2011 r. w sprawie zwiększenia dostępu do opieki długoterminowej dla mieszkańców powiatu kłodzkiego, zbiegło się w czasie z ustaleniami dotyczącymi planowania obszarów kontraktowania świadczeń na 2012 i lata następne w ramach zakresu osobodzień w zakładzie opiekuńczo-leczniczym/pielęgnacyjno-opiekuńczym i miało wpływ na decyzję o ich zawężeniu do poziomu powiatu. Dzięki temu, kierując się ideą zrównania nakładów na 10 000 mieszkańców w obrębie każdego powiatu, Dolnośląski OW NFZ będzie systematycznie, od przyszłego roku, zwiększał środki na finansowanie opieki długoterminowej w powiecie kłodzkim.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zarządzeniem ministra zdrowia z dnia 10 sierpnia 2011 r. został powołany nowy Zespół do spraw opieki długoterminowej, który kontynuuje prace zespołu powołanego zarządzeniem ministra zdrowia z dnia 14 lipca 2010 r. w sprawie powołania Zespołu do spraw opieki długoterminowej, którego działalność została zakończona 1 czerwca 2011 r.

Do najważniejszych zadań zespołu należy opracowanie Narodowego Programu Opieki Długoterminowej. Ponadto zespół będzie kontynuował prace związane m.in. z opracowaniem standardów opieki długoterminowej, w tym rehabilitacji, pielęgnowania i leczenia, a także opracowaniem rozwiązań dotyczących struktury i organizacji opieki długoterminowej oraz poprawy jakości opieki długoterminowej i stanu zasobów. Wyżej wymieniony zespół zgodnie z zarządzeniem z dnia 10 sierpnia 2011 r. zakończy pracę do 31 grudnia 2012 r.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 29 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie poczucia bezpieczeństwa Polaków
(23919)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 4 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-023-23919/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie poczucia bezpieczeństwa Polaków, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż Policja od 2007 r. realizuje nowatorski projekt pt. „Polskie badanie przestępczości” przy pomocy wywiadów bezpośrednich face to face na 17-tysięcznej reprezentatywnej próbie Polaków powyżej 15. roku życia, po 1000 w każdej komendzie wojewódzkiej i Komendzie Stołecznej Policji. Badanie jest przeprowadzane przez niezależne ośrodki badawcze na zlecenie Komendy Głównej Policji. Dotychczas odbyły się cztery edycje – w 2007 r., 2008 r., 2009 r. i 2011 r. Każda z edycji została zrealizowana w styczniu i dotyczyła roku poprzedniego. Celem badania jest poznanie społecznej oceny pracy Policji oraz lęku przed przestępczością.

W IV edycji „Polskiego badania przestępczości” zdecydowana większość Polaków (79,3%) deklaruje poczucie bezpieczeństwa podczas spacerów po zmroku. Podkreślić należy, iż odsetek osób deklarujących poczucie bezpieczeństwa od lat sukcesywnie rośnie, przy jednoczesnym spadku odsetka tych osób, które nie czują się bezpiecznie.

W odniesieniu do kwestii zagrożenia przestępstwami w 2010 r. w porównaniu do 2007 r. należy wskazać, iż z analizy danych statystycznych jednoznacznie wynika, że nastąpiła poprawa bezpieczeństwa i spadek zagrożenia przestępstwami.

W 2010 r. w porównaniu do 2007 r. odnotowano spadek zagrożenia przestępczością, w tym przestępczością pospolitą, która jest szczególnie uciążliwa dla społeczeństwa, wzrost wykrywalności przestępstw ogółem, w tym przestępstw kryminalnych. Ponadto wzrosła aktywność Policji w zwalczaniu przestępczości nieletnich, przestępczości narkotykowej, przestępczości gospodarczej, w tym korupcyjnej. W analogicznym okresie zmniejszyło się zagrożenie na 100 tys. ludności przestępczością ogółem, w tym przestępczością kryminalną – zagrożenie przestępczością ogółem zmniejszyło się z liczby 3025,0 popełnionych przestępstw (2007 r.) do 3014,5 (2010 r.), natomiast zagrożenie przestępczością kryminalną zmniejszyło się z liczby 2083,9 popełnionych przestępstw (2007 r.) do 2039,7 (2010 r.). W wymienionym okresie w grupie przestępstw kryminalnych zmniejszyło się zarówno zagrożenie przestępczością przeciwko życiu i zdrowiu, jak i przestępczością przeciwko mieniu.

W 2010 r. w porównaniu do 2007 r. ogólna liczba przestępstw zmniejszyła się o 1836, natomiast liczba przestępstw kryminalnych zmniejszyła się o 15 407. Zwiększyła się natomiast o ok. 17% liczba ujawnionych przestępstw gospodarczych – z 143 108 przestępstw (2007 r.) do 166 970 przestępstw (2010 r.). W analizowanym okresie spadkowi liczby większości przestępstw towarzyszył jednoczesny wzrost ich wykrywalności.

Szczegółowe dane dotyczące liczby przestępstw oraz wskaźników ich wykrywalności przedstawiono w formie tabelarycznej, stanowiącej załącznik^{*)} do niniejszego pisma.

Nawiązując do kwestii bezpieczeństwa na drogach, uprzejmie informuję, iż z danych będących w posiadaniu MSWiA wynika, że w I półroczu 2011 r. w Polsce doszło do 17 765 wypadków drogowych, w których 1763 osoby zginęły, a 22 091 osób zostało rannych. Do Policji zgłoszono 178 673 kolizje.

Wypadki drogowe i ich skutki w latach 2007–2010 przedstawia tabela.

Rok	Wypadki		Zabici		Ranni	
	Ogółem	2007=100%	Ogółem	2007=100%	Ogółem	2007=100%
2007	49 536	100,0	5583	100,0	63 224	100,0
2008	49 054	99,0	5437	97,4	62 097	98,2
2009	44 196	89,2	4572	81,9	56 046	88,6
2010	38 832	78,4	3907	69,9	48 952	77,4

Głównymi przyczynami wypadków było niedostosowanie prędkości do warunków ruchu, nieprzestrzeganie pierwszeństwa przejazdu, nieprawidłowe zachowanie wobec pieszego.

W I półroczu 2011 r., w porównaniu do 2010 r. nastąpił wzrost liczby ujawnionych kierujących pojazdami pod wpływem alkoholu (w stanie po użyciu oraz w stanie nietrzeźwości) o 9971 osób.

W celu systemowej realizacji poprawy bezpieczeństwa w ruchu drogowym na terenie całego kraju koordynowano wzmożone działania kontrolne, tj.:

- prędkość – ukierunkowane na egzekwowanie ograniczeń prędkości,
- pasy – ukierunkowane na egzekwowanie obowiązku podróżowania w pasach bezpieczeństwa oraz stosowanie urządzeń ochronnych do przewozu dzieci,
- niechronieni uczestnicy ruchu drogowego – ukierunkowane na zapewnienie bezpieczeństwa pieszym i rowerzystom oraz stosowanie się przez nich do przepisów ruchu drogowego,
- alkohol i narkotyki – ukierunkowane na ujawnianie i eliminowanie z ruchu kierujących pod wpływem alkoholu bądź środków działających podobnie do alkoholu,

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

— truck – ukierunkowane na ujawnianie i eliminowanie nieprawidłowości związanych z wykonywaniem transportu drogowego,

— bus – ukierunkowane na ujawnianie i eliminowanie nieprawidłowości występujących w przewozie osób, a ponadto cykliczne akcje:

1) „Bezpieczny Weekend”, „Bezpieczne wakacje”, „Bezpieczne ferie” – działania ukierunkowane na zapewnienie bezpieczeństwa i płynności ruchu na głównych ciągach komunikacyjnych w czasie wzmoczonych przejazdów weekendowych i wakacyjnych wspierane są przedsięwzięciami o charakterze edukacyjnym,

2) działania „Bezpieczna droga do szkoły” – ich celem jest zmniejszenie zagrożenia wypadkami dzieci w wieku szkolnym, które samodzielnie pokonują drogę do szkoły i z powrotem.

Powyższe działania realizowane są corocznie w ramach „Krajowego programu bezpieczeństwa ruchu drogowego Gambit 2005” oraz wynikają z wytycznych Europejskiego Stowarzyszenia Policji Ruchu Drogowego TISPOL i postanowień rekomendacji Komisji Europejskiej z dnia 21 października 2003 r. w sprawie egzekwowania przepisów w dziedzinie ruchu drogowego. Krajowy program Gambit opracowany został zgodnie z wymogami Unii Europejskiej dotyczącymi ochrony życia uczestników ruchu drogowego. Celem strategicznym programu jest zmniejszenie do 2013 r. liczby ofiar śmiertelnych o ponad 50% w stosunku do 2003 r., tj. nie więcej niż 2800 ofiar śmiertelnych rocznie.

Ponadto z inicjatywy lub z udziałem bądź pod patronatem Policji realizowane są różnego rodzaju programy, turnieje edukacyjne, kampanie społeczne, jak np. „Razem bezpieczniej”, „Mamo, tato już wiem, jak być bezpiecznym”, „Turniej bezpieczeństwa w ruchu drogowym”, „Turniej motoryzacyjny dla młodzieży szkół ponadgimnazjalnych”, „Europejski program badawczy DRUID”, „Ogólnopolska kampania społeczna „Użyj wyobraźni”, „Bezpieczny przejazd. Zatrzymaj się i żyj”.

Odnosząc się szczegółowo do pytań pani poseł, uprzejmie wyjaśniam, że na podstawie decyzji Rady 2007/845/WSiSW z dnia 6 grudnia 2007 r. dotyczącej współpracy pomiędzy biurami do spraw odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem (Dz. U. UE. L. 07. 332. 103) z inicjatywy MSWiA w dniu 18 grudnia 2008 r. została podpisana deklaracja współpracy pomiędzy ministrem finansów, ministrem sprawiedliwości prokuratorem generalnym oraz ministrem spraw wewnętrznych i administracji w sprawie współdziałania przy stosowaniu decyzji Rady Unii Europejskiej 2007/845/WSiSW. Na podstawie ww. deklaracji w dniu 15 września 2009 r. zostało zawarte porozumienie ustanawiające szczegółowe zasady współdziałania resortów finansów, sprawiedliwości oraz spraw wewnętrznych i administracji w przedmiocie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mie-

nia związanego z przestępstwem w zakresie zadań Krajowego Biura do Spraw Odzyskiwania Mienia.

W wyniku implementacji ww. decyzji powołane zostało Krajowe Biuro do Spraw Odzyskiwania Mienia (BOM), stanowiące obecnie centralny filar systemu odzyskiwania mienia w kraju. BOM zostało usytuowane w strukturze Komendy Głównej Policji, zaś funkcję szefa Krajowego Biura do Spraw Odzyskiwania Mienia powierzono komendantowi głównemu Policji. Zadania związane z funkcją BOM-u realizuje Wydział do Spraw Odzyskiwania Mienia, funkcjonujący w strukturze Biura Kryminalnego KGP, utworzony na mocy rozkazu organizacyjnego nr 120/08 z dnia 4 grudnia 2008 r. w sprawie zmian organizacyjno-etatowych w Komendzie Głównej Policji. Działania BOM wzmacniają dwa filary pomocnicze umiejscowione w Prokuraturze Generalnej i Ministerstwie Finansów.

Dwuletnie doświadczenie funkcjonowania systemu odzyskiwania mienia w ww. formule wskazało na konieczność przeprowadzenia jego zmian, zwłaszcza w zakresie wymiany informacji dotyczących składników majątkowych pomiędzy uprawnionymi podmiotami krajowymi i zagranicznymi. Na konieczność dokonania zmian wskazano również w raporcie z wizyty eksperckiej UE, która odbyła się w Polsce w dniach 18–22 października 2010 r. w ramach V rundy ewaluacji wzajemnych poświęconych przestępczości finansowej i dochodzeniu w sprawach finansowych. Raport ewaluacyjny (upubliczniony w dniu 7 lipca 2011 r.) określa luki w polskim systemie odzyskiwania mienia oraz propozycje jego poprawy. Według rekomendacji ekspertów w Polsce należy m.in.:

— ustanowić multidyscyplinarny organ zajmujący się kwestiami związanymi z odzyskiwaniem mienia,

— ułatwić bezpośredni dostęp do określonych baz danych niezbędnych do prowadzenia śledztw finansowych (w miejsce procedury związanej z wnioskami pisemnymi),

— rozważyć określone, odrębne ścieżki szkoleniowe dla służb państwowych w zakresie odzyskiwania mienia,

— w pełni włączyć organy sądownicze w wysiłki podejmowane na rzecz odzyskiwania składników majątkowych pochodzących z działalności przestępczej,

— usprawnić gromadzenie i analizę danych statystycznych dotyczących postępowań przygotowawczych prowadzonych przez polskie organy ścigania; dotyczy to również gromadzenia i analizy danych statystycznych odnoszących się do popełnianych przestępstw, sprawców przestępstw, zajętego i skonfiskowanego mienia oraz stosowania unijnych instrumentów prawnych,

— zwiększyć wykorzystanie i usprawnić przetwarzanie informacji operacyjnych dotyczących przestępczości o charakterze finansowym,

— ułatwić praktyczną wymianę informacji z partnerami zagranicznymi oraz określić jej szczegółowe warunki,

— rozważyć korzyści płynące z istnienia centralnej informacji o kontaktach bankowych na potrzeby prowadzonych spraw.

Mając powyższe na uwadze, obecnie MSWiA we współpracy z Prokuraturą Generalną i Ministerstwem Finansów opracowuje koncepcję określającą kierunki zmian niezbędnych do zapewnienia sprawności i efektywności działania krajowego systemu odzyskiwania mienia, w tym prowadzenia śledztw finansowych. Za najistotniejsze kwestie uznano:

— usprawnienie działalności BOM-u poprzez stworzenie multidyscyplinarnej struktury wykorzystującej ekspertów z resortu spraw wewnętrznych i administracji (Policji, Straży Granicznej), Prokuratury oraz resortu finansów (Wywiadu Skarbowego, Kontroli Skarbowej, Generalnego Inspektora Informacji Finansowej i Służby Celnej), którzy pełniliby rolę łączników pomiędzy BOM a poszczególnymi służbami i instytucjami,

— wypracowanie w perspektywie kolejnych lat mechanizmu efektywnego zarządzania zabezpieczonym mieniem celem obniżenia kosztów i zwiększenia wpływów do Skarbu Państwa; ściśle wiąże się z tym potrzeba stworzenia jednolitego systemu ewidencji zabezpieczonego mienia celem ustalenia jego wartości, ilości i rodzaju,

— dopracowanie podstaw prawnych dla systemu odzyskiwania mienia, w tym wymiany informacji pomiędzy krajowymi i zagranicznymi organami ścigania.

W celu realizacji powyższych zadań MSWiA podjęło prace legislacyjne nad projektem ustawy o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej. Powyższy akt prawny pozwoli również na zaimplementowanie do polskiego porządku prawnego przepisów decyzji ramowej Rady 2006/960/WSiSW z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie uproszczenia wymiany informacji i danych urzędowych między organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. UE. L. 06. 386. 89), decyzji ramowej Rady 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych (Dz. U. UE. L. 08. 350. 06) oraz dostosowanie przepisów prawa krajowego do decyzji Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej (Dz. U. UE. L. 08. 210. 1) i decyzji Rady 2007/845/WSiSW z dnia 6 grudnia 2007 r. dotyczącej współpracy pomiędzy biurami do spraw odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem (Dz. U. UE. L. 07. 332. 103).

Projektowana regulacja wprowadza zmiany m.in. w ustawie: z dnia 6 kwietnia 2011 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.), z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), z dnia 29 sierpnia 1997 r.

Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.), z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 41, poz. 214, z późn. zm.), z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 269, poz. 2681, z późn. zm.), z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 66, z późn. zm.), z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 211, poz. 1384, z późn. zm.) oraz z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z późn. zm.).

W dniu 31 sierpnia 2011 r. przedmiotowa ustawa (druk nr 4528) została uchwalona przez Sejm RP i skierowana do dalszych prac w Senacie RP.

Należy wskazać, iż polski system prawa nie regulował dotychczas prowadzenia międzynarodowej wymiany informacji w zakresie wykrywania i ścigania sprawców przestępstw oraz zapobiegania przestępczości i jej zwalczania. Przede wszystkim brak jest jednoznacznego wskazania krajowych podmiotów uprawnionych do wymiany informacji z właściwymi organami i służbami innych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz wskazania komendanta głównego Policji jako organu właściwego do koordynowania takiej wymiany informacji między krajowymi podmiotami a ich zagranicznymi partnerami. Wdrożenie ustawy przyczyni się również do zwiększenia skuteczności ścigania przestępczości, przede wszystkim zorganizowanej, korupcyjnej, o charakterze ekonomicznym.

Z uwagi na rolę wymiany informacji pomiędzy właściwymi służbami, organami i instytucjami w zakresie przeciwdziałania i zwalczania poszczególnych obszarów przestępczości problematyka ta została również uwzględniona w projekcie znajdującego się obecnie na etapie konsultacji międzyresortowych i społecznych „Krajowego programu przeciwdziałania i zwalczania przestępczości zorganizowanej w Polsce na lata 2012–2016”. Przedmiotowy dokument ma za zadanie usprawnić współdziałanie i realizację zadań ustawowych przez służby i instytucje zaangażowane w obszarze przeciwdziałania i zwalczania przestępczości zorganizowanej.

Celem podstawowym krajowego programu jest poprawa skuteczności przeciwdziałania i zwalczania przestępczości zorganizowanej, której służy realizacja celów strategicznych:

— usprawnienie systemu przeciwdziałania i zwalczania przestępczości zorganizowanej;

— poprawa rozpoznania i zwalczania poszczególnych obszarów występowania przestępczości zorganizowanej;

— zwiększenie wykorzystania pozaoperacyjnych metod przeciwdziałania przestępczości zorganizowanej, w tym wzmocnienie roli profilaktyki społecznej.

Zintegrowane i wieloaspektowe podejście do przeciwdziałania i zwalczania najgroźniejszych form przestępczości, wymagające współdziałania wielu niezależnych od siebie służb, organów i instytucji, wiąże się

z potrzebą wypracowania odpowiednich instrumentów i ram współpracy.

W związku z powyższym MSWiA, przy współudziale innych służb, organów i instytucji, opracowało oprócz ww. „Krajowego programu przeciwdziałania i zwalczania przestępczości zorganizowanej w Polsce na lata 2012–2016” projekty strategicznych dokumentów o charakterze międzyresortowym, tj. „Rządowy program przeciwdziałania korupcji na lata 2011–2016” i „Narodowy program antyterrorystyczny RP na lata 2012–2016”.

Należy podkreślić, iż powyższe dokumenty zakładają również pogłębienie współpracy z podmiotami zewnętrznymi, w tym z sektorem prywatnym i organizacjami pozarządowymi, co stanowi istotny element wielopłaszczyznowego podejścia do przeciwdziałania i zwalczania najgroźniejszych form przestępczości.

Mając na uwadze potrzebę zintegrowanego i wieloaspektowego podejścia do zwalczania przestępczości zorganizowanej, istotne pozostaje zwiększenie wykorzystania pozaoperacyjnych metod przeciwdziałania i zwalczania przestępczości zorganizowanej, czyli tzw. alternatywne podejście do przestępczości zorganizowanej, które stanowi również jeden z priorytetów podejmowanych na forum Unii Europejskiej, w tym realizowanych przez Polskę w ramach sprawowania przewodnictwa w Radzie UE.

Zauważyć przy tym należy, iż w przyjętym w Polsce modelu przeciwdziałania i zwalczania przestępczości funkcjonuje wiele niezależnych od siebie służb, organów i instytucji realizujących zadania w odniesieniu do poszczególnych obszarów przestępczości. W konsekwencji poszczególne służby, organy i instytucje tworzą własne bazy danych, ewidencje i rejestry służące realizacji ich zadań ustawowych. W związku z powyższym w Polsce funkcjonuje szereg baz danych oraz ewidencji i rejestrów różniących się co do budowy, zakresu gromadzonych informacji i zasad ich udostępniania. Wielość baz danych wynika również ze zróżnicowanego ich przeznaczenia – bazy tworzone są bowiem nie tylko w celach operacyjnych, lecz również statystycznych czy analitycznych.

Dane użyteczne w zakresie przeciwdziałania i zwalczania przestępczości zorganizowanej znajdują się także w zasobach gromadzonych przez organy centralne, nierealizujące zadań w zakresie zwalczania przestępczości, a także w bazach i ewidencjach prowadzonych przez administrację samorządową (np. ewidencje gruntów i budynków, ewidencje działalności gospodarczej) czy podmioty prywatne. Poza krajowymi zasobami informacyjnymi istnieją również systemy międzynarodowe, przewidujące zakładanie odrębnych baz danych, kanałów wymiany informacji i punktów kontaktowych.

Jedyną wspólną bazą danych dla wszystkich służb, organów i instytucji zawierającą informacje kryminalne jest Krajowe Centrum Informacji Kryminalnych (KCIK), które zapewnia obsługę informacyjną podmiotów uprawnionych w oparciu o własną bazę danych oraz informacje pozyskane za pośrednictwem szefa KCIK od podmiotów zobowiązanych.

Podstawowym źródłem informacji gromadzonych w KCIK jest Krajowy System Informacji Policyjnej, który ma istotne znaczenie na poziomie współpracy międzynarodowej, stanowiąc podstawowe źródło informacji dla Krajowego Systemu Informatycznego – najważniejszej polskiej bazy danych w zakresie międzynarodowej wymiany informacji. Ponadto obowiązujące przepisy prawa dopuszczają możliwość wymiany informacji pomiędzy służbami, organami i instytucjami krajowymi na podstawie stosownych porozumień, pozwalających na podejmowanie wspólnych przedsięwzięć czy koordynowanie działań.

Konieczne pozostaje zatem bieżące usprawnianie zinstytucjonalizowanych form wymiany informacji w zakresie zwalczania przestępczości zorganizowanej w celu efektywniejszej współpracy między poszczególnymi służbami, organami i instytucjami oraz umożliwienia systemowego podejścia do opisywanego zjawiska. Usprawnienie wymiany informacji między organami ścigania powinno dotyczyć zarówno fazy rozpoznawania działalności przestępczej, jak i aktywizacji współpracy między tymi organami w trakcie postępowania przygotowawczego. W związku z tym w krajowym programie przewiduje się wzmocnienie wymiany informacji między poszczególnymi służbami, a także podniesienie funkcjonalności Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych poprzez zwiększenie dostępu do informacji i stworzenie platformy wymiany informacji uzyskiwanych w toku realizacji zadań przez poszczególne podmioty.

Istotne pozostaje także stopniowe wprowadzenie standaryzacji pozwalającej na łączenie danych znajdujących się w odrębnych i często niekompatybilnych systemach, a także tworzenie narzędzi analitycznych umożliwiających dokonywanie sprawdzeń w niezależnych od siebie systemach bazodanowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sikory**

**w sprawie zasad realizacji zadań przez prezesa
Urzędu Komunikacji Elektronicznej
w kontekście bezpieczeństwa
telekomunikacyjnego państwa (23934)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sikory, nr SPS-023-23934/11, z dnia 14 lipca br. (data wpływu do Ministerstwa In-

frastruktury 11 sierpnia br.), w sprawie zasad realizacji zadań przez prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w kontekście bezpieczeństwa telekomunikacyjnego państwa przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

W celu udzielenia wyczerpującej odpowiedzi, z uwagi na rozległą tematykę zapytań zawartych w interpelacji pani poseł, Ministerstwo Infrastruktury wystąpiło do prezesa UKE oraz do sekretarza Kolegium do Spraw Służb Specjalnych o przekazanie niezbędnych informacji będących w posiadaniu tych organów. Z uwagi na brak do dnia dzisiejszego odpowiedzi ze strony kolegium w przypadku jej otrzymania pozwolę sobie przekazać uzupełnienie przedmiotowej odpowiedzi.

Udzielając odpowiedzi na pierwsze pytanie, należy na wstępie zaznaczyć, że zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) minister infrastruktury sprawuje nadzór nad prezesem UKE. Stosownie do treści art. 190 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.) prezes UKE składa ministrowi właściwemu do spraw łączności coroczne sprawozdanie ze swojej działalności regulacyjnej oraz realizacji polityki rządu i wspólnotowej polityki telekomunikacyjnej za rok poprzedni, w terminie do dnia 30 kwietnia. Minister właściwy do spraw łączności opiniuje sprawozdanie w terminie miesiąca od dnia jego przedstawienia przez prezesa UKE i przekazuje sprawozdanie wraz z opinią prezesowi Rady Ministrów. Wypełniając ww. dyspozycję, minister infrastruktury przekazał w dniu 7 czerwca 2010 r. sprawozdanie z działalności prezesa UKE za 2009 r. wraz z opinią, natomiast zaopiniowane sprawozdanie z działalności prezesa UKE za 2010 r. zostało przekazane do KPRM w dniu 26 sierpnia br. Minister infrastruktury pozytywnie zaopiniował przedmiotowe sprawozdania, wskazując na rzetelny i wyczerpujący sposób ich przygotowania. W przedłożonej KPRM opinii szczególna uwaga została zwrócona na aktywną działalność informacyjną regulatora w zakresie szerzenia świadomości konsumentskiej oraz działania podjęte oraz kontynuowane w 2010 r., których celem jest pobudzenie inwestycji w infrastrukturę telekomunikacyjną. Ponadto podkreślona została konieczność ściślejszej współpracy prezesa UKE z nadzorującym go ministrem właściwym do spraw łączności w przedmiocie podejmowanych i planowanych działań mających wpływ na stan infrastruktury telekomunikacyjnej w Polsce. Podsumowując działalność prezesa UKE, minister infrastruktury w sposób pozytywny odniósł się do poszczególnych obszarów działalności regulatora oraz zwrócił uwagę na pożądane zmiany zachodzące na rynku usług telekomunikacyjnych.

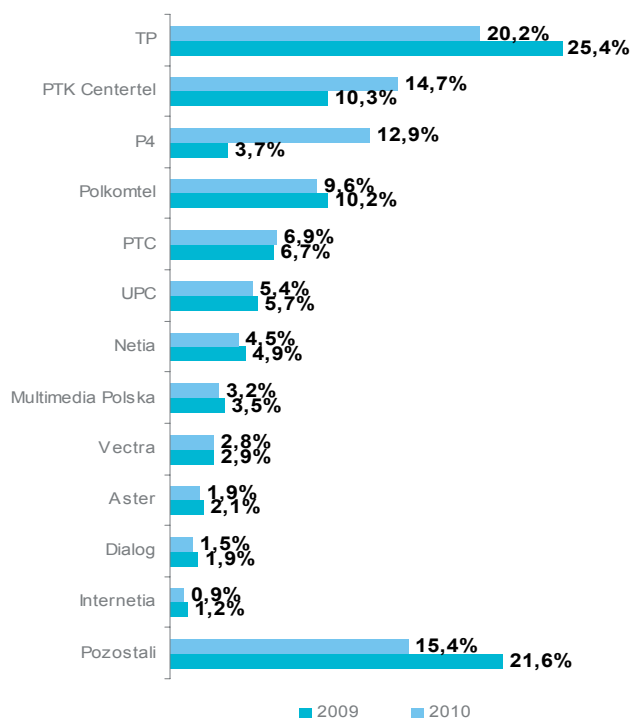
W odpowiedzi na pytanie drugie, dotyczące zmian na rynku usług telekomunikacyjnych, należy wskazać, że „zwolnienie miejsca” przez tzw. operatorów „zasiedziały” (w tym TP SA) na rzecz operatorów alternatywnych, a tym samym wzrost konkurencyj-

ności rynku telekomunikacyjnego należy obrazować podstawowym wskaźnikiem badania konkurencyjności rynku telekomunikacyjnego, którym jest udział w rynku lub jego segmencie. Dynamika zmian rynkowych udziałów przedsiębiorców telekomunikacyjnych jest różna w przypadku dostępu do sieci Internet, telefonii ruchomej czy stacjonarnej.

1. Dostęp do Internetu.

W odniesieniu do usługi dostępu do Internetu największe udziały w liczbie klientów oraz przychodach corocznie osiąga TP SA. Jednakże warto odnotować, że przewaga ta z roku na rok maleje (wykresy 1 i 2). Zmiana pozycji spółki wynika z uruchomienia usług hurtowych w infrastrukturze TP SA dla operatorów alternatywnych. Jednym z pierwszych działań prezesa UKE w tym zakresie było ustalenie w maju 2006 r. oferty określającej warunki dostępu do lokalnej pętli abonenckiej TP SA poprzez dostęp do węzłów sieci telekomunikacyjnej na potrzeby sprzedaży usług szerokopasmowej transmisji danych (ang. Bitstream Access, BSA). Aktualnie zasady dostępu do BSA, jak również usług RIO (usługa polegająca na zapewnieniu dostępu telekomunikacyjnego w zakresie rozpoczynania i zakańczania połączeń w stacjonarnej publicznej sieci telekomunikacyjnej), LLU (usługa polegająca na udostępnieniu linii miedzianych przez operatora będącego właścicielem linii innym operatorowi alternatywnemu) i WLR (usługa

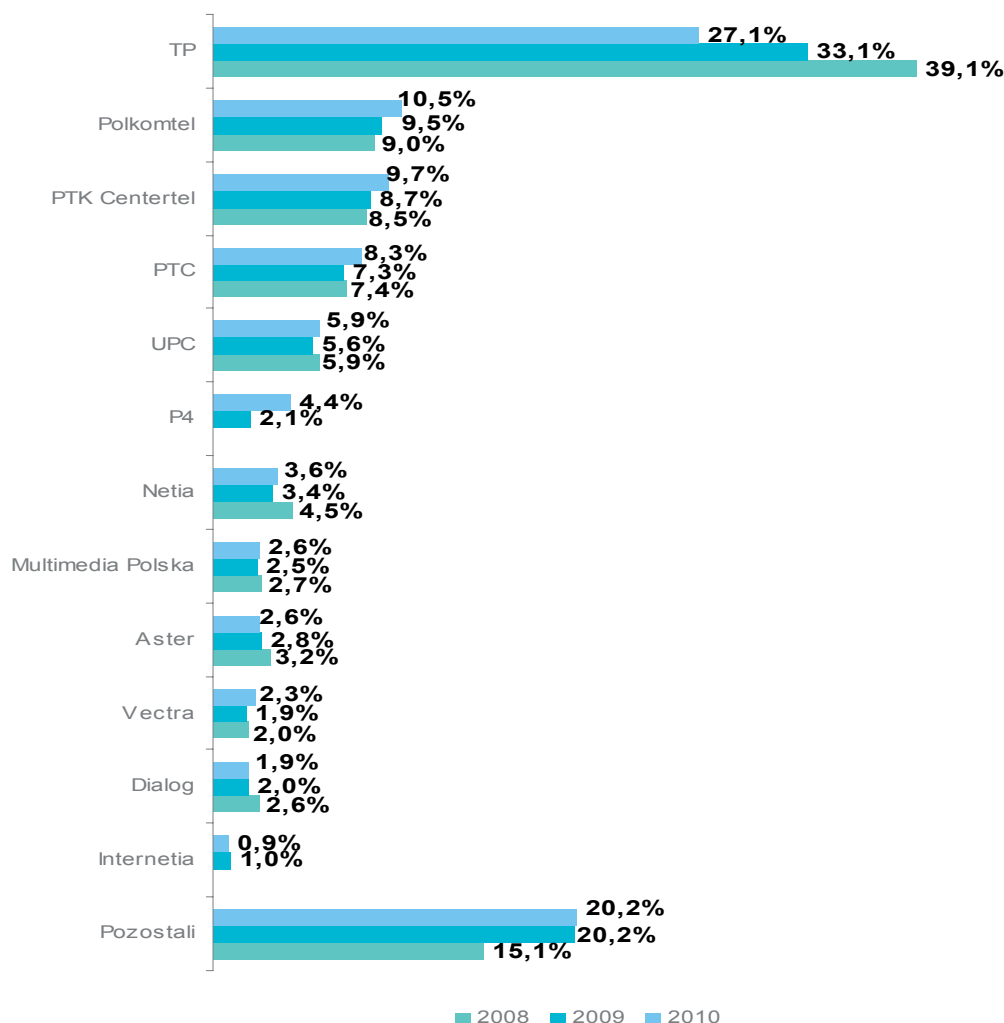
Wykres 1. Udziały największych operatorów pod względem liczby użytkowników

Źródło: UKE.

Uwaga: uwzględniono następujące technologie: modem 2G/3G, xDSL, TVK modem kablowy, LAN-Ethernet, WLAN, łącza dzierżawione, dostęp bezprzewodowy FWA, WiMax, CDMA, łącza satelitarne oraz BSA.

Wykres 2. Udziały największych operatorów pod względem łącznych przychodów z usług dostępu do Internetu

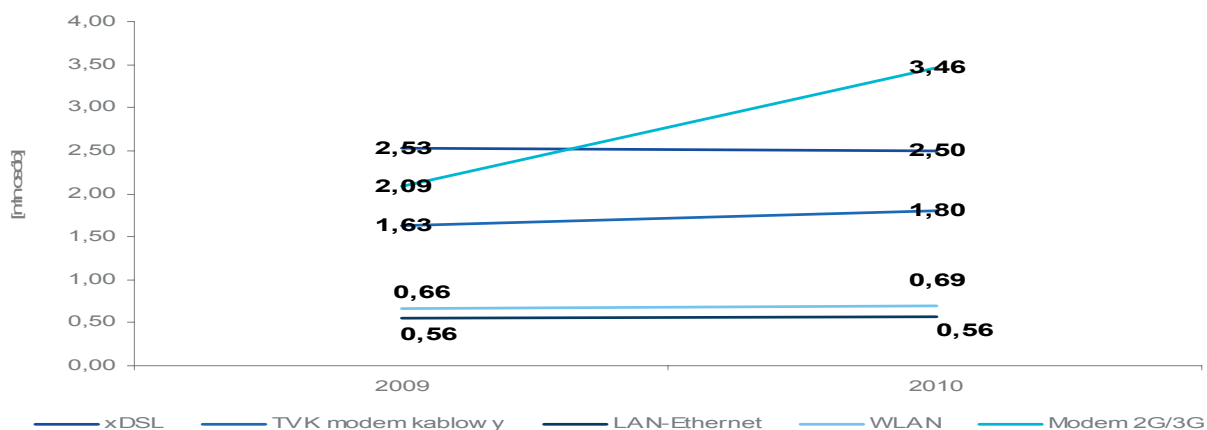

Źródło: UKE.

hurtowego dostępu do sieci polegająca na przejęciu przez operatora alternatywnego obsługi połączeń telefonicznych wraz z pobieraniem abonamentu) reguluje oferta ramowa z 5 kwietnia 2011 r. Jako skuteczna metoda uzyskania dostępu do abonentów sieci dostępowej TP SA usługa hurtowa BSA cieszy się niesłabnącym powodzeniem, zwłaszcza że generuje stosunkowo niskie koszty infrastrukturalne. Możliwość świadczenia na linii abonenckiej TP SA szerokopasmowego dostępu do Internetu stworzyła także usługa hurtowego dostępu do pętli lokalnej. Obok stacjonarnego dostępu do Internetu dynamicznie rozwijają się usługi mobilne świadczone przez operatorów sieci ruchomych. Ich konkurencyjność przejawia się we wzrastającej liczbie użytkowników tej usługi, szczególnie wobec technologii xDSL (wykres 3). Przeprowadzone na zlecenie UKE w 2009 r. i w 2010 r. badania konsumenckie pokazują wzrastającą popularność operatorów sieci ruchomych oferujących mobilny dostęp do Internetu (wykres 4).

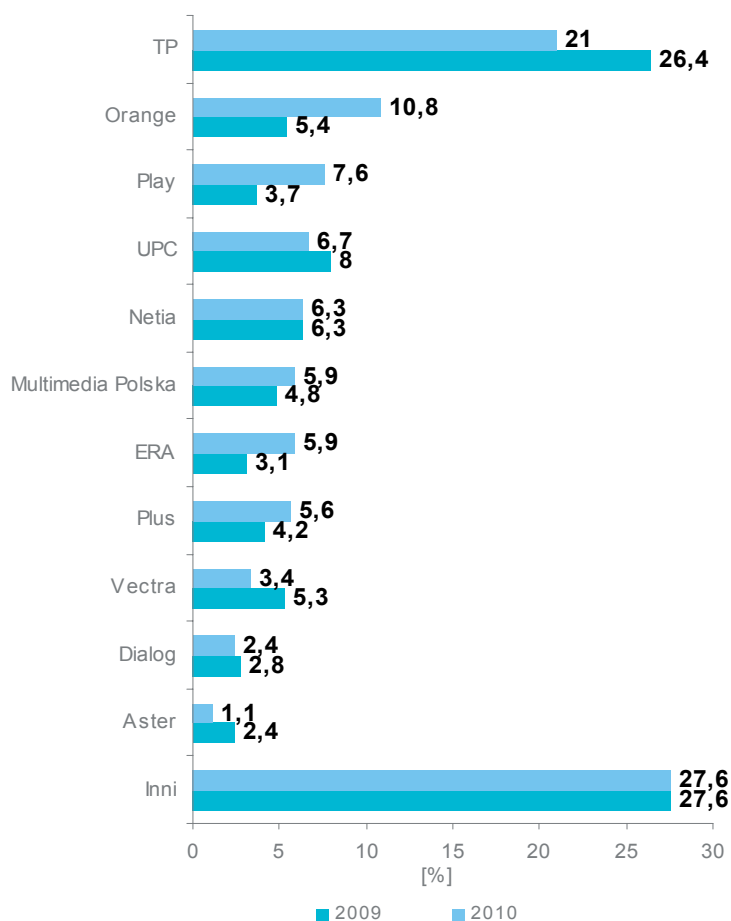
Istotnym trendem w segmencie dostępu do Internetu jest wzrastający udział łączy o wysokiej przepływności. W 2010 r. ponad połowa łączy szerokopasmowych charakteryzowała się prędkością równą 2 Mbit/s lub większą (wykres 5). Odbiorcy usługi mają więc większą możliwość korzystania z ofert szybszego dostępu do Internetu. Według badań konsumenckich przeprowadzonych w 2010 r. na zlecenie UKE aż 52,8% badanych konsumentów posiadało dostęp przez łącza o przepustowości 2 Mbit/s lub więcej (uwzględnieni zostali respondenci, którzy potrafili wskazać przepływność użytkowanego łącza) (wykres 6). Wzrost przepływności łączy jest efektem zmian standardu oferowanego transferu przez dostawców usług oraz wzmacniania działań marketingowych polegających na konsekwentnym zmniejszaniu cen za wyższe prędkości. Dostawcom zależy obecnie bardziej na zatrzymaniu klienta poprzez zaoferowanie mu szybszego łącza (nawet jeśli jest to tylko zmiana czysto formalna) niż oferowaniu tanich, wolniejszych dostępow. Za podobną cenę klient dostaje

Wykres 3. Liczba użytkowników ze względu na wykorzystywaną technologię dostępową

Źródło: UKE.

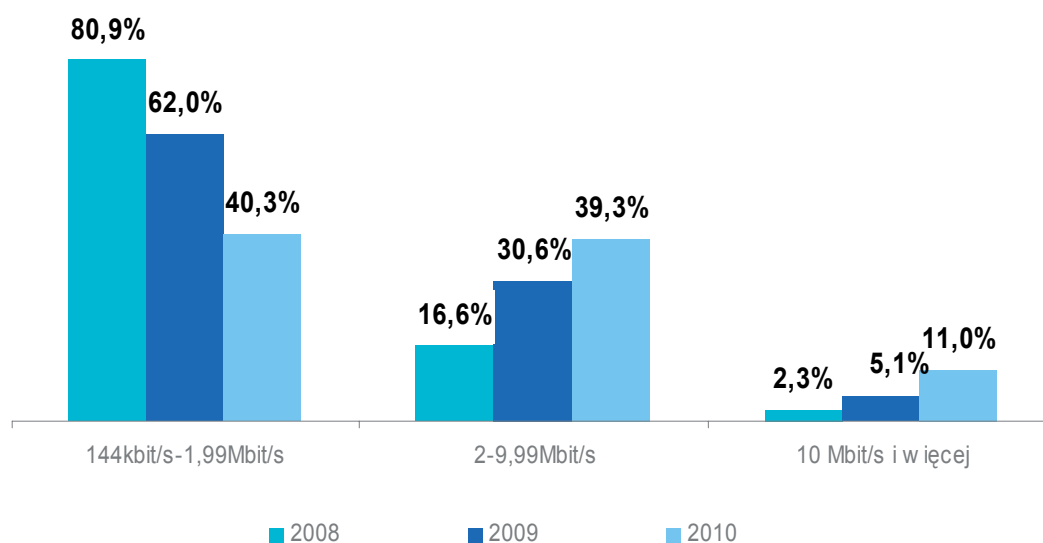
Wykres 4. Jaki operator dostarcza pani/panu usługę dostępu do Internetu?

Źródło: PBS DGS sp. z o.o. na zlecenie UKE, Warszawa grudzień 2009 r., PBS DGA sp. z o.o. i CBM Indicator sp. o.o. na zlecenie UKE, Sopot, grudzień 2010 r.

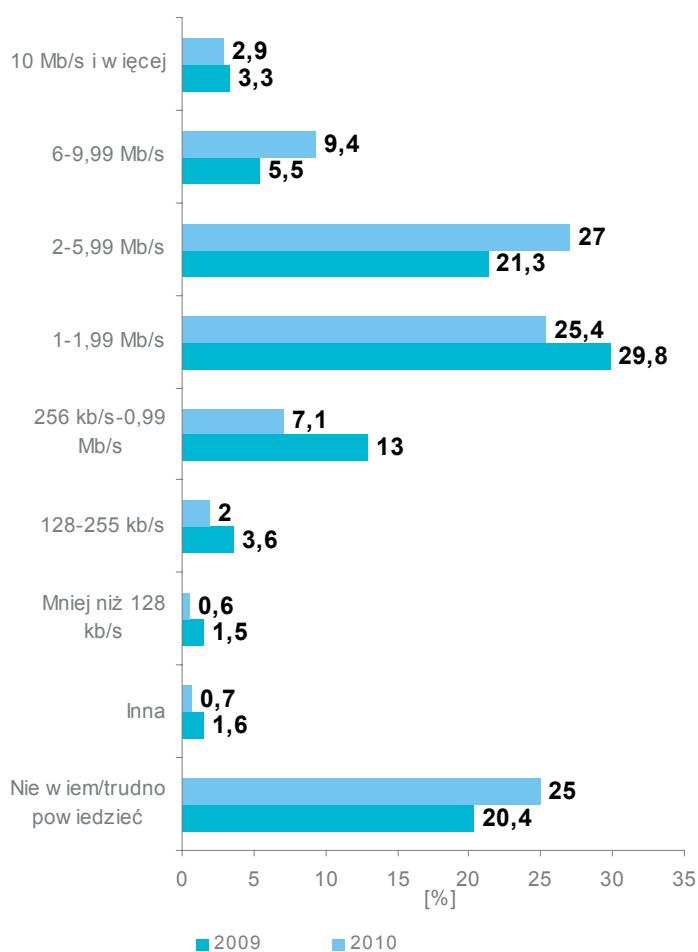
Uwaga: pytanie zadano wyłącznie respondentom korzystającym z Internetu w domu w ciągu ostatniego miesiąca. Liczebność próby dla 2009 r. wynosi 863 respondentów, a dla roku 2010 – 800.

Wykres 5. Przepływność łączy szerokopasmowych

Źródło: UKE na podstawie COCOM.

Wykres 6. Deklarowana prędkość łącza internetowego

Źródło: PBS DGS sp. z o.o. na zlecenie UKE, Warszawa grudzień 2009 r., PBS DGA sp. z o.o. i CBM Indicator sp. o.o. na zlecenie UKE, Sopot grudzień 2010 r.

Uwaga: pytanie zadano wyłącznie respondentom korzystającym z Internetu w domu w ciągu ostatniego miesiąca. Liczebność próby dla 2009 r. wynosi 851 respondentów, a dla roku 2010 – 800.

co roku łączy się na lepszych parametrach. Ponadto nie bez znaczenia jest też stale zwiększający się procent aktywnych internautów. W efekcie rosną ich potrzeby, a co za tym idzie wymagania w zakresie dostępu do sieci. Należy zwrócić również uwagę na silną penetrację obszarów zurbanizowanych przez telewizję kablowe, które oferują szybszy (nawet z prędkością do 120 Mb/s) i tańszy dostęp do Internetu niż ten na łączach xDSL.

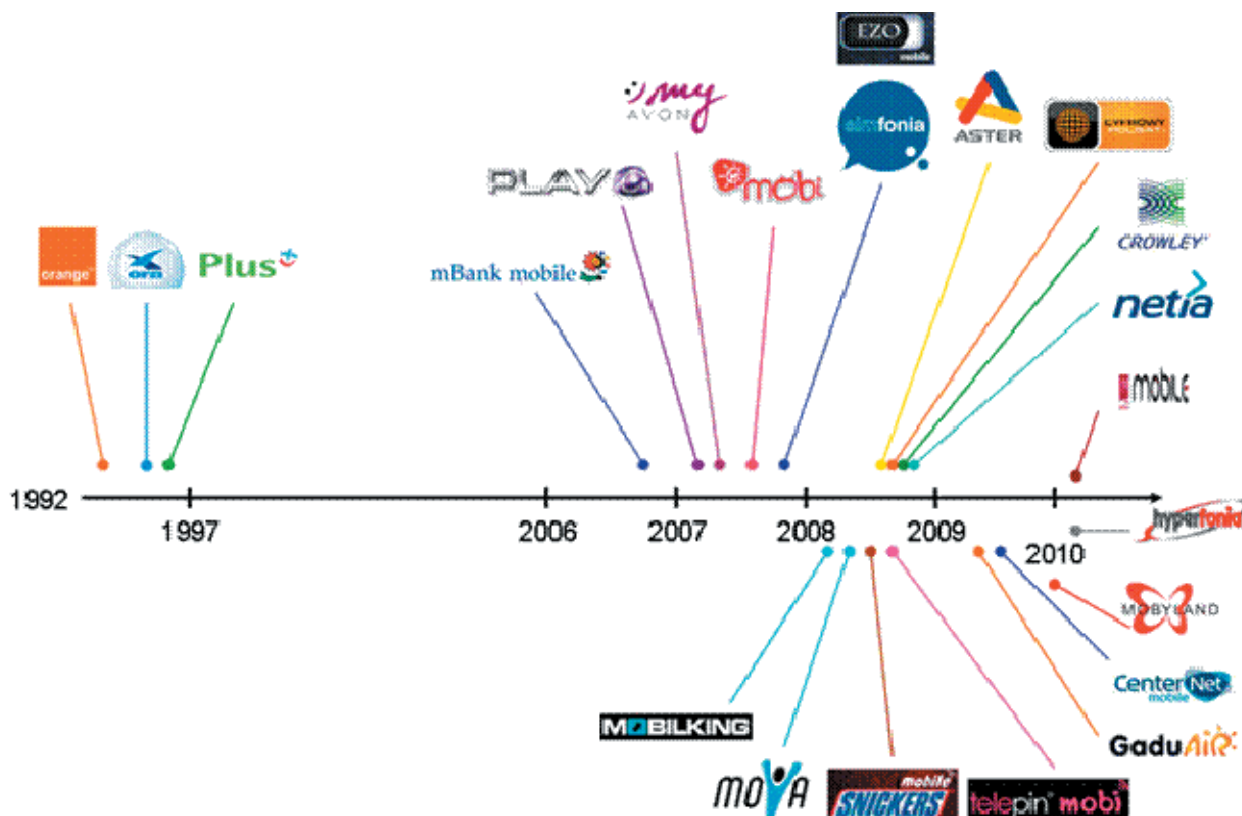
Zainicjowane przez regulatora działania (m.in. ogłoszenie oferty ramowej BSA, podpisanie porozumienia TP SA – UKE) przełożyły się na szybki rozwój usług szerokopasmowych. Na koniec 2010 r. liczba łączy BSA, na których operatorzy alternatywni świadczyli usługi detaliczne, wyniosła prawie 526 tys. Odnotowano zatem znaczący przyrost względem 2006 r., kiedy ich liczba wynosiła 59 szt. Zauważalny był również wzrost liczby lokalnych pętli abonenckich uwolnionych w oparciu o postanowienia oferty ramowej opisującej zasady dostępu do lokalnej pętli abonenckiej (LLU). Na jej podstawie TP SA na koniec 2010 r. uwolniła prawie 130 tys. pętli. Na koniec 2010 r. liczba łączy szerokopasmowych wyniosła ponad 9,6 mln, z tego łączy stacjonarnych było ok. 6,1 mln. Podobnie do lat ubiegłych w 2010 r. najczęściej wykorzystywaną formą dostępu stacjonarnego była technologia xDSL. Korzystało z niej 3,1 mln konsumentów, z czego 36% było klientami operatorów alterna-

tywnych. Drugą technologią pod względem liczby stacjonarnych zakończeń wykorzystywaną przez operatorów do świadczenia usług szerokopasmowej transmisji danych był standard DOCSIS stosowany przez operatorów sieci telewizji kablowych. Na koniec 2010 r. z usług tych korzystało ok. 1,7 mln abonentów. Liczba użytkowników korzystających z Internetu za pośrednictwem sieci komórkowych (modemy 2G/3G) wyniosła ok. 3,5 mln. Konsumenty w Polsce zaczynają postrzegać dostęp do Internetu przez sieć GSM jako substytut stacjonarnego. Usługi szerokopasmowego dostępu do sieci dostarcza kilkunastu znaczących operatorów telekomunikacyjnych. Oprócz największych dostawców Internetu istniała także duża grupa mniejszych ISP (Internet Service Provider) posiadających ok. 15,4% udziału w detalicznym rynku usług szerokopasmowych. Dzięki ich aktywności konsumenci mają możliwość uzyskania dostępu do Internetu na obszarach niebędących przedmiotem zainteresowania większych przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

2. Telefonia ruchoma.

Od 2007 r. rynek telefonii komórkowej zaczął dynamicznie rozwijać się, działalność rozpoczęło 21 nowych operatorów, w tym 4 infrastrukturalnych. Pod koniec grudnia 2010 r. działalność na rynku hurtowym rozpoczął siódmy operator infrastrukturalny – spółka Aero 2 (wykres 7). Zestawienie udziałów

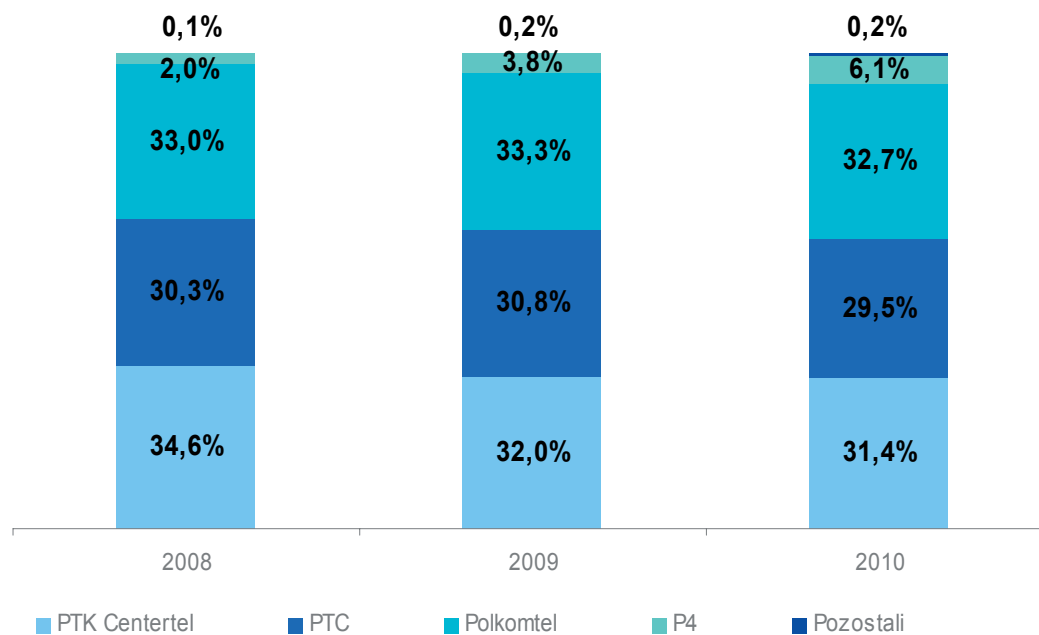
Wykres 7. Wejścia na rynek telefonii ruchomej poszczególnych operatorów (marki).

głównych graczy na rynku w ogólnej liczbie użytkowników oraz przychodach z prowadzonej działalności wskazuje na wzrastające znaczenie operatorów alternatywnych wobec PTK Centertel, PTC oraz Polkomtel. Możliwość konkutowania z ofertą trzech wiodących na rynku operatorów ułatwiły przede wszystkim decyzje prezesa UKE w zakresie asymetrii stawek MTR. Oceniając je, warto zaznaczyć, iż przypa-

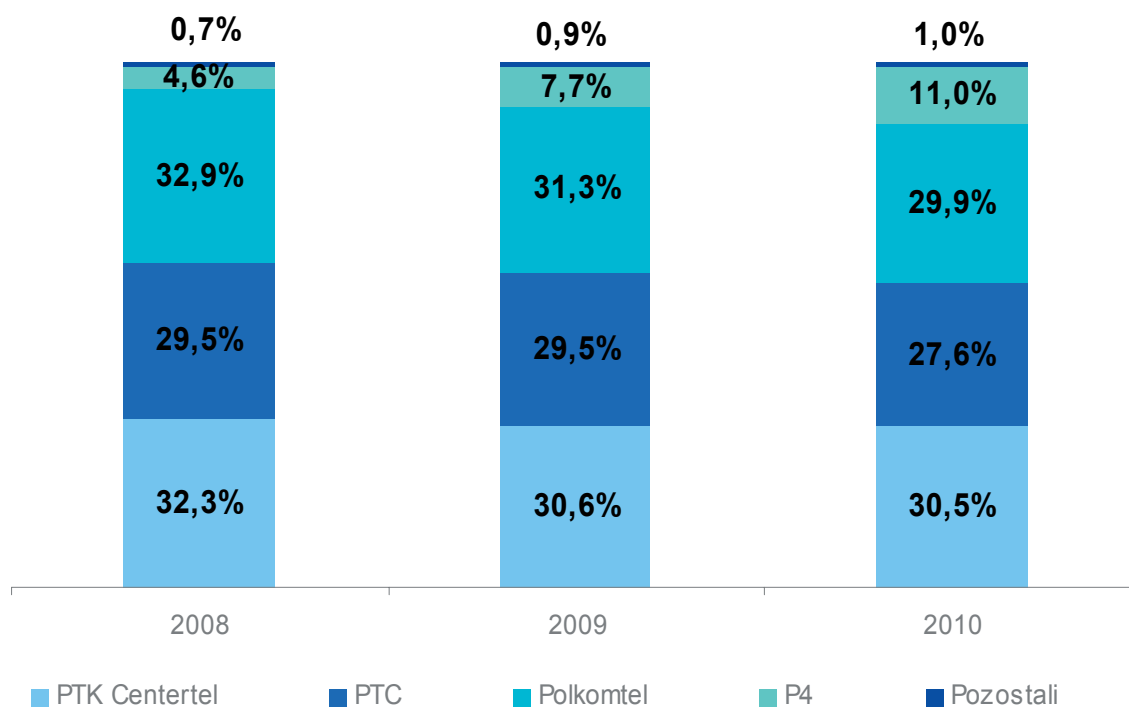
dek P4 jest jednym z nielicznych europejskich przykładów operatora, który pomimo wyraźnego opóźnienia w wejściu na rynek telekomunikacyjny z roku na rok coraz lepiej konkuruje z operatorami zasiedziałyymi (na koniec 2010 r. osiągnął 11-procentowy udział w rynku pod względem liczby użytkowników i 6,1-procentowy pod względem uzyskanych przychodów) (wykresy 8 i 9).

Wykres 8. Udziały operatorów pod względem przychodów z usług telefonii ruchomej

Źródło: UKE.

Wykres 9. Udziały operatorów pod względem liczby użytkowników.

Źródło: UKE.

Ostatnie lata wskazują na wyraźną poprawę konkurencyjności na rynku usług telefonii ruchomej. Regulacja MTR umożliwiła nowym operatorom skuteczne konkurowanie z ofertą sieci Orange, Plus i T-Mobile. Stosowanie zaś niższych marż na połączenia głosowe przez operatorów zasiedziały powoduje poszukiwanie przez nich innych źródeł przychodu, m.in. przez rozbudowę własnej oferty (np. usługi mobilnego dostępu do Internetu). W efekcie konsumenci mają większą możliwość wyboru operatora, szerokiego wachlarza usług po niższych cenach.

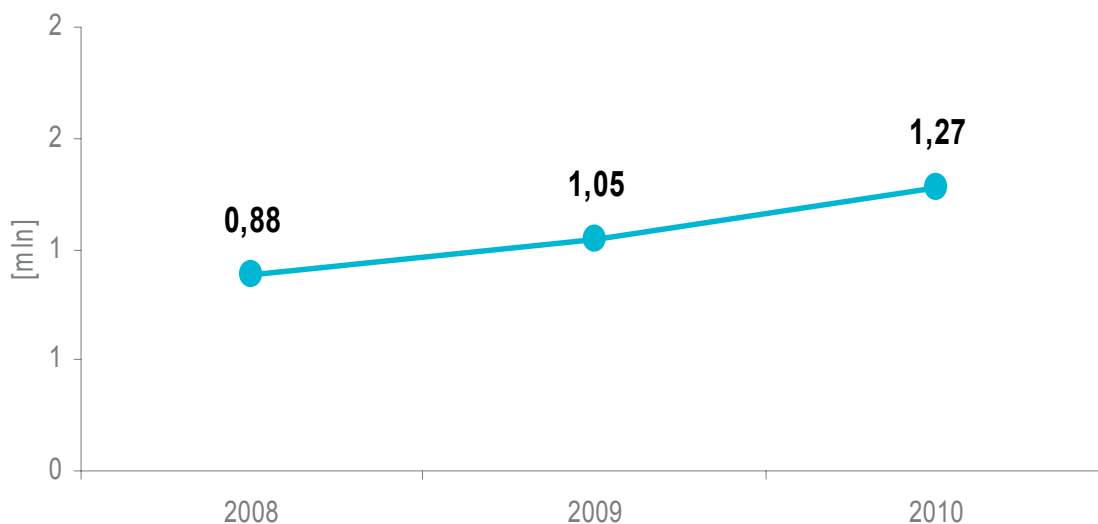
3. Telefonnia stacjonarna.

Cechą charakterystyczną segmentu jest stały spadek jego wartości mierzonej przychodami z działalności telekomunikacyjnej oraz liczby abonentów usługi. Mimo tego trendu dynamicznie rozwija się usługa hurtowego dostępu do sieci (WLR) (wykres 10). W oparciu o łącza WLR operatorzy alternatywni mogą świadczyć usługi detaliczne końcowym użytkownikom. Głównymi odbiorcami WLR są Netia oraz Telefonnia Dialog (wykres 11).

Struktura podmiotowa rynku w analizowanym okresie nie uległa znaczącym zmianom. Operatorem z największymi udziałami pod względem liczby łączy i przychodów nadal pozostaje TP SA. Z roku na rok wzrastają jednak udziały operatorów alternatywnych. Biorąc pod uwagę liczbę łączy, udziały operatora zasiedziałego spadły o 7,3 pp. (wykres 12).

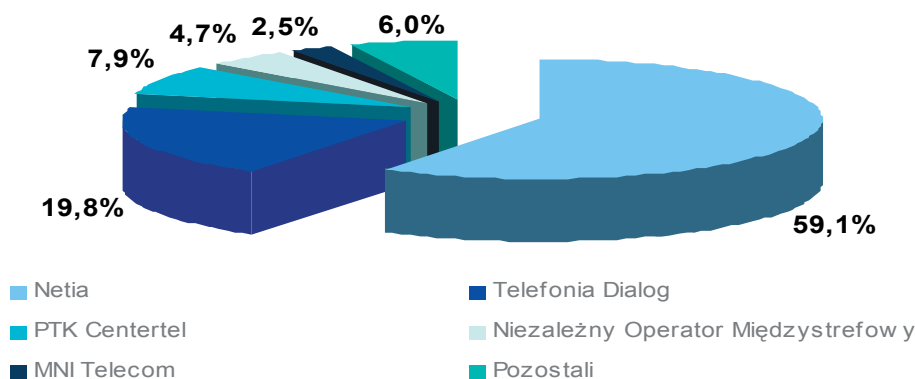
Realne otwarcie na konkurencję w segmencie telefonii stacjonarnej nastąpiło dzięki wprowadzeniu usługi WLR w drugiej połowie 2006 r. Abonentom TP SA umożliwiono zmianę dotychczasowego operatora bez konieczności jednoczesnej zmiany dostawcy linii telefonicznej. Wdrożone rozwiązanie zaowocowało pojawieniem się konkurencyjnych ofert operatorów alternatywnych, dając tym samym abonentom możliwość wyboru. Dużą rolę w tym zakresie odegrało skrócenie procesu przenoszenia numerów, który do 2010 r. trwał nawet ponad 2 miesiące. W efekcie zmian legislacyjnych wniosek o przeniesienie numeru, w zależności od sposobu jego dostarczenia do nowego dostawcy usług, podlega rozpatrzeniu odpo-

Wykres 10. Liczba łączy na bazie hurtowego dostępu do sieci (WLR)

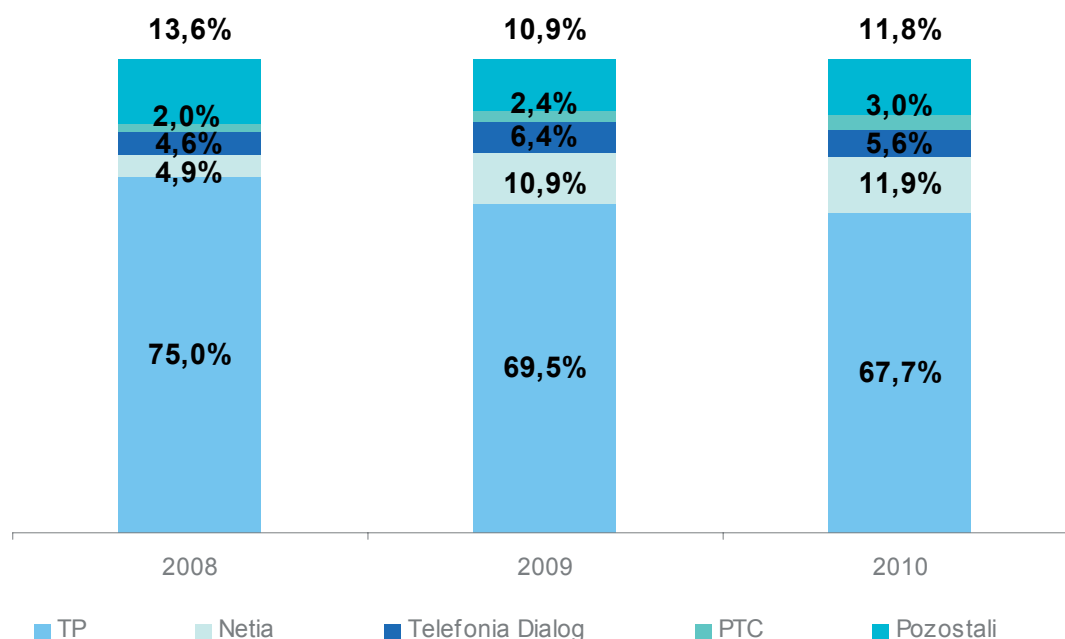
Źródło: UKE.

Wykres 11. Udziały operatorów alternatywnych w korzystaniu z usługi WLR na koniec 2010 r.

Źródło: UKE.

Wykres 12. Udziały operatorów w ogólnej liczbie łączy abonenckich

Źródło: UKE.

Uwaga: ogólna liczba łączy uwzględnia łącza własne operatorów oraz WLR.

wiednio w terminie 6 godzin roboczych lub 3 dni roboczych (dla abonentów sieci ruchomych) oraz 1 dnia roboczego lub 14 dni roboczych (dla abonentów sieci stacjonarnych), przy czym dłuższy termin na przeniesienie numeru zarezerwowany jest wyłącznie dla abonentów, którzy złożyli wniosek w inny sposób niż osobiście w jednostce nowego dostawcy przeznaczonej do obsługi klientów. Po pozytywnym rozpatrzeniu wniosku abonenta i podpisaniu umowy z nowym dostawcą nowy dostawca usług jest obowiązany przenieść numer najpóźniej w terminie 1 dnia roboczego (w sieciach ruchomych) lub 7 dni roboczych (w sieciach stacjonarnych) od dnia zawarcia umowy.

W odpowiedzi na pytanie trzecie, dotyczące zablokowanych przez prezesa UKE koncepcji i propozycji związanych z rynkiem usług światłowodowo-internetowych oraz telekomunikacyjnych zaproponowanych przez szefa ABW, ministra spraw wewnętrznych i administracji, ministra obrony narodowej oraz ministra rozwoju regionalnego, należy zaznaczyć, że prezes UKE nie ma kompetencji prawnych ani możliwości faktycznych blokowania, uniemożliwiania realizacji czy zgłaszania sprzeciwu wobec jakichkolwiek propozycji czy koncepcji ministrów kierujących działami administracji rządowej. Decyzje rządu ani żadnego innego organu administracji centralnej w jakiegokolwiek sprawie nie są uzależnione od stanowiska prezesa UKE, zaś bezpośredni nadzór nad jego działalnością sprawuje minister infrastruktury.

Odnosząc się do pytania czwartego, dotyczącego konkurencyjności polskiego rynku telekomunikacyjnego na tle innych członków UE, na wstępie należy zauważyć, że czynnikiem wpływającym na wzrost

konkurencyjności rynku jest dostępność usług, w związku z czym celowe jest łączne rozpatrywanie obydwu czynników. Ponadto ocena konkurencyjności rynku powinna być dokonywana również w oparciu o tendencje cenowe na rynku oraz nowoczesność oferowanych usług.

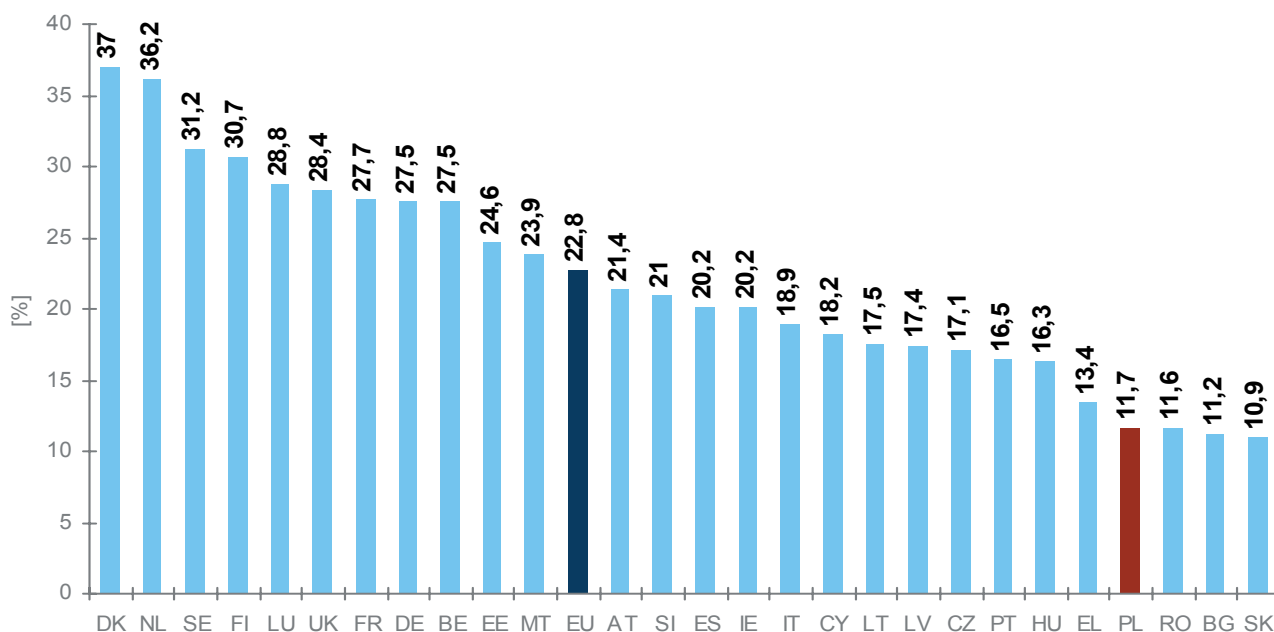
Dostępność i rozwój usług telekomunikacyjnych, światłowodowych oraz internetowych oraz ich konkurencyjność.

1. Dostęp do Internetu.

W zakresie zarówno stacjonarnego, jak i mobilnego dostępu do Internetu obserwowany jest stały wzrost penetracji usługą w przeliczeniu na 100 mieszkańców. Trend ten jest również charakterystyczny dla Polski (wykresy 13–18). Penetracja usługą stacjonarnego dostępu do Internetu w analizowanym okresie utrzymywała się poniżej średniej unijnej. Jednocześnie bardzo dynamicznie rozwijały się usługi mobilne. W 2010 r. wskaźnik penetracji przekroczył o 1,9 pp. średnią dla UE, plasując Polskę na ósmym miejscu spośród państw Unii Europejskiej (wykres 18). Stan ten częściowo był konsekwencją elastyczności konsumentów, którzy coraz chętniej korzystali z substytutu w postaci dostępu mobilnego, hamując tym samym wzrost alternatywnych usług stacjonarnych. Poniżej przedstawiono wskaźniki penetracji stacjonarnego i mobilnego dostępu do Internetu w wybranych krajach UE w latach 2008–2010.

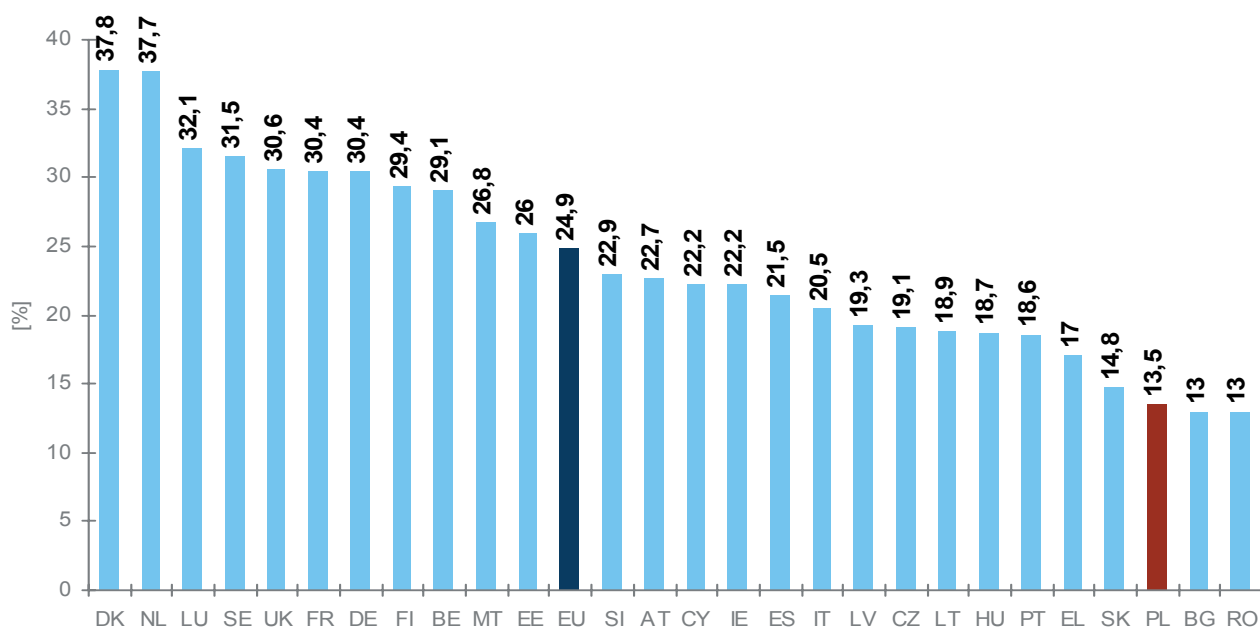
Z powyższych wykresów wynika, że Polska posiada jeden z najniższych wskaźników penetracji stacjonarnego dostępu do Internetu szerokopasmowego w całej Unii Europejskiej, co umiejscawia

Wykres 13. Penetracja na 100 mieszkańców stacjonarnego dostępu do Internetu szerokopasmowego w krajach UE w 2008 r.

Źródło: Digital Agenda Scoreboard 2011.

Wykres 14. Penetracja na 100 mieszkańców stacjonarnego dostępu do Internetu szerokopasmowego w krajach UE w 2009 r.

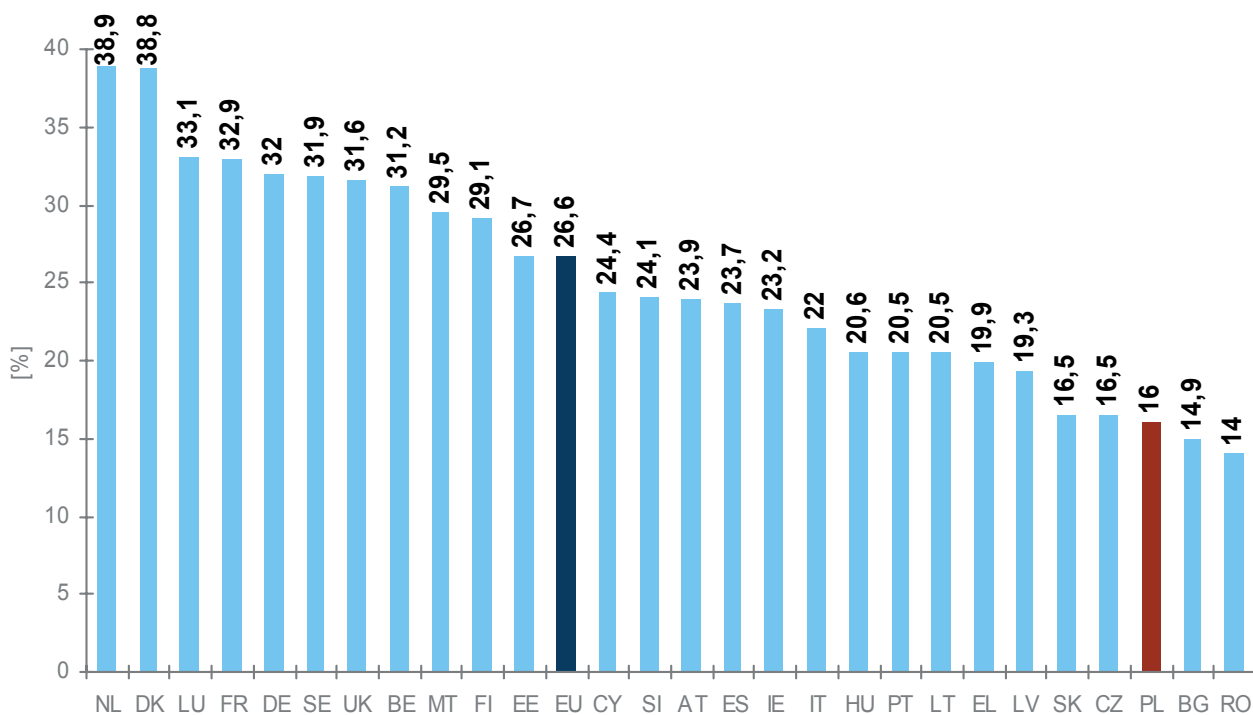

Źródło: Digital Agenda Scoreboard 2011.

nasz kraj zdecydowanie poniżej średniej unijnej. Różnica pomiędzy wysokością wskaźnika penetracji łączny szerokopasmowych w Polsce a wartością średnią dla 27 krajów UE wynosi ok. 11 punktów procentowych, a pomiędzy pięcioma najwyżej rozwiniętymi pod względem dostępu do sieci Internet krajami UE – ok. 20 punktów procentowych. W okresie od stycznia 2008 r. do stycznia 2010 r. średnioroczne tempo wzrostu wskaźnika penetra-

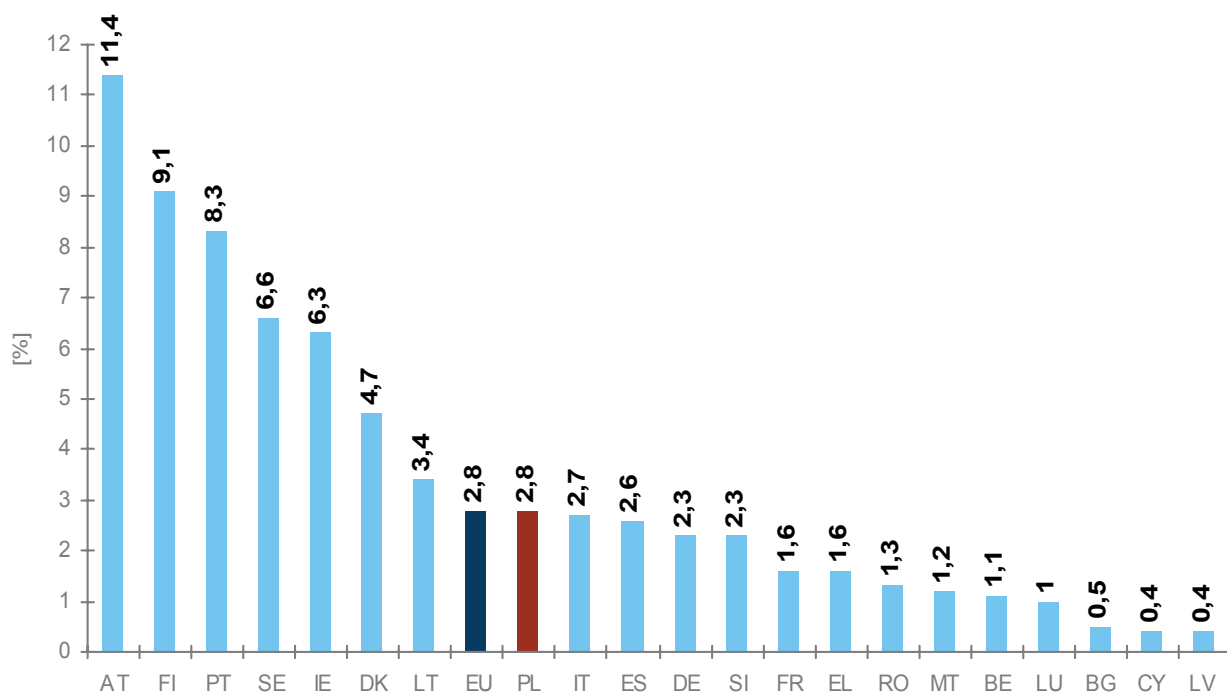
cji dla krajów UE wynosiło 2,9 punktu procentowego, natomiast dla Polski – 2,5 punktu procentowego. Powołując się na dane za I półrocze 2010 r., warto wskazać, że w ciągu 6 miesięcy 2010 r. wzrost wskaźnika penetracji w Polsce wyniósł 1,4 punktu procentowego i był wyższy od średniej unijnej o 0,6 punktu procentowego. Pomimo niezadowalającego poziomu rozwoju stacjonarnego dostępu do Internetu w Polsce na uwagę zasługuje stosunkowo

Wykres 15. Penetracja na 100 mieszkańców stacjonarnego dostępu do Internetu szerokopasmowego w krajach UE w 2010 r.

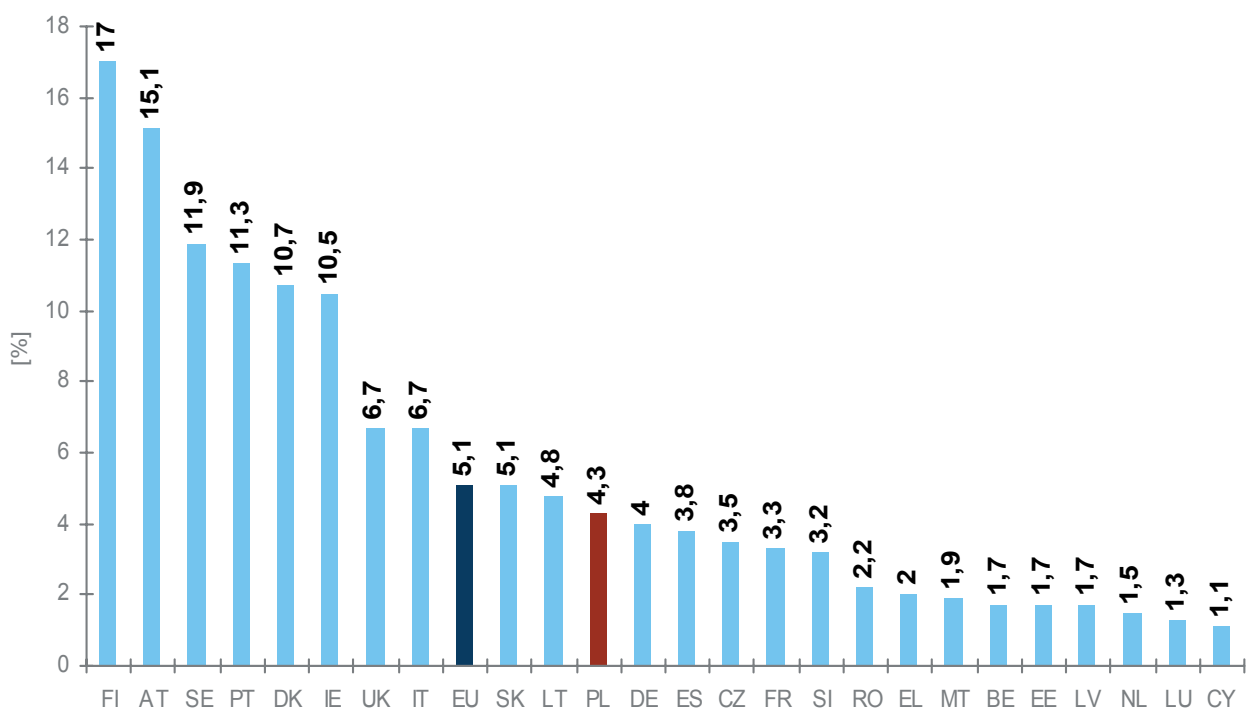
Źródło: Digital Agenda Scoreboard 2011.

Wykres 16. Penetracja na 100 mieszkańców mobilnego dostępu do Internetu szerokopasmowego w krajach UE w 2008 r.

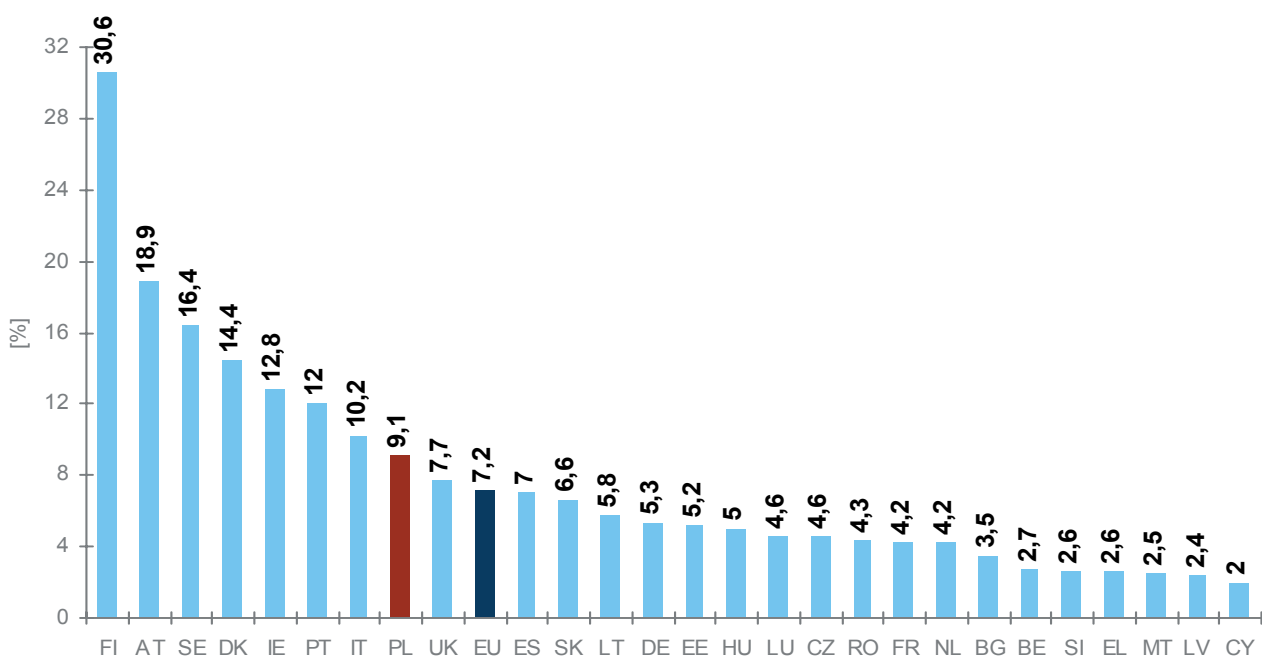
Źródło: Digital Agenda Scoreboard 2011.

Wykres 17. Penetracja na 100 mieszkańców mobilnego dostępu do Internetu szerokopasmowego w krajach UE w 2009 r.

Źródło: Digital Agenda Scoreboard 2011.

Wykres 18. Penetracja na 100 mieszkańców mobilnego dostępu do Internetu szerokopasmowego w krajach UE w 2010 r.

Źródło: Digital Agenda Scoreboard 2011.

wysoki wskaźnik penetracji dostępu do sieci Internet w technologii ruchomej.

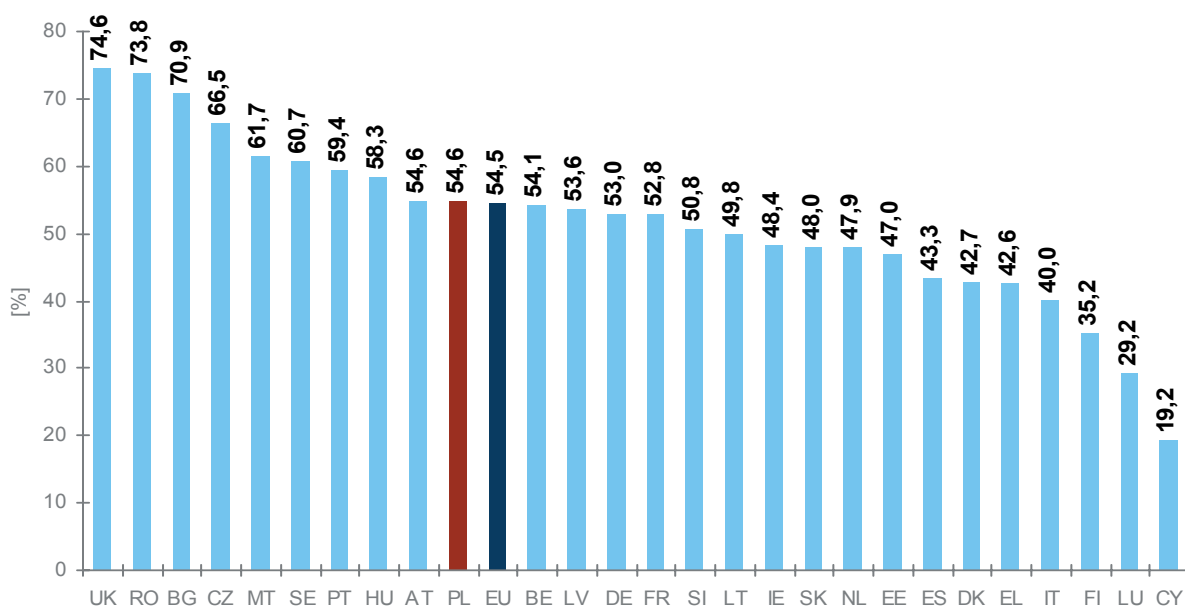
Na tle krajów Unii Europejskiej Polska wyróżnia się wysokim udziałem operatorów alternatywnych w liczbie stacjonarnych łączy szerokopasmowych. W 2008 r. wskaźnik ten przekroczył średnią unijną (wykres 19). W kolejnych latach Polska znalazła się na 6. i 4. miejscu, wykazując poziom udziału operatorów alternatywnych odpowiednio o 4,6 i 10,7 punktu procentowego wyższy niż średnia dla UE (wykresy 20 i 21). Poniżej przedstawiono wskaźniki udziału ope-

ratorów alternatywnych w liczbie stacjonarnych łączy szerokopasmowych krajach UE w latach 2008–2010.

2. Telefonia ruchoma.

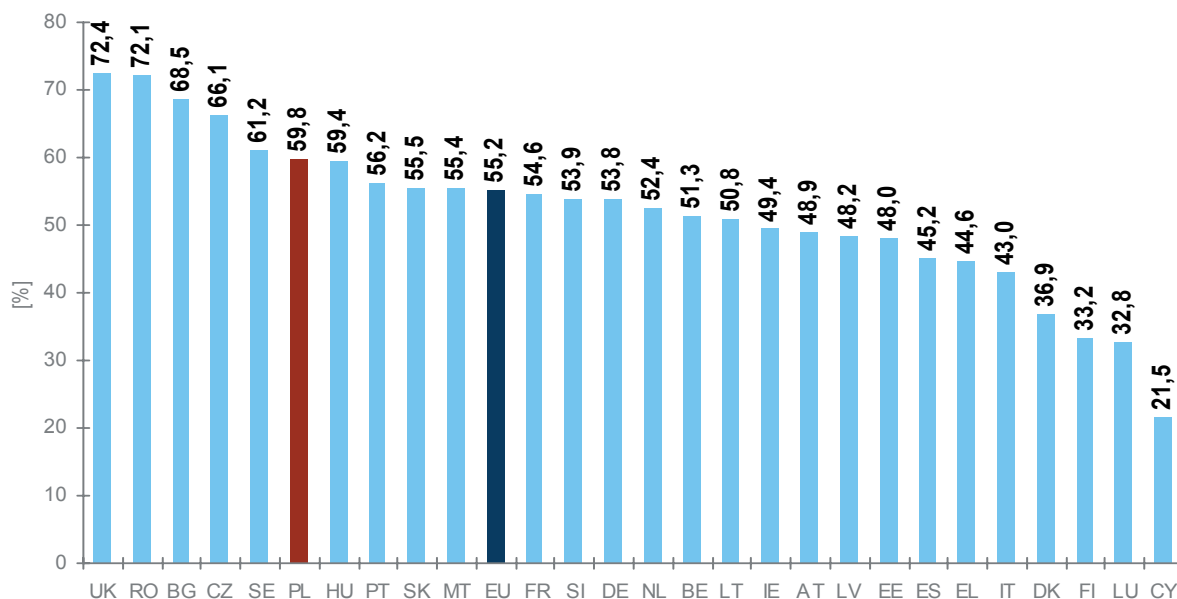
W 2007 r. segment telefonii ruchomej przekroczył 100% nasycenia (wykres 22). Od tego okresu wyraźnie słabnie dynamika wzrostu liczby użytkowników, co jest wynikiem nasycenia rynku. Podobny trend można obserwować w krajach UE, w niektórych z nich, jak np. w Holandii, Grecji czy Bułgarii, w 2010 r. odnotowano ujemną dynamikę wzrostu penetracji usługą telefonii ruchomej (wykresy 23–25).

Wykres 19. Udział operatorów alternatywnych w liczbie stacjonarnych łączy szerokopasmowych w 2008 r.

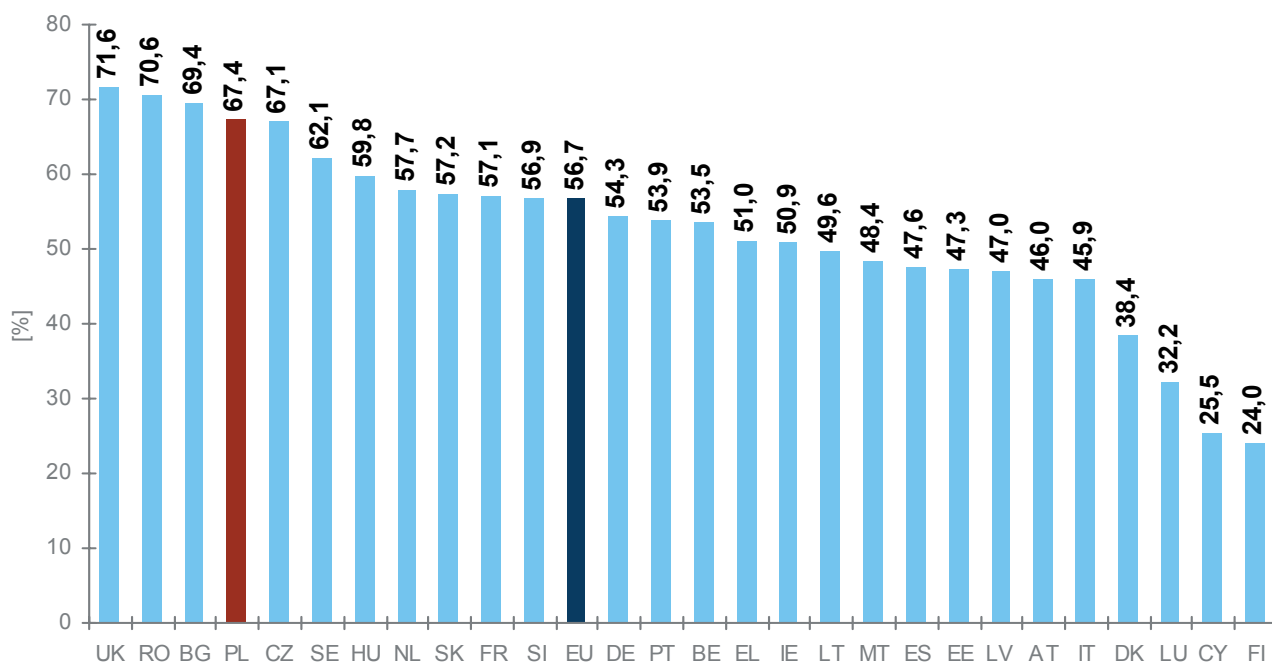
Źródło: Digital Agenda Scoreboard 2011.

Wykres 20. Udział operatorów alternatywnych w liczbie stacjonarnych łączy szerokopasmowych w 2009 r.

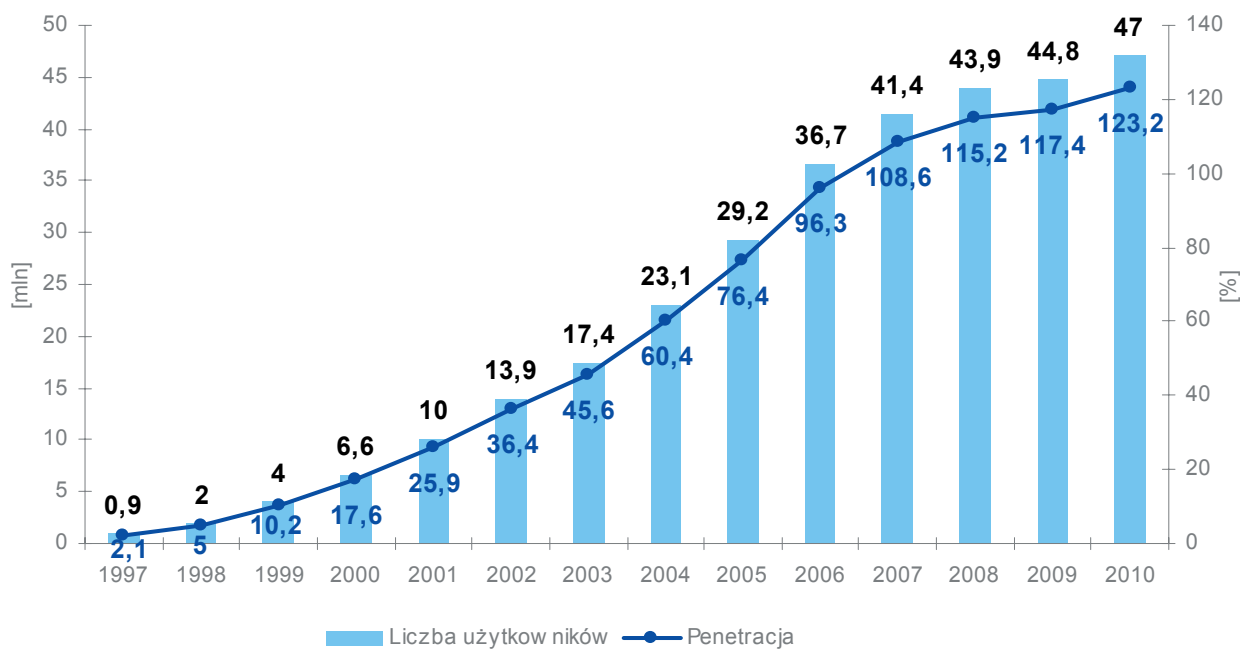
Źródło: Digital Agenda Scoreboard 2011.

Wykres 21. Udział operatorów alternatywnych w liczbie stacjonarnych łączy szerokopasmowych w 2010 r.

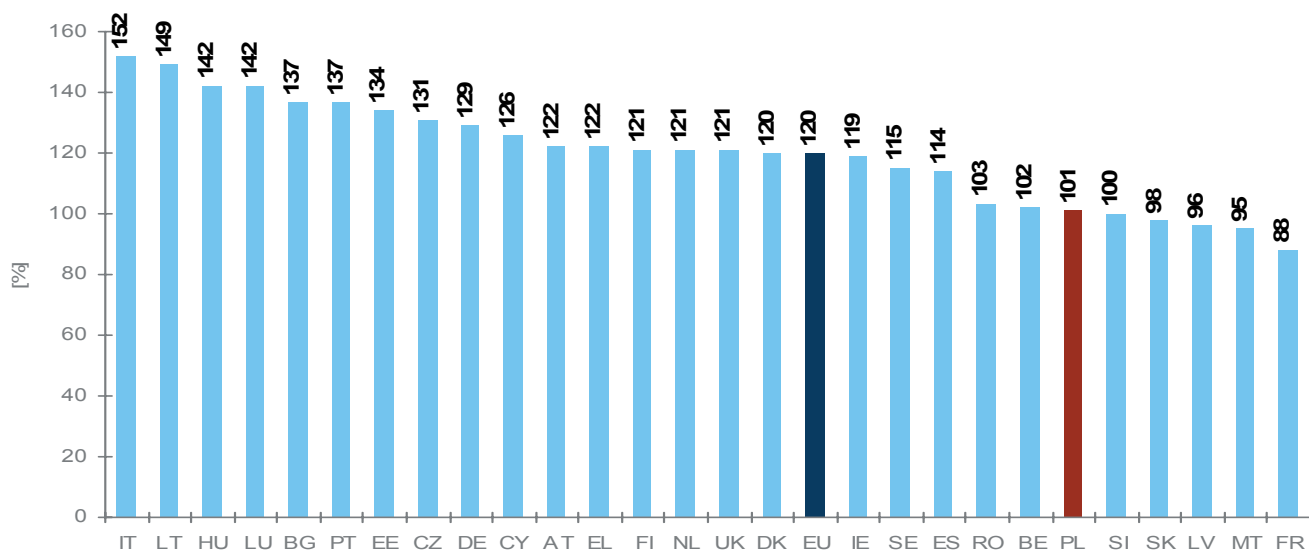
Źródło: Digital Agenda Scoreboard 2011.

Wykres 22. Nominalna liczba użytkowników oraz nominalna penetracja rynku w Polsce.

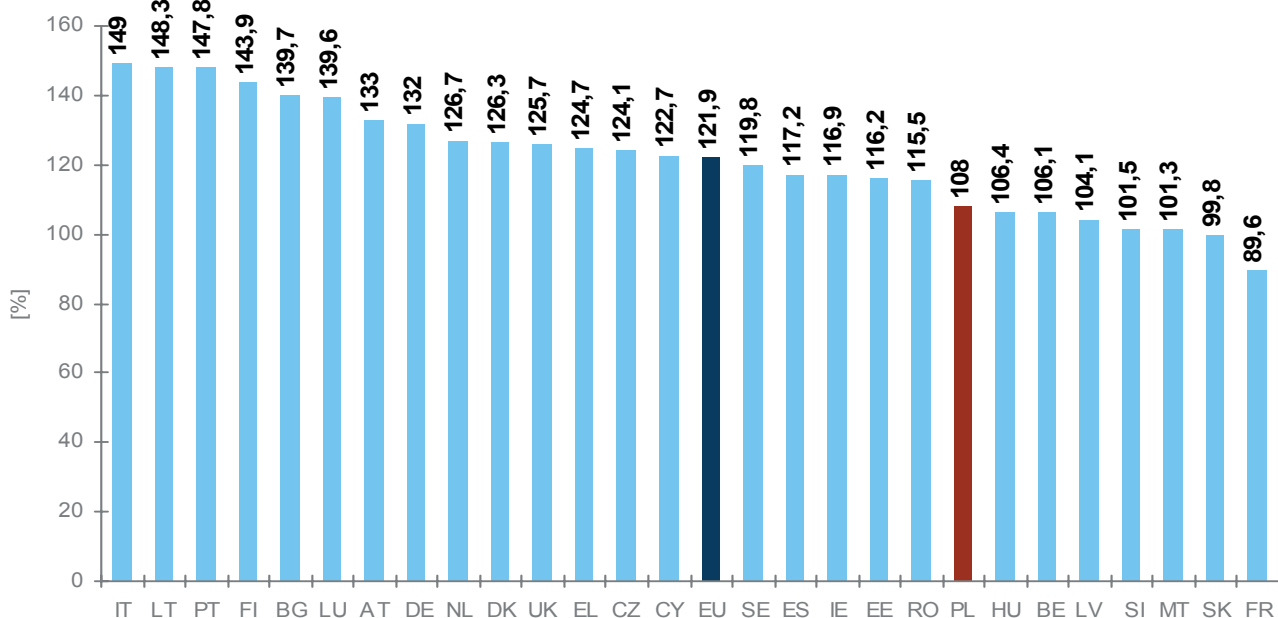
Źródło: UKE.

Wykres 23. Penetracja rynku telefonii ruchomej w krajach Unii Europejskiej według stanu na październik 2008 r.

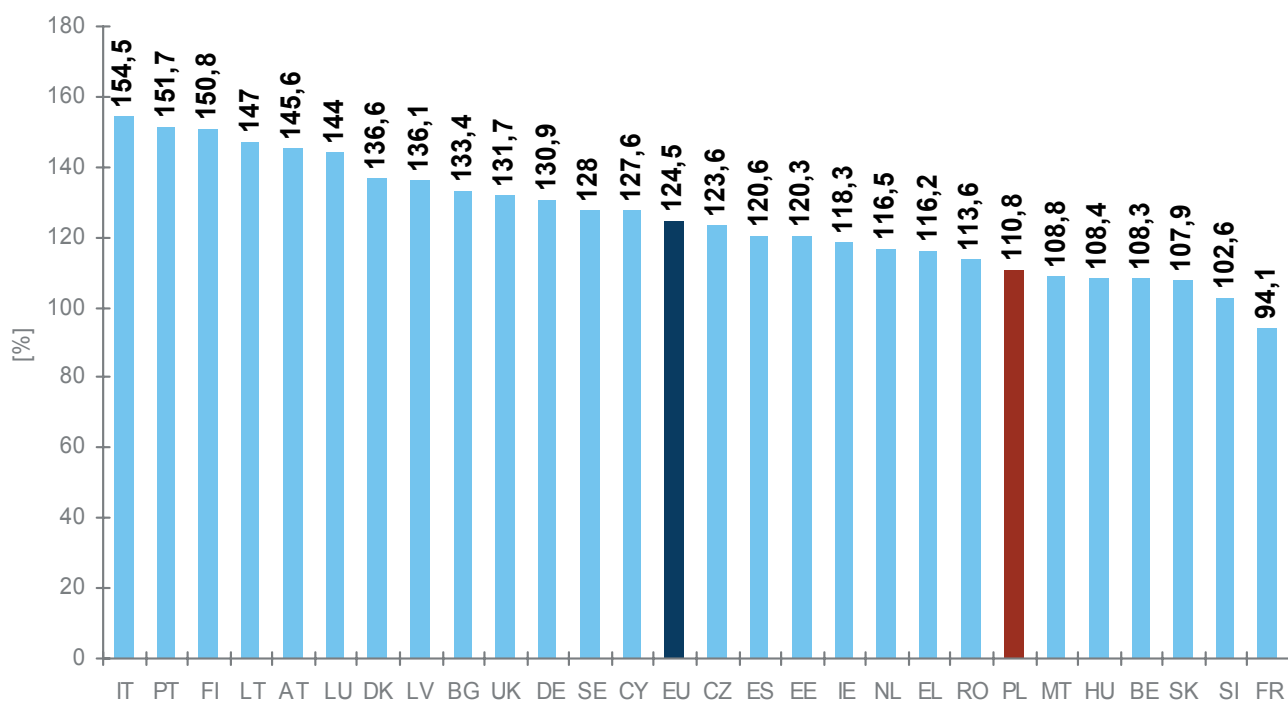
Źródło: 14 raport implementacyjny KE.

Wykres 24. Penetracja rynku telefonii ruchomej w krajach Unii Europejskiej według stanu na październik 2009 r.

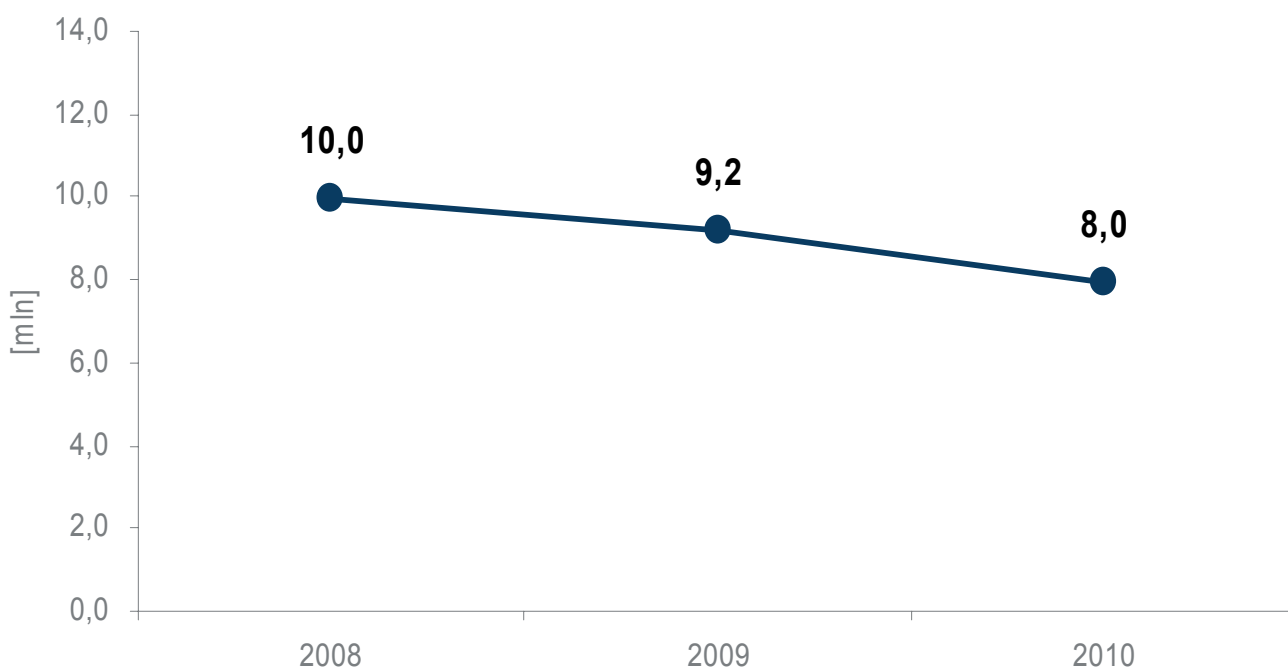
Źródło: Digital Agenda Scoreboard 2011.

Wykres 25. Penetracja rynku telefonii ruchomej w krajach Unii Europejskiej według stanu na październik 2010 r.

Źródło: Digital Agenda Scoreboard 2011.

Wykres 26. Liczba abonentów telefonii stacjonarnej.

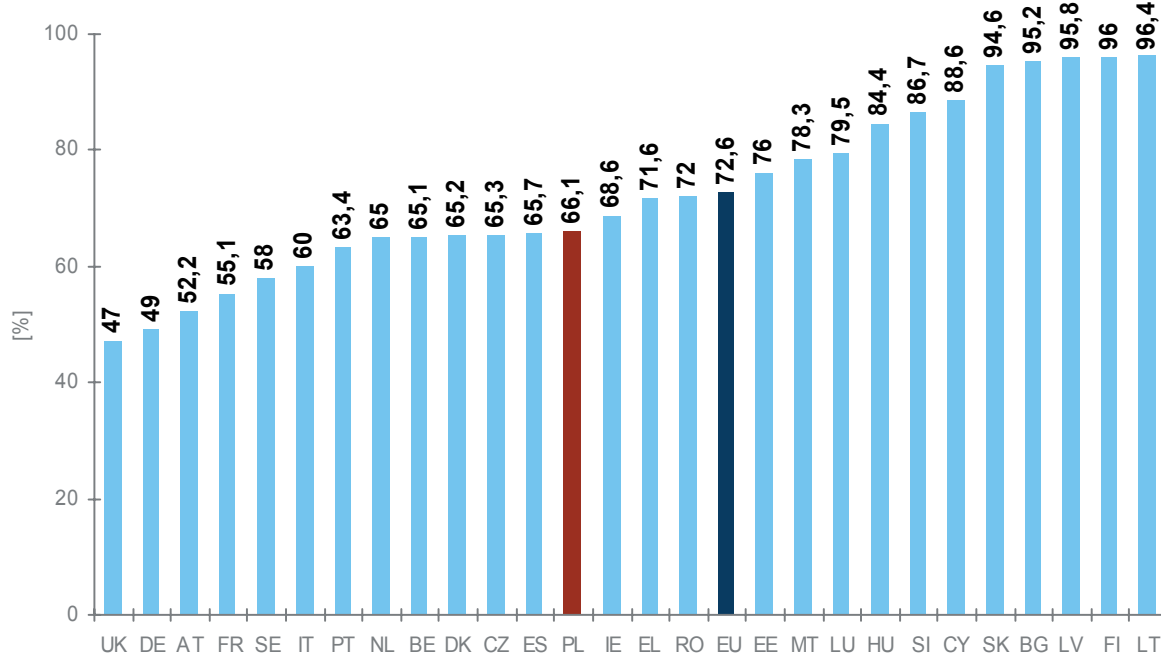
Źródło: UKE.

3. Telefonia stacjonarna.

Cechą charakterystyczną segmentu jest stały spadek liczby abonentów usługi (wykres 26). Trend jest powszechny w krajach UE, co wynika przede wszystkim z dynamicznego rozwoju i konkurencyjności usług mobilnych. W Polsce dominującą pozycję na

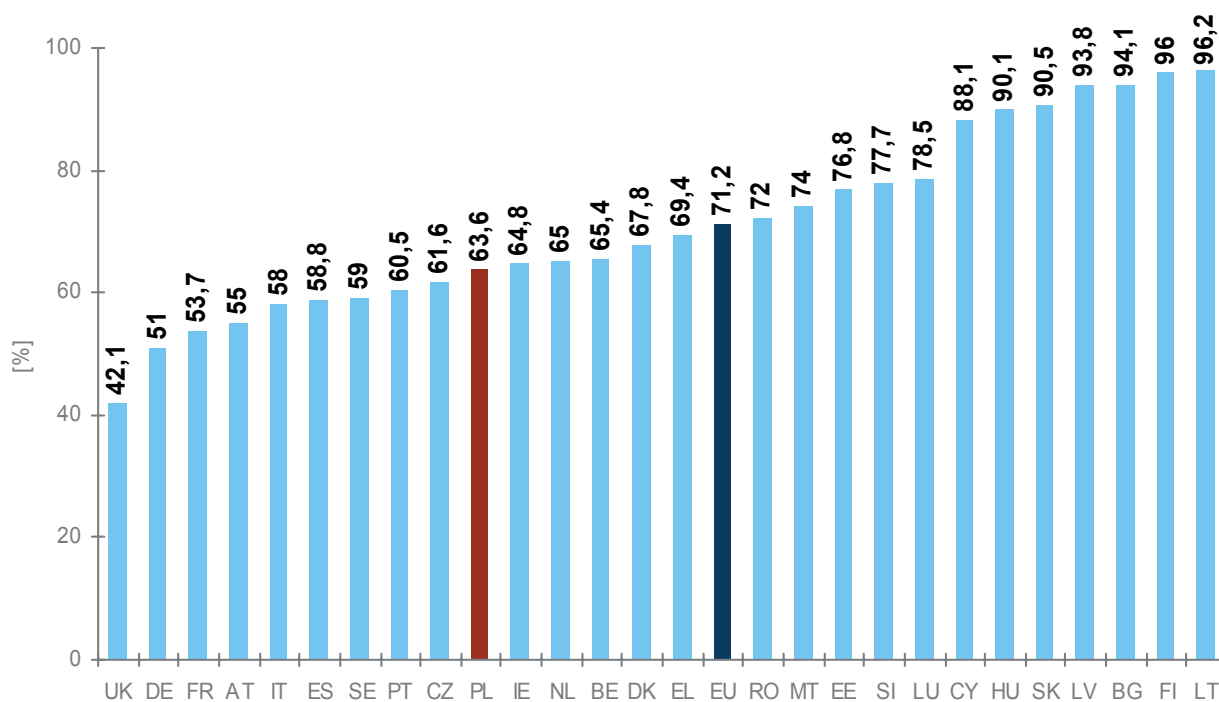
rynku zajmuje TP SA, jednak z roku na rok wzrasta znaczenie operatorów alternatywnych. W zestawieniu z pozostałymi krajami UE Polska ma stosunkowo niski wskaźnik rynkowego udziału operatora zasiedziałego w wolumenie ruchu, znacznie poniżej średniej unijnej (wykresy 27 i 28).

Wykres 27. Udział operatora zasiedziałego w wolumenie ruchu w 2008 r.

Źródło: Digital Agenda Scoreboard 2011.

Wykres 28. Udział operatora zasiedziałego w wolumenie ruchu w 2009 r.

Źródło: Digital Agenda Scoreboard 2011.

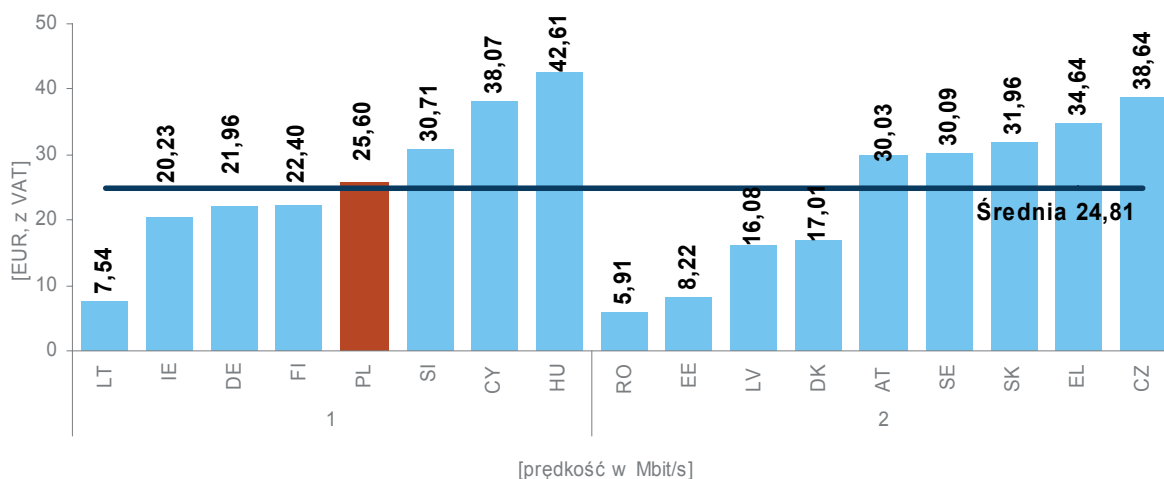
Ceny świadczenia usług telekomunikacyjnych oraz internetowych.

— Ceny dostępu do Internetu w krajach UE.

Dla wybranych przedziałów prędkości Polska plasowała się blisko średniej UE. Miesięczna opłata za dostęp do Internetu na tle krajów członkowskich dla przepustowości 1 Mbit/s oraz 2 Mbit/s była nieznacznie powyżej średniej (wykres 29), dla większych lub równych 4 Mbit/s miesięczny koszt utrzymywał się

poniżej średniej (wykres 30). Dodatkowo dla ostatniego koszyka przedziału prędkości większych lub równych 10 Mbit/s opłata za przepustowość 20 Mbit/s w Polsce była niższa od większości uwzględnionych w porównaniu usług o dwa razy mniejszej przepustowości (wykres 31). Poniżej przedstawiono zestawienie średnich miesięcznych kosztów usługi dostępu do Internetu w wybranych krajach UE ze względu na przepustowość łącza.

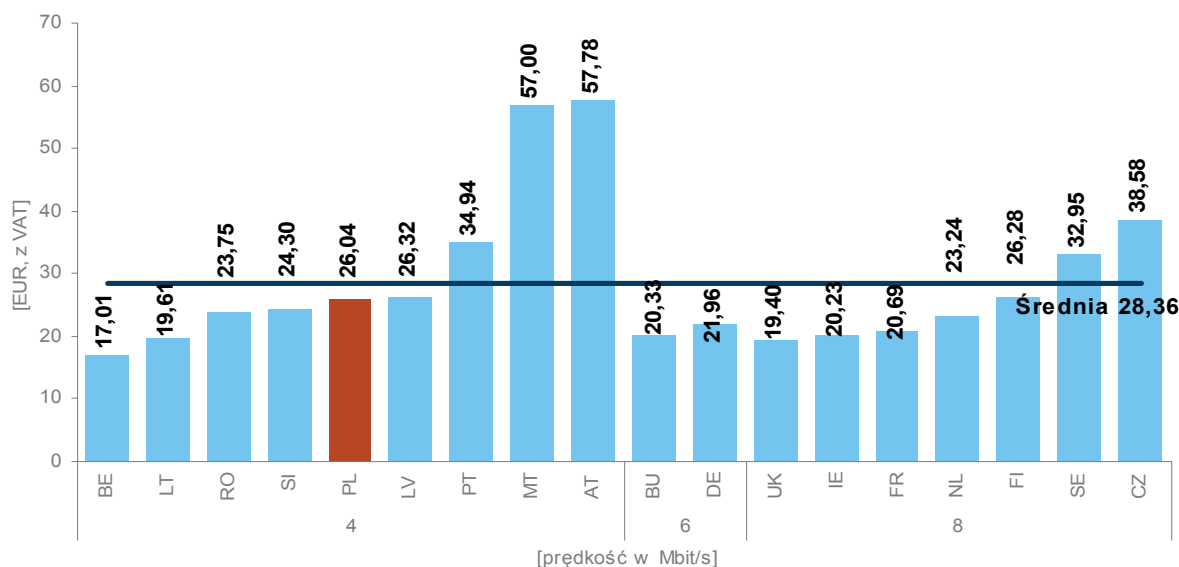
Wykres 29. Średni miesięczny koszt usługi ze względu na przepustowość łącza w krajach europejskich.

Źródło: UKE na podstawie Teligen T-Connect.

Uwaga: uwzględniono oferty z umową na 12 miesięcy oraz na 24 miesiące. Dla Polski wybranymi przedsiębiorcami byli TP oraz Netia. Koszt usługi według stanu na grudzień 2010 r.

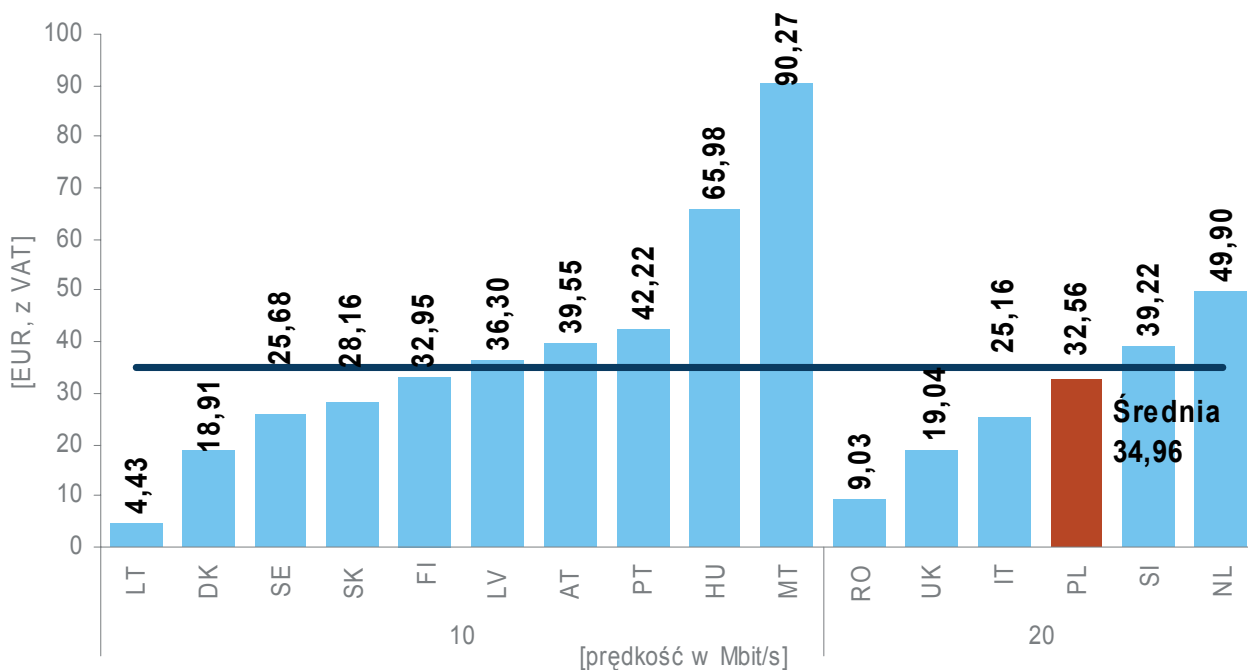
Wykres 30. Średni miesięczny koszt usługi ze względu na przepustowość łącza w krajach europejskich.

Źródło: UKE na podstawie Teligen T-Connect.

Uwaga: uwzględniono oferty z umową na 12 miesięcy oraz na 24 miesiące. Dla Polski wybranymi przedsiębiorcami byli TP oraz Netia. Koszt usługi według stanu na grudzień 2010 r.

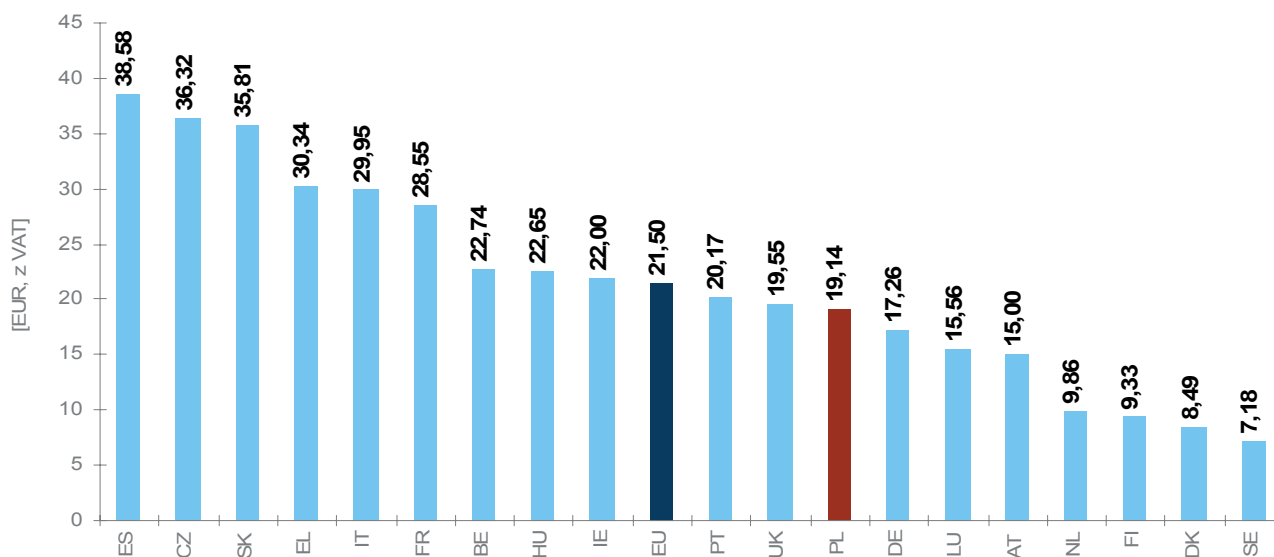
Wykres 31. Średni miesięczny koszt usługi ze względu na przepustowość łącza w krajach europejskich.

Źródło: UKE na podstawie Teligen T-Connect.

Uwaga: uwzględniono oferty z umową na 12 miesięcy oraz na 24 miesiące. Dla Polski wybranymi przedsiębiorcami byli TP oraz Netia. Koszt usługi według stanu na grudzień 2010 r.

Wykres 32. Ceny miesięcznych koszyków usług dla średnio aktywnych użytkowników telefonii ruchomej w wybranych 19 krajach UE w 2008 r.

Źródło: UKE na podstawie bazy Teligen T-Basket.

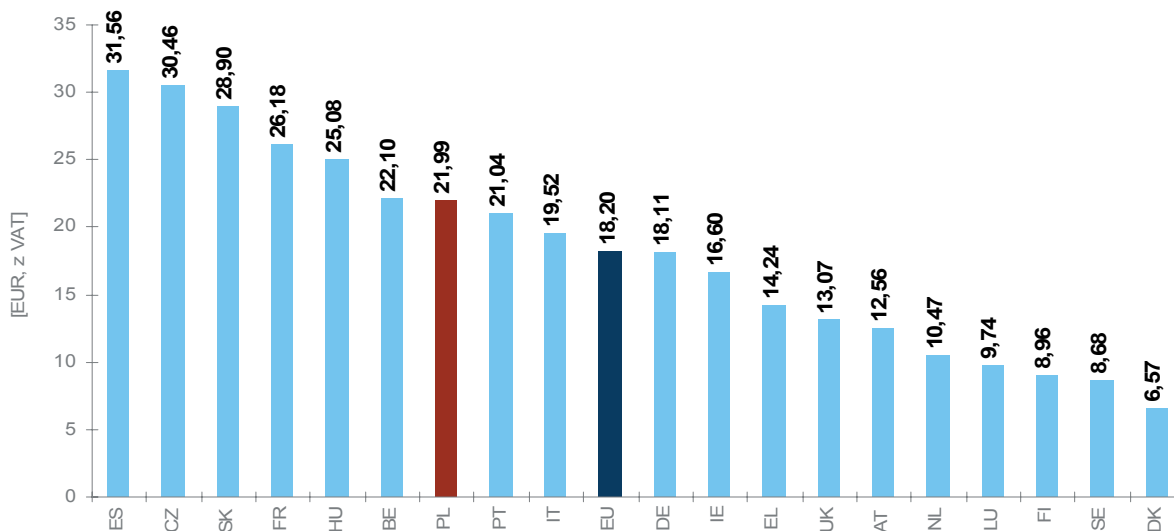
Uwaga: koszyk dla usług prepaid i postpaid łącznie, z parytetem siły nabywczej, z VAT, skalkulowany w walucie euro, dla średnio aktywnego klienta sieci, z uwzględnieniem wybranych rozwiązań promocyjnych. Średnia dla 19 krajów UE skalkulowana jako średnia arytmetyczna. Stan na listopad 2008 r.

— Ceny usług telefonii ruchomej w krajach UE.

Na podstawie zestawienia kosztów korzystania z telefonii ruchomej w okresie 2008–2010 widoczny jest ogólnoeuropejski spadek cen tych usług, czego wyrazem jest niższa z roku na rok średnia dla UE (wykresy 32–34). W przypadku Polski można również zaobserwować korzystne dla abonentów zmiany.

W porównaniu z 2008 r. i 2009 r. koszty omawianej usługi obniżyły się odpowiednio o 49,5% i 56,1%. W 2010 r. oferta polskiego operatora należała do jednej z najtańszych na tle pozostałych krajów UE (wykres 34). Poniżej przedstawiono zestawienie miesięcznych kosztów koszyków usług telefonii ruchomej w wybranych krajach UE dla średnio aktywnego użytkownika.

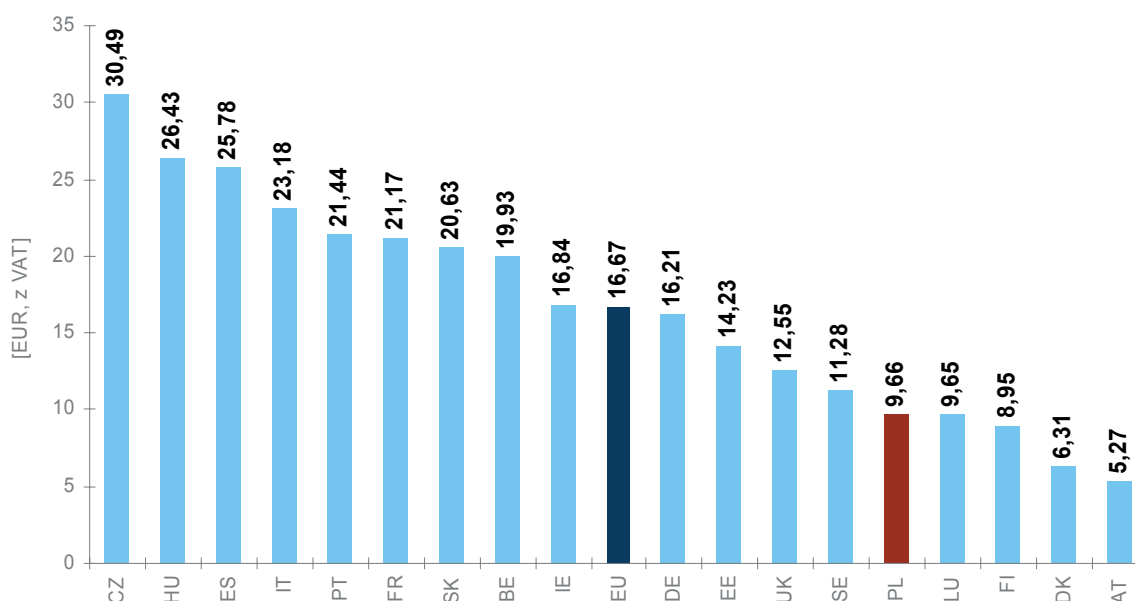
Wykres 33. Ceny miesięcznych koszyków usług dla średnio aktywnych użytkowników telefonii ruchomej w wybranych 19 krajach UE w 2009 r.

Źródło: UKE na podstawie bazy Teligen T-Basket.

Uwaga: koszyk dla usług prepaid i postpaid łącznie, z parytetem siły nabywczej, z VAT, skalkulowany w walucie euro, dla średnio aktywnego klienta sieci, z uwzględnieniem wybranych rozwiązań promocyjnych. Średnia dla 19 krajów UE skalkulowana jako średnia arytmetyczna. Stan na listopad 2009 r.

Wykres 34. Ceny miesięcznych koszyków usług dla średnio aktywnych użytkowników telefonii ruchomej w wybranych 18 krajach UE w 2010 r.

Źródło: UKE na podstawie bazy Teligen T-Basket.

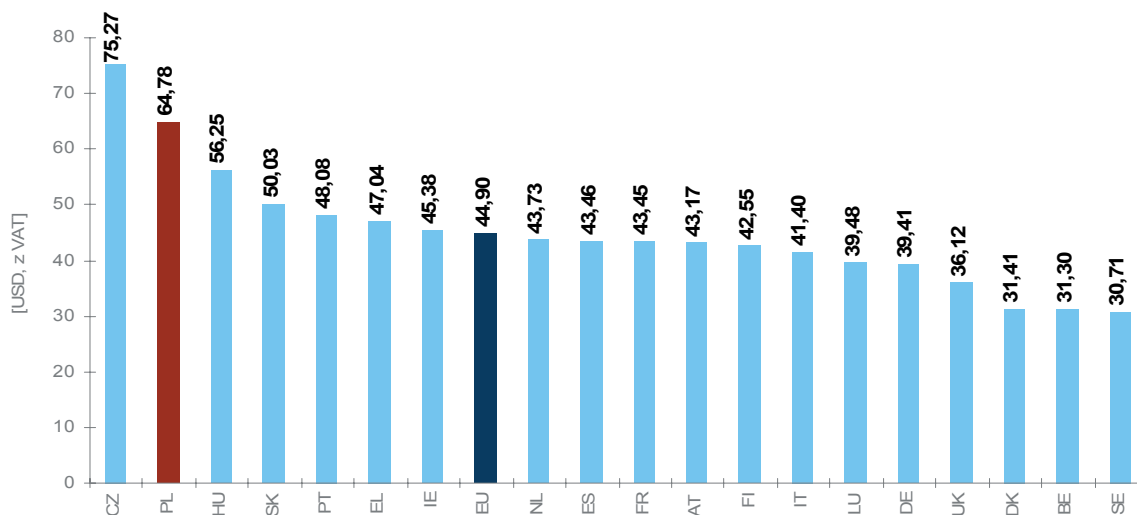
Uwaga: koszyk dla usług prepaid i postpaid łącznie, z parytetem siły nabywczej, z VAT, skalkulowany w walucie euro, dla średnio aktywnego klienta sieci, z uwzględnieniem wybranych rozwiązań promocyjnych. Średnia dla 18 krajów UE skalkulowana jako średnia arytmetyczna. Stan na listopad 2010 r.

— Ceny usług telefonii stacjonarnej w krajach UE.

Koszty korzystania z telefonu stacjonarnego w Polsce, mimo obserwowanego trendu spadkowego, utrzymywały się na wysokim poziomie na tle innych krajów UE (wykresy 35 i 36). Korzystna zmiana nastąpiła w 2010 r., średni miesięczny koszt koszyka osiągnął poziom poniżej średniej unijnej (wykres 37). W porównaniu z latami poprzednimi ceny zmalały

odpowiednio o 25,5% i 6,3%. Polska, podobnie jak Czechy, w analizowanym okresie wyróżniała się stałym spadkiem kosztów korzystania z telefonu stacjonarnego. W pozostałych krajach UE w 2010 r. abonentci zapłacili za usługę średnio o 15% więcej niż w 2008 r. Poniżej przedstawiono zestawienie miesięcznych kosztów koszyków usług telefonii stacjonarnej w wybranych krajach UE dla średnio aktywnego użytkownika.

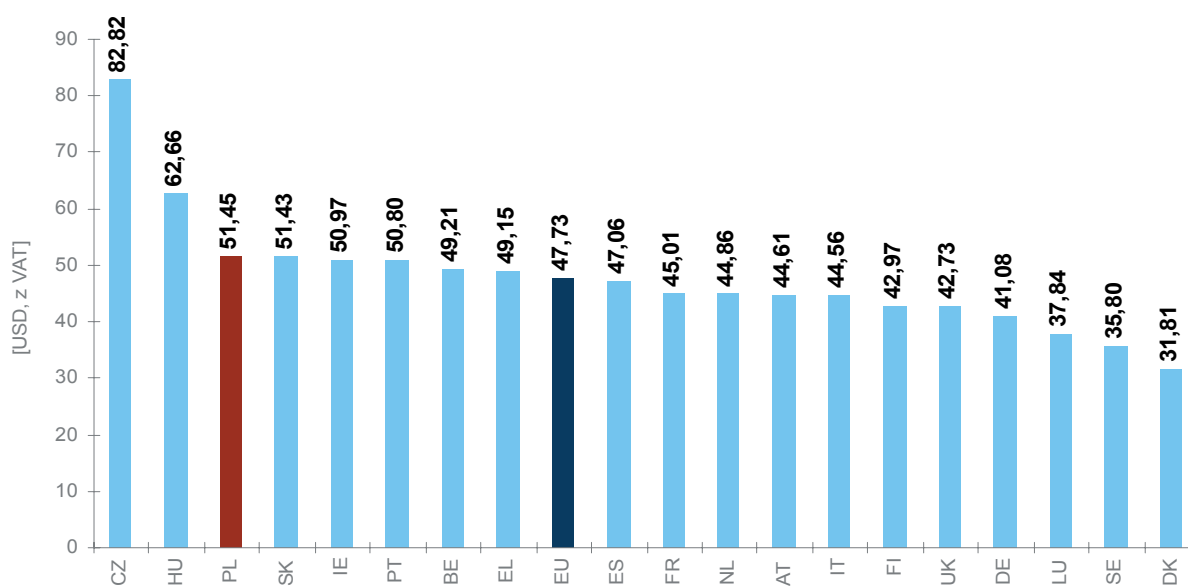
Wykres 35. Ceny miesięcznych koszyków usług dla średnio aktywnych użytkowników telefonii stacjonarnej w wybranych 19 krajach UE w 2008 r.

Źródło: UKE na podstawie bazy Teligen T-Basket.

Uwaga: koszyk dla usług z parytetem siły nabywczej, z VAT, skalkulowany w walucie USD, dla średnio aktywnego klienta sieci, z uwzględnieniem wybranych rozwiązań promocyjnych. Średnia dla 19 krajów UE skalkulowana jako średnia arytmetyczna. Stan na listopad 2008 r.

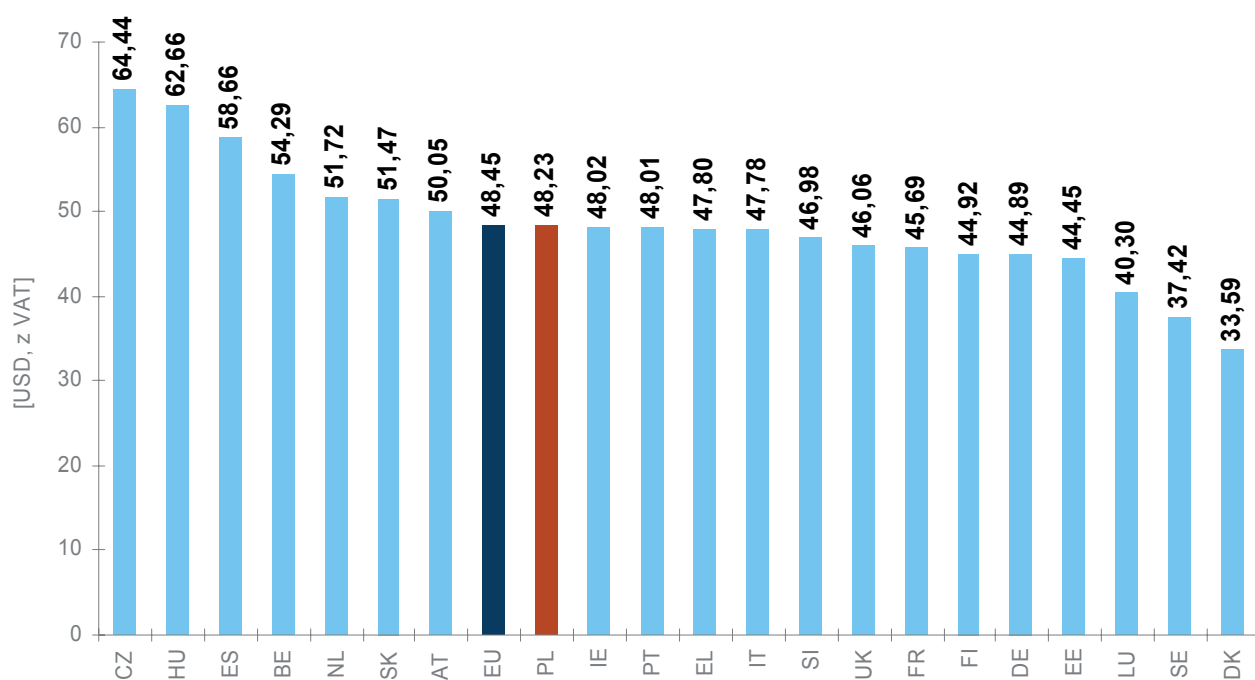
Wykres 36. Ceny miesięcznych koszyków usług dla średnio aktywnych użytkowników telefonii stacjonarnej w wybranych 19 krajach UE w 2009 r.

Źródło: UKE na podstawie bazy Teligen T-Basket.

Uwaga: koszyk dla usług z parytetem siły nabywczej, z VAT, skalkulowany w walucie USD, dla średnio aktywnego klienta sieci, z uwzględnieniem wybranych rozwiązań promocyjnych. Średnia dla 19 krajów UE skalkulowana jako średnia arytmetyczna. Stan na listopad 2009 r.

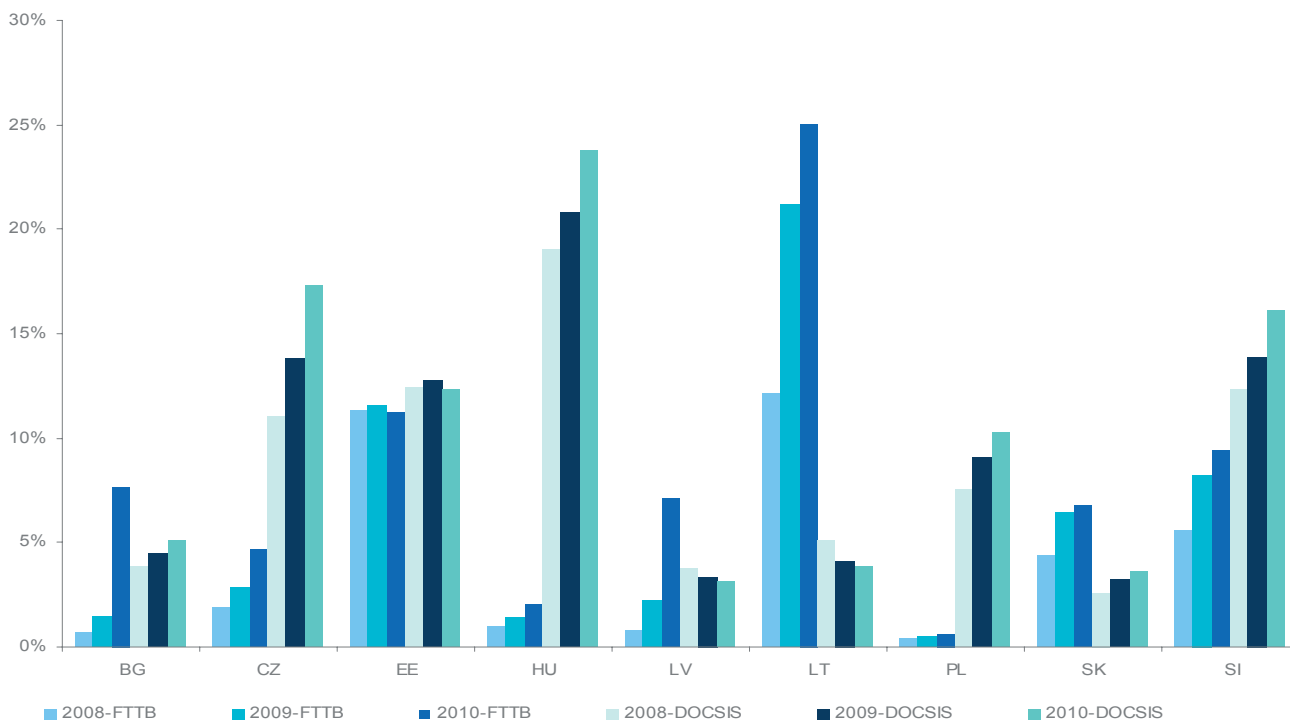
Wykres 37. Ceny miesięcznych koszyków usług dla średnio aktywnych użytkowników telefonii stacjonarnej w wybranych 21 krajach UE w 2010 r.

Źródło: UKE na podstawie bazy Teligen T-Basket.

Uwaga: koszyk dla usług z parytetem siły nabywczej, z VAT, skalkulowany w walucie USD, dla średnio aktywnego klienta sieci, z uwzględnieniem wybranych rozwiązań promocyjnych. Średnia dla 21 krajów UE skalkulowana jako średnia arytmetyczna. Stan na listopad 2010 r.

Wykres 38. Dostępność usług światłowodowych oraz stopień ich nowoczesności w Europie Środkowej i Wschodniej

Źródło: Analysys Mason, OECD i UKE.

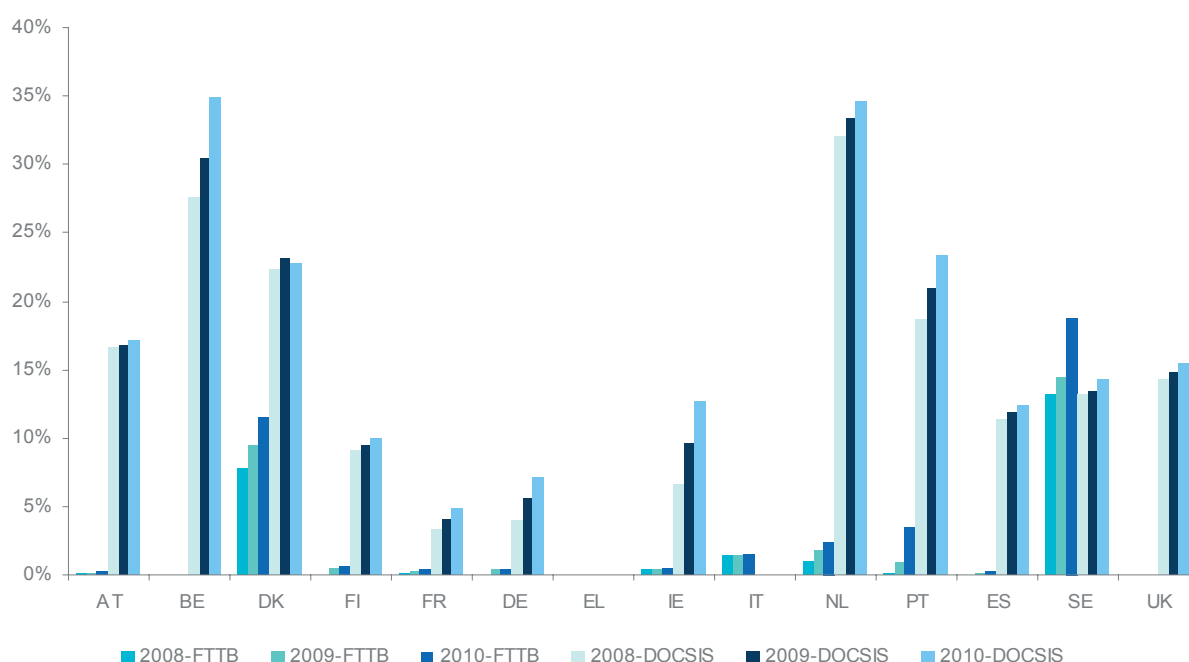
Nowoczesność usług światłowodowych.

Dostępność usług światłowodowych w Polsce budują głównie sieci kablowe, które posiadają nowoczesną infrastrukturę umożliwiającą świadczenie usług o wysokim przepływie łączy. Do usług takich należą Internet nowej generacji (powyżej 40 Mbit/s) oraz telewizja wysokiej rozdzielczości. W przypadku technologii FTTx Polska znajduje się na końcowych miejscach rankingu nawet w Europie Środkowej i Wschodniej. Testy pilotażowe prowadzone przez największego potencjalnego inwestora (TP SA) wykazały, że popyt na takie usługi jest nadal niewielki.

Stożek nowoczesności usług jest tym wyższy, im bliżej gniazdka abonenta znajduje się kabel światło-

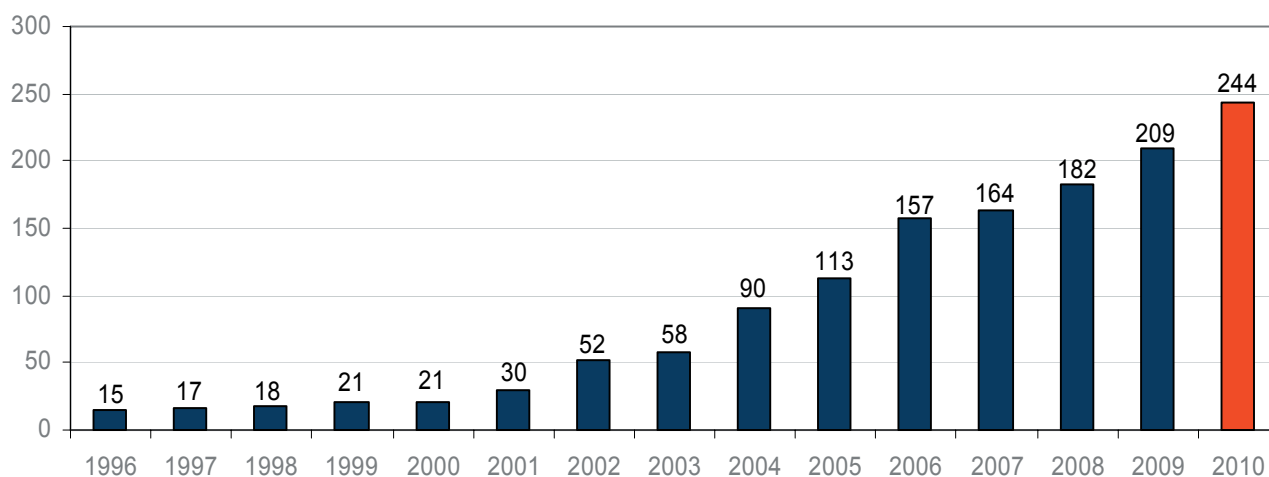
wodowy. Obecne potrzeby konsumentów w zakresie przesyłu danych nie wymagają doprowadzania światłowodu bezpośrednio do mieszkania abonenta (do gniazdka). Według nomenklatury UKE za usługi nowoczesne uznajemy usługi świadczone na łączach NGA (Next Generation Access). Usługi NGA definiujemy jako usługi świadczone na łączach o przepływności większej lub równej 40 Mbit/s. Mogą to być zarówno usługi Internetu, telewizji, jak i inne usługi dodane typu video on demand (video na życzenie). Minimalna przepływność NGA uzyskiwana jest z reguły za pomocą technologii FTTB lub DOCSIS. Niewątpliwym wpływem na zwiększenie dostępności usług światłowodowych będzie mieć przygotowywana przez

Wykres 39. Dostępność usług światłowodowych oraz stopień ich nowoczesności w Europie Zachodniej

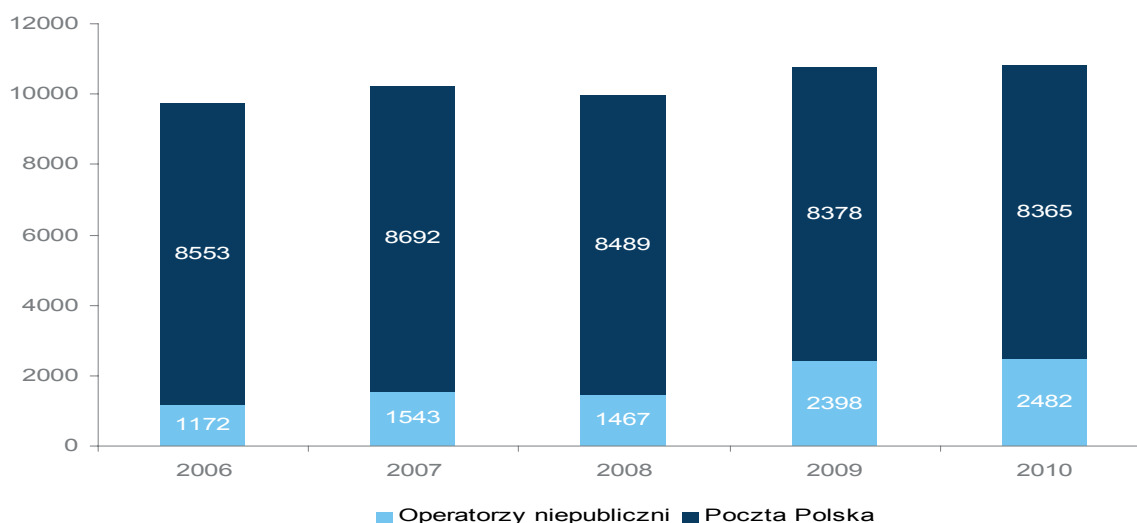
Źródło: Analisys Mason, OECD i UKE.

Wykres 40. Liczba zarejestrowanych operatorów niepublicznych w latach 1996–2010 (stan na 31 grudnia każdego roku)

Źródło: opracowanie własne UKE.

Wykres 41. Liczba placówek Poczty Polskiej SA oraz operatorów niepublicznych w latach 2006–2010 Polsce

Źródło: Opracowanie własne UKE.

resort infrastruktury nowelizacja rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.). Głównym celem zmiany przedmiotowego rozporządzenia jest wprowadzenie obowiązku montażu światłowodowej instalacji telekomunikacyjnej w nowo budowanych budynkach mieszkalnych wielorodzinnych, a także budynkach użyteczności publicznej służących celom związanym z oświatą i wychowaniem, zapewniającej w szczególności dostęp do szerokopasmowego Internetu.

Dostępność i rozwój usług pocztowych.

Na przestrzeni lat 1996–2010 nastąpił ponadsestnastokrotny wzrost liczby operatorów niepublicznych (z 15 do 244 operatorów). Największy procentowy przyrost w stosunku do roku poprzedzającego zanotowano w 2002 r. (o 73%) oraz 2004 r. (o 55%). Spadek tempa wzrostu liczby operatorów niepublicznych może wynikać z przesunięcia terminu pełnej liberalizacji polskiego rynku usług pocztowych. Zwraca bowiem uwagę fakt, że w 2006 r., kiedy kwestia terminu liberalizacji nie była jeszcze przesądzona, do prezesa UKE wpłynęło 76 wniosków o wpis do rejestru, podczas gdy w kolejnych latach wniosków było niemal o połowę mniej (42 w roku 2007 i 39 w roku 2008).

Na koniec 2010 r. w całym kraju działało prawie 11 tys. placówek obsługujących klientów (łącznie operatorów niepublicznych i operatora publicznego). Okres ostatnich 5 lat to dynamiczny rozwój sieci placówek operatorów niepublicznych. Na koniec 2010 r. operatorzy ci posiadali 2482 placówki, co oznacza ponaddwukrotny wzrost w stosunku do roku 2006. Wzrost liczby placówek operatorów znacząco wpływa na poprawę dostępności usług pocztowych.

Tabela 1. Liczba placówek operatorów publicznych w latach 2007–2009 w poszczególnych krajach UE

Rok	2007	2008	2009
European Union (27 countries)	150 395	102 135	104 695
France	17 068	17 082	17 082
Germany (including former GDR from 1991)	33 500		17 000
Czech Republic	13 868	13 860	13 822
Spain	10 047	9926	9846
Poland	8692	8489	8378
Romania	6904	6897	7146
Sweden	6287	6350	6410
Bulgaria	3261	3122	3121
Hungary	3621	3708	3095
Portugal	2853	2873	2891
Netherlands	2110	2116	2144
Austria	1850	1842	1669
Slovakia	1594	1594	1601
Greece	1616	1598	1594
Ireland	1458	1426	1413
Belgium	1359	1351	1403
Cyprus	1152	1160	1163
Croatia	1160	1147	1151
Finland	1202	1150	1100
Lithuania	960	954	880
Denmark	890	865	846
Latvia	722	701	625
Slovenia	558	556	556

Luxembourg	466	469	469
Estonia	499	418	380
Former Yugoslav Republic of Macedonia, the		322	332
Malta	62	61	61
Italy	13 944		
United Kingdom	13 852	13 567	
Iceland	164		
Norway	3225		

Na tle poszczególnych krajów UE operator publiczny w Polsce znajduje się na jednym z najwyższych miejsc. Należy jednak zauważyć, że w krajach o mniejszej powierzchni niż Polska, takich jak chociażby Republika Czeska, operator publiczny posiada prawie 14 tys. placówek, a więc dostęp do jego usług jest znacznie bardziej ułatwiony. Poza dostępnością placówek pocztowych operatorem jednym z wyznaczników dostępności usług pocztowych jest również liczba nadawczych skrzynek pocztowych. Poniżej zostały przedstawione dane dotyczące wszystkich krajów Unii Europejskiej w latach 2007–2009.

Tabela 2. Liczba nadawczych skrzynek pocztowych operatorów publicznych w latach 2007–2009 w poszczególnych krajach UE

Rok	2007	2008	2009
France			
Italy	3740		
Austria			
United Kingdom		120 000	
Iceland	4583		
Norway			
Latvia	720	700	624
Malta		1269	1228
Ireland	5200	4100	4000
Luxembourg	5988	6083	6185
Former Yugoslav Republic of Macedonia		7818	8173
Lithuania	9533	9491	92
Estonia	12 114	9659	9364
Slovenia	17 050	16 996	17 648
Slovakia	19 300	20 678	21 765
Finland	26 000	26 000	26 000
Croatia	28 600	28 014	28 014
Cyprus	26 241	29 700	30 569
Romania	40 984	41 081	41 408
Belgium	43 866	42 582	41 766
Czech Republic	41 643	42 161	42 538
Bulgaria	44 626	44 154	43 972
Denmark	58 045	58 000	57 000
Greece	59 895	59 940	76 386

Hungary	84 102	83 293	78 934
Sweden	162 657	162 000	128 000
Poland	145 099	146 179	132 551
Portugal	160 452		160 087
Netherlands	186 000	193 000	188 000
Spain	480 000	480 000	480 000
Germany (including former GDR from 1991)	918 000	901 000	930 000
European Union (27 countries)	2 551 255	2 498 066	2 527 263

Źródło: Eurostat.

Pod względem liczby pocztowych skrzynek nadawczych Polski operator publiczny plasuje się na 5 miejscu wśród krajów UE. Należy jednak zauważyć, że kraje takie jak Szwecja, Portugalia czy Holandia, mając znacznie mniejszą powierzchnię kraju, posiadają sieć skrzynek nadawczych dużo bardziej rozbudowaną niż Poczta Polska SA. Krajem o podobnej powierzchni do Polski jest Hiszpania, której operator publiczny posiada prawie 4 razy więcej skrzynek nadawczych niż operator publiczny w Polsce.

Udostępnienie infrastruktury pocztowej pomiędzy operatorami świadczącymi usługi pocztowe.

III dyrektywa pocztowa pozostawia państwu członkowskim swobodę oceny, czy w sytuacji gdy kilku operatorów świadczy usługi mieszczące się w zakresie usługi powszechnej, niektóre elementy infrastruktury pocztowej powinny zostać udostępnione innym operatorom. Ma to na celu promowanie rzeczywistej konkurencji. W przypadku istnienia kilku operatorów posiadających regionalne sieci usług pocztowych i świadczących usługę powszechną państwa członkowskie powinny również ocenić, a w razie potrzeby zapewnić ich interoperacyjność, tak aby zapobiec utrudnieniom w szybkim przemieszczaniu przesyłek pocztowych. Warto dodać, że w odniesieniu do zagadnienia dostępu do infrastruktury pocztowej na etapie sortowania i doręczania III dyrektywa nie daje żadnych wytycznych. Jednak nie ma najmniejszych wątpliwości, iż zapewnienie dostępu do określonych elementów infrastruktury pocztowej wyraźnie sprzyjałoby wzrostowi konkurencyjności na rynku usług pocztowych.

Nowe prawo pocztowe, którego projekt w chwili obecnej jest przedmiotem prac Rządowego Centrum Legislacji, będzie musiało rozstrzygnąć kwestię dostępu do kluczowych elementów infrastruktury pocztowej operatora publicznego. Jednym z planowanych rozwiązań jest wprowadzenie ustawowego obowiązku umożliwiania dostępu/rozpoczęcia negocjacji przez operatora publicznego na żądanie złożone przez innego operatora. Warunki uzgodnione przez strony podlegałyby ocenie organu regulacyjnego lub organu odpowiedzialnego za ochronę konkurencji. W przypadku braku porozumienia między operatorami negocjującymi warunki i zakres dostępu dopuszczalna byłaby interwencja organu regulacyjnego jako arbitra, z prawem do wydania decyzji ostatecznej, określającej indywidualne warunki i zakres dostępu. De-

czynią organu regulacyjnego zastępowałyby umowę o dostępie do kluczowych elementów infrastruktury pocztowej. W zakresie dostępu do elementów sieci pocztowej możliwy będzie system dobrowolnych porozumień między operatorami, z ewentualną interwencją organu regulacyjnego jako arbitra w przypadku nieosiągnięcia przez strony porozumienia. W wyjątkowych sytuacjach organ regulacyjny mógłby posiadać upoważnienie do zobowiązania, w drodze decyzji, operatora publicznego do udostępnienia elementów sieci innym zainteresowanym operatorom. Warunki porozumienia podlegałyby kontroli przez organ odpowiedzialny za ochronę konkurencji.

Tabela 3. Obecny zakres gwarantowanego dostępu do infrastruktury w krajach UE

Dostęp do infrastruktury pocztowej lub usług świadczonych w ramach usługi powszechnej	
Zakres dostępu	Państwa
Dostęp do oddawczych skrzynek pocztowych Dostęp do bazy danych Dostęp do informacji o zmianie adresu Procedury zwrotu poczty źle zaadresowanej ustalone przez organ regulacyjny Dostęp do elementów sieci pocztowej, w tym etapu sortowania i doręczenia	Niemcy Wielka Brytania
Dostęp do oddawczych skrzynek pocztowych Dostęp do kodów pocztowych Dostęp do bazy danych Dostęp do informacji o zmianie adresu Procedury zwrotu poczty źle zaadresowanej ustalone przez organ regulacyjny Dostęp do sieci pocztowej	Francja
Dostęp do bazy danych Dostęp do informacji o zmianie adresu Dostęp do sieci pocztowej	Dania
Dostęp do bazy danych Dostęp do informacji o zmianie adresu	Malta
Dostęp do oddawczych skrzynek pocztowych Dostęp do bazy danych	Rumunia
Dostęp do oddawczych skrzynek pocztowych Dobrowolne porozumienia pomiędzy operatorem publicznym a prywatnymi operatorami dotyczące zwrotu poczty źle zaadresowanej	Holandia
Dostęp do oddawczych skrzynek pocztowych Dostęp do kodów pocztowych Procedury zwrotu poczty źle zaadresowanej ustalone przez organ regulacyjny Dobrowolne porozumienia pomiędzy operatorem publicznym a prywatnymi operatorami dotyczące zwrotu poczty źle zaadresowanej Dostęp do bazy danych i zmiany adresów	Szwecja
Dostęp do oddawczych skrzynek pocztowych Procedury zwrotu poczty źle zaadresowanej ustalone przez organ regulacyjny Dostęp do sieci podrzędnych	Portugalia
Dobrowolne porozumienia pomiędzy operatorem publicznym a prywatnymi operatorami dotyczące zwrotu poczty źle zaadresowanej Dostęp do elementów sieci pocztowej	Węgry
Procedury zwrotu poczty źle zaadresowanej ustalone przez organ regulacyjny	Cypr, Irlandia, Litwa
Dostęp do elementów sieci pocztowej	Słowenia
Dostęp do skrzynek oddawczych	Estonia

Ceny za świadczenie usług pocztowych.

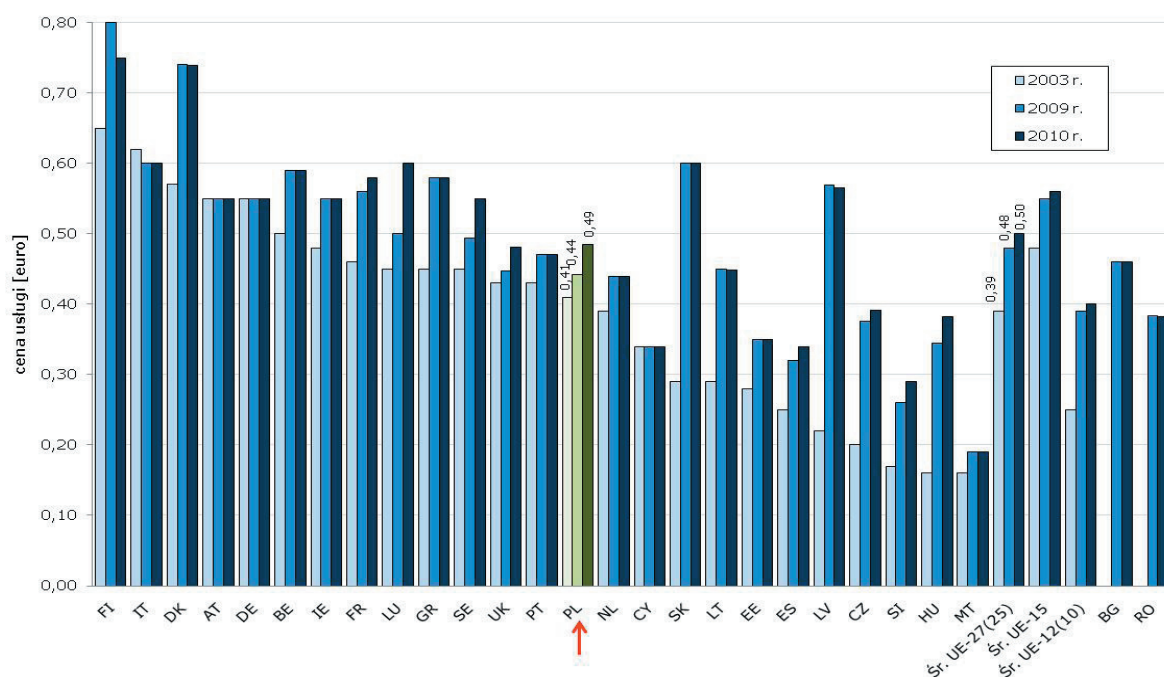
Głównym zadaniem kontrolnym regulatora jest stały nadzór nad przestrzeganiem przepisów prawa przez operatorów oraz zapewnianie odpowiedniego poziomu jakości świadczenia usług pocztowych, w tym usług powszechnych. W kwestiach związanych z cenami za usługi pocztowe prezes UKE ma możliwość od października 2007 r., dzięki zmianom, jakie weszły w życie w Prawie pocztowym, skuteczniejszej kontroli cen powszechnych usług pocztowych. W latach 2008–2009 prezes UKE dwukrotnie otrzymywał do akceptacji cennik usług powszechnych i dwukrotnie zgłaszał sprzeciw wobec zaproponowanych przez Poczta Polska SA podwyżek cen. W efekcie sprzeciwu zgłoszonego w 2009 r. cena priorytetowych przesyłek listowych o wadze do 50 gr została obniżona z 2,10 zł do 1,95zł, co było wymierną korzyścią dla konsumentów, a także wpłynęło na promocję efektywnej konkurencji poprzez zmniejszenie cenowej granicy obszaru zastrzeżonego dla operatora publicznego i jednocześnie bariery dostępu do świadczenia tej usługi przez operatorów niepublicznych. Cena ustalona przez Poczta Polska SA za list priorytetowy do 50 g stanowi bazę do obliczania granicy cenowej obszaru zastrzeżonego.

Jak wynika z przedstawionych danych, operator publiczny działający w Polsce posiada przystępną cenę za usługi standardowe wśród krajów UE. Cena ta jest prawie identyczna ze średnią ceną liczoną dla wszystkich krajów Wspólnoty. Najwyższe ceny w 2010 r. odnotowano w Finlandii oraz Danii.

Konkurencyjność usług pocztowych.

Rynek usług pocztowych w Polsce podlega procesowi stopniowej liberalizacji przy zauważalnym wzroście konkurencji. Liberalizacja rynku pocztowego postępuje poprzez znaczące zmniejszenie obszaru zastrzeżonego dla operatora publicznego w zakresie przesyłek listowych wg kryterium wagowego i cenowego (art. 47 ust. 2 i 4 Prawa pocztowego). W chwili obecnej operatorowi publicznemu przysługuje wyłączność na świadczenie usług pocztowych na przesyłki do 50 gr. Ostatecznie polski rynek usług pocztowych zostanie zliberalizowany 1 stycznia 2013 r. Jednym z kryteriów konkurencyjności jest jakość świadczonych usług pocztowych. W Polsce kwestie minimalnych wymogów co do ich świadczenia przez operatora publicznego gwarantuje rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych. Jakość usług jest mierzona poprzez udział procentowy poszczególnych kategorii listów, które zostaną dostarczone do adresata na czas, w stosunku do wszystkich listów z danej kategorii. Poniżej została przedstawiona tabela zawierająca minimalne wymagania w stosunku do operatora publicznego odnośnie do terminowości dostarczania przesyłek.

Wykres 42. Opłaty za standardowe przesyłki listowe w krajach Unii Europejskiej w 2003 r., w 2009 r. i w 2010 r. – w euro

Źródło: „Ceny wybranych powszechnych usług pocztowych i dostępność terytorialna tych usług – Polska na tle UE”, Instytut Łączności.

Tabela 4. Wskaźnik terminowości doręczeń przesyłek w obrocie krajowym

Rodzaj przesyłek	Termin doręczenia	Cel w zakresie terminowości doręczeń
Przesyłki listowe najszybszej kategorii	D+1	82%
	D+2	90%
	D+3	94%
Przesyłki listowe niebędące przesyłkami listowymi najszybszej kategorii	D+3	85%
	D+5	97%
Paczki pocztowe najszybszej kategorii	D+1	80%
Paczki pocztowe niebędące paczkami pocztowymi najszybszej kategorii	D+3	90%

Źródło: Rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych.

Tabela 5. Wskaźnik terminowości doręczeń przesyłek krajowych o najszybszej kategorii dostarczonych na czas w% w poszczególnych krajach UE w latach 2007–2009

Rok	2007	2008	2009
Luxembourg	97,4	98,1	97,9
Latvia	95,6	96,1	96,3
Slovakia	96,2	96,1	96,0
Denmark	93,2	93,7	95,7
Sweden	94,5	94,9	95,7

Malta	95,0	93,9	95,3
Netherlands	96,3	96,2	95,2
Portugal	94,7	95,0	95,2
Germany (including former GDR from 1991)	95,6	95,0	94,0
Slovenia	88,4	92,0	93,9
Estonia	90,6	91,5	93,8
Finland	95,0	95,0	93,5
Belgium	92,5	93,8	93,2
Hungary	92,3	92,7	93,1
Spain	88,9	90,4	92,5
Czech Republic	89,2	90,6	92,1
Cyprus	68,3	76,3	89,9
United Kingdom	85,2	93,0	87,9
Bulgaria		68,8	84,2
Ireland	77,0	79,0	84,0
Greece	78,9	79,9	81,5
Croatia	71,8	72,1	76,7
Lithuania	57,9	75,6	74,6
Poland	77,2	66,3	52,7
Romania	71,8	19,5	46,2
France	82,5		
Italy	88,6		
Austria	96,1	96,3	
Iceland	88,0		
Norway	85,1		

Źródło: Eurostat.

Jak wynika z przedstawionych danych, polski operator publiczny w analizowanym okresie miał jeden z najniższych w UE wskaźników terminowości dostarczenia przesyłek najszybszej kategorii, tj. priorytetowych. Większość operatorów publicznych w UE 2009 r. posiadała ten wskaźnik na poziomie 80% i powyżej.

W odpowiedzi na kolejne pytanie, dotyczące kosztów osobowych i rzeczowych funkcjonowania prezesa UKE oraz samego urzędu w okresie od 2009 r. do kwietnia bieżącego roku należy wskazać na wysokość budżetu UKE, który wyniósł łącznie 278 174 087 zł, z czego wynagrodzenie prezesa UKE i zastępcy prezesa UKE za ww. okres wyniosło łącznie 1 223 371 zł, natomiast pracowników UKE 125 763 093 zł. W latach 2010–2011 wynagrodzenia pracowników były również częściowo finansowane ze środków europejskich.

Odnosząc się do pytań szóstego i siódmego, uprzejmie informuję, że Departament Kontroli i Nadzoru KPRM nie prowadził w latach 2009–2010 kontroli w Urzędzie Komunikacji Elektronicznej, w tym także w przedmiocie działalności regulacyjnej, koncesyjnej i kontrolnej prowadzonej przez prezesa UKE. W rezultacie KPRM nie wydała żadnych zaleceń kontrolnych skierowanych do prezesa UKE.

W odniesieniu zaś do działań kontrolnych CBA należy wskazać, że w dniach 2 września 2008 r. – 18 listopada 2008 r. CBA przeprowadziło kontrolę przetargu na rezerwację częstotliwości z zakresu 1710–1730 MHz oraz 1805–1825 MHz przeprowadzonego przez prezesa UKE w 2007 r. W wyniku czynności kontrolnych nie stwierdzono nieprawidłowości. W protokole kontroli z dnia 18 listopada 2008 r. stwierdzono, iż zebrany w toku kontroli materiał dowodowy nie daje podstaw do stwierdzenia nieprawidłowości. Ponadto w dniu 28 stycznia 2009 r. prezes UKE zwrócił się do szefa CBA o przeprowadzenie kontroli przetargu na rezerwację częstotliwości z zakresu E-GSM (880,1–890,1 MHz oraz 925,1–935,1 MHz) w związku z pojawiającymi się publikacjami prasowymi, które sugerowały podejrzenie o nielegalne powiązania sfery biznesu z administracją. W następstwie przedmiotowego wniosku w CBA podjęto czynności analityczno-informacyjne w sprawie. W piśmie z dnia 13 lipca 2009 r. skierowanym do prezesa UKE szef CBA stwierdził, że zgromadzony materiał analityczny i dokonane ustalenia nie dają podstaw do stwierdzenia nieprawidłowości, a w związku z tym wszczęcie postępowania kontrolnego nie jest zasadne. Pismem z dnia 8 października 2010 r. ZPK/WKDG/A017/09 szef CBA zwrócił się również do prezesa UKE o przekazanie wyjaśnień i dokumentów dotyczących zwrotu wadium P4 sp. z o.o. po zakończeniu przetargu na rezerwację częstotliwości z zakresu E-GSM (880,1–890,1 MHz oraz 925,1–935,1 MHz). Wyjaśnienia oraz stosowne dokumenty prezes UKE przekazał szefowi CBA pismem z dnia 13 października 2010 r.

Pozostaję w nadziei, że przedstawione wyjaśnienia pani poseł uzna za wystarczające.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Magdalena Gaj

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na ponowną interpelację posła
Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu
przedszkoli publicznych, na przykładzie
Biskupca w woj. warmińsko-mazurskim (23965)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie przedstawienia dodatkowych wyjaśnień dot. nieprawidłowości w funkcjonowaniu przedszkoli publicznych na przykładzie Biskupca w woj. warmińsko-mazurskim (SPS-023-23965p/11), uprzejmie wyjaśniam:

Ponownie uprzejmie informuję pana posła, że Ministerstwo Edukacji Narodowej nie sprawuje nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego prowadzących szkoły, przedszkola i inne placówki oświatowe. Zgodnie z Konstytucją RP oraz przepisami ustaw samorządowych, jednostki samorządu terytorialnego działają samodzielnie i na podstawie własnego budżetu. Z ramienia państwa kontrolę nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego z punktu widzenia legalności sprawuje właściwy wojewoda, a w zakresie gospodarki finansowej nadzór taki sprawują regionalne izby obrachunkowe. W zakresie działalności nadzorczej właściwość rzeczowa regionalnych izb obrachunkowych obejmuje uchwały i zarządzenia podejmowane przez organy jednostek samorządu terytorialnego

Jednocześnie nadmieniam, że w piśmie DZSE-3-BS-0401-2/11 z dnia 10 sierpnia br. została zamieszczona, informacja, że w opinii resortu edukacji likwidacja Przedszkola Samorządowego nr 5 mieszczącego się przy ul. Niepodległości 19 w Biskupcu budzi zastrzeżenia.

Z informacji, jakie posiada Ministerstwo Edukacji Narodowej, wynika, że wojewoda warmińsko-mazurski w trybie rozstrzygnięcia nadzorczego stwierdził nieważność uchwały nr V/30/2011 Rady Miejskiej w Biskupcu z dnia 24 marca 2011 r. w sprawie likwidacji Przedszkola Samorządowego nr 5 w Biskupcu oraz nieważność zarządzenia nr 147 burmistrza Bi-

skupca z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustalenia regulaminu konkursu składania ofert na prowadzenie przedszkola niepublicznego w majątku gminy Biskupiec.

Jak wynika z powyższego, zostały podjęte konkretne działania mające na celu sprawdzenie, czy w opisywanej sprawie nie zostały naruszone przepisy prawa. W opinii wojewody zarówno uchwała nr V/30/2011 Rady Miejskiej w Biskupcu, jak i zarządzenie nr 147 burmistrza Biskupca są aktami, które zostały podjęte bez podstawy prawnej. Powyższe dokumenty stanowią rażące naruszenie powołanych przepisów.

W wyniku interwencji wojewody warmińsko-mazurskiego, władz Ministerstwa Edukacji Narodowej oraz pana posła, jak wynika z posiadanych informacji, rodzice zakończyli strajk w Biskupcu. Władze obniżyły opłatę za każdą godzinę pobytu dziecka w przedszkolu wykraczającą poza ustalony bezpłatny wymiar czasu.

Dodatkowo uprzejmie informuje, że w związku z sytuacją zaistniałą w budynku Przedszkola Samorządowego nr 5 w Biskupcu Ministerstwo Edukacji Narodowej zwróciło się z prośbą do głównego inspektora sanitarnego, wyrażając swoją troskę o zapewnienie dzieciom bezpiecznych i higienicznych warunków nauki, o podjęcie – w zakresie posiadanych kompetencji – odpowiednich działań, mogących przeciwdziałać ewentualnemu naruszeniu wspomnianych warunków.

Równocześnie uprzejmie informuje, że inicjatorem zmian w ustawie o systemie oświaty, na które powołują się obecnie przedstawiciele gmin, było nie Ministerstwo Edukacji Narodowej, a Komisja Edukacji, Nauki i Młodzieży Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, która w czerwcu 2010 r. wniosła projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty, po wcześniejszych rozmowach z Prezydium Zarządu Głównego Związku Nauczycielstwa Polskiego. Celem zmiany, wg ustawodawcy, było doprecyzowanie przepisów w związku z wątpliwościami dotyczącymi interpretacji zakresu świadczeń udzielanych przez przedszkola, za które mogą być pobierane opłaty.

Należy również podkreślić, że za tą zmianą głosowały wszystkie kluby poselskie.

Uprzejmie wyjaśniam, że przedszkola publiczne są prowadzone przez samorządy gminne. Żadne prawo stanowione przez parlament lub rząd, włączając w to ustawę o systemie oświaty, nie zawiera przepisów regulujących wysokość opłat za przedszkola. Również rząd nie ma możliwości wpływania na wysokość opłat pobieranych za ofertę wykraczającą poza bezpłatne 5 godzin edukacji. Wyłączne kompetencje do ustalania tych opłat posiada samorząd gminny.

Dodatkowo informuję, że od wielu lat samorządy terytorialne ustalały opłatę za ofertę wykraczającą poza minimum 5 godzin bezpłatnej realizacji podstawy programowej, nazywając ją, w zależności od przyjętego rozwiązania, opłatą gminną lub opłatą stałą. Opłata była pobierana od rodziców niezależnie od tego, w jakim stopniu ich dzieci korzystały z przygo-

owanej oferty. Orzeczenia podejmowane przez sądy administracyjne z pozwów rodziców dzieci uczęszczających do przedszkoli podważały zasadność wnoszenia opłat bez informowania rodziców za co płacą.

Zaznaczyć należy, że zmiany przepisów zainicjowane przez posłów nie są nową regulacją, polegającą jedynie na doprecyzowaniu wcześniejszych rozwiązań w zakresie opłat. Nowe przepisy nie narzuciły samorządom gminnym żadnych konkretnych rozwiązań co do wysokości opłat przez nie ustalanych. Dlatego budzi ogromne zdziwienie fakt tak znacznych podwyżek opłat za przedszkole w niektórych gminach. Należy również podkreślić, że wysokość opłaty powinna być odpowiednio uzasadniona i wynikać przede wszystkim z rzeczywistych kosztów ponoszonych na dziecko w danym przedszkolu prowadzonym przez samorząd gminny, które to koszty są bardzo zróżnicowane w zależności od regionu czy nawet konkretnej gminy.

Jednocześnie uprzejmie informuje, że pan premier Donald Tusk zwrócił się do wojewodów z prośbą o weryfikację każdej z samorządowych uchwał w sprawie kosztów pobytu w przedszkolach w czasie przekraczającym pięciogodzinny wymiar i sprawdzenie, czy są one zgodne z obowiązującym prawem oświatowym. Podkreślił ponadto, że żaden zapis znowelizowanej ustawy nie nakazuje samorządom podejmowania uchwał, których skutkiem jest zwiększenie opłat za przedszkola.

Należy również mieć na uwadze, że zgodnie z brzmieniem ustawy gmina może zapewnić bezpłatne nauczanie, wychowanie i opiekę w czasie przekraczającym 5 godzin dziennie, biorąc pod uwagę lokalne uwarunkowania oraz oczekiwania i potrzeby mieszkańców.

Ponadto uprzejmie informuje, że przygotowanym w Ministerstwie Edukacji Narodowej projekcie ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw zaplanowano wsparcie dla jednostek samorządu terytorialnego poprzez dofinansowanie edukacji przedszkolnej. Obecnie trwają prace mające na celu przeprowadzenie dodatkowych uzgodnień projektu.

Należy jednak mieć na uwadze, iż jednym z istotnych elementów samodzielności jednostek samorządu terytorialnego jest samodzielność finansowa, tzn. prawo samodzielnego prowadzenia gospodarki finansowej: pobierania dochodów określonych w ustawach (władztwo dochodowe) oraz dysponowania nimi – w granicach określonych przez ustawy – dla realizacji prawnie określonych zadań (władztwo wydatkowe). Zgodnie z przepisami ww. ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego dochodami własnymi jednostek samorządu terytorialnego są m.in. udziały we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych (PIT) oraz z podatku dochodowego od osób prawnych (CIT).

Ponadto informuję pana posła, że na razie nie jest rozważane stworzenie narodowego planu budowy przedszkoli i/lub utworzenie funduszu na two-

rzenie tych placówek, z którego mogłyby korzystać jednostki samorządu terytorialnego, co nie oznacza, że o tego rodzaju przedsięwzięciu nie należy rozmawiać.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że utworzenie ewentualnego narodowego planu budowy żłobków leży w kompetencji Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 26 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Krzakały**

**w sprawie zaliczenia wydatków związanych
z prowadzonymi przez gminy działaniami
w dziedzinie mieszkalnictwa do kosztów
kwalifikowanych (23976)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Marka Krzakały (pismo z dnia 31 sierpnia br., znak: SPS-023-23976/11) w sprawie zaliczenia wydatków związanych z prowadzonymi przez gminy działaniami w dziedzinie mieszkalnictwa do kosztów kwalifikowanych, przedstawiam następujące informacje.

W odniesieniu do wprowadzenia rozwiązań, zgodnie z którymi wydatki samorządów lokalnych bezpośrednio związane z prowadzonymi działaniami w zakresie mieszkalnictwa zaliczone zostałyby do kosztów kwalifikowanych, należy zaznaczyć, że w perspektywie finansowej po roku 2013 powyższe będzie zależeć z jednej strony od zapisów dokumentów na poziomie Unii Europejskiej (rozporządzenia, kwalifikowalność, zasady wdrażania funduszy), z drugiej natomiast od przyjętych rozwiązań na poziomie krajowym.

W obecnej chwili trudno jest jednoznacznie określić, czy w nowej perspektywie finansowej postulat wprowadzenia do regulacji UE mniej restrykcyjnego podejścia dotyczącego mieszkalnictwa, niż ma to miejsce w obecnych zapisach, będzie możliwy do zrealizowania. Można jednak wyjść z założenia, że kraje UE będą zainteresowane utrzymaniem tendencji liberalizacji zapisów dotyczących mieszkalnictwa w przyszłym okresie finansowania. Tocząca się dyskusja nad kształtem polityki spójności po 2013 r., jej celami, zasadami i ogólnymi kierunkami ewolucji w bieżącym roku wejdzie na wyższy poziom szczegó-

łowości (rozpoczną się negocjacje zapisów zawartych w nowym pakiecie projektów rozporządzeń unijnych na lata 2014–2020) i wówczas możliwe będzie opracowanie architektury programów operacyjnych na poziomie krajowym.

Niezależnie od powyższych rozstrzygnięć należy pamiętać, że jednym z działań wdrażających Krajową Strategię Rozwoju Regionalnego 2010–2020: Regiony, miasta, obszary wiejskie (dalej: KSRR) jest wzmocnienie wymiaru miejskiego polityki regionalnej, którego jednym z aspektów jest zapewnienie spójnego podejścia do obszarów zdegradowanych oraz rozwiązań w zakresie prowadzenia procesów rewitalizacji, gdzie również pojawia się problematyka mieszkalnictwa. W ramach prac nad realizacją KSRR (pełna nazwa: „Plan działań. Informacja w sprawie działań niezbędnych do podjęcia przez RM i inne podmioty publiczne zapewniających wdrożenie przyjętej przez RM w dniu 13 lipca 2010 r. Krajowej Strategii Rozwoju Regionalnego 2010–2020: Regiony, miasta, obszary wiejskie”, przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 2 listopada 2010.; rozdział 1 „Poprawa jakości zarządzania politykami publicznymi, w tym ich właściwe ukierunkowanie terytorialne”, pkt 1.4 „Wzmocnienie wymiaru miejskiego polityki regionalnej”) Ministerstwo Rozwoju Regionalnego opracowuje założenia krajowej polityki miejskiej. Jest ona rozpatrywana w szerszym kontekście uwzględniania wymiaru terytorialnego w politykach Unii Europejskiej, w tym w polityce spójności, a także strategii Europa 2020.

Głównym celem opracowania krajowej polityki miejskiej (dalej: KPM) jest poprawa efektywności interwencji publicznej, koordynacji polityk sektorowych na obszarach miejskich oraz rozwiązanie kluczowych problemów miast dla realizacji celów rozwojowych kraju. Aby to osiągnąć, KPM na kolejnym etapie prac będzie zawierać wypracowane, we współpracy z resortami, samorządami regionalnymi i lokalnymi oraz podmiotami zaangażowanymi w rozwój miast, rozwiązania instytucjonalno-regulacyjne i finansowe, a także instrumenty bezpośredniego i pośredniego oddziaływania na rozwój miast adekwatne do współczesnych potrzeb.

Ponadto warto podkreślić, że jednym z ważniejszych celów KSRR jest zapewnienie spójności wewnętrznej kraju oraz niedopuszczenie do nadmiernych zróżnicowań przestrzennych. Wyzwaniem dla polityki regionalnej w odniesieniu do tej sytuacji jest znalezienie odpowiednich instrumentów wspomagania powrotu na ścieżkę wzrostu dużych obszarów miejskich, jak i wspomagania kompleksowej rewitalizacji i restrukturyzacji społeczno-gospodarczej obszarów w mniejszych skalach przestrzennych. Tak rozumiane wyzwanie zakłada także włączenie w główny nurt polityki regionalnej działań tradycyjnie utożsamianych z polityką miejską.

Więcej informacji odnośnie do KSRR można znaleźć w treści dokumentu na stronach MRR: <http://>

www.mrr.gov.pl/aktualnosci/rozwoj_regionalny/Documents/KSRR_13_lipca_2010.pdf.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że Ministerstwo Rozwoju Regionalnego dostrzega rolę miast, dlatego też dyskusja nad kształtem wymiaru miejskiego polityki spójności po 2013 r. jest jednym z ważniejszych wątków debaty podejmowanej przez MRR w trakcie przewodnictwa Polski w Radzie UE.

Ważne jest, aby w przyszłej perspektywie finansowej miasta zostały włączone w proces programowania i implementacji funduszy strukturalnych. Aby było to możliwe, należy dążyć do uwzględnienia w rozporządzeniach odpowiednich ram implementacyjnych i instrumentów dla miast. Obecnie dyskutowane są takie rozwiązania jak: specjalna inicjatywa Komisji Europejskiej dotycząca wybranej grupy miast europejskich, uwzględnienie rozwoju miast w krajowych bądź regionalnych programach operacyjnych jako ich integralny element, wprowadzenie grantów globalnych dla miast, które mogłyby być przyznawane wybranym ośrodkom miejskim i pozwalałyby na realizację wielosektorowych strategii rozwoju.

Na zakończenie pragnę podkreślić, że zgodnie ze stanowiskiem rządu RP ws. komunikatu Komisji „Wnioski z piątego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej: przyszłość polityki spójności” rząd RP opowiada się za harmonizacją zasad idącą w kierunku tych rozwiązań, które sprawdziły się w obecnym okresie programowania, np. w zakresie kwalifikowalności VAT. Obecne zasady polityki spójności przewidują rozwiązania, które w sposób istotny zmniejszają koszty wdrażania projektu dla beneficjenta, szczególnie organizacji pozarządowych oraz jednostek działających w obszarze pożytku publicznego. Tego typu rozwiązania powinny zostać utrzymane także w przyszłej perspektywie finansowej.

Podsumowując, pragnę poinformować, że postulaty dotyczące potrzeby i zasadności wprowadzenia do regulacji UE mniej restrykcyjnego podejścia dotyczącego mieszkalnictwa, niż ma to miejsce w obecnych zapisach, które zostały wskazane przez posła Marka Krzakałę, będą brane pod uwagę przez ministra rozwoju regionalnego oraz przekazane do wiadomości innym resortom mającym wpływ na kształtowanie przyszłych rozwiązań w powyższym temacie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Adam Zdziebło

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Młynarczyka**

**w sprawie wpływu za granicę
środków finansowych z dotacji NFOŚiGW
na dofinansowanie inwestycji w odnawialne
źródła energii oraz braku wsparcia
dla polskich spółek opracowujących
technologie odnawialne (23988)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Henryka Młynarczyka w sprawie wpływu za granicę środków finansowych z dotacji NFOŚiGW na dofinansowywanie inwestycji w odnawialne źródła energii oraz braku wsparcia dla polskich spółek opracowujących technologie odnawialne (przesłaną ministrowi gospodarki pismem z dnia 4 sierpnia br., sygn. SPS-023-23988/11), przekazuję, co następuje.

Informacje uzyskiwane przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w związku z udzielaniem dofinansowania na realizację przedsięwzięć w zakresie rozwoju odnawialnych źródeł energii (OZE) rzeczywiście wskazują na przewagę produktów zagranicznych wśród urządzeń wykorzystywanych do zrealizowania (instalowanych w ramach) ww. projektów. Dotyczy to w szczególności elektrowni wiatrowych i urządzeń wytwórczych energii elektrycznej do biogazowni. Charakter pozytywny uzyskiwany przez narodowy fundusz informacji nie pozwala jednak na dokładne określenie, jakie bezpośrednie korzyści finansowe z tytułu produkcji bądź dostarczania tego typu dóbr na rzecz projektów OZE dofinansowywanych przez NFOŚiGW odnoszą podmioty zagraniczne, czy też jaka część środków wydatkowanych przez narodowy fundusz trafia za pośrednictwem beneficjentów projektów do tych podmiotów. Należy zarazem zaznaczyć, iż daje się zaobserwować zwiększanie udziału polskich urządzeń oraz stosowania polskich technologii przy realizacji przedsięwzięć OZE, zwłaszcza w przypadku budowy biogazowni oraz instalacji kolektorów słonecznych. Precyzyjne określenie, w jakim tempie tego typu zmiany będą następowały i jak będzie wzrastał udział polskich technologii i polskich wytwórców w rozbudowie potencjału odnawialnych źródeł energii, nie wydaje się jednak obecnie możliwe. Można natomiast w mojej ocenie przyjąć, że udział polskich technologii i produktów będzie wzrastał wraz z rozwojem rynku OZE w Polsce w ogóle, a to w szczególności w związku z faktem, iż pojawiający się wraz z rozwojem rynku OZE i wzrostem popytu na określone dobra i usługi efekt skali będzie zwiększał opłacalność inwestycji polskich przedsiębiorców w opracowywanie technologii i produkcję dóbr niezbędnych do rozwoju OZE.

Bezpośrednie wsparcie finansowe dla polskich przedsiębiorców w zakresie wytwarzania urządzeń wykorzystywanych do produkcji energii elektrycznej i ciepłej ze źródeł odnawialnych jest możliwe ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, priorytetu X: Bezpieczeństwo energetyczne, w tym dywersyfikacja źródeł energii, działania 10.3: Rozwój przemysłu dla odnawialnych źródeł energii. Ponadto dofinansowanie opracowywania efektywnych kosztowo technologii z zakresu OZE może być także udzielane ze środków Narodowego Funduszu w ramach umów trójstronnych z udziałem Ministerstwa Środowiska i NFOŚiGW.

Należy mieć na uwadze, iż jakiegokolwiek wsparcie udzielane na rzecz możliwie szerokiego wykorzystania polskich produktów lub technologii przy realizacji dofinansowywanych przez narodowy fundusz projektów OZE musi następować z uwzględnieniem zasad wynikających z członkostwa Polski w Unii Europejskiej. W szczególności odnosi się to do przestrzegania związanej z funkcjonowaniem wspólnego rynku zasady swobodnego przepływu towarów, z której wynika m.in. zakaz dyskryminacji dóbr pochodzących z innych państw członkowskich UE, względnie uprzywilejowanego traktowania dóbr, których krajem pochodzenia jest Polska. Mając powyższe na względzie wskazać można, że wśród programów dofinansowania realizowanych przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wdrażany jest m.in. „Program dla przedsięwzięć w zakresie odnawialnych źródeł energii i obiektów wysokosprawnej kogeneracji – część 1”), w ramach którego podmiotom realizującym projekty udzielane są, oprocentowane korzystniej w stosunku do warunków rynkowych, pożyczki. Preferowanie stosowania w realizacji projektów objętych ww. programem tańszych technologii, którymi technologie polskie zazwyczaj są, realizowane jest poprzez zastosowanie do oceny wniosku o dofinansowanie projektu i jego wyboru wskaźnika dynamicznego kosztu jednostkowego DGC, którego wartość jest uzależniona m.in. od kosztu całkowitego inwestycji. Ponadto w przypadku, gdy udział narodowego funduszu w dofinansowaniu przedsięwzięcia przekracza 50% jego kosztów całkowitych, beneficjent dofinansowania zobowiązany jest do dokonywania zakupu robot budowlanych, dostaw i usług na zasadach określonych w ustawie Prawo zamówień publicznych, co również oznacza możliwość zastosowania przy realizacji projektów preferencji dla najtańszych technologii, a tym samym technologii polskich, jeśli są najtańsze.

Co się tyczy zaawansowania realizacji przedsięwzięć OZE w 2010 r., to należy mieć na uwadze, że w chwili obecnej narodowy fundusz w zakresie odnoszącym się do udzielania dofinansowania na rzecz rozwoju OZE realizuje składający się z trzech części „Program dla przedsięwzięć w zakresie od-

nawialnych źródeł energii i obiektów wysokosprawnej kogeneracji”. Realizacja programu rozłożona jest na kilka lat, nabór projektów odbywa się m.in. w drodze kolejnych konkursów, stąd też przebieg wdrażania programu i jego efekty należy rozpatrywać przed wszystkim w perspektywie wieloletniej. Ze względu na obszerność informacji w tym zakresie, pozwalam sobie przedstawić ją poprzez przekazanie w załączeniu przygotowanego w narodowym funduszu materiału pn. „Programu działań wykonawczych na lata 2009–2012” (materiał zawiera również informacje o innych niż „Program dla przedsięwzięć w zakresie odnawialnych źródeł energii i obiektów wysokosprawnej kogeneracji” programach dofinansowania realizowanych przez narodowy fundusz)*).

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Magdaleny Gąsior-Marek**

**w sprawie monitorowania celowości
wydatkowania środków na świadczenia
alimentacyjne wypłacane
przez fundusz alimentacyjny (24000)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem Pana Marszałka z dnia 4 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24000/11, dotyczącym interpelacji posłanki Magdaleny Gąsior-Marek w sprawie monitorowania celowości wydatkowania świadczeń alimentacyjnych wypłacanych przez fundusz alimentacyjny uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. Nr 192, poz. 1378, z późn. zm.), w przypadku gdy ośrodek pomocy społecznej przekazał organowi właściwemu wierzyciela informacje, że osoba uprawniona bądź jej przedstawiciel ustawowy marnotrawią wypłacane świadczenia z funduszu alimentacyjnego, organ właściwy wierzyciela może przekazywać należne osobie świadczenia w całości lub w części w formie rzeczowej.

Organ właściwy wypłaca świadczenia rodzinne w formie rzeczowej tylko w wyjątkowych sytuacjach, kiedy zachodzą ku temu przesłanki, czyli osoba uprawniona lub przedstawiciel ustawowy osoby

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

uprawnionej w sposób ewidentny marnotrawią środki przyznawane w ramach funduszu alimentacyjnego. Należy bowiem podkreślić, że założeniem podstawowym przy przyznawaniu i wypłacie świadczeń z funduszu alimentacyjnego jest fakt, że świadczenia te mają zastępować przyznane alimenty od rodzica dziecka w sytuacji, w której egzekucja świadczeń alimentacyjnych jest bezskuteczna, i świadczenia te mają być zwrócone przez dłużnika alimentacyjnego. Wyżej przywołany art. 10 ust. 4 ww. ustawy został przygotowany do wykorzystania w wyjątkowych sytuacjach, tylko wówczas, kiedy istnieją wyraźne podstawy do zastosowania tego przepisu i zamiany środków finansowych na formę rzeczową. Z założenia więc, wykorzystanie tego przepisu będzie miało zastosowanie w marginalnej liczbie przypadków. Tym samym informacja o jego rzadkim zastosowaniu nie może być oceniona jako niedostateczny monitoring realizacji świadczeń rodzinnych. Nie należy bowiem z góry uznawać, że osoby uprawnione do świadczeń z funduszu alimentacyjnego z założenia nie potrafią gospodarować uzyskanymi środkami finansowymi z funduszu alimentacyjnego.

Jak wynika z informacji NIK o wynikach kontroli wywiązywania się organów samorządu terytorialnego z zadań na rzecz pomocy osobom uprawnionym do alimentów, przeprowadzonej w okresie od sierpnia 2008 r. do września 2010 r. w 35 jednostkach samorządu terytorialnego, w żadnej z gmin ośrodki pomocy społecznej nie sygnalizowały zjawiska marnotrawienia środków i nie wystąpiły przypadki zastosowania rzeczowej formy wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej monitoruje realizację świadczeń z funduszu alimentacyjnego poprzez sprawozdawczość rzeczowo-finansową kierowaną do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, sprawozdawczość budżetową kierowaną do Ministerstwa Finansów, a także poprzez korespondencję z realizatorami świadczeń i z obywatelami. Sporządzane przez gminy raz na kwartał sprawozdania rzeczowo-finansowe z realizacji zadań przewidzianych w ustawie o pomocy osobom uprawnionym do alimentów obejmują m.in. dane na temat kwot i liczby wypłaconych świadczeń, dane charakteryzujące grupę odbiorców świadczeń czy też informacje na temat kosztów związanych z obsługą świadczeń z funduszu alimentacyjnego. Nie są natomiast zbierane wyodrębnione dane na temat formy wypłaconych świadczeń, ze względu na marginalny charakter formy rzeczowej.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 25 sierpnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie ignorowania przepisów prawa
przyznających ulgi na przejazdy środkami
komunikacji publicznej przez uprawnionych
emerytów, kombatanów i osoby
niepełnosprawne (24021)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 8 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24021/11, dotyczące interpelacji posła Sławomira Zawislaka w sprawie ignorowania przepisów prawa przyznających ulgi na przejazdy środkami komunikacji publicznej dla uprawnionych emerytów, kombatanów i osób niepełnosprawnych, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zasady wykonywania przewozów regularnych w krajowym transporcie drogowym reguluje ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.). Ustawa ta nie przewiduje wydania zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w krajowym transporcie drogowym, jeżeli przewoźnik do wniosku o wydanie zezwolenia nie załączy cennika opłat. Cennik opłat musi być podany do publicznej wiadomości przy kasach dworcowych oraz w każdym autobusie wykonującym regularne przewozy osób, przy czym cennik opłat musi także zawierać ceny biletów ulgowych określone na podstawie odrębnych ustaw, a w szczególności ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2002 r. Nr 175, poz. 1440, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o ulgach.

Podczas wykonywania przewozów regularnych zabrania się pobierania należności za przejazd niezgodnie z cennikiem opłat podanym do publicznej wiadomości pasażerów. Zezwolenie cofa się w razie naruszenia lub zmiany warunków, na jakich zezwolenie zostało wydane oraz określonych w zezwoleniu.

Tym samym przepisy ustawy o transporcie drogowym nie przewidują możliwości wykonywania regularnych przewozów osób w transporcie krajowym bez uwzględnienia uprawnień pasażerów wynikających z przepisów ustawy o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego. Przewoźnik musi spełniać określone przepisami wymagania, w tym zawrzeć umowę z samorządem województwa, o której mowa w art. 8a ust. 4 pkt. 3 ustawy o ulgach.

Ponadto należy zauważyć, że przepisy nie przewidują obowiązku zawarcia przez samorząd województwa ww. umowy w momencie wydawania zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych osób w krajowym transporcie drogowym. Należy mieć na uwadze, że art. 8a ust. 2 ustawy o ulgach wprowadza roszczenie ze strony przewoźnika o pokrycie kosztów

związanych z finansowaniem ustawowych uprawnień do bezpłatnych lub ulgowych przejazdów w przewozach autobusowych.

Nadzór nad prawidłowością wykonywania przewozów regularnych w krajowym transporcie drogowym zgodnie z ustawą o transporcie drogowym oraz prawidłowym rozliczaniu dopłat (art. 8a ustawy o ulgach w powiązaniu z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych – Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) z tytułu ulg wynikających z ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego został powierzony właściwym organom wymienionym w tych ustawach.

Odnosząc się natomiast do pytania o działania osłonowe dla osób w zaawansowanym wieku i o słabej kondycji zdrowotnej, należy podkreślić, iż sytuacja materialna emerytów i rencistów nie zależy wyłącznie od poziomu uzyskiwanych przez te osoby świadczeń z systemu emerytalno-rentowego. Każdy emeryt i rencista znajdujący się w trudnej sytuacji materialnej może, podobnie jak i inni obywatele, korzystać ze świadczeń z pomocy społecznej na mocy ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.). To właśnie w tym obszarze bada się sytuację dochodową, co pozwala odpowiednio ukierunkować pomoc z systemu zabezpieczenia społecznego. Niemniej jednak świadczeniobiorcy powinni przede wszystkim mieć zapewnione utrzymanie realnej wartości świadczeń, przy wykorzystaniu mechanizmu waloryzacji.

Ekonomiczna i społeczna funkcja waloryzacji świadczeń emerytalno-rentowych polega na przeciwdziałaniu deprecjacji świadczeń i tym samym przeciwdziałaniu wpadaniu emerytów i rencistów w sferę ubóstwa. Waloryzacja świadczeń emerytalno-rentowych stanowi więc bardzo ważny element konstrukcji systemu ubezpieczeń społecznych. Zasady indeksacji określają zakres ochrony realnej wartości emerytur i rent oraz decydują o udziale populacji osób już nieaktywnych zawodowo we wzroście gospodarczym i wzroście poziomu życia całego społeczeństwa.

Jednocześnie przypominam, że obecny rząd prowadzi w tym zakresie spójną politykę corocznego waloryzowania wszystkich świadczeń emerytalno-rentowych. Stosowana od 4 lat formuła waloryzacji sprzyja nie tylko utrzymaniu realnej ich wartości (wzrost o wskaźnik inflacji), lecz także powiększa ten wskaźnik każdorazowo o 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym. Pozwala to podnieść siłę nabywczą świadczeń, co przekłada się na wzmocnienie partycypacji świadczeniobiorców we wzroście gospodarczym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 12 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego**

**w sprawie nierównego traktowania
bezrobotnych w dostępie do szkoleń
finansowanych ze środków unijnych (24047)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację nr 24047 posła Jana Burego, przesłaną przy piśmie z dnia 11 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-023-24047/11), w sprawie nierównego traktowania bezrobotnych w dostępie do szkoleń finansowanych ze środków unijnych, uprzejmie informuję, że prezes Rady Ministrów upoważnił mnie do udzielenia odpowiedzi w porozumieniu z ministrem pracy i polityki społecznej oraz ministrem rolnictwa i rozwoju wsi.

Zgodnie z wynikami powszechnego spisu rolnego z roku 2010 liczba indywidualnych gospodarstw rolnych w Polsce wynosiła ogółem 2273 tys. Gospodarstwa o powierzchni do 2 ha stanowiły 46,5% ogółu gospodarstw, spośród nich prawie 67% prowadziło działalność rolniczą. Według statystyki prowadzonej przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej liczba bezrobotnych zamieszkałych na wsi na koniec lipca 2011 r. wynosiła 804,3 tys. osób (tj. 43,2% ogółu bezrobocia rejestrowanego w kraju), z tego 45,6 tys. bezrobotnych posiadało gospodarstwo rolne.

Należy wyraźnie zaznaczyć, że z usług i instrumentów rynku pracy finansowanych z Funduszu Pracy, przewidzianych ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, mogą korzystać zarówno osoby posiadające status osoby bezrobotnej, zarejestrowane w powiatowych urzędach pracy, jak i osoby poszukujące pracy. W świetle art. 2 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy o status osoby bezrobotnej nie może ubiegać się osoba, która jest właścicielem lub posiadaczem samoistnym lub zależnym nieruchomości rolnej o powierzchni użytków rolnych przekraczającej 2 ha przeliczeniowe, lub podlega ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tytułu stałej pracy jako współmałżonek lub domownik w takim gospodarstwie rolnym.

Natomiast osoba ubezpieczona w KRUS jako małżonek rolnika lub domownik, niezależnie od kryterium obszarowego, może korzystać ze wsparcia adresowanego do osób poszukujących pracy, jeżeli zamierza podjąć zatrudnienie, inną pracę zarobkową lub działalność gospodarczą poza rolnictwem. To właśnie z inicjatywy rządu o tę grupę rozszerzono z dniem 1 stycznia 2009 r. krąg osób uprawnionych do korzystania z określonych usług rynku pracy, w tym do dostępu do usług szkoleniowych. Przyjęcie takiego rozwiązania miało na celu przyspieszenie procesów restrukturyzacyjnych i zmniejszenie bezrobocia ukrytego w rolnictwie poprzez umożliwienie osobom zbę-

nym w gospodarstwach rolnych zdobycia nowych kwalifikacji, niezbędnych do podjęcia zatrudnienia w sektorze nierolniczym. Osoby te mogą korzystać z pośrednictwa pracy, poradnictwa zawodowego, pomocy w aktywnym poszukiwaniu pracy oraz z pełnego zakresu usług szkoleniowych (szkolenie grupowe, szkolenie wskazane, pożyczki na sfinansowanie kosztów szkolenia, egzaminu oraz studiów podyplomowych), a także programów specjalnych. Warunkiem otrzymania wsparcia jest zarejestrowanie się w powiatowym urzędzie pracy w celu uzyskania statusu osoby poszukującej pracy.

W projektach finansowanych z EFS osoby bezrobotne i zamieszkujące na obszarach wiejskich traktowane są priorytetowo. Problematyka ta znajduje odzwierciedlenie zarówno w diagnozie Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, w której podkreślono zjawisko ukrytego bezrobocia na wsi, jak i w strukturze celów programu, przewidującej dla tej grupy szczególne wsparcie aktywizacyjno-zawodowe. Jest to również jedno z kluczowych zagadnień, będących w centrum zainteresowania projektodawców. Do końca czerwca br. w projektach PO KL wsparciem objęto ponad 1,3 mln mieszkańców terenów wiejskich oraz 59 tys. rolników, co świadczy o dużym zaangażowaniu środków EFS w aktywizację tej grupy docelowej. Jednocześnie, w celu zapewnienia linii demarkacyjnej pomiędzy poszczególnymi programami operacyjnymi polityki spójności, w ramach PO KL wspierane są tylko te działania, które służą przekwalifikowaniu zawodowemu rolników oraz podjęciu przez nich zatrudnienia w zawodach pozarolniczych. Celem oferowanego wsparcia nie jest bowiem utrwalanie obecnej struktury rynku pracy, która sprzyja rozszerzaniu się zjawiska bezrobocia ukrytego, ale umożliwienie wejścia na otwarty rynek pracy.

Adresatami wsparcia EFS są dwie grupy docelowe mieszkające na obszarach wiejskich: osoby bezrobotne oraz osoby odchodzące z rolnictwa, które z własnej inicjatywy zainteresowane są podniesieniem lub zmianą kwalifikacji zawodowych. W ramach PO KL realizowany jest szeroki wachlarz projektów dla obu tych grup. Zastrzeżenie, by grupę docelową stanowiły wyłącznie osoby zarejestrowane w powiatowym urzędzie pracy jako bezrobotne, dotyczy jedynie poddziałania 6.1.3: Poprawa zdolności do zatrudnienia oraz podnoszenie poziomu aktywności zawodowej osób bezrobotnych. Są to projekty systemowe, realizowane przez powiatowe urzędy pracy.

Natomiast projekty w ramach poddziałania 6.1.1: Wsparcie osób pozostających bez zatrudnienia na regionalnym rynku pracy oraz poddziałania 6.2: Wsparcie oraz promocja przedsiębiorczości i samozatrudnienia są projektami konkursowymi realizowanymi przez różne podmioty i tu wsparciem objęte są m.in. osoby zamieszkujące w gminach wiejskich i miejsko-wiejskich oraz mieszkańcy miast do 25 tys. mieszkańców zamierzające podjąć zatrudnienie w obszarach niezwiązanych z produkcją roślinną i/lub zwie-

rzącą (nie jest wymagany status bezrobotnego lub poszukującego pracy). Wynika to z koncepcji priorytetu VI PO KL: Rynek pracy otwarty dla wszystkich, który nastawiony jest m.in. na przeciwdziałanie ukrytemu bezrobociu, które w największym stopniu dotyka mieszkańców obszarów wiejskich, w tym zwłaszcza miejscowości popegeerowskich. Konieczne jest zatem tworzenie warunków dla zatrudnienia w sektorze pozarolniczym, a także dostarczenie zachęt dla poszukiwania pracy poza rolnictwem.

Szeroka oferta szkoleniowa przewidziana jest również w poddziałaniu 8.1.2 PO KL: Wsparcie procesów adaptacyjnych i modernizacyjnych w regionie. Osoby odchodzące z rolnictwa lub rybołówstwa mogą uzyskać pomoc, jeśli zadeklarują chęć reorientacji, tzn. w momencie przystąpienia do projektu złożą oświadczenie o zamiarze podjęcia zatrudnienia w obszarach niezwiązanych z działalnością rolniczą lub o zamiarze podjęcia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Z kolei w ramach priorytetu VII: Promocja integracji społecznej podejmowane są przede wszystkim działania zmierzające do ułatwienia dostępu do rynku pracy osobom zagrożonym wykluczeniem społecznym, zgodnie z definicją określoną w ustawie o pomocy społecznej. W grupie docelowej mogą zatem znaleźć się również rolnicy, będący np. klientami instytucji pomocy społecznej.

Trzeba jednak wyraźnie zaznaczyć, że korzystanie z projektów konkursowych wymaga od uczestników nieco większej aktywności i inicjatywy niż udział w szkoleniach powiatowego urzędu pracy w ramach poddziałania 6.1.3. Aby przystąpić do projektu konkursowego, należy choćby zwrócić się do jednego z punktów informacyjnych o funduszach europejskich, których rozległa sieć działa w całej Polsce. Punkty te organizowane są przez urzędy marszałkowskie lub wojewódzkie urzędy pracy. Osoby zainteresowane otrzymaniem wsparcia na rynku pracy mogą uzyskać szczegółowe informacje o projektach oraz o zasadach naboru uczestników.

Pragnę również poinformować, że wsparcie w ramach trzeciej osi Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 koncentruje się w znacznej mierze na rozwiązywaniu problemu zatrudnienia na obszarach wiejskich poprzez stymulowanie rozwoju działalności nierolniczej i dywersyfikację działalności gospodarczej. W sierpniu br. zmieniły się zasady naboru wniosków i kolejności przyznawania pomocy w ramach działania: Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej, z korzyścią dla rolników, ich małżonków i domowników, którzy realizują inwestycje w gospodarstwach o najmniejszych powierzchniach gruntów rolnych. Na koniec grudnia 2010 r. w ramach tego działania wsparcie finansowe otrzymało łącznie 2798 beneficjentów. Ponadto realizowany jest Program Rozwoju Edukacji na Obszarach Wiejskich na lata 2008–2013, w wykonanie którego włączonych jest cały szereg resortów i instytucji.

Odnosząc się do problemu bezrobocia w populacji osób starszych, informuję, że w dniu 17 października 2008 r. Rada Ministrów przyjęła program „Solidarność pokoleń – działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+”. Podstawowym celem programu jest osiągnięcie wskaźnika zatrudnienia dla osób w wieku 55–64 lata na poziomie 50% w roku 2020. W świetle danych statystycznych cel ten wydaje się realny. Wskaźnik zatrudnienia w grupie wiekowej 55–64 wzrósł z poziomu 31,8% w II kwartale 2008 r. do 36,6% w II kw. 2011 r., oznacza to wzrost o 15,1% w ciągu trzech lat. Jest to najbardziej dynamiczny wzrost spośród wszystkich grup wiekowych. Dla porównania, w tym samym czasie średni wzrost zatrudnienia w całej populacji osób w wieku produkcyjnym wzrósł o 1,2% (źródło: „Kwartalna informacja o rynku pracy”, GUS 30.08.2011 r.). Mimo pogarszającej się sytuacji na rynku pracy w Polsce, tendencja ta wciąż się utrzymuje. W ciągu ostatniego roku odnotowano wzrost zatrudnienia w grupie wiekowej 55–64 o 3,1%.

W ramach realizacji „Programu 50+” z inicjatywy rządu wprowadzono cały szereg rozwiązań legislacyjnych, wspierających zatrudnienie osób starszych, m.in.:

- zmniejszono obciążenia pracodawców wynikające z kosztów pracy związanych z zatrudnieniem lub utrzymaniem w zatrudnieniu pracowników w wieku przedemerytalnym (nowelizacja ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy);

- zmniejszono liczbę dni choroby, za które pracodawca płaci wynagrodzenie za czas choroby w przypadku pracowników w wieku 50 lat i więcej – koszt ten został przejęty przez Fundusz Ubezpieczeń Społecznych (nowelizacja ustawy Kodeks pracy);

- upowszechniono programy rynku pracy dla osób w wieku 45 lat i więcej (zmiany w przepisach ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz utworzenie rezerwy FP na dodatkowe programy aktywizacji osób w wieku 45 i więcej lat w kwocie 60 mln zł);

- upowszechniono kształcenie ustawiczne osób bezrobotnych i poszukujących pracy w wieku powyżej 50 lat (nowelizacja ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej z dnia 7 kwietnia 2009 r. w sprawie przygotowania zawodowego dorosłych, wprowadzenie nowego programu aktywizacji zawodowej pn. przygotowanie zawodowe dorosłych).

Program wspiera również tworzenie spółdzielni socjalnych i centrów aktywizacji lokalnej, wdrażanie indywidualnych planów działania dla osób w wieku 45+. Oprócz zadań legislacyjnych, promocyjnych i informacyjnych program przewiduje realizację szeregu zadań w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, finansowanego ze środków EFS, m.in. utworzenie na poziomie regionalnym odrębnej linii projektowej dla osób powyżej 50. roku życia. W ramach tych projektów osoby te mogą liczyć na szkolenia,

doradztwo, a także pomoc w uruchomieniu własnej firmy, z dofinansowaniem do 40 tys. zł i wsparciem pomostowym.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Bartosz Arłukowicz

Warszawa, dnia 12 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
pośła Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie czasu trwania służby wojskowej
żołnierzy zawodowych (24050)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana pośła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie czasu trwania służby wojskowej żołnierzy zawodowych (SPS-023-24050/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na mocy postanowień ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 79, poz. 669, ze zm.), która weszła w życie 1 stycznia 2010 r., wprowadzono dwunastoletni okres pełnienia zawodowej służby kontraktowej, uznając go za optymalny z punktu widzenia potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Wprowadzenie tej regulacji było poprzedzone szerokimi konsultacjami z komórkami i jednostkami organizacyjnymi resortu obrony narodowej, w tym z dowódcami różnych szczebli dowodzenia Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej oraz reprezentantem żołnierzy, tj. Konwentem Dziekanów Korpusu Oficerów WP.

Ograniczenie możliwości pełnienia służby kontraktowej do dwunastu lat ma na celu:

- zapobieganie tworzeniu tzw. młodych emerytów, co jest szczególnie istotne na tle prac nad nowymi rozwiązaniami dotyczącymi emerytur służb mundurowych;

- podkreślenie różnicy między służbą kontraktową a służbą stałą przez zróżnicowanie praw emerytalnych;

- zapewnienie (stymulowanie) rotacji na stanowiskach służbowych w ramach służby kontraktowej;

- utrzymywanie w służbie kontraktowej głównie żołnierzy młodych, o najwyższej sprawności fizycznej i zdolności do wykonywania zadań operacyjnych na szczeblu taktycznym;

— zachęcanie żołnierzy kontraktowych do podwyższania kwalifikacji (wykształcenia) i przechodzenia do służby stałej w wyższych korpusach kadry;

— tworzenie warunków do gromadzenia wyszkolonych rezerw osobowych na potrzeby mobilizacyjne i innych form służby niezawodowej, przewidywanych w ramach powszechnego obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, co jest szczególnie istotne w związku z zawieszeniem zasadniczej służby wojskowej, która dotychczas stanowiła podstawowe źródło wyszkolonych rezerw osobowych.

Pragnę podkreślić, że ograniczenie trwania służby kontraktowej nie ma charakteru dyskryminacyjnego. Zmierza do uaktywnienia żołnierzy kontraktowych do świadomego podejmowania decyzji o własnym rozwoju zawodowym i służbowym, głównie przez podwyższanie wykształcenia. Ma również przeciwdziałać wieloletniemu pełnieniu służby kontraktowej na jednym stanowisku służbowym, w szczególności w korpusie szeregowych zawodowych (przede wszystkim w jednostkach specjalnych, powietrzno-desantowych itp.), a także stanowić instrument swistego kompromisu w zakresie zrównoważenia oczekiwań żołnierzy i potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Wszyscy żołnierze kontraktowi odbywający służbę w korpusie szeregowych zawodowych mają możliwość pozostania w zawodowej służbie wojskowej i dalszego rozwoju zawodowego. Resort obrony narodowej jest tym zainteresowany, dlatego stwarza im warunki do niezbędnego w takiej sytuacji podwyższania kwalifikacji przez umożliwienie im podejmowania nauki w szkołach podoficerskich. Dzięki temu wskazani żołnierze, po spełnieniu określonych przesłanek (uzyskanie odpowiedniego wykształcenia i bardzo dobrej oceny z opiniowania służbowego), zgodnie z art. 28 i 29 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593, ze zm.), mają możliwość awansowania, tj. przechodzenia do wyższych korpusów kadry zawodowej. Pierwszeństwo przyjęcia, zgodnie z art. 126 ust. 2 tej ustawy, mają szeregowi zawodowi, którzy pełnili zawodową służbę wojskową przez co najmniej pięć lat i posiadają bardzo dobrą ocenę w ostatniej opinii służbowej.

Strategię priorytetowego traktowania szeregowych zawodowych legitymujących się długoletnim stażem w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i posiadających bogate doświadczenie zawodowe oraz wysokie kwalifikacje specjalistyczne resort obrony narodowej realizuje już od kilku lat. W tym czasie w celu „zatrzymania” w służbie najbardziej wartościowych żołnierzy znacznie ograniczono, a w 2009 r. – wstrzymano nabór osób cywilnych do szkół podoficerskich (z wyjątkiem specjalności, w przypadku których istnieje trudność pozyskania kandydatów spośród szeregowych zawodowych). Ta decyzja miała na celu umożliwienie przechodzenia wyróżniających się szeregowych zawodowych do korpusu podoficerskiego, a tym samym zminimalizowanie odchodzenia do

rezerwy szeregowych zawodowych, którym wygasa kontrakt po odbyciu dwunastu lat służby wojskowej.

W 2010 r. w Ministerstwie Obrony Narodowej pozytywnie rozpatrzono około 530 wniosków szeregowych zawodowych na zakwalifikowanie do szkół podoficerskich, natomiast w okresie od stycznia do września bieżącego roku wydano zgody na szkolenie w szkołach podoficerskich dla kolejnych 1350 szeregowych zawodowych.

Podkreślić należy, że zgodnie z art. 9 ust. 3 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych powołanie do służby stałej może nastąpić jedynie w przypadku korpusów oficerów i podoficerów. Może to nastąpić po spełnieniu przesłanek wymienionych w art. 11 ustawy, tj. w przypadku posiadania przez żołnierza służby kontraktowej stopnia wojskowego równego lub bezpośrednio niższego od stopnia etatowego stanowiska służbowego, na jakie żołnierz ma być wyznaczony po powołaniu do służby stałej, i bardzo dobrej oceny w ostatniej opinii służbowej.

Równie istotny jest fakt, że w stosunku do żołnierzy zawodowych, którym upływa łączny okres dwunastu lat służby wojskowej i obecnie pozostają w trakcie obowiązywania kontraktu na pełnienie służby na czas określony, stosuje się zasadę nieprzerwywania tego kontraktu. Taka praktyka sprzyja ewentualnemu uzupełnieniu kwalifikacji, w celu spełnienia ustawowych wymogów niezbędnych do powołania do służby stałej.

Możliwość przejścia żołnierzy służby kontraktowej do służby stałej została podkreślona również w treści wytycznych ministra obrony narodowej do działalności kadrowej w Siłach Zbrojnych RP na lata 2011–2012.

Odnosząc się do wspomnianych w interpelacji pana posła Mieczysława Łuczaka danych liczbowych, uprzejmie informuję, że według wykonanej na koniec pierwszego półrocza br. analizy danych statystycznych w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej służbę kontraktową pełni 40 396 żołnierzy, w następujących korpusach: oficerów – 646, podoficerów – 6297, szeregowych – 33 453.

Prognozowany proces zwalniania żołnierzy, którym w latach 2011–2021 upływa dwunastoletni okres pozostawania w służbie kontraktowej, przedstawia się następująco:

2011 r.	2012 r.	2013 r.	2014 r.	2015 r.	2016 r.	2017 r.	2018 r.	2019 r.	2020 r.	2021 r.
98	505	259	106	116	1115	4343	2503	3142	6748	14763

Efekty ograniczenia możliwości pełnienia służby kontraktowej do dwunastu lat będą zauważalne dopiero w latach 2016–2021, a problem odejścia z zawodowej służby wojskowej dotyczył będzie żołnierzy rozpoczynających służbę w latach 2004–2009, w tym głównie żołnierzy korpusu szeregowych zawodowych, pozostając marginalnym w przypadku korpusów oficerów i podoficerów.

W świetle powyższego pragnę wskazać, że przejście żołnierzy służby kontraktowej do służby stałej zależy w głównej mierze od motywacji samych żołnierzy i ich zaangażowania w służbę, które stanowi przesłankę uzyskania bardzo dobrej oceny w procesie opiniowania służbowego, a także od potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Proces ten jest uzależniony od wielu czynników niezależnych od organów wojskowych, tym samym nie jest możliwe wskazanie procentu żołnierzy kontraktowych, którzy mają szansę na przejście do służby stałej.

Uwzględniając powyższe, w ocenie Ministerstwa Obrony Narodowej zawód żołnierza zawodowego jest dobrą inwestycją w przyszłość dla każdego młodego, zdolnego do służby wojskowej człowieka. Służba wojskowa daje szereg możliwości zdobycia doświadczeń, umiejętności i wiedzy, które nie są osiągalne w innych zawodach. Umożliwia również żołnierzom podwyższanie kwalifikacji, zarówno w ramach szkolnictwa wojskowego, jak i cywilnego, a także w ramach organizowanych przez resort obrony narodowej szkoleń specjalistycznych. Zdobyta wiedza i doświadczenie są wykorzystywane w służbie wojskowej, ale również i po jej zakończeniu na cywilnym rynku pracy.

Podkreślić należy, że sam fakt ograniczenia możliwości pełnienia służby kontraktowej do określonego okresu nie dezawuuje służby wojskowej jako dobrej inwestycji w siebie i w swoją przyszłość. Stanowi ono jedynie jeden z elementów konstrukcji stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie zawieszenia finansowania badań
do celów sanitarno-epidemiologicznych (24074)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaniem interpelacji pana posła Henryka Siedlaczka z dnia 8 sierpnia 2011 r. przekazanej przy piśmie z dnia 16 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24074/11, w sprawie zawieszenia finansowania badań do celów sanitarno-epidemiologicznych, proszę o przyjęcie poniższych informacji w przedmiotowym zakresie.

Wykonywanie badań u osób wskazanych w ustawie z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. Nr 234, poz. 1570, ze zm.) w tym uczniów, studentów i doktorantów kształcących się do wykonywania prac, przy których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby, jest jednym z ustawowych zadań z zakresu nadzoru sanitarno-epidemiologicznego realizowanych przez właściwych terenowo państwowych inspektorów sanitarnych.

W 2007 r., kiedy wszystkie stacje sanitarno-epidemiologiczne podlegały ministrowi zdrowia i były finansowane z budżetu ministra zdrowia, otrzymały zwiększenie budżetu o około 8 mln zł na prowadzenie wspomnianych badań. W następnych latach budżety stacji były kalkulowane z uwzględnieniem procentowego zwiększenia wydatków od tej podstawy, a więc ujmowały środki na te badania.

W związku z wprowadzoną zmianą przepisów od dnia 1 stycznia 2010 r. źródłem finansowania całości ustawowych zadań z zakresu nadzoru sanitarno-epidemiologicznego realizowanych przez państwowych inspektorów sanitarnych jest część budżetu państwa pozostająca w dyspozycji wojewodów, zatem minister zdrowia nie jest już dysponentem środków dla wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych i nie ma możliwości przyznania jakichkolwiek środków na finansowanie przedmiotowych badań.

Z uwagi na zaistniałą niespójność przepisów prawnych w zakresie źródeł finansowania przedmiotowych badań trwają obecnie intensywne prace legislacyjne mające na celu dostosowanie brzmienia art. 8 ust. 3 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi do zmian wprowadzonych od dnia 1 stycznia 2010 r. do ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej w związku z art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753).

Należy zauważyć, że przepisy rozdziału 2 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi wskazują, kto, w jakich okolicznościach i przez kogo jest kierowany na badania do celów sanitarno-epidemiologicznych, które zgodnie z art. 2 pkt 1 przytoczonej ustawy zlecane są w celu wykrycia czynnika chorobotwórczego lub potwierdzenia rozpoznania choroby zakaźnej, co ma kluczowe znaczenie dla zdrowia publicznego.

Na mocy art. 6 ust. 1 pkt 4 wyżej wymienionej ustawy badania sanitarno-epidemiologiczne są dla tych osób obligatoryjne i bezpłatne.

Badania uczniów, studentów i doktorantów kształcących się do wykonywania prac, przy których istnieje ryzyko przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby (rodzaje prac zostały określone w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 10 sierpnia 2006 r. w sprawie wykazu prac, przy wykonywaniu których istnieje możliwość przeniesienia zakaże-

nia na inne osoby, Dz. U. Nr 133, poz. 939), jest zgodnie z art. 7 ust. 4 pkt 1 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi jednym z ustawowych zadań z zakresu nadzoru sanitarno-epidemiologicznego realizowanych przez właściwych terenowo państwowych inspektorów sanitarnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 8 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie pogarszającej się sytuacji w handlu
hurtowym i detalicznym (24078)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację, nr SPS-023-24078/11, pana posła Łukasza Borowiaka w sprawie pogarszającej się sytuacji w handlu hurtowym i detalicznym przedstawiam stanowisko Ministerstwa Gospodarki w przedmiotowej sprawie.

Odpowiadając na pytanie nr 1, chcę poinformować, że Ministerstwo Gospodarki w ramach działań na rzecz rozwoju sektora małych i średnich przedsiębiorstw wspiera również sektor handlu wewnętrznego. Działania te mają w dużej mierze charakter horyzontalny, to znaczy nakierowane są na przedstawicieli różnych branż. Niezależnie od powyższego Ministerstwo Gospodarki podejmuje działania skierowane bezpośrednio do sektora handlu wewnętrznego. Przykładem takiej inicjatywy było opracowanie projektu kodeksu dobrych praktyk handlowych. Kodeks stanowił próbę wypracowania przejrzystych zasad współpracy między przedsiębiorcami sektora handlu wewnętrznego. Warunkiem jego obowiązywania było dobrowolne podpisanie go przez przedsiębiorców – uczestników relacji na rynku.

MG było inicjatorem powstania kodeksu, pozostawiając dużą swobodę w kształtowaniu jego treści zainteresowanym przedsiębiorcom. Tym samym pragnie podkreślić, że państwo nie powinno nadmiernie ingerować w relacje między przedsiębiorcami, szczególnie w przypadku tak wrażliwych obszarów, jak swoboda kształtowania treści umowy czy zasady funkcjonowania wolnego rynku. Oznacza to, że MG, podejmując działania na rzecz przedsiębiorców, obok wsparcia ich interesów musi mieć również na uwadze

obowiązujące przepisy prawne oraz procesy wynikające z funkcjonowania gospodarki.

Z uwagi na niewielkie zainteresowanie ze strony przedsiębiorców wprowadzeniem samoregulacji w postaci kodeksu obecnie MG rozważa wprowadzenie zmian w przepisach prawnych, które wyeliminowałyby ewentualne nieprawidłowości występujące w relacjach handlowych. Ponadto w siedzibie MG w dniu 23 września br. odbył się Kongres Kupiectwa, podczas którego nad kondycją sektora handlu dyskutowali przedstawiciele większości organizacji branżowych. Ministerstwo Gospodarki pochylił się nad postulatami, nad którymi pracowano podczas obrad kongresu. Organizatorzy zostali poinformowani o gotowości podjęcia dyskusji przez MG nad przekazanymi postulatami.

Odpowiadając na pytanie nr 2, uprzejmie informuję, że organem kontrolnym uprawnionym do ingerencji w stosunki rynkowe między przedsiębiorcami w przypadku prawdopodobieństwa występowania praktyk ograniczających konkurencję bądź praktyk polegających na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku jest prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Według informacji uzyskanych od UOKiK należałoby więc zbadać, czy opisane w pana piśmie zachowania sieci handlowych polegające na zaniżaniu cen odsprzedaży odbiorcom detalicznym czy odmowie bądź reglamentacji sprzedaży jako praktyki jednostronne posiadają znamiona praktyk ograniczających konkurencję, polegających na nadużywaniu przez przedsiębiorców pozycji dominującej. Wyjaśnić należy zarazem, że nadużywanie pozycji dominującej ma miejsce w sytuacji, w której przedsiębiorca posiadający pozycję dominującą dopuszcza się zachowań, które mają antykonkurencyjny charakter, zaburzający konkurencję na rynku. Zgodnie z ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez pozycję dominującą należy rozumieć pozycję przedsiębiorcy, która umożliwi mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów. Istnieje również domniemanie, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku właściwym przekracza 40%.

Wskazane w pana piśmie zachowania mające polegać na zaniżaniu przez sieci handlowe cen sprzedaży dla odbiorców detalicznych mogłyby zostać uznane za naruszenie art. 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w przypadku przypisania tym przedsiębiorcom pozycji dominującej. Prawu antymonopolowemu znana jest praktyka zwana drapieżnictwem cenowym polegająca na stosowaniu zaniżonych cen sprzedaży. Przyjmuje się, że podmiot dominujący, który stosuje ceny rażąco niskie, w sposób pośredni narzuca je swoim konkurentom, zmuszając ich, by stosowali oni ceny na zbliżonym poziomie. Może to doprowadzić do eliminacji tych konkurentów z rynku. Kluczowym problemem w sprawach dotyczących drapieżnictwa cenowego jest odróżnienie sytuacji, w których przedsiębiorca dominujący prowadzi zgod-

ną z prawem działalność konkurencyjną (nawet jeżeli zakłada ona agresywną walkę cenową), od tych przypadków, w których polityka cenowa przedsiębiorcy dominującego rzeczywiście jest nastawiona na osłabienie lub eliminację konkurencji. Pochopna ingerencja organów antymonopolowych może bowiem prowadzić do skutków odwrotnych od zamierzonego, zniechęcając podmioty dominujące do angażowania się w konkurencję cenową nawet w tych przypadkach, w których konkurencja taka byłaby w pełni uzasadniona. Należy w związku z tym podkreślić, że dopóki przedsiębiorca dokonuje sprzedaży w określonych cenach, nawet bardzo niskich, i nie wynika to z nadużywania przez niego pozycji dominującej, to organ antymonopolowy nie ma kompetencji do ingerowania w zachowanie takiego przedsiębiorcy.

Warto również zwrócić uwagę na regulację zawartą w art. 15 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503, ze zm.). Zgodnie z tym przepisem czynem nieuczciwej konkurencji jest utrudnianie innym przedsiębiorcom dostępu do rynku, w szczególności przez sprzedaż towarów lub usług poniżej kosztów ich wytworzenia lub świadczenia albo ich odprzedaż poniżej kosztów zakupu, w celu eliminacji innych przedsiębiorców. W sytuacji w której zachowanie przedsiębiorcy wypełnia znamiona czynu nieuczciwej konkurencji, pozostali uczestnicy rynku mają prawo podjąć działania określone w ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Należy bowiem wskazać, że przedsiębiorca, którego interes został zagrożony lub naruszony przez czyn nieuczciwej konkurencji, może wystąpić na drodze powództwa cywilnego do sądu powszechnego przeciwko przedsiębiorcy, który dopuszcza się takiego czynu. Istotne jest natomiast, że ani ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, ani ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie nadają organowi antymonopolowemu kompetencji do podejmowania jakichkolwiek działań w imieniu przedsiębiorcy, którego interesy zostały naruszone przez czyn nieuczciwej konkurencji.

Odpowiadając na pytanie nr 3, wg informacji otrzymanych z Ministerstwa Finansów oraz UOKiK uprzejmie informuję, że podstawowym aktem prawnym w zakresie cen jest ustawa z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 150, z późn. zm.) określająca m.in. zasady i tryb kształtowania cen towarów i usług. Ustawa ta przewiduje co do zasady swobodę uzgadniania cen. Zgodnie z art. 2 ustawy ceny towarów i usług są uzgadniane przez strony zawierające umowę. Ograniczenia tej swobody mogą być wprowadzone wyłącznie na podstawie art. 4, 5 i 8 ww. ustawy. Może to nastąpić przez ustalenie przez właściwe organy cen urzędowych i marż handlowych urzędowych na określone towary lub usługi. Do towarów, na które obowiązują ceny urzędowe, należą aktualnie niektóre produkty lecznicze i wyroby medyczne oraz usługi przewozowe lokalnego transportu zbiorowego.

Z informacji przedstawionych przez UOKiK wynika, że wskazana w interpelacji praktyka zaniżania

cen nie dotyczy zachowań podejmowanych przez hurtownie tylko przez producentów. Takie działanie mogłoby więc być rozpatrywane jedynie w aspekcie ewentualnego nadużywania pozycji dominującej przez konkretnego producenta. Należy wskazać, że nawet przy założeniu, że określony producent posiadający pozycję dominującą różnicuje ceny sprzedaży do określonych grup odbiorców i znajduje to ekonomiczne uzasadnienie, nie będzie możliwe postawienie mu zarzutu nadużywania pozycji dominującej. Można przykładowo wskazać sytuację, w której producent stosuje w relacjach ze swoimi odbiorcami rabaty ilościowe, których wysokość uzależniona jest od wielkości dokonywanych przez danego odbiorcę zakupów. W takiej sytuacji możliwe jest, że sieć handlowa, dokonująca znacznie większych zakupów niż małe lokalne hurtownie, będzie ze względu na istnienie mechanizmu rabatu ilościowego dokonywała zakupów w niższych cenach. Opisana polityka rabatowa, nawet jeżeli jest prowadzona przez producenta posiadającego pozycję dominującą, nie będzie naruszała ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z uwagi na istnienie obiektywnie uzasadnionej przyczyny różnicowania sytuacji odbiorców.

Odnosząc się natomiast do kwestii zaniżania przez sieci handlowe cen sprzedaży towarów dla odbiorców detalicznych z punktu widzenia ustawy o podatku od towarów i usług, uprzejmie informuję, powołując się na informacje uzyskane z MF, że funkcjonowanie systemu podatku od wartości dodanej w krajach członkowskich Unii Europejskiej podlega ścisłej harmonizacji. Oznacza to, że wszystkie państwa członkowskie zobowiązane są do zapewnienia zgodności krajowych przepisów w zakresie tego podatku z regulacjami wynikającymi z prawa wspólnotowego. Z tych względów również polskie przepisy dotyczące podatku od towarów i usług muszą być zgodne z przepisami wspólnotowymi, w szczególności z przepisami dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. UE L 347 z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.). Powyższa dyrektywa nie określa zasad ustalania wysokości cen towarów i usług. To kontrahenci w związku z zawieraniem umówami sami, w oparciu o dokonaną przez siebie kalkulację uwzględniającą ponoszone koszty, oczekiwaną marżę na danym szczeblu obrotu handlowego i inne czynniki, określają wysokość cen sprzedawanych towarów lub świadczonych usług. Dyrektywa 2006/112/WE nie ingeruje zatem w sposób ustalania wysokości cen towarów i usług, gdyż dopiero cena, ustalona przez strony transakcji składa się na podstawę opodatkowania, o której mowa w art. 73 i następnych tej dyrektywy (cena determinuje zatem wysokość podstawy opodatkowania, a nie na odwrót). Należy jednocześnie podkreślić, iż podatek od towarów i usług (jak również podatek akcyzowy) jest cenotwórczym podatkiem w świetle art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o cenach i w sytuacji gdy przepisy szczególne to przewidują, do ceny musi być doliczona kwota należnego podatku. W związku z tym kwota należnego podatku

od towarów i usług powinna być elementem kalkulacyjnym ceny sprzedaży danego towaru (lub usługi), jeżeli przepis szczególny tak stanowi.

Powyższy stan rzeczy wynika z podstawowej zasady obowiązującej w ramach systemu VAT, jaką jest neutralność opodatkowania. Oznacza to, iż podatnicy VAT są zwolnieni w całości z obciążenia tym podatkiem, a jego koszt ponosi konsument ostateczny. W konsekwencji podstawa opodatkowania służąca za podstawę do naliczenia podatku pobieranego przez władze skarbowe nie może przekraczać wynagrodzenia rzeczywiście zapłaconego przez konsumenta końcowego stanowiącego podstawę obliczenia VAT ponoszonego ostatecznie przez niego.

Dyrektywa 2006/112/WE upoważnia do ingerencji odpowiednich organów skarbowych państw członkowskich Unii Europejskiej w podstawę opodatkowania jedynie w ściśle określonych w dyrektywie przypadkach, które nie mają zastosowania w okolicznościach opisanych w przedmiotowej interpelacji. Powyższe uregulowania dyrektywy 2006/112/WE znajdują odzwierciedlenie w przepisach działu VI ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054).

Odpowiadając na pytanie nr 4, dotyczące odmowy sprzedaży bądź reglamentacji sprzedaży przez sieci handlowe, pragnę wskazać, że, analogicznie jak w przypadku zaniżania cen sprzedaży, takie zachowanie przedsiębiorców mogłoby być analizowane pod kątem ewentualnego nadużywania pozycji dominującej. Rynek detalicznej i hurtowej sprzedaży produktów FMCG jest pod stałą kontrolą i nadzorem organu antymonopolowego, bowiem każda koncentracja przedsiębiorców działających na tym rynku spełniająca warunki określone w art. 13 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wymaga wszczęcia i przeprowadzenia odpowiedniego postępowania antymonopolowego. Ponadto na podstawie informacji uzyskanych z UOKiK pragnę poinformować, że ustalenia dokonane w toku dotychczas przeprowadzonych postępowań w sprawach koncentracji nie pozwalają na przypisanie sieciom handlowym pozycji dominującej^{*)}. Jednocześnie informuję, że obecnie toczy się postępowanie w sprawie wydania zgody na koncentrację zainicjowaną wnioskiem złożonym przez Eurocash SA. W ramach wskazanego postępowania organ antymonopolowy analizuje sytuację na rynku hurtowej sprzedaży FMCG i w zależności od wyników tej analizy zostanie wydana stosowna decyzja.

Odpowiadając na pytanie nr 5, pragnę zauważyć, że Ministerstwo Gospodarki nie może w sposób bezpośredni oddziaływać na proces upadania bądź zamykania działalności gospodarczej danego podmiotu. Statystyki dotyczące funkcjonowania firm handlowych wskazują na istnienie równowagi na tym rynku w Polsce. W 2009 r. nastąpił wzrost liczby nowo zarejestrowanych firm handlowych (z 82 501 w 2008 r.

do 100 234), ale jednocześnie wzrosła również liczba firm wyrejestrowanych z 89 269 w 2008 r. do 131 774 w 2009 r. Świadczy to z jednej strony o zmianie warunków rynkowych w kierunku zwiększającej się konkurencji, która eliminuje z rynku słabsze firmy, ale jednocześnie wskazuje na utrzymującą się łatwość uruchomienia handlowej działalności gospodarczej.

Jednocześnie chcę poinformować, że w Ministerstwie Gospodarki został przygotowany projekt dokumentu „Kierunki przeciwdziałania upadłości przedsiębiorstw oraz polityka drugiej szansy” (kierunki). Dokument ten w sposób kompleksowy odnosi się do problematyki zarządzania przedsiębiorstwem w sytuacji kryzysowej oraz zagadnień związanych z upadłością przedsiębiorstw. Głównym celem kierunków jest zwiększenie przeżywalności przedsiębiorstw. Polityka tzw. polityki drugiej szansy ujmowana jest jako niezbędny element polityki gospodarczej, a w szczególności polityki przedsiębiorczości.

Dokument prezentuje działania programowe, instytucjonalne, organizacyjne oraz legislacyjne, określa harmonogram ich realizacji oraz wskazuje instytucje odpowiedzialne za wdrażanie poszczególnych działań właściwych dla każdego z przedstawionych obszarów priorytetowych. Działania te koncentrują się na następujących obszarach:

a) zapobieganie sytuacjom kryzysowym przedsiębiorstw: upowszechnienie wykorzystania systemów wczesnego ostrzegania o sytuacji kryzysowej w celu wykrywania podatności podmiotów na sytuacje kryzysowe i trudności finansowe zanim firma stanie się niewypłacalna;

b) przeciwdziałanie upadłości przedsiębiorstw (porządowe formy naprawy i restrukturyzacji): poprawa dostępu do finansowania dla mikro-, małych i średnich przedsiębiorców korzystających z możliwości naprawy lub restrukturyzacji działalności, przewidzianych w prawie naprawczym oraz w upadłości układowej, poprzez wdrożenie instrumentu pomocy publicznej na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstwa;

c) sprawne przeprowadzenie upadłości przedsiębiorstw (sądowe formy restrukturyzacji i likwidacji): przeprowadzenie koniecznych zmian w ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze – P.u.i.n. (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1361, z późn. zm.) dotyczących przepisów odnoszących się do naprawy przedsiębiorstwa oraz upowszechnienie instrumentów prawa upadłościowego i naprawczego; przeprowadzony zostanie także przegląd innych ustaw mających bezpośredni wpływ na efektywność postępowań naprawczych i układowych (K.s.h., K.p.c.);

d) druga szansa (oddłużenie, działania po ogłoszeniu upadłości przedsiębiorstwa, ponowne podjęcie działalności gospodarczej): wprowadzenie nowego obszaru polityki przedsiębiorczości – polityki drugiej szansy; proponuje się przeprowadzenie działań promujących ideę ponownego podejmowania aktywności gospodarczej przez przedsiębiorców doświadczonych upadłością oraz przeciwdziałających ich społecznej stygmatyzacji i dyskryminacji, które powodują, że wielu przedsiębiorców, którzy doświadczyli bankruc-

^{*)} Np. decyzje prezesa urzędu nr DKK 76/2009, DKK 41/2010.

twa, rezygnuje z dalszych prób podejmowania działalności gospodarczej; polityka drugiej szansy obejmuje działania, które mają zachęcić przedsiębiorców do ponownego podejmowania działalności gospodarczej oraz ułatwić im ten proces;

e) działania promocyjne (kampania informacyjno-promocyjna na rzecz promocji dobrego zarządzania oraz racjonalnego podejścia do zagadnienia bankructwa): przeprowadzenie, w ślad za uruchomieniem nowych instrumentów pomocy oraz zmianami w prawie, także kampanii społecznej promującej pozytywne postawy wobec podejmowania drugiej szansy.

W odpowiedzi na pytanie nr 6 należy odnieść się przede wszystkim do swobody świadczenia usług i przepływu kapitału, które stanowią podstawowy fundament wspólnego rynku Unii Europejskiej. W myśl art. 56 TFUE zakazane są ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług wewnątrz Unii. Działalność handlowa w myśl art. 57 TFUE należy do katalogu usług świadczonych wewnątrz Unii. Podobnie sprawa wygląda w kwestii przepływu kapitału. Doktryna definiuje przepływ kapitału jako przeniesienie wartości kapitału rzeczowego i pieniężnego z jednego państwa do drugiego, przy czym co najmniej jedno z nich musi być członkiem UE. Inwestycje bezpośrednie należy uznać za formę kapitału rzeczowego. Podobnie jak w kwestii przepływu usług, wszelkie ograniczenia w przepływie kapitału wewnątrz Unii są zakazane.

Odpowiadając na pytanie nr 7, uprzejmie informuję, że rząd podejmuje szereg działań mających na celu aktywizację osób powyżej 50. roku życia. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej prowadzi program na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej osób w wieku niemobilnym 45/50 plus. Program ma na celu przywrócenie zdolności zatrudnieniowej, objęcie działaniami aktywizującymi oraz umożliwienie podjęcia i utrzymania zatrudnienia przez osoby bezrobotne w wieku powyżej 45. roku życia, którzy w świetle art. 49 pkt 3 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy zostali uznani za osoby znajdujące się w szczególnej sytuacji na runku pracy. Zamierzeniem programu jest umożliwienie uczestnikom programu wykorzystania posiadanego już potencjału zawodowego bądź nabycia nowych kwalifikacji zawodowych w celu podjęcia zatrudnienia oraz pomoc w podejmowaniu działalności gospodarczej.

W kontekście pytania nr 7 należy również wspomnieć o programie „Uczenie się przez całe życie” (Lifelong Learning Programme – LLP). Jest to nowy program Unii Europejskiej w dziedzinie edukacji i doskonalenia zawodowego, przewidziany na lata 2007–2013. W programie kontynuowane są działania prowadzone wcześniej w ramach kilku oddzielnych programów. Celem programu jest rozwijanie różnych form uczenia się przez całe życie poprzez wspieranie współpracy pomiędzy systemami edukacji i szkoleń. Program ma przyczynić się do podnoszenia jakości i zwiększania atrakcyjności szkolnictwa i kształcenia zawodowego w Europie. LLP ma bardzo złożoną strukturę. W jego skład wchodzi cztery programy

sektorowe, wyodrębnione przede wszystkim ze względu na obszar działań, których dotyczą: Comenius (edukacja szkolna), Erasmus (szkolnictwo wyższe), Leonardo da Vinci (kształcenie i szkolenie zawodowe), Grundtvig (edukacja dorosłych) oraz Jean Monnet (wspieranie integracji europejskiej) i program międzysektorowy. Program międzysektorowy (Transversal Programme) obejmuje współpracę w dziedzinie uczenia się przez całe życie, promuje naukę języków obcych, rozwój technologii informatycznej, upowszechnianie rezultatów projektów i wymianę dobrych praktyk.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dariusz Bogdan

Warszawa, dnia 30 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Jarosa**

**w sprawie obowiązku ewidencjonowania
obrotu przy pomocy kas fiskalnych przez
komorników sądowych podczas pobierania
opłat za czynności egzekucyjne (24081)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazaną przy piśmie znak: SPS-023-24081/11 z dnia 18 sierpnia 2011 r. interpelację posła pana Michała Jarosa w sprawie ewidencji usług komorniczych przy zastosowaniu kas rejestrujących, uprzejmie informuję.

Stosownie do art. 15 ust. 6 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054) nie uznaje się za podatnika organów władzy publicznej oraz urzędów obsługujących te organy w zakresie realizowanych zadań nałożonych odrębnymi przepisami prawa, dla realizacji których zostały one powołane, z wyłączeniem czynności wykonywanych na podstawie zawartych umów cywilnoprawnych. Zgodnie z ustawą z dnia 9 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191, z późn. zm.) komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym, wykonującym czynności egzekucyjne w sprawach cywilnych oraz inne czynności przekazane na podstawie odrębnych przepisów. Komornikom sądowym powierza się w szczególności wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach o roszczenia pieniężne i niepieniężne oraz o zabezpieczenie roszczeń, wykonywanie innych tytułów wykonawczych wydanych na podstawie odrębnych przepisów oraz tytułów egzekucyjnych, sporządzanie protokołu stanu faktycznego przed wszczęciem pro-

cesu sądowego lub przed wydaniem orzeczenia na zarządzenie sądu lub prokuratora. Tym samym komornicy sądowi, w zakresie, w jakim stosując środki przymusu zastrzeżone dla władzy publicznej, wykonują władztwo publiczne wynikające z funkcji organu egzekucyjnego, są uznawani za organy władzy publicznej i w związku z tym w zakresie opłat egzekucyjnych pobieranych za ww. czynności są objęci regulacją art. 15 ust. 6 ww. ustawy wyłączającą ich w tym zakresie z obowiązków podatnika VAT.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy obowiązek prowadzenia ewidencji za pomocą kas dotyczy podatników podatku od towarów i usług. Oznacza to, że w zakresie pobieranych przez komorników opłat (wynagrodzeń) za ww. czynności związane z wykonywaniem władztwa publicznego komornicy nie są objęci obowiązkiem prowadzenia ewidencji przy zastosowaniu kas.

Natomiast czynności wykonywane przez komorników sądowych w pozostałym zakresie podlegają opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług według zasad ogólnych i kwestie te zostały wyjaśnione w interpretacji dokonanej przez ministra finansów w piśmie z dnia 30 lipca 2004 r. nr PP10-812-802/04/MR/1556PP w sprawie czynności świadczonych przez komorników sądowych. Interpretacja ta została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów z 2004 r. Nr 10, poz. 93.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że regulacja art. 111 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług nie nakłada na komornika, działającego zgodnie z art. 18 ustawy o podatku od towarów i usług w roli płatnika VAT, obowiązków w zakresie ewidencjonowania na kasie obrotu i kwot podatku należnego od dostawy dokonywanej w trybie egzekucji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie dofinansowania realizacji II etapu
projektu „Rozbudowa Muzeum Martyrologii
Wsi Polskich” w Michniowie w gm. Suchedniów
(24084)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Marii Zuby, nr SPS-023-24084/11, z dnia 18 sierpnia br., w sprawie dofinansowania realizacji II etapu projektu rozbudowy Mauzoleum Martyrologii Wsi Polskich w Michniowie uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Pragnę zapewnić, że popieram realizację przedmiotowego projektu, będącego inwestycją upamiętniającą tragiczne wydarzenia z okresu II wojny światowej, jakie dotknęły polską wieś. Projekt pn. „Rozbudowa infrastruktury Muzeum Wsi Kieleckiej – Mauzoleum Martyrologii Wsi Polskich w Michniowie” został złożony i poddany ocenie formalnej i merytorycznej w konkursie przeprowadzonym w ramach XI priorytetu: Kultura i dziedzictwo kulturowe Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ) w II połowie 2008 r. Z uwagi na przyjęte przez Komitet Monitorujący PO IiŚ kryteria oceny projektów (w tym o charakterze techniczno-finansowym) inwestycja otrzymała 40 punktów i została sklasyfikowana na 20 miejscu listy rezerwowej w konkursie. Tym samym ze względu na brak wystarczającej wysokości alokacji środków UE prośba o udzielenie wsparcia finansowego dla projektu ze środków XI priorytetu PO IiŚ nie jest w tym momencie możliwa do zrealizowania.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, wzorem 2010 r., kiedy została przekazana dotacja w kwocie 1 500 000 zł na I etap prac, będzie się starać uczestniczyć we współfinansowaniu ww. inwestycji w kolejnych latach w ramach posiadanych przez ministerstwo środków finansowych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie wątpliwości związanych
z ubieganiem się o staż przez osoby pobierające
rentę rodzinną (24085)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Wiesława Janczyka przekazaną przy piśmie z dnia 18 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24085/11, informuję uprzejmie, co następuje.

Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.) w sposób enumeratywny wylicza warunki, jakie należy spełnić, aby ubiegać się o uzyskanie statusu bezrobotnego.

W szczególności zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. c bezrobotnym nie może być osoba, która nabyła prawo do renty rodzinnej w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę. Jedno-

częściej zgodnie z art. 53 ww. ustawy na staż może być skierowana wyłącznie osoba bezrobotna. Należy zwrócić uwagę, iż w powołanej wyżej ustawie przyjęto generalną zasadę, iż bezrobotnym nie może być osoba, która jest zatrudniona, prowadzi działalność gospodarczą lub świadczy pracę na podstawie umów prawa cywilnego lub której przyznano prawo do świadczeń emerytalno-rentowych lub która pobiera zasiłki z ubezpieczenia społecznego. Dodatkowo ustawodawca uznał, iż bezrobotnym nie może być osoba, która uzyskuje przychód z innego tytułu niż zatrudnienie, inna praca zarobkowa lub działalność gospodarcza, o ile miesięcznie przekracza on połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę. A zatem jakakolwiek forma uzyskiwania przychodu (z pracy najemnej, własnej działalności gospodarczej, zasiłków z ubezpieczenia społecznego, świadczeń rodzinnych, pomocy społecznej, innych źródeł, np. wynajmu mieszkania) powoduje brak możliwości rejestracji jako osoba bezrobotna w urzędzie pracy. Powołana ustawa i jej regulacje szczegółowe opierają się na podstawowym założeniu, iż jako bezrobotni rejestrowani będą tylko ci, którzy, nie świadcząc pracy, jednocześnie nie posiadają innych źródeł utrzymania. Status bezrobotnego tym samym związany został również z elementem posiadania lub nie określonego przychodu, a tym samym środków do utrzymania.

Nie widzę zatem możliwości, aby dla jednej z kategorii osób uzyskujących przychód w kwocie przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę (w tym przypadku osób uprawnionych do renty rodzinnej po zmarłym członku rodziny) ustanowić wyłom w generalnie przyjętej i wskazanej wyżej zasadzie. Takie działanie spowodowałoby bowiem, iż inne kategorie osób uzyskujących przychód (nie z pracy) znalazłyby się w gorszym położeniu w stosunku do kategorii objętej wyłączeniem.

Jednocześnie w powołanej ustawie przyjęto, iż staż jest formą aktywizacji adresowaną tylko do osób bezrobotnych, i to bezrobotnych w szczególnej sytuacji na rynku pracy. Zatem osoba, która nie może uzyskać statusu bezrobotnego, nie może zostać skierowana na staż.

Powołana ustawa przewiduje dla osób poszukujących pracy, a niebędących bezrobotnymi, inne formy pomocy, takie jak poradnictwo zawodowe, pośrednictwo pracy, możliwość skierowania na szkolenia, udzielenia pożyczki szkoleniowej, pokrycia kosztów studiów podyplomowych i inne.

Mając powyższe na uwadze, nie są przewidywane prace legislacyjne nad nowelizacją powołanej na wstępie ustawy w kierunku poruszonym w interpelacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Piotra Polaka**

**w sprawie wprowadzenia w Polsce
jednoznacznych przepisów i norm regulujących
lokalizację oraz budowę farm i siłowni
wiatrowych (24091)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Piotra Polaka, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 18 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24091/11, w sprawie wprowadzenia w Polsce jednoznacznych przepisów i norm regulujących lokalizację oraz budowę farm i siłowni wiatrowych, uprzejmie informuję i wyjaśniam.

Nie można uznać argumentu mówiącego o braku jednoznacznych przepisów dotyczących lokalizacji elektrowni wiatrowych w kraju. Już na etapie planistycznym, związanym z zatwierdzaniem m.in. koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, planów zagospodarowania przestrzennego oraz strategii rozwoju regionalnego, konieczne jest przeprowadzenie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, zgodnie z zapisami ustawy z dnia 3 października 2008 o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. 2008 Nr 199, poz. 1227, ze zm.). W jej ramach bada się wpływ ustaleń ww. dokumentów m.in. na ludzi, krajobraz, klimat czy dobra materialne. Jednocześnie zapewniony jest udział społeczeństwa, w ramach którego każdy zainteresowany ma prawo do składania uwag i wniosków, a organ administracji jest zobowiązany je rozpatrzyć przed przyjęciem dokumentu. Gwarantuje to uwzględnienie interesów i ochronę lokalnych społeczności przed negatywnym oddziaływaniem elektrowni wiatrowych na etapie przyjmowania dokumentów planistycznych.

Nawet w przypadku braku ww. opracowań organ administracyjny wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla turbin wiatrowych ma obowiązek, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, ocenić, czy i jakie uciążliwości planowana do wykonania elektrownia wiatrowa może generować. Musi następnie nałożyć w powyższej decyzji takie warunki realizacji inwestycji, aby nie zostały przekroczone normy środowiskowe określone w odpowiednich rozporządzeniach ministra środowiska, dotyczących m.in. hałasu i pola elektromagnetycznego. Jeżeli natomiast negatywne oddziaływanie farmy wiatrowej jest niemożliwe do zminimalizowania do progów zgodnych z przepisami prawa, organ administracyjny jest zobowiązany do odmowy zgody na realizację inwestycji.

Warszawa, dnia 12 września 2011 r.

Proponowany postulat ustanowienia jednoznacznych norm i przepisów regulujących lokalizację i budowę elektrowni wiatrowych nie jest możliwy. Uwarunkowane jest to faktem, iż określenie odległości od obiektów mieszkalnych, w jakiej można umieszczać farmy wiatrowe bez generowania negatywnych oddziaływań na ludzi, zależy przede wszystkim od indywidualnych parametrów technicznych planowanych turbin wiatrowych. Wielkość i natężenie wpływu elektrowni wiatrowych oparte jest na wielu czynnikach. Rozpatrując przykładowo kwestię poziomu hałasu emitowanego przez siłownie wiatrowe, pod uwagę należy wziąć nie tylko parametry techniczne samej turbiny, ale także ukształtowanie terenu, prędkość i kierunek wiatru czy rozchodzenie się fal dźwiękowych w powietrzu. Jednocześnie istotna jest kwestia samego modelu elektrowni, wysokości wieży oraz innych szczegółowych technicznych uwarunkowań zastosowanych przy każdym projekcie. Wskutek bardzo dużej ilości zmiennych, które stanowią o ostatecznym kształcie, natężeniu i wielkości rozchodzącego się hałasu, oraz innych generowanych przez tego typu przedsięwzięcia oddziaływań, nie jest możliwe wprowadzenie do polskiego prawodawstwa zapisów podających bezwzględną odległość od zabudowań, w jakiej powinny być lokalizowane turbiny wiatrowe, aby nie powodować negatywnego wpływu na ludzi. Zawarcie zatem w aktach prawnych jakichkolwiek, chociażby przybliżonych, wartości parametru oddalenia od miejsca przeznaczonego do pobytu ludzi, ze względu na brak wielu kluczowych i indywidualnych danych technicznych oraz środowiskowych, obarczone byłoby bardzo dużą niepewnością. Wpływ elektrowni wiatrowych zarówno na ludzi, jak i na całość środowiska zależy od wielu czynników i zmiennych. Nie jest zatem możliwe z góry przyjęte, ogólne opisanie wszelkich możliwych sytuacji, które determinować będą ewentualne oddziaływanie farm wiatrowych.

Uznać zatem należy, iż wpływ elektrowni wiatrowych na życie ludzi mieszkających w otoczeniu projektowanych farm wiatrowych jest szczegółowo badany i analizowany na etapie oceny oddziaływania na środowisko. Stopień uciążliwości oraz poziom i rodzaje zagrożeń wynikające z realizacji farm wiatrowych powinny zostać zidentyfikowane i zweryfikowane podczas przedmiotowej procedury. Wydana po jej przeprowadzeniu decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nakłada na inwestora szereg obowiązków, gwarantujących spełnienie standardów jakości środowiska oraz zapobiegających wystąpieniu znaczącego negatywnego oddziaływania dla życia i zdrowia ludzi oraz środowiska. Natomiast w przypadku braku możliwości wyeliminowania ww. oddziaływania następuje odmowa zgody na realizację przedsięwzięcia.

Przedstawiając powyższe, wyrażam przekonanie, że obowiązujący w Polsce porządek prawny w wystarczającym stopniu dookreśla zasady planowania, bu-

dowy, przyłączania i eksploatacji turbin wiatrowych, zapewniając przy tym pełną przejrzystość procesu lokalizacyjnego oraz umożliwiając aktywny udział partnerów społecznych, a zatem nie ma potrzeby przeprowadzania w powyższej sprawie referendum.

Odnosnie do uregulowania ww. kwestii w innych krajach UE i na świecie uprzejmie informuję, iż minister infrastruktury nie monitoruje legislacji międzynarodowej dotyczącej przepisów i norm regulujących lokalizację oraz budowę farm i siłowni wiatrowych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Żbik

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Piotra Polaka**

**w sprawie równych zasad przyznawania
oraz wysokości renty rodzinnej
po zmarłej osobie (24092)**

Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z dnia 18 sierpnia br., znak: SPS-023-24092/11, interpelację posła Piotra Polaka w sprawie zasad przyznawania i ustalania wysokości renty rodzinnej przysługującej uprawnionym członkom rodziny pozostałym po osobie ubezpieczonej oraz członkom rodziny pozostałym po inwalidzie wojennym, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) uregulowana została sprawa uprawnień do renty rodzinnej z powszechnego systemu emerytalno-rentowego oraz zasady ustalania jej wysokości.

W myśl wskazanych przepisów renta ta przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń. W związku z tym prawo do renty rodzinnej dla uprawnionych osób do tej renty wynika z faktu pozostawania osoby, po której przysługuje świadczenie, w ubezpieczeniu społecznym i odprowadzaniu składek na ubezpieczenie społeczne przez okres aktywności zawodowej.

Renta ta wynosi odpowiednio dla jednej osoby uprawnionej 85%, dla dwóch osób uprawnionych 90%, a dla trzech lub więcej osób uprawnionych 95% świadczenia, które przysługiwałoby zmarłemu.

Za kwotę świadczenia, które przysługiwałoby zmarłemu, uważa się kwotę emerytury lub renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Pragnę nadmienić, iż w I kwartale 2011 r. przeciętna emerytura z powszechnego systemu emerytalno-rentowego wynosiła 1748,01 zł, a przeciętna renta z tytułu niezdolności do pracy wynosiła 1234,25 zł.

Natomiast gdy chodzi o rentę rodzinną po inwalidzie wojennym, to zasady przyznawania tej renty i ustalania jej wysokości uregulowane zostały przepisami ustawy dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2010 r. Nr 101, poz. 648, z późn. zm.). Renta rodzinna po inwalidzie wojennym jest świadczeniem z systemu zaopatrzeniowego finansowanego z budżetu państwa.

W myśl wskazanych przepisów uprawnionym członkom rodziny przysługuje renta rodzinna po inwalidzie wojennym odpowiednio w wysokości dla jednej osoby 70%, dla dwóch osób 75%, a dla trzech i więcej osób 85% podstawy wymiaru renty inwalidy wojennego, z tym że za podstawę wymiaru renty po zmarłym inwalidzie wojennym przyjmuje się kwotę, która stanowiłaby podstawę wymiaru renty dla tego inwalidy. W I kwartale 2011 r. przeciętna renta dla inwalidy wojennego wyniosła 2286,16 zł. Pragnę zauważyć, iż w I kwartale 2011 r. przeciętna renta rodzinna z powszechnego systemu emerytalno-rentowego wynosiła 1506,16 zł, gdy przeciętna renta rodzinna finansowana z budżetu państwa wynosiła 1633,14 zł.

Pragnę także wyjaśnić, iż osobie uprawnionej do renty rodzinnej, na podstawie ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, oraz do innych świadczeń o charakterze emerytalno-rentowym wypłaca się jedno świadczenie – wyższe lub przez nią wybrane.

W związku z tym osoba uprawniona do renty rodzinnej – po osobie zmarłej, która pozostawała w powszechnym systemie emerytalno-rentowym i która była inwalidą wojennym – może pobierać przysługujące świadczenie z powszechnego systemu emerytalno-rentowego albo z systemu zaopatrzeniowego w zależności od dokonanego przez siebie wyboru bądź świadczenie wyższe.

Biorąc pod uwagę powyższe, jak również stan finansów państwa, nie ma obecnie możliwości do podejmowania działań w kierunku zmian mechanizmu ustalania wysokości rent rodzinnych, do których uprawnienia określone zostały przepisami ustawy dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jana Burego s. Antoniego**

**w sprawie oceny obecnej sytuacji
i przeciwdziałania lichwiarskim praktykom
w zakresie świadczenia usług kredytowych
w Polsce przez instytucje niebankowe (24093)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jana Burego w sprawie oceny obecnej sytuacji i przeciwdziałania lichwiarskim praktykom w zakresie świadczenia usług kredytowych w Polsce przez instytucje niebankowe, przekazaną przy piśmie z dnia 18 sierpnia 2011 r., nr SPS-023-24093/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Jedną z naczelnych zasad prawa zobowiązań jest ujęta w przepisie art. 3531 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.), zwanej dalej K.c., zasada swobody umów. Zgodnie z nią strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Zasada ta przyznaje podmiotom stosunku prawnego pełną swobodę co do tego, czy chcą zawiązać między sobą stosunek obligacyjny, ponadto kreuje wolność wyboru kontrahenta oraz możliwość ukształtowania treści umowy według swego uznania, a tym samym powołania do życia takiego stosunku zobowiązaniowego, jaki odpowiada ich interesom. Swoboda stron w tym zakresie nie ma jednak charakteru absolutnego i – jak w każdym systemie prawnym – doznaje ograniczeń w zakresie treści oraz celu umowy.

Polskie prawo prywatne przewiduje szereg systemowych rozwiązań, które mają stanowić ochronę przed nieuczciwymi praktykami w obrocie, w szczególności w relacjach pomiędzy przedsiębiorcami i konsumentami. W odniesieniu do problematyki zawierania umów pożyczki wypada przede wszystkim wskazać na ograniczenie wysokości odsetek wynikających z czynności prawnej, która nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (art. 359 § 21 K.c). Norma ta ma charakter *ius cogens* i z mocy prawa ogranicza wysokość odsetek, które zostałyby w umowie ustalone w wyższej wysokości. Jeżeli wysokość odsetek wynikających z takiej czynności prawnej (umowy pożyczki) przekracza wysokość odsetek maksymalnych, to wówczas zgodnie z art. 359 § 22 K.c. należą się odsetki maksymalne bez konieczności dokonywania zmian umowy przez strony czy składania oświadczenia woli przez jedną ze stron. Wskazana sankcja obejmuje zarówno odsetki zwykle, należne za okres przed terminem wyma-

galności kapitału (tzw. odsetki kapitałowe), jak i odsetki za opóźnienie, należne za okres rozpoczynający się po terminie wymagalności świadczenia (art. 481 K.c.). Regulacja ta została wprowadzona ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 157, poz. 1316) i obowiązuje od dnia 20 lutego 2006 r. Jej głównym celem było przeciwdziałanie nieograniczonemu poziomowi oprocentowania poprzez wyeliminowanie z obrotu gospodarczego zjawiska lichwy polegającego na pobieraniu nadmiernych odsetek. Bezpośrednio przed wejściem w życie tej nowelizacji brak było w Kodeksie cywilnym określenia maksymalnej dopuszczalnej wysokości odsetek wynikających z czynności prawnej.

Swoboda stron w kształtowaniu treści czynności prawnej zastrzegającej odsetki podlega również ogólnym regułom wynikającym z art. 58 § 2 K.c. W konsekwencji czynności prawna zastrzegająca odsetki, jeżeli jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, jest bezwzględnie nieważna. Czynność taka nie wywołuje zatem zamierzonych przez strony skutków w sferze cywilnoprawnej. Stan nieważności czynności prawnej powstaje z mocy samego prawa (*ipso iure*) i datuje się od początku (*ab initio*, *ex tunc*), tzn. od chwili dokonania czynności. Praktyka orzecznicza dopuszcza sankcję nieważności na podstawie art. 58 § 2 K.c. w przypadku takiego naruszenia ekwiwalentności świadczeń, które prowadzi do rażącego pokrzywdzenia jednej ze stron. Przy ustalaniu, czy do niego doszło, należy mieć na uwadze wszelkie okoliczności, które mogą mieć wpływ na rzeczywistą wartość wzajemnych świadczeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1971 r., II CR 505/71, OSP 1972, z. 4, poz. 75; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1980 r., III CRN 54/80, OSN 1981, nr 4, poz. 60; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2005 r., IV CK 162/05, Lex nr 186899).

Jeżeli natomiast dysproporcja między wartościami określonych w umowie świadczeń stron nie prowadzi do takiego pokrzywdzenia jednej ze stron, które uzasadniałoby zastosowanie art. 58 § 2 K.c., zastosowanie może znaleźć art. 388 § 1 K.c., zawierający ustawową regulację wyzysku, ograniczającą swobodę umów ze względów moralnych. Zgodnie ze wskazanym przepisem, jeżeli jedna ze stron, wyzyskując położenie, niedołęstwo lub niedoświadczenie drugiej strony, w zamian za swoje świadczenie przyjmuje albo zastrzega dla siebie lub dla osoby trzeciej świadczenie, którego wartość w chwili zawarcia umowy przewyższa w rażącym stopniu wartość jej własnego świadczenia, druga strona może żądać zmniejszenia swego świadczenia lub zwiększenia należnego jej świadczenia, a w wypadku gdy jedno i drugie byłoby nadmiernie utrudnione, może ona żądać unieważnienia umowy. Umowa zawarta w okolicznościach określonych w art. 388 § 1 K.c. jest również sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, jednakże konsekwencją tej sprzeczności nie jest bezwzględna nieważność czynności prawnej, lecz przyznana pokrzyw-

dzonemu kompetencja do żądania ochrony prawnej na drodze sądowej. Ochrona ta ograniczona jest dwuletnim terminem zawitym, biegnącym od dnia zawarcia umowy (art. 388 § 2 K.c.). Po upływie tego terminu uprawnienie pokrzywdzonego wygasa. Wyrok sądu modyfikuje treść zobowiązania (wysokość świadczenia) ze skutkiem na przyszłość (*ex nunc*) albo unieważnia umowę z mocą wsteczną, od chwili jej zawarcia (*ex tunc*). Przepis art. 388 K.c. znajduje zastosowanie bez względu na fakt, która strona była inicjatorem zawarcia umowy lub należała na jej treść, obejmującą postanowienia rażąco nieekwiwalentnie określające świadczenia stron.

Ponadto ważnym elementem ochrony cywilnoprawnej są art. 3851–3853 K.c., zakazujące stosowania w umowach z konsumentami tzw. klauzul abuzywnych. W myśl tych przepisów postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na osobie, która się na to powołuje.

Wreszcie ochronie konsumentów przy zawieraniu umów pożyczki (kredytowych) służą przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz. 1081, ze zm.). Nakładają one w szczególności na kredytodawców obowiązek informowania o całkowitym koszcie kredytu i rzeczywistej rocznej stopie oprocentowania obliczanej według wzorów określonych w załączniku do ustawy. Ponadto wspomnianą ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz o zmianie niektórych innych ustaw, w związku z dodaniem art. 359 § 21-23 K.c., również w ustawie z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim wprowadzono w art. 7a ograniczenie wysokości opłat, prowizji oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki, które ma zastosowanie do wszystkich kredytów w wysokości do 80 000 zł. Nie może ono zasadniczo przekroczyć 5% udzielonego kredytu konsumenckiego, co nie dotyczy kosztów związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń – w tym kosztów ubezpieczenia spłaty kredytu. Ustawodawca uznał bowiem, iż samo ograniczenie możliwości pobierania nadmiernych odsetek nie jest wystarczającym instrumentem ochrony konsumenta. Mogłoby bowiem dojść do sytuacji, w której kredytodawcy co prawda przestrzegaliby regulacji określającej maksymalną wysokość odsetek, jednakże jednocześnie zastrzegaliby wysokie prowizje i dodatkowe opłaty o różnym charakterze, chcąc zrekompenzować sobie ograniczenie w zakresie odsetek od udzielonych środków. Aby tego uniknąć, ustawodawca

ograniczył także wysokość kosztów kredytu występujących obok odsetek.

Podnieść trzeba także, iż zgodnie z art. 80 § 2 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1158, z późn. zm.) przy dokonywaniu czynności notarialnych notariusz jest obowiązany czuwać nad należywym zabezpieczeniem praw i słuszych interesów stron oraz innych osób, dla których czynność ta może powodować skutki prawne. W przypadku czynności notarialnej sprzecznej z prawem notariusz odmawia jej wykonania, co wynika z art. 81 przytoczonej ustawy. Tym samym notariusz działający jako osoba zaufania publicznego jest również obowiązany udzielać stronom niezbędnych wyjaśnień dotyczących dokonywanej czynności notarialnej.

Powyższe uregulowania o charakterze cywilnoprawnym uznać należy za wszechstronne i zapewniające kompleksową ochronę w tej materii dla osób zawierających umowy pożyczki. Jednocześnie wskazać trzeba, że w systemie prawa polskiego istnieją również instrumenty karnoprawne, które mogą być stosowane w razie wystąpienia społecznie szkodliwych zachowań dotyczących udzielania pożyczek.

W art. 304 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.), zwanej dalej K.k., ustawodawca spenalizował zachowanie polegające na zawieraniu umów, nakładaniu obowiązków świadczenia niewspółmiernego ze świadczeniem wzajemnym z osobami fizycznymi, prawnymi albo jednostkami organizacyjnymi niemającymi osobowości prawnej, wyzyskując ich przymusowe położenie. Sankcją za popełnienie tego czynu jest kara pozbawienia wolności do lat 3.

W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.), zwanej dalej P.b., w art. 171 ust. 1 przewidziano normę karną kryminalizującą zachowanie sprowadzające się do prowadzenia bez zezwolenia działalności polegającej na gromadzeniu środków pieniężnych innych osób fizycznych, prawnych lub jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej w celu udzielania im pożyczek pieniężnych lub obciążania ryzykiem tych środków w inny sposób. Przewidziano sankcję za takie zachowanie w postaci grzywny do 5 000 000 zł i karę pozbawienia wolności do lat 3.

Również ustawa z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim w art. 18a przewiduje sankcję w postaci grzywny, kary ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2 za czyn polegający na pobieraniu przy zawieraniu z konsumentem umowy o kredyt konsumencki korzyści majątkowych przewyższających wysokość odsetek maksymalnych określonych przez tę ustawę lub zastrzeganiu sobie pobierania tych korzyści.

Poniżej przedstawiono posiadane przez Ministerstwo Sprawiedliwości dane dotyczące osób osądzonych za wskazane wyżej przestępstwa.

Lata	Rodzaj przestępstwa	Osądzeni		
		ogółem	skazani	warunkowe umorzenie
2000	art. 304 K.k.	7	5	2
	art. 171 ust. 1 P.b.	1	1	0
2001	art. 304 k. k.	9	7	2
	art. 171 ust. 1 P.b.	0	0	0
2002	art. 304 K.k.	4	4	0
	art. 171 ust. 1 P.b.	1	1	0
2003	art. 304 K.k.	5	3	2
	art. 171 ust. 1 P.b.	2	2	0
2004	art. 304 K.k.	6	6	0
	art. 171 ust. 1 p. b.	5	5	0
2005	art. 304 K.k.	6	6	0
	art. 171 ust. 1 P.b.	0	0	0
2006	art. 304 K.k.	2	2	0
	art. 171 ust. 1 P.b.	4	4	0
	art. 18a ustawy o kredycie konsumenckim	0	0	0
2007	art. 304 K.k.	3	3	0
	art. 171 ust. 1 P.b.	2	2	0
	art. 1 8a ustawy o kredycie konsumenckim	0	0	0
2008	art. 304 K.k.	1	1	0
	art. 171 ust. 1 P.b.	6	5	1
	art. 18a ustawy o kredycie konsumenckim	0	0	0
2009	art. 304 K.k.	4	4	0
	art. 171 ust. 1 P.b.	3	3	0
	art. 18a ustawy o kredycie konsumenckim	0	0	0
2010	art. 304 K.k.	0	0	0
	art. 171 ust. 1 P.b.	1	1	0
	art. 1 8a ustawy o kredycie konsumenckim	0	0	0

Pragnę również poinformować, iż w związku z przedmiotową interpelacją wystąpiono do Prokuratury Generalnej z prośbą o informację, czy w związku z prowadzonymi lub nadzorowanymi przez prokuratorów postępowaniami przygotowawczymi dotyczącymi omawianych czynów pojawiają się problemy, które wskazywałyby na potrzebę podjęcia działań zmierzających do zmiany obowiązujących uregulowań prawnych w tym zakresie. Z uzyskanej odpowiedzi wynika, iż doświadczenia płynące z prowadzenia postępowań przygotowawczych w tej kategorii spraw nie wskazują na taką potrzebę.

Stanowisko w przedmiocie wskazanym w interpelacji zajął również minister spraw wewnętrznych i administracji, który także nie wyraził potrzeby zmiany lub wprowadzenia nowych uregulowań prawnych odnoszących się do omawianego zjawiska.

Reasumując, należy wskazać, iż obowiązujące regulacje prawne zawierają szereg instrumentów, zarówno o charakterze cywilnoprawnym, jak i karnoprawnym, nakierowanych na ochronę osób korzystających z usług kredytowych. Tym niemniej pragnę zapewnić, iż kwestie dotyczące przeciwdziałania niewłaściwym praktykom w tym zakresie, z uwa-

gi na doniosłą społecznie wagę tego problemu, pozostają w kręgu stałego zainteresowania ministra sprawiedliwości.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Siedlaczka**

**w sprawie progów wodnych na rzece Rudce
w Kuźni Raciborskiej (24098)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Henryka Siedlaczka z dnia 10 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24098/11, w sprawie progów wodnych na rzece Rudce w Kuźni Raciborskiej, uprzejmie informuję, iż odpowiedź została przygotowana na podstawie informacji przedstawionych przez prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż opisany w interpelacji pana posła próg usytuowany jest na kanale ulgi rzeki Ruda, tj. na urządzeniu wodnym, a nie na naturalnej odnodze rzeki. W roku 2009 został on odtworzony w miejscu przegrody podpiętrzającej, zniszczonej kolejnymi wezbrzeniami wód, a wykonanej w latach 80. ubiegłego wieku. Zadaniem progów jest samoczynny rozdział wód pomiędzy rzeką i kanałem. Z informacji uzyskanych z Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach (RZGW) wynika, że niekorzystne dla rzeki zjawisko ograniczenia przepływu biologicznego występuje jedynie w okresach ekstremalnych stanów niżówkowych, potęgowanych ograniczaniem do minimum zrzutu wód z technologicznego zbiornika wodnego Elektrowni Rybnik. Powodem ograniczenia przepływu w kanale ulgi przy bardzo niskich stanach wód jest zbyt wysoki poziom piętrzenia progów. Zakwit wody, o którym mowa w interpelacji, występuje w zbiorniku technologicznym elektrowni, z którego zrzucana jest woda do rzeki Rudy.

1. Czy z powodu licznych strat walorów przyrodniczych i zaburzonej gospodarki wodnej na rzece Rudka możliwe jest przywrócenie rzeki do stanu pierwotnego poprzez rozebranie progów wodnych?

Obecny stan kanału i progów nie powoduje trwałych zmian w przekroju hydraulicznym koryta skutkujących uszkodzeniami i dewastacją walorów przyrodniczych tegoż rejonu, nie licząc okresów występowania ekstremalnie niskich stanów wód. Celem poprawy sytuacji RZGW w Gliwicach planuje obniżenie poziomu piętrzenia. Wykonanie prac zaplanowano na koniec września 2011 r.

2. Kto formalnie powinien podjąć decyzję co do rozebrania progów wodnych w celu przywrócenia naturalnej symbiozy w rejonie rzeki Rudy, aby nie dopuścić do dalszej degradacji naturalnego środowiska w tym rejonie?

Decyzja odnośnie do ewentualnej rozbiorczy progów należy do administratora cieku, którym jest RZGW w Gliwicach. Obecnie, ze względu na planowane obniżenie poziomu piętrzenia progów, nie wydaje się to uzasadnione. Ponadto informuję, że Śląski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Katowicach planuje w odległości ok. 500 m powyżej miejsca rozdziału wód budowę polderu przy korycie rzeki Rudy, co wpłynie na sposób gospodarowania wodą. Obecnie prowadzone są prace polegające na przygotowaniu dokumentacji projektowej polderu.

3. Czy to możliwe, aby – w imię źle pojętej ochrony przyrody – można było wprowadzać tak niekorzystne rozwiązania skutkujące radykalnymi zmianami fauny i flory w rejonie zbudowanego progów wodnych? Jakie jest zdanie Państwa w tej sprawie?

Próg odtworzony został w roku 2009 na wniosek mieszkańców Kuźni Raciborskiej celem rozdziału przepływów wody, aby nie stanowiły one zagrożenia powodziowego dla przyległych terenów. Czas pokazał, że budowla generalnie spełnia swoją funkcję, a jedynie w okresach ekstremalnych niżówek przepływ kanałem ulgi zanika lub jest nadmiernie ograniczony. Sytuacja taka wynika najprawdopodobniej ze zmniejszających się wielkości przepływów niskich spowodowanych przede wszystkim zmianami w użytkowaniu wód, czego przykładem jest ograniczenie do minimum zrzutów wód z technologicznego zbiornika wodnego Elektrowni Rybnik. Obniżenie poziomu piętrzenia na progów poprawi sytuację w zakresie przepływów w kanale ulgi w okresach niżówek, co będzie skutkowało poprawą walorów przyrodniczych.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji pana posła Henryka Siedlaczka.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 29 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Roberta Tyszkiewicza**

**w sprawie sytuacji pracowników
administracyjnych szkół artystycznych (24099)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanej przy piśmie z dnia 29 sierpnia br. (znak: SPS-023-24099/11) interpelacji pana posła Roberta Tyszkiewicza w sprawie sytuacji prawnej pracowni-

ków administracyjnych szkół artystycznych pragnę uprzejmie przekazać, co następuje.

Przyporządkowanie pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych do państwowej sfery budżetowej wynika z usytuowania szkół artystycznych jako jednostek budżetowych w systemie finansów publicznych. Struktura sektora finansów publicznych została określona przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.). Kwestie dotyczące wynagrodzeń pracowników zaliczanych do państwowej sfery budżetowej reguluje natomiast ustawa z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 79, poz. 431). Zgodnie z ww. przepisami pracownicy zatrudnieni w administracji i obsłudze szkół artystycznych zaliczani są do grupy pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowym systemem wynagradzania.

Wynagrodzenia w państwowych jednostkach budżetowych dla pracowników objętych przepisami ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw, w tym, jak wyżej wskazano, pracowników administracyjnych i obsługi szkół artystycznych podległych ministrowi kultury i dziedzictwa narodowego, określone są odpowiednio w załączniku do ustawy budżetowej na dany rok i stanowią limit wydatków, który nie może być przekroczony (w 2011 r. jest to załącznik nr 10, a pracownicy ujęci są w wyszczególnieniu: osoby nieobjęte mnożnikowymi systemami wynagrodzeń).

W roku 2011 wynagrodzenia dla tej grupy pracowników państwowych jednostek budżetowych zostały zaplanowane na poziomie nominalnym z roku 2010 z uwzględnieniem rozdysponowanych rezerw celowych w 2010 r. oraz przyrostu dodatkowego wynagrodzenia rocznego, w oparciu o zaplanowany w ustawie budżetowej na rok 2011 średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej – w wysokości 100%. Niniejszym wynagrodzenia dla omawianych pracowników są planowane na takich samych zasadach jak dla pozostałych pracowników sfery budżetowej.

Ponadto należy zauważyć, że „zamrożenie” wynagrodzeń w 2011 r. na poziomie roku 2010 dotyczyło nie tylko państwowych jednostek budżetowych, lecz również innych jednostek i osób prawnych sektora finansów publicznych, w tym: państwowych instytucji kultury – stosownie do przepisów art. 44 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578, z późn. zm.).

Stosownie do przepisów art. 171 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych dysponenci części budżetowych mogą dokonywać przeniesień wydatków między rozdziałami i paragrafami klasyfikacji wydatków, w ramach danej części i działu budżetu państwa, pod warunkiem że przeniesienia te nie zwiększają planowanych wydatków na uposażenia i wynagrodzenia.

Odnosząc się do pytania pana posła w sprawie „możliwości przesunięcia grupy zawodowej pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych w projekcie budżetu z administracji rządowej do innej kategorii”, pragnę uprzejmie poinformować, iż nie znajduję merytorycznego uzasadnienia dla dokonania takich zmian.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Łatas**

**w sprawie ustawy o języku migowym
realizującej najważniejsze postulaty
środowiska osób głuchych
i głuchoniewidomych (24100)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-023-24100/11) interpelację poselską z dnia 8 sierpnia 2011 r., złożoną przez pana Marka Łatas, posła na Sejm RP, w sprawie ustawy o języku migowym realizującej najważniejsze postulaty środowiska osób głuchych i głuchoniewidomych, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o języku migowym i innych środkach komunikowania się osoba uprawniona (w rozumieniu przepisów ustawy osoba doświadczająca trwale lub okresowo trudności w komunikowaniu się) może w kontaktach z organami administracji publicznej skorzystać z pomocy osoby przybranej, która nie będzie musiała legitymować się żadnym dokumentem potwierdzającym znajomość polskiego języka migowego (PJM), systemu językowo-migowego (SJM) czy systemu komunikowania się osób głuchoniewidomych (SKOGN). Zatem de facto osoba uprawniona będzie mogła wybrać osobę przybraną, do której będzie miała zaufanie i która ułatwi jej komunikowanie się w kontaktach z organami administracji publicznej.

Natomiast zgodnie z art. 11 przedmiotowej ustawy organ administracji publicznej zapewnia bezpłatny dostęp do usług (art. 15) tłumacza PJM, SJM lub SKOGN wpisanego do rejestru tłumaczy. Przy czym należy podkreślić, iż zgodnie z art. 12 przedmiotowej ustawy to osoba uprawniona wskazuje w zgłoszeniu na metodę komunikowania się, która będzie dla niej najbardziej odpowiednia. Zatem organ administracji publicznej, dokonując wyboru tłumacza z rejestru,

będzie kierował się przede wszystkim zgłoszeniem osoby uprawnionej, tak aby realizacja świadczenia była jak najbardziej profesjonalna.

Jednocześnie wyrażam przekonanie, że ostatecznie przyjęte przez parlament rozwiązania umożliwią komunikowanie się osób głuchych, niedosłyszących i głuchoniewidomych ze środowiskiem osób słyszących, co przyczyni się do poprawy ich sytuacji i pełnej integracji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie odszkodowań będących
następstwem likwidacji Komisji Majątkowej
(24101)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-023-24101/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pani Danieli Chrapkiewicz w sprawie odszkodowań będących następstwem likwidacji Komisji Majątkowej, przekazanego według właściwości przez ministra skarbu państwa, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2011 r. Nr 18, poz. 89) zniósła z dniem 1 marca 2011 r. Komisję Majątkową, działającą do tego dnia na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 29, poz. 154, z późn. zm.) oraz zarządzenia ministra szefa Urzędu Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1990 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania regulacyjnego w przedmiocie przywrócenia osobom prawnym Kościoła katolickiego własności nieruchomości lub ich części (M.P. Nr 5, poz. 39, z późn. zm.).

Warto również nadmienić, że do zniesienia Komisji Majątkowej doszło w wyniku zgodnej woli zakończenia jej prac wyrażanej zarówno przez przedstawicieli administracji rządowej, jak i przedstawicieli Sekretariatu Konferencji Episkopatu Polski. Jednym z argumentów uzasadniających decyzję o likwidacji Komisji Majątkowej był istotny spadek liczby wniosków o wszczęcie postępowań regulacyjnych rozstrzyganych przez komisję w ostatnich latach jej funkcjonowania.

Komisja Majątkowa była organem rządowo-kościelnym. W skład komisji, ukształtowany na zasa-

dzie parytetu, wchodziła przedstawiciele wyznaczeni w równej liczbie przez Sekretariat Konferencji Episkopatu Polski oraz przez ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Postępowanie regulacyjne przed Komisją Majątkową – jak wynikało z art. 62 ust. 4 i art. 64 ust. 2 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (uchylonych z dniem 1 lutego 2011 r. ustawą o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej) – zastępowało postępowanie sądowe i administracyjne i przypominało w pewnym stopniu postępowanie polubowne. Świadczył o tym w szczególności skład komisji, ukształtowany na zasadzie parytetu, oraz fakt, iż stosownie do § 2 ust. 3 zarządzenia w sprawie szczegółowego trybu postępowania regulacyjnego w przedmiocie przywrócenia osobom prawnym Kościoła Katolickiego własności nieruchomości lub ich części komisja działała pod kierunkiem dwóch współprzewodniczących, z których jednego wyznaczał minister spraw wewnętrznych i administracji, a drugiego – sekretarz Konferencji Episkopatu Polski.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, iż Komisja Majątkowa była rządowo-kościelnym organem, działającym w trybie mediacyjno-polubownym. Nie była ona jednak ani organem administracji publicznej, ani też organem sądowym. Charakter jej działalności najbardziej zbliżony był do działalności sądów polubownych. Komisja była zatem organem o szczególnym, mieszanym charakterze.

Zgodnie z art. 62 ust. 1 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, w brzmieniu sprzed dnia wejścia w życie wskazanej powyżej ustawy o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, postępowanie regulacyjne przeprowadzała Komisja Majątkowa. Powyższe przepisy zostały jednak uchylone na podstawie art. 1 ustawy o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej.

Wspomniana ustawa utrzymała jednak w art. 4 ogólną zasadę postępowania regulacyjnego, zgodnie z którą w przypadku niezgodnienia orzeczenia przez zespół orzekający lub Komisję Majątkową w jej pełnym składzie uczestnikom postępowań regulacyjnych przysługiwało, w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania o tym pisemnego zawiadomienia, uprawnienie do wystąpienia o podjęcie zawieszono postępowania sądowego lub administracyjnego, a jeżeli nie było ono wszczęte – wystąpienie do sądu o zasądzenie roszczenia. Ponadto zgodnie z art. 4 ust. 2 przedmiotowej ustawy zasadę tę stosowało się odpowiednio w przypadku nierozpatrzenia przez Komisję Majątkową wniosków o wszczęcie postępowania regulacyjnego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie eksmisji bez przyznawania
lokali socjalnych (24102)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani poseł Danieli Chrapkiewicz, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24102/11, w sprawie działań legislacyjnych mających na celu wprowadzenie regulacji zapobiegającej tzw. eksmisji na bruk osób, którym nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego lub zamiennego, uprzejmie przedstawiam następującą odpowiedź.

W wyroku z dnia 4 listopada 2010 r., sygn. akt K 19/06, Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność art. 1046 § 4 K.p.c. z art. 2 i wynikającą z niego zasadą prawidłowej legislacji, z art. 45 ust. 1 oraz z art. 64 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a ponadto w zakresie, w jakim dotyczy wykonania obowiązku opróżnienia lokalu mieszkalnego orzeczonego wyrokiem sądowym z powodu znęcania się nad rodziną, także z art. 71 ust. 1 konstytucji. Rozstrzygnięcie trybunału przewiduje utratę mocy obowiązującej art. 1046 § 4 K.p.c. z upływem 12 (dwunastu) miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (wyrok ogłoszono w Dz. U. Nr 215, poz. 1418 z dnia 16 listopada 2010 r.).

W uzasadnieniu powołanego wyroku trybunał wskazał, że niezbędne jest precyzyjne, jasne uregulowanie praw i obowiązków związanych z zapewnieniem osobie eksmitowanej, niemającej przyznanego prawa do lokalu socjalnego lub zamiennego, pomieszczenia, do którego ma nastąpić przekwaterowanie, rozważenie celowości zróżnicowania standardu pomieszczeń przeznaczonych dla osób, wobec których został orzeczony nakaz eksmisji z lokalu mieszkalnego, i określenie kryteriów tego zróżnicowania, rozważenie dopuszczalności wskazywania pomieszczeń zlokalizowanych w schroniskach czy noclegowniach (zwłaszcza w razie orzeczenia nakazu opróżnienia lokalu mieszkalnego z powodu znęcania się nad rodziną), ustawowe unormowanie wynikających obecnie z konstytucji i art. 1046 § 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.), zwanej dalej „K.p.c.”, obowiązków gmin związanych z zapewnieniem warunków do wykonania eksmisji orzeczonej z powodu znęcania się nad rodziną z równą szczegółowością, jak obowiązków dostarczania przez gminy lokali socjalnych na podstawie ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.), zwanej dalej „u.o.p.l.”.

Zdaniem trybunału nowe rozwiązania prawne powinny zostać wprowadzone do art. 1046 K.p.c. lub do u.o.p.l.

Regulacje prawne mające na celu realizację wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 listopada 2010 r., sygn. akt K 19/06, zostały zawarte w uchwalonej przez Sejm w dniu 31 sierpnia 2011 r. ustawie o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz ustawy Kodeks postępowania cywilnego. W dniu 13 września 2011 r. Senat podjął uchwałę o przyjęciu ustawy bez poprawek. Obecnie ustawa oczekuje na podpisanie przez prezydenta RP.

Nadane przez ustawę nowe brzmienie art. 1046 § 4 K.p.c. utrzymuje zasadę niedopuszczalności prowadzenia tzw. eksmisji na bruk osób, którym nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego lub zamiennego.

W art. 3 ustawy przewidziano, że wchodzi ona w życie z dniem 16 listopada 2011 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Rynasiewicza**

**w sprawie skomunikowania węzła
Ropczyce – Sędziszów Małopolski planowanej
autostrady A4 z drogą krajową nr 4 na terenie
gm. Sędziszów Małopolski (24103)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Zbigniewa Rynasiewicza przesłaną przy piśmie SPS-023-24103/11 z dnia 29 sierpnia 2011 r. w sprawie skomunikowania węzła Ropczyce – Sędziszów Małopolski budowanej autostrady A4 z drogą krajową nr 4 na terenie gminy Sędziszów Małopolski przekazuję niniejsze wyjaśnienia.

Budowa autostrady A4 na odcinku węzeł Dębica Pustynia (bez węzła) do węzła Rzeszów Zachodni (bez węzła), w ciągu którego zlokalizowany miałby być przedmiotowy łącznik, rozpoczęta została w dniu 9 czerwca 2010 r. Kontrakt przewiduje wykonanie robót w ciągu 24 miesięcy, tj. do 8 czerwca 2012 r. Projektowana droga, przejmując większość ruchu tranzytowego z drogi krajowej nr 4, wpłynie na poprawę jej przepustowości, co ma szczególne znaczenie dla obszarów zabudowanych, przez które przechodzi. Mniejsze zatłoczenie w tych obszarach poprawi bez-

pieczeństwo ruchu zarówno pieszym, rowerzystom, jak i użytkownikom zmotoryzowanym oraz wpłynie radykalnie na poprawę stanu środowiska.

W ramach przedsięwzięcia przewidziano powiązanie autostrady A4 z innymi drogami w postaci węzłów, m.in. poprzez węzeł Ropczyce – z drogą powiatową nr 1225R (Sędziszów Małopolski – Kosowy), tj. w rejonie, w którym poseł wnioskuje budować łącznik do drogi krajowej nr 4. Przyjęte do realizacji rozwiązanie umożliwi połączenie w tym miejscu autostrady A4 z drogą krajową nr 4 poprzez drogę powiatową Sędziszów – Kamionka.

Ponadto informuję, iż w ramach budowy autostrady realizowane są węzły oraz te elementy dróg niższych kategorii, które leżą w granicach objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji drogi i stanowią połączenie węzłów z istniejącą siecią dróg w sposób zapewniający komunikację pomiędzy autostradą a drogami bezpośrednio obsługującymi przyległy teren. Zgodnie z tą zasadą w ramach budowy autostrady A4 w rejonie węzła Ropczyce – Sędziszów zostaną wykonane roboty w liniach rozgraniczających pas drogowy autostrady. Natomiast podniesienie parametrów technicznych pozostałego odcinka drogi powiatowej Kamionka – Sędziszów należy do zadań jej zarządcy.

Nadmieniam, iż rozpoczęcie budowy przedmiotowego odcinka autostrady możliwe było dzięki uzyskaniu prawomocnych decyzji administracyjnych:

— decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach – wydanej przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska w Rzeszowie – określającej trasę drogi,

— decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji – wydanej przez wojewodę podkarpackiego – ustalającej szczegółową lokalizację drogi i zatwierdzającej granice inwestycji.

Podkreślić należy, iż działania resortu infrastruktury związane z przygotowaniem do budowy przedmiotowej drogi prowadzone były z należytą starannością i są zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. W każdym przypadku ich podstawowym celem jest zapewnienie właściwego poziomu bezpieczeństwa ruchu drogowego, ograniczenie negatywnego wpływu inwestycji na środowisko oraz umożliwienie udziału społeczeństwa w wyborze najkorzystniejszego wariantu przebiegu projektowanej drogi. W ich trakcie podawane były do publicznej wiadomości ogłoszenia o możliwości zgłaszania wniosków, uwag i zastrzeżeń do poszczególnych etapów przeprowadzonych przygotowań – również w sprawie projektowanego układu komunikacyjnego w Sędziszowie.

Nawiązując do możliwości wsparcia finansowego dla dróg samorządowych, uprzejmie informuję, że zarządcy dróg powiatowych mogą korzystać z rezerwy subwencji ogólnej tworzonej w budżecie państwa na mocy art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.). Środki z tej rezerwy w zakresie dróg powiatowych mogą być przeznaczone jedynie na zadania inwestycyjne. W latach 2008–2011 omawiane środki wspierały realiza-

cję zadań „mostowych” obejmujących budowę lub przebudowę obiektów inżynierskich, którym nadane zostały jednolite numery inwentarzowe (JNI).

Ponadto informuję, iż aktualnie przygotowywana jest uchwała Rady Ministrów w sprawie ustanowienia programu wieloletniego pod nazwą „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych – etap II. Bezpieczeństwo – dostępność – rozwój”. Zaplanowany na lata 2012–2015 program będzie kontynuacją poprzedniego z lat 2008–2011. Przewiduje on udzielanie jednostkom samorządu terytorialnego dotacji celowych z budżetu państwa na dofinansowanie zadań własnych w zakresie przebudowy, budowy lub remontów dróg powiatowych i gminnych. Jednostką organizacyjną koordynującą wykonanie programu jest Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Rynasiewicza**

**w sprawie remontu nawierzchni drogi krajowej
nr 19 w miejscowości Kamień
w pow. rzeszowskim (24104)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 sierpnia 2011 r., sygn. akt SPS-023-24104/11, przekazujące interpelację posła Zbigniewa Rynasiewicza dotyczącą remontu nawierzchni drogi krajowej nr 19 w miejscowości Kamień, uprzejmie przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

W chwili obecnej realizowany jest program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (program) ustanowiony uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 r. Przedmiotowy program stanowi kontynuację dotychczas obowiązującego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowionego w 2007 r.

Program zakłada stworzenie sieci sprawnych połączeń autostradowych, dróg ekspresowych i dróg krajowych, jak i remont już istniejących, oraz podniesienie ich standardu poprzez zmianę parametrów technicznych. Zasadniczym celem podejmowanych działań jest stworzenie sieci drogowej o znacznie wyższych niż obecnie parametrach użytkowych, w tym powstanie zasadniczego szkieletu dróg o dużej przepustowości stanowiących sieć połączeń pomiędzy największymi ośrodkami gospodarczymi kraju. Na sku-

tek realizacji planu inwestycyjnego oraz działań prewencyjnych w znacznym stopniu wzrośnie również poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Chciałbym zapewnić, że kwestie związane z poprawą bezpieczeństwa ruchu na drodze krajowej nr 19, w tym na terenie miejscowości Kamień, stanowią przedmiot prac i analiz zarówno resortu infrastruktury oraz Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad.

Na podstawie corocznego badania sieci drogowej w ramach oceny stanu nawierzchni Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad ustala odcinki wymagające pilnej interwencji, a następnie, w ramach dostępnych środków finansowych, dokonuje niezbędnych prac w celu poprawy standardu ich użytkowania oraz podniesienia poziomu bezpieczeństwa.

W oparciu o kryteria uwzględniające wyniki badań stanu nawierzchni, panujący na drodze ruch z uwzględnieniem udziału ruchu pojazdów ciężarowych, wskaźnik wypadkowości oraz ocenę efektywności ekonomicznej realizacji zadań, stworzony został plan działań na sieci drogowej w latach 2011–2013. Przedmiotowe zestawienie zawiera ponad pięćset odcinków dróg krajowych. Analiza kosztów planowanych do realizacji zadań oraz przewidywanych limitów finansowych możliwych do przeznaczenia na remonty i przebudowy dróg krajowych w skali kraju wykazała, że w perspektywie do roku 2015 możliwa będzie realizacja 93 zadań.

Zadania ujęte w przedmiotowym planie kierowane będą do realizacji w miarę uruchamiania środków finansowych z budżetu państwa. Wśród tych zadań znalazł się również remont drogi krajowej nr 19 na odcinku w miejscowości Kamień długości 2,8 km (od km 439+530 do km 422+330).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie budowy kopalni odkrywkowej
i elektrowni na terenie pow. lubińskiego (24105)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 28 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-023-24105/11), przekazujące interpelację pani poseł Elżbiety Zakrzewskiej z dnia 10 sierpnia 2011 r. (znak: 643/08/11) w sprawie budowy kopalni odkrywkowej węgla bru-

natnego i elektrowni na terenie powiatu lubińskiego, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Pragnę na wstępie zaznaczyć, iż minister gospodarki, jako organ administracji państwowej, powierzone zgodnie z ustawą z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 159, poz. 1548, z późn. zm.) zadania, związane z kreowaniem i realizacją polityki gospodarczej kraju, realizuje przede wszystkim poprzez zrównoważoną współpracę i wyważenie interesów pomiędzy wszystkimi partnerami publicznymi, społecznymi oraz innymi podmiotami na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

W prognozach zużycia węgla w europejskich krajach OECD w latach 2006–2030 przewiduje się ogólny spadek zużycia tego surowca z 330 Mtoe do 300 Mtoe. Zmniejszenie to będzie efektem m.in. polityki państw w zakresie ochrony środowiska i nieustającej presji na kraje członkowskie Unii Europejskiej do zmniejszenia subsydiowania produkcji węgla. Równocześnie nastąpi wzrost zużycia gazu i źródeł odnawialnych i to zarówno do produkcji energii elektrycznej, jak i w innych sektorach przemysłu. Przeprowadzane w wielu krajach Europy plany modernizacji i unowocześnienia istniejących elektrowni węglowych wskazują, że węgiel będzie nadal odgrywać ważną rolę w bilansie energetycznym tych państw, a zatem także Unii Europejskiej. W krajach nienależących do OECD przewiduje się silny wzrost konsumpcji węgla spowodowany przez dynamiczny wzrost gospodarczy, a w jego efekcie wzrost zapotrzebowania na energię. Łącznie ilość węgla zużyta w tych krajach wyniesie 3490 Mtoe w 2030 r. Dla przykładu wzrost jego konsumpcji w Chinach będzie wynosił średnio 3,5% rocznie. Węgiel będzie wykorzystywany nie tylko w elektroenergetyce i przemyśle, ale również do produkcji paliw płynnych. Szacuje się, że w 2030 r. zakłady zgazowania węgla w Chinach będą produkowały ok. 540 tys. baryłek ropy dziennie, co pozwoli na zaspokojenie popytu na poziomie ok. 4%.

Jeśli chodzi o geologiczne zasoby bilansowe węgla brunatnego w Polsce, to w 2009 r. wynosiły one 14 859 mln t. Jego wydobycie w 2009 r. osiągnęło 57 mln t. Według prognozy wydobycia i wystarczalności eksploatowanych złóż węgla brunatnego przewiduje się, że do ok. 2050 r., przy utrzymaniu dotychczasowego poziomu eksploatacji, zasoby węgla brunatnego w działających kopalniach wyczerpią się. Szacuje się, że zasoby węgla brunatnego w istniejących zagłębiach mogą zapewnić pokrycie prognozowanego rocznego zapotrzebowania na to paliwo na poziomie ok. 60 mln t do ok. 2025 r. W dalszych latach bez uruchomienia dodatkowych złóż podaż energii elektrycznej z węgla brunatnego może spaść nawet o ponad 50%, co będzie miało z całą pewnością negatywny wpływ na bezpieczeństwo energetyczne Polski.

Wg ww. przedstawionych prognoz zarówno węgiel kamienny, jak i brunatny pozostanie surowcem o znaczeniu strategicznym. Z uwagi na powyższe oraz ze

względu na stopniowe wyczerpywanie się zasobów surowców energetycznych w obecnie eksploatowanych złożach (w tym także węgla) w dokumencie rządowym „Polityka energetyczna Polski do 2030 r.” (PEP) uwzględnione zostały w horyzoncie do 2030 r. działania dotyczące strategicznych zasobów węgla. Zostało zaplanowane m.in. zabezpieczenie dostępu do ich zasobów, poprzez ochronę obszarów występowania przed dalszą zabudową infrastrukturalną niezwiązaną z energetyką i ujęcie w koncepcji zagospodarowania przestrzennego kraju, miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego oraz długookresowej strategii rozwoju. Dotyczy to w szczególności złóż węgla kamiennego Bzie-Dębina, Śmiłowice, Brzezinka oraz złóż węgla brunatnego Legnica, Gubin i złóż satelickich czynnych kopalni. Ma to szczególne znaczenie wobec uzależnienia polskiej gospodarki od importu gazu (w ponad 70%) i ropy naftowej (w ponad 95%).

W związku z powyższym w dniu 6 grudnia 2010 r. zarządzeniem nr 9 przewodniczącego Międzyresortowego Zespołu do Spraw Realizacji Polityki Energetycznej Polski do 2030 r. został powołany przy ministrze gospodarki Zespół doradczy do spraw związanych z krajowymi zasobami strategicznymi węgla kamiennego i brunatnego. W skład zespołu wchodzi przedstawiciele: Ministerstwa Gospodarki, Ministerstwa Środowiska, Ministerstwa Rozwoju Regionalnego oraz Ministerstwa Infrastruktury. Międzyresortowy jego skład z całą pewnością pozwoli na wypracowanie odpowiednich przepisów prawnych i rozwiązań, które przyczynią się do zrównoważenia interesów społeczności lokalnych z kluczowymi aspektami polityki bezpieczeństwa energetycznego państwa.

Zapisy związane z ochroną złóż surowców energetycznych zawarte w „Programie działań wykonawczych na lata 2009–2012” stanowiącym załącznik nr 3 do PEP nie przesądzają w żaden sposób o przeznaczeniu tych terenów do odkrywkowej eksploatacji. Zabezpieczenie terenów występowania tych dóbr narodowych przed dalszą zabudową ma nie tylko na celu zabezpieczenie do nich dostępu, tak ażeby złoża te mogły służyć przyszłym pokoleniom, ale także ochronę mieszkańców tych terenów przed występowaniem szkód budowlanych i górniczych, związanych z posadowieniem nieruchomości na złożach.

Prace polegające na rozpoznawaniu złóż węgla brunatnego służą ich udokumentowaniu, przyczyniając się do pogłębienia wiedzy na temat zasobów krajowych tego surowca, co ma wpływ na racjonalną gospodarkę oraz na bilans energetyczny kraju. Poprzez rozpoznawanie warunków geologicznych zalegania złóż węgla brunatnego stwarza się także możliwość rozwinięcia innych sposobów jego gospodarczego wykorzystania, np. przy zastosowaniu metod niekonwencjonalnych (np. zgazowanie węgla).

Dodatkowo przed rozpoczęciem działalności górniczej przedsiębiorca musi uzyskać wymagane prawem pozwolenia, niezbędne do rozpoczęcia budowy zakładu górniczego. Oznacza to przede wszystkim

obowiązek zastosowania się do zasad określonych w przepisach szczególnych, które wymagają, aby działalność gospodarcza określona w ustawie Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947, z późn. zm.), poza oczywistym wymogiem uzyskania koncesji, prowadzona była z uwzględnieniem innych warunków.

Należy zaznaczyć, że inwestycja, jaką jest budowa kopalni i elektrowni, jest decyzją, na której podjęcie ma wpływ przede wszystkim rachunek ekonomiczny. Oznacza to, że inwestor komercyjny, podejmując działania mające na celu budowę kopalni, bierze pod uwagę koszty inwestycji, które przy wysokim stopniu zurbanizowania terenu znacznie wzrastają. Wykup ziem pod inwestycje odbywa się na zasadzie negocjacji z właścicielami nieruchomości, a wypłacane przez przedsiębiorcę rekompensaty są w wysokości pozwalającej na odtworzenie majątku.

Zgodnie z wiedzą, którą posiada minister gospodarki, w chwili obecnej żaden podmiot gospodarczy nie wykazuje zainteresowania komercyjną eksploatacją złóż węgla brunatnego w okolicach Lubina w najbliższych latach, a tym samym zaangażowaniem środków finansowych w inwestycje związane z powstaniem nowego kompleksu energetyczno-górniczego w tym regionie. Potwierdza to również fakt, iż do ministra środowiska nie wpłynął żaden wniosek o wydanie koncesji na rozpoznanie złóż w tym rejonie pod kątem jego późniejszej komercyjnej eksploatacji.

Przedstawiając powyższe stanowisko, wyrażam przekonanie, iż stanowi ono wyczerpującą odpowiedź na interpelację pani poseł Elżbiety Zakrzewskiej.

Z wyrazami najwyższego szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Kaliski

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie pogarszającej się sytuacji osób
pobierających zasiłki stałe (24106)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie pogarszającej się sytuacji osób pobierających zasiłki stałe, uprzejmie wyjaśniam.

Właśnie ze względu na niekorzystnie zmieniające się warunki życia ludności, będące konsekwencją sytuacji na rynku cen towarów i usług, w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej dokłada się najwyższej

możliwej staranności do działań zmierzających do jak najbardziej adekwatnego do kosztów utrzymania zweryfikowania kryteriów dochodowych. W związku z odczuwalnym najbardziej przez osoby najuboższe wzrostem cen towarów i usług przygotowano propozycje zmierzające nie tylko do przeprowadzenia weryfikacji kryteriów dochodowych oraz świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej, ale także do zapewnienia stałej weryfikacji kryteriów dochodowych, przynajmniej stosownie do poziomu inflacji. Minister pracy i polityki społecznej zaproponował wprowadzenie do dotychczasowych zasad przeprowadzania weryfikacji kwot kryterium dochodowego uprawniającego do świadczeń z pomocy społecznej oraz kwot świadczeń dodatkowej zasady gwarantującej minimalny poziom waloryzacji tych wielkości. Projekt ten został poddany konsultacjom międzyresortowym oraz konsultacjom społecznym. Trzeba jednak podkreślić, że sukces tych prac jest ściśle uzależniony od dostępu do odpowiednich zasobów finansowych. Należy pamiętać, że aby w ramach istniejących środków finansowych zapewnić osobom najbardziej potrzebującym przynajmniej minimalne poczucie bezpieczeństwa socjalnego, rząd nie tylko pozostaje w sytuacji konieczności podejmowania niezwykle trudnych decyzji w ramach konkurencyjnych celów z zakresu nieskładkowego zabezpieczenia społecznego, ale na dodatek musi brać pod uwagę wszelkie ryzyka wynikające z trwającego ogólnoswiatowego kryzysu finansowego oraz gwałtowny wzrost spełnienia się ryzyk socjalnych na skutek wyjątkowo dotkliwych zdarzeń losowych latem ubiegłego i obecnego roku w Polsce, spowodowanych rzadko spotykanymi zaburzeniami pogodowymi.

Ze względu na przedstawione powyżej powody do czasu ewentualnego wprowadzenia nowych rozwiązań nie przewiduje się dodatkowych form wsparcia, podkreślam: dodatkowych, istnieją bowiem w ustawie o pomocy społecznej rozwiązania prawne, których zastosowanie ma na celu przeciwdziałanie negatywnym skutkom niedostatku, gdy w szczególności uzasadnionych przypadkach, nieuwzględnionych w literze ustawy, osoba lub rodzina posiada dochody przekraczające ustawowe kryteria uprawniające do ubiegania się o świadczenia pomocy społecznej w drodze zwykłego postępowania. Zasadą ogólną jest przyznawanie świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej w uzależnieniu od kryterium dochodowego dla osoby samotnie gospodarującej, które obecnie wynosi 477 zł, i kryterium dochodowego dla osoby w rodzinie wynoszącego 351 zł. Wówczas, zgodnie z ustawą o pomocy społecznej, osobom i rodzinom udzielana jest pomoc w szczególności z powodu ubóstwa, bezrobocia, niepełnosprawności czy długotrwałej lub ciężkiej choroby. Osoby będące w tak trudnej sytuacji mogą występować do ośrodków pomocy społecznej w gminach właściwych ze względu na miejsce zamieszkania o przyznanie świadczeń w różnych formach finansowych i pozafinansowych. Jednakże w przypadku przekroczenia kryteriów dochodowych w uzasad-

nionych przypadkach może być przyznany specjalny zasiłek celowy w wysokości nieprzekraczającej kryterium dochodowego osoby lub rodziny, który nie podlega zwrotowi. Może też być przyznany zasiłek okresowy, zasiłek celowy lub pomoc rzeczowa pod warunkiem zwrotu części lub całości kwoty zasiłku lub wydatków na pomoc rzeczową (art. 41 ustawy o pomocy społecznej). Niezwykle ważnym instrumentem jest także zapis art. 8 ust. 2, który mówi, iż rada gminy, w drodze uchwały, może podwyższyć kwoty, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, uprawniające do zasiłków okresowego i celowego.

Dodatkowym wsparciem dla osób znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej jest także pomoc realizowana w ramach programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”, który został wprowadzony ustawą z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (Dz. U. z 2006 r. Nr 267, poz. 2259, z późn. zm.). W ramach programu pomocą w zakresie dożywiania objęci są: dzieci do 7 roku życia, uczniowie do czasu ukończenia szkoły ponadgimnazjalnej, a także osoby i rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji z różnych powodów (np. ubóstwa, sieroctwa, bezdomności, bezrobocia, długotrwałej lub ciężkiej choroby, przemocy w rodzinie, wielodzietności, bezradności w sprawach opiekuńczo-wychowawczych i prowadzenia gospodarstwa domowego, zwłaszcza w rodzinach niepełnych lub wielodzietnych, zdarzenia losowego, sytuacji kryzysowej), w szczególności osoby samotne, w podeszłym wieku, chore lub niepełnosprawne, w oparciu o przyjęte w ustawie kryteria dochodowe – do 150% kryterium dochodowego określonego w art. 8 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o pomocy społecznej, czyli dla osoby samotnie gospodarującej – 715,50 zł, natomiast dla osoby w rodzinie – 526,50 zł. W ramach realizacji programu przewidziane są następujące formy pomocy: posiłek, ze szczególnym uwzględnieniem posiłku gorącego, zasiłek celowy na zakup posiłku lub żywności, świadczenie rzeczowe w postaci produktów żywnościowych. W ramach programu organizowany jest również dowóz posiłków. Rada gminy, również w tym przypadku, może podnieść kryteria dochodowe uprawniające do korzystania z tej formy pomocy, a także określić poziom dochodu uprawniający do ponoszenia częściowej odpłatności za tę pomoc. Innymi, równie ważnymi, instrumentami są świadczenia przyznawane bez względu na dochód zainteresowanych, takie jak praca socjalna, poradnictwo specjalistyczne (w szczególności prawne, psychologiczne, rodzinne), interwencja kryzysowa.

Pamiętając, że osoby i rodziny, z przyczyn od nich niezależnych, mogą mieć trudności w zapewnieniu sobie możliwości godziwego życia, nawet gdy ich dochód przekracza wysokości progów dochodowych, minister właściwy ds. zabezpieczenia społecznego od paru lat poprzez własne inicjatywy programowe stara się udzielać nie tylko wsparcia finansowego samorządom gmin i organizacjom pozarządowym, jak rów-

niez inicjować i pobudzać podejmowanie takich przedsięwzięć, które wynikają z ustawowych zadań przypisanych samorządowi gminnemu i powiatowemu. Koresponduje to z art. 3 ust. 2, zgodnie z którym zadaniem pomocy społecznej jest także zapobieganie wystąpieniu sytuacji z obszaru ryzyka socjalnego przez podejmowanie działań zmierzających do życiowego usamodzielnienia najbardziej zagrożonych niedostatkiem osób i rodzin oraz ich integracji ze środowiskiem. Umożliwia to ministrowi właściwemu do spraw zabezpieczenia społecznego, w oparciu o obowiązujące przepisy oraz konstytucyjną zasadę pomocniczości państwa (działając w oparciu o art. 23 ust. 1 pkt 7 ustawy o pomocy społecznej), opracowywanie i finansowanie programów osłonowych, a także (na podstawie art. 23 ust. 7a) wspieranie finansowo tych programów w określonym przez niego obszarze pomocy społecznej. Oto przykłady takich programów, które realizowane są przez ministra pracy i polityki społecznej:

— program ministra pracy i polityki społecznej „Powrót osób bezdomnych do społeczności”, ukierunkowany na wspieranie działalności organizacji III sektora w obszarze pomocy osobom bezdomnym i zagrożonym bezdomnością,

— program ministra pracy i polityki społecznej „Aktywne formy przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu”, ukierunkowany na wspieranie inicjatyw samorządów gminnych i organizacji pozarządowych w obszarze lokalnych programów aktywności osób zagrożonych wykluczeniem społecznym,

— program ministra pracy i polityki społecznej „Oparcie społeczne dla osób z zaburzeniami psychicznymi”, ukierunkowany na wsparcie realizacji najlepszych projektów tworzących lokalną sieć specjalistycznej pomocy dla wskazanej grupy osób.

Sądzę, iż warto też zauważyć rozwiązania formalne, które już wchodzą w życie, a których zastosowanie powinno przyczynić się do poprawy życia także osób otrzymujących zasiłki stałe. Licznie zgłaszane uwagi wielu środowisk, szczególnie pracowników ośrodków wsparcia dla osób psychicznie chorych, dotyczące zbyt krótkiego okresu (1 miesiąc z przedłużeniem do 3 miesięcy) realizacji zaplanowanego postępowania wspierająco-aktywizującego osoby z takimi schorzeniami, wskazywały na konieczność wydłużenia okresu takiego pobytu, również z uwagi na ograniczony dostęp do domów pomocy społecznej i mieszkań chronionych. Uwzględniając oczekiwania specjalistów pracujących z osobami psychicznie chorymi, wydłużony został okres korzystania z miejsca całodobowego w takiej jednostce do 3 miesięcy, a w uzasadnionych przypadkach nawet do 6 miesięcy, jednak okres pobytu w ciągu roku nie może być dłuższy niż 8 miesięcy (aby zapobiec jednocześnie przebywaniu w placówce w sposób ciągły – całorocznemu lub nawet kilkuletniemu). Umożliwiono prowadzenie rodzinnego domu pomocy społecznej przeznaczonego dla osób niepełnosprawnych, w szczególności osób z niepełno-

sprawnością intelektualną. Obecnie osoba/rodzina, opiekując się swoim niepełnosprawnym członkiem rodziny, może opiekować się także innymi osobami niepełnosprawnymi i otrzymywać na ten cel środki z budżetu samorządu. Jest to z pewnością rozwiązanie korzystne dla wszystkich: dla samorządu tańsze niż skierowanie osoby do domu pomocy społecznej, dla osoby zapewniające pobyt w warunkach zbliżonych do rodzinnych, dla osoby sprawującej opiekę – umożliwiające prowadzenie działalności gospodarczej (źródło dochodu) z jednoczesną możliwością sprawowania opieki nad swoim członkiem rodziny.

Trwają prace nad przepisami dotyczącymi mieszkań chronionych, tak aby podmioty mogące prowadzić mieszkania chronione były zainteresowane rozwijaniem i utrzymywaniem tej formy pomocy społecznej. Konieczne jest określenie, w drodze rozporządzenia, rodzaju i zakresu wsparcia świadczonego w mieszkaniach chronionych oraz warunków kierowania i pobytu. Mieszkania chronione stanowią szczególnie atrakcyjną formę pomocy dla osób, które wymagają częściowego wsparcia, dzięki temu, że łączą pobyt w samodzielnym (własnym) mieszkaniu z pobytem w placówce opiekuńczo-rehabilitacyjno-leczniczej przy stosunkowo niewielkich kosztach dla mieszkańca. Osoba przebywająca w mieszkaniu chronionym z jednej strony uczy się samodzielności w naturalnych warunkach społecznych, a z drugiej otrzymuje niezbędne wsparcie, które umożliwia jej codzienne funkcjonowanie i zapewnia poczucie bezpieczeństwa. Ponadto z dniem 1 stycznia 2015 r. ośrodek pomocy społecznej ma zatrudniać pracowników socjalnych proporcjonalnie do liczby ludności gminy, w stosunku: jeden pracownik socjalny zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na 2000 mieszkańców lub proporcjonalnie do liczby rodzin i osób samotnie gospodarujących objętych pracą socjalną w stosunku: jeden pracownik socjalny zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na nie więcej niż 50 rodzin i osób samotnie gospodarujących. Podjęta została również próba oddzielenia pracy administracyjnej ośrodka pomocy społecznej od zadań, do których został on powołany, tj. wykonywania profesjonalnej pracy socjalnej. Ma to umożliwić wprowadzenie możliwości tworzenia zespołów realizujących zadania w zakresie pracy socjalnej i integracji społecznej. W skład zespołu może wchodzić co najmniej 3 pracowników socjalnych, przy czym istnieje możliwość zatrudniania w zespołach innych specjalistów pracujących na rzecz poprawy sytuacji osób i rodzin.

Jednakże w obecnych warunkach formalnoprawnych najważniejszą rolę w walce z biedą odgrywają samorządy lokalne. Mając najbliższy kontakt ze społecznością lokalną, mogą efektywniej prowadzić między innymi jednostki organizacyjne pomocy społecznej, gdzie w oparciu o najbardziej aktualną wiedzę o kondycji swoich społeczności umożliwiają skorzystanie z nieskładkowego zabezpieczenia społecz-

nego. Istotnej i nieocenionej pomocy udzielają również organizacje pozarządowe (np. Caritas Polska, która prowadzi zbiórki pieniędzy dla ubogich i jałdodajnie, czy PKPS, który prowadzi magazyny rzeczy przeznaczonych dla najbardziej potrzebujących), Kościół katolicki, inne kościoły i związki wyznaniowe oraz osoby fizyczne i prawne. Pomimo to przezwyciężanie skutków biedy jest naprawdę trudne, gdyż instytucje odpowiedzialne za pomoc społeczną zazwyczaj nie dysponują wystarczającymi funduszami na ten cel. Zmusza to czasem do ograniczania pomocy do sytuacji najbardziej drastycznych. Pomoc jednak nie ustaje i podejmowane są, na miarę możliwości, wszelkie działania, aby bieda w Polsce nie stała się wielkim społecznym problemem, pomimo ogólnoswiatowego kryzysu finansowego, pomimo konieczności podejmowania wielu konkurencyjnych decyzji w zakresie polityki społecznej, pomimo zmagania z narastającym rozwarstwieniem społecznym po roku 1989 oraz pomimo skutków zmian ustrojowych związanych z przejściem do gospodarki społeczno-rynkowej. Z całą pewnością pozostało jeszcze wiele do zrobienia w tej dziedzinie polityki społecznej, jednak mimo to udaje się w Polsce na ogromną skalę złagodzić skutki biedy. Szacuje się, że obecnie w Polsce odsetek ludności żyjącej w gospodarstwach domowych o dochodach poniżej minimum egzystencji nie przekracza 6% populacji kraju, przy jednoczesnym działaniu instytucji pomocy społecznej obejmującym bezpośrednim wsparciem również prawie 6% populacji oraz pośrednio (odsetek osób w rodzinach świadczeniobiorców) obejmującym prawie 10% populacji. Tak więc działania pomocy społecznej pomimo wszystkich trudności obejmują ogromną liczbę osób – według sprawozdania MPiPS-03 za rok 2010 osób, którym decyzją udzielono pomocy, było 2 085 495, żyły one w 1 327 992 rodzinach, przy czym liczba osób w tych rodzinach wynosiła ogółem 3 681 464 osób.

Wyjaśniam także, że zgodnie z art. 8 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej za dochód uznaje się sumę miesięcznych przychodów z miesiąca poprzedzającego złożenie wniosku lub w przypadku utraty dochodu z miesiąca, w którym wniosek został złożony, bez względu na tytuł i źródło ich uzyskania, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, pomniejszoną o: 1) miesięczne obciążenie podatkiem dochodowym od osób fizycznych, 2) składki na ubezpieczenie zdrowotne określone w przepisach o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia oraz na ubezpieczenia społeczne określone w odrębnych przepisach, 3) kwotę alimentów świadczonych na rzecz innych osób. Do tak ustalonego dochodu nie wlicza się: 1) jednorazowego pieniężnego świadczenia socjalnego, 2) zasiłku celowego, 3) pomocy materialnej mającej charakter socjalny albo motywacyjny, przyznawanej na podstawie przepisów o systemie oświaty, 4) wartości świadczenia w naturze, 5) świadczenia przysługującego osobie bezrobotnej na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy z tytułu

wykonywania prac społecznie użytecznych. Zatem w świetle obowiązujących przepisów nie jest jednorazowym świadczeniem socjalnym dodatek mieszkaniowy przyznawany na podstawie ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych (Dz. U. Nr 71, poz. 734, z późn. zm.), nie ma więc obecnie podstaw, aby jego kwotę wyłączyć z dochodu rodziny lub osoby samotnie gospodarującej. Powyższe stanowisko poparł rzecznik praw obywatelskich, który w piśmie z dnia 30 października 2007 r. uznał zasadność pomniejszenia kwoty zasiłku stałego o wysokość przyznanego dodatku mieszkaniowego z uwagi na fakt, że obowiązek ponoszenia kosztów użytkowania lokalu mieszkalnego spoczywa na każdym lokatorze, nawet niepełnosprawnym. Jeżeli dodatek przyznawany jest na dwie osoby wspólnie zamieszkujące, ale wspólnie nie gospodarujące, kwota tego dodatku powinna być podzielona na pół i do dochodu osoby ubiegającej się o świadczenie powinna być wliczona połowa kwoty dodatku mieszkaniowego. Obecnie nie ma możliwości zmian obowiązującego stanu prawnego.

Konkludując, można zaryzykować stwierdzenie, że nie tylko w rozwiązaniach formalnoprawnych tkwią przyczyny nie zawsze zgodnej z oczekiwaniami skuteczności możliwej do udzielenia instytucjonalnej i pozainstytucjonalnej odpowiedzi na stwierdzone potrzeby socjalne osób i rodzin. Jak zauważono powyżej, działania pomocy społecznej mogą być działaniami elastycznymi, zwłaszcza że istnieje prawna możliwość udzielania skutecznej pomocy społecznej także w sytuacjach wyjątkowych, gdy posiadany dochód przekracza przewidziane prawem progi dochodowe. Zatem, mając do dyspozycji więcej realnych środków finansowych na pomoc społeczną, odpowiedzialne za wykonywanie zadań pomocy społecznej służby uczyniłyby ją skuteczniejszą instytucją polityki społecznej państwa już dzisiaj, lepiej pomagając w przewyciężaniu trudności życiowych osób i rodzin, z którymi nie mogą one sobie poradzić, wykorzystując własne zasoby, możliwości i uprawnienia, a konkluzję tę można odnieść także do wysiłków innych podmiotów organizujących pomoc społeczną w Polsce. Niezależnie od tego w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej podejmowane są inicjatywy zmierzające do polepszenia formalnoprawnych warunków działania instytucji pomocy społecznej oraz innych podmiotów zajmujących się działalnością dobroczynną. Mam głęboką nadzieję, że działania te szybko zaowocują oczekiwanymi przez wszystkich zmianami.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Stanisława Chmielewskiego**

**w sprawie wprowadzonych
przez Ochotnicze Hufce Pracy zmian
w treści umów o refundację pracodawcom
wyłaconych wynagrodzeń i składek
na ubezpieczenie społeczne
za młodocianych pracowników zatrudnionych
na podstawie umowy o pracę
w celu przygotowania zawodowego (24107)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Stanisława Chmielewskiego w sprawie wprowadzonych przez Ochotnicze Hufce Pracy zmian w treści umów o refundację pracodawcom wyłaconych wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne za młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24107/11, przedstawiam poniższe informacje.

Fundusz Pracy wspomaga finansowanie kształcenia zawodowego młodocianych na dwa sposoby:

1. Po pierwsze, zgodnie z art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) jest udzielana fakultatywna pomoc pracodawcom polegająca na możliwości refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnianych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, realizowanego w dwóch formach: nauki zawodu (2–3 lata) lub przyuczenia do pracy (3–6 miesięcy). Zgodnie z przepisami wynagrodzenie młodocianych może być refundowane w kolejnych latach nauki zawodu odpowiednio do wysokości 4%, 5% i 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej i są to obecnie kwoty rzędu 137 zł, 171 zł i 206 zł; przy formie przyuczenia do pracy refunduje się do 4% przeciętnego wynagrodzenia (137 zł). Dystrybucją tych środków zajmują się Ochotnicze Hufce Pracy, które mogą dokonywać refundacji w oparciu o złożone przez pracodawców wnioski, do wysokości ww. najniższych stawek określonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 maja 1996 r. w sprawie przygotowania zawodowego młodocianych i ich wynagradzania (Dz. U. Nr 60, poz. 278, z późn. zm.).

Samorząd województwa określa, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia, na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności, wykaz zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodze-

nia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych. Zawody, za które możliwe jest dokonywanie refundacji, powinny być zawodami, na które jest zapotrzebowanie (tzw. deficytowymi pod względem podaży siły roboczej) na rynku pracy, aby młodociani kończący kształcenie zawodowe nie zasilali szeregów bezrobotnych.

2. Po drugie, od 2009 r. na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 55 ustawy o promocji zatrudnienia (...) z Funduszu Pracy wypłacana jest pracodawcom obligatoryjna dotacja za wykształcenie młodocianego po zakończeniu przygotowania zawodowego (wcześniej finansowana z budżetu); przy 2-letnim okresie kształcenia w wysokości 4587 zł, przy 3-letnim okresie kształcenia – 7645 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia; kwoty te podlegają waloryzacji o wskaźniki inflacji, a ich wysokość wynika z przepisu art. 70b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Z dniem 1 września 2012 r. kwoty, o których mowa powyżej, nieznacznie wzrosną, tj. dotacja dla pracodawców przy 3-letnim okresie kształcenia młodocianego wyniesie 8081 zł, a w przypadku przyuczenia do pracy – 240 zł za każdy miesiąc kształcenia. Dystrybucja tych środków realizowana jest przez gminy.

Zobowiązanie OHP do umieszczenia w umowach z pracodawcami zapisów, iż kwota refundacji określona w umowie obowiązuje na dany rok kalendarzowy, zaś na każdy kolejny rok będzie określana aneksem, ma na celu przede wszystkim zabezpieczenie interesów pracodawców zatrudniających młodocianych pracowników. Dzięki takiej konstrukcji umów zapewnione będzie wypłacanie refundacji w kolejnych latach, do wysokości kwot określonych w rozporządzeniu, niezależnie od wysokości środków przyznanych na ten cel w ustawie budżetowej. Pozwoli to na wypłatę refundacji nawet w sytuacji, gdy środki na ten cel nie pokryją w pełni zapotrzebowania pracodawców. Może się zdarzyć, że refundacja nie będzie wypłacona w maksymalnej wysokości wynikającej z przepisów rozporządzenia, jednak można będzie uniknąć w przyszłości podobnej sytuacji jak ostatnio, kiedy to komendant główny OHP był zmuszony do wstrzymania zawierania umów z pracodawcami.

Należy w tym miejscu jeszcze raz wyraźnie podkreślić, iż refundacja wynagrodzeń młodocianych pracowników jest świadczeniem fakultatywnym i dlatego corocznie wysokość środków przeznaczanych na ten cel jest uzależniona od zapisów ustawy budżetowej.

Przypominam, że w projekcie budżetu na rok 2012 została zapisana na ten cel kwota 270 mln zł. Jednak ustawa budżetowa zostanie najprawdopodobniej przyjęta przez Sejm kolejnej kadencji, dlatego nie można zagwarantować, że właśnie taka kwota będzie w dyspozycji OHP na refundowanie wynagrodzeń młodocianych pracowników w roku 2012. W ustawie budżetowej na rok 2011 przeznaczono na ten cel kwotę 170 mln zł, a po działaniach podjętych przez ministra pracy w dyspozycji OHP jest kwota 250 mln zł.

Wyrażam zatem nadzieję, iż podjęte działania spotkają się ze zrozumieniem pana posła, ponieważ mają one na celu zapewnienie pracodawcom podejmującym trud przygotowania zawodowego młodocianych sprawne i terminowe wypłacanie refundacji nawet w sytuacji niedoboru środków finansowych przeznaczanych na ten cel.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na interpelację posła Jana Kochanowskiego**

**w sprawie kwalifikacji wydatków związanych
z zawarciem umów leasingowych w ramach
projektów za rok 2010 i 2011 (24108)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, znak: SPS-023-24108/11, z dnia 29 sierpnia 2011 r., wraz z którym przekazana została interpelacja posła Jana Kochanowskiego w sprawie kwalifikacji wydatków związanych z zawarciem umów leasingowych w projektach w 2010 r. i 2011 r. w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, pragnę przekazać następujące wyjaśnienia.

Zagadnienie kwalifikowalności wydatków ponoszonych w projektach realizowanych z udziałem wkładu Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) uregulowane jest zarówno w systemie prawa Unii Europejskiej, jak i na poziomie krajowym. Zgodnie z art. 56 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 zasady kwalifikowalności wydatków ustanawia się na poziomie krajowym, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w rozporządzeniach szczególnych dotyczących poszczególnych funduszy. W związku z faktem, iż rozporządzenie dotyczące EFS, tj. rozporządzenie (WE) nr 1081/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1784/1999, nie ustanawia szczegółowych zasad kwalifikacji wydatków ponoszonych w ramach umów leasingowych, należy odnieść się do regulacji istniejących w tym zakresie na poziomie krajowym.

Wdrażanie polityki rozwoju odbywa się na podstawie ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712, z późn. zm.), w której zadanie określenia

kwalifikowalności wydatków objętych dofinansowaniem w ramach programu powierzono instytucji zarządzającej programem operacyjnym (art. 26). W ramach PO KL reguły kwalifikowalności wydatków określają wytyczne w zakresie kwalifikowania wydatków w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (dalej: wytyczne) wydane przez ministra rozwoju regionalnego. Do ich stosowania beneficjent zobowiązuje się na podstawie umowy o dofinansowanie projektu (§ 3 ust. 2 i 4 wzoru minimalnego zakresu ww. umowy).

W odniesieniu do szczegółowych zasad kwalifikowania wydatków w obszarze leasingu w ramach PO KL, zgodnie z wytycznymi obowiązującymi od dnia 22 listopada 2010 r., jak i z poprzednią wersją ww. dokumentu aktualną w 2010 r., kosztem kwalifikowalnym raty leasingowej jest jej część dotycząca spłaty kapitału leasingowanych aktywów. Jednocześnie wydatki związane z umową leasingu, a w szczególności podatek, marża finansującego, odsetki od refinansowania kosztów, koszty ogólne oraz opłaty ubezpieczeniowe traktowane są jako wydatki niekwalifikowalne i ponosi je beneficjent (rozdział 4, podrozdział 4.1 oraz 4.7 wytycznych).

Należy oczekiwać, iż w momencie zwracania się z wnioskiem podmiot aplikujący o wsparcie z EFS posiada wiedzę nt. podstawowych dokumentów niezbędnych do prawidłowego przygotowania dokumentacji projektowej, w tym konstrukcji budżetu/budżetu szczegółowego. Bez tej wiedzy beneficjent nie jest bowiem w stanie prawidłowo przygotować wniosku o dofinansowanie projektu ze względu na fakt, iż można wykazać w nim wyłącznie wydatki kwalifikowalne. Należy także podkreślić, iż ujęcie raty leasingowej w budżecie szczegółowym wniosku o dofinansowanie nie jest wystarczające do stwierdzenia kwalifikowalności tego wydatku. Przede wszystkim warto zauważyć, iż ogólne wskazanie ww. raty nie daje podstaw do oceny, czy zawiera ona opłaty, które zgodnie z wytycznymi traktowane są jako wydatki niekwalifikowalne.

Pragnę przy tym zaznaczyć, iż kwalifikacja podatku od towarów i usług naliczanego przy racie leasingowej wymaga odrębnego komentarza. W świetle art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 1081/2006 jest on bowiem wydatkiem niekwalifikowalnym, chyba że został rzeczywiście poniesiony przez beneficjenta i nie może zostać przez niego w inny sposób odzyskany. Przepis szczegółowy mówiący o niekwalifikowalności podatku w ramach umów leasingowych (podrozdział 4.1 wytycznych) należy odczytywać przez pryzmat ogólnej zasady dotyczącej kwalifikowalności VAT, tj. z reguły podatek ten jest w projekcie wydatkiem niekwalifikowalnym, chyba że beneficjent nie ma prawnej możliwości jego odzyskania.

Podsumowując, w opinii instytucji zarządzającej PO KL wydatki poniesione w ramach umowy leasingowej, w tym opłata wstępna, opłata administracyjna, opłata rejestracyjna oraz ubezpieczenie komunikacyjne, traktowane są jako wydatki niekwalifiko-

walne w projekcie. Równocześnie podatek od towarów i usług naliczany przy racie leasingowej można uznać za kwalifikowalny, o ile nie podlega on odliczeniu przez beneficjenta. Jednocześnie pragnę poinformować, iż ww. stanowisko instytucji zarządzającej PO KL w zakresie kwalifikowalności wydatków związanych z zawarciem umowy leasingowej zostanie przekazane odrębnym pismem do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Lubuskiego.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Rygla**

**w sprawie projektu zmian w ustawie
o dostępie do informacji publicznej (24109)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-023-24109/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Wiesława Rygla w sprawie projektu zmian w ustawie o dostępie do informacji publicznej uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę poinformować, iż ustawa o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw została uchwalona przez Sejm RP w dniu 31 sierpnia 2011 r. Podstawowym celem nowelizacji ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.) jest wprowadzenie do krajowego porządku prawnego nowej instytucji, jaką stanowi ponowne wykorzystywanie informacji publicznych. Zasady wykorzystywania informacji publicznych zostały ustalone na poziomie wspólnotowym w dniu 17 listopada 2003 r. poprzez dyrektywę 2003/98/WE Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz. Urz. WE L 345 z 31 grudnia 2003 r., s. 90). Dyrektywa wprowadziła minimalne standardy ponownego wykorzystywania istniejących dokumentów będących w posiadaniu organów sektora publicznego państw członkowskich.

Należy podkreślić, że dostęp do informacji publicznej a ponowne wykorzystywanie tej informacji to dwie odrębne instytucje prawne. Pierwsza z nich oparta jest na konstytucyjnych gwarancjach prawa do informacji (art. 61 Konstytucji RP) oraz wolności wypowiedzi (art. 54 Konstytucji RP), natomiast dru-

ga – na prawie gospodarczym wtórnego korzystania z zasobów informacyjnych podmiotów wykonujących zadania publiczne. Przyjęte rozwiązania gwarantują daleko idące uprawnienia dla podmiotów ponownie wykorzystujących informację publiczną (przyjazne rozwiązania) w skali niespotykanej w innych państwach UE, które implementowały dyrektywę 2003/98/WE. Z chwilą wejścia w życie nowych regulacji każdemu, co do zasady, będzie przysługiwać prawo do ponownego wykorzystywania informacji publicznej – bez ograniczeń i bezpłatnie.

Zgodnie z nowelizacją, informacje do ponownego wykorzystywania mają być dostępne na stronie Biuletynu Informacji Publicznej (BIP) lub w centralnym repozytorium. Będzie je można także udostępnić w inny sposób, na przykład zamieszczając w serwisie internetowym lub na wniosek osoby zainteresowanej, na przykład jeśli informacja nie figuruje w BIP lub w centralnym repozytorium. Warto podkreślić, iż zrezygnowano z potrzeby składania wniosków o ponowne wykorzystanie informacji publicznej w sytuacji, gdy informacja publiczna jest już zamieszczona na stronie BIP lub w centralnym repozytorium, podczas gdy w dyrektywie zasadą pozostaje składanie wniosków przez osoby zainteresowane. Co więcej, wprowadzono regulację nieznaną dyrektywie, pozwalającą na bezwarunkowe wykorzystywanie informacji publicznej w sytuacji, gdy podmiot zobowiązany nie zamieści w BIP informacji o tym, iż dla danej informacji publicznej zostały określone ustawą warunki.

Zasady ponownego wykorzystywania informacji publicznej nie mogą naruszać prawa dostępu do niej i wolności jej rozpowszechniania. Przekazywanie informacji publicznej na cele ponownego wykorzystywania nie może ograniczać prawa innych osób, które będą chciały z niej skorzystać, chyba że jest to niezbędne do prawidłowego wykonywania zadań publicznych. Każda informacja publiczna ma podlegać udostępnieniu i ponownemu wykorzystywaniu na zasadach przejrzystości, niedyskryminacji i niewyłączności (zakaz zawierania umów na wyłączność). Wprowadzenie instytucji ponownego wykorzystywania informacji publicznej wiąże się z potrzebą ujednolicenia kontroli sądowej i objęcia wszystkich spraw indywidualnych kognicją sądu administracyjnego, po wejściu w życie nowelizacji niezbędne stanie się bowiem dokonywanie prawidłowego rozróżnienia spraw indywidualnych z zakresu dostępu do informacji publicznej oraz ponownego jej wykorzystywania.

Przyjęte zmiany wprowadzają także nowy tryb dostępu do informacji publicznej – centralne repozytorium. Wyznaczone podmioty publicznoprawne będą przekazywać do centralnego repozytorium określone przez prezesa Rady Ministrów zasoby informacyjne. Zasób informacyjny zdefiniowano jako szczególny rodzaj informacji publicznych o wyjątkowym znaczeniu dla rozwoju innowacyjności i społeczeństwa informacyjnego. W tym miejscu należy podkreślić, iż centralne repozytorium to jedno z najnowocześniejszych

rozwiązań w Europie, pozytywnie ocenione przez Komisję Europejską, stanowiące nową jakość w dostępie do informacji publicznych wytwarzanych przez podmioty publiczne. Idea społeczeństwa informacyjnego nie może zostać urzeczywistniona bez wykorzystywania informacji publicznej znajdującej się w dyspozycji państwa i samorządów, a także innych podmiotów realizujących zadania publiczne. Dzięki technologiom informacyjno-telekomunikacyjnym (TIK) informacja – w porównaniu do tradycyjnych metod – dostarczana jest szybciej, do liczniejszej grupy odbiorców, w większej ilości i tańszym kosztem. Te same technologie sprzyjają także ponownemu wykorzystaniu informacji, która w postaci cyfrowej może być łatwiej i taniej przetwarzana. Z informacji publicznej korzysta w szczególności wiele nowoczesnych serwisów internetowych i mobilnych. Przykładem mogą być usługi nawigacji samochodowej, informacje o ruchu drogowym dostarczane w czasie rzeczywistym czy usługi meteorologiczne.

Podkreślenia wymaga, że zarówno projekt założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw, jak i projekt ww. ustawy były poddane szerokim konsultacjom z podmiotami zainteresowanymi projektowanymi rozwiązaniami, w których uczestniczyło 19 organizacji pozarządowych. W wyniku konsultacji uwzględniono większość uwag zgłaszanych przez wymienione podmioty. W pierwszej fazie uzgadniania przeniesiono projektowane rozwiązania z odrębnej ustawy, która miała dotyczyć wyłącznie ponownego wykorzystywania informacji publicznej, do ustawy nowelizującej dostęp do tej informacji. Po zakończonym etapie uzgodnień międzyresortowych przewodniczący stałego komitetu Rady Ministrów włączył ten projekt w cykl poniedziałkowych spotkań z internautami. Kilkakrotnie były również organizowane spotkania internautów z prezesem Rady Ministrów. W ich efekcie projekt poddany został dodatkowym konsultacjom społecznym. Organizacje społeczne złożyły wniosek mający na celu wprowadzenie zasady bezwarunkowego wykorzystania informacji publicznej, przy jednoczesnym sprecyzowaniu, w drodze ustawy, katalogu sytuacji, w których określone warunki mogłyby być wprowadzane. W konsekwencji zmieniony został kierunek przyjętych założeń z warunkowego i odpłatnego udostępniania informacji publicznej w celu jej ponownego wykorzystywania na bezwarunkowe i bezpłatne. Ponadto nowa ustawa uwzględnia także zastrzeżenia osób uprawnionych do ponownego wykorzystywania informacji publicznych, zebrane przez Komisję Europejską w komunikacie z dnia 7 maja 2009 r. KOM(2009)212 do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomicznego-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego – Przegląd dyrektywy 2003/98/WE.

Odnosząc się do kwestii opinii o zgodności ustawy o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw z Konstytucją RP,

uprzejmie wyjaśniam, iż przygotowanie projektu ww. ustawy, zgodnie z zasadami techniki prawodawczej, zostało poprzedzone wnikliwą analizą dotychczasowego stanu prawnego, w tym zgodności z obowiązującymi ustawami, umowami międzynarodowymi, którymi Rzeczpospolita Polska jest związana, prawodawstwem organizacji i organów międzynarodowych, których RP jest członkiem. Podkreślenia wymaga, że ustawa w uchwalonym kształcie została zaakceptowana przez Biuro Legislacyjne Sejmu RP, natomiast projekt ustawy, opracowany przez rząd, był opiniowany przez Rządowe Centrum Legislacji oraz został opracowany w zakresie prawno-legislacyjnym przez Komisję Prawniczą, a następnie rekomendowany Radzie Ministrów.

Pragnę jednocześnie zauważyć, że organem powołanym do badania zgodności z Konstytucją RP aktów normatywnych i umów międzynarodowych pozostaje Trybunał Konstytucyjny, na podstawie ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, z późn. zm.). Ponadto uprzejmie wyjaśniam, że każdej uchwalonej ustawie, niezakwestionowanej przez Trybunał Konstytucyjny, przysługuje domniemanie konstytucyjności.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Rygla**

**w sprawie projektu ustawy o państwowych
egzaminach prawniczych (24110)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24110/11, dotyczące interpelacji posła Wiesława Rygla w sprawie projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż poselski projekt ustawy o państwowych egzaminach prawniczych (druk nr 3351) ma regulować warunki przystępowania do państwowych egzaminów prawniczych I i II stopnia, kwestie elektronicznego systemu rejestracji do tych egzaminów, jak też materię funkcjonowania doradców prawnych. W uzasadnieniu do poselskiego projektu wskazano, iż celem projektowanej regulacji jest ujednoczenie kryteriów naboru na wszystkie aplikacje prawnicze poprzez wprowadzenie jednego

państwowego egzaminu I stopnia oraz stworzenie absolwentom wyższych studiów prawnych dwóch równoległych ścieżek dostępu do zawodów prawniczych:

— poprzez aplikacje prawnicze: po uzyskaniu pozytywnego wyniku z egzaminu I stopnia, odbyciu aplikacji i uzyskaniu pozytywnego wyniku z egzaminu II stopnia;

— z pominięciem aplikacji, poprzez świadczenie pomocy prawnej: po uzyskaniu pozytywnego wyniku z egzaminu I stopnia i co najmniej 5-letnim wykonywaniu czynności prawniczych, a następnie zdaniu państwowego egzaminu prawniczego II stopnia bez konieczności odbycia aplikacji.

W założeniach projektowanej ustawy egzamin I stopnia będzie adresowany do wszystkich absolwentów wydziałów prawa i pełnić ma dwie funkcje:

— ma być egzaminem kwalifikującym do odbywania wszystkich aplikacji prawniczych,

— ma uprawniać do świadczenia pomocy prawnej (w ograniczonym zakresie) przez doradców prawnych.

Jednolity egzamin prawniczy II stopnia będzie natomiast egzaminem zawodowym otwierającym możliwość wykonywania zawodu adwokata, radcy prawnego, notariusza oraz ubiegania się o powołanie na stanowisko asesora prokuratorskiego. Taka regulacja nie będzie naruszać obowiązujących przepisów normujących sposób dojścia do tych zawodów. Ponadto do państwowego egzaminu prawniczego II stopnia będą mogły przystąpić osoby, które uprzednio zdały egzamin sędziowski i prokuratorski, doktorzy nauk prawnych czy osoby, które pracowały na stanowisku referendarza sądowego lub starszego referendarza sądowego i inne osoby wskazane w projektowanej ustawie.

Celem nowej regulacji będzie także ułatwienie dostępu do pomocy prawnej poprzez nadanie uprawnień do występowania przed sądami rejonowymi i wykonywania innych czynności prawniczych nowej kategorii osób, które zdały egzamin I stopnia: doradców prawnym. Osoby te – poprzez weryfikację ich wiedzy na egzaminie I stopnia – będą gwarantować właściwy poziom przygotowania do świadczenia usług prawniczych, a zarazem stanowić konkurencję dla adwokatów czy radców prawnych. Dodatkowo prawo wykonywania tych czynności, jako doradcy prawni, będą miały również osoby, które spełniają przesłanki wpisu na listę adwokatów, radców prawnych czy powołania na stanowisko asesora notarialnego.

Projekt nie tworzy jednak nowego zawodu prawniczego czy też samorządu, a przyznaje jedynie określonej grupie osób, które spełniły ustawowe kryteria, pewne ściśle wskazane w ustawie uprawnienia. Polegają one na wykonywaniu (po zdaniu państwowego egzaminu prawniczego I stopnia) określonych w ustawie czynności, przy czym ich wykonywanie przez okres 5 lat uprawnia do przystąpienia do państwowego egzaminu prawniczego II stopnia, po którego zdaniu można zostać adwokatem, radcą prawnym,

asesorem notarialnym czy ubiegać się o powołanie na stanowisko asesora prokuratury. Powyższe uprawnienie ma stanowić alternatywną, obok aplikacji, drogę dojścia do określonego wysoko kwalifikowanego zawodu prawniczego.

Doradcom prawnym nadano zatem uprawnienie do występowania przed sądami rejonowymi z wyłączeniem spraw z zakresu prawa karnego, karnego skarbowego, wykroczeń, rodzinnego i opiekuńczego. Takie ograniczenie zakresu kompetencji przed sądami rejonowymi wynika z faktu, że doradcy prawni nie będą podlegać rygorom samorządów zawodowych na przykład w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej. Wyjęcie z ich kompetencji spraw społecznie wrażliwych, jakimi są sprawy karne, rodzinne czy opiekuńcze, ma na celu ochronę osób korzystających z usług doradców prawnych. Doradcy prawni nie będą również uprawnieni do zastępowania stron przed sądami powszechnymi w sprawach, w których w I instancji rzeczowo właściwy jest sąd okręgowy, albowiem z reguły sprawy te cechują się większym ciężarem gatunkowym i stopniem trudności.

Ponadto w projekcie ułatwiono doradcom prawnym możliwość występowania w charakterze pełnomocnika strony w postępowaniu administracyjnym, wprowadzając unormowanie, wedle którego doradca prawny może sam uwierzytelnić odpis udzielonego mu pełnomocnictwa. Analogiczne rozwiązanie zostało również wprowadzone w odniesieniu do procedury cywilnej. Dodatkowo w projekcie wprowadzono wymóg wpisu na listę doradców prawnych. Lista będzie prowadzona przez prezesa sądu apelacyjnego, który będzie również wydawał karty doradcy prawnego na okres ważności do 2 lat, jednak nie dłużej niż na czas obowiązywania umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Lista doradców prawnych będzie publikowana w Biuletynie Informacji Publicznej, a dane w niej zawarte będą stanowiły informację publiczną. Projekt wprowadza także wymóg obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy świadczeniu podstawowych czynności prawniczych dla doradców prawnych. Zgodnie z zaproponowanymi w projekcie ustawą regulacjami doradcy prawni będą mogli wykonywać czynności na własny rachunek, w ramach stosunku pracy, stosunku służbowego lub umowy cywilnoprawnej.

Wskazać ponadto należy, iż pierwsze czytanie poselskiego projektu ustawy odbyło się w dniu 22 września 2010 r. na posiedzeniu Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. Następnie projekt skierowano do dalszych prac do podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia projektu ustawy o licencjach prawniczych i świadczeniu usług prawniczych (druk nr 680) oraz projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych (druk nr 3351). Obecnie trwają prace w podkomisji, w toku których projekt ustawy ulega pewnym modyfikacjom, jednakże nie można w chwili obecnej przewidzieć, jaki będzie ostateczny kształt ustawy w odniesieniu do regulacji dotyczących możliwości wykonywania podstawowych czynności prawniczych przez

osoby, które ukończyły wyższe studia prawnicze, a które nie uzyskały tytułu radcy prawnego lub adwokata, oraz czy proponowane zmiany wpłyną na obniżenie jakości usług prawniczych w Polsce.

Mając jednakże na względzie, iż do zakończenia obecnej kadencji Sejmu RP odbędzie się tylko jedno posiedzenie, uchwalenie przedmiotowej ustawy w tej kadencji nie jest możliwe. Zasygnalizować również należy, iż Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 16 listopada 2010 r. postanowiła o niezajmowaniu stanowiska wobec poselskiego projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych. Zgodnie zaś z przepisem art. 8 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2003 r. Nr 24, poz. 199, z późn. zm.) członek Rady Ministrów reprezentuje w swoich wystąpieniach stanowisko zgodne z ustaleniami przyjętymi przez Radę Ministrów. Wobec powyższego stanowisko ministra sprawiedliwości jest tożsame z rozstrzygnięciem Rady Ministrów w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

w sprawie hazardu internetowego (24112)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego z dnia 15 sierpnia 2011 r. w sprawie hazardu internetowego, którą przesłano do Ministerstwa Finansów za pismem nr SPS-023-24112/11 z dnia 29 sierpnia 2011 r., uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Odnosząc się do pytania dotyczącego wprowadzenia nowelizacji ustawy, która uwzględni kwestię relacji między regulacjami obowiązującymi w Unii Europejskiej a przepisami krajowymi w obszarze gier hazardowych, należy zauważyć, że przepisy regulujące urządzenie i prowadzenie gier hazardowych nie zostały zharmonizowane w Unii Europejskiej, co oznacza, że każde państwo członkowskie posiada kompetencję do samodzielnego ich ustanawiania.

W tym zakresie polski ustawodawca wprowadził do prawa krajowego szereg regulacji normujących problematykę zarządzania gier hazardowych w sieci Internet. Regulacje te dotyczą również podmiotów zagranicznych.

Należy również wskazać, że polski ustawodawca w art. 3a¹ ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144,

poz. 1204, z późn. zm.) jednoznacznie określił, iż świadczenie usług drogą elektroniczną w zakresie gier hazardowych podlega prawu polskiemu, w przypadku gdy gra hazardowa jest urządzana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub usługobiorca uczestniczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w grze hazardowej, lub usługa jest kierowana do usługobiorców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności dostępne jest korzystanie z niej w języku polskim lub jest reklamowana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Powyższe regulacje, wprowadzone ustawą z dnia 26 maja 2011 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 134, poz. 779), wskazują, iż problematyka zarządzania gier hazardowych przez sieć Internet została kompleksowo unormowana w polskim prawie, w związku z czym obecnie nie są planowane zmiany przepisów w tym zakresie.

Należy zatem wskazać, że zgodnie z art. 29a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540, z późn. zm.) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zakazane jest zarówno urządzenie gier hazardowych przez sieć Internet, jak i uczestniczenie w tych grach. Zakazy te nie dotyczą zarządzania zakładów wzajemnych przez sieć Internet na podstawie udzielonego zezwolenia. Uzyskanie tego zezwolenia wiąże się jednak z koniecznością spełnienia przez podmiot szeregu wymogów, o których mowa w art. 36 ustawy o grach hazardowych.

Naruszenie powyższych zakazów skutkuje sankcjami określonymi w ustawie z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765, z późn. zm.).

Jednocześnie należy podkreślić, że zadanie zwalczania nielegalnego hazardu, w tym w sieci Internet, należy do kompetencji Służby Celnej, która w celu zapobiegania lub wykrywania przestępstw skarbowych przeciwko organizacji gier hazardowych, na podstawie art. 75d ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.), otrzymała uprawnienie do uzyskiwania danych telekomunikacyjnych dotyczących podmiotów zarządzających lub prowadzących gry hazardowe. Ponadto, na mocy art. 75e ustawy o Służbie Celnej, organ Służby Celnej może zażądać dokonania blokady rachunku bankowego ww. podmiotów w razie powzięcia uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa związanego z naruszeniem przepisów dotyczących organizacji tych gier.

Odnosząc się do pytania dotyczącego karania osób korzystających z nielegalnych serwisów zajmujących się e-hazardem, należy wskazać, że naruszenie zakazu uczestniczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w nielegalnych grach hazardowych zarządzanych w sieci Internet przez zagraniczne podmioty wyczerpuje znamiona przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 2 lub wykroczenia skarbowego określonego w art. 107 § 4 ustawy z dnia 10 wrze-

śnia 1999 r. Kodeks karny skarbowy. Zgodnie bowiem z zasadą terytorialności przepisy ww. ustawy stosuje się do sprawcy, który popełnił czyn zabroniony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Jeżeli zostanie ujawnione uczestnictwo osoby (gracza) na terenie Polski w zagranicznej grze losowej lub zagranicznym zakładzie wzajemnym, sprawca podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie, a w wypadku mniejszej wagi osoba taka podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na złożoną interpelację i spokają się z uprzejmą akceptacją Pana Marszałka.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie systemu informatycznego
odpowiedzialnego za weryfikację pacjentów
oczekujących na świadczenia medyczne (24117)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Łukasza Zbonikowskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu pana Marka Kuchcińskiego z dnia 29 sierpnia br., znak: SPS-023-24117/11, w sprawie systemu informatycznego odpowiedzialnego za weryfikację pacjentów oczekujących na świadczenia medyczne uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska w tym przedmiocie.

Na wstępie pragnę zwrócić uwagę, że we wszystkich systemach ochrony zdrowia występuje problem stałego wzrostu popytu na świadczenia opieki zdrowotnej. Spowodowane jest to m.in. zmianami demograficznymi (zwłaszcza zwiększającą się liczbą osób starszych), rozwojem medycyny i technologii medycznych, popytem na usługi wyższej jakości i wzrostem kosztów opieki zdrowotnej. Ze względu na ograniczone środki finansowe, jakimi dysponuje fundusz, istnienie list oczekujących jest więc nieuniknione. Dlatego obowiązek prowadzenia takich list został wprowadzony w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o świadczeniach. Należy także podkreślić, iż ustawa ta od początku przewidywała obowiązek gromadzenia na listach in-

formacji dotyczącej numeru PESEL osoby oczekującej; dana ta nie była jednak przekazywana, gdyż przyjęto zasadę, iż przekazywane są wyłącznie dane zbiorcze, tj. dotyczące łącznej liczby osób oczekujących oraz średniego czasu oczekiwania. Ostatnia nowelizacja ustawy w zakresie list oczekujących, tj. ustawa z dnia 3 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. Nr 257, poz. 1723), upoważniła ministra zdrowia do określenia szczegółowego zakresu danych przekazywanych przez świadczeniodawców. Wykonując to upoważnienie, minister zdrowia wydał rozporządzenie z dnia 13 września 2011 r. w sprawie zmiany rozporządzenia ministra zdrowia w sprawie zakresu niezbędnych informacji gromadzonych przez świadczeniodawców, szczegółowego sposobu rejestrowania tych informacji oraz ich przekazywania podmiotom zobowiązanym do finansowania świadczeń ze środków publicznych. Rozporządzenie m.in. wprowadza obowiązek przekazywania danych dotyczących poszczególnych osób wpisanych na listę (w tym numerów PESEL). Celem tego rozwiązania jest poprawa rzetelności i wiarygodności danych przekazywanych przez świadczeniodawców oraz wyeliminowanie dotychczasowej często występującej praktyki – wliczania przez świadczeniodawców fikcyjnych pacjentów do ogólnej liczby osób oczekujących. W konsekwencji pacjent będzie dysponował bardziej wiarygodną informacją niż dotychczas (pozwalającą mu na dokonanie wyboru świadczeniodawcy, u którego czas oczekiwania jest najkrótszy). Innym założonym efektem jest poprawa przestrzegania przez świadczeniodawców zasad związanych z ustalaniem kolejności udzielania świadczeń dzięki wzmocnieniu nadzoru nad prowadzeniem list oczekujących. Przekazywanie szerszego zakresu danych dotyczy wybranych świadczeń – najtrudniej dostępnych (tj. o najdłuższym czasie oczekiwania lub największej liczbie oczekujących). Dysponowanie numerami PESEL osób na poszczególnych listach umożliwi Narodowemu Funduszowi Zdrowia monitorowanie poprawności prowadzenia tych list, usprawni zarządzanie czasem oraz umożliwi wyeliminowanie nieprawidłowości występujących zarówno po stronie świadczeniodawców (np. przyjmowanie pacjentów spoza listy lub nieprzestrzeganie kolejności wynikającej z listy; nieskreślanie z listy pacjenta pomimo udzielenia mu świadczenia, co zawiąza statystyki) oraz pacjentów (np. wielokrotnie wpisywanie się na listę na ten sam rodzaj świadczeń). Ocena skutków wprowadzonych rozwiązań będzie możliwa dopiero po upływie kilku miesięcy od wejścia w życie ww. zmiany rozporządzenia.

Należy także zwrócić uwagę na rozwiązania wprowadzone przez ustawę z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia (Dz. U. Nr 113, poz. 657, z późn. zm.). Wprowadzone przez nią zmiany do ustawy o świadczeniach od 1 stycznia 2013 r. zobowiązują świadczeniodawców do stworze-

nia pacjentom możliwości umawiania się drogą elektroniczną na wizyty, monitorowania statusu na liście oczekujących na udzielenie świadczenia oraz powiadamiania o terminie udzielenia świadczenia. Ponadto będzie funkcjonował System Monitorowania Dostępności do Świadczeń Opieki Zdrowotnej, m.in. zapewniający pacjentowi zestaw danych o czasie oczekiwania u poszczególnych świadczeniodawców.

Odnosząc się do pytania dotyczącego wzrostu nakładów na leczenie w roku 2011 w porównaniu z latami poprzednimi, uprzejmie wyjaśniam, że koszty świadczeń opieki zdrowotnej ponoszone w latach 2003–2010 przez Narodowy Fundusz Zdrowia stale rosły. Aktualna wersja planu na rok 2011 także zakłada wzrost tych kosztów (tabela poniżej).

Utrzymanie stałego wzrostu środków oznacza sukces, w sytuacji gdy część państw Unii Europejskiej o znacznie wyższym poziomie rozwoju niż Polska w ostatnich latach miała poważne trudności z zapewnieniem stabilności finansowej ochrony zdrowia.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie zmian w ustawie
o finansach publicznych (24118)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., nr SPS-023-24118/11, interpelacją pana posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zmian w ustawie o finansach publicznych uprzejmie informuję.

1. Jednym z zasadniczych celów reformy finansów publicznych znajdującym swoje odzwierciedlenie w nowej ustawie o finansach publicznych jest wzmocnienie oraz poprawa przejrzystości finansów publicznych, a także zwiększenie kontroli i racjonalizacja wydatkowania środków publicznych, którą zapewnić ma przede wszystkim reorganizacja sektora finan-

sów publicznych polegająca m.in. na rezygnacji z części dotychczasowych form organizacyjno-prawnych sektora finansów publicznych.

Wśród szeregu zmian w zakresie organizacji i zasad funkcjonowania sektora finansów publicznych, które pozwolą na skupienie środków publicznych w systemie finansowym tworzonym przez budżet państwa oraz budżety jednostek samorządu terytorialnego, w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) nie przewiduje się co do zasady funkcjonowania rachunków dochodów własnych, które zaczęły nabierać cech zlikwidowanych w 2005 r. środków specjalnych. Należy przy tym wskazać, iż decyzja o likwidacji instytucji rachunku dochodów własnych ma charakter systemowy i uniwersalny.

2. Art. 93 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.) stanowi, że utworzone przez jednostki budżetowe wydzielone rachunki dochodów własnych mogły funkcjonować zgodnie z dotychczasowymi przepisami, z jednoczesnym regulowaniem zobowiązań i ściąganiem należności, do dnia 31 grudnia 2010 r., natomiast środki pieniężne jednostek budżetowych podlegające po upływie ww. terminu odprowadzeniu na rachunek jednostki budżetowej mogły być wykorzystane na dotychczasowe cele do dnia 30 czerwca 2011.

Zgodnie z art. 94 przedmiotowej ustawy w przypadku państwowych jednostek budżetowych wykonujących zadania realizowane dotychczas przez gospodarstwo pomocnicze państwowej jednostki budżetowej lub finansowane ze środków gromadzonych na rachunku dochodów własnych mogą zostać zwiększone wydatki budżetowe proporcjonalnie do przyrostu uzyskiwanych dochodów. W związku z powyższym w latach 2011 i 2012 w budżecie państwa są tworzone rezerwy celowe przeznaczone na powyższe wydatki, w wysokości odpowiadającej planowanemu przyrostowi dochodów.

W ustawie budżetowej na rok 2011, w części 83: Rezerwy celowe w poz. 57 zaplanowana została rezerwa pod nazwą „Skutki zmian systemowych wynikających z art. 94 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, w tym sfinansowanie wynagrodzeń wraz z pochodnymi”, w kwocie 1 004 788 tys. zł z przeznaczeniem na powyższy cel.

Środki z ww. rezerwy celowej uruchamiane są po uprzedniej analizie stosownych wniosków nadesłanych przez dysponentów części budżetowych oraz sprawozdań Rb-27 z wykonania planów dochodów

Wydatki NFZ na ochronę zdrowia poniesione w latach 2003–2011 (mln zł).

Koszty świadczeń	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011*
	29 211	30 487	33 004	35 966	40 123	49 349	55 039	56 644	57 902
%	100	104,4	113,0	123,1	137,4	168,9	188,4	193,9	198,2

* aktualna wersja planu

Źródło: Sprawozdania z wykonania planu finansowego NFZ z lat 2003–2010 oraz plan na rok 2011.

budżetowych w możliwie najkrótszym terminie od ich otrzymania (decyzje ministra finansów przygotowywane są również na podstawie dokumentów przesłanych faksem).

Ministerstwo Finansów stale monitoruje proces uruchamiania środków z niniejszej rezerwy celowej. W szczególnych, uzasadnionych przypadkach budżety poszczególnych dysponentów zostają zwiększone o kwotę wyższą w stosunku do zrealizowanych dochodów (do rozliczenia w przyszłym okresie). Przykładem jest decyzja ministra finansów z dnia 17 czerwca 2011 r. zwiększająca budżet części 85/24: Województwo śląskie o kwotę 2 000 000 zł, wydana w związku z zawartą we wniosku wojewody informacją o występowaniu trudności w przeprowadzeniu przez stacje sanitarno-epidemiologiczne procedur postępowań przetargowych.

3. Tryb uruchamiania środków z rezerw celowych, w tym z ww. rezerwy w poz. 57, nie uległ zmianom w stosunku do lat wcześniejszych i w świetle generalnej zasady określonej w art. 154 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) podziału wskazanej rezerwy celowej dokonuje minister finansów na wniosek właściwego ministra lub innego dysponenta części budżetowych, nie później niż do dnia 15 października roku budżetowego, a w przypadku zwiększenia wydatków części budżetowych, których dysponentami są wojewodowie – właściwi ministrowie lub inni dysponenci części obowiązani są do wystąpienia do dnia 30 września roku budżetowego o podział rezerwy celowej.

W związku z powyższym procedura uruchamiania środków z rezerwy 57, także w odniesieniu do granicznego terminu podziału rezerw, 15 października w danym roku budżetowym, odbywać się będzie w sposób standardowy – zgodnie z wieloletnią praktyką.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie elektronicznych
zeznań podatkowych (24119)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie honorowania przez banki elektronicznych zeznań podatkowych, otrzymaną przy piśmie znak: SPS-

-023-24119/11 z dnia 29 sierpnia 2011 r., przedstawiam wyjaśnienia ministra finansów.

1. Dlaczego e-deklaracje nie są honorowane, skoro są równoważne pod względem skutków prawnych deklaracjom tradycyjnym?

Urzędowe poświadczenie odbioru (UPO), wydane przez elektroniczną skrzynkę podawczą systemu teleinformatycznego administracji podatkowej, po przeprowadzeniu prawidłowej weryfikacji struktury logicznej, poprawności danych oraz autentyczności dokumentów, zapewnia integralność złożonego zeznania podatkowego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.) oraz stanowi dowód i potwierdza termin złożenia zeznania. Wydaje się zatem, że powinno być respektowane przez banki.

Niezależnie od powyższego z art. 178 § 1 i § 3–4 ustawy Ordynacja podatkowa wynika, że strona ma prawo wglądu w akta sprawy, sporządzania z nich notatek, kopii lub odpisów. Prawo to przysługuje również po zakończeniu postępowania. Strona może żądać uwierzytelnienia odpisów lub kopii akt sprawy lub wydania jej z akt sprawy uwierzytelnionych odpisów. Organ podatkowy może zapewnić stronie dostęp w swoim systemie teleinformatycznym do podań wnoszonych w formie dokumentu elektronicznego oraz do pism organu podatkowego doręczonych za pomocą środków komunikacji elektronicznej, po identyfikacji strony w sposób określony w przepisach ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

Po stronie administracji podatkowej nie ma zatem przeszkód, aby podatnik, który złożył zeznanie podatkowe przez Internet (posiada UPO), dodatkowo otrzymał uwierzytelniony odpis złożonego zeznania podatkowego w celu jego przedłożenia w banku.

Z informacji uzyskanych od Komisji Nadzoru Finansowego wynika, iż UKNF w poruszanej kwestii odnotował w sierpniu 2011 r. jedynie jeden przypadek, w którym zakwestionowana została praktyka banku polegająca na braku honorowania e-deklaracji. W przedmiotowym zakresie przeprowadzane są działania wyjaśniające w ramach ustawowych kompetencji i zgodnie z regulaminem organizacyjnym UKNF.

2. Dlaczego dochodzi do sytuacji, w której wewnętrzne procedury banków nie są kompatybilne ze zmianami legislacyjnymi?

Zgodnie z wydaną przez UKNF Rekomendacją T dotyczącą dobrych praktyk w zakresie zarządzania ryzykiem detalicznych ekspozycji kredytowych zachowanie wiarygodności oceny zdolności kredytowej powinno wynikać z możliwości pozyskania przez bank obiektywnych danych, w tym również ze źródeł zewnętrznych, pozwalających na weryfikację deklaracji i oświadczeń składanych przez kredytobiorcę. Bank, rezygnując z niezbędnych wymogów w tym zakresie, powinien wykazać zasadność takiego po-

dejsia na podstawie danych empirycznych. Wymogi w zakresie dostarczania przez klientów dokumentów niezbędnych do oceny zdolności i wiarygodności kredytowej powinny pozwalać na pełną i efektywną ocenę ryzyka związanego ze spłatą zadłużenia, a bank powinien tak ustalać zakres wymaganych informacji oraz sposób ich potwierdzenia, aby tę ocenę umożliwić. Dodatkowo bank powinien wykazać, że przyjęty zakres informacji oraz sposób ich weryfikacji jest wystarczający do dokonania obiektywnej oceny zdolności i wiarygodności kredytowej.

Wykaz dokumentów uznanych przez bank za wiarygodne i wystarczające do przeprowadzenia badania i oceny zdolności kredytowej zawarty jest zazwyczaj w procedurach wewnętrznych banków dotyczących badania zdolności kredytowej, które podlegają okresowej modyfikacji z uwagi na ich kompatybilność ze zmieniającym się stanem prawnym.

Minister finansów nie ma natomiast wpływu na zakres dokumentów żądanych przez komercyjny bank od osób ubiegających się o kredyt, jak również na wybór banku przez potencjalnego klienta. Tego rodzaju kwestie wynikają z wewnętrznych uregulowań oraz oferty kredytobiorcy i nie są monitorowane przez Ministerstwo Finansów.

3. Czy sektor bankowy planuje podjęcie działań mających na celu rozwiązanie tego problemu?

Z informacji uzyskanych w trakcie konsultacji z Komisją Nadzoru Finansowego oraz Związkiem Banków Polskich wynika, iż w odpowiedzi na oczekiwania klientów sektor bankowy podjął działania zmierzające do dostosowywania procedur wewnętrznych w zakresie umożliwienia dostarczania przez klientów, którzy złożyli deklaracje podatkowe za pomocą środków komunikacji elektronicznej, jedynie urzędowych poświadczeń ich odbioru (UPO), tak aby znieść wymóg doręczania bankowi dowodu złożenia we właściwym urzędzie skarbowym papierowej deklaracji podatkowej lub zaświadczenia o przychodach i dochodach. Dostosowywanie procedur wewnętrznych do zmian legislacyjnych jest w toku, jednak podejmowane są wszelkie możliwe starania, aby wszystko odbyło się sprawnie i bez żadnych utrudnień dla klientów sektora.

Ponadto ZBP informuje, że sektor bankowy, wychodząc naprzeciw zmieniającym się przepisom, jak i coraz powszechniejszej informatyzacji działalności podmiotów realizujących funkcje publiczne, w coraz szerszym zakresie dostosowuje swoje wewnętrzne regulacje, znosząc wymogi dostarczania dokumentacji w formie papierowej w wielu nowych obszarach. Przykładem z ostatnich dni może być zniesienie wymogu dostarczania dokumentacji w formie papierowej w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej, która jest udostępniana na stronach internetowych Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

W ocenie ZBP w najbliższym czasie wszystkie banki działające w Polsce będą akceptowały urzędowe poświadczenie odbioru elektronicznej deklaracji

podatkowej PIT (UPO), bez potrzeby składania ich papierowych wersji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie klientów poszkodowanych przez
krakowskiego dewelopera Leopard SA (24121)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 29 sierpnia 2011 r., w sprawie ochrony prawnej przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi osób poszkodowanych przez przedsiębiorcę deweloperskiego Leopard SA w Krakowie, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Odnosząc się do poruszonej w interpelacji problematyki środków prawnych służących ochronie nabywców lokali mieszkalnych przed nieuczciwymi praktykami przedsiębiorców, w tym deweloperów, należy wskazać na regulację ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206), zwanej dalej „ustawą”.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy stosowana przez przedsiębiorcę praktyka jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu. Powyższy przepis stanowi klauzulę generalną, która na okoliczność stosowania danej praktyki podlega stosownej konkretyzacji.

W myśl regulacji art. 12 ustawy w razie dokonania przez przedsiębiorcę nieuczciwej praktyki rynkowej konsument, którego interes został zagrożony lub naruszony, może żądać:

- 1) zaniechania tej praktyki,
- 2) usunięcia skutków tej praktyki,
- 3) złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie,
- 4) naprawienia wyrządzonej szkody na zasadach ogólnych, w szczególności żądania unieważnienia umowy z obowiązkiem wzajemnego zwrotu świadczeń oraz zwrotu przez przedsiębiorcę kosztów związanych z nabyciem produktu,

5) zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej na określony cel społeczny związany ze wspieraniem kultury polskiej, ochroną dziedzictwa narodowego lub ochroną konsumentów.

Powyższa ustawa weszła w życie w dniu 21 grudnia 2007 r. Z tego względu regulacje w niej zawarte nie mogą mieć zastosowania do stanu faktycznego opisanego w interpelacji, w którym umowy cywilnoprawne między deweloperem a nabywcami lokali mieszkalnych zostały zawarte w 2006 r.

Spośród innych środków prawnych służących ochronie interesów nabywców należy wskazać na ogólne regulacje Kodeksu cywilnego. Na przykład na podstawie art. 491 K.c. w razie zwłoki drugiej strony w wykonaniu umowy wzajemnej nabywca może odstąpić od umowy, a także żądać naprawienia szkody wynikającej z niewykonania zobowiązania – art. 494 K.c.

Przyznać należy, że dotychczasowe regulacje prawne, które mogą być stosowane do umów deweloperskich, nie chronią w wystarczającym stopniu interesów nabywców lokali w umowach z deweloperem, szczególnie w przypadku upadłości dewelopera.

Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z dnia 2 sierpnia 2010 r. (sygn. akt. S 3/10) zasygnalizował potrzebę podjęcia inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do uregulowania stosunków między stronami umowy deweloperskiej w celu zapewnienia ochrony praw nabywców mieszkań. W postanowieniu tym trybunał wprost wskazał, że w aktualnym stanie prawnym nie istnieje w żadnym akcie prawnym regulacja umowy, której przedmiotem jest zobowiązanie dewelopera do wybudowania mieszkania w celu odpłatnego przekazania go nabywcy, czyli tzw. umowy deweloperskiej.

W dniu 16 września 2011 r. Sejm RP uchwalił ustawę o ochronie praw nabywcy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego (druk sejmowy nr 4349, druk senacki nr 1342). W ustawie tej przyjęto regulacje zabezpieczające prawa nabywców mieszkań na etapie zawierania umowy z deweloperem oraz wprowadzono nadzór nad dysponowaniem przez dewelopera środkami powierzonymi mu przez nabywców. Ustawa zawiera również szczególne regulacje w zakresie postępowania upadłościowego, wprowadzające uprzywilejowanie nabywców mieszkań w tym postępowaniu, polegające na umożliwieniu odzyskania zainwestowanych środków albo kontynuowania przedsięwzięcia budowlanego i w efekcie – przeniesienia własności wybudowanego lokalu na nabywcę.

Przepis art. 41 tej ustawy stanowi, że ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia. Obecnie ustawa ta oczekuje na podpisanie przez prezydenta.

Odnosząc się do podniesionego w punkcie 5 interpelacji zarzutu, jakoby akty notarialne nie są wystarczającą gwarancją ochrony prawa własności, należy zauważyć, że zawarcie umowy przenoszącej własność

nieruchomości z zachowaniem formy aktu notarialnego, wymaganej przez art. 158 Kodeksu cywilnego, prowadzi do skutecznego nabycia tego prawa.

Jednakże w celu ochrony wierzycieli przed działaniem nieuczciwych dłużników ustawodawca w art. 527 K.c. wprowadził możliwość uznania czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli za bezskuteczną w stosunku do wierzyciela, który wystąpił z takim żądaniem, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć.

W opisanym w interpelacji przypadku z uprawnienia tego skorzystał Manchester Securities Corporation w Nowym Jorku, który wystąpił przeciwko nabywcom udziałów w nieruchomościach położonych w Kościelisku z powództwem o uznanie za bezskuteczne względem niego umów sprzedaży prawa własności tych udziałów, umów ustalających sposób korzystania z nieruchomości będących przedmiotem współwłasności oraz przedwstępnych umów zniesienia współwłasności.

Jak wynika ze stanu faktycznego przedstawionego w interpelacji, w sprawie z powództwa M. B. i innych przeciwko syndykowi masy upadłości Firmy Inwestycyjnej Leopard SA w Krakowie w upadłości likwidacyjnej oraz Manchester Securities Corporation w Nowym Jorku o stwierdzenie nieważności czynności prawnych polegających na obciążeniu spornej nieruchomości hipoteką na rzecz Manchester Securities Corporation wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 24 czerwca 2010 r. uwzględniający powództwo został zmieniony przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, który wyrokiem z dnia 9 lutego 2011 r. oddalił żądanie pozwu. Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości wynika, że sprawa ta zawisła przed Sądem Najwyższym.

Należy zauważyć, że minister sprawiedliwości nie jest uprawniony do oceny zasadności orzeczeń sądowych. Sąd w zakresie orzekania jest niezawisły, a jego rozstrzygnięcia podlegają kontroli instancyjnej. Minister sprawiedliwości sprawuje zwierzchni nadzór jedynie nad działalnością administracyjną sądów, a czynności z zakresu tego nadzoru nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli (zob. art. 9 i 39 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie antypolskich plakatów,
jakie pojawiły się w niemieckich
miejscowościach przygranicznych (24122)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego (pismo nr SPS-023-24122/11 z dnia 29 sierpnia br.) w sprawie antypolskich plakatów, jakie pojawiły się w niemieckich miejscowościach przygranicznych, uprzejmie informuję.

Zdecydowanie potępiamy wszelkie próby zbijania kapitału politycznego na hasłach kierowanych przeciwko różnym mniejszościom. Posługiwanie się przez NPD antypolskimi hasłami nie służy budowie porozumienia i pojednania między Polakami i Niemcami.

NPD jest partią działającą legalnie (w 2003 r. Federalny Trybunał Konstytucyjny odrzucił – ze względów proceduralnych – rządowy wniosek o delegalizację tej partii) i może prowadzić kampanię wyborczą również przy pomocy kontrowersyjnych hasel umieszczanych na plakatach. Urzędy wydające pozwolenia na wieszanie plakatów nie są uprawnione do merytorycznej oceny ich zawartości. Odmowa zgody na umieszczenie materiałów wyborczych jest możliwa jedynie w przypadku, gdy stanowią one zagrożenie dla uczestników ruchu drogowego (ograniczają widoczność lub zasłaniają znaki drogowe) lub łamią przepisy o ochronie środowiska.

Według statystyk niemieckiej policji od momentu rozszerzenia strefy Schengen spadła liczba przestępstw popełnianych w regionie przygranicznym (o 15%). Systematycznie rośnie natomiast liczba czynów zabronionych popełnianych przez obywateli RP. Nie są to jednak poważne czyny karalne, lecz głównie kradzieże samochodów czy włamania oraz inne przestępstwa pospolite.

W Brandenburgii od momentu likwidacji kontroli granicznych policja corocznie odnotowuje wzrost liczby kradzieży samochodów i włamań do aut na terenie landu. Zjawiska te nasilają się na obszarach miejskich blisko granicy (okolice Berlina, Frankfurtu nad Odrą, Cottbus, Schwedt) oraz wzdłuż najważniejszych dróg tranzytowych w kierunku Polski (A10, A12, A13, A15, B1, B158). W 2010 r. 79% cudzoziemskich sprawców przestępstw popełnionych w Brandenburgii było obywatelami Polski.

Podobnie kształtuje się sytuacja w Saksonii, gdzie po 2007 r. wzrosła liczba przestępstw popełnionych przez Polaków. Najbardziej dotkniętym tym zjawiskiem miastem jest Görlitz. Oprócz kradzieży samochodów i rowerów w mieście tym znacznie wzrosła liczba włamań do domów i mieszkań oraz piwnic.

W 2010 r. 75,2% czynów karalnych popełnionych w obszarze graniczącym z Polską przez obcokrajowców było dziełem obywateli RP (prawie 16% wszystkich przestępstw).

W Meklemburgii-Pomorzu Przednim Polacy stanowią największą grupę obcokrajowców, którym w 2010 r. udowodniono popełnienie czynu karalnego (26% ogółu cudzoziemców). Dominują kradzieże samochodów, rowerów, a nawet traktorów i maszyn rolniczych, oraz włamania do mieszkań i sklepów.

NPD wykorzystuje dużą uciążliwość tego typu przestępczości dla zwykłych obywateli oraz fakt identyfikacji sprawców jako Polaków do głoszenia antypolskich hasel – głównie w okresie kampanii wyborczej (ostatnio w Meklemburgii-Pomorzu Przednim, wcześniej w Saksonii i Brandenburgii). Opiera je na negatywnych stereotypach i manipulacji faktami. Z sytuacji zdają sobie sprawę zarówno niemieckie władze federalne i lokalne, jak i organizacje pozarządowe, które walczą z tym zjawiskiem. Przykładowo podczas kampanii przed wyborami landowymi w Meklemburgii-Pomorzu Przednim (w dniu 4 września br.) z inicjatywy Regionalnego Ośrodka na rzecz Edukacji, Integracji i Demokracji i Fundacji Amadeu Antonio wydano specjalną broszurę informacyjną, która została sfinansowana przez Federalne Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oraz Fundację Freudenberga. Celem wydawnictwa było pokazanie, jak skrajna prawica manipuluje faktami na temat Polski. Ambasada RP w Berlinie utrzymuje w tej kwestii stały kontakt z niemieckimi partnerami, a w razie potrzeby udziela im merytorycznego wsparcia. Również w 2009 r. przed wyborami landowymi w Saksonii NPD oparła swoją kampanię na antypolskich hasłach. Zaowocowało to wszczęciem przez mieszkańców Görlitz i Zgorzelca wspólnej akcji polegającej na wieszaniu plakatów z napisem „Görlitz mówi NPD nie!”. Pod wpływem działań Ambasady RP w Berlinie lokalne władze sprawdziły wówczas możliwości administracyjnego bądź sądowego zakazania skrajnej prawicy posługiwania się tego typu hasłami.

Za pośrednictwem Ambasady RP w Berlinie Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP prowadzi intensywny dialog i współpracę z partnerami landowymi (spotkania z władzami krajów związkowych, przedstawicielami Kancelarii Stanu, ministrami, deputowanymi do landtagów), przedstawicielami organizacji pozarządowych angażujących się na rzecz stosunków polsko-niemieckich (towarzystwa niemiecko-polskie, regionalne ośrodki na rzecz edukacji).

Należy także podkreślić, że Polacy mieszkający po niemieckiej stronie granicy są generalnie pozytywnie postrzegani przez lokalne społeczności. Dobrze integrują się z Niemcami, posyłają dzieci do miejscowych przedszkoli i szkół, a nawet tworzą nowe miejsca pracy. Obecność Polaków w obszarach przy-

granicznych postrzegana jest głównie nie jako problem, lecz szansa na rozwój regionu.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła
Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego**

**w sprawie przebiegu kolei dużych prędkości
relacji Warszawa – Łódź – Poznań/Wrocław
przez teren gmin Błaszki i Wróblew
w woj. łódzkim (24123)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie SPS-023-24123/11 z dnia 29 sierpnia 2011 r., w sprawie przebiegu kolei dużych prędkości relacji Warszawa – Łódź – Poznań/Wrocław przez teren gmin Błaszki i Wróblew w woj. łódzkim informuję, że na dzień dzisiejszy nie podjęto jeszcze decyzji co do ostatecznego przebiegu KDP przez woj. łódzkie. Obecnie nadal trwają prace analityczne nad wyborem najkorzystniejszego wariantu.

Projekt przebiegu KDP wykonywany przez konsorcjum IDOM uwzględnia obszary cenne przyrodniczo i chronione prawem oraz bierze pod uwagę kolizje z innymi inwestycjami, w tym z infrastrukturą komunikacyjną, a także z terenami zamieszkałymi.

Zgłaszane sugestie odnośnie do przebiegu KDP, w tym również przez społeczność gmin Błaszki i Wróblew, są bardzo dokładnie analizowane i rozważane przez ekspertów i specjalistów w dziedzinie kolei dużych prędkości.

Uważam, że reputacja i doświadczenie, jakie zdobył wykonawca projektu, jest gwarancją właściwego, zgodnego ze sztuką inżynierską opracowania planu przebiegu KDP. Niemniej jednak zasięg tego typu inwestycji liniowej siłą rzeczy musi oddziaływać na otoczenie, w tym przecinać lokalną infrastrukturę. Zadaniem projektanta jest, aby oddziaływanie to było możliwie jak najmniejsze. Przebiegiem takiej linii nie można dowolnie sterować, z uwagi na bardzo rygorystyczne parametry techniczne pozwalające utrzymać zakładaną prędkość projektową.

Prowadząc prace nad projektem budowy w Polsce kolei dużych prędkości, dokłada się wszelkich starań, aby spełniał on oczekiwania obywateli. Należy jednak pamiętać, że wybór wariantu optymalnego jest

kwestią rozsądnego kompromisu pomiędzy wymaganiami technicznymi, środowiskowymi i społecznymi.

Z poważaniem

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 14 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Kuchcińskiego**

**w sprawie nieprawidłowości w podziale
środków na świadczenia i dotacje związane
z usuwaniem skutków klęsk żywiołowych
w woj. podkarpackim (24124)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-023-24124/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Marka Kuchcińskiego w sprawie nieprawidłowości w podziale środków na świadczenia i dotacje związane z usuwaniem skutków klęsk żywiołowych w woj. podkarpackim uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji trwają prace nad stworzeniem systemu powszechnych ubezpieczeń od skutków klęsk żywiołowych. W tym celu powołany został przez ministra spraw wewnętrznych i administracji zespół roboczy do spraw wprowadzenia w kraju powszechnego systemu ubezpieczeń od skutków klęsk żywiołowych. W pracach ww. zespołu uczestniczą przedstawiciele administracji rządowej (MSWiA oraz Rządowego Centrum Bezpieczeństwa), Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej, Polskiej Izby Ubezpieczeń i Rzecznika Praw Ubezpieczonych.

Podstawowym zadaniem ww. zespołu jest opracowanie systemu ubezpieczeń zapewniającego bezpieczeństwo rodzinom i osobom, które na skutek działania żywiołu utraciły możliwość korzystania z domu lub mieszkania. Zespół dąży do stworzenia kompleksowego rozwiązania zakładającego powszechność ubezpieczeń.

Dotychczas w trakcie prac zespołu roboczego:

— przeanalizowano dane dotyczące zmian klimatu w Polsce,

— przeanalizowano i określono dane dotyczące przedmiotu ubezpieczenia, tj. liczbę budynków mieszkalnych w podziale na obiekty w mieście i na wsi oraz formę własności,

— przeanalizowano straty w budynkach mieszkalnych spowodowane przez ostatnie zdarzenia o charakterze klęsk żywiołowych,

— przeanalizowano dane dotyczące pomocy państwa dla osób i rodzin, które poniosły straty w gospodarstwach domowych,

— dokonano analizy przepisów krajowych i wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w zakresie ubezpieczeń od skutków klęsk żywiołowych.

Zespół przeanalizował ponadto przygotowany przez Polską Izbę Ubezpieczeń „Przegląd systemów ubezpieczenia ryzyka katastroficznych w wybranych krajach Unii Europejskiej”, w szczególności systemy ubezpieczeń obowiązujące w Wielkiej Brytanii, Niemczech, Austrii, Rumunii, Francji i Szwajcarii. Pozytywne doświadczenia innych krajów w ww. zakresie mogą zostać wykorzystane przy wypracowaniu rozwiązania najbardziej optymalnego w polskich warunkach.

Należy również zauważyć, że kraje Unii Europejskiej podążają dwiema drogami, których wspólnym celem jest zapewnienie powszechności ubezpieczeń. Jedną z nich jest system zachęt dla podmiotów przystępujących do ubezpieczenia, drugą – wprowadzenie obowiązku ubezpieczenia. Liczba podmiotów ubezpieczonych przekłada się bezpośrednio na wysokość składki ubezpieczeniowej.

Obecnie analizowana jest możliwość zapewnienia powszechności ubezpieczeń bez wprowadzania obowiązku ubezpieczenia, przy ewentualnym zaangażowaniu środków budżetu państwa. Prace zespołu uwzględniają również zdefiniowanie indywidualnej składki na ubezpieczenie oraz koszty związane z dochodzeniem do zakładanego poziomu powszechności. Rozważane jest także wypracowanie systemu ewentualnych dopłat ze środków budżetu państwa do indywidualnych składek na ubezpieczenie.

Zgodnie z obowiązującym trybem procedowania projektów aktów prawnych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji przygotowuje projekt założeń do projektu ustawy o systemie powszechnych ubezpieczeń od skutków klęsk żywiołowych. Projekt założeń, niezwłocznie po jego opracowaniu, wraz z przekazaniem go do uzgodnień międzyresortowych, udostępniony zostanie w Biuletynie Informacji Publicznej MSWiA w celu przeprowadzenia konsultacji społecznych.

Jednym ze świadczeń pomocy społecznej jest zasiłek celowy, który zgodnie z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) może zostać przyznany w celu zaspokojenia niezbędnej potrzeby bytowej. Stosownie do art. 40 ust. 2 ww. ustawy zasiłek celowy może być przyznany osobie albo rodzinie, które poniosły straty w wyniku klęski żywiołowej lub ekologicznej. Odpowiednio do powyższego zasiłki celowe przysługują osobom i rodzinom, które w wyniku strat poniesionych wskutek klęski żywiołowej w prowadzonym przez siebie gospodarstwie domowym nie są w stanie zaspokajać swoich niezbędnych potrzeb bytowych. Przyznawanie i wypłacanie zasiłków celowych na pokrycie wydatków związanych z klęską żywiołową lub ekologiczną należy do zadań zleconych z zakresu administracji rządowej realizowanych przez gminę (art. 18 ust. 1 pkt 4 ww. usta-

wy), a środki na realizację i obsługę tego zadania zapewnia budżet państwa (art. 18 ust. 2 ww. ustawy).

Stosownie do art. 22 pkt 1 ustawy o pomocy społecznej do zadań wojewody należy ustalanie sposobu wykonywania zadań z zakresu administracji rządowej realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego. Odpowiednio do powyższego szczegółowe określenie trybu postępowania przy przyznawaniu zasiłku celowego pozostaje w kompetencji właściwego wojewody. Decyzje podjęte w tym zakresie przez wojewodę powinny uwzględniać zarówno skalę zdarzenia na terenie danego województwa, jak i możliwości organizacyjne ośrodków pomocy społecznej.

Zgodnie z art. 149 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) dotacje celowe na realizację zadań z zakresu administracji rządowej przekazywane są jednostce samorządu terytorialnego przez wojewodę w terminie umożliwiającym pełne i terminowe wykonywanie zadań. Środki na realizację zadań związanych z wypłatą zasiłków celowych na pokrycie wydatków związanych z klęską żywiołową uruchamiane są z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych. Po zidentyfikowaniu przez wojewodę potrzeb w tym zakresie wnioskuje on o zwiększenie budżetu ze środków rezerwy. Stosownie do ww. przepisu na wypłatę zasiłków celowych związanych z wystąpieniem zdarzeń klęskowych w 2010 r. przekazano z rezerwy budżetu państwa łączną kwotę 918,724 mln zł. Z tego wypłacono:

— 54 562 zasiłki celowe w wysokości do 6 tys. zł na kwotę 151,600 mln zł,

— 20 780 zasiłków na remont i odbudowę budynków mieszkalnych (zasiłki do 20 tys. zł, do 100 tys. zł i do 300 tys. zł) na kwotę 689,173 mln zł.

Dla województwa podkarpackiego uruchomiono kwotę 260,643 mln zł na wypłatę 14 459 zasiłków. Wypłacono 10 038 zasiłków w kwocie do 6 tys. zł na sumę 35,718 mln zł, 1793 zasiłki w kwocie do 20 tys. zł na sumę 23,860 mln zł oraz 261 zasiłków do 300 tys. zł na sumę 38,985 mln zł.

Podkreślić należy, że minister spraw wewnętrznych i administracji w wytycznych skierowanych do wojewodów określił ogólne kierunki działania w zakresie udzielania, ze środków rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, pomocy społecznej poszkodowanym w wyniku zdarzeń klęskowych, bez wkraczania w ustawowy tryb załatwiania tych spraw. Bezspornym jest, że zasiłek celowy wypłacany jest na podstawie ustawy o pomocy społecznej, która określa zarówno tryb, jak i zasady rozpoznawania i rozstrzygania spraw o przyznanie zasiłku celowego. Natomiast sformułowanie przez ministra SWiA wytycznych znajdowało uzasadnienie z uwagi na dużą skalę zdarzenia klęskowego i potrzebę uruchomienia w związku z tym znacznych środków z budżetu państwa. Nie bez znaczenia pozostaje także fakt, iż w przypadku zdarzeń klęskowych istotne było niezwłoczne przekazanie pomocy poszkodowanym.

Należy wskazać, że ogłoszenie stanu klęski żywiołowej nie stanowi samoistnej czy nawet dodatkowej przesłanki do otrzymania nadzwyczajnej pomocy finansowej z budżetu państwa przez poszkodowane podmioty (np. zasiłków celowych z pomocy społecznej). Zgodnie art. 2 ustawy z dnia 18 kwietnia 2002 r. o stanie klęski żywiołowej (Dz. U. Nr 62, poz. 558, z późn. zm.) stan klęski żywiołowej może być wprowadzony dla zapobieżenia skutkom katastrof naturalnych lub awarii technicznych noszących znamiona klęski żywiołowej oraz w celu ich usunięcia. Wprowadzenie stanu klęski żywiołowej nie daje możliwości zapewnienia dodatkowej pomocy tym osobom, które poniosły straty w wyniku występowania niekorzystnych warunków atmosferycznych (np. powodzi). Celem wprowadzenia stanu klęski żywiołowej jest odmienne określenie zasad działania organów władzy publicznej w celu sprawnego usunięcia skutków klęski oraz niezbędne ograniczenie zakresu wolności i praw człowieka i obywatela. Stan klęski żywiołowej nie jest natomiast niezbędną przesłanką do udzielenia pomocy państwa osobom poszkodowanym zdarzeniem klęskowym.

Ustawa o pomocy społecznej nie definiuje pojęcia klęski żywiołowej, dlatego uzasadnionym wydaje się posiłkowanie się definicją klęski żywiołowej zawartą w art. 3 ust. 1 ustawy o stanie klęski żywiołowej, zgodnie z którą przez klęskę żywiołową rozumie się katastrofę naturalną lub awarię techniczną, których skutki zagrażają życiu lub zdrowiu dużej liczby osób, mieniu w wielkich rozmiarach albo środowisku na znacznych obszarach, a pomoc i ochrona mogą być skutecznie podjęte tylko przy zastosowaniu nadzwyczajnych środków, we współdziałaniu różnych organów i instytucji oraz specjalistycznych służb i formacji działających pod jednolitym kierownictwem. W myśl ww. przepisu katastrofą naturalną jest natomiast zdarzenie związane z działaniem sił natury, w szczególności z wyładowaniami atmosferycznymi, wstrząsami sejsmicznymi, silnymi wiatrami, intensywnymi opadami atmosferycznymi, długotrwałym występowaniem ekstremalnych temperatur, osuwiskami ziemi, pożarami, suszami, powodzią, zjawiskami lodowymi na rzekach i morzu oraz jeziorach i zbiornikach wodnych, masowym występowaniem szkodników, chorób roślin lub zwierząt albo chorób zakaźnych ludzi, albo też działaniami innego żywiołu. Odpowiednio do powyższego w przypadku poniesienia przez rodziny lub osoby samotnie gospodarujące szkód wyrządzonych jednym z ww. zdarzeń o charakterze klęski żywiołowej, w wyniku którego osoby te nie mogą zaspokajać swoich niezbędnych potrzeb bytowych, możliwe jest przyznanie zasiłku celowego na pokrycie wydatków związanych z usuwaniem ich skutków. Podkreślić należy, że opracowane przez ministra SWiA wytyczne dotyczące przyznawania pomocy dotyczyły jedynie zdarzeń o charakterze klęskowym. Zgodnie bowiem z art. 17 ust. 1 pkt 6 ustawy o pomocy społecznej przyznawanie i wypłacanie zasiłków celowych na pokrycie wydatków powstałych w wyniku zdarzenia losowego należy do zadań własnych gminy o charakterze obowiązkowym.

W Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji przygotowany został projekt ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi (druk sejmowy nr 4184). Projektowane przepisy mają na celu w szczególności zapewnienie niezbędnych potrzeb bytowych osobom poszkodowanym powodzią oraz zapewnienie ciągłości prowadzenia działalności gospodarczej. Przepisy ustawy przewidują m.in. natychmiastowe udzielenie pomocy osobom poszkodowanym żywiołem w formie jednorazowego zasiłku powodziowego w kwocie do 2 tys. zł. Projekt umożliwi również udzielenie jednostkom samorządu terytorialnego dotacji z budżetu państwa na zadania własne związane z usuwaniem skutków powodzi w wysokości większej niż 80% wartości kosztów związanych z usuwaniem tych szkód. Ustawa uchwalona została przez Sejm RP na posiedzeniu w dniu 18 sierpnia 2011 r.

W związku z ogromnymi stratami w uprawach rolnych spowodowanymi zdarzeniami klęskowymi, jakie miały miejsce w lipcu 2011 r., w tym zdarzeniami z dnia 14 lipca 2011 r. zaistniałymi na terenie województwa mazowieckiego, minister rolnictwa i rozwoju wsi opracował projekt programu pomocy dla poszkodowanych rolników. W dniu 26 lipca 2011 r. Rada Ministrów przyjęła uchwałę w sprawie ustanowienia programu pomocy dla rolników, producentów rolnych, rodzin rolniczych, w których gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej powstały szkody spowodowane wystąpieniem w 2011 r. huraganu, deszczu nawalnego lub przymrozków wiosennych, oraz uchwaliła rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków realizacji programu pomocy dla rodzin rolniczych, w których gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej powstały szkody spowodowane wystąpieniem w 2011 r. huraganu, deszczu nawalnego lub przymrozków wiosennych (Dz. U. Nr 167, poz. 996).

Poszkodowani rolnicy będą mogli otrzymać jednorazowy zasiłek celowy z pomocy społecznej w wysokości 5 tys. zł po spełnieniu warunków szczegółowo określonych w ww. rozporządzeniu Rady Ministrów. Program pomocy przewiduje także inne formy wsparcia poszkodowanych, w tym kredyty preferencyjne na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, a także poręczenia i gwarancje ich spłaty. Przewidziano również pomoc w formie odroczenia terminu płatności składek do KRUS, rozkładania ich na dogodnie raty, a także umarzania w całości lub części bieżących składek. Z kolei wójtowie, burmistrzowie lub prezydenci miast będą mogli przyznać poszkodowanym ulgi w podatku rolnym za 2011 r.

Odpowiednio do powyższego pomoc państwa zostanie także skierowana do osób, których uprawy zostały zniszczone w wyniku ostatnich zdarzeń klęskowych.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. Nr 89, poz. 590, z późn. zm.) zadania z zakresu planowania cywilnego obejmują także pomoc udzielaną ludności w zapewnieniu jej warunków przetrwania w sytuacjach kryzysowych. W planach zarządzania kryzysowego określa się także organizację ratownictwa,

opieki medycznej, pomocy społecznej oraz pomocy psychologicznej (art. 5 ust. 2 pkt 3 ppkt f ww. ustawy). Organem właściwym w sprawach zarządzania kryzysowego na terenie województwa jest wojewoda (art. 14 ust. 1 ustawy).

Obiektywne kryteria przyznawania pomocy jednostkom samorządu terytorialnego na zadania związane z odbudową infrastruktury określone zostały w wytycznych ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie zasad i trybu uruchamiania środków budżetu państwa dla jednostek samorządu terytorialnego na zadania związane z przeciwdziałaniem i usuwaniem skutków zdarzeń noszących znamiona klęsk żywiołowych. Wytyczne określają zasady i tryb udzielania jednostkom samorządu terytorialnego dotacji celowych z budżetu państwa na dofinansowanie zadań własnych związanych z remontem i odbudową obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku zdarzeń noszących znamiona klęski żywiołowej, w tym przeciwdziałanie skutkom takich zdarzeń w przyszłości. Zgodnie z ww. zasadami jednostka samorządu terytorialnego może otrzymać środki z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, jeżeli straty wywołane klęską żywiołową są nie mniejsze niż 5% planowanych dochodów własnych jednostki na rok bezpośrednio poprzedzający rok wystąpienia klęski żywiołowej. Ponadto straty oszacowane przez komisje jednostek samorządu terytorialnego powinny zostać zweryfikowane przez wojewódzkie komisje do spraw szacowania strat.

W myśl wytycznych, a także stosownie do art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych wysokość dotacji nie może przekroczyć 80% kosztów realizacji zadania, chyba że odrębne ustawy stanowią inaczej. Ponadto dotacja nie będzie udzielona, jeżeli wartość zadania po udzieleniu zamówienia publicznego jest mniejsza niż 40 tys. zł, a jednocześnie wartość dotacji nie może być niższa niż 32 tys. zł. Powyższe uzasadnione jest skierowaniem wsparcia z budżetu państwa na realizację tych zadań, z realizacją których jednostka samorządu terytorialnego nie jest w stanie sobie poradzić sama. Należy także podkreślić, iż przekazanie jednostce samorządu terytorialnego dotacji celowej każdorazowo poprzedzone jest umową zawieraną z tą jednostką, stosownie do art. 150 ustawy o finansach publicznych, który m.in. szczegółowo określa przeznaczenie przyznanych środków.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż organem właściwym w zakresie kwestii wykorzystania środków Funduszu Pracy na pomoc dla osób pracujących przy odbudowie własnych gospodarstw oraz szkoleń dla pracowników pomocy jest minister pracy i polityki społecznej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie zagwarantowania źródeł
finansowania realizacji inwestycji drogi
ekspresowej S5 na odcinku Poznań – Wrocław
(24125)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24125/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Łukasza Borowiaka w sprawie zagwarantowania źródeł finansowania realizacji inwestycji drogi ekspresowej S5 na odcinku Poznań – Wrocław, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Inwestycja pn. „Budowa drogi S5 na odcinku Kaczkowo – Korzeńsko” została ujęta w załączniku 1 do programu, zawierającym inwestycje, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Planowana data realizacji przedmiotowego odcinka to 2012 rok.

Natomiast inwestycja pn. „Budowa drogi S5 na odcinku Poznań (A2, węzeł Głuchowo) – w. Kaczkowo” została ujęta w załączniku 1a do programu, zawierającym inwestycje priorytetowe, których realizacja może zostać rozpoczęta do roku 2013 pod warunkiem ostatecznego rozliczenia zadań realizowanych w ramach załącznika nr 1 lub zapewnienia dodatkowych środków finansowych ponad limit ustalony przez Radę Ministrów.

Inwestycja pn. „Budowa drogi S5 na odcinku w. Korzeńsko – Wrocław (A8, w. Widawa)”, została ujęta w ramach programu w załączniku nr 2, zawierającym inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2 potwierdza znaczenie tych zadań dla całej sieci drogowej.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) „Wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2013”,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Ponadto uprzejmie informuję, iż „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z za-

łożeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Nastąpi to w momencie, kiedy ostatecznie znane będą poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w wieloletnich ramach finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione będą prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Zbigniewa Kozaka
i Leonarda Krasulskiego**

**w sprawie zagrożeń dla bezpieczeństwa
ekonomicznego państwa i sektora niepublicznego
w związku z procederem wyłudzenia
przez spółki reaktywowane na podstawie
akcji kolekcjonersko-historycznych i ich
pełnomocników od spółek notowanych na
publicznym rynku kapitałowym należności
finansowych z tytułu utraty rzekomo
posiadanych przed II wojną światową
nieruchomości (24126)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazaną za pismem z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24126/11, interpelację posłów Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego w sprawie zagrożeń dla bezpieczeństwa ekonomicznego państwa i sektora niepublicznego w związku z procederem wyłudzenia przez spółki reaktywowane na podstawie akcji kolekcjonersko-historycznych i ich pełnomocników od spółek notowanych na publicznym rynku kapitałowym należności finansowych z tytułu utraty rzekomo posiadanych przed II wojną światową nieruchomości przedstawiam, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, następujące wyjaśnienia.

Autorzy interpelacji nie wskazali siedziby spółki Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst, której interpelacja dotyczy, co uniemożliwia jednoznaczną identyfikację właściwego miejscowo sądu rejestrowego. Biorąc jednak pod uwagę, że przedwojenna spółka Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst prowadziła działalność i posiadała nieruchomości w Warszawie, przyjęto, że siedziba spółki znajdowała się również w Warszawie.

Z posiadanych informacji wynika, że do dnia dzisiejszego do żadnego z trzech wydziałów gospodarczych Krajowego Rejestru Sądowego Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie nie wpłynął wniosek o przerejestrowanie do Krajowego Rejestru Sądowego spółki o takiej firmie i spółka taka w rejestrze KRS nie figuruje. Do sądu nie wpłynął także wniosek o ustanowienie kuratora dla wymienionego podmiotu. Również w rejestrze handlowym (RHB), prowadzonym do dnia 31 grudnia 2000 r. przez XVI Wydział Gospodarczy-Rejestrowy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie, nie figuruje podmiot o wyżej wskazanej firmie.

W związku z powyższym nie jest możliwe udzielenie odpowiedzi na pytanie, jakie imiennie osoby lub ich pełnomocnicy podejmowali działania celem dokonania reaktywacji przedwojennej spółki Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst i wpisania jej do Krajowego Rejestru Sądowego.

Z ewidencji ministra gospodarki oraz ministra skarbu państwa nie wynika, ażeby spółka Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst występowała o ocenę legalności decyzji nacjonalizacyjnych dotyczących jej przedsiębiorstwa. W dotychczasowej praktyce, w toku postępowań w przedmiocie oceny legalności decyzji nacjonalizacyjnych, nie zaobserwowano „zbywania roszczeń do nieruchomości” stanowiących znacionalizowany majątek spółek prawa handlowego. Ze względu na fakt, iż artykuł wskazywany przez interpelujących nie określa szczegółów transakcji, brak jest danych umożliwiających jej precyzyjną analizę. Niemniej transakcje polegające na sprzedaży „roszczeń do nieruchomości” przez spadkobierców akcjonariuszy spółki, której byli właścicielami, nie mogą rodzić skutków względem spółki, a tym samym zabezpieczać ich nabywcy przed zgłaszaniem tych roszczeń. W sytuacji natomiast, gdy zbywcą roszczeń jest spółka, a roszczenie jest niewątpliwe, transakcje takie mogą być przedmiotem oceny z punktu widzenia odpowiedzialności za działania na szkodę spółki – „cena roszczeń” jest bowiem zawsze poniżej wartości realnej odzyskanej nieruchomości.

Z kolei z wyjaśnień przekazanych przez Komendę Główną Policji wynika, iż jednostki garnizonu stołecznego nie prowadziły postępowań przygotowawczych obejmujących swoim zakresem zagadnienia:

— wyłudzenia przez spółkę Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst kwoty 5 mln zł od spółki J.W. Construction SA z tytułu „utraty rzekomo posiadanych przez reaktywowaną spółkę nieruchomości w dzielnicy Warszawa-Wola”,

— ujawnienia w publicznym obrocie papierami wartościowymi informacji poufnej, w rozumieniu art. 154 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 211, poz. 1384, z późn. zm.), polegającego na opublikowaniu w dzienniku informacji na temat wypłaty przez notowaną na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie SA spółkę J.W. Construction SA odszkodowania na rzecz spółki Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst.

Jednocześnie należy wyjaśnić, iż Policja nie wykonuje czynności kontrolnych. Zgodnie bowiem z art. 14 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.) w granicach swych zadań Policja w celu rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw wykonuje czynności: operacyjno-rozpoznawcze, dochodzeniowo-śledcze i administracyjno-porządkowe. Dlatego brak jest podstaw do podejmowania przez Policję działań o charakterze kontrolnym.

Z treści interpelacji oraz artykułu prasowego, na który powołują się posłowie, nie wynika, jakiego rodzaju wątpliwości „fiskalno-podatkowe” budzi opisany stan faktyczny. Biorąc pod uwagę, iż spółka nie została wpisana do KRS oraz brak wiedzy na temat rozszczenia i transakcji, nie jest możliwe określenie skutków podatkowych związanych z płatnościami przekazanymi przez J.W. Construction SA.

Jeśli chodzi o wykonywanie przez generalnego inspektora informacji finansowej obowiązków określonych w ustawie z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 276, z późn. zm.), stwierdzić należy, iż zgodnie z art. 14 ust. 2 ustawy obowiązek niezwłocznego informowania generalnego inspektora informacji finansowej o ewentualnych przestępstwach, w granicach swoich kompetencji, mają prokuratura, Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralne Biuro Antykorupcyjne oraz jednostki podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych i przez niego nadzorowane. Do dnia dzisiejszego generalny inspektor informacji finansowej nie otrzymał informacji o ewentualnym przestępstwie przedstawionym w interpelacji.

Dodać należy, iż służby podległe ministrowi finansów, z uwagi na brak informacji o naruszeniu interesów ekonomiczno-podatkowych państwa, nie podejmowały działań w stosunku do spółki Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst, szczególnie że istnieją przesłanki, z których można wywieść, iż dany podmiot nie istnieje jako osoba prawna.

W odniesieniu do pytania o informację, czy spółka Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst została reaktywowana na podstawie akcji, które znajdowały się w związku z wykonaniem układów indemnizacyjnych w Ministerstwie Finansów i zostały stamtąd ukradzione, wyjaśniam, iż nie ma dowodów na okoliczność przechowywania w Archiwum Zakładowym Ministerstwa Finansów akcji spółki Towa-

rzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst ani tym bardziej ich kradzieży.

Z uwagi na stopień skomplikowania niniejszej sprawy, brak rejestracji spółki Towarzystwo Fabryki Maszyn Gerlach i Pulst w Krajowym Rejestrze Sądowym, ograniczone dane dotyczące samej transakcji, a także brak stanowiska Komisji Nadzoru Finansowego, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Centralnego Biura Antykorupcyjnego gromadzenie informacji w sprawie nie zostało zakończone i odpowiedź na interpelację zostanie uzupełniona niezwłocznie po uzyskaniu dalszych wyjaśnień.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie raportu spółki PL.2012 na temat
stanu przygotowań do organizacji Euro 2012
(24127)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Piotra Stanke przekazaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r. (sygnatura: SPS-023-24127/11), dotyczącą budowy dróg na Euro 2012, uprzejmie przedstawiam informacje w sprawie.

Zgodnie z aktualnym masterplanem dostępnym na stronie internetowej Ministerstwa Sportu i Turystyki w ramach przygotowań do Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012™ ujęto inwestycje na odcinkach o dł. 829,1 km autostrad i dróg ekspresowych. W całej Polsce obecnie w budowie i przebudowie znajduje się łącznie 1431 km dróg krajowych. Trwają prace przy budowie 708 km autostrad, 609 km dróg ekspresowych i 93 km obwodnic. Realizowana jest także przebudowa 21 km istniejącej sieci.

Drogowe projekty infrastrukturalne realizowane przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad zostały podzielone w wymienionym masterplanie według ich znaczenia dla sprawnej organizacji turnieju na odcinki kluczowe (autostrady) i odcinki ważne (drogi krajowe), tj.:

— transport drogowy – kluczowe projekty infrastrukturalne (autostrady):
a) autostrada A1 Nowe Marzy – Toruń – 62,4 km,
b) autostrada A1 Toruń – Stryków – 144 km,
c) autostrada A1 Pyrzowice – Maciejów – Sośnica – 44,1 km,

- d) autostrada A1 Sońnica – Gorzyczki – 47,8 km,
- e) autostrada A2 Nowy Tomyśl – Świecko – 105,9 km,
- f) autostrada A2 Stryków – Konotopa – 91 km,
- g) autostrada A4 Kraków – Tarnów, odc. Szarów – Krzyż – 56,8 km,
- h) autostrada A4 Tarnów – Rzeszów, odc. Krzyż – Rzeszów Wsch. – 78,4 km,
- i) autostrada A4 Rzeszów – Korczowa – 88,2 km,
- j) autostrada A8 obwodnica Wrocławia – 35,5 km,
- transport drogowy – ważne projekty infrastrukturalne (drogi ekspresowe):
 - a) droga ekspresowa S5 Gniezno – Poznań – 35 km,
 - b) droga ekspresowa S2 Konotopa – Puławska wraz z odc. lotnisko – Marynarska – 20,1 km,
 - c) droga ekspresowa S7 Gdańsk – Koszwały (południowa obwodnica Gdańska) – 17,9 km,
 - d) droga ekspresowa S8/S7 Opacz – Paszków – dla etapu I, węzeł Salomea – 2 km.

Budowa wszystkich zadań drogowych ujętych w aktualnym masterplanie, realizowanym w ramach przygotowań do Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012™, została rozpoczęta przez obecną administrację drogową. Zakończenie większości kontraktów, czyli zakończenie wszystkich prac budowlanych, w tym prac wykończeniowych, których realizacja może nastąpić już po udostępnieniu odcinka kierowcom, zgodnie z art. 59 ust. 3 Prawa budowlanego z 7 lipca 1994 r. (Dz. U. 2010 Nr 243, Poz. 1623), przewidziano przed rozpoczęciem turnieju finałowego.

W przypadku kilku kontraktów, których ostateczne zakończenie przewidziano już po mistrzostwach, przewidziano różne zapisy, z których wynika, że ruch pojazdów będzie możliwy jeszcze przed turniejem finałowym. W części tych kontraktów, jak np. w kontrakcie na budowę drogi ekspresowej S8 na odcinku Salomea – Wolica w granicach m.st. Warszawy, zastosowano bezpośrednie zapisy, gwarantujące dostęp do dróg dla kierowców z końcem maja 2012 r. W pozostałych kontraktach, których całkowite zakończenie przewidziano po turnieju finałowym, stosowane są harmonogramy prac, na podstawie których inwestor jest w stanie określić, kiedy możliwe będzie udzielenie zgody na warunkowe dopuszczenie odcinka do ruchu.

Ponadto warto również zauważyć, że udostępnianie na stronie spółki PL.2012 harmonogramy oraz stosowane w nich oznaczenia mówiące o relacji zawiązania rzeczowego do czasu odnoszą się do terminu zakończenia kontraktu, a więc nie odnoszą się do terminu rozpoczęcia Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012™. Odnotowane opóźnienia, chociaż są niepożądane przez kierowców, którzy z niecierpliwością wyczekują na oddanie do ruchu tak licznie budowanych dróg, w większości przypadków nie mają żadnego wpływu na sprawną organizację wspomnianego turnieju, bowiem terminy zakończenia kontraktów wyznaczono z wyprzedzeniem w stosunku do meczów finałowych mistrzostw. Obecnie, kiedy prace budowlane postępują w zintensyfikowa-

nym tempie na wielu odcinkach budowanych dróg, resort nie dysponuje wiarygodnymi informacjami, z których wynikałoby, aby odnotowanych opóźnień nie udało się nadrobić w stopniu umożliwiającym przejazd drogami przez kibiców piłki nożnej.

Odnosząc się do pytania o przyczyny opóźnień, należy pamiętać, że źródła wystąpienia ryzyka faktycznych i/lub potencjalnych opóźnień w realizacji kontraktów drogowych są liczne i w większości przypadków nie zależą od inwestora. Inwestor bowiem nie jest w stanie przewidzieć, na którym odcinku prace archeologiczne wydłużą się, na którym odcinku zaistnieje konieczność wprowadzenia zmian technologicznych do kontraktów czy wreszcie na którym odcinku zawiodą wykonawcy, którzy bądź odstąpią od kontraktów z przyczyn niezależnych od inwestora, bądź, szukając dodatkowego zysku, wystąpią z nieuzasadnionymi wnioskami o zmianę technologii budowy. Warto w tym miejscu podkreślić, że obowiązkiem inwestora, będącego reprezentantem interesu publicznego, jest każdorazowe wnikliwe analizowanie ewentualnych wniosków wykonawców, aby wykluczyć nieuczciwą motywację i tym samym uchronić Skarb Państwa przed niepotrzebnymi wydatkami.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie niektórych zapisów statutów
jednostek samorządu terytorialnego (24128)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-023-24128/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Piotra Stanke w sprawie niektórych zapisów statutów jednostek samorządu terytorialnego uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie przepisami ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) o ustroju powiatu stanowi jego statut, który określa m.in. organizację wewnętrzną oraz tryb pracy organów powiatu, komisji powoływanych przez radę powiatu, a także zasady tworzenia klubów radnych. Uchwalenie statutu oraz stanowienie pozostałych aktów prawa miejscowego należy do wyłącznej właściwości rady powiatu.

Nadzór nad działalnością powiatu sprawuje prezes Rady Ministrów oraz wojewoda, a w zakresie spraw finansowych – regionalna izba obrachunkowa. Organy nadzoru mogą wkraczać w działalność powiatu tylko w przypadkach określonych ustawami. W odniesieniu do nadzoru nad aktami prawa miejscowego stanowionymi przez organy powiatu należy zauważyć, iż uchwała sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia jej doręczenia organowi nadzoru.

W tym miejscu pragnę poinformować, iż organem właściwym do badania zgodności z prawem działania rady powiatu w kontekście działań podejmowanych przez przewodniczącego rady, wykonującego swoje obowiązki na podstawie statutu powiatu, jest właściwy miejscowo wojewoda, tj. wojewoda pomorski. Jednocześnie uprzejmie informuję, że minister spraw wewnętrznych i administracji nie jest władny do dokonywania wiążącej wykładni statutów jednostek samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych
osobom niepełnoletnim (24129)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych osobom niepełnoletnim, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka, znak: SPS-023-24129/11, z 29 sierpnia br., informuję, że podzielam przekonanie pana posła o szkodliwości palenia tytoniu oraz częstych przypadkach naruszenia przez sprzedawców prawa zakazującego sprzedaży tytoniu osobom niepełnoletnim. Uważam także, że dotychczasowe sankcje (kara grzywny do 2000 zł na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych – Dz. U. z 1996 r. Nr 10, poz. 55, z późn. zm.) nie są wystarczająco skutecznym środkiem dyscyplinowania nieuczciwych, łamiących prawo kupców. Dlatego przed dwoma laty, podczas prac nad komisyjnym projektem nowelizacji wymienionej wyżej ustawy, Ministerstwo Zdrowia podjęło starania o wprowadzenie obowiązku uzyskiwania zezwoleń na prowadzenie sprzedaży wyrobów

tytoniowych oraz surowych sankcji w przypadku naruszenia warunków korzystania z zezwolenia. Proponowane rozwiązania nie znalazły jednak wystarczającego poparcia. Rozważane będzie ponowne podjęcie tego tematu przy kolejnej inicjatywie legislacyjnej dotyczącej tej ustawy. Dlatego z zadowoleniem przyjmuję opinie pana posła w sprawie regulacji obrotu wyrobami tytoniowymi.

Odnosnie do pozostałych kwestii podniesionych w interpelacji wyjaśniam.

1. Mimo istotnego spadku rozpowszechnienia palenia tytoniu (zwłaszcza wśród dorosłych mężczyzn) epidemia tytoniowa stanowi nadal poważne zagrożenie zdrowia w naszym kraju.

Codziennie pali tytoń 33,5% dorosłych mężczyzn (5,2 mln) i 21% dorosłych kobiet (3,5 mln) – łącznie 27% osób dorosłych (8,7 mln). Okazjonalnie pali 1,1 mln Polaków (około 3,3% u obu płci). Na początku lat 90., przed wdrożeniem wielokierunkowych działań profilaktycznych i interwencyjnych, palących było 51% mężczyzn i 25% kobiet. Z powodu chorób odtytoniowych umiera rocznie ponad 60 tys. osób, w tym ponad 40 tys. w wieku 35–69 lat.

2. Przychylając się do wniosków ze środowisk kupieckich, wprowadzono już w 2003 r. na wniosek ministra zdrowia do cytowanej wyżej ustawy upoważnienie sprzedawców do żądania od kupującego wyroby tytoniowe dokumentu potwierdzającego pełnoletniość. W sytuacji gdy nie ma istotnych przeszkód formalnych dla respektowania zakazu sprzedaży tytoniu osobom niepełnoletnim, a sprzedawcy naruszają prawo na skutek własnej niefrasobliwości lub z nadmiernej chęci zysku, wydaje się konieczne wprowadzenie surowych reguł prowadzenia handlu wyrobami tytoniowymi.

3. Nadzorowanie działalności gospodarczej, w tym obrotu wyrobami tytoniowymi, nie jest domeną ministra zdrowia. Natomiast stwierdzone w badaniach zjawiska społeczne niekorzystne dla ochrony zdrowia, jak dostępność wyrobów tytoniowych dla dzieci i młodzieży mimo wprowadzonych regulacji prawnych, są sygnalizowane instytucjom sprawującym nadzór nad rynkiem (UOKiK) i bezpieczeństwem publicznym (Policja, straż miejska) i znajdują należyte w tych instytucjach zrozumienie.

4. W ramach Międzyresortowego Zespołu Koordynacyjnego Programu Ograniczania Zdrowotnych Następstw Palenia Tytoniu dokonywana jest m.in. bieżąca ocena stanu przestrzegania prawa w związku z paleniem tytoniu i funkcjonowaniem rynku wyrobów tytoniowych. Uzgadniane są także działania służb kontrolnych służące eliminowaniu nielegalnych praktyk. W 2010 r. straż miejskie i gminne ujawniły 33 540 wykroczeń określonych w przepisach karnych ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych, z których znaczna część dotyczyła nielegalnej sprzedaży wyrobów tytoniowych. W 20 124 przypadkach zastosowano środki oddziaływania wychowawczego przewidziane w art. 41 Kodeksu wykroczeń,

w pozostałych stosowano grzywny i wnioski o ukaranie przez sąd. Podobne zasady różnicowania odpowiedzialności stosownie do sytuacji będą stosowane również w przyszłości, przy czym w miarę upowszechniania informacji i wyjaśnień dyscyplinujące sankcje karne mogą odgrywać większą rolę.

5. Od 1997 r. realizowany jest międzysektorowy, interdyscyplinarny program, którego celem jest ograniczenie konsumpcji tytoniu i jej negatywnych skutków zdrowotnych. Integralnym elementem tego programu jest upowszechnianie informacji o ryzyku związanym z używaniem tytoniu oraz edukacja zdrowotna dzieci i młodzieży. Od 2002 r. wychowanie zdrowotne w przedszkolach i szkołach obejmujące m.in. profilaktykę uzależnienia od tytoniu jest realizowane zgodnie z podstawą programową określoną rozporządzeniem ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 26 lutego 2002 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. Nr 51, poz. 458, z późn. zm.), a następnie rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17). W przedszkolach i oddziałach przedszkolnych szkół podstawowych realizowany jest krajowy program edukacji antytytoniowej „Czyste powietrze wokół nas”, adresowany do dzieci w wieku 5–6 lat oraz ich rodziców i opiekunów. W szkołach obok licznych programów autorskich spełniających warunki podstawy programowej i realizujących cele profilaktyki uzależnienia od tytoniu wprowadzono w 2010 r. dwa programy pilotażowe: „Nie pal przy mnie, proszę” – dla uczniów klas I–III szkół podstawowych oraz „Znajdź właściwe rozwiązanie” – dla uczniów starszych klas szkół podstawowych i gimnazjów.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie finansowania leczenia
osób nieubezpieczonych (24130)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Tadeusza Woźniaka, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-023-24130/11, proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Warunki udzielania i zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, a także zasady i tryb finansowania tych świadczeń, w tym również udzielanych osobom nieubezpieczonym, określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zwana dalej „ustawą o świadczeniach”, oraz przepisy aktów wykonawczych do tej ustawy. Ustawa ta, realizując wyrażony w art. 68 Konstytucji RP obowiązek zapewnienia obywatelom, niezależnie od ich sytuacji materialnej, równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych, opiera się na zasadach równego traktowania obywateli oraz solidarności społecznej. Zgodnie ze wskazaną zasadą solidarności społecznej wszyscy świadczeniobiorcy, tj. osoby ubezpieczone oraz inne osoby, które spełniają wskazane w ustawie wymogi, mają prawo do takich samych świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych.

Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje świadczenia opieki zdrowotnej ze środków budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister zdrowia, udzielane osobom innym niż ubezpieczone, posiadającym obywatelstwo polskie i posiadającym miejsce zamieszkania na terytorium RP zgodnie z:

— art. 12 pkt 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tj. osobom uprawnionym na podstawie ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, z późn. zm.),

— art. 12 pkt 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tj. osobom uprawnionym na podstawie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.),

— art. 12 pkt 4 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tj. osobom uprawnionym na podstawie ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.),

— art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tj. osobom nieubezpieczonym, które spełniają kryterium dochodowe, o którym mowa w art. 8 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2008r. Nr 115, poz. 728), co do których nie stwierdzono okoliczności, o której mowa w art. 12 tej ustawy,

— art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tj. osobom nieubezpieczonym, które nie ukończyły 18. roku życia lub są w okresie ciąży, porodu i połogu.

Odnosząc się do kwestii monitorowania zapewnienia opieki zdrowotnej osobom nieubezpieczonym, uprzejmie wyjaśniam, że Ministerstwo Zdrowia monitoruje finansowanie opieki zdrowotnej ww. osobom nieubezpieczonym. Zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 lipca 2008 r. w sprawie sposobu i trybu finansowania z budżetu państwa

świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 137, poz. 858) minister zdrowia nie jest bezpośrednim płatnikiem tych świadczeń, natomiast zobowiązany jest do refundacji kosztów poniesionych przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Kwota dotacji na ten cel stanowi refundację rzeczywiście poniesionych kosztów. Centrala funduszu na podstawie danych otrzymanych z oddziałów wojewódzkich sporządza miesięczne sprawozdanie z wykonanych przez świadczeniodawców i rozliczonych przez fundusz świadczeń, a następnie przekazuje sprawozdanie ministrowi zdrowia wraz z wnioskiem o uruchomienie dotacji. Należy podkreślić, iż sprawozdania wraz z wnioskami są przekazywane przez centralę funduszu terminowo, zgodnie z wymogami zawartymi w tym rozporządzeniu.

Jednocześnie wyjaśniam, że rozliczenie świadczeń udzielonych osobom uprawnionym następuje na podstawie przepisów rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 81, poz. 484). Zgodnie z przepisami ww. rozporządzenia dotyczącymi sposobu finansowania świadczeń należność z tytułu realizacji świadczeń, o których mowa w wyżej wymienionych ustawach, określona jest w odrębnych rachunkach, dotyczących poszczególnych kategorii osób, przekazywanych przez świadczeniodawcę płatnikowi, którym jest Narodowy Fundusz Zdrowia. Podstawą rozliczenia wykonanych świadczeń jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej podpisana pomiędzy świadczeniodawcą i Narodowym Funduszem Zdrowia.

W roku 2009 wysokość dotacji, z której Narodowy Fundusz Zdrowia sfinansował świadczenia opieki zdrowotnej dla poszczególnych osób z wyżej wskazanych tytułów, wyniosła 152 mln zł, a świadczeń opieki zdrowotnej udzielono 70 000 osobom. Natomiast w roku 2010 r. wysokość dotacji na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej dla kategorii osób określonych w art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz art. 12 pkt 2–4 wyniosła już 200 mln zł, a świadczeń opieki zdrowotnej udzielono 110 000 osobom. Kwota dotacji rośnie więc w kolejnych latach i minister zdrowia przekazuje dotację na wszystkie świadczenia z ww. tytułów, które sfinansował Narodowy Fundusz Zdrowia.

Odnosząc się do kwestii sytuacji opieki zdrowotnej nad dziećmi ze środowisk osób nieubezpieczonych, uprzejmie wyjaśniam, iż na podstawie przepisów ustawy o świadczeniach prawo do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej mają także, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3m świadczeniobiorcy posiadający obywatelstwo polskie i posiadający miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, którzy nie ukończyli 18. roku życia. Oznacza to, iż prawo do świadczeń opieki zdrowotnej przysługuje dzieciom do osiągnięcia 18. roku życia niezależnie od uprawnień z tytułu ubezpieczenia zdrowotnego. Natomiast kwestia finansowania tych świadczeń uregulowana jest w przepisach ww. rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie sposobu i trybu finansowania z budżetu państwa świadczeń opieki zdrowotnej. Zgodnie

z § 2 tego rozporządzenia Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje świadczenia opieki zdrowotnej udzielone na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy ze środków budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister zdrowia. W myśl art. 97 ust. 8 ustawy o świadczeniach na sfinansowanie ww. świadczeń opieki zdrowotnej NFZ otrzymuje środki z budżetu państwa w postaci dotacji. Kwota dotacji na ten cel stanowi refundację rzeczywiście poniesionych kosztów.

Celem ustawodawcy było wprowadzenie takich regulacji prawnych w ustawie o świadczeniach, aby wszystkie dzieci zostały objęte systemem opieki zdrowotnej i miały zapewniony bezpłatny dostęp do świadczeń. Dlatego też w sytuacji gdy rodzice czy opiekunowie dziecka posiadają tytuł do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym, zgodnie z art. 67 ust. 3 ww. ustawy, są zobowiązani dokonać zgłoszenia do ubezpieczenia członków rodziny. Niewykonanie obowiązku dokonania zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego traktowane jest jako wykroczenie i podlega karze grzywny zgodnie z art. 193 pkt 1 cytowanej ustawy. Ubezpieczenie dziecka jako członka rodziny jest możliwe do ukończenia przez nie 18. roku życia, a w przypadku kontynuowania nauki do 26. roku życia. Jeśli dziecko dotknięte jest niepełnosprawnością w stopniu znacznym – bez ograniczenia wieku.

Natomiast w przypadku gdy rodzice czy opiekunowie dziecka nie posiadają tytułu do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym, w ustawie wprowadzono także inne tytuły, na podstawie których dzieci i młodzież są objęte ubezpieczeniem zdrowotnym. W myśl art. 66 ust. 1 pkt 17 i 18 ustawy o świadczeniach obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają uczniowie oraz słuchacze zakładów kształcenia nauczycieli oraz dzieci przebywające w placówkach pełniących funkcje wychowawcze, opiekuńcze, resocjalizacyjne lub lecznicze, jeśli nie podlegają ubezpieczeniu z innego tytułu, są zgłaszane do ubezpieczenia odpowiednio przez szkołę, placówkę lub dom, w których dziecko przebywa, i to one opłacają składkę ubezpieczeniową.

Natomiast na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 19 ustawy o świadczeniach w przypadku dzieci nieprzebywających w wyżej wymienionych placówkach i domach, które nie podjęły jeszcze realizacji obowiązku szkolnego, a jednocześnie nie posiadają innego tytułu do ubezpieczenia, zgłaszane są do ubezpieczenia przez ośrodek pomocy społecznej, który opłaca za nie składkę ubezpieczeniową. Obowiązek taki powstaje z dniem uznania przez ośrodek pomocy społecznej zasadności objęcia ubezpieczeniem, a wygasa w chwili rozpoczęcia realizacji przez dziecko obowiązku szkolnego (wówczas szkoła przejmuje obowiązek ubezpieczenia swojego ucznia) lub w przypadku uznania na podstawie wywiadu środowiskowego, że warunki materialne opiekunów prawnych lub faktycznych dziecka umożliwiają dobrowolne ubezpieczenie zdrowotne dziecka.

Ponadto, mając na względzie realizację normy zawartej w art. 68 konstytucji oraz biorąc pod uwagę możliwość sytuacji, w której dziecko nie zostało ob-

jęte ubezpieczeniem zdrowotnym jako członek rodziny lub nie zostało zgłoszone do ubezpieczenia zdrowotnego na podstawie ww. przepisów, ustawodawca wprowadził art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o świadczeniach, o którym była mowa powyżej, zapewniający wszystkim osobom posiadającym obywatelstwo polskie i posiadającym miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które nie ukończyły 18. roku życia, prawo do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Mając na uwadze przedstawione regulacje, należy stwierdzić, iż przedmiotowe zagadnienie zostało właściwie unormowane przepisami prawa, to znaczy, iż nie istnieje luka w prawie ani nie istnieją wątpliwości odnośnie do interpretacji ww. przepisów uprawniających do bezpłatnej opieki medycznej dla dzieci i młodzieży do 18. roku życia. W związku z czym nie ma sytuacji, w której ta grupa świadczeniobiorców znalazłaby się poza systemem opieki zdrowotnej określonym w ustawie o świadczeniach.

Podsumowując, należy stwierdzić, że minister zdrowia pokrywa ze środków publicznych wydatki ponoszone przez świadczeniodawców na osoby nieubezpieczone. Procedury w zakresie leczenia osób nieubezpieczonych przewidziane w ustawie o świadczeniach mają na celu ustalenie faktycznej sytuacji osoby nieubezpieczonej, wykluczając tym samym możliwość nadużyć.

Wyrazem takiego celu działania ustawy o świadczeniach jest art. 54, zgodnie z którym osobom nieubezpieczonym, określonym w art. 2 ust. 1 pkt 2, posiadającym obywatelstwo polskie i miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, spełniającym kryterium dochodowe, o którym mowa w art. 8 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 64, poz. 593, z późn. zm.), co do których nie stwierdzono okoliczności, o której mowa w art. 12 tej ustawy, przysługuje prawo do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych na zasadach i w zakresie określonym dla ubezpieczonych. Potwierdzenie tego prawa następuje na podstawie wydanej decyzji w trybie postępowania administracyjnego. Stroną tego postępowania jest osoba nieubezpieczona lub w przypadku stanu nagłego – świadczeniodawca udzielający świadczenia opieki zdrowotnej oraz wójt (burmistrz, prezydent) właściwej gminy.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że obecnie obowiązujące przepisy prawne regulują kwestię dostępu do świadczeń zdrowotnych osób nieubezpieczonych w sposób wystarczający do zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie dostępności badań specjalistycznych
na zlecenie lekarza pierwszego kontaktu
(24131)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Tadeusza Woźniaka, posła na Sejm RP, w sprawie dostępności badań specjalistycznych na zlecenie lekarza pierwszego kontaktu, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24131/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.) świadczeniobiorca ma zapewnione prawo do świadczeń z zakresu badań diagnostycznych, w tym medycznej diagnostyki laboratoryjnej, wykonywanych na podstawie skierowania lekarza ubezpieczenia zdrowotnego lub felczera ubezpieczenia zdrowotnego, zakwalifikowanych jako świadczenie gwarantowane. Jednocześnie lekarz podstawowej opieki zdrowotnej (lekarz POZ) zobowiązany jest przepisem art. 55 ust. 2 ww. ustawy do zapewnienia świadczeniobiorcom w kosztach własnej działalności również dostępu do badań diagnostycznych. Wykaz badań diagnostycznych, które zobowiązany jest wykonać i finansować lekarz POZ, a które są mu niezbędne przy realizacji świadczeń, określony został w części IV załącznika nr 1 do rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 139, poz. 1138, ze zm.).

Ponadto według zapisów § 8 ust. 1 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 81, poz. 484) świadczeniobiorca zobowiązany jest do zapewnienia udzielania świadczeń w sposób kompleksowy, w szczególności obejmujących wykonanie niezbędnych badań, w tym badań laboratoryjnych i diagnostyki obrazowej, oraz procedur medycznych związanych z udzielaniem tych świadczeń. Lekarz w zakresie działań mających na celu rozpoznanie chorób planuje i koordynuje postępowanie diagnostyczne stosownie do stanu zdrowia świadczeniobiorcy, informując świadczeniobiorcę o możliwościach postępowania diagnostycznego i leczniczego w odniesieniu do jego stanu zdrowia, oraz wskazuje podmioty właściwe do jego przeprowadzenia. Natomiast w przypadku gdy uzna to za konieczne, kieruje świadczeniobiorcę na konsultacje specjalistyczne lub leczenie szpitalne w celu dalszej diagnostyki i leczenia, przy czym lekarz ubezpieczenia zdrowotnego kierujący świadczeniobiorcę

do poradni specjalistycznej lub do leczenia szpitalnego powinien dołączyć do skierowania:

— wyniki badań diagnostycznych i przeprowadzonych konsultacji, będące w jego posiadaniu, umożliwiające lekarzowi ubezpieczenia zdrowotnego lub felczerowi ubezpieczenia zdrowotnego kierującemu postawienie wstępnego rozpoznania stanowiącego przyczynę skierowania,

— istotne informacje o dotychczasowym leczeniu specjalistycznym lub szpitalnym oraz zastosowanym leczeniu.

Mając na względzie przedstawione powyżej informacje, uprzejmie wyjaśniam, iż ocena procesu terapeutycznego i wskazanie niezbędnych działań, które muszą być podjęte do jego prawidłowej realizacji, pozostają w gestii lekarza prowadzącego. Według zapisów art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2008 r. Nr 136, poz. 857, ze zm.) lekarz ma obowiązek wykonywać zawód zgodnie ze wskazaniami aktualnej wiedzy medycznej, dostępnymi mu metodami i środkami zapobiegania chorobom, rozpoznawania i leczenia chorób, zgodnie z zasadami etyki zawodowej oraz z należytą starannością.

Odpowiadając zatem na pierwsze pytanie, uprzejmie informuję, iż lekarz, który odmówi podjęcia leczenia bez szczególnie ważnych powodów, może zawsze być pociągnięty do odpowiedzialności zawodowej za naruszenie Kodeksu Etyki Lekarskiej. Powody odmowy leczenia mogą podlegać kontroli, co ma miejsce zwłaszcza w razie złożenia przez pacjenta skargi do okręgowego rzecznika odpowiedzialności zawodowej. Zgodnie bowiem z obowiązującymi regulacjami pacjenci, których prawa zostały naruszone, mogą kierować skargi do:

— wydziałów spraw świadczeniobiorców w wojewódzkich oddziałach Narodowego Funduszu Zdrowia na świadczeniodawcę, z którym fundusz podpisał umowę,

— rzecznika praw pacjenta,

— kierownika zakładu opieki zdrowotnej, w którym doszło do naruszenia praw pacjenta,

— okręgowej izby lekarskiej, jeśli naruszenie jest spowodowane działalnością lekarza,

— okręgowej izby pielęgniarek i położnych, jeśli naruszenie jest spowodowane działalnością pielęgniarki lub położnej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż świadczeniobiorcy przysługuje także możliwość zmiany lekarza POZ poprzez złożenie deklaracji wyboru lekarza POZ do innego świadczeniodawcy. Według zapisów art. 28 cytowanej na wstępie ustawy świadczeniobiorca ma prawo wyboru lekarza, pielęgniarki i położnej POZ nie częściej niż dwa razy w roku kalendarzowym, a w przypadku każdej kolejnej zmiany wnosi opłatę w wysokości 80 zł. Opłata nie dotyczy jednak przypadku zmiany miejsca zamieszkania i sytuacji zaprzestania udzielania świadczeń opieki zdrowotnej przez wybranego lekarza, pielęgniarkę i po-

łożną POZ oraz innych przyczyn niezależnych od woli świadczeniobiorcy.

W odniesieniu do pytania dotyczącego zwrotu poniesionych kosztów za przeprowadzone prywatnie badania specjalistyczne uprzejmie wyjaśniam, iż w obecnie obowiązującym stanie prawnym odnoszącym się do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych brak jest podstaw do zwrotu wydatków poniesionych przez pacjenta na badania diagnostyczne wykonane poza powszechnym systemem ubezpieczenia zdrowotnego.

Odpowiadając na kolejne pytanie, uprzejmie wyjaśniam, iż do Ministerstwa Zdrowia bardzo rzadko wpływają indywidualne wystąpienia świadczeniobiorców w związku z odmową wystawienia przez lekarza skierowania na badania diagnostyczne.

Odnosząc się natomiast do kwestii małych limitów na podstawowe badania diagnostyczne, uprzejmie przypominam, iż lekarz podstawowej opieki zdrowotnej zobowiązany jest do zapewnienia świadczeniobiorcom dostępu do badań diagnostycznych w ramach kosztów własnej działalności. Badania diagnostyczne nie są świadczeniami odrębnie wycenionymi i kontraktowanymi przez Narodowy Fundusz Zdrowia w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej. Obowiązujące przepisy nie regulują także kwestii częstotliwości kierowania na badania, nie można więc mówić o jakichkolwiek limitach przy zlecaniu badań. Badania diagnostyczne są realizowane przez świadczeniodawcę w ramach umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartej pomiędzy tym świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia. W związku z tym lekarz, w przypadku gdy w jego ocenie zachodzi konieczność wykonania badań diagnostycznych, powinien wystawić świadczeniobiorcy skierowanie na badanie oraz wskazać miejsce, gdzie powinno być ono wykonane.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Szweda**

**w sprawie prawa do wcześniejszej emerytury
z tytułu pracy w szczególnych warunkach
i w szczególnym charakterze (24132)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy wystąpieniu Pana Marszałka z dnia

29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24132/11, interpelacją pana posła Stanisława Szweda w sprawie prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze uprzejmie wyjaśniam, że rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, z późn. zm.) wydane zostało na podstawie art. 55 uchylonej z dniem 1 stycznia 1999 r. ustawy z dnia 14 grudnia 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267, z późn. zm.).

W obowiązującym od tego dnia nowym systemie emerytalnym, określonym ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.), utrzymano na okres przejściowy preferencyjne uprawnienia do przechodzenia na wcześniejszą emeryturę, w tym możliwość stosowania przepisów rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników (...) m.in. wobec niektórych ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., na zasadach określonych w art. 46 i 184 tej ustawy. Jednym z warunków wymaganych do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest rozwiązanie stosunku pracy.

Prace uznane za wykonywane w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego, wymienione są w wykazach A i B stanowiących załącznik do tego rozporządzenia. Wykazy te zawierają listę prac rodzajowo zróżnicowanych wedle kryterium branżowego, które diametralnie różnią się od siebie, a stopień zagrożenia przy ich wykonywaniu – choćby ze względu na całkowicie odmienną specyfikę świadczonej pracy – jest zupełnie inny. Dlatego też prawo do emerytury z tytułu wykonywania tych prac uregulowane zostało odrębnie, wedle zasad wynikających z przepisów § 4 (wykaz A) oraz § 5–8a (wykaz B).

Wszyscy pracownicy zatrudnieni przy pracach wymienionych w wykazie A nabywają prawo do wcześniejszej emerytury na jednakowych zasadach, tj. po osiągnięciu wieku wynoszącego 55 lat dla kobiet lub 60 lat dla mężczyzn, udowodnieniu okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego odpowiednio 20 i 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Przy ustalaniu tego 15-letniego okresu możliwe jest również zaliczenie (zgodnie z § 4 ust. 3 omawianego rozporządzenia) okresów wykonywania prac w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie B, okresów pracy górniczej i zatrudnienia na kolei w rozumieniu ustawy emerytalnej, okresów służby w charakterze funkcjonariusza pożarnictwa, Milicji Obywatelskiej (obecnie Policji), organów bezpieczeństwa publicznego, Służby Więziennej oraz w charakterze żołnierza zawodowego.

Osoby, które wykonywały prace wymienione w wykazie B, podobnie jak pracownicy zatrudnieni przy pracach wymienionych w wykazie A, muszą udowodnić okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 20 lat – kobiety i 25 lat – mężczyźni. Zróżnicowany jest natomiast wiek wymagany do przyznania emerytury (50 lub 55 lat dla kobiet i 55 lub 60 lat dla mężczyzn), a także wymiar okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach (10–20 lat). Ponadto w stosunku do pracowników lotnictwa (dział I), portów morskich (dział II) oraz hutników (dział III) dodatkowo uzależniono osiągnięcie tego wieku w czasie zatrudnienia w szczególnych warunkach bądź w czasie innej pracy, do której wykonywania ich skierowano. Dlatego też przy ustalaniu prawa do emerytury na warunkach przewidzianych dla prac wymienionych w wykazie B nie zalicza się okresów wykonywania prac wymienionych w wykazie A.

Także odrębnie uregulowane zostały zasady przechodzenia na emeryturę osób wykonujących prace w szczególnym charakterze, wskazane w § 9–15 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników (...). Pracownikami zatrudnionymi w szczególnym charakterze są m.in. pracownicy organów kontroli państwowej (NIK), organów administracji celnej, dziennikarze (objęci układem zbiorowym pracy dziennikarzy) i nauczyciele. Okresów takiej pracy nie można jednak sumować, bo emerytura przysługuje z tytułu wykonywania konkretnego zatrudnienia, ujętego oddzielnie w § 9–15 rozporządzenia, i przez przewidziany w tych przepisach okres.

Na przykład w rozumieniu § 15 ww. rozporządzenia pracą wykonywaną w szczególnym charakterze jest praca nauczyciela, o której mowa w art. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.). Nie jest więc możliwe uzupełnienie 15-letniego okresu pracy w zawodzie nauczyciela zarówno okresem pracy w szczególnych warunkach, jak i innym, wymienionym w przepisach tego rozporządzenia, okresem pracy w szczególnym charakterze – i odwrotnie.

Pragnę dodać, że przepisy rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników (...) podlegały w tym zakresie ocenie Trybunału Konstytucyjnego. W orzeczeniu z dnia 20 maja 2008 r., sygn. SK 9/07, Trybunał Konstytucyjny podzielił stanowisko Sądu Najwyższego, że przy ustalaniu prawa do wcześniejszej emerytury nie jest możliwe łączenie okresów pracy w szczególnych warunkach z pracą w szczególnym charakterze.

Jeśli natomiast chodzi o pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656, z późn. zm.), uprzejmie wyjaśniam, że prawo do emerytury z tego tytułu przysługuje pracownikowi urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r.

Zgodnie z art. 4 tej ustawy na emeryturę pomostową może przejść kobieta w wieku 55 lat, a mężczyzna w wieku 60 lat, po udokumentowaniu okresów

składkowych i nieskładkowych wynoszących odpowiednio 20 i 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej zarówno przed 1 stycznia 2009 r., jak i po 31 grudnia 2008 r., oraz rozwiązaniu stosunku pracy.

Ustalając ten 15-letni okres zatrudnienia, uwzględnia się zatem okresy pracy w szczególnych warunkach wymienione w wykazach A i B stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników (...) i okresy pracy w szczególnym charakterze, wymienione w § 9–15 tego rozporządzenia, oraz okresy, w których wykonywane były prace wymienione w załączniku nr 1 lub 2 do ustawy o emeryturach pomostowych. Okresy te mogą być sumowane.

Jedynie w przypadku ubiegania się o emeryturę na warunkach przewidzianych w art. 5–10 ustawy o emeryturach pomostowych, tzn. w wieku niższym niż 55 lat – kobiety i 60 lat – mężczyźni, sumuje się wyłącznie te okresy pracy, które wymieniono w konkretnym przepisie stanowiącym podstawę do nabycia określonego świadczenia. Dotyczy to m.in. takich zawodów, jak pilot, nurek, hutnik, ratownik górski, maszynista pojazdu trakcyjnego, przy czym w niektórych przypadkach dotyczy to wyłącznie pracowników, którzy uzyskali orzeczenie o niezdolności do wykonywania takiej pracy.

Do wniosku o emeryturę należy dołączyć stosowne środki dowodowe uzasadniające prawo do tego świadczenia. Jeżeli zatem pracownik ubiega się o emeryturę z tytułu wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, ze świadectwa pracy (zaświadczenia) powinny również wynikać: charakter poszczególnych prac, ich wymiar i rodzaj określony ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników (...) oraz konkretne stanowiska, działy i pozycje wykazu załącznika do zarządzenia resortowego (w przypadku stosowania przez pracodawcę wykazów resortowych, o których mowa w § 1 tego rozporządzenia).

Zgodnie z art. 125 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, do którego odsyła także art. 28 ustawy o emeryturach pomostowych, obowiązkiem pracodawcy jest m.in. współdziałanie z pracownikiem w gromadzeniu dokumentacji wymaganej do przyznania świadczenia, wystawianie pracownikom zaświadczeń niezbędnych do ustalenia prawa do świadczeń i ich wysokości, w tym również dokumentów (zaświadczeń) w celu udowodnienia okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (art. 125a ust. 2), oraz przygotowanie wniosku o emeryturę, nie później niż na 30 dni przed zamierzonym terminem przejścia pracownika na to świadczenie.

Powołany przepis nakłada więc na pracodawcę również obowiązek udzielenia pracownikowi, na jego prośbę, informacji niezbędnych do ubiegania się o wcześniejszą emeryturę i pomocy w tym zakresie. Ponadto wydanie przez zakład pracy zaświadczenia

stwierdzającego zatrudnienie w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze musi poprzedzać oceną okoliczności, od których zależy treść takiego zaświadczenia.

Postępowanie mające na celu ustalenie, czy osoba zainteresowana spełnia przesłanki do nabycia określonego w ww. przepisach świadczenia, należy – zgodnie z art. 115 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i art. 24 ustawy o emeryturach pomostowych oraz z art. 68 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) – do kompetencji jednostek organizacyjnych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. ZUS jest instytucją zobowiązaną do ustalenia prawa i wysokości świadczeń z zakresu ubezpieczeń społecznych przy ścisłym i precyzyjnym stosowaniu obowiązujących przepisów.

ZUS przyzna prawo do emerytury, jeżeli na podstawie załączonych do wniosku dokumentów uzna, że dany pracownik spełnił wszystkie wymagane warunki do uzyskania tego świadczenia. Jednak w przypadku stwierdzenia braku odpowiednich dokumentów lub złożenia dokumentacji zawierającej nieścisłości albo budzącej jakiegokolwiek wątpliwości (np. wskazany przez pracodawcę rodzaj pracy nie został wymieniony w wykazie) ZUS ma prawo wydać decyzję odmowną, a osoby zainteresowane mogą dochodzić swoich praw w sądowym postępowaniu odwoławczym (w myśl art. 118 ust. 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych – na podstawie art. 477⁹–477^{14a} ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego – Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.).

Jedynie bowiem w postępowaniu sądowym dopuszczalne jest przeprowadzenie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności mających wpływ na prawo do świadczenia, i to zarówno wtedy, gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych kwestionuje jego treść, jak i wówczas, gdy dokument taki z różnych przyczyn nie może być sporządzony. Sąd ma obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz prawo do jego własnej oceny (art. 233 § 1 K.p.c.).

Stosownie do art. 365 § 1 K.p.c. prawomocny wyrok sądu wiąże nie tylko strony i sąd, który go wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe, w tym Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Przedstawiając powyższe, pragnę podkreślić, że zasady nabywania prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie mogą być dowolnie wykorzystywane w celu łagodzenia rygorów ustalania prawa do któregośkolwiek z tych świadczeń. Zarówno przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jak i ustawy o emeryturach pomostowych regulują sposób wygaszania tych uprawnień. Dlatego też w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej nie są podejmowane działania w kierunku zmiany unormowań zawartych w tym zakresie w przepisach powołanych ustaw.

Odnosząc się do kwestii przewlekłości postępowania sądowego, uprzejmie wyjaśniam, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej – podobnie jak Zakład Ubezpieczeń Społecznych – nie ma możliwości ingerowania w procedury sądowe, w tym również możliwości kontrolowania toku postępowania w sprawach indywidualnych.

Sądy są władzą odrębną i niezależną od innych władz, co jednoznacznie wynika z art. 173 Konstytucji RP. Sądy mają więc konstytucyjnie zapewnioną niezawisłość, co stanowi jedną z gwarancji prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Nadzór nad działalnością sądów powszechnych sprawuje – w oparciu o przepisy art. 38 § 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001r. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) – minister sprawiedliwości.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożenny Bukiewicz**

**w sprawie trudności przy uzyskiwaniu
przez sybiraków statusu osób
represjonowanych (24133)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24133/11, interpelację poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie trudności przy uzyskiwaniu przez sybiraków statusu osób represjonowanych, w oparciu o wyjaśnienia przekazane przez prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W odniesieniu do osób, które ubiegają się o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z pobytem na przymusowych zesłaniach i deportacji w ZSRR oraz w innych miejscach odosobnienia, mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371, z późn. zm.).

W świetle art. 12 ust. 2–4 powołanej ustawy za niezdolność do pracy pozostającą w związku z pobytem w miejscach, o których mowa w przepisach ustawy, uważa się niezdolność do pracy będącą następstwem zranień, kontuzji bądź innych obrażeń lub chorób powstałych w związku z tym pobytem. Zwią-

zek zranień, kontuzji bądź innych obrażeń lub chorób z pobytem w miejscach, o których mowa powyżej, a także związek niezdolności do pracy z takim pobytem ustala lekarz orzecznik i komisja lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na podstawie bezpośredniego badania osoby zainteresowanej oraz analizy posiadanej dokumentacji medycznej. Każdy wniosek o przyznanie świadczeń rozpatrywany jest indywidualnie. Dokonując oceny niezdolności do pracy i jej związku z określonymi okolicznościami, uwzględnia się charakter i przebieg wszystkich procesów chorobowych oraz ich wpływ na stan czynnościowy organizmu, biorąc pod uwagę stopień zaawansowania schorzeń, rodzaj prowadzonego leczenia i jego skuteczność oraz wiek badanego. Orzeczenie wydawane jest na podstawie analizy dokumentacji medycznej i zawodowej oraz po przeprowadzeniu bezpośredniego badania stanu zdrowia osoby, w stosunku do której ma być ono wydane. Lekarz orzecznik i komisja lekarska zakładu mogą – przed wydaniem orzeczenia – uzupełnić dokumentację medyczną, w szczególności o opinie lekarza konsultanta lub psychologa albo o wyniki badań dodatkowych lub obserwacji szpitalnej.

Nabycie prawa do renty przez osobę represjonowaną nie wynika z samego faktu podlegania represjom, ale wymaga wykazania, że stwierdzona niezdolność do pracy pozostaje w związku z pobytem w miejscach represjonowania i jest następstwem zranień, kontuzji bądź innych obrażeń lub chorób pozostających w związku z takim pobytem.

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wyjaśnił także, że w ramach nadzoru nad wykonywaniem orzecznictwa lekarskiego prowadzona jest kontrola prawidłowości i jednolitości stosowania zasad orzecznictwa o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników i komisje lekarskie zakładu. W drugim półroczu 2009 r. kontroli w wymienionym trybie poddano wybrane sprawy rozpatrywane w oddziale zakładu w Zielonej Górze. Wyniki tej kontroli wykazały, że wszystkie analizowane orzeczenia, nieustalające związku niezdolności do pracy z deportacją lub pobytem w miejscach odosobnienia, były prawidłowe.

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wyjaśnił również, że nie stwierdzono, aby orzeczenia wydane w tych sprawach przez lekarzy orzecznictwa lekarskiego w Zielonej Górze oparte były na innych zasadach niż w pozostałych oddziałach zakładu. Przy orzekaniu uwzględniono aktualny stan zdrowia, poddano analizie dokumentację z przebiegu leczenia oraz przebieg pracy zawodowej. Dokumentacja tych osób nie zawierała danych wskazujących, że w czasie pobytu na deportacji przebyły one choroby lub doznały zranień, kontuzji bądź innych obrażeń, w następstwie których utraciły zdolność do pracy zarobkowej. Zgodnie z wiedzą medyczną ich aktualny stan zdrowia jest następstwem chorób, które powstały i rozwinęły się w późniejszym okresie i w większości związane są z naturalnym procesem starzenia się organizmu. Biorąc pod uwagę charakter oraz przebieg rozpoznanych u tych osób schorzeń, brak było

podstaw do stwierdzenia, że orzeczona niezdolność do pracy pozostaje w związku z deportacją. W większości analizowanych spraw zainteresowane osoby odwołały się od decyzji odmawiających prawa do renty inwalidy wojennego do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. Prawidłowość ustaleń orzeczniczych w tych sprawach została również potwierdzona wyrokami sądów oddalającymi odwołania od decyzji odmawiających prawa do tego świadczenia.

Mając na uwadze powyższe, a także biorąc pod uwagę stan budżetu państwa, pragnę uprzejmie poinformować, że brak jest możliwości podjęcia działań zmierzających do przyznania statusu osoby represjonowanej bez orzekania niezdolności do pracy w związku z pobytem w miejscach represjonowania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożenny Bukiewicz**

**w sprawie ustawy o publicznym
transporcie zbiorowym (24134)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 29 sierpnia 2011 r., nr SPS-023-24134/11, przedstawiam poniższe informacje.

W dniu 1 marca 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011r. Nr 5, poz. 13), która zasadniczo zmieniła dotychczasowe zasady funkcjonowania i organizowania przewozów w publicznym transporcie zbiorowym. Zmiany te objęły także pasażerski transport kolejowy i m.in. dotyczyły organizowania publicznego transportu zbiorowego w strefie transgranicznej. Zgodnie z przepisami art. 7 ustawy organizowanie i dofinansowywanie tych przewozów jest zadaniem własnym samorządów właściwych ze względu na obszar działania lub zasięg przewozów. W budżecie państwa na 2011 r. w części 83: Rezerwy celowe nie została utworzona rezerwa celowa na finansowanie lub dofinansowanie zadań wynikających z ustawy o publicznym transporcie zbiorowym, ponieważ nie było podstawy prawnej.

Do dnia 28 lutego br. zgodnie z przepisami ustawy o transporcie kolejowym przewozy realizowane w stre-

fie transgranicznej mogły być dofinansowywane z budżetu państwa przez ministra infrastruktury w ramach umów o świadczenie usług publicznych. Takie dofinansowanie otrzymywała spółka Przewozy Regionalne sp. z o.o. na podstawie umowy ramowej oraz umów rocznych zawieranych z przewoźnikiem przez ministra. Na rok 2011 także została zawarta z tą spółką umowa roczna na dofinansowanie przedmiotowych przewozów. W związku z wejściem w życie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym minister infrastruktury postanowił o utrzymaniu dofinansowania dla połączeń przygranicznych uruchamianych przez Przewozy Regionalne sp. z o.o. Tym samym bieżący rok został potraktowany jako okres przejściowy i kursowanie większości z tych połączeń zostało zapewnione do końca okresu obowiązywania rozkładu jazdy 2010/2011, tj. do dnia 10 grudnia 2011 r.

Ze względu na brak podstawy prawnej (minister infrastruktury nie jest organizatorem przewozów transgranicznych od dnia 1 marca 2011 r.) minister infrastruktury nie mógł wnioskować o utworzenie rezerwy celowej budżetu państwa na rok 2012 na dofinansowanie połączeń kolejowych w strefie transgranicznej. Z wnioskiem w tej sprawie może zwrócić się do ministra finansów właściwy wojewoda.

Zasady tworzenia rezerw celowych określa art. 140 ust. 2, a tryb dysponowania środkami z rezerw celowych budżetu państwa reguluje art. 154 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.). Zgodnie z przepisami art. 154 ust. 1 tej ustawy podziału rezerw celowych dokonuje minister finansów w porozumieniu z właściwymi ministrami lub innymi dysponentami części budżetowych. Uruchamianie środków z rezerw celowych następuje zatem przez ministra finansów na wniosek właściwego dysponenta, którym w przypadku województwa jest właściwy wojewoda.

Jednocześnie informuję, że zgodnie z przepisami art. 3a ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o Funduszu Kolejowym (Dz. U. z 2006 r. Nr 12, poz. 61, z późn. zm.) w 2012 r. środki funduszu w kwocie 150 mln zł będą przeznaczone na współfinansowanie zadań własnych województw w zakresie organizowania regionalnych kolejowych przewozów pasażerskich wykonywanych na podstawie umów o świadczenie usług publicznych. Środki te zostaną podzielone pomiędzy województwa proporcjonalnie do liczby udziałów w spółce Przewozy Regionalne sp. z o.o. W związku z tym województwa przygraniczne będą mogły wygospodarować z własnych budżetów środki na dofinansowanie kolejowych przewozów transgranicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 14 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożenny Bukiewicz**

**w sprawie wprowadzenia zmian w systemie
monitoringu suszy rolniczej (24135)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak SPS-023-24135/11, interpelacją poseł Bożenny Bukiewicz w sprawie wprowadzenia zmian w systemie monitoringu suszy rolniczej, uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Zgodnie z definicją określoną w ustawie o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 150, poz. 1249, z późn. zm.) suszę oznaczają szkody spowodowane wystąpieniem w dowolnym sześciodekadowym okresie od dnia 1 kwietnia do dnia 30 września spadku klimatycznego bilansu wodnego poniżej wartości określonej dla poszczególnych gatunków roślin uprawnych i gleb.

Natomiast na podstawie art. 3 ust. 5 ww. ustawy minister właściwy do spraw rolnictwa ogłasza, w drodze obwieszczenia, w dzienniku urzędowym ministra właściwego do spraw rolnictwa oraz na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw rolnictwa, w okresie od dnia 1 czerwca do dnia 20 października, w terminie do 10 dni po zakończeniu sześciodekadowego okresu, wskaźniki klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych gatunków roślin uprawnych i gleb, z podziałem na województwa, na podstawie danych przekazanych przez Instytut Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa – Państwowy Instytut Badawczy.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy zakład ubezpieczeń odpowiada za szkody spowodowane przez suszę, jeżeli szkody w plonie głównym wyniosą co najmniej 25%. System monitoringu suszy rolniczej w Polsce został opracowany i uruchomiony w 2007 r. przez Instytut Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa Państwowy Instytut Badawczy w Puławach. System ten jest systematycznie rozwijany i doskonalony.

O wystąpieniu suszy decyduje cały kompleks warunków meteorologicznych i glebowych. Warunki meteorologiczne powodujące suszę są określane m.in. za pomocą klimatycznego bilansu wodnego. Klimatyczny bilans wodny określa się jako różnicę pomiędzy opadem atmosferycznym mierzonym standardowo na stacjach meteorologicznych a ewapotranspiracją potencjalną. Opad atmosferyczny jest podstawowym elementem mierzonym na stacjach meteorologicznych Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej (IMGW), natomiast wartość ewapotranspiracji potencjalnej oblicza się, wykorzystując wzór Penmana. Wartość ewapotranspiracji potencjalnej można również wyznaczyć z wystarczającą precyzją, korzystając ze wzorów uproszczonych, które uwzględniają pod-

stawowe elementy meteorologiczne (temperatura powietrza, promieniowanie słoneczne, usłonecznienie, zachmurzenie, wilgotność powietrza, niedosyt wilgotności, prędkość wiatru).

W ocenie występowania suszy oprócz wartości klimatycznego bilansu wodnego są brane pod uwagę właściwości retencyjne gleb ustalone według kategorii agronomicznych wydzielonych na podstawie map glebowo-rolniczych. Przestrzenne zróżnicowanie zdolności retencyjnych gleb jest, obok klimatycznego bilansu wodnego, czynnikiem decydującym o spełnieniu kryterium suszy na danym obszarze. W ten sposób uwzględnia się fakt silnego zróżnicowania podatności pokrywy glebowej Polski na skutki niedoboru wody, mierzonego wartościami klimatycznego bilansu wodnego – gleby lekkie są zdecydowanie mniej odporne na stres wodny od gleb średnich i ciężkich, co znajduje odzwierciedlenie w zróżnicowaniu kryteriów suszy i progów klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych kategorii agronomicznych gleb.

Wartości krytyczne klimatycznego bilansu wodnego oznaczające wystąpienie suszy zróżnicowano dla gatunków roślin (kukurydza, rzepak, rzepik, ziemniak, burak cukrowy, chmiel, tytoń oraz truskawki) lub grup roślin uprawnych (zboża ozime i jare, warzywa gruntowe, drzewa i krzewy owocowe oraz rośliny strączkowe), kategorii gleb i okresów rozwojowych. Do wyznaczenia progów klimatycznego bilansu wodnego wykorzystano statystyczno-empiryczne modele prognoz i model symulacyjny plonów, opracowane w Instytucie Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa Państwowym Instytucie Badawczym w Puławach. Instytut jest autorem i posiada wyłączne prawa do mapy glebowo-rolniczej w skali 1:100 000 i 1:25 000. Materiał ten jest utrzymywany w zasobach instytutu i służy realizacji licznych programów dla potrzeb administracji państwowej i samorządowej związanych z waloryzacją jakości i przydatności gleb, oceną stanu ich degradacji, oceną zasobów wodnych gleb i ich funkcji retencyjnych. W oparciu o mapy glebowe, w nawiązaniu do wartości klimatycznego bilansu wodnego, są definiowane obszary wystąpienia suszy w poszczególnych regionach Polski.

Przyjęty w określaniu obszarów, na których może wystąpić zjawisko suszy, wskaźnik klimatycznego bilansu wodnego, jest pod względem metodologicznym wskaźnikiem obiektywnym. Okres sześciodekadowy do określenia suszy rolniczej został wybrany z powodu najlepszej oceny tego zjawiska opisującego spadek polonów względem średnich wieloletnich plonów. Przedstawione przez IUNG PIB wartości klimatycznego bilansu wodnego dotyczą tylko i wyłącznie strat z powodu suszy. Tymczasem na plon wpływają również inne czynniki, jak m.in. agrotechnika, gleba czy inne elementy pogodowe, np. przymrozki, złe przezimowanie roślin.

System monitoringu suszy rolniczej pracuje w oparciu o dane z 294 stacji meteorologicznych. Celem uzyskania najbardziej miarodajnych wyników w systemie uwzględniane są stacje położone poniżej 500 m n.p.m. i spełniające kryterium wiarygodności w 100%. Wykorzystywa-

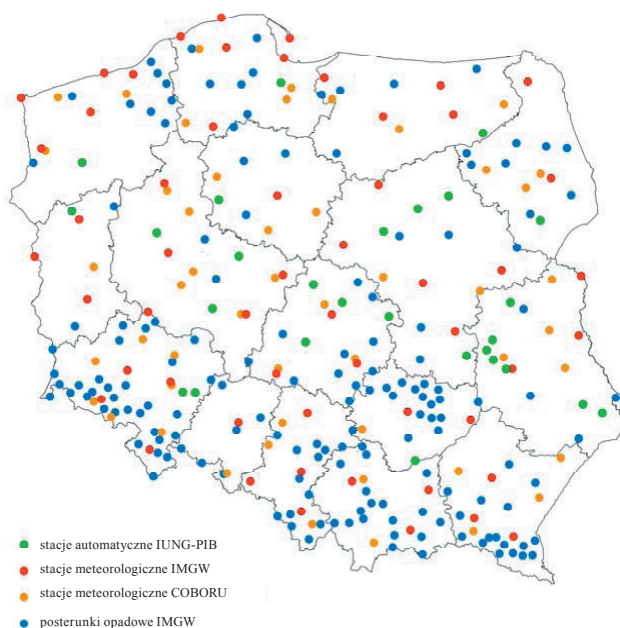
ne są zatem wszystkie dostępne w Polsce dane meteorologiczne spełniające wymagane kryteria.

W pełni podzielam zdanie pani poseł Bożenny Bukiewicz, że trzeba zwiększać liczbę stacji, lecz chcę poinformować, że robione jest to systematycznie i starania Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Instytutu Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa Państwowego Instytutu Badawczego dotyczą ciągłego zwiększenia liczby stacji. W pierwszym roku prowadzenia systemu monitoringu suszy rolniczej w Polsce dane meteorologiczne pochodziły z 227 stacji. W ostatnich latach instytut w ramach pozyskanych środków, m.in. w ramach dotacji przekazywanych przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, zakupił 27 nowych stacji. Obecna sieć względem roku 2007 uległa zwiększeniu w sumie o 67 stacji rozlokowanych w nowych miejscowościach na terenie kraju. Rozmieszczenie wszystkich stacji meteorologicznych, z których wykorzystywane są dane meteorologiczne w obliczeniach systemu monitoringu suszy rolniczej, przedstawia tabela 1 i rys. 1.

Tabela 1. Stacje meteorologiczne w systemie monitoringu suszy rolniczej w Polsce

Rok	Stacje synoptyczne IMGW	Posterunki opadowe IMGW	COBORU	IUNG PIB	Razem
2007	54	171	—	2	227
2008	54	176	—	3	233
2009	54	166	35	12	267
2010	53	163	50	16	282
2011	53	163	50	27	294

Rys. 1. Rozmieszczenie stacji meteorologicznych, z których dane wykorzystywane są w systemie monitoringu suszy rolniczej w Polsce (stan na lipiec 2011 r.)

Uprzejmie informuję, że zakup oraz instalacja jednej profesjonalnej automatycznej stacji meteorologicznej to wydatek ok. 50 tys. zł. Po zainstalowaniu stacji ponoszone są również wysokie koszty bieżącej eksploatacji. Koszty te obejmują m.in.: przesyłanie danych meteorologicznych drogą telefoniczną, utrzymanie serwera, wyposażenie jednostki zarządzającej w komputery, codzienne sprawdzanie poprawności wpływających danych, kilkukrotna w ciągu roku kontrola przyrządów meteorologicznych, naprawy lub zakup nowych czujników itp. Roczne koszty wynikające z eksploatacji jednej stacji meteorologicznej wynoszą zatem ok. 8 tys. zł.

Wykorzystywana obecnie sieć stacji na terenie województwa lubuskiego w systemie monitoringu suszy nie oddaje w pełni zróżnicowania przestrzennego opadów atmosferycznych. System z konieczności bazuje na interpolacji dostępnych danych pomiarowych, tworząc z pewnym błędem ciągłą warstwę klimatycznego bilansu wodnego. W celu oszacowania parametrów pogodowych dla obszarów pomiędzy stacjami wykorzystuje się metody interpolacji. Interpolacja oparta jest na założeniu, że element meteorologiczny pomiędzy stacjami zmienia się w sposób ciągły, przyjmując wartości z przedziału wyznaczonego przez wartości zarejestrowane w pobliskich stacjach. W interpolacji brane są pod uwagę elementy meteorologiczne średnie za dekadę: temperatura i wilgotność powietrza, prędkość wiatru, suma usłonecznienia oraz suma opadu atmosferycznego.

Do analiz wykonywanych w ramach systemu monitoringu suszy rolniczej wykorzystywane są również dane ze stacji znajdujących się w sąsiednich województwach. W pobliżu południowych granic województwa lubuskiego znajduje się pięć stacji opadowych i jedna stacja synoptyczna IMGW oraz dwie stacje COBORU zlokalizowane w województwie dolnośląskim. Do interpolacji danych wykorzystywane są również dane meteorologiczne ze stacji województwa wielkopolskiego oraz zachodniopomorskiego.

Należy również zauważyć, że najbardziej zróżnicowanym elementem meteorologicznym w przyrodzie jest opad atmosferyczny. W przypadku wystąpienia jednostkowego opadu różnica pomiędzy sumami opadu z bliskich miejscowości może się różnić i często rzeczywiście się różni. Natomiast przy agregacji sumy opadu do dłuższego okresu, jak to jest w przypadku systemu monitoringu suszy rolniczej, gdzie operuje się długim okresem agregacji wynoszącym aż sześć dekad, tj. okresem składającym się z ok. 60 dni, popełnienie błędu oceny tego elementu jest już dużo mniejsze.

Bazując na sześciodekadowym okresie, otrzymujemy różnice występujące pomiędzy miejscowościami, które są spowodowane rzeczywistymi różnicami wynikającymi z faktycznego zróżnicowania elementu meteorologicznego w terenie, a nie z przypadkowości. Tak więc taka interpretacja danych meteorologicznych upoważnia do stwierdzenia, że różnice wynikające z przypadkowości stają się mniej istotne i upraw-

nią do zastosowania procedury interpolacyjnej. Poza tym zastosowane metody interpolacji pozwalają na uwzględnienie wpływu odległości stacji na wyinterpolowaną wartość dla gminy. Od 1 kwietnia do 30 września zawarty jest 13 okresów sześciodekadowych, a dla każdego okresu opracowywany jest co 10 dni raport o zagrożeniu suszą rolniczą w Polsce.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 1 kwietnia 2010 r. w sprawie wartości klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych gatunków roślin uprawnych i gleb (Dz. U. Nr 75, poz. 480) określono krytyczne wartości klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych grup i gatunków roślin powodujące spadek plonów o 20%. W ramach systemu monitoringu suszy rolniczej w Polsce opracowano wartości krytyczne dla 14 grup i gatunków roślin, które oznaczają przeciętny spadek plonów w skali gminy o 20% w danym roku w stosunku do wartości średnich wieloletnich w Polsce.

Ocena zagrożenia wystąpienia suszy przeprowadzana jest nie tylko w oparciu o wykonywaną co 10 dni aktualną cyfrową mapę klimatycznego bilansu wodnego, ale również w oparciu o mapę kategorii glebowych prezentującą przestrzenną zmienność glebową. System, porównując kryteria zawarte w ustawie o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich z wymienionymi powyżej warstwami, określa dla każdej rośliny lub grupy roślin, czy na glebach danej kategorii został przekroczony próg klimatycznego bilansu wodnego. Dane porównywane są przestrzennie, tzn. porównywane są nie według jednostek administracyjnych, tylko w sposób ciągły, w oparciu o zasięgi wartości klimatycznego bilansu wodnego i poszczególnych kategorii glebowych. W ten sposób tworzona jest mapa prezentująca zagrożenie suszą dla każdej wymienionej rośliny lub grupy roślin. Na podstawie map obliczany jest udział powierzchni zagrożonych suszą w poszczególnych gminach.

W ramach systemu monitoringu suszy rolniczej prowadzony jest również monitoring wilgotności gleby, którego celem jest poznanie zależności pomiędzy stresem wodnym mierzonym ilością dni uwilgotnienia poniżej wartości krytycznej odpowiadającej punktowi trwałego wędnięcia roślin a plonem roślin w zróżnicowanych warunkach siedliskowych i klimatycznych. Uzyskane wyniki badań służą do weryfikacji wyznaczenia przestrzennych zasięgów zagrożenia suszy rolniczej dla kolejnych okresów sześciodekadowych w sezonie wegetacyjnym. Monitoring wilgotności gleby tworzony jest na obszarze całego kraju, z uwzględnieniem powierzchni szczególnie zagrożonych suszą rolniczą.

Pomiary wilgotności gleby dla potrzeb monitoringu suszy rolniczej prowadzone są w 20 gospodarstwach rolnych na terenie Polski. W ostatnim roku przybyły trzy miejscowości, w których prowadzone są pomiary wilgotności gleby. Stan uwilgotnienia gleby mierzony jest na 6 poziomach profilu glebowego do głębokości 1 m. Pomiary prowadzone są od początku okresu wegetacyjnego na 60 polach referencyj-

nych z różnymi uprawami i o różnej kategorii podatności gleby na suszę. Pomiary wykonywane są cyklicznie dwa razy w tygodniu. Aktualna wilgotność porównywana jest ze stanem uwilgotnienia gleby odpowiadającemu punktowi trwałego wędnięcia roślin.

Wyniki wilgotności gleby są upowszechniane za pomocą strony internetowej systemu monitoringu suszy rolniczej. Wyniki pomiarów wilgotności gleby wykorzystywane są do bieżącego określenia bilansu wody w glebie i stresu wodnego. Równocześnie z pomiarem wilgotności gleby prowadzone są obserwacje rozwoju fizjologicznego roślin, poziomu zachwaszczenia i porażenia chorobami. W okresie wegetacyjnym na polach referencyjnych rejestrowane są wszystkie zabiegi agrotechniczne dla potrzeb określenia plonu potencjalnego. Wyniki pomiarów przesyłane są systematycznie do zespołu koordynacyjnego system monitoringu suszy rolniczej.

Wdrożona w 2007 r. koncepcja monitoringu suszy rolniczej umożliwia zatem ocenę zagrożenia suszą rolniczą głównych upraw rolnych w oparciu o bieżące dane meteorologiczne oraz dane glebowe generowane na podstawie numerycznej mapy glebowo-rolniczej. Wyniki analiz prezentowane są na stronie internetowej (<http://www.susza.iung.pulawy.pl/>) w postaci map, jak też w formie tabelarycznej. Zawierają one informacje o zagrożeniu suszą dla poszczególnych roślin w danych okresach raportowania.

Zgodnie z systemem monitoringu suszy rolniczej w 2011 r. obowiązujące wartości krytyczne klimatycznego bilansu wodnego dla poszczególnych upraw zamieszczone w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 1 kwietnia 2010 r. w województwie lubuskim w pierwszych czterech okresach raportowania zostały znacznie przekroczone. W województwie lubuskim:

- susza objęła zdecydowaną większość roślin uprawnych,

- susza nie wystąpiła jedynie dla roślin okopowych, dla których wegetacja rozpoczęła się znacznie później niż dla pozostałych roślin oraz dla kukurydzy na ziarno ze względu na jej dużą odporność na suszę.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że weryfikacja zagrożenia suszą odbywa się w oparciu o aktualne pomiary wilgotności gleby, bieżącą ocenę rozwoju i wzrostu roślin oraz ich reakcję na zmieniające się warunki klimatyczne. Weryfikacja systemu monitoringu suszy polega na porównaniu wartości klimatycznego bilansu wodnego z wynikami pomiaru wilgotności gleby na polach referencyjnych i z wynikami bezpośrednich obserwacji łanu roślin. Wyniki pomiaru wilgotności umożliwiają oszacowanie ilości wody dostępnej dla roślin w dowolnym momencie sezonu wegetacyjnego oraz stwierdzenie jej niedoboru w oparciu o krzywą pF. Gdy stan uwilgotnienia gleby osiągnie poziom odpowiadający wodzie trudno dostępnej dla roślin ($pF = 3,7$), następuje zahamowanie wzrostu, wędnięcie lub usychanie dolnych liści, a przy wilgotności odpowiadającej $pF = 4,2$ (punkt trwałego

więdnienia) woda staje się niedostępna i następuje powolne zasychanie roślin.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że czynione starania w kierunku powiększenia liczby stacji meteorologicznych są priorytetem w systemie monitoringu suszy rolniczej i co roku sieć stacji meteorologicznych ulega powiększeniu. Obecne środki pozwalające na rozbudowę systemu są ograniczone, a prowadzone prace pozwalają na funkcjonowanie systemu, tak aby można było sprostać licznym wymogom użytkowników zainteresowanych problemem zagrożenia suszą w Polsce. Ponadto w ramach systemu monitoringu suszy rolniczej prowadzone są prace polegające na porównaniu prognoz zagrożenia suszą rolniczą wyrażonymi klimatycznym bilansem wodnym ze wskaźnikami wilgotności gleby określonymi na podstawie satelitarnych zdjęć termalnych. Jest to jeszcze jedna z przyszłościowych metod pozwalająca na dokonanie weryfikacji danych o zagrożeniu suszą w stosunkowo krótkim czasie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Wykręta**

**w sprawie budowy systemu wsparcia
dla polskiego przemysłu w świetle
proponowanej przez Komisję Europejską
polityki ochrony klimatu (24137)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Adama Wykręta w sprawie budowy systemu wsparcia dla polskiego przemysłu w świetle proponowanej przez Komisję Europejską polityki ochrony klimatu, skierowaną pismem wice-marszałka Sejmu RP pana Marka Kuchcińskiego z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24137/11, poniżej przedstawiam wyjaśnienia do podniesionych w tej interpelacji kwestii, pozostających w kompetencji ministra gospodarki.

W marcu 2007 r. Rada Europejska przyjęła konkluzje nr 7224/07, w których państwa członkowskie UE jednomyślnie, a więc za zgodą polskiej delegacji, zgodziły się na przyjęcie celu UE polegającego na zmniejszeniu do 2020 r. emisji gazów cieplarnianych:

— o 30% w stosunku do 1990 r. pod warunkiem podjęcia porównywalnych zobowiązań przez inne kraje rozwinięte i odpowiednich - przez bardziej za-

awansowane kraje rozwijające się, w ramach globalnego porozumienia dotyczącego okresu po 2012 r.,

— o 20% w stosunku do 1990 r.

Kolejne zobowiązania z konkluzji Rady Europejskiej w marcu 2007 r. dotyczyły zwiększenia:

— o 20% udziału energii odnawialnej w finalnej konsumpcji energii,

— o 20% efektywności energetycznej w stosunku do prognoz na rok 2020,

— udziału biopaliw w ogólnej konsumpcji paliw transportowych co najmniej do 10%.

W rezultacie w styczniu 2008 r. Komisja Europejska przedstawiła pakiet dokumentów, głównie legislacyjnych, określanych, jako tzw. pakiet klimatyczno-energetyczny, realizujących ww. cele. Przedstawiona propozycja była dla Polski niekorzystna, w trakcie intensywnych negocjacji przedstawiciele rządu polskiego zdołali złagodzić zapisy dotyczące realizacji celów w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych.

Pakiet klimatyczno-energetyczny został przyjęty w grudniu 2008 r., dwa kluczowe elementy przyjętego pakietu odnoszące się do emisji gazów cieplarnianych to:

— dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (tzw. dyrektywa EU ETS),

— decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (tzw. decyzja non-ETS).

Jednym z głównych sukcesów polskich negocjatorów było uzyskanie okresu przejściowego tzw. derogacji dla elektroenergetyki (art. 10c dyrektywy EU ETS), dzięki którym elektrownie zamiast już w 2013 r. kupować na aukcjach 100% uprawnień do emisji CO₂ będą mogły korzystać z bezpłatnych uprawnień. W roku 2013 elektrownie mogą otrzymać do 70% uprawnień za darmo, ale z roku na rok będą kupować coraz większy ich odsetek. W 2020 r. obowiązek zakupu ma objąć 100% uprawnień. Polska wywalczyła to rozwiązanie, twierdząc, że jego brak doprowadziłby do drastycznych podwyżek cen energii.

Chociaż pakiet klimatyczno-energetyczny w wersji przyjętej przez Radę Europejską w grudniu 2008 r. został zaakceptowany przez rząd, to o faktycznej sile oddziaływania pakietu na gospodarkę kraju w znacznym stopniu zadecyduje sposób implementacji dyrektyw unijnych związanych z pakietem i wytyczne oraz decyzje Komisji Europejskiej. Ponieważ szczegółowe wymagania w nich przyjęte mogą mieć poważny negatywny wpływ na kondycję poszczególnych przedsiębiorstw lub nawet całej gospodarki, Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad ich opracowaniem.

Taka sytuacja miała miejsce w przypadku wyznaczonych przez Komisję Europejską wskaźników emisyjności (benchmarks), według których przyznawane będą instalacjom bezpłatne uprawnienia do emisji. Wskaźniki określone w decyzji Komisji w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji, opublikowanej w dniu 17 maja br., zostały ustanowione na zbyt niskim poziomie, co może spowodować pogorszenie konkurencyjności przedsiębiorstw wykorzystujących do procesów produkcyjnych paliwa bardziej emisyjne niż gaz ziemny i w efekcie może doprowadzić do likwidacji znacznej części przemysłu unijnego, w tym polskiego. W związku z tym w dniu 7 lipca br. Polska zwróciła się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

Ponadto obecna Komisja Europejska w komunikacie: „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.” proponuje zaostrzenie wymagań redukcyjnych, co stwarza dodatkowe zagrożenie dla polskiej gospodarki i zdaniem Polski stanowi także zagrożenie dla całej gospodarki UE. Polska, nie kwestionując potrzeby przejścia na gospodarkę niskoemisyjną, stoi na stanowisku, że należy określić optymalny dla UE cel redukcyjny, którego realizacja nie wpłynie na pogorszenie konkurencyjności gospodarki unijnej i poszczególnych państw członkowskich, dostosowany do istniejącego bądź przewidywanego poziomu analogicznych zobowiązań redukcyjnych innych wysoko rozwiniętych państw, aby nie osłabić pozycji gospodarczej UE na świecie.

Konsekwencją takiej postawy rządu, mającą na celu doprowadzenie do rzeczowej i merytorycznej dyskusji wewnątrz UE nt. proponowanych przez Komisję Europejską celów redukcyjnych, jest sprzeciw Polski przeciwko przyjęciu przez Radę ds. Środowiska w czerwcu br. konkluzji umożliwiających podniesienie celu redukcyjnego z 20% na 30% do 2020 r. Polska argumentuje, że dopóki nie ma szczegółowych analiz dla poszczególnych państw członkowskich pokazujących skutki gospodarcze i koszty, nie można podejmować decyzji, które mogą zaważyć na konkurencyjności i tempie rozwoju gospodarek państw unijnych.

Niezależnie od prac związanych z pakietem klimatyczno-energetycznym i komunikatem w sprawie mapy drogowej 2050 w Ministerstwie Gospodarki podjęte zostały działania zmierzające do opracowania „Narodowego programu rozwoju gospodarki niskoemisyjnej” (NPRGN), którego istotą jest zapewnienie korzyści ekonomicznych, społecznych i środowiskowych (zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju) płynących z działań zmniejszających emisję, osiągniętych m.in. poprzez wzrost innowacyjności i wdrożenie nowych technologii, zmniejszenie energochłonności, utworzenie nowych miejsc pracy, a w konsekwencji sprzyjających wzrostowi konkurencyjności gospodarki w horyzoncie czasowym do 2050 r. Prze-

stawienie gospodarki na gospodarkę niskoemisyjną, a tym samym ograniczenie emisji gazów cieplarnianych i innych substancji uważa się nie tylko za kluczowy krok w kierunku zapewnienia stabilnego środowiska, lecz także element długofalowego zrównoważonego rozwoju.

W przedłożonych założeniach NPRGN określony został cel główny jako rozwój gospodarki niskoemisyjnej przy zapewnieniu zrównoważonego rozwoju kraju oraz cele szczegółowe:

- 1) rozwój niskoemisyjnych źródeł energii,
- 2) poprawa efektywności energetycznej,
- 3) poprawa efektywności gospodarowania surowcami i materiałami,
- 4) rozwój i wykorzystanie technologii niskoemisyjnych,
- 5) zapobieganie powstawaniu oraz poprawa efektywności gospodarowania odpadami,
- 6) promocja nowych wzorców konsumpcji,

określające obszary, w których powinny zostać podjęte działania mające istotny wpływ na wymagane obniżenie poziomu emisyjności. Dodatkowo na poziom emisyjności gospodarki polskiej będzie mieć wpływ tempo transformacji w kierunku większego udziału sektora usług.

Zakłada się, że efektem końcowym NPRGN będzie zestaw działań nakierowanych bezpośrednio i pośrednio na redukcję emisji gazów cieplarnianych, a także instrumentów, które wspomogą wszystkich uczestników realizacji programu w przechodzeniu na gospodarkę niskoemisyjną. NPRGN będzie kierowany do przedsiębiorców wszystkich sektorów gospodarki, samorządów gospodarczych i terytorialnych, organizacji otoczenia biznesu oraz organizacji pozarządowych. Program adresowany będzie również bezpośrednio do każdego obywatela RP celem kształtowania właściwych postaw i spowodowania aktywności społecznej w tym zakresie.

Pierwszym etapem tych prac było przygotowanie założeń NPRGN. Projekt założeń „Narodowego programu rozwoju gospodarki niskoemisyjnej” poddany był konsultacjom społecznym i uzgodnieniom międzyresortowym oraz został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 16 sierpnia 2011 r.

NPRGN powstanie w wyniku ścisłego współdziałania Ministerstwa Gospodarki i Ministerstwa Środowiska oraz pozostałych resortów, które będą podmiotami współpracującymi w zakresie wynikającym z ich właściwości. Istotną rolę w pracach będzie pełnić także Społeczna Rada Narodowego Programu Redukcji Emisji^{*)} (SRNPRE). Ostateczny kształt dokumentu będzie strukturalną syntezą dokumentu opracowanego przez Ministerstwo Gospodarki i Ministerstwo Środowiska oraz dokumentów przygotowanych przez pozostałe resorty i SRNPRE. Ponadto, obok administracji państwowej, przy tworzeniu pro-

^{*)} Społeczna Rada Narodowego Programu Redukcji Emisji została powołana zarządzeniem nr 28 ministra gospodarki z dnia 21 października 2009 r.

gramu współpracować będą przedstawiciele świata biznesu, instytucje naukowe, organizacje pozarządowe, w tym izby gospodarcze, związki zawodowe oraz organizacje reprezentujące inne grupy społeczne. Przyjęcie NPRGN przez Radę Ministrów przewiduje się w 2013 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grażyna Henclewska

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Łukasza Borowiaka
i Klaudiusza Balcerzaka**

**w sprawie istniejących programów wsparcia ze
strony państwa odbudowy obiektów sakralnych
na Ukrainie (24138)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją panów posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka (pismo nr SPS-023-24138/11) w sprawie istniejących programów wsparcia ze strony państwa dla odbudowy obiektów sakralnych na Ukrainie uprzejmie proszę o zapoznanie się z poniższymi wyjaśnieniami.

Wspieranie różnorodnych inicjatyw szeroko pojmowanej ochrony i rewitalizacji dziedzictwa kulturowego Rzeczypospolitej Obojga Narodów – historycznej spuścizny Polski i jej wschodnich sąsiadów – po dekadach systematycznej degradacji jest jednym z priorytetów mojej aktywności jako ministra kultury i dziedzictwa narodowego. Skuteczna pomoc w realizacji powyższych przedsięwzięć możliwa jest dzięki przeznaczeniu na nie znaczących nakładów finansowych i jednoczesnemu wdrożeniu rozwiązań systemowych.

Pragnę w tym kontekście uprzejmie poinformować o istniejącej możliwości ubiegania się o dofinansowanie ze środków publicznych projektów rewitalizacji zabytkowych obiektów dziedzictwa kulturowego poza granicami Polski w ramach programu ministra kultury i dziedzictwa narodowego „Dziedzictwo kulturowe” (priorytet 4: Ochrona dziedzictwa kulturowego za granicą). Wnioskodawcami uprawnionymi do składania aplikacji są: państwowe i samorządowe instytucje kultury, organizacje pozarządowe działające w sferze kultury oraz kościoły i związki wyznaniowe (kościelne osoby prawne), których siedziba znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i które dysponują możliwością rozliczenia uzyskanego dofinansowania pod względem merytorycznym i formalnym. Będę zatem szczególnie zobowiązany panom posłom za wsparcie starań

rzymsko-katolickiej parafii w Dniepropietrowsku zmierzających do nawiązania współpracy z polską instytucją uprawnioną do złożenia wniosku o dofinansowanie. Nadmieniam, iż najbliższy nabór wniosków zostanie ogłoszony w październiku 2011 r., a dotyczyć będzie projektów realizowanych w 2012 r. Szczegółowe informacje na temat zasad przyznawania dotacji (wraz z formularzami wniosków) będą wówczas dostępne na internetowej stronie ministerstwa (www.mkidn.gov.pl – w zakładce „Finanse”/„Programy Ministra”).

Uprzejmie sugeruję równocześnie bezpośredni kontakt administratorów parafii w Dniepropietrowsku z Departamentem Dziedzictwa Kulturowego (tel. +48 22 42 10 335; e-mail: dpd@mkidn.gov.pl), koordynującym przedsięwzięcia związane z ochroną polskiego dziedzictwa kulturowego za granicą.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Monika Smoleń

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S5
z Poznania do Wrocławia (24139)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak SPS-023-24139/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Dariusza Lipińskiego w sprawie budowy drogi ekspresowej S5 z Poznania do Wrocławia, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W dniu 25 stycznia 2011 r. Rada Ministrów przyjęła program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Odcinek drogi ekspresowej S5 z Poznania do Wrocławia znajduje się na liście projektów indywidualnych PO IiŚ (LPI PO IiŚ) ze względu na to, że był objęty „Programem budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Inwestycja pn. „Budowa drogi S5 na odcinku Kaczkowo – Korzeńsko” została ujęta w załączniku 1 do programu, zawierającym inwestycje, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Planowana data realizacji przedmiotowego odcinka to 2012 rok. Przedmiotowy odcinek drogi ekspresowej S5 znajduje się na liście podstawowej PO IiŚ.

Natomiast inwestycja pn. „Budowa drogi S5 na odcinku Poznań (A2, węzeł Głuchowo) – w. Kaczkowo” została ujęta w załączniku 1a do programu, zawierającym inwestycje priorytetowe, których realizacja może zostać rozpoczęta do roku 2013, pod warunkiem ostatecznego rozliczenia zadań realizowanych w ramach załącznika nr 1 lub zapewnienia dodatkowych środków finansowych ponad limit ustalony przez Radę Ministrów. Zgodnie z wyjaśnieniami, MRR pozostawił projekt na liście PO IiS ze względu na fakt, iż jego realizacja może rozpocząć się przed rokiem 2013.

Inwestycja pn. „Budowa drogi S5 na odcinku w. Korzeńsko – Wrocław (A8, w. Widawa)” została ujęta w ramach programu w załączniku nr 2, zawierającym inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013. Ujęcie inwestycji w załączniku nr 2 potwierdza znaczenie tych zadań dla całej sieci drogowej. Przedmiotowa inwestycja znajduje się na liście rezerwowej PO IiS.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) „Wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2013”,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Ponadto uprzejmie informuje, iż „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Nastąpi to w momencie, kiedy ostatecznie znane będą poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w wieloletnich ramach finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione będą prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015.

Jednocześnie należy wskazać, że resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym zadań ujętych w załączniku nr 2, będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji pojawienia się dodatkowych środków płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie przekazania przez Prokuraturę
Generalną danych dotyczących działaczy
białoruskiej opozycji demokratycznej
tamtejszym służbom bezpieczeństwa (24140)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Dariusza Lipińskiego (pismo nr SPS-023-24140/11 z dnia 29 sierpnia br.) w sprawie przekazania przez Prokuraturę Generalną danych działaczy białoruskiej opozycji demokratycznej tamtejszym służbom bezpieczeństwa uprzejmie informuję.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych, tuż po 19 grudnia 2010 r., podjęło aktywne działania w celu zwiększenia bezpieczeństwa informacji dotyczących osób zaangażowanych na rzecz białoruskiego społeczeństwa obywatelskiego. MSZ poinformowało pod koniec ubiegłego roku inne instytucje państwowe, w tym Prokuraturę Generalną, że istnieje niebezpieczeństwo nadużywania przez władze białoruskie instrumentów współpracy w celu zwiększenia represji wobec własnego społeczeństwa. W związku z powyższym zwróciliśmy się z apelem o zachowanie szczególnej ostrożności w kontaktach z władzami białoruskimi i konsultowanie konkretnych inicjatyw z MSZ.

W okresie od stycznia do września br. Ministerstwo Spraw Zagranicznych przeprowadziło szereg konsultacji z przedstawicielami Ministerstwa Sprawiedliwości, Prokuratury Generalnej, Ministerstwa Finansów oraz Komisji Nadzoru Finansowego dotyczących mechanizmu przekazywania informacji na temat obywateli Białorusi, których celem było uczulenie innych podmiotów na wrażliwy charakter współpracy ze strukturami białoruskimi oraz wzmocnienie mechanizmu konsultacji.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych jest w stałym kontakcie z Prokuraturą Generalną, dzięki któremu otrzymujemy na bieżąco korespondencję dotyczącą działań podjętych po przekazaniu danych opozycjonisty A. Bialackiego. Dotychczasowe potwierdzenia o nieprzekazaniu przez Prokuraturę Generalną danych dotyczących niektórych działaczy NGO i opozycji już przekazaliśmy. Procedura sprawdzania odpowiedzi na wnioski RB trwa, oczekujemy dalszych potwierdzeń ze strony prokuratury. Korespondencja zawierająca dane osobowe ma poufny charakter i kierowana jest wyłącznie do osób, których dotyczy. Ze względu na realne ryzyko ze strony służb białoruskich informacje na temat współpracy MSZ i Prokuratury Generalnej mają charakter poufny i nie mogą być przedmiotem debaty publicznej.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podkreśla, że nie ma nic wspólnego z przekazaniem danych doty-

czących A. Białackiego, podjęło jednakże, w zakresie swoich kompetencji, szereg inicjatyw służących poprawie sytuacji po udzieleniu informacji przez Prokuraturę Generalną stronie białoruskiej. Wśród nich należy wymienić: pozytywne rozpatrywanie próśb poszkodowanych podmiotów o wsparcie finansowe, udzielenie pomocy rodzinie A. Białackiego, kontynuację działań na rzecz białoruskiego społeczeństwa obywatelskiego, m.in. poprzez starania o powołanie European Endowment for Democracy, organizację wizyty przedstawicieli opozycji białoruskiej w Warszawie w dniu 6 września br.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych w kontaktach z przedstawicielami UE i Białorusi podkreśla, iż pełna amnestia i rehabilitacja wszystkich osób aresztowanych w związku z wydarzeniami z grudnia ubiegłego roku, w tym A. Białackiego, jest warunkiem koniecznym do podjęcia jakichkolwiek rozmów z reżimem w Mińsku.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Grażyna Bernatowicz

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Łukasza Borowiaka
i Klaudiusza Balcerzaka**

**w sprawie pomocy w uzyskaniu środków
finansowych na funkcjonowanie pogotowia
zarządzanego przez NZOZ Nowy Szpital
Powiatu Krośnieńskiego (24141)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację panów posłów: Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka, przesłaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24141/11, w sprawie pomocy w uzyskaniu środków finansowych na funkcjonowanie pogotowia ratunkowego w Krośnie Odrzańskim, uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, iż w myśl art. 19 ust 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach nadzoru, o którym mowa powyżej, wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który jest następnie zatwierdzany przez ministra zdrowia, zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ww. ustawy.

Plan zgodnie z art. 22 ww. ustawy jest podstawą do zawierania przez dyrektorów oddziałów wojewódzkich Narodowego Funduszu Zdrowia umów na wykonywanie medycznych czynności ratunkowych. Na podstawie art. 49 ust. 1 wojewoda powierza przeprowadzenie postępowania o zawarcie umów z dysponentami zespołów ratownictwa medycznego (ZRM) na wykonywanie zadań zespołów ratownictwa medycznego, zawieranie, rozliczanie i kontrolę wykonywania tych umów dyrektorowi właściwego oddziału wojewódzkiego funduszu. Natomiast określenie kryteriów wyboru świadczeniodawcy – dysponenta zespołów ratownictwa medycznego zabezpieczającego dany rejon operacyjny, należy do kompetencji prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia.

Jednocześnie informuję, iż przesłanką wprowadzenia zmian ujętych w ustawie z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 219, poz. 1443) było stworzenie możliwości dla wojewodów do wytyczenia w wojewódzkich planach działania systemu takich rejonów operacyjnych, w których możliwe byłoby przeprowadzenie sprawnej akcji ratunkowej zarówno w przypadku pojedynczych zdarzeń, jak i zdarzeń masowych, skutkujących większą liczbą poszkodowanych i wymagających zaangażowania sił i środków wykraczających niejednokrotnie poza możliwości jednego dysponenta zespołów ratownictwa medycznego.

Minister zdrowia poprosił wojewodów o przekazanie wszystkim dysponentom ZRM obowiązującego z dniem 1 lipca 2011 r. przepisu ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym w zakresie możliwości zawierania umów z Narodowym Funduszem Zdrowia na zadania zespołów ratownictwa medycznego w nowych rejonach operacyjnych z jednym świadczeniodawcą, z zaznaczeniem, że przepis ten umożliwi realizowanie świadczeń przez wszystkich świadczeniodawców z danego rejonu operacyjnego określonego w wojewódzkim planie działania systemu, na zasadzie umowy o podwykonawstwo zawartej ze świadczeniodawcą będącym stroną umowy z funduszem. Zgodnie bowiem z art. 133 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm) świadczeniodawcy mogą zlecać podwykonawcom udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w ramach umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartej z funduszem, jeżeli umowa tak stanowi, przy czym uregulowania dotyczące podwykonawstwa powinny znaleźć się w tej umowie. Należy też wskazać, że ustawa z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 219, poz. 1443) stanowi, iż jednostkami systemu są wszystkie zespoły ratownictwa medycznego, na których świadczenia dysponent zawarł umowę z NFZ – także te, które realizują swoje zadania w ramach podwykonawstwa. Art. 134 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych

ze środków publicznych nakłada na fundusz obowiązek równego traktowania wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzenia postępowania w sprawie zawarcia umów w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji – niezależnie od statusu świadczeniodawców (publiczne lub niepubliczne) oraz od faktu, czy dany oferent był dotychczas związany umową z NFZ. Ocenie podlegają warunki realizacji świadczeń przedstawione przez poszczególnych oferentów oraz proponowana cena. W tej sytuacji nie ma prawnych możliwości oddziaływania na wyniki konkursu i preferowania jakichkolwiek innych podmiotów niż te, które najlepiej spełniają kryteria wyboru.

Jakkolwiek minister zdrowia na bieżąco monitoruje postępowania konkursowe prowadzone przez fundusz – zwłaszcza pod kątem zapewnienia należytego dostępu do świadczeń, to jednak art. 163 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych nie daje ministrowi zdrowia uprawnień do stwierdzenia nieważności decyzji wydanych przez NFZ w wyniku wniesienia odwołania w trakcie postępowania o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Oferenci, których interes prawny został naruszony, mają możliwość skorzystania z drogi odwoławczej przewidzianej ustawą.

Jednocześnie informuję, iż podobnej odpowiedzi udzieliłem panu Markowi Cebuli, burmistrzowi Krosna Odrzańskiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Balickiego**

**w sprawie refundacji ze środków publicznych
zestawów infuzyjnych do osobistych
pomp insulinowych (24142)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Marka Balickiego, posła na Sejm RP, w sprawie refundacji ze środków publicznych zestawów infuzyjnych do osobistych pomp insulinowych, przekazaną przy piśmie wicemarszałka Sejmu, pana Marka Kuchcińskiego, znak: SPS-023-24142/11, uprzejmie proszę o przyjęcie stanowiska w sprawie.

Obecnie kwestie i zasady zaopatrzenia w wyroby medyczne określa rozporządzenie ministra zdrowia

z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze (Dz. U. Nr 139, poz. 1141, z późn. zm.).

Przedmiotowe rozporządzenie określa wykaz świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze wraz z określeniem poziomu, w tym limitu, cen tych świadczeń i sposobu ich finansowania oraz warunków ich realizacji, a także obejmuje naprawę przedmiotu ortopedycznego w ramach limitu ceny tej naprawy.

W zakresie spraw objętych rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze wpływa wiele propozycji zmian zarówno od konsultantów krajowych, towarzystw działających w poszczególnych obszarach, jak i pacjentów, w tym obszarze wpływały również wnioski dotyczące przedłużenia refundacji wkluc dla pacjentów do 26. roku życia.

Mając na uwadze licznie wpływające wnioski, w tym wystąpienie rzecznika praw pacjenta w sprawie przedłużenia refundacji do 26. roku życia, podjęto prace nad analizą zagadnienia dotyczącego refundacji osprzętu do pomp insulinowych.

Przedłużenie refundacji zestawów infuzyjnych do 26. roku życia umożliwiło młodzieży po 18. roku życia korzystanie z pompy insulinowej, co wiąże się z faktem, iż młodzi ludzie kontynuujący edukację są na utrzymaniu rodziców, a w związku z tym nie mogą samodzielnie pokryć kosztów związanych z zakupem osprzętu do pompy insulinowej, a brak refundacji zestawów infuzyjnych po 18. roku życia w większości przypadków powodowałby rezygnację z terapii pompą insulinową przez młodzież chorą na cukrzycę.

Kwestie dotyczące pacjentów chorych na cukrzycę są poddawane nieustającym analizom; zmiany w zakresie refundacji wkluc do pomp insulinowych są wprowadzane stopniowo, z uwzględnieniem zarówno najwyższego dobra pacjenta, jak i możliwości finansowych płatnika.

Mając na uwadze powyższe, minister zdrowia w dniu 24 stycznia 2011 r. podpisał rozporządzenie zmieniające rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze (Dz. U. Nr 23, poz. 127). Przedmiotowa zmiana rozporządzenia wprowadziła przedłużenie refundacji zestawów infuzyjnych do 26. roku życia, umożliwiając młodzieży po 18. roku życia korzystanie z pompy insulinowej. Ponadto należy nadmienić, iż podczas prowadzenia konsultacji społecznych kwestia przedłużenia refundacji do 26. roku życia nie budziła żadnych zastrzeżeń, w tym zakresie nie zostały zgłoszone uwagi.

Jednocześnie informuję, że w związku z uchwaleniem ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznacze-

nia żywieniowego oraz wyrobów medycznych, gdzie w art. 38 ust. 4 zawarte jest upoważnienie ustawowe do określenia, w drodze rozporządzenia, wykazu wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie, podjęto prace w zakresie przygotowania projektu aktu wykonawczego do ww. ustawy. W tym też celu minister zdrowia zarządzeniem z dnia 23 marca 2011 r. powołał Zespół do spraw opracowania założeń merytorycznych dla zmian legislacyjnych w zakresie zaopatrzenia w wyroby medyczne, do którego zadań należy w szczególności zmiana kryteriów kwalifikacyjnych i zasad refundacji wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie wprowadzenia bez podstawy
prawnej zmiany sposobu interpretacji
przepisów dotyczących wypłaty świadczeń
pomocy społecznej w formie zasiłków oraz
odprowadzania składek za niektóre
świadczenia z pomocy społecznej (24143)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24143/11, interpelacją pani Marii Zuby, posła na Sejm RP, w sprawie interpretacji przepisów dotyczących wypłaty świadczeń pomocy społecznej w formie zasiłków oraz odprowadzania składek za niektóre świadczenia z pomocy społecznej, uprzejmie informuję:

Od 1 sierpnia 2009 r. zgodnie z przepisami art. 20 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.) przyznawanie i wypłacanie zasiłków stałych oraz opłacanie składek na ubezpieczenie zdrowotne za osoby pobierające świadczenia z pomocy społecznej są zadaniami własnymi gmin.

Na realizację powyższych zadań – stosownie do art. 38 ust. 1 i 2 ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie – jednostki samorządu terytorialnego otrzymują z budżetu państwa dotacje, które są ustalone zgodnie z zasadami przyjętymi w budżecie państwa do określania

wydatków podobnego rodzaju. Nie oznacza to jednak, że dotacja celowa udzielana z budżetu państwa pokryje w całości (tj. w 100% kosztów realizacji zadania) wydatki związane z wypłatą zasiłków stałych, a w szczególności w przypadku wzrostu liczby świadczeniobiorców.

Z dniem 1 stycznia 2010 r. wszedł w życie przepis art. 128 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) stanowiący, że kwota dotacji celowych dla jednostek samorządu terytorialnego na dofinansowanie zadań własnych bieżących i inwestycyjnych nie może stanowić więcej niż 80% kosztów realizacji zadania, chyba że odrębne ustawy stanowią inaczej. Przepis ten jest uregulowaniem systemowym odnośnie do dopuszczalnego poziomu dofinansowania zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego, mającym zastosowanie tylko w przypadku gdy odrębne ustawy nie stanowią inaczej. W przypadku omawianych zadań ani ustawa o pomocy społecznej (art. 115 tej ustawy został wyłączony ze stosowania), ani ustawa o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie nie określiły poziomu dofinansowania tych zadań własnych. A zatem przyjęta w art. 38 ust. 1 i 2 ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie ogólna zasada ustalania dotacji dla gmin na realizację zadań własnych od dnia 1 stycznia 2010 r. podlega każdorazowo – wobec braku odmiennych uregulowań szczególnych – w toku wykonywania budżetu korekcie poprzez art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych.

Rozwiązanie to wynika zatem z przepisów ustawy obowiązującej od 1 stycznia 2010 r., a nie z interpretacji. Źródłem prawa bowiem w tym przypadku są przepisy ustawy o finansach publicznych, a nie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie. Powołana w interpelacji interpretacja stanowi jedynie powtórzenie regulacji ustawowych.

Należy zaznaczyć, że maksymalne dofinansowanie zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego, określone w art. 128 ustawy o finansach publicznych, zostało wprowadzone do regulacji ustawowych na wyraźny wniosek samych jednostek samorządu terytorialnego w ramach prac Zespołu do Spraw Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego nad projektem ustawy o finansach publicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie postulatów wojewódzkich władz
samorządowych dotyczących działań
zmiierzających do ułatwienia realizacji
inwestycji z zakresu ochrony
przeciwpowodziowej na terenach międzywala
objętych siecią Natura 2000 (24144)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Henryka Milcarza z dnia 11 lipca 2011 r., przekazaną przez Pana Marszałka pismem z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24144/11, w sprawie działań zmiierzających do ułatwienia realizacji inwestycji z zakresu ochrony przeciwpowodziowej na terenach międzywala objętych siecią Natura 2000, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Sieć Natura 2000 wdrażana jest w oparciu o te same podstawy prawne: dyrektywę Rady 92/43/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (tzw. dyrektywę siedliskową) oraz dyrektywę 2009/147/WE z 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (tzw. dyrektywę ptasią, wcześniej: dyrektywę 79/409/EWG) we wszystkich krajach członkowskich UE. Zapisy dyrektyw zostały przetransponowane do polskiego prawa, głównie do ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.). Obszary Natura 2000 wyznaczane są w oparciu o występowanie gatunków lub siedlisk z załączników do dyrektywy siedliskowej i ptasiej. Niedopuszczalna jest zmiana granic obszarów Natura 2000 na podstawie przesłanek społeczno-ekonomicznych, co wielokrotnie potwierdzały orzeczenia Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Wart podkreślenia jest też fakt, iż doliny rzeczne należą do najlepiej zachowanych ekosystemów i obejmują wiele cennych siedlisk, w tym priorytetowych.

Art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody zabrania podejmowania działań mogących osobno lub w połączeniu z innymi działaniami znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000. Art. 34 te same ustawy wskazuje na wyjątki od tego zakazu: w sytuacji nadzwyczajnego interesu publicznego, w tym wymogów o charakterze społecznym lub gospodarczym, i wobec braku rozwiązań alternatywnych można takie działania przeprowadzać pod warunkiem wykonania kompensacji przyrodniczej. Ostrzejsze rygory zachodzą w wypadku ochrony siedlisk lub gatunków prioryteto-

wych. Wobec powyższego w każdym indywidualnym przypadku należy przeanalizować, czy działanie może wywrzeć znaczący negatywny wpływ na cele ochrony obszaru Natura 2000. Jeśli analiza wskazuje na możliwość znaczącego wpływu, winna zostać przeprowadzona pełna ocena oddziaływania na obszar Natura 2000. W sytuacji gdy podczas jej przeprowadzenia zostanie wykazane, iż jest wysoce prawdopodobne, że taki wpływ będzie miał miejsce, działanie może zostać zrealizowane tylko w okolicznościach, o których mowa w art. 34.

Wobec powyższego w obszarach Natura 2000 możliwe jest dokonywanie prac przeciwpowodziowych przy uwzględnieniu wymogów ochrony gatunków i ich siedlisk oraz istniejących uwarunkowań prawnych. Takie prace są wykonywane, w tym również na obszarach Natura 2000 w województwie świętokrzyskim. Należy natomiast mieć na uwadze, iż potrzeba wykonania takich prac musi być ściśle uzasadniona i oceniona nie tylko pod kątem ochrony przyrody, ale również nakładów i skutków społeczno-ekonomicznych, w tym faktu, iż przyspieszanie splywu na jednym odcinku rzeki powoduje zwiększenie zagrożenia powodziowego poniżej. Faktem jest, iż ocena ta w niektórych wypadkach może wymagać sporządzenia odpowiedniej dokumentacji, jednak należy podkreślić, iż koszty jej opracowania są znikome w porównaniu do środków przeznaczanych na tworzenie i utrzymywanie urządzeń technicznych, w tym wałów przeciwpowodziowych.

W lipcu br. obszar województwa świętokrzyskiego został sprawdzony podczas przelotu śmigłowcem oraz została dokonana ocena działań związanych z oczyszczaniem międzywala rzek prowadzonych od zeszłego roku m.in. przez regionalne zarządy gospodarki wodnej. Z obszarów szczególnego zagrożenia powodziowego na rzekach administrowanych przez RZGW w kraju zostało usuniętych blisko 54 tys. drzew oraz 565 ha zakrzaczeń. Przelot nad terenami wrażliwymi na wzrosty stanów wód wiązał się również z działaniami związanymi z zabezpieczeniem przeciwpowodziowym w kontekście prac prowadzonych nad implementacją dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/60/WE z 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim i związanej z tym nowelizacji Prawa wodnego. Zgodnie z tą dyrektywą oraz nowelizacją ustawy Prawo wodne sporządzone zostaną dokumenty planistyczne, które wpłyną długofalowo na podwyższenie ochrony przeciwpowodziowej: wstępna ocena ryzyka powodziowego (do końca 2011 r.), mapy zagrożenia powodziowego, mapy ryzyka powodziowego (do 2013 r.) i plany zarządzania ryzykiem powodziowym – do 2015 r. Celem tych działań ma być zdecydowane ograniczenie strat powodziowych oraz zniwelowanie zagrożenia powodziowego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż resort środowiska przygotował specjalne opracowanie „Natura 2000 a gospodarka wodna” do pobrania ze strony www.gdos.gov.pl (zakładka: Biblioteka, dalej: Publi-

kacje) w pliku PDF. Podręcznik ten przedstawia możliwości gospodarowania wodą, w tym ryzykiem powodziowym, na obszarach włączonych do sieci Natura 2000 i został przygotowany przez interdyscyplinarny zespół (w tym przedstawiciele KZGW, RZGW i ZMiUW), co gwarantuje, iż jego zalecenia uwzględniają interesy wszystkich zainteresowanych, w tym służb, w których gestii pozostaje utrzymywanie urządzeń przeciwpowodziowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie warunków przyznania ulgi zwanej
kredytem podatkowym przedsiębiorcom
rozpoczynającym prowadzenie działalności
gospodarczej (24145)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie wicemarszałka Sejmu pana Marka Kuchcińskiego z dnia 29 sierpnia 2011 r., nr SPS-023-24145/11, przy którym załączono interpelację pana posła Henryka Milcarza z dnia 18 lipca 2011 r. w sprawie warunków przyznania ulgi zwanej kredytem podatkowym dla przedsiębiorców rozpoczynających prowadzenie działalności gospodarczej, uprzejmie informuję.

Instytucja tzw. kredytu podatkowego została wprowadzona ustawą z dnia 30 sierpnia 2002 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 169, poz. 1384).

Rozwiązanie to adresowane jest do podatników rozpoczynających prowadzenie działalności gospodarczej.

Istota kredytu podatkowego polega na zwolnieniu z obowiązku wpłacania zaliczek na podatek dochodowy w roku podatkowym, w którym podatnik wybrał zwolnienie, a w przypadku podatników opodatkowanych ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych – z obowiązku obliczania i wpłacania ryczałtu. „Spłata” kredytu następuje w okresie pięciu lat podatkowych następujących bezpośrednio po roku, w którym podatnik korzystał ze zwolnienia.

Korzystanie z kredytu podatkowego warunkowane jest spełnieniem określonych przepisami przesła-

nek. Jedną z przesłanek dotyczy osiągnięcia określonego poziomu przychodów. Podatnik w okresie poprzedzającym rok korzystania ze zwolnienia musi osiągnąć przychód z pozarolniczej działalności gospodarczej średniomiesięcznie w wysokości stanowiącej równowartość w złotych kwoty co najmniej 1000 euro. Kwota wyrażona w euro przeliczana jest według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z ostatniego dnia roku poprzedzającego rok rozpoczęcia tej działalności.

Kolejna przesłanka związana jest ze stanem zatrudnienia. W okresie poprzedzającym rok korzystania ze zwolnienia podatnicy powinni zatrudniać na podstawie umowy o pracę w każdym miesiącu co najmniej 5 osób w przeliczeniu na pełne etaty.

Ponadto w prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej podatnicy nie mogą wykorzystywać środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, a także innych składników majątku o znacznej wartości, udostępnionych im nieodpłatnie przez osoby zaliczone do I i II grupy podatkowej w rozumieniu przepisów o podatku od spadków i darowizn, wykorzystywanych uprzednio w działalności gospodarczej prowadzonej przez te osoby i stanowiących ich własność.

Rozpatrując przesłanki warunkujące korzystanie z kredytu podatkowego, należy mieć na uwadze cel, dla którego została wprowadzona ta instytucja podatkowa.

Celem wprowadzenia regulacji prawnych normujących kredyt podatkowy było wykorzystanie instrumentów podatkowych do stymulacji wzrostu gospodarczego oraz dla aktywizacji zawodowej ludności. Regulacja ta jest jednym z elementów działań państwa w zakresie pobudzania przedsiębiorczości i ograniczenia bezrobocia. Instytucja kredytu podatkowego przewidziana została dla podatników rozpoczynających działalność gospodarczą. Rozwiązania te służyć mają stworzeniu dodatkowego instrumentu stanowiącego zachętę dla przedsiębiorców do zakładania nowych firm, tworzących nowe miejsca pracy. Istotne jest, iż jednym z warunków uprawniających do skorzystania z kredytu podatkowego jest utrzymanie zatrudnienia na względnie stałym poziomie (w którymkolwiek z miesięcy w roku lub za rok korzystania ze zwolnienia albo w pięciu następnych latach podatkowych zmniejszenie zatrudnienia nie może przekroczyć 10% w stosunku do najwyższego przeciętnego miesięcznego zatrudnienia w roku poprzedzającym rok podatkowy).

Z tych też względów unormowania statuujące instytucję kredytu podatkowego są korzystne nie tylko dla przedsiębiorców, ale również są pewną gwarancją dla osób zatrudnionych w tych firmach.

Jednakże chcąc wyeliminować możliwość wykorzystywania instytucji kredytu podatkowego w celach odmiennych od zakładanych, zostały wprowadzone odpowiednie regulacje mające zapobiegać takim sytuacjom. Tracą prawo do kredytu podatkowe-

go podatnicy, którzy w okresie pięciu lat po roku, za który skorzystali ze zwolnienia:

1) zlikwidowali działalność gospodarczą albo została ogłoszona ich upadłość obejmująca likwidację majątku lub upadłość obejmująca likwidację majątku spółki, której są współnikami, lub

2) osiągnęli przychód z pozarolniczej działalności gospodarczej średniomiesięcznie w wysokości stanowiącej równowartość w złotych kwoty niższej niż 1000 euro, przeliczonej według średniego kursu euro, ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, z ostatniego dnia roku poprzedniego, lub

3) w którymkolwiek z miesięcy w tych latach zmniejszyła przeciętne miesięczne zatrudnienie na podstawie umowy o pracę o więcej niż 10% w stosunku do najwyższego przeciętnego miesięcznego zatrudnienia w roku poprzedzającym rok podatkowy, lub

4) mają zaległości z tytułu podatków stanowiących dochód budżetu państwa, ceł oraz składek na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, o którym mowa w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych; określenie lub wymierzenie w innej formie w wyniku postępowania prowadzonego przez właściwy organ (z wyjątkiem, gdy zaległość z wymienionych tytułów wraz z odsetkami za zwłokę zostanie uregulowana w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji ostatecznej).

W takiej sytuacji podatnicy zobowiązani są do zapłaty odroczonego zobowiązania podatkowych wraz z odsetkami liczonymi jak od zaległości podatkowych.

Mając na uwadze powyższe, trudno uznać za uzasadnione twierdzenie, że przesłanki warunkujące korzystanie z kredytu podatkowego powodują, że ulga ta jest „praktycznie niedostępna dla przeciętnego przedsiębiorcy”. Kredyt podatkowy jest przywilejem podatnika. Wyboru tego przywileju podatnik dokonuje poprzez złożenie właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego oświadczenia w formie pisemnej. Decydując się na skorzystanie ze zwolnienia, podatnik powinien, oprócz niewątpliwego przywileju, jaki związany jest z kredytem podatkowym, mieć na uwadze konsekwencje wypływające z niezachowania warunków do skorzystania z tej preferencji podatkowej.

W kontekście celu, dla którego wprowadzony został kredyt podatkowy, brak jest również przesłanek do wprowadzenia zmian przepisów obowiązujących w tym zakresie. Liberalizacja warunków korzystania z kredytu podatkowego mogłaby spowodować wypaczenie celu wprowadzenia tej instytucji. Mogłyby wystąpić sytuacje, w których przedsiębiorcy rozpoczynaliby prowadzenie działalności tylko po to, aby w początkowym okresie nie płacić podatku. W praktyce kredyt podatkowy mógłby przerodzić się w instytucję prawną udzielenia nieodpłatnych kredytów przez budżet państwa, co stoi w sprzeczności z celem jego wprowadzenia, jak i z zasadą powszechności opodatkowania.

Ponadto niska popularność tego instrumentu wynika z innych narzędzi uruchomionych przez rząd

i szeroko wykorzystywanych przez przedsiębiorców, w tym współfinansowanych ze środków Unii Europejskiej, np. płatności na realizację projektów w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich otrzymane z Banku Gospodarstwa Krajowego. Płatności te, z wyłączeniem płatności otrzymanych przez wykonawców, są zwolnione z podatku dochodowego. Innym istotnym narzędziem wykorzystywanym przez podatników rozpoczynających prowadzenie działalności gospodarczej jest możliwość dokonania jednorazowego odpisu amortyzacyjnego do wysokości 50 000 euro w roku rozpoczęcia działalności.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy uznać, że pozostawienie w ustawach podatkowych regulacji dotyczącej instytucji kredytu podatkowego w obecnym kształcie jest zasadne. Stąd też nie planuje się zmian w tym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie osób opiekujących się krewnymi
wymagającymi opieki, które pobierały
świadczenia pielęgnacyjne i zostały bez prawa
do zasiłku (24146)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Henryka Milcarza, przekazaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24146/11, informuję uprzejmie, co następuje.

Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.) w sposób enumeratywny wylicza okresy, które są zaliczane do okresu uprawniającego do uzyskania zasiłku dla bezrobotnych.

Okres pobierania świadczenia pielęgnacyjnego nie został uznany za zaliczalny do okresu uprawniającego do uzyskania prawa do zasiłku dla bezrobotnych.

Świadczenie pielęgnacyjne jest świadczeniem pieniężnym, o które ubiegać się mogą osoby rezygnujące z zatrudnienia w celu podjęcia opieki nad poważnie niepełnosprawnym członkiem rodziny. Wraz z wypłatą świadczenia odprowadzana jest składka emerytalno-rentowa, która umożliwia nabycie uprawnień emerytalnych osobom pobierającym świadczenie.

Należy zauważyć, iż generalną zasadą przyjętą w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy jest uzależnienie możliwości zaliczenia danego okresu aktywności zawodowej (zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, prowadzenia działalności gospodarczej) jak też i innych okresów, jak np. pobierania zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku macierzyńskiego, do okresu uprawniającego do uzyskania zasiłku dla bezrobotnych od wysokości uzyskiwanego wynagrodzenia lub odpowiednio podstawy wymiaru świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Powołane wyżej okresy aktywności zawodowej i pobierania świadczeń z ubezpieczenia społecznego są zatem uwzględniane do okresu uprawniającego do zasiłku dla bezrobotnych, w sytuacji gdy uzyskiwane wynagrodzenie wynosi co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę pracowników lub odpowiednio podstawę wymiaru zasiłków i świadczeń z ubezpieczenia społecznego stanowiła kwota co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę pracowników. Tymczasem wysokość świadczenia pielęgnacyjnego to obecnie kwota 520 zł miesięcznie, a zatem kwota niższa nawet niż połowa minimalnego wynagrodzenia za pracę pracowników (obecnie minimalne wynagrodzenie za pracę to kwota 1386 zł).

Z uwagi jednak na fakt, iż osoby pobierające świadczenie pielęgnacyjne dobrowolnie rezygnują z pracy celem sprawowania opieki nad osobą legitymującą się orzeczeniem o niepełnosprawności, łącznie ze wskazaniem konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osobie w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji, albo osobą legitymującą się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności, kwestia poruszona w interpelacji wymaga rozważenia. Osoby takie bowiem nie ze swojej winy nie podejmują pracy lub z niej rezygnują i jednocześnie nie mają one żadnego wpływu na wysokość przysługującego świadczenia pielęgnacyjnego, którego kwota ustalona jest sztywno i nie ma żadnego związku z ewentualnym wynagrodzeniem uzyskiwanym np. przed rezygnacją z zatrudnienia.

Informuję jednocześnie, iż w okresie prezydencji Polski w Unii Europejskiej nie są przewidywane żadne prace legislacyjne nad nowelizacją powołanej na wstępie ustawy, w tym w kierunku poruszonym w interpelacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 12 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie umożliwienia podejmowania uchwał
przez członków zarządów spółek za
pośrednictwem Internetu (24147)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, nr SPS-023-24147/11, z dnia 29 sierpnia 2011 r. dotyczącego interpelacji posła Grzegorza Roszaka w sprawie umożliwienia podejmowania uchwał przez członków zarządu spółki za pośrednictwem Internetu uprzejmie informuję, że wobec pojawiających się wątpliwości w przedmiotowym zakresie minister sprawiedliwości zwrócił się do Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego z prośbą o dokonanie analizy przepisów Kodeksu spółek handlowych pod kątem ewentualnej potrzeby podjęcia działań legislacyjnych. Opinia komisji kodyfikacyjnej ma istotne znaczenie, bowiem zespół problemowy KKPC do spraw prawa spółek pracuje obecnie nad szerszą koncepcją reformy prawa spółek, w której mieszczą się także kwestie organizacji spółek kapitałowych. Stąd też zajęcie stanowiska przez ministra sprawiedliwości bez zasięgnięcia opinii komisji w tej kwestii mogłoby okazać się przedwczesne.

Zespół problemowy KKPC do spraw prawa spółek na najbliższym posiedzeniu rozważy potrzebę nowelizacji Kodeksu spółek handlowych w kierunku wyraźnego wskazania możliwości podejmowania uchwał zarządu za pośrednictwem Internetu. Uprzejmie informuję, że o wynikach tej analizy pan poseł Grzegorz Roszak zostanie poinformowany na piśmie.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 26 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie możliwości objęcia osób cierpiących
na zaburzenia psychiczne leczeniem
uzdrowiskowym (24148)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Grzegorza Roszaka, posła na Sejm RP, z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie zasad możliwości objęcia osób cierpiących na zaburzenia psychiczne leczeniem uzdrowiskowym, przesłaną przy

piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak SPS-023-24148/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady kwalifikowania pacjentów na leczenie uzdrowiskowe, obejmujące szczegółowe wskazania i przeciwwskazania do ww. leczenia, zostały określone w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 13 lutego 2007 r. w sprawie zasad kierowania i kwalifikowania pacjentów do zakładów lecznictwa uzdrowiskowego (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 285). Zgodnie z przepisami załącznika nr 1 do cytowanego rozporządzenia: choroby psychiczne, upośledzenie umysłowe znaczne i głębokie stanowią przeciwwskazanie do leczenia uzdrowiskowego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w chwili obecnej trwają prace w Ministerstwie Zdrowia nad nowelizacją przedmiotowego rozporządzenia, w których czynny udział brali konsultanci krajowi w poszczególnych dziedzinach medycyny. W związku z nieprecyzyjnym zapisem przeciwwskazań do leczenia uzdrowiskowego odnoszącym się do pacjentów z chorobami psychicznymi, w konsekwencji którego osoby te nie mogą korzystać z leczenia uzdrowiskowego, Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do pana prof. Marka Jaremy, konsultanta krajowego w dziedzinie psychiatrii, z prośbą o ustalenie wytycznych dotyczących przedmiotowej kwestii.

W projekcie nowelizacji wspomnianego rozporządzenia zostały uwzględnione uwagi, które pismem z dnia 13 maja 2010 r. przesłał do Ministerstwa Zdrowia pan prof. Marek Jarema. Proces legislacyjny ww. rozporządzenia przebiega aktualnie na etapie uzgodnień zewnętrznych.

W chwili obecnej rozpatrywane są uwagi zgłaszane do projektu rozporządzenia. W związku z powyższym uprzejmie informuję, iż przygotowywana nowelizacja liberalizuje przeciwwskazania do leczenia uzdrowiskowego osób chorych psychicznie, jednakże ostateczne brzmienie przepisów z tym związanych zostanie ustalone po przeanalizowaniu zgłaszanych uwag do projektu nowelizacji przedmiotowego rozporządzenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza
oraz grupy posłów**

w sprawie odnawialnych źródeł energii (24149)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24149/11,

poniżej przedstawiam stanowisko dotyczące zagadnień podniesionych w interpelacji pana posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie odnawialnych źródeł energii.

Informuję, iż zgodnie z przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 7 grudnia 2010 r. „Krajowym planem działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych” celem na 2020 r. jest dochodzenie do min. 15,5% udziału OZE w końcowym zużyciu energii brutto.

Niezależnie od powyższego aktualnie w Ministerstwie Gospodarki trwają prace legislacyjne nad projektem ustawy o odnawialnych źródłach energii. Celem przedmiotowej regulacji będzie transpozycja do polskiego porządku prawnego tych przepisów dyrektywy 2009/28/WE, które zostały już wdrożone (prognoza i „Krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych”) albo których transpozycja zgodnie z ww. dyrektywą planowana jest w terminach późniejszych (wzorcowa rola budynków administracji publicznej – 1 stycznia 2012 r., system certyfikacji instalatorów OZE – 1 stycznia 2013 r., obligatoryjny udział energii z OZE w nowo oddanych budynkach lub poddanych generalnemu remontowi – 1 stycznia 2015 r.).

Ponadto wyjaśniam, iż celem przedmiotowej regulacji będzie również m.in. wdrożenie czytelnego systemu wsparcia dla producentów zielonej energii, który stanowiłby wystarczającą zachętę inwestycyjną dla budowy nowych mocy wytwórczych, ze szczególnym uwzględnieniem generacji rozproszonej i rozsianej. Przedmiotowy projekt ustawy regulować będzie także kwestie ewentualnych ułatwień w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania energii elektrycznej przez mikroźródła (m.in. elektrownie wiatrowe, biogazownie itp.).

Wyrażam ponadto przekonanie, iż przedmiotowy projekt ustawy zostanie niebawem przekazany do konsultacji wewnątrzresortowych, a następnie poddany procedurze uzgodnień międzyresortowych oraz konsultacji społecznych.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, iż priorytetem prowadzonych prac legislacyjnych dotyczących projektu ustawy o odnawialnych źródłach energii będzie zapewnienie szerokiej formuły uzgodnień międzyresortowych oraz konsultacji społecznych (sektora energetyki) w celu wypracowania jak najlepszych regulacji.

Odpowiadając na kolejne pytanie dotyczące zmiany zasad wykorzystania środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, pochodzących z tytułu opłat zastępczych, informuję, iż ewentualne zmiany w tym zakresie będą uzależnione od kształtu przyszłej regulacji projektowanej ustawy o odnawialnych źródłach energii.

Ponadto, odpowiadając na pytania, które dotyczą powołania zespołu roboczego do spraw OZE z udziałem przedstawicieli sektora energetyki oraz pełnomocnika rządu ds. odnawialnych źródeł energii, informuję, iż w chwili obecnej nie planuje się powołania

przedmiotowego zespołu oraz powołania ww. pełnomocnika. Niezależnie od powyższego w zakresie dotyczącym ww. zespołu roboczego informuję, iż udział przedstawicieli sektora energetyki w pracach nad projektem ww. ustawy będzie zapewniony na etapie konsultacji społecznych.

Ponadto w zakresie odpowiedzi na pytanie dotyczące stworzenia ogólnopolskiej kampanii informacyjnej na temat odnawialnych źródeł energii informuję, iż działania takie już zostały podjęte przez ministra gospodarki. Celem promowania wykorzystania odnawialnych źródeł energii opracowano „Krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych” (KPD). KPD przedstawia ścieżkę dochodzenia do 15% udziału OZE w podziale na energię elektryczną, ciepło i chłód oraz energię odnawialną w transporcie, uwzględniając m.in. wpływ polityki efektywności energetycznej na końcowe zużycie energii. Ponadto resort gospodarki we współpracy z Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi opracował dokument przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 13 lipca 2010 r. pn. „Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020”. Dodatkowo, z myślą o potencjalnych inwestorach zainteresowanych budową biogazowni rolniczych, został również opracowany „Przewodnik dla inwestorów zainteresowanych budową biogazowni rolniczych”, który stanowi kompendium wiedzy na temat procesów inwestycyjnych w zakresie budowy biogazowni rolniczej i prowadzenia działalności gospodarczej w tym zakresie. Przewodnik ten jest dostępny nieodpłatnie dla wszystkich zainteresowanych i jest opublikowany na stronach internetowych Ministerstwa Gospodarki.

Dodatkowo wyjaśniam, iż promocja odnawialnych źródeł energii odbywa się poprzez udzielanie przez ministra gospodarki patronatu różnego typu przedsięwzięciom lokalnym oraz konferencjom naukowym i problemowym, które dotyczą szeroko rozumianej problematyki OZE.

Na zakończenie uprzejmie informuję, iż w chwili obecnej zauważalne jest zwiększenie liczby inwestycji w sektorze OZE, co jest efektem funkcjonowania systemu wsparcia w Polsce. Dodatkowo widoczne jest wzmożone zainteresowanie potencjalnych inwestorów, którzy deklarują zainteresowanie rozwojem nowych mocy wytwórczych w sektorze OZE.

Mając powyższe na uwadze, wyrażam przekonanie, iż przedstawione powyżej wyjaśnienia stanowią wystarczającą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji złożonej przez pana posła Krzysztofa Tyszkiewicza.

Z wyrazami najwyższego szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Kaliski

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Waldy Dzikowskiego

w sprawie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (24150)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Waldy Dzikowskiego z dnia 16 sierpnia 2011 r. w sprawie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 29 sierpnia 2011 r. znak: SPS-023-24150/11, uprzejmie wyjaśniam.

W myśl art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613, z późn. zm.) nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości grunty zajęte pod pasy drogowe dróg publicznych w rozumieniu przepisów o drogach publicznych oraz zlokalizowane w nich budowle – z wyjątkiem związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej innej niż eksploatacja autostrad płatnych.

Aktualna treść przepisu została ustalona ustawą z dnia 7 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 249, poz. 1828) i obowiązuje od dnia 1 stycznia 2007 r. Celem zmiany było usunięcie wątpliwości interpretacyjnych związanych ze stosowaniem przepisu w jego dotychczasowym brzmieniu poprzez jednoznaczne ograniczenie zakresu preferencji do dróg publicznych.

Na mocy wskazanego przepisu nie są opodatkowane podatkiem od nieruchomości grunty pod pasami drogowymi dróg publicznych oraz niektóre zlokalizowane w nich budowle.

Pojęcie „pasa drogowego” zostało zdefiniowane w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), gdzie „pas drogowy” to wydzielony liniami granicznymi grunt wraz z przestrzenią nad i pod jego powierzchnią, w którym są zlokalizowane droga oraz obiekty budowlane i urządzenia techniczne związane z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, a także urządzenia związane z potrzebami zarządzania drogą. „Droga” to budowla, wraz z drogowymi obiektami inżynierskimi, urządzeniami oraz instalacjami stanowiąca całość techniczno-użytkową, przeznaczona do prowadzenia ruchu drogowego, zlokalizowana w pasie drogowym.

Natomiast pojęcie „budowli” na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości zostało zdefiniowane w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, zgodnie z którym „budowlą” jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Biorąc powyższe pod uwagę, na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy nie będą podlegały opodatkowaniu przykładowo zlokalizowane w pasie drogowym: drogi wraz ze zjazdami, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty – wraz z instalacjami i urządzeniami, oraz przejazdy, ogrodzenia, place postojowe, place pod śmietniki i chodniki, ścieżki rowerowe, zatoki autobusowe, jak również obiekty liniowe, o ile budowle te nie będą związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wyjątek stanowi eksploatacja autostrad płatnych, jednak należy zaznaczyć, że i w tym przypadku musi być spełniony warunek związania konkretnych budowli z prowadzeniem działalności gospodarczej we wskazanym zakresie; wyłączenie nie dotyczy zatem budowli będących wprawdzie w posiadaniu przedsiębiorcy eksploatującego autostradę płatną, jeśli nie można stwierdzić związku tych budowli z prowadzeniem wymienionej działalności.

Wyłączenie z opodatkowania podatkiem od nieruchomości budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie eksploatacji autostrad płatnych jest uzasadnione celem publicznym takich inwestycji. Inwestycje celu publicznego stanowią realizację celów określonych w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.), do których należy m.in. wydzielenie gruntów pod drogi publiczne i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji.

Przewidziane w art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wyłączenie nie jest jedyną preferencją dla inwestycji celu publicznego, bowiem w art. 7 ust. 1 tej ustawy przewiduje się stosowanie zwolnień dla innych inwestycji o charakterze publicznym, w tym m.in. dla: budowli wchodzących w skład infrastruktury kolejowej (pkt 1) i lotniczej (pkt 3), gruntów i budynków we władaniu muzeów rejestrowanych (pkt 7), gruntów położonych na obszarach objętych ochroną ścisłą, czynną lub krajobrazową, a także budynków i budowli trwale związanych z gruntem, służących bezpośrednio osiągnięciu celów z zakresu ochrony przyrody – w parkach narodowych oraz w rezerwach przyrody (pkt 8).

Ponadto na podstawie art. 1b ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz zgodnie z art. 22 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.) stosuje się zwolnienie z podatku od nieruchomości dla gruntów i budynków wchodzących w skład nieruchomości przeznaczonych na budowę dróg publicznych.

Z powyższego wynika, że ustawodawca w sposób szczególnie potraktował dla celów opodatkowania podatkiem od nieruchomości przedmioty opodatkowania wykorzystywane dla realizacji niektórych celów publicznych.

Należy zauważyć, że zgodnie z zasadą powszechności opodatkowania wyrażoną w art. 84 Konstytucji RP, każdy ma obowiązek ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków określonych w ustawach. Natomiast wszelkie zwolnienia i ulgi podatkowe stanowią odstępstwo od tej zasady. System zwolnień podatkowych nie stanowi uznanego przez ustawodawcę standardu prawnego. Ustawodawca jest konstytucyjnie upoważniony do tego, by w drodze ustawy stanowić wyjątki od zasady powszechności opodatkowania, dowolnie kształtując zakres zwolnień. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego wyrażonym w orzeczeniu z dnia 29 maja 1996 r. K 22/95 „o zakresie i przedmiocie opodatkowania oraz o zakresie i przedmiocie ulg i zwolnień podatkowych nie decydują przesłanki o charakterze prawnym, lecz przesłanki ekonomiczne i społeczne”. Ponadto „ustawodawca posiada kompetencje do takich działań, którym towarzyszy uprawnienie do oceny skutków, do jakich prowadzić może w praktyce dane rozwiązanie, z punktu widzenia celów, dla realizacji których wprowadzone zostały dane normy. Ocena taka opierać się może na szacunkowej kalkulacji skutków budżetowych, do jakich prowadzić może dane rozwiązanie”. Stwierdzenia te można odnieść również do przewidzianych w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych preferencji stosowanych w zakresie opodatkowania budowli zlokalizowanych w pasach drogowych dróg publicznych.

Również w poprzednim stanie prawnym, obowiązującym przed 1 stycznia 2007 r., budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie eksploatacji autostrad płatnych nie podlegały opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Od dnia 9 grudnia 2003 r., na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, wyłączeniem objęte były bowiem pasy drogowe wraz z drogami oraz obiektami budowlanymi związanymi z prowadzeniem, zabezpieczeniem i obsługą ruchu, natomiast do dnia 9 grudnia 2003 r. od 1 stycznia 2003 r. wyłączenie dotyczyło budowli dróg publicznych wraz z pasami drogowymi oraz zajętych pod nie gruntów.

Ponadto zmiana wprowadzona od dnia 1 stycznia 2007 r. nie spowodowała rozszerzenia zakresu opodatkowania podatkiem od nieruchomości na budowle zlokalizowane w pasie drogowym drogi publicznej, faktycznie niewykorzystywane przez przedsiębiorcę do prowadzenia działalności gospodarczej. Pojęcie „budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej” zdefiniowane bowiem zostało w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych od 1 stycznia 2003 r. Zgodnie z tą definicją są to budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z wyjątkiem przedmiotów opodatkowania, które nie są i nie mogą być wykorzystywane do prowadzenia tej działalności ze względów technicznych. Nadmienić też trzeba, że w orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd o zaliczeniu – również przed 1 stycznia 2003 r. – do budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej budowli faktycznie niewy-

korzystywanych do tego celu (por. np. wyrok NSA z dnia 3 grudnia 1992 r., sygn. akt SA/Kr 1020/92, uchwała NSA z dnia 28 grudnia 1995 r., sygn. akt VI SA 21/95). Zatem twierdzenie o pogorszeniu w tym zakresie sytuacji przedsiębiorców z dniem 1 stycznia 2007 r. jest nieuprawnione.

Ustosunkowując się do zapytania w kwestii wprowadzenia zmian legislacyjnych w przedmiotowym zakresie, należy zauważyć, że w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych przewiduje się możliwość wprowadzenia na poziomie lokalnym preferencji w opodatkowaniu określonej kategorii przedmiotów opodatkowania. Na podstawie art. 5 ust. 4 ustawy, przy określaniu wysokości stawek podatku od nieruchomości od budowli rada gminy może różnicować ich wysokość, uwzględniając w szczególności rodzaj prowadzonej działalności. Ponadto rada gminy może wprowadzić, w drodze uchwały, inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ustawie, z uwzględnieniem przepisów dotyczących pomocy publicznej – zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Na tej podstawie możliwe jest zastosowanie niższej stawki podatku od nieruchomości lub zwolnienie z opodatkowania innych budowli niż wskazane w art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy.

Uprawnienia te są wyrazem posiadania przez jednostki samorządu terytorialnego autonomii finansowej, która pozwala gminie na samodzielne kształtowanie polityki podatkowej, zgodnie ze swoją właściwością terytorialną. Instrumenty te pozwalają radom gmin na uwzględnienie, przy określaniu wysokości stawek podatku od nieruchomości, specyficznych okoliczności dotyczących konkretnych przedmiotów opodatkowania, bez konieczności wprowadzania w tym zakresie do ustawy podatkowej rozwiązań o charakterze systemowym.

Biorąc powyższe pod uwagę nie przewiduje się wprowadzenia zmian legislacyjnych w przedmiotowym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 14 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie problemu zastosowania
nowych tłumików (24151)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Łukasza Borowiaka, przekazaną pismem z dnia 29 sierpnia 2011 r. (sygn.

SPS-023-24151/11), w sprawie problemu zastosowania nowych tłumików, uprzejmie informuję co następuje.

Międzynarodowa Federacja Motocyklowa (FIM) jest jedyną organizacją międzynarodową, w której obowiązuje Kodeks ochrony środowiska, a w nim 2 priorytety: ograniczenie emisji spalin oraz ograniczenie głośności motocykli. W ramach FIM istnieje Komisja Techniczna składająca się z najlepszych specjalistów, inżynierów, którzy przygotowują regulacje techniczne obowiązujące w sportach motocyklowych.

Nowy rodzaj tłumików został wprowadzony przez FIM 1 stycznia 2010 r. na wszystkich zawodach żużlowych, z wyjątkiem Grand Prix. W związku z tym pojawił się dylemat, czy w ligach, w których startują najlepsi zawodnicy, a dotyczy to lig polskiej, angielskiej, szwedzkiej i duńskiej, utrzymać w tej sytuacji stare tłumiki. Polski Związek Motorowy w porozumieniu z federacją duńską, szwedzką i angielską podpisał zobowiązanie o bezwzględnym wprowadzeniu nowych tłumików w sezonie 2011.

Główna Komisja Sportu Żużlowego PZM, która jest uprawniona do wydawania regulaminu obowiązującego w sporcie żużlowym, wydała 1 marca 2011 r. komunikat potwierdzający używanie przez polskich zawodników w sezonie 2011 wyłącznie nowych tłumików. Po komunikacie tym pojawiły się głosy krytyki ze strony niektórych działaczy i zawodników, a trzech najlepszych zawodników, Tomasz Gollob, Jarosław Hampel i Tomasz Kołodziej, złożyli oświadczenie, że nowe tłumiki „szkodzą zdrowiu i życiu”.

Wobec tego na mocy uchwały Głównej Komisji Sportu Żużlowego PZM z dnia 23 marca 2011 r. podjęto decyzję o tym, że w sezonie 2011 na polskich torach żużlowych w zawodach o mistrzostwo Polski i nagrody PZM będzie można używać wyłącznie tłumików homologowanych do 31 grudnia 2009 r. (stare tłumiki). Powyższą decyzję Główna Komisja Sportu Żużlowego PZM podjęła po spotkaniu z udziałem prezesów wszystkich klubów żużlowych, przedstawicieli zawodników i sędziów, władz PZM wraz z członkami GKSŻ.

Powyższa decyzja, mimo swoich konsekwencji związanych z możliwością zakazu startów zawodników polskich w zawodach, w których obowiązkowe jest używanie tłumików homologowanych przez FIM na sezon 2011, podyktowana była troską o dobro i zdrowie zawodników uczestniczących w zawodach organizowanych przez PZM i Ekstraligę Żużlową sp. z o.o.

W wyniku przeprowadzonych rozmów na spotkaniu, które odbyło się w Krakowie w dniu 2 kwietnia 2011 r. z panem Royem Otto – przewodniczącym Komisji Wyścigów Torowych FIM Prezydium ZG PZM, na wniosek GKSŻ, w dniu 4 kwietnia 2011 r. postanowiło potwierdzić:

- 1) organizację w Polsce wszystkich turniejów umieszczonych w kalendarzu FIM i UEM w sezonie 2011;
- 2) udział polskich zawodników w zawodach FIM i UEM poza granicami kraju, w których PZM ma przydzielone miejsca – nominacja GKSŻ w porozumieniu z menedżerem kadry Markiem Cieślakiem.

To oznacza, że zawodnicy polscy we wszystkich zawodach rangi FIM i UEM (w tym Drużynowych Mistrzostwach Świata i Grand Prix) będą musieli startować na motocyklach wyposażonych w nowe tłumiki. Dotyczy to również imprez rozgrywanych w Polsce zgłoszonych do kalendarza FIM i UEM.

Jednak już po 2 tygodniach ci sami zawodnicy, którzy deklarowali, że nie będą startowali w ligach zagranicznych na nowych tłumikach, przesłali pisma do PZM o wyrażenie zgody na ich starty zagraniczne. W dniu 7 kwietnia 2011 r. na wniosek GKSZ ZG PZM wydał komunikat w sprawie wydawania przez Biuro Sportu i Marketingu ZG PZM zgody na starty zawodników polskich na motocyklach z użyciem tłumików z homologacją FIM ważną od dnia 1 stycznia 2010 r. (nowych tłumików) we wszystkich zawodach międzynarodowych poza granicami kraju w sezonie 2011, pod warunkiem dostarczenia:

— pisemnej zgody macierzystego klubu zawodnika na starty w zawodach z użyciem nowych tłumików, podpisanej przez prezesa klubu lub osobę upoważnioną do jego reprezentowania zgodnie z przepisami prawa,

— pisemnego oświadczenia zawodnika o stosowaniu w zawodach poza granicami kraju tłumików z homologacją FIM ważną od dnia 1 stycznia 2010 r.

Kluby potwierdziły, iż respektować będą zasady rywalizacji stanowiące w oparciu o art. 13 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm.). Kluby sportowe, stając się członkami rzeczywistymi Polskiego Związku Motorowego, zgodziły się na uprawnienia Głównej Komisji Sportu Żużlowego do stanowienia nowych przepisów obowiązujących w sporcie żużlowym, formy ich publikowania, jak też zobowiązały się do znajomości i przestrzegania tych przepisów. Dodatkowo należy wskazać, iż w chwili obecnej brak jest jakichkolwiek przesłanek, a przede wszystkim dowodów na to, iż stosowanie nowych tłumików może mieć jakkolwiek związek z wynikiem sportowym czy negatywny wpływ na zdrowie i bezpieczeństwo zawodników.

Międzynarodowa Federacja Motocyklowa (FIM) we wszystkich zawodach żużlowych zawiesiła zawodnika Edwarda Kennetta na okres 1/2 roku z powodu niedozwolonej modyfikacji motocykla i wprowadzenia zmian niezgodnych z przyjętymi normami.

Normy te obowiązują we wszystkich ligach, polskich i zagranicznych, i dotyczą wszystkich zawodników. Modyfikacje sprzętu niezgodne czy wręcz zabronione przepisami spotkały się ze słuszną reakcją Międzynarodowej Federacji Motocyklowej (FIM). Pan Edward Kennett jako doświadczony zawodnik, samowolnie dokonując przeróbek sprzętu, zdawał sobie bądź winien zdawać sobie sprawę z możliwych konsekwencji, jakie mogą być wyciągnięte w stosunku do niego przez federację.

Ministerstwo Sportu i Turystyki po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, w tym analizy statutu Polskiego Związku Motorowego, nie znajduje podstaw do stwierdzenia naruszeń przepisów prawa

lub jakichkolwiek wątpliwości prawnych dotyczących stosowania tłumików zatwierdzonych przez Międzynarodową Federację Motocyklową.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 14 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie zwrotu kosztów poniesionych
w związku z aferą kupowania głosów
w wyborach prezydenta Wałbrzycha na rzecz
kandydata Platformy Obywatelskiej (24156)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-023-24156/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Marka Opióły w sprawie zwrotu kosztów poniesionych w związku z aferą kupowania głosów w wyborach na prezydenta Wałbrzycha, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Sprawy dotyczące wyborów, w tym bezpośrednio wyboru wójta (burmistrza, prezydenta miasta), nie są objęte żadnym z działów określonych w ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.), w szczególności działem: administracja publiczna, którym kieruje minister spraw wewnętrznych i administracji.

Zgodnie z art. 81 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 176, poz. 1190, z późn. zm.), której regulacje – w myśl art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Przepisy wprowadzające ustawę Kodeks wyborczy (Dz. U. Nr 21, poz. 113, z późn. zm.) – mają zastosowanie do przedterminowych wyborów wójta (burmistrza, prezydenta miasta) dokonywanych w trakcie trwania aktualnej kadencji organów jednostek samorządu terytorialnego, dysponentem środków finansowych przeznaczonych na pokrycie wydatków związanych z ich organizacją i przeprowadzeniem głosowania jest kierownik Krajowego Biura Wyborczego – obecnie szef Krajowego Biura Wyborczego (vide: art. 124 § 6 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy, Dz. U. Nr 21, poz. 112, z późn. zm.). Zasadne wydaje się zatem, aby stanowisko w sprawie kwestii poruszonych w przedmiotowym wystąpieniu zajął ww. organ.

Niezależnie od powyższego pragnę poinformować, iż koszty poniesione przez Policję dolnośląską z tytułu zabezpieczenia wyborów na prezydenta Wałbrzycha w dniu 7 sierpnia 2011 r. wyniosły 68 464,96 zł. Na powyższą kwotę składają się:

- koszty osobowe – 59 789,42 zł,
- koszty użytych środków – 7245,54 zł,
- koszty żywienia – 1430,00 zł.

Jednocześnie należy wskazać, iż Komenda Wojewódzka Policji we Wrocławiu nie będzie dochodzić zwrotu ww. kosztów, gdyż zabezpieczenie wyborów należy do ustawowych zadań Policji. Stosownie zaś do art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.) koszty związane z funkcjonowaniem Policji są pokrywane z budżetu państwa. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić brak podstaw prawnych do dochodzenia zwrotu poniesionych kosztów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa
przebywającemu w areszcie tajnymu
współpracownikowi służb specjalnych,
u którego znaleziono materiały
kompromitujące polskich polityków (24158)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 29 sierpnia 2011 r., nr SPS-023-24158/11, dotyczące interpelacji pana posła Marka Opióły z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa przebywającemu w areszcie śledczym tajnymu współpracownikowi służb specjalnych, który miał zgromadzić materiały kompromitujące polskich polityków, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zapewnienie bezpieczeństwa osobistego osobom przebywającym w warunkach izolacji to jeden z podstawowych kodeksowych obowiązków administracji jednostek penitencjarnych. Z ustaleń poczynionych w przedmiotowej sprawie jednoznacznie wynika, że podległa mi Służba Więzienna w ramach przysługujących kompetencji podjęła wszelkie odpowiednie działania w celu zapewnienia bezpieczeństwa wymienionemu osadzonemu.

Jednocześnie nadmienić należy, że zarówno sąd wydający postanowienie w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, jak i prokurator składający w tej sprawie wnioski nie wystąpili o objęcie K. W. szczególną ochroną w warunkach zwiększonej izolacji i zabezpieczenia, o której mowa w art. 212ba § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 1997 r. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.). Z wnioskiem takim nie wystąpił również sam tymczasowo aresztowany. Zgodnie z § 3 i 4 art. 212ba § 1 wymienionego kodeksu jedynie obydwa wymienione organy oraz osadzony mogą wystąpić do dyrektora aresztu śledczego z wnioskiem o objęcie szczególną ochroną.

Ze względu jednak na szczególne okoliczności, które mogą stanowić obawę wystąpienia zagrożenia dla życia lub zdrowia osadzonego, dyrektor aresztu śledczego, w którym przebywa K. W., zdecydował o zastosowaniu dodatkowych przedsięwzięć ochronnych w postaci:

- osadzenia K. W. w celi trzyosobowej z odpowiednio dobranym składem osobowym zapewniającym właściwą atmosferę wychowawczą oraz bezpieczeństwo osobiste,
- zwiększenia częstotliwości kontroli osadzonego (dokonywana jest przed każdym opuszczeniem oddziału mieszkalnego i po powrocie do niego),
- zwiększenia częstotliwości kontroli celi mieszkalnej (nie rzadziej niż dwa razy w tygodniu),
- ograniczenia kontaktów K. W. z innymi osadzonymi poprzez realizowanie spacerów, kąpeli, zajęć kulturalno-oświatowych w ramach wyznaczonej grupy osadzonych,
- udzielania widzeń w wyznaczone dni pod nieobecność innych osadzonych,
- poruszania się osadzonego po terenie jednostki pojedynczo lub w ramach wyznaczonej grupy osadzonych, pod dozorem funkcjonariusza.

Ponadto osadzonemu zapewniono odpowiednią opiekę wychowawczą i psychologiczną poprzez:

- prowadzenie przez wychowawców oraz koordynatora do spraw ochronnych codziennych wizytacji celi,
- w miarę zgłaszanych potrzeb przeprowadzanie indywidualnej rozmowy z wychowawcą oraz psychologiem,
- sprawdzanie stanu emocjonalnego osadzonego po każdorazowym powrocie z czynności procesowych.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że w okresie dotychczasowego pobytu osadzonego w areszcie śledczym nie powzięto informacji o zagrożeniu dla jego życia lub zdrowia.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie refundacji zabiegów
z użyciem robota da Vinci (24159)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej, posła na Sejm RP, z dnia 16 sierpnia 2011 r., przesłaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 29 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-023-24159/11), w sprawie refundacji operacji wykonywanych przy zastosowaniu robota da Vinci, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ, dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców.

Odnosząc się do kwestii i pytań zawartych w treści interpelacji, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 31 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 140, poz. 1143, z późn. zm.) określa wykaz oraz warunki realizacji świadczeń gwarantowanych w zakresie leczenia szpitalnego, nie nakładając obowiązku co do sposobu ich udzielania, jak również technologii medycznej, jaka zostanie wykorzystana przy ich realizacji.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje w systemie jednorodnych grup pacjentów procedury medyczne bez wskazywania aparatury medycznej i narzędzi, za pomocą których są one wykonywane. W związku z powyższym, wszystkie zabiegi wykonywane za pomocą systemu da Vinci, o ile są świadczeniami gwarantowanymi, podlegają finansowaniu ze środków publicznych zgodnie z przyjętymi zasadami finansowania.

Odnosząc się do pytania dotyczącego sfinansowania przez ministra zdrowia kolejnych robotów da Vinci, uprzejmie informuję iż minister zdrowia ze względu na obowiązujące przepisy nie posiada podstawy prawnej do finansowania inwestycji realizowanych przez jednostki, dla których nie jest organem założycielskim. Zgodnie z art. 115 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654) minister właściwy do spraw zdrowia może przyznać dotacje na remonty i inne inwestycje samodzielnemu publicznemu zakładowi opieki zdrowotnej, dla którego podmiotem tworzącym jest minister właściwy do spraw zdrowia albo uczelnia medyczna. Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż do chwili obecnej nie wpłynął do Ministerstwa Zdrowia wniosek o zakup omawianej aparatury medycznej ze środków budżetu państwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 5 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie nowelizacji ustawy Prawo
o ustroju sądów powszechnych (24160)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie rządowej nowelizacji ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Nowelizacja ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.), zwanej dalej u.s.p., dokonana ustawą z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw zmierza do reformy wymiaru sprawiedliwości, której zasadniczym celem jest takie ukształtowanie warunków funkcjonowania sądów, aby mogły one prawidłowo realizować ciężące na nich z mocy Konstytucji RP obowiązki, a więc w szczególności zapewniać obywatelom sprawiedliwe rozpatrzenie spraw bez nieuzasadnionej zwłoki. W tym celu zakłada między innymi racjonalizację i uelastycznienie struktury organizacyjnej sądów powszechnych, jak również modyfikuje dotychczasowe rozwiązania w zakresie nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów.

Obecna organizacja sądownictwa powszechnego w Polsce charakteryzująca się dużą liczbą małych

sądów rejonowych (liczących do 10 sędziów), jak również określona ustawowo struktura wewnętrzna sądów zakładająca istnienie wielu wydziałów nawet w najmniejszych jednostkach stanowi jedną z podstawowych barier prawidłowego funkcjonowania sądów.

Przyjęte w ustawie z dnia 18 sierpnia 2011 r. rozwiązania wprowadzają mechanizmy pozwalające na ukształtowanie struktury organizacyjnej sądownictwa powszechnego w sposób możliwie najbardziej elastyczny i dostosowany do potrzeb obywateli. Zakładają one przede wszystkim racjonalizację struktury organizacyjnej sądów, a w konsekwencji właściwą alokację kadr sądownictwa powszechnego (tak sędziów, jak i pracowników wspomagających pracę sędziów). W tym celu przyjęto, że podstawowa struktura każdego sądu rejonowego opierać się będzie na dwóch wydziałach: cywilnym, który mógłby rozpoznawać także sprawy rodzinne i nieletnich, oraz karnym, do którego właściwości należałyby szeroko rozumiane sprawy z zakresu prawa karnego. Przewiduje się jednocześnie możliwość utworzenia odrębnego wydziału do rozpoznawania danego rodzaju spraw, np. wydziału rodzinnego, jeżeli będzie to uzasadnione wpływem takich spraw w danym sądzie. Jeżeli wpływ spraw nie będzie uzasadniał utworzenia odrębnego wydziału, w pierwszej kolejności rozważana będzie możliwość utworzenia odrębnego wydziału rodzinnego w jednym z sądów – z powierzeniem mu rozpoznawania spraw danego rodzaju z właściwości innych sądów. Niemniej jednak to właśnie względem na faktyczną dostępność sądu dla obywateli przemawia za koniecznością stworzenia możliwości rozpoznawania spraw rodzinnych i nieletnich w ramach wydziałów cywilnych przez sędziów wyspecjalizowanych w rozpoznawaniu tych spraw. W tym zakresie założeniem jest idea specjalizacji sędziów.

Minister sprawiedliwości, ustalając siedziby i obszary właściwości sądów powszechnych, jak również tworząc i znosząc wydziały oraz wydziały i ośrodki zamiejscowe sądów, będzie miał na względzie potrzebę zapewnienia racjonalnej organizacji sądownictwa, w szczególności poprzez dostosowanie liczby, rodzaju i wielkości wydziałów do obciążenia wpływem spraw w poszczególnych sądach, ekonomię postępowania sądowego oraz konieczność prawidłowego wykonywania czynności nadzorczych w celu zagwarantowania realizacji prawa obywatela do rozpoznania jego sprawy w rozsądnym terminie.

Należy podkreślić, że wejście w życie ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. nie spowoduje automatycznej likwidacji funkcjonujących obecnie w sądach rejonowych wydziałów, które uznaje się za nieobligatoryjne. Nie zakłada się bowiem zmian struktury wydziałowej w sądach, w których jest ona ukształtowana prawidłowo.

Projekt utrzymuje pozycję ministra sprawiedliwości jako organu nadzorującego działalność administracyjną sądów powszechnych, nie są to jednak uzasadnione obawy, że nadzór może zostać wykorzysta-

ny do wywierania wpływu na działalność orzecznictw. Przeciwnie, nowelizacja dotychczasowych zasad sprawowania nadzoru nad działalnością administracyjną sądów powszechnych zmierza do ograniczenia uprawnień nadzorczych ministra sprawiedliwości w zakresie toku i sprawności postępowania.

Nowe ukształtowanie zasad nadzoru opiera się przede wszystkim na wyraźnym podziale działalności administracyjnej sądu na sferę zadań powierzonych dyrektorowi sądu obejmującą zapewnianie organizacyjno-technicznych warunków podstawowej działalności sądów oraz sferę administracji związanej bezpośrednio z wykonywaniem zadań z zakresu ochrony prawnej, która pozostaje domeną prezesa sądu.

Poddanie nadzorowi ministra sprawiedliwości działalności administracyjnej sądów w zakresie zadań powierzonych dyrektorowi sądu nie powinno wzbudzać wątpliwości ustrojowych, gdyż w żaden sposób nie wkracza w czynności bezpośrednio związane z zarządzaniem procesem orzekania czy tokiem postępowania sądowego. Przedmiotem działań nadzorczych ministra sprawiedliwości w tym zakresie będą wyłącznie czynności dyrektorów sądów i podległych im służb urzędniczych, które zmierzać mają do zapewnienia odpowiednich, organizacyjno-technicznych warunków funkcjonowania sądu.

Natomiast w zakresie sprawowania nadzoru administracyjnego nad tą drugą sferą działalności administracyjnej sądów projekt wyróżnia dwie kategorie nadzoru: zewnętrznego – sprawowanego przez ministra sprawiedliwości i wewnętrznego – sprawowanego przez prezesów sądów. Co istotne, zadania z zakresu wewnętrznego nadzoru administracyjnego obejmujące m.in. takie czynności, jak badanie toku i sprawności postępowania w poszczególnych sprawach, powierzono wyłącznie prezesom sądów i podległej im służbie nadzoru. Jednocześnie zakłada się istotne wzmocnienie roli prezesa sądu apelacyjnego, który stanie się odpowiedzialny za sprawowanie wewnętrznego nadzoru administracyjnego na obszarze powierzonej mu apelacji.

Powierzone ministrowi sprawiedliwości w ramach nadzoru zewnętrznego zadania sprowadzają się zaś w istocie do nadzorowania wyników pracy nadzorczej prezesów sądów, w tym w szczególności prezesów sądów apelacyjnych. Zakłada się, że taka regulacja usprawni wykonywanie nadzoru administracyjnego nad działalnością sądów i zwiększy jego efektywność, pozostawiając jednak główne uprawnienia nadzorcze wewnątrz władzy sądowniczej.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie groźby utraty płynności przez
Fundusz Ubezpieczeń Społecznych (24161)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 29 sierpnia br., znak SPS-023-24161/11, interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie groźby utraty płynności przez Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych Fundusz Ubezpieczeń Społecznych ma do dyspozycji następujące źródła przychodów: składki na ubezpieczenia społeczne, dotację z budżetu państwa, refundację składek przekazywanych do otwartych funduszy emerytalnych, środki z Funduszu Rezerwy Demograficznej, nieoprocentowaną pożyczkę z budżetu państwa. Ponadto ustawa dopuszcza możliwość zaciągania przez FUS kredytów bankowych, za zgodą ministra finansów, stwarzając tym samym dodatkowe źródło zabezpieczenia wypłat świadczeń emerytalno-rentowych.

Należy podkreślić, iż powołany ww. ustawą Fundusz Rezerwy Demograficznej (FRD) jest funduszem rezerwowym dla funduszu emerytalnego wyodrębnionego w ramach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS). FRD gromadzi i pomnaża środki finansowe, które mogą być wykorzystane na uzupełnienie wynikającego z przyczyn demograficznych niedoboru funduszu emerytalnego. Ustawa ta wyznacza także termin wykorzystania środków FRD, stanowiąc przepisem art. 112 ustawy, iż uruchomienie środków FRD na rzecz FUS może nastąpić nie wcześniej niż w 2009 r.

Przychody Funduszu Rezerwy Demograficznej pochodzą głównie:

— z części składki na ubezpieczenie emerytalne gromadzonej od 2002 r.,

— ze środków z prywatyzacji mienia Skarbu Państwa w wysokości 40% przychodów z ogólnej kwoty brutto pomniejszonej o kwoty obowiązkowych odpisów na Fundusz Reprywatyzacji.

Warto zauważyć, iż środki z prywatyzacji w wysokości 40% są przekazywane do FRD od 2009 r. dzięki nowelizacji przepisów uchwalonych przez Sejm RP w dniu 9 stycznia 2009 r.

Ustawa budżetowa na rok 2011 przyjęła założenie, że wpływy do FRD z tytułu prywatyzacji mienia Skarbu Państwa wyniosą prawie 6 mld zł, a środki pochodzące z FRD w wysokości 4 mld zł zostaną wykorzystane do zasilenia FUS na wypłatę świadczeń emerytalnych.

Decyzja o wykorzystaniu w 2011 r. środków FRD powoduje, iż nie zostaną w żaden sposób naruszone środki FRD, które pochodzą z części składki emerytalnej przekazywanej do tego funduszu.

Działania rządu zmierzające do wykorzystania środków z FRD spowodowane były zaistniałym nie-

doborem funduszu emerytalnego z przyczyn demograficznych, na który wpływ miał również wyrok Trybunału Konstytucyjnego przyznający prawo do wcześniejszych emerytur mężczyznom po osiągnięciu wieku 60 lat, urodzonym przed 1 stycznia 1949 r., a także kryzysem gospodarczym i finansowym, gdzie rosnącym wydatkom na emerytury towarzyszyło niskie tempo wzrostu dochodów ze składek na fundusz emerytalny. Działania w zakresie wykorzystania części środków zgromadzonych w FRD były konieczne w celu uniknięcia zagrożeń związanych z nadmiernym zadłużaniem się Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz budżetu państwa.

Warto także podkreślić, iż mimo transferów części środków z FRD do FUS na bieżące wypłaty emerytur stan aktywów FRD z roku na rok wykazuje tendencję wzrostową. I tak na koniec roku wynosi: w 2008 r. – 4,5 mld zł, w 2009 r. – 7,3 mld zł, w 2010 r. – 10,2 mld zł, w 2011 r. (przewidywane wykonanie) – 14,2 mld zł, w 2012 r. – (plan) 17,7 mld zł.

Stałe zasilanie FRD częścią składki emerytalnej oraz udział tego funduszu w przychodach z prywatyzacji gwarantują bezpieczeństwo wypłat świadczeń emerytalnych z FUS nie tylko w 2011 r., ale również w latach następnych.

Mając na względzie uwarunkowania finansowe i gospodarcze, nie uważam za przedwczesne pobranie środków Funduszu Rezerwy Demograficznej. Zważywszy na wskazane przez ustawodawcę źródła przychodów FUS, a także fakt, iż wypłacalność świadczeń z ubezpieczeń społecznych jest gwarantowana przez państwo, decyzja o wykorzystaniu części aktywów FRD nie doprowadzi w przyszłości do braku środków na wypłaty świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Nie można również zapominać, iż wypłata świadczeń ze zreformowanego systemu emerytalnego odbywa się na podstawie zdefiniowanej składki, co powoduje, że nie będzie w przyszłości problemu z wypłatą świadczeń emerytalnych. Każdy ubezpieczony sfinansuje swoją przyszłą emeryturę i otrzyma ją w takiej wysokości, w zależności od tego, ile odłożył środków na konto emerytalne w czasie całego okresu aktywności zawodowej, z uwzględnieniem tzw. tablic średniego dalszego trwania życia, które ogłasza prezes Głównego Urzędu Statystycznego.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 16 sierpnia 2011 r. przyjęła rozporządzenie o wykorzystaniu w 2011 r. środków FRD w wysokości 4 mld zł i przekazaniu tej kwoty do funduszu emerytalnego w FUS.

Wykorzystanie środków FRD spowoduje zmniejszenie potrzeb pożyczkowych budżetu państwa, co pozytywnie oddziałuje na sytuację na rynku długu (obniżenie podaży skarbowych papierów wartościowych i możliwy niewielki wpływ na poziom rentowności).

Przekazanie z FRD do FUS kwoty 4 mld zł nie będzie miało znaczącego wpływu na kwotę państwowego długu publicznego (PDP) i będzie wypadkową dwóch wzajemnie znoszących się efektów:

— przekazane środki pozwolą sfinansować wydatki FUS na emerytury i zmniejszyć wysokość pożyczek z budżetu państwa do FUS, co przyczyni się do

zmniejszenia o 4 mld zł PDP w stosunku do wariantu nieprzekazania środków z FRD poprzez zmniejszenie długu FUS i zmniejszenie potrzeb pożyczkowych budżetu państwa i długu Skarbu Państwa,

— jednocześnie ulegną zmniejszeniu o 4 mld zł aktywa FRD – należy zakładać, że znacząca większość przekazywanych do FUS środków pochodzić będzie ze zbycia SPW.

Na koniec 2010 r. FRD dysponował środkami w wysokości 10,2 mld zł, z czego kwota 8,4 mld zł ulokowana była w skarbowe papiery wartościowe (SPW). W 2011 r. do FRD przekazywane są znaczące środki z prywatyzacji, które mogą być lokowane jedynie w SPW. Oczekiwana wartość aktywów FRD wyniesie na koniec 2011 r. 14,2 mld zł.

Wykorzystanie środków FRD wpłynie na obniżenie dwóch częściowych składników długu publicznego przed konsolidacją: długu Skarbu Państwa oraz długu Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Efekty te zostały uwzględnione w ustawie budżetowej na 2011 r. Oznacza to, że wraz z przyjęciem przez parlament ustawy budżetowej na rok bieżący efekty wykorzystania części aktywów FRD zostały uwzględnione w prognozie potrzeb pożyczkowych oraz w prognozowanej wielkości długu publicznego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie potencjału obronnego Polski
oraz likwidacji 36. Specjalnego Pułku
Lotnictwa Transportowego (24162)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie potencjału obronnego Polski oraz likwidacji 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego (SPS-023-24162/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Potencjał obronny Rzeczypospolitej Polskiej to przede wszystkim Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej, ale również sprawna gospodarka i dobrze wyedukowane społeczeństwo, które rozumie potrzebę ponoszenia określonych wydatków na zapewnienie bezpieczeństwa. Zdolności obronne Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej są uzależnione od możliwości ekonomicznych państwa, w tym od wysokości posiadanego budżetu przeznaczonego na modernizację

lub wymianę sprzętu i szkolenie wojsk. Bezpieczeństwo Rzeczypospolitej Polskiej oparte jest na obronie kolektywnej, zapewnianej przez Organizację Traktatu Północnoatlantyckiego. Wspólny potencjał obronny państw NATO stanowi skuteczny środek odstraszący ewentualnego przeciwnika dysponującego nie tylko wspomnianą przez panią poseł Annę Sobecką 300–400-tysięczną armią, ale również siłami przewyższającymi taką liczbę żołnierzy.

Niezależnie od powyższego obecnie w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej trwa proces modernizacji mający na celu wzmocnienie potencjału obronnego Polski. Realizowany jest on na podstawie „Planu rozwoju Sił Zbrojnych RP na lata 2009–2018”, który cyklicznie poddawany jest przeglądowi w celu jego dostosowania do potrzeb obronnych kraju. Zgodnie z nim aktualnie wdrażanych jest 5 wieloletnich, głównych programów operacyjnych i 9 specjalistycznych programów operacyjnych.

Odpowiadając na pytanie pani poseł Anny Sobeckiej dotyczące utworzenia w miejsce 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego „podobnego pułku zajmującego się m.in. lotami z najwyższymi władzami państwa”, uprzejmie informuję, że zgodnie z decyzją nr Z-78.Org./P1 ministra obrony narodowej z dnia 5 sierpnia 2011 r. w sprawie zmian organizacyjnych w Siłach Powietrznych w terminie do dnia 31 grudnia br. nastąpi rozformowanie 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego w Warszawie i przeformowanie 1. Bazy Lotniczej w Warszawie w 1. Bazę Lotnictwa Transportowego w Warszawie. Zostanie ona podporządkowana dowódcy 3. Skrzydła Lotnictwa Transportowego w Powidzu. Przedstawione zmiany organizacyjne spowodują powstanie w składzie 1. Bazy Lotnictwa Transportowego eskadry śmigłowców przeznaczonych głównie do realizacji zadań na rzecz najważniejszych osób w państwie.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie rządowego planu wprowadzenia
programu oszczędnościowego (24163)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani poseł Anny Sobeckiej w spra-

wie rządowego planu wprowadzenia programu oszczędnościowego (pismo SPS-023-24163/11) przesyłam poniższe wyjaśnienia.

Pragnę uprzejmie poinformować, że informacje odnośnie do zaplanowanych oszczędności oraz działania mające na celu zmniejszenie poziomu deficytu oraz ograniczenie przyrostu długu publicznego zawiera „Program konwergencji – aktualizacja 2011” przyjęty 26 kwietnia 2011 r. przez Radę Ministrów oraz Wieloletni Plan Finansowy Państwa 2011–2014 przyjęty 5 kwietnia 2011 r. przez Radę Ministrów. Wieloletni Plan Finansowy Państwa 2011–2014 został opublikowany w Monitorze Polskim z 2011 r. nr 29, poz. 324 oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów oraz Ministerstwa Finansów, natomiast program konwergencji został zamieszczony na stronie Ministerstwa Finansów oraz przesłany do Komisji Europejskiej, która również go opublikowała na swojej stronie. Tak więc oba dokumenty już od kwietnia br. są powszechnie dostępne.

Rząd Polski poprzez podjęte działania oszczędnościowe planuje jak najszybciej doprowadzić do redukcji nadmiernego deficytu, dbając przy tym, aby ograniczyć negatywny wpływ działań konsolidacyjnych na tempo wzrostu gospodarczego. Należy podkreślić, że z prognozowanych efektów działań konsolidacyjnych na lata 2011–2012 wynoszących 4,6 punktów procentowych jedynie 0,8 punktu procentowego wynika ze wzrostu stawek podatkowych, ograniczenia ulg i innych zmian podatkowych. Jednym z istotniejszych elementów konsolidacji jest także wprowadzenie trwałej reguły wydatkowej, która ma zapewnić, po wcześniejszym obniżeniu deficytu, stabilizację salda sektora instytucji rządowych i samorządowych na poziomie średniokresowego celu budżetowego (deficyt na poziomie 1% PKB).

Pragnę podkreślić, że działania, które powodują oszczędności na kwotę ok. 80 mld zł, zostały już rozpoczęte i zaprezentowane w ww. dokumentach. Poniżej pragnę przedstawić opis najważniejszych działań podjętych w celu konsolidacji finansów publicznych.

Uprzejmie informuję, że do najważniejszych zmian legislacyjnych mających na celu stabilizację sytuacji sektora finansów publicznych należy zmiana ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw z dnia 16 grudnia 2010 r., która weszła w życie z dniem 1 stycznia br. Ustawa wprowadziła m.in. następujące zmiany:

1) wzmocnienie systemu zarządzania płynnością budżetu państwa polegające na obowiązku lokowania przez jednostki sektora finansów publicznych wolnych środków na rachunku ministra finansów,

2) wprowadzenie wydatkowej reguły dyscyplinującej w celu osiągnięcia trwałej stabilności finansów publicznych, która polega na ograniczeniu kwoty wydatków publicznych państwa do poziomu tempa inflacji powiększonej o 1 punkt procentowy,

3) wzmocnienie procedur ostrożnościowych, gdy relacja państwowego długu publicznego do PKB przekracza 55%, polegające m.in. na:

— dokonywaniu przez Radę Ministrów przeglądu obowiązujących przepisów w celu przedstawienia propozycji rozwiązań prawnych mających wpływ na poziom dochodów budżetu państwa,

— okresowym zwiększeniu stawek podatku od towarów i usług,

— ograniczeniu możliwości zaciągania nowych zobowiązań na przygotowanie inwestycji przez organy administracji rządowej do inwestycji współfinansowanych z udziałem środków z UE.

Ponadto zgodnie z ustawą o finansach publicznych od dnia 1 stycznia 2011 r. obowiązują zasady zrównoważonego budżetu bieżącego j.s.t., a od 2014 r. zacznie obowiązywać system indywidualnych limitów dotyczących zaciągania długu, uzależniających możliwą wysokość zadłużenia poszczególnych jednostek od zdolności do jego spłaty.

Pragnę poinformować, że istotne znaczenie dla działań oszczędnościowych będą miały przeprowadzone przez rząd zmiany w systemie emerytalnym. Zgodnie z ustawą z dnia 25 marca 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych od początku maja 2011 r. nastąpiło zmniejszenie składki przekazywanej przez ZUS do OFE z 7,3% początkowo do 2,3%, a docelowo od 2017 r. do 3,5% podstawy składki emerytalnej. Pozostała część dotychczasowej składki zostanie zaewidencjonowana w ZUS na specjalnych indywidualnych subkontach i przekazana do wydzielonego funduszu zarządzanego przez ZUS w celu sfinansowania bieżących wypłat. Ponadto ustawa wprowadziła ulgi podatkowe dla dodatkowo oszczędzających na indywidualnym koncie zabezpieczenia emerytalnego. Zgodnie z uzasadnieniem ustawy łączny spadek potrzeb pożyczkowych z tytułu wprowadzonych zmian wyniesie w latach 2011–2020 ok. 195 mld zł, tj. ok. 7,7% PKB w 2020 r.

Dodatkowo pragnę poinformować, że wprowadzenie emerytur pomostowych (ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych – Dz. U. Nr 237, poz. 1656) zgodnie z zamierzeniami reformy ma stanowić rozwiązanie przejściowe i zastąpić wcześniejsze emerytury. Emerytury pomostowe są finansowane z odrębnego funduszu i są związane z dodatkową składką płaconą przez pracodawców. Wprowadzenie tego typu świadczeń powoduje początkowo wzrost wydatków, ale z czasem, wraz z wygasaniem uprawnień, wydatki będą maleć. Oprócz bezpośrednich oszczędności w wydatkach emerytalnych istotnym efektem tej reformy jest to, że znaczące ograniczenie uprawnień do przechodzenia na wcześniejsze emerytury powinno przyczynić się do wzrostu aktywności zawodowej, zwłaszcza u osób starszych. To z kolei, poprzez rosnącą podaż pracy, powinno pozytywnie wpłynąć na wzrost gospodarczy w długim okresie. W rezultacie znaczące ograniczenie uprawnień do wcześniejszego przechodzenia na emeryturę powinno

korzystnie wpływać także na sytuację finansów publicznych w długim okresie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Kasprzyka**

**w sprawie limitu połowu dorsza na wędkę
(24164)**

Szanowny Panie Marszałku! Na podstawie art. 193 w związku z art. 192 regulaminu Sejmu przedkładam, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, Panu Marszałkowi odpowiedź na interpelację pana Jacka Kasprzyka, posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24164/11, dotyczącą kwestii limitu połowu dorsza na wędkę.

Zadaniem ministra właściwego do spraw rybołówstwa jest kształtowanie, ochrona i wykorzystanie żywych zasobów morza oraz osiągnięcie i utrzymanie dobrego stanu wód przy zapewnieniu racjonalnego wykorzystania tych zasobów. Istotą zrównoważonego rozwoju jest zapewnienie trwałej poprawy stanu żywych zasobów morza. Kwestia limitu dorszy jest uregulowana w § 8 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 9 lipca 2004 r. w sprawie szczegółowego sposobu i warunków prowadzenia połowów w celach sportowo-rekreacyjnych oraz wzorów sportowych zezwoleń połowowych (Dz. U. Nr 164, poz. 1725) w celu zapewnienia ochrony i racjonalnego wykorzystania tego gatunku.

Jak wynika z badań prowadzonych przez Morski Instytut Rybacki w Gdyni w odniesieniu do połowów sportowo-rekreacyjnych dorszy w 2007 r., połowy te stanowiły od 1% do 5% polskiej kwoty połowowej dorszy przyznanej na 2007 r., w zależności od zastosowanej metody oceny wielkości tych połowów. W związku z czym uznano, iż połowy te nie są jedynie zjawiskiem marginalnym.

Wyniki kolejnych badań połowów wędkarskich zrealizowanych w 2009 r. będących kontynuacją tej tematyki podjętej przez Morski Instytut Rybacki w Gdyni w latach wcześniejszych w ramach regulacji Komisji Europejskiej (rozporządzenie Komisji (WE) nr 1639/2001 z dnia 25 lipca 2001 r. ustanawiające minimalne i rozszerzone programy wspólnotowe w zakresie zbierania danych w sektorze rybołówstwa

oraz ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1543/2000), które od 2005 r. nakładają na Polskę jako kraj członkowski Unii Europejskiej obowiązek monitorowania połowów sportowo-rekreacyjnych w ramach „Narodowego programu zbioru danych rybackich”, potwierdzają dynamiczny rozwój wędkarstwa morskiego.

Należy zauważyć, iż połowy rekreacyjne będą się nadal rozwijać, gdyż przynoszą poważne dochody lokalnej społeczności i stają się coraz bardziej istotnym elementem jej ekonomicznego funkcjonowania. Z wyliczeń (wg E. Kuzebkiego – MIR) wynika, że przychody z wędkarstwa morskiego w roku 2009 wyniosły ponad 26 mln zł z samych tylko opłat za udział w rejsie, gdy tymczasem przychody rybołówstwa dorozowego wyniosły 49,4 mln zł. W związku z czym w chwili obecnej przychód z wędkarstwa morskiego wynosi ponad 50% tego, co dostarcza rybołówstwo komercyjne, którego koszty funkcjonowania są znacznie większe, a tym samym opłacalność ekonomiczna zdecydowanie niższa. Wędkarstwo morskie, choć to rekreacja dla tysięcy Polaków, jest niezmiernie ważną dla lokalnej społeczności wysokodochodową działalnością ekonomiczną, niewymagającą dotacji ani wspierania z funduszy europejskich.

Należy zgodzić się z faktem, że w kilku państwach członkowskich basenu Morza Bałtyckiego sprawa limitów dorsza w rybołówstwie rekreacyjnym nie została uregulowana, jednakże z posiadanych informacji wynika, iż Litwa wprowadziła limit, który wynosi 6,5 kg na dobę na osobę wędkującą.

Mając powyższe na uwadze, Rada (WE) w rozporządzeniu nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiającym wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającym rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylającym rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006, w pkt 27 preambuły stwierdziła, że ponieważ połowy rekreacyjne mogą mieć istotny wpływ na zasoby rybne, państwa członkowskie powinny zapewnić, by były one prowadzone w sposób zgodny z celami wspólnej polityki rybołówstwa. Dla stad objętych planem odbudowy państwa członkowskie powinny zbierać dane dotyczące połowów odnoszące się do połowów rekreacyjnych. W przypadku gdy takie połowy mają istotny wpływ na zasoby, Rada powinna mieć możliwość zdecydowania o szczególnych środkach zarządzania.

Powyższe znalazło odzwierciedlenie w art. 55 przedmiotowego rozporządzenia, zgodnie z którym państwa członkowskie zapewniają, aby rybołówstwo rekreacyjne na ich terytorium i na wodach wspólnotowych było prowadzone w sposób spójny z celami i przepisami wspólnej polityki rybołówstwa (ust. 1) oraz monitorują – na podstawie planu kontroli wy-

rywkowych – połowy stad objętych planami odbudowy w ramach rybołówstwa rekreacyjnego prowadzonego przez statki pływające pod ich banderą i statki państw trzecich na wodach podlegających ich zwierzchnictwu lub jurysdykcji. Nie obejmuje to połowów prowadzonych z brzegu (ust. 3).

Aktualne zmiany w kształtowaniu nowej wspólnej polityki rybackiej UE wymuszają na krajach członkowskich UE nowe podejście do racjonalnej i odpowiedzialnej gospodarki żywymi zasobami mórz oraz kontroli i monitorowania działalności rybackiej. Sprawa limitowania połowów sportowo-rekreacyjnych powinna być poprzedzona badaniami naukowymi, a w chwili obecnej, przy ograniczeniach nałożonych na budżet państwa, brak jest możliwości ich przeprowadzenia.

Jeśli chodzi o odpowiedź na pytanie pana posła, kiedy nastąpi wyrównanie praw polskich wędkarzy z wędkarzami z innych krajów basenu Morza Bałtyckiego, uprzejmie informuję, że sprawa połowów sportowo-rekreacyjnych będzie przedmiotem konsultacji z partnerami społecznymi w ramach prac nad nowym projektem ustawy o rybołówstwie i aktów wykonawczych, co będzie zbiegać się z koniecznością implementacji przepisów rozporządzenia Rady nr 1224/2009 i rozporządzenia Komisji nr 404/2011 do krajowego porządku prawnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Józefa Piotra Klima**

**w sprawie wynagrodzenia pracowników
Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin
i Nasiennictwa (24165)**

Odpowiadając na interpelację posła Józefa Piotra Klima, przekazaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24165/11, w sprawie wynagrodzenia pracowników Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi znana jest sytuacja płacowa pracowników Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa (PIORiN). W tej sprawie kierownictwo ministerstwa informowane było w ostatnich latach zarówno przez głównego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa, jak i przez związki zawodowe działające w PIORiN. W 2007 r. średnie wynagrodzenie brutto pracowników merytorycznych wojewódzkich inspektoratów ochrony roślin i nasiennictwa wynosiło zaledwie 1803 zł, nato-

miast pozostałych pracowników wynosiło 1685 zł. Sytuacja płacowa spowodowała liczne rezygnacje z pracy pracowników PIORiN.

W związku z powyższym resort rolnictwa na przestrzeni ostatnich lat podjął działania mające na celu poprawę sytuacji płacowej w wojewódzkich inspektoratach ochrony roślin i nasiennictwa, które może nie w pełni spełniły oczekiwania pracowników PIORiN, jednak poprawiły sytuację finansową w inspekcji. W wyniku podjętych działań w 2010 r. średnie wynagrodzenie pracowników wojewódzkich inspektoratów ochrony roślin i nasiennictwa należących do korpusu służby cywilnej wynosiło 3118 zł, natomiast dla pozostałych pracowników wynosiło 2535 zł.

Poprawa sytuacji płacowej zahamowała negatywne zjawisko rezygnacji z pracy doświadczonych pracowników inspekcji. W latach 2008–2010 odeszło z pracy 318 pracowników korpusu służby cywilnej, w tym blisko połowa, bo 159 osób, ze względu na nabycie praw emerytalno-rentowych. Jednocześnie chciałbym podkreślić, że w świetle przepisów ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. Nr 133, poz. 849, z późn. zm.) zadania PIORiN – oprócz głównego inspektora – realizuje także wojewoda przy pomocy wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa, wchodzącego w skład zespolonej administracji wojewódzkiej.

Za ustalanie funduszu wynagrodzeń zespolonych inspekcji, służb i straży odpowiada wojewoda i co za tym idzie minister rolnictwa i rozwoju wsi nie ma bezpośredniego wpływu na regulację wynagrodzeń w wojewódzkich inspektoratach ochrony roślin i nasiennictwa. W trosce o prawidłową realizację zadań nałożonych na PIORiN przepisami prawa krajowego, jak i zobowiązaniami międzynarodowymi resort rolnictwa będzie nadal zabiegał, aby płace pracowników PIORiN kształtowały się na odpowiednim poziomie, adekwatnym do zadań, obowiązków i odpowiedzialności pracowników.

Minister
Marek Sawicki

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie bezrobocia w pow. kolneńskim
(24166)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego

z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24166/11, w sprawie bezrobocia w powiecie kolneńskim uprzejmie informuję, że w okresie I–VII 2011 r. do urzędu pracy powiatu kolneńskiego wpłynęły 554 oferty pracy, w tym 373 oferty pracy subsydiowanej (tj. 67,3% wszystkich zgłoszonych ofert pracy). Należy zauważyć, że napływ ofert pracy w okresie 7 miesięcy br. był dwukrotnie niższy niż w analogicznym okresie 2010 r., kiedy to w dyspozycji urzędu pracy było 1365 ofert pracy, z czego aż 1187 ofert (tj. 87%) stanowiły miejsca pracy subsydiowanej.

Porównując napływy ofert pracy w okresie stycznia–lipiec 2011 r. z okresem analogicznym 2010 r., zauważamy znaczny spadek (o 59%) zgłoszonych do urzędu ofert pracy, w szczególności ofert subsydiowanych (spadek o 69%).

Analizując dane dotyczące napływu do bezrobocia, wyrejestrowań oraz podjęć pracy w okresie stycznia–lipiec 2011 r. w porównaniu z analogicznym okresem 2010 r., zauważamy, że jakkolwiek napływ bezrobotnych zmniejszył się o 11%, to jednak odpływ z bezrobocia był niższy aż o 29,8%, a podjęcia pracy zmalały o 27%. Warto dodać, że aż o 76,4% zmniejszyły się podjęcia pracy subsydiowanej (z poziomu 539 ofert do 127 ofert pracy).

W okresie 7 miesięcy br. z aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu skorzystały 374 osoby i stanowiły one 21,2% ogółu odpływu z bezrobocia w tym okresie. Dla porównania w analogicznym okresie 2010 r. z aktywnych form skorzystały 1322 osoby (tj. 52,6% ogółu odpływu) – aż o 93,5% spadła ilość szkoleń, o 62,5% zmalała ilość rozpoczętych staży.

Powyższa sytuacja mogła być przyczyną wzrostu liczby bezrobotnych w porównaniu do lipca 2010 r., jak również utrzymującego się poziomu bezrobocia powyżej 3 tys. osób, począwszy od grudnia 2010 r. aż do lipca 2011 r. Można zatem sądzić, że w powiecie tym oferty pracy subsydiowanej miały bardzo duże znaczenie i ich spadek był jedną z głównych przyczyn wzrostu bezrobocia i utrzymywania się tego wzrostu przez kolejne miesiące 2011 r., jednakże biorąc pod uwagę dynamikę zjawiska w przedstawionym okresie, nie można podzielić stwierdzenia pana posła, że miało ono gwałtowny charakter.

Odpowiadając na kolejne pytanie, uprzejmie informuję, że „Plan finansowy Funduszu Pracy na 2011 rok”, stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011, zakładał, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł.

Minister pracy i polityki społecznej, uznając za zasadne wsparcie działań urzędów pracy dodatkowymi środkami na aktywizację bezrobocia, wielokrotnie występował do ministra finansów o udzielenie zgody na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy w 2011 r.

Aktualnie dostępnym instrumentem dodatkowego wsparcia działań urzędów pracy jest rezerwa ministra naliczona na podstawie „Planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 rok”.

Uruchamiane są na bieżąco środki na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe, oraz na finansowanie programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników.

Wcześniej rozdysponowane zostały środki na finansowanie programów specjalnych, a także programów zwiększających aktywność zawodową bezrobotnych w wieku 45/50 plus. Pozostałe programy przewidziane w „Zasadach przyznawania środków Funduszu Pracy stanowiących rezerwę Ministra Pracy i Polityki Społecznej na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej w 2011 roku” nie mogły być uruchomione pomimo pozyskiwanych ponadplanowych przychodów Funduszu Pracy w związku z brakiem zgody ministra finansów na zwiększenie wydatków wynikającym z wdrożenia procedur oszczędnościowych dotyczących konieczności ograniczenia nadmiernego deficytu instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB w 2012 r.

Minister pracy i polityki społecznej poza środkami Funduszu Pracy nie dysponuje innymi środkami umożliwiającymi wspieranie osób bezrobotnych, dlatego podjęte zostało działanie umożliwiające przemieszczenie na aktywne formy części środków z limitów przyznanych na pozostałe zadania fakultatywne. W efekcie środki na aktywne formy w 159 powiatowych urzędach pracy zwiększyły się dodatkowo o 25,9 mln zł. Należy w tym miejscu podkreślić, iż PUP w Kolnie nie występował o ww. przemieszczenie.

Podobne efekty przyniosły przesunięcia dokonane przez ministra pracy i polityki społecznej w ramach planu finansowego Funduszu Pracy. Analiza realizacji tego planu wskazała możliwość jego zmiany w celu pełnego i racjonalnego wykorzystania środków. Zauważalne oszczędności występujące w przypadku realizacji niektórych wydatków po siedmiu miesiącach br. umożliwiły przeznaczenie dodatkowo 25 mln zł na realizację instrumentów realizowanych w ramach ustawy z dnia 24 czerwca 2010 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi z 2010 r. (Dz. U. Nr 123, poz. 835, ze zm.).

Mając na uwadze wielkość dostępnych środków, na początku roku wystosowany został do marszałków województw i starostów powiatów apel o podejmowanie w regionalnych politykach rynku pracy w 2011 r. działań kluczowych, służących rozwiązaniu najbardziej istotnych problemów rynku pracy oraz działań racjonalizujących wydatki ponoszone przez publiczne służby zatrudnienia.

Przed wszystkim wdrażane przez urzędy pracy programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej powinny odpowiadać rzeczywistym potrzebom i możliwościom lokalnego rynku pracy, a podstawą ich opracowania powinny być wnikliwe analizy uwzględniające

efektywność zatrudnieniową oraz kosztową planowanych działań.

Urzędy pracy powinny również uwzględniać wszelkie dostępne środki finansowe, w tym Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji, który jest instrumentem finansowym stanowiącym istotne wsparcie dla działań służących łagodzeniu skutków bezrobocia.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej wyjaśnienia uzna pan poseł za satysfakcjonujące i wyczerpujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Kazimierza
Gwiazdowskiego oraz grupy posłów**

**w sprawie zalewania łąk, pastwisk i pól
uprawnnych w wyniku obfitych opadów deszczu
w woj. podlaskim (24167)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24167/11, interpelacją posła Kazimierza Gwiazdowskiego oraz grupy posłów w sprawie zalewania łąk, pastwisk i pól uprawnych w wyniku obfitych opadów deszczu w województwie podlaskim uprzejmie Pana Marszałka informuję, że w związku z tegorocznymi niekorzystnymi zjawiskami atmosferycznymi Rada Ministrów w dniu 26 lipca br. przyjęła uchwałę nr 133/2011 w sprawie uruchomienia programu pomocy dla rolników, producentów rolnych, rodzin rolniczych, w których gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej powstały szkody spowodowane wystąpieniem w 2011 r. huraganu, deszczu nawalnego lub przymrozków wiosennych (w przypadku przymrozków tylko w drzewach i krzewach owocowych). W ramach tego programu poszkodowani rolnicy mogą ubiegać się o:

1. Pomoc społeczną dla rodzin rolniczych w formie jednorazowego zasiłku celowego w wysokości do 5000 zł. Przy przyznawaniu tego zasiłku nie jest przeprowadzany wywiad środowiskowy i nie ma zastosowania kryterium dochodowe. Zasiłki wypłacane są przez gminne ośrodki pomocy społecznej na wniosek osoby zainteresowanej. Szczegółowe zasady i tryb udzielania zasiłków rodzinom rolniczym zostały uregulowane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 26 lipca

2011 r. w sprawie szczegółowych warunków realizacji programu pomocy dla rodzin rolniczych, w których gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej powstały szkody spowodowane wystąpieniem w 2011 r. huraganu, deszczu nawalnego lub przymrozków wiosennych (Dz. U. Nr 167, poz. 996). O zasiłki te mogą ubiegać się rodziny rolnicze, jeżeli jedna osoba w tej rodzinie jest rolnikiem podlegającym ubezpieczeniu społecznemu rolników, w tym także w przypadku ubezpieczenia wypadkowego, chorobowego i macierzyńskiego.

2. Kredyty preferencyjne zarówno inwestycyjne, jak i obrotowe na wznowienie produkcji w poszkodowanych gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej. Kredyty te oprocentowane są dla kredytobiorcy w wysokości 0,1% w skali roku, jeżeli producent rolny przed dniem wystąpienia huraganu, deszczu nawalnego lub przymrozków wiosennych (w drzewach i krzewach owocowych) posiadał umowę ubezpieczenia co najmniej 50% powierzchni upraw lub co najmniej 50% liczby zwierząt gospodarskich. Jeśli producent rolny takiej umowy nie posiada, oprocentowanie to wynosi 3,85% w skali roku. Ponadto rolnicy mogą ubiegać się o poręczenie lub gwarancję spłaty tych kredytów w ARiMR.

3. Pomoc w opłacaniu należności KRUS w formie odraczania terminu płatności składek i rozkładania ich na dogodnie raty. Rolnicy mogą także ubiegać się o umorzenie bieżących składek. Pomoc ta udzielana jest na indywidualny wniosek poszkodowanego rolnika złożony do prezesa KRUS.

4. Odraczanie, rozkładanie na raty, umarzenie w części lub w całości należności Agencji Nieruchomości Rolnych.

5. Ulgi w podatku rolnym za 2011 r. udzielane przez wójtów, burmistrzów lub prezydentów miast na wniosek rolnika na podstawie ustawy Ordynacja podatkowa.

Ponadto uprzejmie informuję, że w przypadku preferencyjnych kredytów inwestycyjnych udzielanych na podstawie ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w okresie objętym umową kredytu bank może:

a) stosować prolongatę spłaty rat kapitału i odsetek, o ile określony w umowie kredytu termin ich spłaty jeszcze nie minął,

b) wydłużyć okres kredytowania poza przewidziany w umowie kredytu, o ile określony w umowie kredytu okres kredytowania jeszcze nie minął i pod warunkiem poinformowania o tym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

W przypadku wystąpienia nieprzewidzianych, losowych i niezawinionych przez kredytobiorcę okoliczności uniemożliwiających terminową spłatę kredytów preferencyjnych (np. długotrwała niezdolność do pracy, udokumentowany brak zapłaty za dostarczone produkty rolne, poniesienie szkód w wyniku choroby zwierząt lub złych warunków atmosferycznych), udzielonych z dopłatami do oprocentowania Agencji

Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, okres spłaty kredytu może zostać wydłużony do 3 lat.

Natomiast w przypadku kredytów obrotowych na wznowienie produkcji w związku z wystąpieniem niekorzystnych zjawisk atmosferycznych w okresie objętym umową kredytu bank może stosować karencję lub prolongatę spłaty rat kapitału i odsetek, przy czym okres stosowania przez agencję dopłat nie może przekroczyć 4 lat.

W dniu 14 czerwca 2011 r. podpisane zostało przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi rozporządzenie zmieniające rozporządzenie z dnia 13 września 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, w którym rozszerzono katalog zdarzeń powodujących straty w gospodarstwie rolnym, w przypadku zaistnienia których możliwe jest ubieganie się o pomoc w ramach tego działania o suszę, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, huragan, piorun i lawinę.

W ramach ww. działania udzielana jest pomoc na inwestycje związane z przywracaniem potencjału produkcji rolnej w gospodarstwach rolnych, w których wystąpiły szkody spowodowane przez suszę, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, powódź, huragan, piorun, obsunięcie się ziemi lub lawinę, poprzez dofinansowanie:

a) budowy, remontu lub modernizacji budynków lub budowli służących do prowadzenia produkcji rolnej,

b) zakupu stada podstawowego zwierząt gospodarskich w rozumieniu ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt,

c) zakupu, instalacji lub budowy elementów infrastruktury technicznej wpływających na warunki prowadzenia działalności rolniczej, w tym dróg wewnętrznych, ujęć wody, instalacji elektrycznych,

d) odtwarzania sadów lub plantacji wieloletnich,

e) zakupu, instalacji lub budowy wyposażania sadów, plantacji wieloletnich oraz trwałych użytków zielonych,

f) zakupu lub instalacji maszyn i urządzeń do produkcji rolnej.

O pomoc może ubiegać się osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, która jest posiadaczem samodzielnym lub zależnym gospodarstwa rolnego w rozumieniu Kodeksu cywilnego o powierzchni użytków rolnych co najmniej 1 ha lub nieruchomości rolnej służącej do prowadzenia produkcji w zakresie działów specjalnych produkcji rolnej w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników, w którym wystąpiły szkody:

a) w uprawach rolnych, zwierzętach gospodarskich średnio powyżej 30% średniej rocznej produkcji rolnej z 3 lat poprzedzających rok, w którym wystą-

piły szkody, albo z 3 lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiły szkody, z pominięciem roku o najwyższej i najniższej produkcji w gospodarstwie rolnym,

b) w budynkach, budowlach, maszynach lub urządzeniach służących do produkcji rolnej, sadach lub plantacjach wieloletnich, lub stadach podstawowych zwierząt gospodarskich nie mniej niż 10 000 zł.

Warunkiem ubiegania się o pomoc jest oszacowanie szkód przez komisję powoływaną przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce ich wystąpienia i odpowiednie ich udokumentowanie. Pomoc ma formę refundacji do 90% kosztów kwalifikowalnych inwestycji i wynosi maksymalnie 130% wartości szkód w środkach trwałych służących do produkcji rolnej, przy czym nie może być większa niż 300 tys. zł na gospodarstwo w okresie realizacji programu. Wniosek o przyznanie pomocy wraz z wymaganymi załącznikami należy złożyć w oddziale regionalnym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARiMR), właściwym ze względu na miejsce realizacji operacji, osobiście albo przez upoważnioną osobę, albo przesyłką rejestrowaną, nadaną w placówce pocztowej operatora publicznego. Wniosek można złożyć również za pośrednictwem biura powiatowego ARiMR znajdującego się na obszarze właściwości miejscowej oddziału regionalnego ARiMR właściwego ze względu na miejsce realizacji operacji (osobiście albo przez upoważnioną osobę).

Zgodnie z § 10 ust. 1 ww. rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 13 września 2010 r. prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa podaje do publicznej wiadomości, na stronie internetowej agencji oraz co najmniej w jednym dzienniku o zasięgu ogólnokrajowym, najpóźniej 14 dni przed dniem rozpoczęcia przyjmowania wniosków, informację o możliwości składania wniosków o przyznanie ww. pomocy.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, że wdrażany od 2006 r. na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 150, poz. 1249, z późn. zm.) system dotowanych ubezpieczeń upraw rolnych i zwierząt gospodarskich ma na celu zapewnienie producentom rolnym poszkodowanym w wyniku niekorzystnych zjawisk atmosferycznych środków na wznowienie produkcji. W ramach tego systemu ze środków budżetu państwa są stosowane dopłaty do składek producentów rolnych z tytułu zawarcia umów ubezpieczenia:

— upraw zbóż, kukurydzy, rzepaku, rzepiku, chmielu, tytoniu, warzyw gruntowych, drzew i krzewów owocowych, truskawek, ziemniaków, buraków cukrowych lub roślin strączkowych od zasiewu lub wysadzenia do ich zbioru od ryzyka wystąpienia szkód spowodowanych przez huragan, powódź, deszcz nawalny, grad, piorun, obsunięcie się ziemi, lawinę, suszę, ujemne skutki przezimowania oraz przymrozki wiosenne,

— bydła, koni, owiec, kóz, drobiu lub świń od ryzyka wystąpienia szkód spowodowanych przez huragan, powódź, deszcz nawalny, grad, piorun, obsuniecie się ziemi, lawinę oraz w wyniku uboju z konieczności.

Umowy ubezpieczenia są zawierane przez zakłady ubezpieczeń z producentami rolnymi na okres do 12 miesięcy.

W budżecie państwa na rok 2011 na ubezpieczenia upraw rolnych i zwierząt gospodarskich została zaplanowana kwota 200 mln zł.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi na 2011 r. zawarł umowy w sprawie dopłat do składek ubezpieczeń upraw rolnych i zwierząt gospodarskich z Concordia Polska Towarzystwem Ubezpieczeń Wzajemnych, Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń SA, Towarzystwem Ubezpieczeń Wzajemnych TUV oraz HDI Asekuracja Towarzystwem Ubezpieczeń SA.

Pomoc udzielana producentom rolnym, w tym również pomoc na wznowienie produkcji rolnej w związku z wystąpieniem szkód w gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej spowodowanych niekorzystnymi zjawiskami atmosferycznymi, od dnia akcesji musi być zgodna z przepisami dotyczącymi pomocy publicznej, w tym wytycznymi Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007–2013 oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1857/2006 w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność związaną z wytwarzaniem produktów rolnych oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 70/2001.

Stosownie do przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1857/2006 rolnikom może być udzielana pomoc na zrekompensowanie strat w roślinach lub zwierzętach, spowodowanych niekorzystnymi zjawiskami klimatycznymi, które mogą być porównane do klęski żywiołowej, tj. które niszczą ponad 30% średniej rocznej produkcji danego rolnika z ubiegłych 3 lat lub średniej z 3 lat opartej na okresie 5 ubiegłych lat, z wyłączeniem wartości najwyższej i najniższej.

Powyższe szkody są szacowane przez komisje powołane przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce wystąpienia szkód zgodnie z § 6 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121, z późn. zm.) w ciągu 2 miesięcy od dnia stwierdzenia skutków niekorzystnych zjawisk atmosferycznych.

Odnosnie do opieszłości w powoływaniu przez wojewodów komisji szacujących szkody w rolnictwie uprzejmie informuję, że zgodnie z wyjaśnieniami wojewody podlaskiego pierwsze wnioski samorządów gminnych dotyczące szacowania szkód wyrządzonych przez deszcze nawalne były kierowane do Podlaskiego Urzędu Wojewódzkiego w III dekadzie lipca br. W lipcu samorządy gminne złożyły łącznie 9 wnio-

sków o powołanie komisji, w tym tylko 3 gminy z tytułu deszczu nawalnego. Natomiast w sierpniu 29 jednostek samorządowych złożyło wnioski o powołanie komisji, w tym 17 z tytułu deszczu nawalnego. Wszystkie wnioski (przesłane faksem) były załatwiane niezwłocznie, tj. tego samego lub następnego dnia. W pismach powołujących komisje jednocześnie proszono wójtów/burmistrzów o pokierowanie i nadzór nad jej pracami. Do chwili obecnej do Podlaskiego Urzędu Wojewódzkiego nie były kierowane od rolników, jak i przedstawicieli samorządów uwagi i skargi dotyczące prac komisji powołanych przez wojewodę.

Odnosnie do podjęcia w przyszłości działań zmierzających do zapobieżenia zalewaniu łąk i pastwisk przez wodę pochodzącą z rzek, których brzegi są zagrożone z powodu braku jakichkolwiek zabiegów pielęgnacyjnych, uprzejmie wyjaśniam, że zadania związane z utrzymaniem urządzeń melioracji wodnych podstawowych oraz wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa realizują marszałkowie województw jako zadania z zakresu administracji rządowej. Środki finansowe na ten cel planują natomiast wojewodowie w swoich budżetach, kierując się ustaloną przez siebie hierarchią potrzeb oraz limitami wydatków budżetowych dla poszczególnych województw, określanymi corocznie przez ministra finansów. Budżety wojewodów są więc podstawowym źródłem finansowania powyższych zadań. Wojewodowie w swoich budżetach planują również środki na pomoc dla spółek wodnych w realizacji zadań z zakresu utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych.

W ustawie budżetowej na 2011 r. w budżetach wojewodów zaplanowano 126 063 tys. zł na utrzymanie urządzeń melioracji podstawowych oraz 3814 tys. zł na dotacje dla spółek wodnych. Jednocześnie w rezerwach celowych budżetu państwa na 2011 r. przewidziano dodatkowe środki w wysokości 210 000 tys. zł przeznaczone na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych i wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa, w tym 6000 tys. zł dla spółek wodnych na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych szczegółowych. Rezerwy na ten cel nie było w budżecie państwa w 2010 r.

Łączne środki budżetowe w 2011 r. wynoszą 330 063 tys. zł na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych i wód istotnych dla rolnictwa (co stanowi 263% w stosunku do roku ubiegłego) oraz 9814 tys. zł na pomoc dla spółek wodnych w utrzymaniu urządzeń melioracji wodnych szczegółowych (272% w stosunku do roku ubiegłego). W tej sytuacji możliwe będzie w 2011 r. realne zwiększenie ilości wykonywanych prac związanych z utrzymaniem ww. wód i urządzeń melioracji wodnych.

W czasie prac nad projektem budżetu państwa na 2012 r. oraz nad Wieloletnim Planem Finansowym Państwa na lata 2011–2014 minister rolnictwa i rozwoju wsi zgłosił potrzebę utworzenia corocznej rezerwy celowej na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych i wód istotnych

dla rolnictwa w wysokości 250 mln zł oraz na dotacje podmiotowe dla spółek wodnych na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych szczegółowych w wysokości 30 mln zł.

W przyjętym przez Radę Ministrów projekcie ustawy budżetowej na 2012 r. w budżetach wojewodów zaplanowano środki w wysokości 128 955 tys. zł na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych i wód istotnych dla rolnictwa (wzrost o 2%) oraz 4027 tys. zł na dotacje podmiotowe dla spółek wodnych (wzrost o 6%). Ponadto zaplanowano na ten cel środki w rezerwach celowych w wysokości jak w 2011 r. (210 000 tys. zł, w tym 6000 tys. zł dla spółek wodnych).

Powyższe działania pozwolą na kontynuację w 2012 r. ustalonego w roku bieżącym znacznie podwyższonego w stosunku do lat poprzednich poziomu finansowania zadań z zakresu utrzymania urządzeń melioracji wodnych podstawowych i wód istotnych dla rolnictwa oraz pomocy dla spółek wodnych. Tym samym możliwa będzie również realizacja powyższych zadań w zwiększonym zakresie.

W sprawie wprowadzenia stanu klęski żywiołowej wyjaśniam, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 18 kwietnia 2002 r. o stanie klęski żywiołowej (Dz. U. Nr 62, poz. 558, z późn. zm.) stan klęski żywiołowej może być wprowadzony dla zapobieżenia skutkom katastrof naturalnych lub awarii technicznych niosących znamiona klęski żywiołowej oraz w celu ich usunięcia.

Stosownie do przepisów ww. ustawy klęską żywiołową jest katastrofa naturalna lub awaria techniczna, których skutki zagrażają życiu lub zdrowiu dużej liczby osób, mieniu w wielkich rozmiarach albo środowisku na znacznych obszarach, a pomoc i ochrona mogą być skutecznie podjęte tylko przy zastosowaniu nadzwyczajnych środków, we współdziałaniu różnych organów i instytucji oraz specjalistycznych służb i formacji działających pod jednolitym kierownictwem. Natomiast katastrofą naturalną jest zdarzenie związane z działaniem sił natury, w szczególności wyładowań atmosferycznych, wstrząsów sejsmicznych, silnych wiatrów, intensywnych opadów atmosferycznych, długotrwałym występowaniem ekstremalnych temperatur, osuwisk ziemi, pożarów, suszy, powodzi, zjawisk lodowych na rzekach i morzu oraz jeziorach i zbiornikach wodnych, masowym występowaniem szkodników, chorób roślin lub zwierząt albo chorób zakaźnych ludzi albo też działaniem innego żywiołu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie krytycznej sytuacji w zakresie
dostępu pacjentów do usług świadczonych
przez służbę zdrowia (24169)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Jarosława Rusieckiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłaną przy piśmie marszałka Sejmu Marka Kuchcińskiego, z dnia 29 sierpnia br., znak: SPS-023-24169/11, w sprawie krytycznej sytuacji w zakresie dostępu pacjentów do usług świadczonych przez służbę zdrowia uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska w tym przedmiocie.

Zawarta w interpelacji negatywna ocena dostępności świadczeń opieki zdrowotnej została dokonana na podstawie jednostkowego przykładu pacjenta, który „boryka się z problemem dostępu w rozsądnym terminie do lekarza pulmonologa”. Z przekazanych informacji wynika jedynie, że zaproponowany pacjentowi termin wypada później niż zabieg chirurgiczny, który powinien być poprzedzony konsultacją specjalisty pulmonologa. Brak informacji dotyczących czasu oczekiwania na wizytę oraz stanu zdrowia pacjenta (przypadek pilny czy stabilny) nie pozwala na ustalenie istoty problemu, którym może być albo długi czas oczekiwania, albo nieprawidłowa organizacja udzielania świadczeń. W tej sytuacji wyjaśnienie przypadku wskazanego w interpelacji wymagałoby bardziej szczegółowych danych.

Odnosząc się do zarzutu ograniczonej dostępności innych lekarzy specjalistów, warto wskazać, iż następuje stały wzrost środków finansowych na świadczenia opieki zdrowotnej. W porównaniu z rokiem 2006 nakłady Narodowego Funduszu Zdrowia na ambulatoryjną opiekę specjalistyczną zwiększyły się w roku 2010 o 55% (z 2 728 762 tys. zł do 4 240 247 tys. zł). Wzrost środków finansowych przekłada się na większą liczbę realizowanych świadczeń, co z kolei powoduje wzrost dostępności świadczeń. Z danych przedstawionych przez Narodowy Fundusz Zdrowia wynika, iż największa poprawa dostępności w latach 2007–2011, mierzona średnim czasem oczekiwania, nastąpiła m.in. w poradniach: chorób metabolicznych (z 74 dni do 25 dni); alergii skórnych (z 54 dni do 34 dni), gastroenterologicznych (ze 100 dni do 46 dni), chorób naczyń (ze 117 dni do 58 dni) oraz poradni rehabilitacji narządu ruchu (z 106 dni do 32 dni). Poprawa ta następuje, mimo iż polski system ochrony zdrowia, podobnie jak systemy innych krajów Europy, zmagają się z kryzysem finansów publicznych oraz ciągłym wzrostem kosztów opieki zdrowotnej wynikającym z rosnącego popytu na świadczenia, z rozwoju medycyny i technologii medycznych oraz

oczekiwań społecznych dotyczących otrzymywania świadczeń zdrowotnych o wysokiej jakości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 12 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek Urszuli Augustyn
i Bożeny Szydłowskiej**

**w sprawie rozwiązań prawnych
umożliwiających rolnikom prowadzącym
gospodarstwa agroturystyczne sprzedaż
produktów rolno-spożywczych (24170)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24170/11, przy którym została przekazana interpelacja posłanek na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pani Urszuli Augustyn i pani Bożeny Szydłowskiej w sprawie rozwiązań prawnych umożliwiających rolnikom prowadzącym gospodarstwa agroturystyczne sprzedaż produktów rolno-spożywczych, uprzejmie informuję, co następuje.

Obecnie obowiązujące przepisy prawne pozwalają gospodarstwom agroturystycznym na sprzedaż wyprodukowanej żywności. Taka działalność może być prowadzona, gdy spełnione są wymagania wynikające z przepisów prawa żywnościowego.

Gospodarstwa agroturystyczne zajmujące się produkcją żywności, w tym dżemów i konfitur, muszą m.in. spełniać wymagania higieniczne określone dla prywatnych domów mieszkalnych, gdzie regularnie przygotowuje się żywność w celu jej wprowadzenia do obrotu, ujęte w rozdziale III załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 34, str. 319).

Gospodarstwa agroturystyczne prowadzące ww. działalność mają obowiązek rejestracji i uzyskania zatwierdzenia przez właściwy miejscowo organ Państwowej Inspekcji Sanitarnej, zgodnie z art. 61 i 63 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914, z późn. zm.). Zatwierdzenie zakładu dokonywane jest na podstawie kontroli przeprowadzonej w zakładzie przez przedstawiciela organu PIS, w trakcie której sprawdzane jest spełnianie przez zakład wymagań higienicznych określonych w ww. rozporządzeniu (WE) nr 852/2004.

Dodatkowo gospodarstwa agroturystyczne, które przygotowują posiłki dla gości wynajmujących pokoje,

traktowane są jako zakłady żywienia zbiorowego, w związku z czym one także muszą spełniać wymagania określone w prawie żywnościowym, w tym w ww. rozporządzeniu (WE) nr 852/2004. Podmioty prowadzące taką działalność muszą być zarejestrowane zgodnie z art. 61 i 63 ww. ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia.

Należy podkreślić, że zgodnie z przepisami art. 14 i 17 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. Urz. WE L 31 z 1.02.2002, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 463) żaden niebezpieczny, czyli szkodliwy dla zdrowia lub nienadający się do spożycia przez ludzi, środek spożywczy nie może być wprowadzany na rynek, a odpowiedzialność za bezpieczeństwo żywności wprowadzanej na rynek ponosi przedsiębiorca.

Ww. przepisy rozporządzeń unijnych i ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia mają na celu zapewnienie bezpieczeństwa żywności wprowadzanej na rynek. Jednocześnie zasada elastyczności w podejściu do wymagań zawartych w prawie żywnościowym umożliwia także małym przedsiębiorstwom produkcję bezpiecznej żywności bez narażenia na nadmierne w stosunku do skali i obszaru działalności obciążenia.

Dodatkowo pomoc przy opracowaniu procedur zapewniających bezpieczeństwo żywności w polskich gospodarstwach agroturystycznych stanowić może poradnik „Zasady GHP i GMP w gospodarstwach agroturystycznych”, przygotowany przez Polską Federację Turystyki Wiejskiej „Gospodarstwo Gościnne”.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Tadeusza Arkita
i Jana Musiała**

**w sprawie interpretacji przepisów ustawy
o drogach publicznych w zakresie zmian opłat
za zajęcie pasa drogowego (24171)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację panów posłów Tadeusza Arkita i Jana Musiała (pismo, znak: SPS-023-24171/11, z dnia 29 sierpnia 2011 r.) w sprawie przepisów dotyczących

opłat za zajęcie pasa drogowego, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zgodnie z art. 40 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) zajęcie pasa drogowego na cele niezwiązane z budową, przebudową, remontem, utrzymaniem i ochroną dróg wymaga zezwolenia zarządcy drogi w drodze decyzji administracyjnej. Za zajęcie pasa drogowego pobiera się opłatę, którą ustala w drodze decyzji administracyjnej właściwy zarządca drogi przy udzielaniu zezwolenia na zajęcie pasa drogowego.

Ponieważ przepisy ustawy milczą na temat długości okresu, na jaki mogą być wydawane zezwolenia na zajęcie pasa drogowego, należy domniemywać, iż zależy to z jednej strony od wniosku strony a z drugiej – od planów zarządcy drogi co do rozbudowy lub przebudowy drogi. Zarządca drogi, wydając bowiem zezwolenie na zajęcie pasa drogowego, musi kierować się względami ochrony drogi i koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Jeśli chodzi o ustalenie opłaty za zajęcie pasa drogowego, to zgodnie z art. 40 ust. 11 ww. ustawy opłatę ustala w drodze decyzji administracyjnej właściwy zarządca drogi przy udzielaniu zezwolenia na zajęcie pasa drogowego. Opłata ta jest ustalana jako iloczyn liczby metrów kwadratowych powierzchni pasa drogowego zajętej przez rzut poziomy urządzenia i stawki opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego pobieranej za każdy rok umieszczenia urządzenia w pasie drogowym. Zgodnie zaś z art. 40 ust. 13 ww. ustawy opłatę roczną uiszcza się za pierwszy rok umieszczenia urządzenia w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja ustalająca jej wysokość stała się ostateczna. A za lata następne uiszcza się je w terminie do dnia 15 stycznia każdego roku, z góry za dany rok. Wysokość stawek opłat za zajęcie pasa drogowego zgodnie z art. 40 ust. 7 i 8 ww. ustawy dla dróg, których zarządcą jest jednostka samorządu terytorialnego, ustala organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, czyli rada gminy/miasta, a dla dróg, których zarządcą jest generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad, ustala minister właściwy do spraw transportu. Przy czym generalnie nowe stawki będą obowiązywać przy zezwoleniach wydawanych po ich uchwaleniu.

Ponieważ ww. zezwolenie na zajęcie pasa drogowego oraz opłata za zajęcie pasa drogowego ustalana jest w drodze decyzji administracyjnej, zastosowanie mają tutaj przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Wzruszenia decyzji administracyjnej tworzącej prawa nabyte dotyczy art. 155 K.p.a., zgodnie z którym decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za jej zgodą uchylona lub zmieniona przez organ administracji, który ją wydał, lub przez organ wyższego stopnia, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się temu i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony. Zatem w sytuacji, w której wydana została decyzja administracyjna zezwalająca

na zajęcie pasa drogowego i jednocześnie kwotowo ustalająca wysokość opłaty za zajęcie pasa drogowego na okres np. 5 lat, a po 2 latach zmianie uległaby wysokość takiej opłaty ustalona czy to w drodze uchwały rady gminy/miasta, czy to w rozporządzeniu ministra, decyzja taka mogłaby być zmieniona w trybie art. 155 K.p.a. Wówczas musiałaby być spełniona podstawowa przesłanka stosowania tego przepisu, a więc zgoda strony. Brak takiej zgody lub jej wadliwość jest rażącym naruszeniem prawa, co skutkowałoby możliwością stwierdzenia nieważności zmienionej decyzji w trybie art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. Zgodnie z wyrokiem SN zgoda stron „nie może być ani dorozumiana, ani domniemana. Tylko i wyłącznie zgoda udzielona wprost i wyraźnie, przez stosowne oświadczenie złożone organowi administracji państwowej, może stanowić jedną z przesłanek uchylenia lub zmiany ostatecznej decyzji na podstawie art. 155 K.p.a.” (wyrok SN z dnia 14.3.1991 r., III ARN 32/90, OSNCP 1992, Nr 6, poz. 112).

Reasumując, należy stwierdzić, iż zmiana wydanej już decyzji zezwalającej na zajęcie pasa drogowego oraz ustalającej wysokość opłaty za zajęcie pasa drogowego możliwa jest w trybie art. 155 K.p.a. Jednocześnie pragnę wyjaśnić, iż resort infrastruktury nie ma uprawnień do stanowienia wykładni powszechnie obowiązującego prawa. Przedstawione stanowisko jest wyrazem wyłącznie poglądu prawnego w przedmiotowej sprawie i nie ma ono charakteru wiążącego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Tadeusza Arkita
i Jana Musiała**

**w sprawie sposobu opodatkowania terenu
elektrowni słonecznej (24172)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Tadeusza Arkita i pana Jana Musiała, posłów na Sejm RP, z dnia 18 sierpnia 2011 r., w sprawie podatku od nieruchomości, przesłaną przy piśmie marszałka Sejmu z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24172/11, po zasięgnięciu opinii ministra infrastruktury – uprzejmie wyjaśniam.

Ad 1. Zgodnie z brzmieniem art. 1a pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613, ze zm.)

budowlą jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Jak stanowi natomiast art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, ze zm.), pod pojęciem budowli należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak m.in. części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Montaż wolnostojących kolektorów słonecznych nie wiąże się z powstaniem części budowlanych, które można by uznać za budowle w rozumieniu ww. przepisu. Wykonanie części budowlanych wiązałoby się z wykonaniem robót budowlanych w szerszym zakresie niż montaż. Przepis art. 29 ust. 2 pkt 16 ww. ustawy Prawo budowlane stanowi, że wykonywanie robót budowlanych polegających na montażu wolnostojących kolektorów słonecznych nie wymaga uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę. Analiza tego przepisu prowadzi do wniosku, że realizacja wolno stojących kolektorów słonecznych związana jest z wykonaniem robót budowlanych, a nie obiektu budowlanego (budowli).

Należy jednak zwrócić uwagę na pojęcie urządzenia budowlanego wymienione w art. 1a pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz w art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego. Zawarta w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane definicja wskazuje, że są to urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki. Definicja ta wskazuje na dwie istotne cechy urządzeń budowlanych. Urządzenia takie muszą zapewniać użytkowanie obiektu zgodnie z przeznaczeniem oraz być związane z obiektem budowlanym. W elektrowniach słonecznych wolno stojące panele ogniwo fotowoltaicznych mogą odpowiadać wymienionym cechom urządzeń budowlanych z uwagi na swoją akcesoryjną funkcję, jaką spełniają w stosunku do obiektów budowlanych elektrowni słonecznej oraz ich techniczne związanie z tymi obiektami.

Mając na uwadze powyższe, wydaje się, że wolno stojące kolektory słoneczne (ogniwa fotowoltaiczne) powinny być traktowane jak urządzenia budowlane związane z obiektami elektrowni słonecznej. Należy jednak zauważyć, że kwalifikacja danego przedsięwzięcia budowlanego wymaga kompleksowej znajomości jego zakresu. W związku z tym wójt (burmistrz, prezydent miasta) jako organ podatkowy właściwy w sprawach podatku od nieruchomości może, w przypadku wątpliwości co do klasyfikacji

danego obiektu budowlanego do celów podatkowych, na podstawie art. 198 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, ze zm.), przeprowadzić oględziny, a jeżeli w sprawie wymagane są wiadomości specjalne, to zgodnie z art. 197 § 1 organ podatkowy może powołać na biegłego osobę dysponującą takimi wiadomościami w celu wydania opinii.

Ad 2. Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 2006 r. Nr 136, poz. 969, ze zm.) opodatkowaniu podatkiem rolnym podlegają grunty sklasyfikowane w ewidencji gruntów i budynków jako użytki rolne lub jako grunty zadrzewione i zakrzewione na użytkach rolnych, z wyjątkiem gruntów zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza. W sytuacji, gdy jedynie część gruntów rolnych znajdujących się w posiadaniu podatnika będzie faktycznie zajęta na prowadzenie działalności gospodarczej rozumianej jako zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (art. 1a pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w związku z art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej – Dz. U. z 2010 r. 220, poz. 1447, ze zm.), to wówczas grunty te będą podlegać opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości ze stawką jak dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych). Pozostała część użytków rolnych, która jedynie znajdzie się w posiadaniu przedsiębiorcy, lecz nie będzie zajęta na prowadzenie działalności gospodarczej, będzie podlegała opodatkowaniu podatkiem rolnym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 30 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Łukasza Borowiaka
i Klaudiusza Balcerzaka**

**w sprawie braku zainteresowania szkoleniami
na opiekuna dziennego w świetle ustawy
o formach opieki nad dziećmi w wieku do lat 3
(24173)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak:

SPS-023-24173/11, dotyczące interpelacji posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka, w sprawie braku zainteresowania szkoleniami na opiekuna dziennego w świetle ustawy o formach opieki nad dziećmi w wieku do lat 3, uprzejmie informuję.

Ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. Nr 45, poz. 235), która weszła w życie 4 kwietnia 2011 r., reguluje zasady tworzenia i funkcjonowania żłobków, klubów dziecięcych, dziennego opiekuna i niani.

Przepisy ustawy mają na celu wsparcie rodziców w procesie wychowania dzieci poprzez tworzenie warunków dla rozwoju zróżnicowanych form opieki nad małymi dziećmi. Wprowadzenie rozwiązań sprzyjać będzie podjęciu aktywności zawodowej przez rodziców, w tym przede wszystkim matki.

Przepisy ustawy regulują także kwestie związane z programami szkoleń dla osób, które chcą zdobyć zawód bądź przekwalifikować się lub uzupełnić swoje kwalifikacje. Zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy minister pracy i polityki społecznej zatwierdza, na wniosek podmiotu prowadzącego szkolenie na okres 5 lat, programy szkoleń dla opiekuna w żłobku lub klubie dziecięcym, wolontariusza oraz dziennego opiekuna.

Poruszony przez posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka problem braku zainteresowania odbyciem szkolenia na dziennego opiekuna wynika z niewielkiego zainteresowania tą formą opieki nad małymi dziećmi przez wójtów, burmistrzów lub prezydentów miast.

Ze względu na to, że szkolenie na dziennego opiekuna trwa 160 godzin i jego koszt jest znaczny, osoby zainteresowane pełnieniem funkcji dziennego opiekuna, bez gwarancji zatrudnienia ze strony gminy, nie są chętne do ponoszenia kosztów szkolenia.

Zorganizowanie opieki sprawowanej przez dziennego opiekuna wymaga niewielkich nakładów finansowych, w przeciwieństwie np. do kosztów utworzenia żłobka. Opieka jest sprawowana w warunkach domowych, a czas sprawowania opieki przez dziennego opiekuna efektywniej dopasowany do czasu pracy rodziców.

W opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej jest to dobra forma opieki nad małymi dziećmi dla gmin wiejskich, z tego względu, że ustawowa instytucja dziennego opiekuna ma na celu umożliwienie zorganizowania fachowej opieki nad małymi dziećmi wszędzie tam, gdzie brakuje odpowiedniej infrastruktury lub wystarczającej liczby dzieci np. do zorganizowania żłobka.

Mając na uwadze powyższe, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej upowszechnia informacje o dziennym opiekunie np. poprzez współpracę z prasą w przygotowaniu artykułów oraz poradników, a także przez organizowane w MPiPS konferencje prasowe. W ramach kampanii informacyjnej minister pracy i polityki społecznej wysłał do wójtów, burmistrzów i prezydentów miast specjalny list informujący o możliwości skorzystania z dofinansowania do wszystkich zinstytucjonalizowanych form opieki nad małymi

dziećmi, jak żłobek, klub dziecięcy oraz dzienny opiekun, w ramach programu „Maluch”. Poza tym wszystkie informacje są dostępne na stronach internetowych Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej.

W kwestii finansowania szkoleń dla opiekunów w żłobkach lub klubach dziecięcych oraz dziennych opiekunów i wolontariuszy gminy mogą współpracować z urzędami pracy, które mają możliwość pozyskiwania środków finansowych na ten cel z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Osoba zainteresowana takim szkoleniem powinna złożyć wniosek we właściwym urzędzie pracy. Szkolenie ma charakter indywidualny. Więcej informacji w tej sprawie można uzyskać w urzędach pracy i na stronach internetowych urzędów pracy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w ramach upowszechniania rozwiązań zawartych w ustawie na początku września br. została ponownie rozesłana do wszystkich wójtów, burmistrzów i prezydentów miast szczegółowa informacja dotycząca instytucji dziennego opiekuna.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie odbierania polskim rodzinom dzieci
przez władze Norwegii (24174)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej (pismo nr SPS-023-24174/11 z dnia 29 sierpnia br.) w sprawie odbierania polskim rodzinom dzieci przez władze Norwegii oraz zakresu podejmowanych przez polskie służby konsularne działań w tego rodzaju sprawach, uprzejmie informuję.

Przystąpienie Polski do Unii Europejskiej i wywołana tym migracja obywateli polskich do państw członkowskich spowodowała znaczny wzrost ilości spraw dotyczących konfliktów w wykonywaniu władzy rodzicielskiej. Dotyczy to zarówno sytuacji, w których tylko jedno z rodziców jest obywatelem polskim, jak również kiedy obydwój rodzice są obywatelami polskimi i przenieśli swoje interesy życiowe poza granice kraju. U podstaw tych konfliktów leżą nie tyle różnice w formalnoprawnych uregulowaniach dotyczących prawa rodzinnego oraz postępowania insty-

tucji zajmujących się sprawami ochrony praw dzieci, jak przede wszystkim różnice w filozofii podejścia do kwestii obrony dziecka w polskim i zagranicznych systemach prawnych i praktyce społecznej. Powyższe często wywołuje wśród rodziców wrażenie, iż są oni dyskryminowani lub ich prawa są ograniczane ze względu na posiadanie obywatelstwa polskiego.

Z doświadczeń polskich urzędów konsularnych w państwach UE konflikty występują w relacjach: rodzic – obywatel polski i rodzic – cudzoziemiec oraz rodzice – obywatele polscy i instytucje państwa ich zamieszkania.

W pierwszym z wymienionych obszarów konfliktów mieszczą się sprawy występujące na terytorium Republiki Federalnej Niemiec i dotyczące dzieci ze związków mieszanych i z rodziców Polaków oraz funkcjonujących tam urzędów ds. dzieci i młodzieży tzw. Jugendamt. Drugim obszarem spraw, w których polskie urzędy konsularne podejmują interwencje na rzecz obywateli RP, są konflikty pomiędzy polskimi rodzicami a instytucjami krajów ich zamieszkania. Przypadki takie dotyczą zwłaszcza Holandii, Norwegii i innych państw skandynawskich oraz Wielkiej Brytanii, a związane są z zawieszaniem lub odbieraniem przez miejscowe instytucje do tego powołane praw opiekuńczych rodzicom, którzy nie wykonują w sposób prawidłowy swych obowiązków rodzicielskich wobec dzieci (w myśl obowiązującego prawa i zgodnie z przyjętymi w tym względzie standardami w kraju pobytu).

Polscy obywatele zdają się często być zaskoczeni surowością prawa norweskiego (czy holenderskiego lub brytyjskiego) w odniesieniu do problemu przemocy w rodzinie, a także skalą wrażliwości społeczeństwa norweskiego na sytuacje wskazujące na takie problemy w rodzinach obcokrajowców. Dla wielu naszych rodaków to, co wydaje się w relacjach pomiędzy rodzicami a dziećmi prawnie i kulturowo w Polsce dopuszczalne, w Norwegii jest traktowane jako naruszenie praw dziecka skutkujące surowymi konsekwencjami. W sytuacjach domniemanej przemocy wobec dziecka (przy czym definicja i zakres „przemocy” interpretowane jest bardzo szeroko) w Norwegii ma zastosowanie prawo norweskie, niezależnie od obywatelstwa rodziców i dzieci. Wszyscy obywatele norwescy i cudzoziemcy przebywający na terytorium Norwegii podlegają w tym zakresie prawu norweskiemu na jednakowych zasadach.

Wydział konsularny Ambasady RP w Oslo otrzymał w ubiegłym roku i roku bieżącym kilka sygnałów i zgłoszeń od mieszkających w Norwegii Polaków o ich problemach wynikłych z działań gminnych rzeczników ochrony praw dziecka. Gminni rzecznicy ochrony praw dziecka (Barnevernet) są instytucją wykonawczą, podejmującą działania doraźne dla ochrony zagrożonego dobra dziecka, ostateczne decyzje podejmowane są jednak przez norweskie sądy rodzinne. Rodzice na każdym etapie mogą i powinni aktywnie uczestniczyć w postępowaniu sądowym, a ich postawa może mieć kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie. Każdy podejrzany czy oskarżony o stosowanie przemocy w rodzinie ma prawo do pomocy ad-

wokata z urzędu, a cudzoziemcy mają prawo do tłumacza na każdym etapie postępowania. Osoby, które czują się dyskryminowane za względu na np. narodowość, mogą w uzasadnionych przypadkach zgłosić sprawę i uzyskać pomoc norweskiego rzecznika ds. równości i dyskryminacji.

Generalnie należy podkreślić, że sprawy dotyczące dzieci podlegają kompetencji sądów i innych organów do tego powołanych w krajach, w których dzieci zamieszkują niezależnie od ich obywatelstwa. Dlatego też działania podejmowane przez polskie służby konsularne i inne polskie organy na rzecz ochrony praw rodziców – obywateli polskich są często ograniczone prawem miejscowym danego kraju. Mimo wszystko w bardzo wielu przypadkach interwencje konsularne przyczyniają się do złagodzenia konfliktu lub uwzględniania interesów polskich rodziców. Należy mieć jednak świadomość delikatności materii i tego, że ochrona interesu rodzica – obywatela polskiego nie zawsze musi oznaczać ochronę interesu dziecka – obywatela polskiego, a konsul nie jest upoważniony do merytorycznego rozstrzygnięcia o losie dziecka i brania odpowiedzialności za jego dalszy los. Należy przy tym podkreślić, że sprawa kontrowersyjna wokół działalności norweskich rzeczników ochrony praw dziecka – Barnevernet wykracza poza sferę stosunków dwustronnych i tak jak w przypadku niemieckich Jugendamptów powinna zostać przeniesiona na forum międzynarodowe: Parlamentu Europejskiego oraz Rady Praw Człowieka ONZ.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej**

**w sprawie planów ograniczenia rezerwy części
oświatowej subwencji ogólnej (24175)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 29 sierpnia br., nr SPS-023-24175/11, przy którym została załączona interpelacja złożona przez panią poseł Gabrielę Masłowską w sprawie planów ograniczenia rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

1. Zgodnie z art. 1 pkt 18 lit. a ustawy z dnia 7 września 2007 r. o zmianie ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego oraz ustawy o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. Nr 191, poz. 1370, z późn. zm.) od dnia 1 stycznia 2012 r. rezerwa części oświa-

towej subwencji ogólnej, o której mowa w art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.), będzie odliczana od kwoty części oświatowej subwencji ogólnej w wysokości 0,25%. Są to zatem regulacje ustawowe.

2. Zmiana wysokości rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej z 0,6% do 0,25% wynika zatem z regulacji ustawowych i w żadnym przypadku nie spowoduje zmniejszenia części oświatowej subwencji ogólnej przeznaczonej dla jednostek samorządu terytorialnego. W myśl art. 28 ust. 2 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego rezerwa odliczana jest bowiem od kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego ustalonej zgodnie z art. 28 ust. 1 ww. ustawy. Zmianie ulegnie więc jedynie wewnętrzny podział środków ujętych w części oświatowej subwencji ogólnej. Przedstawione w interpelacji pani poseł informacje wskazujące, że to minister finansów zamierza ograniczyć rezerwę subwencji oświatowej, są zatem bezpodstawne.

3. Ministerstwu Finansów znane są problemy, z którymi borykają się samorządy. Sprawy te są szczegółowo omawiane między innymi na posiedzeniach Zespołu do Spraw Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, jak również Zespołu do Spraw Edukacji, Kultury i Sportu KWRiST. Stosownie bowiem do postanowień art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 6 maja 2005 r. o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 90, poz. 759) Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego stanowi forum wypracowywania wspólnego stanowiska rządu i samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Krzysztofa Lipca
oraz grupy posłów**

**w sprawie nieuzasadnionych działań rządu
w zakresie ciągłego przesuwania w czasie
realizacji inwestycji rozbudowy drogi krajowej
nr 42, będącej „drogą życia” dla północnej
części woj. świętokrzyskiego (24176)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację panów posłów Krzysztofa Lipca, Andrzeja

Bętkowskiego i Jarosława Rusieckiego, przekazaną przy piśmie, SPS-023-24176/11, z dnia 29 sierpnia 2011 r., dotyczącą inwestycji na drodze krajowej nr 42 w województwie świętokrzyskim uprzejmie przedstawiam informacje w sprawie.

W dniu 25 stycznia br. Rada Ministrów uchwaliła „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. W ramach programu ujęto priorytetowe zadania drogowe w kraju. Zakres rzeczowy zawarty w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa.

W załączniku nr 1 umieszczono inwestycje, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Tworząc listę zadań do załącznika nr 1, w pierwszej kolejności uwzględniono zadania autostradowe, zadania współfinansowane ze środków UE w ramach perspektywy finansowej 2007–2013 oraz zadania będące w budowie, w tym następujące zadania w obrębie województwa świętokrzyskiego:

— budowa drogi S7 Radom (Jedlińsk) – Jędrzejów; odc. Skarżysko Kamienna (dk.42) – Występa + odc. Kielce (DK nr 73, w. Wiśniówka) – Chęciny (w. Chęciny) o dł. 39,4 km

— przebudowa drogi krajowej 12/74 do parametrów drogi ekspresowej Piotrków Trybunalski – Sulejów – Opatów, na odcinku Kielce (DK nr 73) – Cezdzyzna – wylot wschodni z Kielc o dł. 6,8 km

— budowa północnej obwodnicy Jędrzejowa na drodze nr 78 o dł. 7,8 km

— budowa drugiego mostu przez Wisłę w ciągu drogi nr 77 wraz z ul. Lwowską bis w Sandomierzu, etap I – budowa drugiego mostu przez rzekę Wisłę w Sandomierzu o dł. 0,9 km

W załączniku nr 1a umieszczono zadania, których stan przygotowania pozwala na ich rozpoczęcie do 2013 r., a dokładna data rozpoczęcia prac jest uzależniona od zapewnienia dodatkowych środków finansowych, w tym m.in. zadanie pn. „Budowa obwodnicy Wąchocka na drodze nr 42” o dł. 12 km. Z prawnego punktu widzenia w przypadku przyznania dodatkowych środków możliwe będzie natychmiastowe przejście w fazę realizacji zadań ujętych w tym załączniku, tzn. że program nie będzie wymagał aktualizacji poprzez zmianę uchwały Rady Ministrów. Mając jednak na uwadze konieczność zapewnienia, że środki unijne dostępne w Programie Operacyjnym „Rozwój Polski Wschodniej” zostaną wykorzystane w ramach obecnej perspektywy finansowej Unii Europejskiej, instytucja zarządzająca (Ministerstwo Rozwoju Regionalnego) podjęła decyzję o przeniesieniu projektu „Budowa obwodnicy Wąchocka w ciągu drogi krajowej nr 42” w ramach listy projektów indywidualnych z listy podstawowej na listę rezerwową. Instytucja zarządzająca nie podjęła jeszcze ostatecznej decyzji, które spośród rezerwowych projektów znajdujących się na liście projektów indywidualnych zostaną zakwalifikowane do udzielenia wsparcia unijnego.

Należy również wskazać, że w toku rozstrzyganych postępowań przetargowych i podpisywanych umów z wykonawcami robót budowlanych w ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” obserwowane są korekty dotyczące kwot w stosunku do pierwotnie zakładanych wartości zadań. W związku z powyższym istnieje możliwość dokonywania przesunięć pomiędzy załącznikami w ramach programu, w szczególności zadań z załącznika nr 1a do załącznika nr 1. Dodatkowo informuję, iż realizacja inwestycji polegającej na budowie obwodnicy Wąchocka jest jednym z priorytetów re-sortu infrastruktury.

Ponadto w programie uwzględniono również te zadania, które są kluczowe dla rozwoju transportu w Polsce i znajdują się na etapie przygotowania, dla których brak jest jeszcze wszystkich decyzji administracyjnych pozwalających na rozpoczęcie prac budowlanych do końca 2013 r. Zadania te zostały umieszczone w załączniku nr 2 do programu, a wśród nich przejście przez Starachowice i obwodnica Ostrowca Świętokrzyskiego. Z uwagi na to, że stopień przygotowania ww. projektów w sierpniu br. nie umożliwił jeszcze przyjęcia założenia, że ukończenie tych zadań będzie jednak możliwe w ramach obecnej perspektywy finansowej Unii Europejskiej, czyli do końca 2015 r., Ministerstwo Rozwoju Regionalnego postanowiło wykreślić te zadania z listy projektów indywidualnych Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej”. Środki przewidziane na dofinansowanie projektów usuniętych z listy zostały rozdysponowane przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego pomiędzy projekty wyłonione w trybie konkursowym.

W 2012 r., zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, nastąpi aktualizacja programu m.in. w oparciu o poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w Wieloletnich Ramach Finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Podczas rozważania zakresu rzeczowego, mogącego być przedmiotem aktualizacji programu, kryteriami wyboru do realizacji nowych zadań obwodnicowych będą czynniki wymienione w załączniku nr 3 do programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie prowadzenia i publikowania
statystyk dotyczących przeszukiwania
pomieszczeń przez Policję (24177)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 sierpnia br., nr SPS-023-24177/11, dotyczące interpelacji pana posła Krzysztofa Brejzy w sprawie prowadzenia i publikowania statystyk dotyczących przeszukiwania pomieszczeń przez Policję uprzejmie dziękuję za zwrócenie uwagi na poruszone zagadnienia i informuję, jak następuje.

W bazie danych statystycznych Ministerstwa Sprawiedliwości nie są ujęte informacje dotyczące przeszukiwania pomieszczeń dokonywanych przez prokuratora lub Policję. Celem zbadania poruszonych w interpelacji pana posła problemów zwróciłem się do sądów powszechnych, Prokuratury Generalnej i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z prośbą o przedstawienie posiadanych informacji w tym zakresie.

Po uzyskaniu powyższych danych zostaną one poddane analizie, o której wynikach zostanie pan poseł niezwłocznie poinformowany.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie prowadzenia i publikowania
statystyk dotyczących przeszukiwania
pomieszczeń przez Policję (24177)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 sierpnia br., nr SPS-023-24177/11 dotyczące interpelacji pana posła Krzysztofa Brejzy w sprawie prowadzenia i publikowania statystyk dotyczących przeszukiwania pomieszczeń przez Policję uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Sprawiedliwości nie gromadzi informacji statystycznych na ten temat.

W związku z powyższym zwróciłem się do prokuratora generalnego i ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz do prezesów sądów apelacyjnych

z prośbą o informację w interesującym pana posła zakresie, w trybie nadzwyczajnym.

Z odpowiedzi uzyskanych zarówno od prokuratora generalnego, jak i od ministra spraw wewnętrznych i administracji wynika, że nie gromadzą oni danych statystycznych w tym zakresie.

Z informacji natomiast uzyskanych od prezesów sądów apelacyjnych wynika, że w okresie od 1 stycznia 2010 r. do 31 sierpnia 2011 r. Policja dokonała na polecenie sądu 122 przeszukania oraz odnotowano 215 przeszukań dokonanych przez Policję w trybie art. 220 § 3 Kodeksu postępowania karnego i zatwierdzonych przez sąd po dokonaniu przeszukania. Są to jednak dane fragmentaryczne dotyczące jedynie tych sytuacji, w których sądy w sprawach karnych (po wniesieniu do sady aktu oskarżenia) oraz rodzinnych (postępowanie w sprawach nieletnich) polecały Policji dokonanie przeszukania lub zatwierdziły przeszukania dokonane przez Policję.

W uzupełnieniu powyższego pragnę poinformować, iż prezentowane dane zebrane zostały ad hoc w dość krótkim terminie, co może powodować, że prezentowane liczby mogą nie odzwierciedlać pełnego stanu faktycznego badanego zjawiska.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie czasu pracy lekarzy pracujących
na podstawie umów cywilnoprawnych (24178)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Brejzy w sprawie czasu pracy lekarzy pracujących na podstawie umów cywilnoprawnych, przekazaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia br., znak: SPS-023-24178/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

W związku z formułowanym przez środowisko lekarzy zrzeszonych w Ogólnopolskim Związku Zawodowym Lekarzy postulatem wprowadzenia ograniczeń czasu pracy lekarzy niezależnie od miejsca i formy wykonywania zawodu minister zdrowia zaproponowała związkowcom współpracę w obszarze problematyki czasu pracy na gruncie nieformalnego zespołu roboczego. Do tej pory odbyły się dwa spotkania poświęcone formułowanemu przez OZZL postulatom. Aktualnie przedstawione przez związek wnioski i propozycje nowych regulacji dotyczących organizacji

pracy personelu lekarskiego są przedmiotem wnikliwych analiz prowadzonych przez odpowiednie komórki organizacyjne ministerstwa. Planuje się również, iż w dalszym toku prac przedmiotem wspólnych analiz będą rozwiązania dotyczące czasu pracy personelu medycznego, stosowane w ustawodawstwach krajowych poszczególnych państw członkowskich Unii Europejskiej. Uczestnicy spotkań podjęli również decyzję o doproszeniu do dalszych prac przedstawicieli Naczelnej Rady Lekarskiej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 12 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie spełnienia wymogów art. 62 ustawy
o Państwowym Ratownictwie Medycznym
przez szpitale (24179)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka przesłaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24179/11, w sprawie spełnienia wymogów art. 62 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) przez szpitalne oddziały ratunkowe (SOR), uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie należy wskazać, że wymagania dla szpitalnych oddziałów ratunkowych zostały określone w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie szpitalnego oddziału ratunkowego (Dz. U. Nr 55, poz. 365). Wymagania te dotyczą m.in. właściwej lokalizacji oddziału, która ma umożliwić realizację zadań polegających na udzielaniu świadczeń zdrowotnych osobom w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego, organizacji SOR-u, polegającej na wydzieleniu obszarów, w których będzie udzielana pomoc medyczna w zależności od stanu zdrowia i potrzeb pacjenta. W szpitalnym oddziale ratunkowym przeprowadzane są procedury ratujące życie, bez względu na przyczyny powstania zagrożenia, zarówno u dorosłych, jak i dzieci. Zgodnie z art. 62 ww. ustawy wszystkie wymagania określone w ustawie o Państwowym Ratownictwie Medycznym i w rozporządzeniu w sprawie SOR powinny zostać spełnione do końca 2011 r. Obecnie około 26% oddziałów ratunkowych w kraju spełnia wszystkie wymagania usta-

wowe, a znaczna część spośród reszty SOR deklaruje, że nie jest w stanie dopełnić obowiązku ustawowego do końca bieżącego roku – w szczególności w zakresie dysponowania lądowiskiem dla śmigłowca. W związku z powyższym minister zdrowia podjął prace nad nowelizacją ww. rozporządzenia. We współpracy z SPZOZ Lotnicze Pogotowie Ratunkowe – dysponentem lotniczych zespołów ratownictwa medycznego – w ww. rozporządzeniu zamieszczone zostały przepisy odnoszące się do lotnisk i lądowisk spełniających wymagania określone w ustawie Prawo lotnicze oraz w załączniku nr 14 do Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zgodnie z obecnie obowiązującym § 3 ust. 7 rozporządzenia w sprawie szpitalnych oddziałów ratunkowych, SOR powinien dysponować lądowiskiem dla śmigłowca ratunkowego zlokalizowanym w takiej odległości, aby możliwe było przyjęcie osób, które znajdują się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego, bez pośrednictwa specjalistycznych środków transportu sanitarnego, jednak w przypadku braku możliwości technicznych spełnienia wymagania określonego w powyższym przepisie dopuszcza się odległość lądowiska dla śmigłowca ratunkowego większą niż określona w § 3 ust. 7, pod warunkiem, że oddział ratunkowy zabezpieczy specjalistyczny środek transportu sanitarnego i czas trwania transportu osób, które znajdują się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego do oddziału, nie przekroczy 5 minut, licząc od momentu lądowania śmigłowca ratunkowego (§ 3 ust. 8 ww. rozporządzenia).

Tym samym należy uznać, że przepisy umożliwiają kilku szpitalnym oddziałom ratunkowym korzystanie z jednego lądowiska, pod warunkiem, że SOR-y te zabezpieczą specjalistyczne środki transportu do przewozu osób w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego ze śmigłowca ratunkowego do SOR-u, a czas transportu nie przekroczy 5 minut. Podkreślić należy, że 5-minutowy limit czasu dojazdu z lądowiska do szpitala stanowi konsensus wypracowany ze stroną społeczną podczas prac nad rozporządzeniem z udziałem grona ekspertów i przedstawicieli Lotniczego Pogotowia Ratunkowego. Ponieważ świadczenia zdrowotne udzielane przez lotnicze zespoły ratownictwa medycznego oraz szpitalne oddziały ratunkowe dotyczą osób w stanie nagłego zagrożenia, czas, w jakim pacjent zostanie przekazany do SOR, powinien być jak najkrótszy. Ma to decydujące znaczenie dla zmniejszenia odsetka zgonów i trwałych następstw zdrowotnych w tej grupie pacjentów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Pawła Orłowskiego**

**w sprawie interpretacji przepisów ustawy
Prawo o ruchu drogowym (24181)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-023-24181/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP, pana Pawła Orłowskiego, w sprawie interpretacji przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy wskazać, iż zasady ruchu na drogach publicznych, w strefach zamieszkania oraz w strefach ruchu, zasady i warunki dopuszczenia pojazdów do tego ruchu, wymagania w stosunku do osób kierujących pojazdami i innych uczestników tego ruchu, a także zasady i warunki kontroli ruchu drogowego zostały określone w przepisach ustawy z dnia 20 czerwca 2002 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), powoływanej dalej w skrócie jako Prawo o ruchu drogowym.

Zgodnie z art. 2 pkt 17 Prawa o ruchu drogowym przez pojęcie uczestnika ruchu ustawodawca rozumie pieszego, kierującego, a także inne osoby przebywające w pojeździe lub na pojeździe znajdującym się na drodze. Pieszym, w myśl art. 2 pkt 18 ww. ustawy, jest osoba znajdującą się poza pojazdem na drodze i niewykonującą na niej robót lub czynności przewidzianych odrębnymi przepisami. Za pieszego uważa się również osobę prowadzącą, ciągnącą lub pchającą rower, motorower, motocykl, wózek dziecięcy, podręczny lub inwalidzki, osobę poruszającą się w wózku inwalidzkim, a także osobę w wieku do 10 lat kierującą rowerem pod opieką osoby dorosłej.

Stosownie zaś do art. 2 pkt 20 Prawa o ruchu drogowym kierującym jest osoba, która kieruje pojazdem lub zespołem pojazdów, a także osoba, która prowadzi kolumnę pieszych, jedzie wierzchem albo pędzi zwierzęta pojedynczo lub w stadzie. Przez pojęcie pojazdu, jak stanowi art. 2 pkt 31 ww. ustawy, należy rozumieć środek transportu przeznaczony do poruszania się po drodze oraz maszynę lub urządzenie do tego przystosowane.

Przechodząc z kolei do definicji roweru, wskazać należy, iż zgodnie z art. 2 pkt 47 ww. ustawy rower jest to pojazd o szerokości nieprzekraczającej 0,9 m poruszany siłą mięśni osoby jadącej tym pojazdem. Rower może być wyposażony w uruchamiany naciśnięciem na pedały pomocniczy napęd elektryczny zasilany prądem o napięciu nie wyższym niż 48 V o znamionowej mocy ciągłej nie większej niż 250 W, którego moc wyjściowa zmniejsza się stopniowo i spada do zera po przekroczeniu prędkości 25 km/h.

Mając na uwadze powyższe, należy podkreślić, iż ustawodawca nie zdefiniował wprost w Prawie o ruchu drogowym pojęcia „osób poruszających się po drogach publicznych na rolkach lub deskorolkach”. Niemniej jednak zasadne wydaje się, by zaliczyć ww. kategorię osób do pieszych, w rozumieniu art. 2 pkt 18 ww. ustawy. Jednocześnie należy wskazać, iż osoby poruszającej się na rolkach i deskorolkach nie można uznać za kierującą pojazdem w rozumieniu przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Stanowisko powyższe znajduje również aprobatę w doktrynie, gdzie wskazano, iż „na równi z pieszym traktowana jest osoba prowadząca, ciągnąca lub pchająca rower, motorower, motocykl, wózek dziecięcy, podręczny lub inwalidzki, osoba poruszającą się w wózku inwalidzkim, a także osoba w wieku do 10 lat kierująca rowerem pod opieką osoby dorosłej. Zrównanie tych osób z pozycją pieszego jest zgodne z art. 1 lit. bb Konwencji o ruchu drogowym, w myśl którego osoby pchające lub ciągnące wózek dziecienny, wózek dla chorego lub wózek inwalidzki, lub każdy inny pojazd małych rozmiarów i bez silnika, osoby prowadzące pieszo rower lub motorower oraz inwalidzi na wózkach poruszających się z szybkością pieszego powinni być uznawani za pieszych. Jako pieszych traktuje się jadących na wrotkach, rollerach, deskorolkach, hulajnogach, łyżwach czy sankach” (R. A. Stefański, Komentarz do art. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym, 2008). Analogiczny pogląd prezentuje Wojciech Kotowski, stwierdzając iż „poza osobami wymienionymi w definicji pieszymi są również jadący na: sankach, łyżwach, nartach, wrotkach, hulajnodze, deskorolce, rollerach” (W. Kotowski, Komentarz do art. 2 Prawa o ruchu drogowym, 2011).

Jednocześnie należy podkreślić, iż urządzenia typu: rolki, łyżworolki, wrotki, itp. nie mogą być uznane za rowery w świetle przepisów Prawa o ruchu drogowym. Co prawda wskazane urządzenia napędzane są siłą mięśni nóg, niemniej jednak zwrócić należy uwagę, iż w myśl art. 1 lit. 1 Konwencji o ruchu drogowym, sporządzonej w Wiedniu dnia 8 listopada 1968 r. (Dz. U. z 1988 r. Nr 5, poz. 40, z późn. zm.), określenie „rower” oznacza każdy pojazd mający co najmniej dwa koła, napędzany wyłącznie siłą mięśni osób znajdujących się na tym pojeździe, w szczególności za pomocą pedałów lub ręcznej korby. Ponadto rower powinien być wyposażony: 1) z przodu – w jedno światło pozycyjne barwy białej lub żółtej selektywnej; 2) z tyłu – w jedno światło odbłaskowe barwy czerwonej o kształcie innym niż trójkąt oraz jedno światło pozycyjne barwy czerwonej, które może być migające; 3) co najmniej w jeden skutecznie działający hamulec; 4) w dzwonek lub inny sygnał ostrzegawczy o nieprzerwalnym dźwięku, co przewiduje § 53 ust. 1 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (Dz. U. z 2003 r. Nr 32, poz. 262, z późn. zm.).

W świetle powyższego uznać należy, iż w stosunku do osób poruszających się na rolkach znajdują zastosowanie przepisy Prawa o ruchu drogowym dotyczące pieszych.

Stosownie do art. 11 ust. 1 ww. ustawy pieszy jest obowiązany korzystać z chodnika lub drogi dla pieszych, a w razie ich braku – z pobocza. Jeżeli nie ma pobocza lub czasowo nie można z niego korzystać, pieszy może korzystać z jezdni, pod warunkiem zajmowania miejsca jak najbliżej jej krawędzi i ustępowania miejsca nadjeżdżającemu pojazdowi. W myśl art. 11 ust. 2 ww. ustawy, pieszy idący po poboczu lub jezdni jest obowiązany iść lewą stroną drogi. Pieszy idący jezdnią są obowiązani iść jeden za drugim. Na drodze o małym ruchu, w warunkach dobrej widoczności, dwóch pieszych może iść obok siebie (art. 11 ust. 3 Prawa o ruchu drogowym). Jak stanowi z kolei art. 11 ust. 4 ww. ustawy, korzystanie przez pieszego z drogi dla rowerów jest dozwolone tylko w razie braku chodnika lub pobocza albo niemożności korzystania z nich. Pieszy, z wyjątkiem osoby niepełnosprawnej, korzystając z tej drogi, jest obowiązany ustąpić miejsca rowerowi. Wskazanych przepisów prawa nie stosuje się, zgodnie z art. 11 ust. 5 ww. ustawy, w strefie zamieszkania. W strefie tej pieszy korzysta z całej szerokości drogi i ma pierwszeństwo przed pojazdem.

Odnosząc się do kwestii ewentualnej zmiany przepisów prawa w zakresie uprawnień osób poruszających się na rolkach, należy zwrócić uwagę na fakt, że wspólne korzystanie ze ścieżek rowerowych przez rowerzystów i osoby poruszające się na rolkach mogłoby wpłynąć negatywnie na stan bezpieczeństwa ruchu w tych miejscach. Przede wszystkim osoby poruszające się na rolkach rozwijają dużo mniejszą prędkość niż rowerzyści, zaś stosowana przez nie technika jazdy (tzw. krok łyżwowy) powoduje, iż nie poruszają się one torem prostolinijnym, zajmując tym samym znaczną szerokość ścieżki. Taka sytuacja przyczynia się do wzrostu ryzyka zaistnienia kolizji pomiędzy uczestnikami ruchu. Ponadto traktowanie ww. osób tak jak rowerzystów wymusiłoby konsekwentnie egzekwowanie w stosunku do nich zakazu przejazdu przez przejścia dla pieszych.

Niezależnie od powyższego pragnę uprzejmie wskazać, że stanowisko w przedmiotowej sprawie, w zakresie dotyczącym wprowadzenia zmian legislacyjnych, winien zająć minister infrastruktury jako organ właściwy w sprawach dotyczących ruchu drogowego, zgodnie z art. 27 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 30 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Adama Abramowicza
i Jerzego Rębka**

**w sprawie umożliwienia polskim obywatelom
nabywania obligacji nominowanych w euro
i innych walutach (24182)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłów na Sejm RP pana Adama Abramowicza oraz pana Jerzego Rębka, przekazaną pismem z dnia 29 sierpnia 2011 r. (SPS-023-24182/11), dotyczącą umożliwienia polskim obywatelom nabywania obligacji nominowanych w euro i innych walutach, uprzejmie wyjaśniam.

1. Każdy obywatel polski, jak i osoba prawna z siedzibą na terytorium RP posiada prawo nabywania obligacji skarbowych emitowanych przez Skarb Państwa na rynki zagraniczne. Zarówno obecnie obowiązujące rozporządzenie ministra finansów z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie warunków emitowania obligacji skarbowych oferowanych na rynkach zagranicznych (Dz. U. Nr 244, poz. 1630), jak i poprzednio obowiązujące rozporządzenie ministra finansów z dnia 26 czerwca 2006 r. w sprawie warunków emitowania obligacji skarbowych oferowanych na rynkach zagranicznych (Dz. U. Nr 113, poz. 773) przewiduje, że na zagranicznym rynku pierwotnym obligacje mogą być nabywane przez osoby fizyczne, osoby prawne lub spółki nieposiadające osobowości prawnej, czyli zarówno przez cudzoziemców, jak i obywateli polskich. Według danych posiadanych przez Ministerstwo Finansów na rynku pierwotnym istotną część emisji publicznych obligacji nominowanych w EUR i USD w latach 2010 i 2011 była nabywana przez inwestorów polskich:

Obligacja skarbowa (waluta emisji oraz termin wykupu)	Udział polskich inwestorów w alokacji danej emisji
15-letnia nominowana w EUR o zapadalności w 2025 r.	10%
7-letnia nominowana w EUR o zapadalności w 2017 r.	13%
5-letnia nominowana w USD o zapadalności w 2015 r.	14%
10-letnia nominowana w EUR o zapadalności w 2021 r.	20%*
10-letnia nominowana w USD o zapadalności w 2021 r.	13%*

* Łącznie w dwóch transzach wyemitowanych obligacji

Na koniec lipca 2011 r. wartość obligacji Skarbu Państwa wyemitowanych na rynkach zagranicznych znajdujących się w portfelach polskich podmiotów wynosiła równowartość 3468,4 mln USD, w tym w portfelach polskich banków 2707,5 mln USD.

Dodatkowo należy podkreślić, że oprocentowanie obligacji skarbowych nominowanych w złotych jest wyższe niż w walucie obcej. Przykładowo w 2011 r. oprocentowanie 10-letnich obligacji emitowanych przez Skarb Państwa nominowanych w PLN wynosiło 5,75%, obligacji nominowanych w EUR 4,00%, natomiast obligacji w USD 5,125%.

2. Warunki emisji obligacji na rynku krajowym określone zostały w rozporządzeniach ministra finansów wydanych na podstawie art. 97 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.). Przewidują one możliwość emitowania obligacji skarbowych w walucie polskiej lub w euro, a w przypadku obligacji tzw. zamiennych w każdej walucie OECD. Minister finansów nie korzystał dotychczas z powyższego uprawnienia pomimo prowadzenia zaawansowanych prac. Decyzja taka wynikała poza aspektami natury prawno-organizacyjnej (związanymi z prowadzeniem przez NBP i KDPW systemu rozrachunków w walucie obcej) z powodów ekonomicznych.

3. Doświadczenia państw rozwiniętych oraz tych, które dążą do tej pozycji, wskazują, że emisje obligacji detalicznych na rynek krajowy co do zasady dokonywane są w walutach krajowych. W ten sposób preferuje się oszczędzanie w walucie krajowej jako naturalnej dla dokonywania rozliczeń w danym kraju oraz eliminuje ryzyko kursowe (dla emitenta i nabywców obligacji), które pojawiłoby się przy emisjach w walutach obcych. W przywoływanym w interpelacji przypadku Japonii dług publiczny emitowany jest generalnie w walucie krajowej, a zadłużenie wobec inwestorów zagranicznych (kupujących obligacje nominowane w JPY) waha się w przedziale 3–8%. Dla osób fizycznych nie emituje się obligacji w innej walucie niż krajowa.

Przyjęta przez Radę Ministrów strategia zarządzania długiem sektora finansów publicznych określa dopuszczalny udział walut obcych w dźwigu Skarbu Państwa w przedziale 20–30%. W połowie 2011 r. udział ten wyniósł 27,3%. Średnia zapadalność emitowanych w ostatnich latach obligacji na rynki zagraniczne była zbliżona do 10 lat, tymczasem osoby fizyczne wyraźnie preferują inwestycje krótkoterminowe.

Emisja obligacji na rynku detalicznym jest obciążona dodatkowymi kosztami dystrybucji. Uwzględniając te koszty oraz kształtowanie się cen polskich obligacji emitowanych na rynkach zagranicznych, można dokonać szacunku teoretycznej rentowności obligacji detalicznych nominowanych w innej walucie niż złoty i odnieść go do rentowności obecnie oferowanych obligacji osobom fizycznym. Dla obligacji o zapadalności np. 2 lat (sprzedaż obligacji 2-letnich stanowi ok. 50% sprzedaży wszystkich obligacji detalicznych w Polsce) nominowanych w euro rentowność taka nie przekraczałaby obecnie przed opodatkowaniem 2%, a nabywcy musieliby ponieść jeszcze dodatkowe koszty prowadzenia przez bank rachunku walutowego. Oprocentowanie obligacji 2-letnich nomi-

nowanych w złotych oferowane aktualnie nabywcom detalicznym wynosi 4,5%, czyli ponad 2 razy więcej.

Reasumując – nabywcy instytucjonalni mogą już obecnie bez przeszkód nabywać obligacje skarbowe nominowane w walutach obcych. Za ich pośrednictwem jest to też możliwe dla nabywców indywidualnych dysponujących większymi zasobami finansowymi. Emisja obligacji nominowanych w walutach obcych na rynek krajowy praktykowana jest generalnie tylko w krajach niestabilnych finansowo, w których brak jest podstawowego zaufania do waluty krajowej. W polskich warunkach emisja takich obligacji związana byłaby z dodatkowymi kosztami i umiarkowanie atrakcyjnym oprocentowaniem, co powodowałoby, że głównym motywem nabywania omawianych papierów byłyby oczekiwania na osłabienie złotego. Wystąpienie przeciwnej sytuacji do oczekiwanej (umocnienie złotego) powodowałoby z kolei straty dla inwestorów, co podważałoby zaufanie do emitenta.

Dostęp do finansowania zagranicznego przy ograniczonej skali potrzeb walutowych oraz kosztowność i kontrowersyjność budowy systemu emisji papierów skarbowych na rynku krajowym nominowanych w obcych walutach powoduje, że możliwość taka nie jest obecnie wykorzystywana i stanowi jeden z alternatywnych instrumentów finansowania potrzeb pożyczkowych. Wykorzystanie takiego alternatywnego instrumentu uzależnione będzie od sytuacji na krajowym i zagranicznych rynkach finansowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dominik Radziwiłł

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Babinetza**

**w sprawie udostępniania danych zawartych
w księgach wieczystych przez Internet (24184)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Piotra Babinetza z dnia 17 sierpnia 2011 r. w sprawie udostępnienia danych osobowych zawartych w księgach wieczystych przez Internet, przekazaną w dniu 20 sierpnia 2011 r. przez pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Odnosząc się do pytania pierwszego, uprzejmie zauważam, iż zasada jawności ksiąg wieczystych statutowana w art. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 124,

poz. 1361, ze zm.), a wcześniej w art. 13 dekretu z dnia 11 października 1946 r. Prawo o księgach wieczystych (Dz. U. Nr 57, poz. 320, ze zm.) nie pozwala na ograniczenie treści ksiąg wieczystych udostępnianych do wglądu przez Internet. Wszystkie dane, w tym osobowe, znajdujące się w ich treści są jawne, a brak dostępu do części z nich mógłby wprowadzać w błąd co do stanu prawnego nieruchomości osoby przeglądające księgi wieczyste.

Wyrażam przekonanie, że powołana zasada, mająca fundamentalne znaczenie z punktu widzenia pewności prawnego obrotu nieruchomościami w Polsce, jest właściwie realizowana wtedy, gdy do ksiąg wieczystych zagwarantowany jest powszechny dostęp, co osiąga się właśnie dzięki wglądowi on-line. Identyczne informacje dostępne są przy wywołaniu na ekran monitora żądanej księgi wieczystej podczas jej przeglądu w siedzibie sądu.

Oczywiście realizacja zasady jawności ksiąg wieczystych stwarza możliwość rozpowszechnienia danych zawartych w treści ksiąg wieczystych. Jednakże działać tak może bez względu na sposób ich udostępniania do wglądu, tj. czy w siedzibie sądu, czy też poza sądem. Niebezpieczeństwo pozyskiwania danych z ksiąg wieczystych w celach innych niż ustalenie stanu prawnego nieruchomości było takie samo przed stworzeniem możliwości zapoznania się z treścią ksiąg wieczystych za pomocą Internetu, jak i obecnie. W żaden sposób nie jest bowiem możliwe kontrolowanie celów, dla których pozyskuje się dane z treści ksiąg wieczystych, jak i sposobu ich wykorzystywania. Dodać przy tym tylko należy, iż na ograniczoną kontrolę rejestrów jawnych w zakresie weryfikowania przez administratora odbiorców danych oraz zakresu danych udostępnianych z rejestrów jawnych wskazują także przepisy rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentacji przetwarzania danych osobowych oraz warunków technicznych i organizacyjnych, jakim powinny odpowiadać urządzenia i systemy informatyczne służące do przetwarzania danych osobowych (Dz. U. Nr 100, poz. 1024).

Znajomość numeru księgi wieczystej jest w zasadzie jedynym warunkiem możliwości skorzystania przez obywateli z gwarantowanej im ustawowo jawności ksiąg wieczystych, niezależnie od tego czy ma to miejsce w siedzibie sądu, czy też poprzez sieć Internet. Bez jego dokładnej znajomości nie można zapoznać się z treścią księgi wieczystej. Możliwość wglądu do księgi wieczystej on-line nie jest równoznaczna z uczynieniem ogólnodostępnymi numerów ksiąg wieczystych. Podnieść także należy, że znajomość numerów ksiąg wieczystych nie jest powszechna nawet wśród właścicieli nieruchomości, dla których prowadzone są księgi wieczyste.

Reasumując, zakres informacji udostępnianych przez Internet odpowiada treści zawartej w księdze wieczystej, a ta jest jawna. Tym samym nie podzielam poglądu o zaistnieniu problemu, o którym mowa w pierwszym pytaniu interpelacji.

Odpowiadając natomiast na drugie pytanie pana posła Piotra Babineta, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Sprawiedliwości przygotowywało projekt założeń ustawy o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece, której celem jest m.in. doprecyzowanie zasad bezpieczeństwa i ochrony danych osobowych dla potrzeb dostępu do centralnej bazy danych ksiąg wieczystych. W przedmiotowym projekcie założeń przewiduje się także wprowadzenie wniosków w postaci elektronicznej umożliwiających realizację wglądu on-line do księgi wieczystej, co niewątpliwie zwiększy poziom bezpieczeństwa udostępnianych w ten sposób danych osobowych. Projekt założeń ustawy o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece znajduje się na stronach Ministerstwa Sprawiedliwości (<http://bip.ms.gov.pl/pl/projekty-aktow-prawnych/prawo-cywilne>).

Wyrażam nadzieję, że powyższa odpowiedź w sposób wyczerpujący odnosi się do przedstawionych przez pana posła kwestii.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 14 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Bętkowskiego
w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drodze
krajowej nr 74 w miejscowości Łągów (24185)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji posła Andrzeja Bętkowskiego, przekazanej przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24185/11, w sprawie poprawy bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 74 w miejscowości Łągów przedstawiam następujące wyjaśnienia dotyczące postawionych pytań.

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, mając na uwadze konieczność poprawy bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 74 w miejscowości Łągów, na początku br. zamontowała aktywne znaki „stop” przy drodze wojewódzkiej nr 756 przed skrzyżowaniem z drogą krajową nr 74. W roku 2010 doszło tam do 3 wypadków i 7 kolizji. Zginęły 4 osoby, a jedna została ranna. Przyczyną dziewięciu na dziesięć zdarzeń było nieustąpienie pierwszeństwa przejazdu. Ruchliwe skrzyżowanie na drodze 74 było prawidłowo oznakowane, jednak w związku ze wzrostem liczby zdarzeń w tym miejscu Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podjęła dodatkowe działania

skłaniające kierowców do wzmożonej uwagi. Oprócz aktywnych znaków „stop” zamontowane zostały kamery umożliwiające stałe monitorowanie sytuacji na skrzyżowaniu. Dodatkowo oznakowano również łuki w pobliżu skrzyżowania na drodze nr 74.

Chciałbym zapewnić, iż resort infrastruktury zdejmuje sobie sprawę z konieczności rozwiązania problemów komunikacyjnych województwa świętokrzyskiego. Między innymi w tym celu podjęta została decyzja o przebudowie drogi krajowej 12/74 do parametrów drogi ekspresowej na odcinku Piotrków Trybunalski – Sulejów – Opatów. Obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przewiduje realizację tego zadania po roku 2013. Jego zrealizowanie, w tym budowa odcinka Cedzyna – Łągów wraz z obwodnicą Łągowa, w sposób znaczący wpłynie na zmniejszenie uciążliwości ruchu dla mieszkańców. Aktualnie w ramach prac przygotowawczych do jego realizacji GDDKiA prowadzi prace związane z zatwierdzeniem studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego (STEŚ) i materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia (DoŚU).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Czesława Hoca**

**w sprawie ponownego podjęcia niezrozumiałej
decyzji nieumieszczenia analogów insuliny
długo działających pomimo składowych
obietnic (24186)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Czesława Hoca, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r. (SPS-023-24186/11), w sprawie finansowania ze środków publicznych długo działających analogów insuliny, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Polityka lekowa stanowi całokształt działań organizacyjno-prawnych, na podstawie których minister zdrowia realizuje zadania dotyczące zagwarantowania obywatelom dostępu do skutecznych i bezpiecznych produktów leczniczych oraz wyrobów medycznych, przy jednoczesnym zmniejszeniu udziału pacjentów w kosztach leczenia. Regulacje prawne zagadnień związanych z refundacją leków i wyrobów medycz-

nych są zawarte w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. Nr 122, poz. 696), ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) i w ustawie z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050, z późn. zm.).

Cukrzyca jako powszechna choroba przewlekła stanowi szczególny przedmiot troski resortu zdrowia. Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje insuliny oraz preparaty doustne przeciwcukrzycowe według swoich możliwości finansowych. Koszty refundacji insuliny: zarówno pojedynczych preparatów, jak i „mieszanek insulinowych” – krótko, średnio, długo działających, wzrastają każdego roku. Od 2007 r. możemy obserwować wzrost ilości wydanych opakowań insuliny o ok. 300 tys., osiągając w 2009 r. ponad 5,7 mln sztuk. Przekłada się to na koszty refundacji, które z blisko 500 mln zł w 2007 r. zwiększyły się o ponad 62 mln zł w 2009 r. Również koszty refundacji doustnych preparatów przeciwcukrzycowych wzrastają w ostatnich latach, osiągając w 2009 r. wartość ok. 125 mln zł.

Należy podnieść, iż leki z grupy inkretynomimetycznych oraz inhibitorów DPP-4 stanowiły w dniu 30 kwietnia 2011 r. przedmiot obrad Zespołu do Spraw Gospodarki Lekami, który zarekomendował nieuwzględnianie wniosków o ustalenie ceny urzędowej i o umieszczenie w wykazach refundacyjnych przedmiotowych produktów leczniczych, ze względu na m.in.:

- wysoki koszt inkrementalny terapii,
- wysoką cenę,
- brak wiarygodnych dowodów na różnice skuteczności w zakresie twardych punktów końcowych, pomimo korzyści wynikających z istnienia efektu zdrowotnego.

Jednocześnie w dniu 31 marca 2011 r. minister zdrowia zgodnie z art. 31c ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) zlecił prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych niezwłoczne przygotowanie rekomendacji zakwalifikowania leczenia cukrzycy z epizodami hipoglikemii lub niestabilnym przebiegiem (z wykorzystaniem długodziałających analogów insuliny) do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu terapeutycznych programów zdrowotnych. W szczególności wnikliwą analizę zlecono w zakresie:

- szacowanej populacji pacjentów przewidzianej do objęcia przedmiotowym programem terapeutycznym, wynikającej z zaproponowanych kryteriów włączenia do programu zdrowotnego;
- szacowanych kosztów dla płatnika publicznego, wynikających z realizacji przedmiotowego programu terapeutycznego;

— zasadności monitorowania stanu zdrowia pacjentów uczestniczących w programie, pod kątem bezpieczeństwa stosowania terapii w zakresie zmian nowotworowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł
Elżbiety Streker-Dembińskiej**

**w sprawie nowych zasad finansowania
świadczeń w ambulatoryjnej opiece
specjalistycznej – diabetologia (24187)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-023-24187/11, w sprawie nowych zasad finansowania świadczeń w ambulatoryjnej opiece specjalistycznej – diabetologii, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zasady i tryb finansowania ze środków publicznych świadczeń opieki zdrowotnej zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ dotyczących szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach.

Odnosząc się do kwestii poruszonych w interpelacji, uprzejmie informuję, że aktualnie opieka nad chorym z cukrzycą w warunkach ambulatoryjnych realizowana jest w ramach ambulatoryjnej opieki specjalistycznej, kompleksowej ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (KAOS) oraz opieki nad przewlekle chorymi, w tym na cukrzycę w ramach podstawowej opieki zdrowotnej.

Uprzejmie informuję, że w 2011 r. nastąpił wzrost wartości zawartych umów w zakresie diabetologii i diabetologii dla dzieci, zarówno w odniesieniu do roku 2009, jak i 2010. W zakresie diabetologii w 2009 r. wartość umów wyniosła 71 932 699 zł, natomiast w roku bieżącym 75 019 542 zł. W zakresie diabetologii dla dzieci odpowiednio: 2 849 676 zł (2009 r.) i 3 454 566 zł (2011 r.).

Liczba świadczeniodawców udzielających świadczeń w zakresie diabetologii utrzymuje się prawie na

niezmienionym poziomie. Szczegółowe dane na temat liczby świadczeniodawców na terenie poszczególnych województw udzielających świadczeń w omawianym zakresie zawiera załączona tabela.

Tabela. Liczba świadczeniodawców udzielających w 2011 r. świadczeń w ramach ambulatoryjnej opieki specjalistycznej w zakresach: diabetologia, diabetologia dla dzieci.

Oddział wojewódzki NFZ	Liczba świadczeniodawców – zakres diabetologia	Liczba świadczeniodawców – zakres diabetologia dla dzieci
Dolnośląski	56	1
Kujawsko-Pomorski	39	4
Lubelski	45	1
Lubuski	16	2
Łódzki	48	3
Małopolski	51	2
Mazowiecki	105	6
Opolski	24	1
Podkarpacki	38	1
Podlaski	20	3
Pomorski	39	4
Śląski	128	1
Świętokrzyski	28	2
Warmińsko-Mazurski	24	4
Wielkopolski	54	2
Zachodniopomorski	32	2
Razem	747	39

Należy w tym miejscu podkreślić, że jeden lekarz może być zatrudniony w więcej niż jednej poradni diabetologicznej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w 2008 r. w ramach ambulatoryjnej opieki specjalistycznej wprowadzono do finansowania rozliczany kapitałowo program „Kompleksowa ambulatoryjna opieka specjalistyczna nad pacjentem z cukrzycą” (KAOS – cukrzyca). Celem wdrożenia programu była poprawa skuteczności leczenia pacjentów chorych na cukrzycę prowadzonego w oparciu o aktualnie obowiązujące standardy opieki diabetologicznej, a w następstwie zmniejszenie liczby hospitalizacji z powodu cukrzycy i jej powikłań. Świadczenia w ramach opieki kompleksowej obejmują prowadzenie diagnostyki i terapii, m.in.:

— wykonanie niezbędnych badań i konsultacji, w tym zapewnienie konsultacji okulistycznych, kardiologicznych, neurologicznych;

— nadzór nad pacjentem (obserwacja) adekwatny do aktualnego stanu zdrowia wraz z konieczną diagnostyką i monitorowaniem;

— wyrównywanie glikemii, parametrów równowagi wodno-elektrolitowej i kwasowo-zasadowej.

Omawiany program realizowany jest na terenie 12 oddziałów wojewódzkich NFZ, a opieką obejmował: w 2009 r. – 14 103 osoby, w roku 2010 – 17 268 osób, a w roku bieżącym szacuje się, że z programu skorzysta 16 375 świadczeniobiorców.

We wskazanym okresie obserwowany jest wzrost liczby pacjentów przy niewielkim spadku liczby świadczeniodawców realizujących program (z 42 w 2009 r. do 39 w roku bieżącym). Nastąpił także wzrost nakładów na realizację tej formy opieki z 11 848 839 zł w roku 2009 do 14 246 983 zł (wartość zawartych umów w roku bieżącym).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że wg stanu na 2011 r. w Polsce jest 703 lekarzy specjalistów w dziedzinie diabetologii, natomiast 63 lekarzy jest w trakcie odbywania omawianej specjalizacji.

Mając natomiast na uwadze pytanie, czy lekarze POZ zastąpili specjalistów diabetologii, uprzejmie informuję, że nie zakładano, aby lekarze POZ zastąpili specjalistów w dziedzinie diabetologii. Wprowadzenie omawianego systemu miało na celu umożliwienie opieki przez lekarzy POZ dla chorych, którzy nie wymagają wysokospecjalistycznej opieki (np. z ustabilizowaną chorobą i zdefiniowanym postępowaniem terapeutycznym), a co za tym idzie zmniejszenie kolejek do poradni diabetologicznych i poprawę dostępności do opieki specjalistycznej.

Zgodnie z informacją Narodowego Funduszu Zdrowia w roku ubiegłym lekarze POZ udzielili ponad 5,5 mln porad dla ponad 1,4 mln chorych na cukrzycę.

Na podstawie wskaźnika udziału osób z rozpoznaniem cukrzycy, w ogólnej liczbie leczonych z powodu przewlekłych postaci chorób układu krążenia i cukrzycy, NFZ szacuje, że dodatkowe środki finansowe na prowadzenie przez lekarzy POZ pacjentów z cukrzycą wyniosły w 2010 r. około 130 065 000 zł.

Zasadniczą sprawą jest prowadzenie profesjonalnej opieki przez lekarzy podstawowej opieki zdrowotnej, w tym opieki nad pacjentami z przewlekłymi chorobami o stabilnym przebiegu, bez nieuzasadnionego przekazywania pacjentów do poradni specjalistycznych.

Omawiając przedmiotowe zagadnienie należy podkreślić, że wprowadzenie zmiany finansowania ambulatoryjnej opieki specjalistycznej nie ogranicza pacjentom zakresu badań ani innych świadczeń gwarantowanych. Dotychczas taki sam zakres badań lekarz zobowiązany był rozliczyć w ramach uśrednionej ceny porady za 4 lub 9 punktów, natomiast aktualnie wycena punktowa została powiązana z wykonywaną diagnostyką i procedurami zabiegowymi. Chorzy na cukrzycę mają i w dalszym ciągu będą mieć zapewnioną dostępność do bezpłatnej opieki lekarskiej w ramach podstawowej opieki zdrowotnej, ambulatoryjnej opieki specjalistycznej (w tym programu KAOS) oraz leczenia szpitalnego.

Odnosząc się natomiast do stwierdzenia pani poseł, iż diabetolog otrzymuje 15 zł za wizytę, co ocenia jako „jałmużnę”, uprzejmie informuję, że przy uwzględnieniu podstawowego systemu pracy świadczeniodawcy w ciągu miesiąca zarobki specjalisty w dziedzinie diabetologii wynoszą około 6615 zł. Należy też podkreślić, że wskazana kwota została wyliczona jedynie na podstawie świadczeń specjalistycznych pierwszego typu, natomiast w poradni diabetologicznej można wykonywać świadczenia specjalistyczne

wycenione wyżej, w zależności od przeprowadzonej diagnostyki, jak również porady zabiegowe.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w ramach „Narodowego programu przeciwdziałania chorobom cywilizacyjnym” realizowany jest „Program prewencji i leczenia cukrzycy w Polsce na lata 2010–2011”.

Cele główne programu to poprawa stanu wiedzy społeczeństwa na temat cukrzycy poprzez stałe upowszechnianie w społeczeństwie wiedzy o cukrzycy i zdrowym stylu życia, stworzenie systemu szkoleń dla pacjentów, ich rodzin oraz wybranych grup zawodowych oraz poprawa jakości opieki nad chorymi na cukrzycę poprzez działania edukacyjne na rzecz tej grupy chorych oraz poprzez szkolenia pielęgniarek i położnych przygotowujące do pracy na stanowisku edukatora cukrzycy.

Główne działania przewidziane do realizacji w 2011 r. to:

— wdrażanie według opracowanego w 2010 r. ujednoliconego projektu akcji promocyjnych na temat czynników wywołujących cukrzycę oraz dotyczącej pierwszej pomocy, jakiej należy udzielić chorym na cukrzycę, głównie dzieciom posiadającym pompę insulinową, adresowanej do chorych, rodziców i opiekunów oraz do wybranych grup zawodowych,

— wdrażanie i przeprowadzenie szkoleń dla pielęgniarek i położnych, w oparciu o opracowany przez wyspecjalizowany podmiot, ramowy program przygotowujący pielęgniarki i położne do pracy na stanowisku edukatora cukrzycy,

— kontynuacja akcji społecznych promocyjno-edukacyjnych obejmujących profilaktykę diabetologiczną o charakterze profilaktyczno-edukacyjnym, powiązane z możliwością wykonania pomiaru glikemii, hemoglobiny glikowanej HbA_{1c}, masy ciała, poziomu tkanki tłuszczowej, dotarcie do jak największej populacji.

Program zakłada, że wszystkie działania powinny mieć zasięg ogólnopolski, ale także aspekt regionalny oraz obejmować możliwie szerokie spektrum odbiorców (organizacje społeczno-zawodowe, szkolnictwo), z wykorzystaniem wszystkich dostępnych mediów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 28 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej**

**w sprawie refundacji leków
i wyrobów medycznych (24188)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani Elżbiety Streker-Dembińskiej, poseł

na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r. (SPS-023-24188/11), w sprawie finansowania ze środków publicznych długo działających analogów insuliny uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Polityka lekowa stanowi całokształt działań organizacyjno-prawnych, na podstawie których minister zdrowia realizuje zadania dotyczące zagwarantowania obywatelom dostępu do skutecznych i bezpiecznych produktów leczniczych oraz wyrobów medycznych, przy jednoczesnym zmniejszeniu udziału pacjentów w kosztach leczenia. Regulacje prawne zagadnień związanych z refundacją leków i wyrobów medycznych są zawarte w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. Nr 122, poz. 696), w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027 z późn. zm.) i w ustawie z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050, z późn. zm.).

Cukrzyca jako powszechna choroba przewlekła stanowi szczególny przedmiot troski resortu zdrowia. Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje insuliny oraz preparaty doustne przeciwcukrzycowe według swoich możliwości finansowych. Koszty refundacji insuliny: zarówno pojedynczych preparatów, jak i mieszanek insulinowych – krótko-, średnio- i długo działających, wzrastają każdego roku. Od 2007 r. możemy obserwować wzrost ilości wydanych opakowań insuliny o ok. 300 tys., osiągając w 2009 r. ponad 5,7 mln sztuk. Przekłada się to na koszty refundacji, które z blisko 500 mln zł w 2007 r. zwiększyły się o ponad 62 mln zł w 2009 r. Również koszty refundacji doustnych preparatów przeciwcukrzycowych wzrastają w ostatnich latach, osiągając w 2009 r. wartość ok. 125 mln PLN.

Jednocześnie w dniu 31 marca 2011 r. minister zdrowia zgodnie z art. 31c ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) zlecił prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych niezwłoczne przygotowanie rekomendacji zakwalifikowania leczenia cukrzycy z epizodami hipoglikemii lub niestabilnym przebiegiem (z wykorzystaniem długo działających analogów insuliny) do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu terapeutycznych programów zdrowotnych. W szczególności wnikliwą analizę zlecono w zakresie:

— szacowanej populacji pacjentów, przewidzianej do objęcia przedmiotowym programem terapeutycznym, wynikającej z zaproponowanych kryteriów włączenia do programu zdrowotnego;

— szacowanych kosztów dla płatnika publicznego, wynikających z realizacji przedmiotowego programu terapeutycznego;

— zasadności monitorowania stanu zdrowia pacjentów uczestniczących w programie, pod kątem

bezpieczeństwa stosowania terapii w zakresie zmian nowotworowych.

Należy jednocześnie zaznaczyć, że zasady odpłatności dla produktów leczniczych oraz wyrobów medycznych stosowanych w chorobach przewlekłych zostały uregulowane w art. 14 oraz art. 72 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. Nr 122, poz. 696), zgodnie z którymi:

„Art. 14. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia, wydając decyzję o objęciu refundacją, dokonuje kwalifikacji do następujących odpłatności:

1) bezpłatnie – leku, wyrobu medycznego mającego udowodnioną skuteczność w leczeniu nowotworu złośliwego, zaburzenia psychiatrycznego, upośledzenia umysłowego lub zaburzenia rozwojowego albo choroby zakaźnej o szczególnym zagrożeniu epidemicznym dla populacji albo leku, środka spożywczego specjalnego przeznaczenia żywieniowego stosowanego w ramach programu lekowego;

2) ryczałtowej – leku, środka spożywczego specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobu medycznego:

a) wymagającego, zgodnie z aktualną wiedzą medyczną, stosowania dłużej niż 30 dni oraz którego miesięczny koszt stosowania dla świadczeniobiorcy przy odpłatności 30% limitu finansowania przekraczałby 5% minimalnego wynagrodzenia za pracę, ogłaszanego w obwieszczeniu prezesa Rady Ministrów wydanym na podstawie art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, albo

b) zakwalifikowanego na podstawie art. 72 lub jego odpowiednika, albo

c) wymagającego, zgodnie z aktualną wiedzą medyczną, stosowania nie dłużej niż 30 dni oraz którego koszt stosowania dla świadczeniobiorcy przy odpłatności 50% limitu finansowania przekraczałby 30% minimalnego wynagrodzenia za pracę, ogłaszanego w obwieszczeniu prezesa Rady Ministrów wydanym na podstawie art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę;

3) 50% – leku, środka spożywczego specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobu medycznego, który wymaga, zgodnie z aktualną wiedzą medyczną, stosowania nie dłużej niż 30 dni;

4) 30% – leku, środka spożywczego specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobu medycznego, który nie został zakwalifikowany do poziomów odpłatności określonych w pkt 1–3.

2. Kwalifikacji do odpowiedniej odpłatności dokonuje się przy założeniu stosowania jednej DDD dobowo. W przypadku braku DDD kwalifikacji dokonuje się w oparciu o koszt miesięcznej terapii”.

„Art. 72. Leki zawarte w wykazie leków podstawowych, o którym mowa w art. 36 ust. 5 pkt 1, oraz leki, środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego, zawarte w wykazie, o którym mowa

w art. 37 ust. 2 pkt 2 ustawy, o której mowa w art. 63, w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wydawane za odpłatnością ryczałtową, minister właściwy do spraw zdrowia kwalifikuje do odpłatności ryczałtowej, o ile zgodnie z aktualną wiedzą medyczną stosuje się je dłużej niż 30 dni”.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 4 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł
Elżbiety Streker-Dembińskiej**

w sprawie szczepień ochronnych (24189)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Elżbiety Streker-Dembińskiej z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie szczepień ochronnych, przekazaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24189/11, uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie następujących informacji.

W Polsce system powszechnych szczepień ochronnych reguluje ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. Nr 234, poz. 1570, z późn. zm.). Powszechne szczepienia ochronne wraz ze wskazaniami do szczepienia określone są w „Programie szczepień ochronnych”, który jest systematycznie modyfikowany i dostosowywany do zmieniającej się sytuacji epidemiologicznej chorób zakaźnych, a także aktualnej wiedzy medycznej. Ostatnie zalecenia Pediatrycznego Zespołu Ekspertów ds. Programu Szczepień Ochronnych oraz Rady Sanitarno-Epidemiologicznej za priorytetowe działanie w zakresie modyfikacji PSO wskazują wprowadzenie szczepień przeciwko pneumokokom dla wszystkich dzieci do 2. roku życia.

Ponadto informuję, że zgodnie z art. 18 ust. 5 ww. ustawy, szczepionki służące do przeprowadzania obowiązkowych szczepień ochronnych zakupuje minister właściwy do spraw zdrowia zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych. Koszt zakupu szczepionek, o których mowa w ust. 5 ustawy, finansowany jest z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.

Odnosząc się do pytania pierwszego w sprawie dalszego rozszerzania kalendarza szczepień, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że ze względu na wysokość środków zaplanowanych na zakup szcze-

pionek stosowanych do realizacji „Programu szczepień ochronnych” w roku 2012 r. nie jest możliwe wprowadzenie do „Programu szczepień ochronnych” szczepionki przeciw pneumokokom dla wszystkich dzieci do lat dwóch. Koszt zakupu szczepionki przeciw pneumokokom dla dzieci urodzonych w 2012 r. (szacunki GUS na rok 2012 – 411 241 urodzonych dzieci) przy zastosowaniu schematu szczepienia trzydawkowego i przy założeniu ceny 150 zł za dawkę wyniosłby ministra zdrowia 185 058 450 zł. Rozważając możliwość zastosowania preparatów poliwalentnych (wysoko skojarzonych) w PSO oraz rozpatrując wprowadzenie obowiązku szczepienia dzieci przeciwko: rotawirusom, ospie wietrznej czy wirusowi brodawczaka ludzkiego, nadmieniam, że brany jest pod uwagę oprócz korzyści zdrowotnej dla społeczeństwa również czynnik finansowy, który przy podejmowaniu decyzji i zobowiązań długoterminowych przez ministra zdrowia staje się niezmiernie istotny.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że z dniem 1 października 2011 r., na podstawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 182, poz. 1086), rozpoczęła się realizacja szczepień przeciw pneumokokom u dzieci urodzonych po dniu 30 września 2011 r. od 2. miesiąca życia do ukończenia 12. miesiąca życia urodzonych przed ukończeniem 37. tygodnia ciąży lub urodzonych z masą urodzeniową poniżej 2500 g. Również ww. rozporządzeniem zostały rozszerzone wskazania medyczne do szczepienia dzieci do 5. roku życia przeciw pneumokokom o przewlekłe choroby serca, choroby metaboliczne, w tym cukrzycę, przewlekłe choroby płuc, w tym astmę.

W nawiązaniu do pytania drugiego w zakresie stworzenia przepisów, które bardziej skłaniałyby rodziców do szczepień dzieci, informuję, że obecne przepisy nie przewidują możliwości rezygnacji z obowiązkowych szczepień ochronnych. Pojęcie szczepień obowiązkowych należy rozumieć jako obywatelski obowiązek poddania się szczepieniom w celu zmniejszenia lub uniknięcia powikłań, jakie mogą wynikać po przebyciu zakażenia poszczególnymi czynnikami zakaźnymi. Działania te mają spowodować odporność populacji oraz przerwanie krążenia czynnika zakaźnego w danej populacji poddawanej szczepieniom.

W zakresie pytania trzeciego odnoszącego się do zmiany zasad finansowania dodatkowych szczepień ochronnych, tak aby szczepionki zalecane również były finansowane z budżetu państwa, informuję Pana Marszałka, że obecnie rozważana jest propozycja zarówno przez Ministerstwo Zdrowia, jak i utworzoną przy poselskiej Komisji Zdrowia Koalicję na Rzecz Szczepień Ochronnych zmiany systemu finansowania „Programu szczepień ochronnych” polegającej na przesunięciu realizacji „Programu szczepień ochronnych” do Narodowego Funduszu Zdrowia, co w obecnej sytuacji zarówno prawnej, jak i finansowej wymaga skrupulatnej analizy i przeorganizowania systemu powszechnych szczepień ochronnych.

Odnosząc się do pytania o bezpieczeństwo szczepionek oraz stosowanie do ich konserwacji tiomersalu, informuję, że obowiązek, jaki nakłada na ministra zdrowia ustawa o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, powoduje, że w profilaktyce chorób zakaźnych stosowane są najlepsze dostępne metody. Jednocześnie nadmieniam, iż celem nadrzędnym w powyższym działaniu jest zapewnienie bezpiecznej ochrony społeczeństwa.

Podkreślam, że w zakresie tiomersalu Farmakopea Europejska dopuszcza jego obecność jako środka przeciwbakteryjnego stosowanego w niektórych produktach leczniczych (w tym w szczepionkach), nie określając jego dopuszczalnej zawartości. Minimalna skuteczna ilość konserwantu jest określana w teście ochrony drobnoustrojowej (Ph. Eur. 01/2008:50103) a jego zawartość w szczepionkach jest ściśle kontrolowana w procesie wytwarzania, jak również w badaniach przed zwolnieniem każdej serii przez niezależne laboratoria (OMCL). W dopuszczonych do obrotu szczepionkach zawartość tiomersalu w pojedynczej dawce nie przekracza 0,01% w/v. Przy obowiązkowych szczepieniach powszechnych stosowana jest nadal w PSO jedna szczepionka zawierająca tiomersal (w składzie substancji pomocniczych). Jest nią szczepionka DTP, przeciw błonicy, tężcowi, krztuścowi polskiej produkcji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 24 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Latosa
oraz grupy posłów**

**w sprawie nowej listy leków refundowanych
(24191)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Tomasza Latosa, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłaną przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r. (SPS-023-24191/11), w sprawie finansowania ze środków publicznych długo działających analogów insuliny, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Polityka lekowa stanowi całokształt działań organizacyjno-prawnych, na podstawie których minister zdrowia realizuje zadania dotyczące zagwarantowania obywatelom dostępu do skutecznych i bezpiecznych produktów leczniczych oraz wyrobów medycznych, przy jednoczesnym zmniejszeniu udziału pa-

cjentów w kosztach leczenia. Regulacje prawne zagadnień związanych z refundacją leków i wyrobów medycznych są zawarte w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. Nr 122, poz. 696), ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) i w ustawie z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050, z późn. zm.).

Cukrzyca jako powszechna choroba przewlekła stanowi szczególny przedmiot troski resortu zdrowia. Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje insuliny oraz preparaty doustne przeciwcukrzycowe według swoich możliwości finansowych. Koszty refundacji insulin: zarówno pojedynczych preparatów, jak i „mieszanek insulinowych” – krótko, średnio, długo działających, wzrastają każdego roku. Od 2007 r. możemy obserwować wzrost ilości wydanych opakowań insuliny o ok. 300 tys., osiągając w 2009 r. ponad 5,7 mln sztuk. Przekłada się to na koszty refundacji, które z blisko 500 mln zł w 2007 r. zwiększyły się o ponad 62 mln zł w 2009 r. Również koszty refundacji doustnych preparatów przeciwcukrzycowych wzrastają w ostatnich latach, osiągając w 2009 r. wartość ok. 125 mln zł.

Jednocześnie w dniu 31 marca 2011 r. minister zdrowia zgodnie z art. 31c ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) zlecił prezesowi Agencji Oceny Technologii Medycznych niezwłoczne przygotowanie rekomendacji zakwalifikowania leczenia cukrzycy z epizodami hipoglikemii lub niestabilnym przebiegiem (z wykorzystaniem długo działających analogów insuliny) do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu terapeutycznych programów zdrowotnych. W szczególności, wnikliwą analizę zlecono w zakresie:

- szacowanej populacji pacjentów, przewidzianej do objęcia przedmiotowym programem terapeutycznym, wynikającej z zaproponowanych kryteriów włączenia do programu zdrowotnego;
- szacowanych kosztów dla płatnika publicznego, wynikających z realizacji przedmiotowego programu terapeutycznego;
- zasadności monitorowania stanu zdrowia pacjentów uczestniczących w programie, pod kątem bezpieczeństwa stosowania terapii w zakresie zmian nowotworowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie wizji
polsko-ukraińskiego pojednania (24192)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Brejzy (pismo nr SPS-023-24192/11) w sprawie wizji polsko-ukraińskiego pojednania uprzejmie informuję.

W swojej interpelacji pan poseł poruszył bardzo szerokie spektrum zagadnień relacji polsko-ukraińskich, będących w kompetencji szeregu instytucji państwowych i ciał społecznych, takich jak: Ministerstwo Spraw Zagranicznych, Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Ministerstwo Edukacji Narodowej, Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Rada Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, Instytut Pamięci Narodowej. Ministerstwo Spraw Zagranicznych, zadaniem którego jest dbanie o interesy Polski na arenie międzynarodowej, dąży do utrzymywania przyjaznych, dobrosąsiedzkich stosunków ze wszystkimi naszymi sąsiadami, w tym z Ukrainą. Współpracując z ww. wymienionymi instytucjami, MSZ stara się przezwyciężyć spuściznę niełatwej polsko-ukraińskiej historii tak, aby relacje między naszymi narodami układały się wyłącznie w duchu przyjaźni i wzajemnego zrozumienia.

Długofalowa wizja polskiego rządu w sprawie polsko-ukraińskiego pojednania materializowana jest w zapisach Polsko-Ukraińskiej Mapy Drogowej, przyjmowanej przez prezydentów obu krajów. W rozdziale IX Mapy Drogowej na lata 2011–2012, pt. „Współpraca w dziedzinie kultury, edukacji i kontaktów międzyludzkich”, zawarte są zamierzenia, których realizacja ma na celu rozwój procesu wzajemnego zrozumienia naszych narodów, służąc w ten sposób polsko-ukraińskiemu pojednaniu. Są to:

- zawarcie umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej i Gabinetem Ministrów Ukrainy o utworzeniu Europejskiego Uniwersytetu Wschodniego;
- zawarcie umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Gabinetem Ministrów Ukrainy o utworzeniu Polsko-Ukraińskiego Funduszu Współpracy Szkół i Wymiany Młodzieży;
- zawarcie porozumienia o współpracy między ministrem edukacji narodowej Rzeczypospolitej Polskiej a ministerstwem oświaty, nauki, młodzieży i sportu Ukrainy; wspieranie wymiany i współpracy nauczycieli;
- dalsze wspieranie przez władze obu państw realizacji potrzeb oświatowych mniejszości polskiej i ukraińskiej;
- zapewnienie przez stronę ukraińską wsparcia dla Ogólnoukraińskiego Metodyczno-Koordinacyj-

nego Centrum Nauczania Języka i Kultury Polskiej w Drohobyczu;

— ułatwienie legalizacji pobytu i pracy nauczycielom skierowanym przez Ministerstwo Edukacji Narodowej do pracy w środowiskach Polaków na Ukrainie poprzez wydawanie tej grupie nauczycieli wizy z prawem do pracy, uprawniającej do wielokrotnego przekraczania granicy i ważnej na cały rok szkolny;

— wprowadzenie nauczania języka polskiego, jako obcego, w szkołach ukraińskiego systemu oświaty z późniejszą możliwością składania egzaminów końcowych z tego przedmiotu w placówkach edukacyjnych Ukrainy oraz wprowadzenie języka ukraińskiego, jak obcego, do systemu polskiej edukacji z późniejszą możliwością składania końcowych egzaminów z tego przedmiotu w placówkach edukacyjnych Polski;

— wspieranie realizacji projektu Polsko-Ukraińskiego Centrum Spotkań Młodzieży Akademickiej, którego integralnymi częściami są: budowa Domu Spotkań w Mikuliczynie oraz konserwacja i restauracja historycznego obserwatorium na górze Pop Iwan (obwód iwanofrankowski);

— współpraca w zakresie ochrony, konserwacji, restauracji i dokumentowania dóbr wspólnego dziedzictwa kulturowego Polski i Ukrainy;

— wsparcie przez władze ukraińskie starzeń mniejszości polskiej o utworzenie Domu Polskiego we Lwowie oraz przekazanie przez władze polskie budynku na potrzeby mniejszości ukraińskiej w Przemysłu;

— kontynuacja i aktywne wspieranie współpracy w ramach Polsko-Ukraińskiej Międzyrządowej Komisji ds. ochrony i zwrotu dóbr kultury utraconych i bezprawnie przemieszczonych podczas II wojny światowej;

— wznowienie konsultacji dwustronnych na temat problemów mniejszości polskiej na Ukrainie i mniejszości ukraińskiej w Polsce;

— zakończenie przez stronę ukraińską prac związanych z montażem pomnika Juliusza Słowackiego i aranżacją skweru wokół monumentu; uroczyste odsłonięcie pomnika z udziałem władz państwowych Polski i Ukrainy w 2011 r.;

— kontynuacja współpracy Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa oraz Międzyresortowej Komisji ds. Upamiętnienia Ofiar Wojny i Represji Politycznych w zakresie polskich upamiętnień na Ukrainie oraz ukraińskich upamiętnień w Polsce, m.in. w Ostrówkach, w Lesie Bykowniańskim (Ukraina) oraz w Sahrynii (Polska);

— aktywne uczestnictwo ministrów odpowiadających za kulturę, edukację, naukę i sport w konferencji „Wschodni wymiar mobilności” skierowanej do państw Unii Europejskiej i Partnerstwa Wschodniego w trakcie polskiej prezydencji w Radzie UE;

— współpraca we wdrażaniu Programu ds. Kultury Partnerstwa Wschodniego oraz innych inicjatyw przedstawianych w ramach IV Platformy Partnerstwa Wschodniego ds. kontaktów międzyludzkich;

— poparcie działań na rzecz umożliwienia udziału Ukrainy i innych krajów PW w programach wspólnotowych w obszarze edukacji i współpracy naukowej (m.in. „e-Twinning”, „Młodzież w działaniu”), a także kultury i społeczeństwa obywatelskiego (m.in. „Kultura”, „Europa dla obywateli”);

— kontynuowanie procesu obniżania, na zasadzie wzajemności, opłat za wizy krajowe i długoterminowe, z perspektywą pełnego zniesienia takich opłat.

Implementacja powyższych zamierzeń bez wątpienia przyczyni się do dalszego zbliżenia naszych narodów.

Realizując zapis z poprzedniej Mapy Drogowej 2009–2010, w dniu 25 lutego br. wspólnie z ministrem spraw zagranicznych Ukrainy powołaliśmy Polsko-Ukraińskie Forum Partnerstwa, którego celem jest szerzenie dialogu między obu społeczeństwami, w tym poświęconego trudnym tematom ze wspólnej historii, ale także tożsamości i roli Polski oraz Ukrainy we współczesnej Europie i w świecie. Odbyło się inauguracyjne spotkanie przedstawicieli środowisk opiniotwórczych naszych narodów, podjęli oni debatę nad trudnymi momentami naszych dziejów.

Pragnę przy tym podkreślić, iż bardzo dobrze układa się współpraca z obecnymi władzami Ukrainy, które zdecydowanie przeciwstawiają się opcji nacjonalistycznej. W dniu 30 sierpnia br. na cmentarzu w Ostrówkach na Wołyniu odbył się pogrzeb polskich ofiar ukraińskich nacjonalistów. Udało się również osiągnąć postęp w kwestii upamiętnienia w Bykowni. Ponadto to właśnie za rządów prezydenta W. Janukowycza doszło do sądowego anulowania decyzji poprzedniego prezydenta W. Juszczenki o nadaniu tytułu Bohatera Ukrainy Stepanowi Banderze i Romanowi Szuchewyczowi.

Jeśli chodzi o szczegółowe informacje dotyczące bieżącego stanu spraw w kwestii polskich upamiętnień na Ukrainie, sugeruję zwrócić się do Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, która zajmuje się tą problematyką. W odniesieniu do podniesionej przez pana posła kwestii „chaotyczności podejmowanych działań pod naciskiem różnych środowisk oraz niespójności treści podejmowanych uchwał” sędzę, iż przedstawiony powyżej fragment mapy drogowej świadczy o posiadaniu przez rząd RP wizji polsko-ukraińskiego pojednania, zaplanowaniu niezbędnych działań i ich spójności. Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie ma natomiast, ponieważ mieć nie może, wpływu na inicjatywy wysuwane przez posłów poszczególnych partii politycznych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 12 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Żalka**

**w sprawie budowy obwodnicy Grajewa
oraz przebudowy skrzyżowania drogi krajowej
nr 61 z ulicami: Szkolną, Kolejową, Konopską
i linią kolejową (24193)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 29 sierpnia 2011 r., sygn. akt SPS-023-24193/11, przekazujące interpelację posła Jacka Żalka dotyczącą budowy obwodnicy Grajewa w ciągu drogi krajowej nr 61 oraz przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 61 z ulicami Szkolną, Klejową i Konopską w Grajewie, uprzejmie przekazuję informacje w przedmiotowej sprawie.

W chwili obecnej realizowany jest program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (program) ustanowiony uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 r. Przedmiotowy program stanowi kontynuację dotychczas obowiązującego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowionego w 2007 r.

Niestety zakres rzeczowy zawarty w programie musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach:

- 1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,
- 2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,
- 3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października w 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, iż zadania polegające na budowie obwodnicy Grajewa w ciągu drogi krajowej nr 61 oraz przebudowy skrzyżowania drogi krajowej nr 61 nie zostały ujęte w ramach przedmiotowego programu. Pomimo to Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad jako zarządca dróg krajowych podjęła działania zmierzające do przygotowania zadania budowy obwodnicy. W ramach „Programu redukcji liczby ofiar śmiertelnych na lata 2011–2013” zaś (pod warunkiem zabezpieczenia środków finansowych na realizację zadania) przewidywana jest realizacja zadania polegającego na rozbudowie drogi krajowej nr 61 w Grajewie na odcinku ul. Piłsudskiego długości 2,1 km.

Resort infrastruktury zobowiązany jest racjonalnie wykorzystywać dostępne środki finansowe w celu poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego. W chwili obecnej w pierwszej kolejności realizowane są zadania

znajdujące się na liście podstawowej, tj. w szczególności autostrady, zadania współfinansowane z funduszy UE oraz inwestycje wynikające z zawartych zobowiązań.

Uchwalony przez Radę Ministrów program precyzuje w załączniku nr 3 kryteria wyboru do realizacji kolejnych zadań polegających na budowie obejść miejscowości, gdzie stan prac przygotowawczych i średniodobowy ruch pojazdów są dwoma z ośmiu czynników decydujących o wyborze zadań do realizacji.

Jednocześnie chciałbym zaznaczyć, że w 2012 r. zgodnie z założeniami przyjętego przez Radę Ministrów programu nastąpi jego aktualizacja, m.in. w oparciu o poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w Wieloletnich Ramach Finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020 oraz urealnione prognozy makroekonomiczne dla dwóch ostatnich lat realizacji programu. Pozwoli to na precyzyjne określenie potrzeb finansowych (w tym udziału środków krajowych) dla zakresu rzeczowego programu realizowanego w latach 2014–2015. Wysokość środków dostępnych na realizację programu, a tym samym szybkość jego całkowitej realizacji będzie nie bez znaczenia dla terminu rozpoczęcia innych, nieujętych w programie zadań inwestycyjnych na sieci dróg krajowych.

Resort infrastruktury dostrzega konieczność odpowiedniego przygotowania zadań do realizacji jako czynnika niezbędnego dla zachowania ciągłości realizacji inwestycji drogowych. W związku z powyższym proces przygotowania zadań do realizacji, w tym również obwodnicy Grajewa będzie kontynuowany tak, aby w sytuacji uzyskania wszystkich decyzji i opinii przewidzianych przepisami prawa płynnie przejść w fazę realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 9 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Boguckiego**

**w sprawie dofinansowania
budowy dróg lokalnych (24194)**

Szanowny Panie Marszałku! W załączeniu uprzejmie przekazuję, według właściwości, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka interpelację pana posła Jacka Boguckiego nr SPS-

-023-24194/11 z dnia 29 sierpnia 2011 r. w sprawie dofinansowania budowy dróg lokalnych.

Jednocześnie pragnę poinformować, że jednym z dodatkowych źródeł dofinansowania dla dróg samorządowych jest rezerwa subwencji ogólnej tworzona w budżecie państwa na mocy art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.). Zgodnie z art. 26 ust. 1 powołanej ustawy środki z powyższej rezerwy przeznacza się na dofinansowanie:

1) inwestycji na drogach publicznych powiatowych i wojewódzkich oraz na drogach powiatowych, wojewódzkich i krajowych w granicach miast na prawach powiatu;

2) utrzymania rzecznych przepraw promowych o średnim natężeniu ruchu w skali roku powyżej 2000 pojazdów na dobę, wskazanych przez ministra właściwego do spraw transportu – w kwocie nie mniejszej niż w roku bazowym;

3) remontu, utrzymania, ochrony i zarządzania drogami krajowymi i wojewódzkimi w granicach miast na prawach powiatu.

Zgodnie z art. 26 ust. 3 ww. ustawy omawianą rezerwą dysponuje minister właściwy ds. finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym ds. transportu, po zasięgnięciu opinii reprezentacji jednostek samorządu terytorialnego.

Obecnie trwają prace mające na celu przygotowanie się do prac nad podziałem rezerwy subwencji ogólnej w roku 2012, w ramach których propozycją jest skierowanie środków na poprawę skomunikowania węzłów na autostradach i drogach ekspresowych z istniejącą siecią dróg publicznych zarządzanych przez samorządy.

Po uzgodnieniu i przyjęciu przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego ostatecznych kryteriów służących do oceny i weryfikacji wniosków o dofinansowanie z rezerwy subwencji ogólnej wszystkie samorządy będą poinformowane o takiej możliwości i terminie składania wniosków.

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Boguckiego**

**w sprawie dofinansowania budowy
dróg lokalnych (24194)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-023-

-24194/11) przekazującej interpelację posła na Sejm RP pana Jacka Boguckiego w sprawie dofinansowania budowy dróg lokalnych, przekazanego według właściwości przez ministra infrastruktury, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Instrumentem pomocy rządu dla jednostek samorządu terytorialnego w rozwiązywaniu problemów związanych z rozwojem i modernizacją lokalnej infrastruktury drogowej jest program wieloletni pn. „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”, ustanowiony uchwałą nr 233/2008 Rady Ministrów z dnia 28 października 2008 r. Program ten służy wzmocnieniu zdolności inwestycyjnej samorządu lokalnego w obszarze drogownictwa poprzez wsparcie realizowanych w tym zakresie zadań gmin i powiatów środkami dotacji celowej z budżetu państwa. Dzięki rządowemu wsparciu w dwóch rocznych edycjach programu wieloletniego jednostki samorządu terytorialnego zrealizowały ponad 2,2 tys. lokalnych inwestycji na drogach gminnych i powiatowych. Zadaniami dofinansowanymi w ramach programu objętych zostało łącznie ok. 5,6 tys. km dróg lokalnych, w tym ok. 2,4 tys. km dróg gminnych i ok. 3,2 tys. km dróg powiatowych. W trwającej ostatniej edycji rocznej obowiązującego programu wieloletniego podejmowana jest realizacja projektów inwestycyjnych i remontowych, których istotną część służyć będzie odbudowie i modernizacji dróg zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku ubiegłorocznej powodzi.

Przy założeniu utrzymania w 2011 r. poziomowi wykonania zadań inwestycyjnych i remontowych osiągniętego w latach poprzednich ostatecznym efektem funkcjonowania „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” może być realizacja inwestycji lokalnych obejmujących łącznie ok. 8 tys. km dróg samorządowych, mających kluczowe znaczenie dla rozwoju gmin i powiatów oraz poprawy warunków i jakości życia ich mieszkańców. Rozmiar lokalnych inwestycji drogowych, realizowanych dzięki wsparciu środkami budżetu państwa, stanowi potwierdzenie znaczenia „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” jako skutecznej formy współdziałania rządu i samorządu terytorialnego na rzecz zaspokojenia zbiorowych potrzeb obywateli w sferze infrastruktury komunikacyjnej. Efekty wdrożenia programu wieloletniego wskazują na korzyści płynące z połączenia wysiłków wspólnot samorządowych oraz administracji rządowej, podejmowanych w tak ważnym dla społeczności lokalnych obszarze drogownictwa.

Wymierne rezultaty wykonania „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011” w kolejnych latach jego realizacji oraz ich udział w zaspokajaniu potrzeb społeczności lokalnych w zakresie dostępu do funkcjonalnej infrastruktury drogowej przemawiają za zasadnością kontynuacji wdrożonych w tym obszarze działań prorozwojowych po 2011 r. W tym celu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji podjęte zostały prace nad przygotowaniem projektów dokumentów niezbędnych do

wdrożenia nowego programu rządowego, który stanowiłby kontynuację dotychczasowego programu wieloletniego. Efektem tych prac jest uchwała Rady Ministrów z dnia 6 września 2011 r. w sprawie ustanowienia programu wieloletniego pn. „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych”, etap II: Bezpieczeństwo – dostępność – rozwój, którego tekst został zamieszczony m.in. na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Finansowanie nowego programu wieloletniego, przewidującego wydatkowanie środków budżetu państwa na kontynuację wsparcia modernizacji i rozbudowy sieci dróg lokalnych, musi mieścić się w ramach planu wydatków budżetu państwa, jaki stanowi coroczna ustawa budżetowa. Dopóki ustawa budżetowa nie zostanie uchwalona, dokumentem wiążącym w zakresie planowania wydatków budżetowych przez organy administracji rządowej jest projekt tej ustawy. Projekt ustawy budżetowej na rok 2012, przekazany Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych, przewiduje przeznaczenie na wsparcie inwestycji budowlanych na drogach lokalnych środków z rezerwy celowej budżetu państwa w kwocie 200 mln zł (część 83, dział 758, rozdział 75818, poz. 71).

Projektowany nowy program wieloletni musi uwzględniać przeznaczoną na jego realizację kwotę wydatków budżetu państwa zapisaną w projekcie ustawy budżetowej na rok 2012. W pozostałym zakresie o szczegółowych rozwiązaniach nowego programu wieloletniego przesądziła Rada Ministrów po przeprowadzeniu wielostronnych konsultacji i uzgodnień z udziałem organizacji i jednostek samorządu terytorialnego, w tym również na forum Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, i postanowiła w ww. uchwale, że wydatki budżetu państwa na realizację programu w latach 2012–2015 wyniosą łącznie 3 200 000 000 zł.

Wdrożenie nowego programu wieloletniego, stanowiącego kontynuację „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”, oznaczać będzie przedłużenie funkcjonowania rozwiązań polegających na dofinansowaniu z budżetu państwa zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego związanych z modernizacją i rozbudową infrastruktury drogowej. Planowane przez rząd wymierne wsparcie finansowe pozwoli na podjęcie znacznie większej liczby inwestycji infrastrukturalnych aniżeli te, które mogłyby zostać zrealizowane w ramach środków własnych gmin i powiatów. Przewidziane w projekcie ustawy budżetowej dotacje celowe powiększą sumę nakładów samorządowych na inwestycje drogowe, a tym samym wpłyną pozytywnie na funkcjonowanie przedsiębiorstw świadczących usługi w zakresie drogownictwa, przeciwdziałając zarazem spadkowi poziomu zatrudnienia w tym sektorze gospodarki.

Jednocześnie z informacji przekazanych przez Ministerstwo Infrastruktury wynika, że jednym z dodatkowych źródeł dofinansowania dla dróg samorządowych jest rezerwa subwencji ogólnej tworzona w budżecie państwa na mocy art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek sa-

morządu terytorialnego (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.). Zgodnie z ww. przepisem środki z powyższej rezerwy przeznacza się na dofinansowanie:

— inwestycji na drogach publicznych powiatowych i wojewódzkich oraz na drogach powiatowych, wojewódzkich i krajowych w granicach miast na prawach powiatu,

— utrzymanie rzecznych przepraw promowych o średnim natężeniu ruchu w skali roku powyżej 2000 pojazdów na dobę, wskazanych przez ministra właściwego do spraw transportu – w kwocie nie mniejszej niż w roku bazowym,

— remontu, utrzymania, ochrony i zarządzania drogami krajowymi i wojewódzkimi w granicach miast na prawach powiatu.

Zgodnie z art. 26 ust. 3 ww. ustawy omawianą rezerwą dysponuje minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu, po zasięgnięciu opinii reprezentacji jednostek samorządu terytorialnego.

Obecnie trwają prace przygotowawcze nad wypracowaniem kryteriów do podziału rezerwy subwencji ogólnej w 2012 r., w ramach których proponuje się skierowanie środków na poprawę skomunikowania węzłów na autostradach i drogach ekspresowych z istniejącą siecią dróg publicznych zarządzanych przez samorządy. Po uzgodnieniu i przyjęciu przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego ostatecznych kryteriów służących do oceny i weryfikacji wniosków o dofinansowanie z rezerwy subwencji ogólnej wszystkie samorządy będą poinformowane o takiej możliwości i o terminie składania wniosków.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 28 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Boguckiego**

**w sprawie projektu nowelizacji ustawy
o ochronie przyrody (24195)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do otrzymanej przy piśmie z dnia 29 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24195/11, interpelacji posła Jacka Boguckiego w sprawie obywatelskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody w części dotyczącej zagwarantowania roli samorządów lokalnych, przedstawiam odpowiedź w przedmiotowej sprawie.

Obywatelski projekt ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody przewiduje zmiany w art. 10 ust. 2

ustawy o ochronie przyrody poprzez zastąpienie dotychczasowego wymogu uzgodnienia projektów utworzenia parku narodowego, zmiany jego granic lub likwidacji koniecznością uzyskania opinii właściwych miejscowo organów uchwałodawczych jednostek samorządu terytorialnego, Państwowej Rady Ochrony Przyrody oraz zainteresowanych organizacji pozarządowych. Jednocześnie niezłożenie opinii, o której mowa powyżej, w terminie 30 dni będzie równoznaczne z brakiem uwag do planowanych działań. Doświadczenia zebrane w trakcie prowadzonych negocjacji dotyczących powiększenia Białowieskiego Parku Narodowego oraz podjęte próby utworzenia nowych parków narodowych wskazują, że zastąpienie wymogu uzgodnienia projektów utworzenia parku narodowego, zmiany jego granic lub likwidacji koniecznością uzyskania opinii właściwych miejscowo organów uchwałodawczych jednostek samorządu terytorialnego jest zasadne. Konieczność uzyskania wiążącego, pozytywnego stanowiska rad gmin, powiatów oraz sejmików wojewódzkich skutecznie uniemożliwia zwiększenie stopnia ochrony najcenniejszych walorów przyrodniczych kraju. Nie jest także możliwa realizacja założeń przyjętych w dokumentach strategicznych, na przykład zadań dotyczących utworzenia nowych i powiększenia istniejących parków narodowych, które zostały określone w „Krajowej strategii ochrony i zrównoważonego użytkowania różnorodności biologicznej oraz programie działań na lata 2007–2013”, przyjętej do realizacji uchwałą nr 270/2007 Rady Ministrów z dnia 16 października 2007 r.

Obywatelski projekt ustawy nie narusza samorządności i prywatnym właścicielom możliwości decydowania o należących do nich nieruchomościach. Prawo to, zagwarantowane w art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody, nie zostało objęte propozycją jakichkolwiek zmian. Przepis ten stanowi, że utworzenie lub powiększenie obszaru parku narodowego lub rezerwatu przyrody obejmujące obszary, które stanowią nieruchomości niebędące własnością Skarbu Państwa, następuje za zgodą właściciela, a w razie braku jego zgody – w trybie wywłaszczenia określonym w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Tym samym samorządy zachowują pełne prawo do decydowania o nieruchomościach będących ich własnością. Do wyjątków należy możliwość dokonania wywłaszczenia, należy jednak zauważyć, że jest ono możliwe wyłącznie w ściśle określonych przypadkach (m.in. ze względu na istnienie celu publicznego) oraz za słusznym odszkodowaniem. Działanie takie jest w pełni zgodne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

W procesie tworzenia parków narodowych niezwykle ważna jest współpraca jednostek samorządu terytorialnego z administracją rządową. Decyzje o utworzeniu lub powiększeniu parku narodowego muszą uwzględniać zarówno potrzeby ochrony przyrody, jak i potrzeby lokalnych społeczności. Tym samym mieszkańcy powinni mieć wpływ na decyzje ich dotyczące. W przypadku utworzenia parku narodowego lub zmiany jego granic w odniesieniu do nieruchomości będących własnością Skarbu Państwa organy uchwałodawcze jednostek samorządu terytorialnego

zachowają możliwość wyrażenia swojego stanowiska poprzez zaopiniowanie odpowiedniego projektu aktu prawnego. Taka forma umożliwi skuteczny dialog pomiędzy organami, bowiem opinia będzie musiała zawierać merytoryczne uzasadnienie ewentualnych zmian dotyczących utworzenia, zmiany granic lub likwidacji parku narodowego. Dzięki temu możliwy będzie dialog prowadzący do wypracowania konsensusu pomiędzy potrzebami ochrony przyrody a potrzebami społeczności zamieszkujących teren, gdzie przewiduje się utworzenie, zmianę granic lub likwidację parku narodowego. Wyrażone w przedkładanych opiniach uwagi będą szczegółowo omawiane w uzasadnieniu projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie danego parku narodowego. Wyrażam przekonanie, że zaproponowane ustawowe zmiany korespondują z opinią przedstawioną w interpelacji, że „formy i zakres ochrony przyrody powinny być rozstrzygane w drodze dialogu z udziałem przedstawicieli lokalnych społeczności, świata nauki, gospodarki jak i pozarządowych organizacji”.

Podsumowując, stwierdzam, że zaproponowana zmiana art. 10 ust. 2 obywatelskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody nie narusza Konstytucji RP. Informuję, że zasygnalizowana w interpelacji aktualna ocena finansowania parków narodowych jest sytuacją przejściową, wynikającą z wprowadzonej zmiany ustawy o finansach publicznych. Przyjęta przez Sejm RP w sierpniu br. ustawa o zmianie ustawy o ochronie przyrody wprowadzi z dniem 1 stycznia 2012 r. nowy system finansowania parków narodowych, który wyeliminuje wymienione w interpelacji, niekorzystne dla parków narodowych przydatki.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Żalka**

**w sprawie biurokratycznych utrudnień
przy wydawaniu pozwoleń na budowę (24196)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jacka Żalka, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 30 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24196/11, w sprawie biurokratycznych utrudnień przy wydawaniu pozwoleń na budowę uprzejmie informuję i wyjaśniam.

Zgodnie z przepisem art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, z późn. zm.) do wniosku o pozwolenie na budowę należy dołączyć:

1) cztery egzemplarze projektu budowlanego wraz z opiniami, uzgodnieniami, pozwoleniami i innymi dokumentami wymaganymi przepisami szczególnymi oraz zaświadczeniem, o którym mowa w art. 12 ust. 7, aktualnym na dzień opracowania projektu; nie dotyczy to uzgodnienia i opiniowania przeprowadzane w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko albo oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000;

2) oświadczenie o posiadaniu prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane;

3) decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli jest ona wymagana zgodnie z przepisami o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym;

3a) pozwolenie, o którym mowa w art. 23 i 23a ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, jeżeli jest ono wymagane;

4) w przypadku obiektów zakładów górniczych oraz obiektów usytuowanych na terenach zamkniętych i terenach, o których mowa w art. 82 ust. 3 pkt 1, postanowienie o uzgodnieniu z organem administracji architektoniczno-budowlanej, o którym mowa w art. 82 ust. 2, projektowanych rozwiązań w zakresie:

a) linii zabudowy oraz elewacji obiektów budowlanych projektowanych od strony dróg, ulic, placów i innych miejsc publicznych,

b) przebiegu i charakterystyki technicznej dróg, linii komunikacyjnych oraz sieci uzbrojenia terenu, wyprowadzonych poza granice terenu zamkniętego, portów morskich i przystani morskich, a także podłączeń tych obiektów do sieci użytku publicznego;

5) w przypadku obiektów handlowych – zezwolenie, o którym mowa w art. 3 ustawy z dnia 11 maja 2007 r. o tworzeniu i działaniu wielkopowierzchniowych obiektów handlowych (Dz. U. Nr 127, poz. 880).

Zgodnie z art. 34 ust. 2 ww. ustawy zakres i treść projektu budowlanego powinny być dostosowane do specyfiki i charakteru obiektu oraz skomplikowania robót budowlanych.

Projekt budowlany, stosownie do treści art. 34 ust. 3 ustawy Prawo budowlane, powinien zawierać:

1) projekt zagospodarowania działki lub terenu, sporządzony na aktualnej mapie, obejmujący: określenie granic działki lub terenu, usytuowanie, obrys i układy istniejących i projektowanych obiektów budowlanych, sieci uzbrojenia terenu, sposób odprowadzania lub oczyszczania ścieków, układ komunikacyjny i układ zieleni, ze wskazaniem charakterystycznych elementów, wymiarów, rzędnych i wzajemnych odległości obiektów, w nawiązaniu do istniejącej i projektowanej zabudowy terenów sąsiednich;

2) projekt architektoniczno-budowlany, określający funkcję, formę i konstrukcję obiektu budowlanego, jego charakterystykę energetyczną i ekologiczną oraz proponowane niezbędne rozwiązania techniczne, a także materiałowe, ukazujące zasady nawią-

zania do otoczenia, a w stosunku do obiektów budowlanych, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 4 – również opis dostępności dla osób niepełnosprawnych;

3) stosownie do potrzeb:

a) oświadczenia właściwych jednostek organizacyjnych o zapewnieniu dostaw energii, wody, ciepła i gazu, odbioru ścieków oraz o warunkach przyłączenia obiektu do sieci wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłych, gazowych, elektroenergetycznych, telekomunikacyjnych oraz dróg lądowych,

b) oświadczenie właściwego zarządcy drogi o możliwości połączenia działki z drogą publiczną zgodnie z przepisami o drogach publicznych;

1) w zależności od potrzeb – wyniki badań geologiczno-inżynierskich oraz geotechniczne warunki posadowienia obiektów budowlanych.

Ponadto zgodnie z przepisami rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. Nr 120, poz. 1133, z późn. zm.) w projekcie budowlanym należy na stronie tytułowej zamieścić m.in. spis zawartości projektu budowlanego wraz z wykazem załączonych do projektu wymaganych przepisami szczególnymi uzgodnień, pozwoleń lub opinii, także specjalistycznych, oraz, stosownie do potrzeb, oświadczeń właściwych jednostek organizacyjnych, o których mowa w art. 34 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane. Wszystkie strony i arkusze stanowiące części projektu budowlanego oraz załączniki do projektu powinny być opatrzone numeracją. Części projektu budowlanego odrębnie opracowane oraz załączniki powinny mieć numerację zgodną ze spisem zawartości tego projektu (§ 5 ww. rozporządzenia).

Dopuszcza się oprawę projektu budowlanego w tomy w sposób określony w przepisie § 6 ust. 2 rozporządzenia, zaś do zamierzenia budowlanego zawierającego więcej niż jeden obiekt budowlany można stosować oprawę wielotomową.

Tak więc, mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że projekt budowlany jest szczególnym dokumentem, którego elementy składowe określają przepisy ustawy Prawo budowlane oraz stanowią nierozzerwalną całość.

Tezę tę potwierdza również fakt, że projekt budowlany – jako całość – stanowi dokument-dowód w postępowaniu o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę. Badaniu przez organ administracji architektoniczno-budowlanej podlega m.in. kompletność projektu jako całości oraz to, czy projekt zawiera wymagane opinie, uzgodnienia, pozwolenia i sprawdzenia (zgodnie z analogią art. 35 ust. 1 ustawy Prawo budowlane).

W mojej opinii wszystkie ww. dokumenty załączone do wniosku o pozwolenie na budowę mogą być poświadczane za zgodność z oryginałem w trybie przewidzianym przepisami ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), gdyż wniosek inwestora w tej sprawie jest rozpatrywany przez właściwy organ administracji architektoniczno-budowlanej w trybie postępowania administracyjnego uregulowanego ww. przepisami (K.p.a.), przy

czym projekt budowlany może być potwierdzany również przez projektanta.

Powyższe wynika z faktu, iż projekt budowlany jest szczególnym dokumentem, którego zawartość określają przepisy art. 34 ust. 4 ustawy Prawo budowlane, oraz stanowi on nierozdzielalną całość zgodnie z przepisami rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. Nr 120, poz. 1133, z późn. zm). Jednocześnie należy zauważyć, że zgodnie z przepisami art. 20 ust. 1 ustawy Prawo budowlane opracowanie projektu budowlanego oraz uzyskanie wymaganych opinii, uzgodnień i sprawdzeń rozwiązań projektowych w zakresie wynikającym z przepisów należy do podstawowych obowiązków projektanta. Do projektu budowlanego projektant dołącza oświadczenie o sporządzeniu projektu budowlanego zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej (art. 20 ust. 4 ustawy Prawo budowlane). Skoro to projektant jest twórcą projektu, odpowiada za jego zawartość, w tym również za wymagane do niego załączniki, to jego podpis na projekcie budowlanym jest wystarczający dla wiarygodności zawartych w nim dokumentów oraz jest osobą właściwą do uwierzytelnienia poszczególnych części swojego opracowania.

Mając na uwadze powyższe oraz analizując problemy sygnalizowane w piśmie pana posła Jacka Żalka, wyrażam przekonanie, że normy prawne w tym zakresie zostały sformułowane prawidłowo, natomiast problem stanowi raczej niewłaściwa ich interpretacja przez niektóre z organów administracji architektoniczno-budowlanej.

Jednocześnie pragnę zauważyć, że zgodnie z art. 82 ust. 3 ustawy Prawo budowlane organem administracji architektoniczno-budowlanej wyższego stopnia w stosunku do starosty jest wojewoda, do którego należy zgłaszać wszelkie nieprawidłowości związane z procesem wydawania przez starostów decyzji o pozwoleniu na budowę.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie działalności instytutów
Konfucjusza w Polsce (24197)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Dariusza Lipińskiego (SPS-

-023-24197711) z dnia 30 sierpnia br. w sprawie działalności instytutów Konfucjusza poniżej przekazuję odpowiedzi na pytania zadane w ww. interpelacji.

1. Czy Ministerstwo Spraw Zagranicznych monitoruje działalność instytutów Konfucjusza w Polsce pod kątem przestrzegania zasad demokracji, wolności akademickiej i praw człowieka?

Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie jest instytucją kompetentną ani nie posiada instrumentów, aby monitorować działalność instytutów Konfucjusza w Polsce. Instytuty są afiliowane przy polskich uczelniach wyższych i ich monitorowanie znajduje się w gestii Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

2. Czy do Pana Ministra dotarły jakiegokolwiek niepokojące informacje dotyczące instytutów Konfucjusza w Polsce w kontekście ewentualnego naruszenia wspomnianych wyżej wartości?

Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie otrzymało informacji wskazujących na działalność instytutów Konfucjusza, która byłaby niezgodna ze statutem instytucji lub polskim prawem.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 8 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie realizacji ustawy o Karcie Polaka
(24198)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Dariusza Lipińskiego (pismo nr SPS-023-24198/11 z dnia 30 sierpnia br.) w sprawie realizacji ustawy o Karcie Polaka poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania zadane w ww. interpelacji.

1. Według stanu rejestru KPRM na dzień 11 lipca br. w urzędach konsularnych za granicą przyjęto 71 001 wniosków o wydanie Karty Polaka.

2. Najwięcej wniosków przyjęły urzędy konsularne RP na Ukrainie (35 048) i na Białorusi (26 991) oraz na Litwie (3882), w Rosji (2062), na Łotwie (1230), w Kazachstanie (981) i w Mołdawii (411). W pozostałych krajach złożono od kilku do kilkudziesięciu wniosków.

3. W Polsce nie są prowadzone odrębne statystyki korzystania z uprawnień wynikających z posiadania Karty Polaka. Nie można więc precyzyjnie stwierdzić np., ile osób podjęło w Polsce pracę bez obowiązku

posiadania na nią zezwolenia czy ile osób skorzystało z bezpłatnego wstępu do muzeów państwowych. Wydaje się, że posiadacze Karty Polaka korzystają najczęściej z prawa do zwolnienia z opłaty za uzyskanie wizy do Polski.

4. Od chwili wejścia w życie z końcem marca 2008 r. ustawa o Karcie Polaka budziła w niektórych krajach kontrowersje. Najwięcej problemów z jej realizacją występowało i występuje w dalszym ciągu na Białorusi. Karta Polaka budziła również kontrowersje na Litwie, lecz obecnie nie jest już poważnym problemem politycznym w stosunkach polsko-litewskich. Polskie placówki konsularne za granicą informują także o szykanach, którymi zostały dotknięte osoby na Białorusi posiadające Kartę Polaka, jednakże konkretnych przykładów nie jest wiele. Niemniej jednak część osób, zwłaszcza w służbie państwowej, z pewnością obawia się aplikować o Kartę Polaka z uwagi na możliwe represje.

5. Mimo opisanej wyżej sytuacji zainteresowanie Kartą Polaka utrzymuje się na stosunkowo wysokim poziomie i placówki nie sygnalizują spadku w ostatnim czasie liczby wniosków o jej wydanie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 12 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rozwoju regionalnego
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie aktualizacji listy projektów
kluczowych Programu Operacyjnego
„Infrastruktura i środowisko” (24200)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Dariusza Lipińskiego, która została przekazana przy piśmie z dnia 30 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-023-24200/11), w sprawie aktualizacji listy projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, poniżej odnoszę się do poszczególnych pytań zawartych w treści niniejszego pisma poselskiego.

1. Jakie szczegółowe zmiany na liście projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” wprowadzono w trakcie ostatniej aktualizacji?

Uprzejmie informuję, że w związku z przeprowadzoną do 12 sierpnia 2011 r. aktualizacją listy projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” Ministerstwo Rozwoju Regionalnego wprowadziło na zmodyfikowaną listę 29 nowych projektów indywidualnych, z czego

1 projekt dla sektora środowiska, 24 projekty dla sektora transportu oraz 4 projekty dla sektora energetyki, o łącznej wartości dofinansowania z UE w wysokości 3,3 mld zł. Z ww. listy usunięto 7 projektów indywidualnych. Projekty te znajdowały się na liście dla sektora środowiska (2 projekty) oraz transportu (5 projektów), a ich łączna wartość dofinansowania z UE wynosiła 8,1 mld zł.

Dodatkowo na przedmiotowej liście wprowadzono aktualne dane dotyczące projektów na podstawie umów o dofinansowanie lub pochodzących z systemu monitorowania przygotowania projektów indywidualnych. Zmiany nastąpiły w zakresie tytułów, kosztów, terminów realizacji, instytucji odpowiedzialnych za realizację, a także zakresu rzeczowego poszczególnych projektów. Zaproponowano również zmiany polegające na podziale projektów, przesunięciu projektów na listę podstawową lub rezerwową, a także przesunięciu środków z UE pomiędzy projektami.

Szczegółowe informacje o zmianach wprowadzonych na liście zamieszczone są na stronie internetowej poświęconej Programowi Operacyjnemu „Infrastruktura i środowisko” pod linkiem: <http://www.pois.gov.pl/WstepDoFunduszyEuropejskich/Strony/Konsultacjewykazuprojektow.aspx>. Na stronie tej znajduje się, oprócz obowiązującej listy, także sprawozdanie z przeprowadzonego procesu aktualizacji i konsultacji społecznych listy oraz zestawienie wszystkich uwag zgłoszonych przez uczestników konsultacji uzupełnione o stanowisko instytucji pośredniczących i instytucji zarządzającej PO IiŚ co do realizacji zgłoszonych propozycji nowych przedsięwzięć ze środków Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”.

2. Jaka jest skala dotychczasowych oszczędności przetargowych w stosunku do zakładanych wcześniej kosztów realizacji inwestycji z listy?

Z uwagi na fakt, że nie dla wszystkich obecnie wdrażanych projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” rozstrzygnięte zostały postępowania przetargowe, nie ma możliwości określenia skali generowanych oszczędności poprzetargowych. Ponadto należy zwrócić uwagę, że wskazane na liście koszty dla poszczególnych projektów indywidualnych mają charakter indykatorywny i mogą ulec zmianie na etapie zawierania umów o dofinansowanie projektów, a tym bardziej już na etapie wdrażania przedsięwzięć.

Jednocześnie rekomenduje się, aby procedura uwalniania oszczędności ograniczała się wyłącznie do projektów, w których zakończona została procedura przetargowa dla wszystkich zamówień na roboty (dostawy lub usługi) i w rezultacie jedno z najbardziej istotnych ryzyk kalkulacji kosztów wykonania projektu, wynikające z niepewności co do kształtowania się oczekiwań cenowych wykonawców, zostało już wyeliminowane. Uwolnione w ramach oszczędności poprzetargowych środki finansowe powinny zostać włączone do ogólnej puli środków alokowa-

nych w ramach danego działania programu operacyjnego.

3. Kiedy odbędzie się kolejna aktualizacja listy?

Mając na uwadze, że dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” przeprowadzono ostatnimi czasy proces aktualizacji listy projektów indywidualnych, który zakończył się ogłoszeniem zmiennej listy 12 sierpnia 2011 r., w chwili obecnej instytucja zarządzająca PO LiŚ nie określiła jeszcze terminu kolejnej aktualizacji.

Jednakże zapisy pkt 21 wytycznych ministra rozwoju regionalnego w sprawie jednolitego systemu zarządzania i monitorowania projektów indywidualnych umożliwiają ministrowi rozwoju regionalnego aktualizację listy w ramach krajowych programów operacyjnych dwa razy w roku – w terminie do dnia 28 lutego i 30 sierpnia. Ponadto minister rozwoju regionalnego, mając na uwadze konieczność zapewnienia sprawnej realizacji programów operacyjnych, w tym terminowej alokacji środków, w ramach tych programów może dokonać dodatkowych aktualizacji listy.

4. Czy wśród projektów, których może dotyczyć kolejna aktualizacja, znajdują się przedsięwzięcia z obszaru województwa wielkopolskiego?

Informuję, że ze względu na ponadregionalny charakter Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” należy zauważyć, że proces aktualizacji listy projektów indywidualnych dla tego programu nie koncentruje się na żadnym konkretnym obszarze Polski. W świetle powyższego można stwierdzić, że w toku przyszłej aktualizacji listy może ona objąć zarówno przedsięwzięcia z obszaru województwa wielkopolskiego, jak i przedsięwzięcia z pozostałych regionów Polski.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bienkowska

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie dofinansowania unijnego do zakupu
nowoczesnych pociągów międzyregionalnych
przez samorzady wojewódzkie (24201)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Dariusza Lipińskiego, która została przekazana pismem z dnia 30 sierpnia br. (znak: SPS-023-24201/11) w sprawie dofinansowania unijnego do zakupu nowoczesnych pociągów międzyregionalnych przez samorzady wojewódzkie, przedsta-

wiam poniżej odpowiedzi na pytania ujęte ww. piśmie poselskim.

1. Na jakim etapie znajduje się procedura zatwierdzenia opisanego wyżej projektu?

Informuję, że projekt zakupu taboru przez tzw. zachodnią grupę zakupową, tj. samorzady województwa wielkopolskiego, łódzkiego, lubuskiego i zachodniopomorskiego, o orientacyjnym koszcie całkowitym 541,2 mln PLN (w tym szacunkowa kwota dofinansowania UE w wysokości 220 mln PLN), zgłoszony został w ramach konsultacji społecznych podczas procesu aktualizacji listy projektów indywidualnych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Zgodnie z procedurą aktualizacji propozycja została poddana ocenie w resorcie infrastruktury. Pismem z dnia 29 lipca br. Ministerstwo Infrastruktury przekazało do Ministerstwa Rozwoju Regionalnego propozycję zmian na liście projektów indywidualnych. W ramach zgłoszonej propozycji przedmiotowy projekt uzyskał rekomendację umieszczenia na liście podstawowej PO LiŚ. W związku z powyższym, po przeprowadzeniu weryfikacji przez IZ PO LiŚ, projekt pn. „Zakup pasażerskiego taboru kolejowego do obsługi połączeń międzywojewódzkich organizowanych przez województwa: lubuskie, łódzkie, wielkopolskie i zachodniopomorskie” włączony został na podstawową listę projektów indywidualnych w ramach działania 7.1 PO LiŚ: Rozwój transportu kolejowego. Lista w dniu 12 sierpnia br. opublikowana została na stronie internetowej Ministerstwa Rozwoju Regionalnego. Zgodnie z wytycznymi MRR w zakresie jednolitego systemu zarządzania i monitorowania projektów indywidualnych, zgodnych z art. 28 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju, w terminie do 1 miesiąca po włączeniu nowego projektu na listę, jego beneficjent zobowiązany jest do podpisania preumowy z Centrum Unijnych Projektów Transportowych.

2. Jakie są szanse na to, aby zakup pociągów został zrealizowany w aktualnej unijnej perspektywie finansowej?

Zgodnie z pkt 20 „Wytycznych MRR w zakresie jednolitego systemu zarządzania i monitorowania projektów indywidualnych”, zgodnych z art. 28 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju: „umieszczenie projektu podstawowego na liście jest deklaracją jego realizacji i związane jest z zarezerwowaniem środków w ramach budżetu danego priorytetu programu operacyjnego na realizację przedłożonego projektu. Nie oznacza to jednak, iż projekt znajdujący się na liście uzyskuje dofinansowanie automatycznie. Uzyskanie dofinansowania jest uzależnione od spełnienia przez projekt wymogów formalnych i merytorycznych określonych w kryteriach zatwierdzonych przez komitet monitorujący dla danego programu operacyjnego”. Tym samym, by uzyskać dofinansowanie w ramach PO LiŚ, projekt winien spełniać wszystkie wymaga-

nia dotyczące danego typu inwestycji, a jego realizacja musi mieścić się w okresie kwalifikowalności programu, który upływa 31 grudnia 2015 r.

W związku z powyższym uzyskanie dofinansowania w chwili obecnej w znaczącej mierze zależy od mobilizacji beneficjenta. W pierwszej kolejności dotyczy to terminowego podpisania umowy, która określa przedmiot oraz harmonogram realizacji projektu, zobowiązuje też beneficjenta do terminowego wywiązywania się z założonych w harmonogramie działań. Następnie beneficjent zobowiązany jest do złożenia kompletnego wniosku o dofinansowanie wraz z wymaganymi załącznikami. W przypadku pozytywnej oceny wniosku, z chwilą zatwierdzenia projektu przez Ministerstwo Infrastruktury możliwe będzie podpisanie umowy o dofinansowanie z CUPT.

Należy też zauważyć, iż przedmiotowy projekt jest projektem dużym w rozumieniu art. 39 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz. Urz. UE L 210 z 31.07.2006, str. 25, z późn. zm.), tj. projektem, którego całkowity koszt przekracza kwotę 50 mln euro. Zgodnie z art. 41 ww. rozporządzenia projekty duże podlegają ocenie KE w kwestii prawidłowości przyjętych założeń oraz przedstawionych analiz (w tym w zakresie harmonogramu realizacji projektu, analizy kosztów i korzyści, analizy oddziaływania na środowisko oraz planu finansowego). Decyzja KE jest też warunkiem dofinansowania tego typu projektu. Wniosek o potwierdzenie wniesienia wkładu finansowego do projektu dużego, który podlega ocenie KE, po dokonaniu weryfikacji przekazuje IZ PO IiŚ. Zwracam również uwagę, iż w myśl nowelizacji rozporządzenia 1083/2006, która weszła w życie w dniu 7 kwietnia 2009 r., projekty duże mogą być realizowane oraz otrzymać dofinansowanie ze środków UE jeszcze w trakcie dokonywania przedmiotowej oceny, jednakże w przypadku ewentualnej negatywnej decyzji KE przekazane uprzednio środki podlegają zwrotowi.

Konkludując, uzyskanie dofinansowania w ramach PO IiŚ wymaga więc nakładu pracy i czasu, mając jednak na uwadze zakres przedsięwzięcia, przy należyтым przygotowaniu aplikacji i terminowym wypełnianiu zobowiązań zawartych w harmonogramie projektu, w opinii IZ PO IiŚ ma on wysokie szanse powodzenia.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bienkowska

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie przyjęcia przez Radę Ministrów
nowej „Koncepcji przestrzennego
zagospodarowania kraju” (24202)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo pana marszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 30 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24202/11, dotyczące interpelacji pana posła Dariusza Lipińskiego w sprawie przyjęcia przez Radę Ministrów „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (KPZK 2030), uprzejmie informuję, co następuje.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 28 czerwca br. podjęła dyskusję nt. projektu KPZK 2030. Dokument został bardzo dobrze oceniony, jednak członkowie Rady Ministrów zdecydowali, iż potrzebna jest pogłębiona dyskusja nt. tak ważnego projektu podczas kolejnego posiedzenia RM.

Projekt KPZK 2030 miał zostać ponownie poddany obradom RM na posiedzeniu w dniu 6 września br. Jednakże w wyniku zgłoszonych uwag ministra gospodarki oraz ministra finansów omówienie dokumentu zostało przesunięte na okres późniejszy.

Zapewniam, że Ministerstwo Rozwoju Regionalnego, mając świadomość znaczenia KPZK 2030 dla porządkowania ładu przestrzennego w Polsce, dołoży wszelkich starań, aby projekt dokumentu został przyjęty jak najszybciej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Waldemar Ślugocki

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie stosowania umorzeń
zaległości podatkowych (24203)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na otrzymaną przy piśmie z dnia 30 sierpnia 2011 r., nr SPS-023-24203/11, interpelację pana posła Dariusza Lipińskiego w sprawie stosowania umorzeń zaległości podatkowych uprzejmie wyjaśniam.

Z analizy udzielonych ulg, przedstawionych w załączniku^{*)}, wynika, że w latach 2006–2009 występowała wyraźna tendencja malejąca w odniesieniu do zarówno kwot umarzanych zaległości podatkowych, jak i liczby wydanych decyzji umorzeniowych, poza wzrostem liczby decyzji w 2009 r. Natomiast w 2010 r. w porównaniu do 2009 r. nastąpił wzrost kwot udzielonych ulg przy jednoczesnym spadku liczby wydanych decyzji umorzeniowych. Spadek kwoty umorzeń wystąpił tylko w umorzeniach wynikających z ustaw restrukturyzacyjnych (o 26,95%). W pozostałych rodzajach umorzeń nastąpił ich wzrost. Największy wzrost wystąpił w umorzeniach udzielonych na wniosek podatnika – o 223,79%, w umorzeniach z urzędu – o 16,19% oraz w pozostałych umorzeniach – o 171,36%.

Powyższe dane świadczą o utrzymującej się trudnej sytuacji podmiotów posiadających znaczące zaległości wobec budżetu państwa, w większości nieściągalne. Są to zaległości, których wyegzekwowanie jest niemożliwe, np. z uwagi na zakończone postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne i ostateczne wykreślenie podmiotu z rejestru przedsiębiorstw, stwierdzenie bezwzględnej nieściągalności zaległości podatkowych, brak majątku i brak możliwości przeniesienia odpowiedzialności za zaległości podatkowe na osoby trzecie. Należy także wziąć pod uwagę szereg okoliczności związanych z klęską powodzi mającej miejsce w 2010 r. Na podstawie ustawy z dnia 24 czerwca 2010 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi z 2010 r. (Dz. U. Nr 123, poz. 835, z późn. zm.) naczelnicy urzędów skarbowych udzielili poszkodowanym podatnikom wszelkich ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, w tym umorzenia zaległości podatkowych lub odsetek za zwłokę.

W kontekście zadanych pytań pragnę zauważyć, że ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) zawiera unormowania pozwalające na stosowanie ulg w spłacie zobowiązań podatkowych. Zgodnie z treścią przepisu art. 67a tej ustawy organ podatkowy, na wniosek podatnika, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku lub rozłożyć zapłatę podatku na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji, o której mowa w art. 53a;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Umorzenie zaległości podatkowej powoduje również umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub w takiej części, w jakiej została umorzona zaległość podatkowa (art. 67a § 2 ustawy Ordynacja podatkowa).

Decyzje w sprawie ulg w spłacie zobowiązań podatkowych mają charakter uznaniowy. Organem

właściwym do podejmowania decyzji w sprawie ulg w spłacie zobowiązań podatkowych z tytułu podatków stanowiących dochód budżetu państwa jest, stosownie do § 15 rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 sierpnia 2005 r. w sprawie właściwości organów podatkowych (Dz. U. Nr 165, poz. 1371, z późn. zm.), właściwy organ podatkowy pierwszej instancji. Organ ten na podstawie całokształtu materiału dowodowego ocenia, czy w konkretnej sprawie wystąpiły przesłanki ważnego interesu podatnika lub interesu publicznego, i podejmuje w tym zakresie stosowną decyzję.

Przepisy prawa podatkowego, posługując się pojęciami „ważnego interesu podatnika” lub „interesu publicznego”, jednocześnie ich nie definiują ani też nie odsyłają do innych aktów prawnych. Pojęcia „ważnego interesu podatnika” lub „interesu publicznego”, o których mowa w przepisach ustawy Ordynacja podatkowa, są pojęciami niedookreślonymi i nie mają stałej treści, co wymaga każdorazowo dokonania oceny skutków rozstrzygnięć prawnych z punktu widzenia, jakie kryć się mogą pod tym pojęciami. Pojęcia te mają więc odrębną treść znaczeniową w zależności od kontekstu sprawy. Zarówno sądy, jak i organy podatkowe w rozpatrywanych sprawach starają się wypełnić to pojęcie treścią. A zatem przy ocenie „ważnego interesu podatnika” należy uwzględniać orzecznictwo sądów administracyjnych.

W tym miejscu warto przytoczyć wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 lipca 2011 r., sygn. akt II FSK 425/10, w którym sąd stwierdził: „Użyte w art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej zwroty »ważny interes podatnika« i »interes publiczny« nie mają stałego zakresu treści. Są to więc swoiste klauzule generalne odsyłające do ocen pozaprawnych. To wszystko sprawia, że w identyfikowaniu powyższych pojęć szczególnego znaczenia nabiera orzecznictwo sądów administracyjnych. W orzecznictwie tym, jak również w piśmiennictwie przyjmuje się, że przez ważny interes podatnika należy rozumieć nadzwyczajne względy, które mogłyby zachwiać podstawami egzystencji podatnika (por. wyrok NSA z 19 sierpnia 2010 r., II FSK 619/09, CBOSA, B. Dauter w: »Ordynacja podatkowa. Komentarz«, op. cit. s. 382)».

W tym samym wyroku NSA zważył, że „(...) pojęcia ważnego interesu podatnika oraz interesu publicznego stanowią warunki skorzystania przez organ podatkowy z uznania. Jak podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 26 sierpnia 2010 r. (II FSK 689/09, CBOSA), organ podatkowy dysponuje pewnym marginesem swobody w odniesieniu do zarówno wykładni tych pojęć, jak i oceny sytuacji faktycznej sprawy. Tej swobody nie można jednak utożsamiać z uznaniem administracyjnym. Weryfikacja istnienia przesłanek udzielenia ulgi, o jakiej mowa w art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, poddana jest bowiem rygorom postępowania podatkowego.

Posłużenie się przez ustawodawcę pojęciami niedookreślonymi wymaga mianowicie od organu wszech-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

stronnego wyjaśnienia okoliczności faktycznych po to, aby na tej podstawie stwierdzić, czy dana sytuacja faktyczna mieści się w zakresie przesłanki ważnego interesu podatnika tudzież interesu publicznego, czy też nie. Natomiast z samym uznaniem będziemy mieli do czynienia dopiero wówczas, gdy organ podatkowy stwierdzi istnienie jednej z tych przesłanek lub obu łącznie. Jeżeli jednak nie stwierdzi wystąpienia sytuacji odpowiadających użytym pojęciom ważnego interesu podatnika tudzież interesu publicznego, wówczas w ogóle nie będzie wchodziło w grę zastosowanie przez ten organ uznania administracyjnego. Oznacza to, że w takim przypadku organ nie będzie dysponował wyborem, tylko decyzja będzie miała charakter związany (por. M. Jaśkowska, glosa do wyroku NSA z 26 września 2002 r., III SA 659/01, OSP 2003 r., nr 9, s. 481)”.

Reasumując, należy stwierdzić, że ocena, czy w danej sprawie zachodzą okoliczności, które mogą być uznane za stanowiące o „ważnym interesie podatnika” lub „interesie publicznym”, należy do organu podatkowego dokonującego rozstrzygnięcia w sprawie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że prawidłowość rozstrzygnięć zawartych w decyzjach w sprawie ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, wydanych przez naczelnika urzędu skarbowego, może być zweryfikowana przez właściwego dyrektora izby skarbowej po wniesieniu odwołania, w trybie przewidzianym w ustawie Ordynacja podatkowa. Decyzja organu odwoławczego może być zaskarżona do wojewódzkiego sądu administracyjnego (art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.). Od wyroku wojewódzkiego sądu administracyjnego przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego (art. 173 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi).

Dodatkowo należy nadmienić, że na mocy przepisu art. 67b ustawy – Ordynacja podatkowa organ podatkowy na wniosek podatnika prowadzącego działalność gospodarczą może udzielać ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, określonych w powołanym wyżej przepisie art. 67a tej ustawy:

- 1) które nie stanowią pomocy publicznej,
- 2) które stanowią pomoc de minimis – w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa wspólnotowego dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis,
- 3) które stanowią pomoc publiczną udzielaną na cele wymienione enumeratywnie w art. 67b § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, np. naprawienie szkód wyrządzonych przez klęski żywiołowe lub inne nadzwyczajne zdarzenia, wsparcie krajowych przedsiębiorców działających w ramach przedsięwzięcia gospodarczego podejmowanego w interesie europejskim, rozwój małych i średnich przedsiębiorstw, na restrukturyzację, na prace badawczo-rozwojowe, pomoc regionalną.

Udzielenie ulg w spłacie zobowiązań podatkowych podatnikom będącym przedsiębiorcami odbywa się nie tylko zgodnie z procedurami określonymi w usta-

wie Ordynacja podatkowa, ale także przy zachowaniu procedur określonych w przepisach ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, z późn. zm.).

Odnosząc się do pytania 2. pana posła, należy podkreślić, że klauzule generalne dotyczące „przy padków uzasadnionych ważnym interesem podatników lub interesem publicznym”, określone w art. 67a § 1 ustawy Ordynacja podatkowa jako przesłanki stosowania ulg w spłacie zobowiązań podatkowych, są integralnym elementem systemu podatkowego, istniejącym nie tylko w tej ustawie, ale także w poprzednich aktach ogólnego prawa podatkowego (tj. w ustawie o zobowiązaniach podatkowych). Należy zauważyć, że wyczerpujące określenie wszystkich potencjalnych przesłanek uprawniających organy podatkowe do umarzania zaległości podatkowych praktycznie jest niemożliwe i zachodzi poważna obawa, że w następstwie doprecyzowania tych pojęć, pewne sytuacje społeczno-gospodarcze lub zdarzenia mogące wpływać na sytuację materialną podatników, zachodzące często nagle i wymagające szybkiej reakcji, mogłyby zostać nieobjęte tym przepisem.

Ponadto określenie w art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej zamkniętego katalogu okoliczności stosowania ulg w spłacie zobowiązań podatkowych (w tym ulgi umorzenia) spowodowałoby ponadto zbytnią kazuistyczność tego przepisu, który i tak nie byłby w stanie objąć wszystkich możliwych zdarzeń, które powinny być objęte klauzulami „ważnego interesu podatnika lub interesu publicznego”.

Przedstawiając powyższe, uważam, że nie występują przesłanki uzasadniające zmianę przepisów ustawy Ordynacja podatkowa w zakresie udzielania ulg w spłacie zobowiązań podatkowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie przekształceń własnościowych
Międzynarodowych Targów Poznańskich
(24204)**

W nawiązaniu do pisma z dnia 30 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-023-24204/11) poniżej przedstawiam in-

formacje odnośnie do spraw podniesionych w interpelacji posła Dariusza Lipińskiego, dotyczących prywatyzacji Międzynarodowych Targów Poznańskich.

W trosce o wybór optymalnej ścieżki prywatyzacji MTP, która pozwoliłaby pogodzić cele i oczekiwania możliwie szerokiego grona uczestników tego procesu, tj. samej spółki i jej pracowników, obecnych właścicieli, a także kontrahentów i społeczności lokalnej, kilkukrotnie, w tym po raz ostatni w dniu 13 lipca br., zwracałem się do prezydenta miasta Poznania z propozycją rozważenia prywatyzacji spółki poprzez Giełdę Papierów Wartościowych w Warszawie.

W moim przekonaniu wprowadzenie spółki na Giełdę Papierów Wartościowych jest najlepszą ścieżką prywatyzacji. Z jednej strony stanowi wyjście na przeciw oczekiwaniom środowisk lokalnych, a z drugiej strony pozwala na przejęcie władztwa korporacyjnego przez samorząd lokalny. Dzięki takiemu rozwiązaniu dalszy rozwój MTP zostałby związany z regionem wielkopolskim i miastem Poznań. Zaisntniałaby również możliwość etapowego wyjścia Skarbu Państwa z akcjonariatu spółki oraz szansa wykorzystania idei akcjonariatu obywatelskiego i zaproszenia mieszkańców miasta i województwa do szczególnie aktywnego udziału w tym procesie.

W związku z powyższym zaproponowałem miastu Poznań niezwłoczne uruchomienie prac związanych z przygotowaniem Międzynarodowych Targów Poznańskich do wprowadzenia na Giełdę Papierów Wartościowych w Warszawie, w tym w pierwszej kolejności z przekształceniem spółki w spółkę akcyjną.

Jednakże zwołane z mojej inicjatywy nadzwyczajne zgromadzenie wspólników w dniu 29 sierpnia br., które miało podjąć uchwałę zobowiązującą zarząd spółki do przygotowania planu przekształcenia Międzynarodowych Targów Poznańskich w spółkę akcyjną, głosami drugiego udziałowca nie podjęło uchwały w przedmiotowej sprawie. W konsekwencji proces wprowadzenia Międzynarodowych Targów Poznańskich na Giełdę Papierów Wartościowych został zahamowany.

Będąc w pełni przekonany, że sprzedaż spółki poprzez Giełdę Papierów Wartościowych w Warszawie jest najlepszą ścieżką prywatyzacji, podejmę ponownie starania, by przekonać miasto Poznań do przedstawionej strategii.

Ostateczne i wiążące decyzje w sprawie prywatyzacji spółki będą zależały od postawy prezydenta miasta Poznania.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie ogłoszenia programu wykonawczego
na lata 2011–2013 do polsko-syryjskiej umowy
o współpracy kulturalnej (24206)**

W odpowiedzi na interpelację pana posła Dariusza Lipińskiego (pismo nr SPS-023-24206/11 z dnia 30 sierpnia br.) w sprawie ogłoszenia programu wykonawczego na lata 2011–2013 do polsko-syryjskiej umowy o współpracy kulturalnej, uprzejmie informuję.

Od samego początku krwawych syryjskich wydarzeń stanowisko Polski było stanowcze i krytyczne. W dniu 26 kwietnia br. i ponownie w dniach 18 i 31 sierpnia br. Ministerstwo Spraw Zagranicznych potępiło syryjski rząd i wezwało go do zaprzestania represji, wprowadzenia reform, respektowania fundamentalnych praw człowieka i budowy państwa prawa. Jednocześnie wskazywało na konieczność rozpoczęcia szerokiego i rzeczywistego dialogu narodowego. W dniu 18 sierpnia br., ponawiając potępiające stanowisko, Polska wezwała Baszara al-Asada do podjęcia decyzji o ustąpieniu. Należy w tym miejscu podkreślić, iż syryjscy demokraci, w tym mieszkający w Polsce, bardzo pozytywnie oceniali polskie stanowisko i wielokrotnie dawali temu publicznie wyraz.

Polska, w koordynacji z innymi członkami Unii Europejskiej, bezpośrednio po rozpoczęciu przez reżim represji zawiesiła z Syrią wszelką współpracę bilateralną. Propozycje konkretnej polsko-syryjskiej współpracy są przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych opiniowane negatywnie. Co więcej, Polska w charakterze rotacyjnej prezydencji inicjuje i aktywnie uczestniczy w nakładaniu na osoby i instytucje syryjskie odpowiedzialne za represje coraz bardziej dotkliwych sankcji.

W dniu 23 maja br. Rada UE z udziałem Polski potępiła stosowanie przez syryjskie władze przemocy, wezwała do realizacji reform, uwolnienia więźniów politycznych i podjęcia dialogu. Rozszerzono środki ograniczające, takie jak embargo na dostawy broni, a także wobec członków kierownictwa (łącznie z Baszarem al-Asadem), w tym w postaci zamrożenia ich aktywów oraz zakazu podróżowania do krajów UE. Na posiedzeniach Rady w dniach 20 czerwca br. oraz 18 lipca br. doszło do rozszerzenia sankcji na kolejnych przedstawicieli reżimu. 18 sierpnia z kolejnym oświadczeniem wystąpiła Wysoka Przedstawiciel C. Ashton, w którym w imieniu 27 państw członkowskich odnotowała utratę przez al-Asada legitymacji do rządzenia w oczach Syryjczyków i konieczność „usunięcia się” (necessity to step aside).

Na nieformalnym posiedzeniu ministrów spraw zagranicznych państw Unii Europejskiej w Sopocie w dniu 2 września br. ogłoszone zostały kolejne środ-

ki ograniczające, które będą stosowane wobec podmiotów popierających reżim lub czerpiących korzyści z jego działań. Po rozszerzeniu listy sankcyjnej unijne sankcje względem Syrii, w postaci zamrożenia aktywów finansowych oraz zakazu wjazdu na obszar UE, obejmują w sumie 54 osoby fizyczne oraz 12 podmiotów gospodarczych. W szczególności dotyczy to objęcia embargiem importu produktów naftowych z Syrii.

Pod naciskiem międzynarodowej opinii publicznej Syria wycofała swoją kandydaturę do Rady Praw Człowieka ONZ. W dniu 22 sierpnia br. z inicjatywy Polski i Niemiec zwołana została w sprawie Syrii nadzwyczajna sesja Rady Praw Człowieka. Zarówno jej przebieg jak i wyniki należy uznać za sukces, ponieważ Rada uchwaliła rezolucję potępiającą gwałcenie przez reżim Baszara al-Asada fundamentalnych praw człowieka oraz ustanowiła Komisję Śledczą ds. zbadania naruszeń praw człowieka w Syrii, która do listopada br. ma przedstawić w tej sprawie raport.

Przywołany przez pana posła D. Lipińskiego program wykonawczy do polsko-syryjskiej umowy o współpracy kulturalnej na lata 2011–2013 był negocjowany przez wiele miesięcy w odmiennych od dzisiejszych warunkach polityczno-społecznych. Podpisanie programu jako umowy międzynarodowej nastąpiło również przed syryjską rewoltą społeczną; miało to miejsce podczas wizyty w tym państwie wicepremiera, ministra gospodarki Waldemara Pawlaka. Treść poszczególnych punktów programu była proponowana bądź akceptowana przez zainteresowane resorty i instytucje, w tym przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji oraz Naczelną Dyрекcję Archiwów Państwowych. Program wykonawczy jest dokumentem ramowym, stwarza podstawy prawne do prowadzenia konkretnej współpracy i wymiany, nie zawiera przymusu takiej działalności, a w większości przepisów wyraźnie zaznaczono, że szczegóły współpracy będą uzgadniane między zainteresowanymi instytucjami, np. art. 37 dotyczący kontaktów między ośrodkami telewizyjnymi i radiowymi.

Zaden z artykułów programu nie zobowiązuje Polski ani do udzielania pomocy i wsparcia telewizji syryjskiej, ani do pomocy rządowi Syrii w zakresie archiwizacji dokumentów rządowych. Zadaniem strony polskiej ma być jedynie sprzyjanie i wspieranie nawiązywania współpracy pomiędzy archiwami i telewizjami obu państw.

Z uwagi na przedstawioną powyżej ocenę sytuacji w Syrii nie są obecnie realizowane żadne formy współpracy dwustronnej, których wstrzymanie zostało przewidziane w decyzjach unijnych, również te wymienione w przywoływanym programie. Program wykonawczy obejmuje lata 2011–2013 i nie należy już obecnie przesądzać, iż represjonowanie przez reżim Baszara al-Asada syryjskiego społeczeństwa będzie trwać równie długo. Po normalizacji sytuacji w Syrii zainteresowane instytucje będą mogły właśnie

w oparciu o przepisy programu nawiązywać i rozwijać dwustronne kontakty.

Wstrzymanie współpracy i wymiany po podpisaniu porozumienia nie wymaga prawnej formy oficjalnego zawieszenia programu. Każdy rodzaj współpracy określany w zawieranych przez Polskę umowach kulturalno-edukacyjnych odbywa się zawsze przy dobrej woli obu stron, a w omawianej sprawie takiej woli po stronie polskiej w chwili obecnej nie ma. Każdorazowe rozpoczęcie w przyszłości konkretnych projektów w oparciu o program wykonawczy będzie poprzedzone stosowną analizą polityczną, uwzględniającą aktualne stanowisko Unii Europejskiej.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Balickiego**

**w sprawie „Narodowego programu leczenia
hemofilii na lata 2012–2018” (24207)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Marka Balickiego, przekazaną przez wicemarszałka Sejmu pana Marka Kuchcińskiego przy piśmie SPS-023-24207/11 z dnia 30 sierpnia 2011 r., w sprawie prac nad programem zdrowotnym ministra zdrowia pod nazwą „Narodowy program leczenia hemofilii na lata 2012–2018” uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Nieprawdziwa jest informacja o możliwości powtórzenia się sytuacji niedoborów koncentratów czynników krzepnięcia, ponieważ chorzy w roku 2012 będą mieli zapewnioną opiekę oraz dostęp do koncentratów czynników krzepnięcia co najmniej na takim poziomie jak w roku 2011, a środki publiczne przeznaczone na realizację programu zdrowotnego ministra zdrowia pod nazwą „Narodowy program leczenia hemofilii na lata 2005–2011” w roku bieżącym zagospodarowano tak, aby zabezpieczyć zapasy koncentratów czynników krzepnięcia do końca pierwszego kwartału 2012 r.

Prace nad projektem programu zdrowotnego ministra zdrowia pod nazwą „Narodowy program leczenia chorych na hemofilię i pokrewne skazy krwotoczne na lata 2012–2018” zostały zakończone przyjęciem dokumentu przez kierownictwo Ministerstwa Zdrowia w dniu 13 września 2011 r. Również w dniu 13 września 2011 r. projekt przedmiotowego programu skierowany został do zaopiniowania przez Agen-

cję Oceny Technologii Medycznych (AOTM), z nadanym statusem priorytetu. Opinia AOTM warunkuje przyjęcie przez ministra zdrowia programu zdrowotnego do realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mirosława Koźlakiewicza**

**w sprawie podwyższenia wynagrodzenia
za pracę pracownikom zatrudnionym
w powiatowych stacjach
sanitarno-epidemiologicznych (24208)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 30 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24208/11, dotyczące interpelacji pana Mirosława Koźlakiewicza, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie podwyższenia wynagrodzenia dla pracowników zatrudnionych w powiatowych stacjach sanitarno-epidemiologicznych, uprzejmie informuję, co następuje.

W związku ze zmianami, jakie zostały wprowadzone w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm., dalej zwana ustawą) przez art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), który wszedł w życie 1 stycznia 2010 r., uprawnienia organu założycielskiego w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych przysługujące ministrowi właściwemu ds. zdrowia zostały przekazane wojewodom.

Jednocześnie dalsze zmiany w funkcjonowaniu wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych zostały wprowadzone w art. 10 ust. 4a ustawy w brzmieniu ustalonym przez art. 130 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654). Od dnia 1 lipca 2011 r. wojewoda posiada uprawnienia podmiotu tworzącego w stosunku do wojewódzkiej i powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej.

Zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy stacja sanitarno-epidemiologiczna jest jednostką budżetową będącą podmiotem leczniczym finansowanym z budżetu państwa.

Biorąc pod uwagę powyższe, zarówno minister zdrowia, jak i główny inspektor sanitarny nie bierze udziału w procesie ustalania środków budżetowych dla wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych. Odpowiedni wojewodowie są dysponentami głównymi środków budżetowych, biorą udział w planowaniu środków budżetowych, w oparciu o założenia określone przez Ministerstwo Finansów, które przekazuje wstępne kwoty wydatków oraz zasady i wytyczne do opracowania projektu budżetu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie nadzoru nad działalnością
jednostek samorządu terytorialnego,
na przykładzie Urzędu Marszałkowskiego
Województwa Warmińsko-Mazurskiego (24209)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 30 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-023-24209/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Tadeusza Iwińskiego w sprawie nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego, na przykładzie Urzędu Marszałkowskiego Województwa Warmińsko-Mazurskiego, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w porozumieniu z sekretarzem stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów panią Julią Piterą, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę poinformować, iż nadzór nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego ustanowiony na gruncie przepisów poszczególnych samorządowych ustaw „ustrojowych” (stanowiących rozwinięcie przepisów Konstytucji RP w tym zakresie) należy analizować w pierwszym rzędzie przez pryzmat zagwarantowanej konstytucyjnie samorządowi samodzielności w wykonywaniu powierzonych zadań, podlegającej ochronie sądowej. Nadzór jest bowiem szczególnym rodzajem ingerencji organów administracji publicznej w działalność samorządu terytorialnego, mającej na celu jej weryfikację – jednak jednoznacznie została wyłączona możliwość opierania ingerencji nadzorczych na negatywnej ocenie celowości, gospodarności czy rzetelności działań samorządu, a także naruszenia interesu prawnego lub uprawnień osób trzecich. Ingerencja organu nad-

zoru ma więc ściśle wyznaczone granice (nadzór ten może być sprawowany na podstawie kryterium legalności) i nie może naruszać przyznanych jednostce samorządu terytorialnego praw.

Problematyka funkcjonowania rozwiązań prawnych dotyczących nadzoru i kontroli nad samorządem terytorialnym została uwzględniona w projekcie strategii „Sprawne państwo 2011–2020”, zakładającej dokonanie przeglądu relacji pomiędzy organami nadzoru i kontroli (w tym kontroli instancyjnej) a samorządem terytorialnym oraz ewentualnej korekty w tym zakresie. Jednocześnie w projekcie ww. strategii podkreślono, iż „ocena funkcjonowania rozwiązań prawnych dotyczących nadzoru i kontroli nad samorządem terytorialnym winna następować pod kątem zdiagnozowania luk prawnych, sprawności procedur, skuteczności środków nadzoru (w relacjach: organ nadzoru lub kontroli – jednostka samorządu terytorialnego, organ nadzoru – organ sprawujący nadzór nad organem nadzoru lub kontroli, a także w sferze stosunków wewnętrznych i organizacji organu nadzoru lub kontroli) i uzasadniać ich ewentualną korektę. Optymalizacja tych relacji powinna się odbywać przy uwzględnieniu konieczności zapewnienia zgodnego z prawem i sprawnego wykonywania zadań publicznych, z jednoczesnym poszanowaniem konstytucyjnych gwarancji samodzielności jednostek samorządu terytorialnego oraz zasady subsydiarności”.

W świetle powyższego istotne jednak pozostaje wskazanie, iż ww. dokument posiada status projektu, tak więc trudno w chwili obecnej przesądzać o kształcie ostatecznych rozwiązań, a w konsekwencji – o zakresie podejmowanych działań w tym przedmiocie.

Natomiast ustosunkowując się do kwestii ewentualnego naruszenia zakazów „antykorupcyjnych” przez samorządowych funkcjonariuszy publicznych, należy zauważyć, iż zgodnie z art. 4 pkt 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 216, poz. 1584, z późn. zm.) osoby wymienione w art. 1 i 2 ww. ustawy, w tym członkowie zarządów województw (vide: art. 2 pkt 6b ww. ustawy), w okresie zajmowania stanowisk lub pełnienia funkcji, o których mowa w tych przepisach, nie mogą prowadzić działalności gospodarczej na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami, a także zarządzać taką działalnością lub być przedstawicielem czy pełnomocnikiem w prowadzeniu takiej działalności. Stosownie do art. 5 ust. 3 ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, jeżeli zakazy, o których mowa w art. 4 przedmiotowej ustawy, narusza członek zarządu województwa, organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego odwołuje tę osobę z pełnionej funkcji najpóźniej po upływie miesiąca od dnia, w którym przewodniczący organu stanowiącego uzyskał informację o przyczynie odwołania. W sytuacji gdy organ stanowiący – w tym przypadku sejmik województwa – wbrew

ciążącemu na nim obowiązkowi nie odwołuje ze stanowiska osoby naruszającej zakazy określone w art. 4 ustawy o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, wojewoda wzywa ten organ do podjęcia odpowiedniego aktu w terminie 30 dni – vide: art. 86a ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590, z późn. zm.). Natomiast w razie bezskutecznego upływu tego terminu wojewoda – na mocy art. 86a ust. 2 ustawy o samorządzie województwa – po powiadomieniu ministra właściwego do spraw administracji publicznej wydaje zarządzenie zastępcze.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, iż organami uprawnionymi do oceny konkretnych sytuacji faktycznych w kontekście naruszenia przepisów prawa pozostają przede wszystkim organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego oraz wojewoda. Należy przy tym podkreślić, iż tzw. zakazy antykorupcyjne są kierowane pod adresem osób pełniących funkcje publiczne, nie zaś w stosunku do ich małżonków lub innych członków rodziny.

Odnosząc się do kwestii inwestycji realizowanych na terenie województwa warmińsko-mazurskiego, pragnę zauważyć, iż poruszona kwestia dotyczy w istocie prawidłowości wykonywania obowiązków przez instytucję zarządzającą „Regionalnym Programem Operacyjnym Warmia i Mazury na lata 2007–2013” (tj. Zarząd Województwa Warmińsko-Mazurskiego) oraz wydatkowania środków na projekty współfinansowane ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach ww. programu, tj. np. projekt pn. „Adaptacja Przedzamcza Zamku Biskupów Warmińskich w Lidzbarku Warmińskim na wielofunkcyjny hotel w standardzie (****)”.

W świetle powyższego istotne pozostaje spostrzeżenie, iż wyrażenie opinii w ww. zakresie należy do kompetencji właściwego – dla danej kategorii zadań – ministra, w tym przypadku ministra rozwoju regionalnego. Stosownie bowiem do treści art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712, z późn. zm.) za koordynację wykorzystania środków zagranicznych, w tym z budżetu Unii Europejskiej, przeznaczonych na dofinansowanie programów operacyjnych odpowiada minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego.

Na marginesie jedynie, pragnę zauważyć, że z dokumentacji przekazanej przez marszałka województwa warmińsko-mazurskiego wynika m.in., że Instytucja Zarządzająca „Regionalnym Programem Operacyjnym Warmia i Mazury na lata 2007–2013” w kwietniu 2011 r. podjęła korespondencję z Ministerstwem Rozwoju Regionalnego w sprawie zgodności z prawem procedur związanych z przyznawaniem dofinansowania przez instytucję zarządzającą tym programem w ramach konkursu 01/08/2.1.1. osi priorytetowej 2: Turystyka, działania 2.1: Wzrost potencjału turystycznego, poddziałania 2.1.1: Baza noclegowa i gastronomiczna, które potwierdziło prawidłowo-

wość procedury wyboru projektów do dofinansowania w ramach ww. konkursu. Z przedstawionej dokumentacji wynika ponadto, iż z procedury konkursowe poddawane były kontroli prowadzonej przez instytucje zewnętrzne (Najwyższą Izbę Kontroli, urząd kontroli skarbowej, Centralne Biuro Antykorupcyjne). Najwyższa Izba Kontroli pozytywnie oceniła proces przyznawania dofinansowania przez instytucję zarządzającą w ramach ww. programu. Centralne Biuro Antykorupcyjne, które poddało badaniu wszystkie wnioski złożone w ramach ww. konkursu, przekazało uwagi jedynie do schematu B, który obejmuje małe hotele i gastronomię (hotele o standardzie cztero-gwiazdkowym objęte zostały schematem A). Ponadto urząd kontroli skarbowej po przeprowadzeniu kontroli w zakresie projektu „Adaptacja Przedzamcza Zamku Biskupów Warmińskich w Lidzbarku Warmińskim na wielofunkcyjny hotel w standardzie (****)”, realizowanego w ramach Programu Operacyjnego „Warmia i Mazury”, wydał pozytywną opinię na temat jego realizacji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 28 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Żalka**

**w sprawie naruszania jawności
funkcjonowania spółdzielni mieszkaniowych
(24210)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jacka Żalka w sprawie naruszania jawności funkcjonowania spółdzielni mieszkaniowych, przekazaną przy piśmie z dnia 30 sierpnia 2011 r., nr SPS-023-24210/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Podstawowym zagadnieniem poruszonym w interpelacji jest wykładnia przepisów art. 267d ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848, z późn. zm.), określających typy przestępstw polegających na ogłaszaniu przez członka organu spółdzielni lub likwidatora nieprawdziwych danych albo przedstawianiu ich organom spółdzielni, władzom państwowym, członkom spółdzielni lub lustratorowi. Określony w § 1 tego artykułu typ umyślny tego przestępstwa zagrożony jest grzywną, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, zaś typ nieumyślny, przewi-

dziany w § 2, zagrożony jest grzywną, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Odnosząc się do powołanych przepisów, autor interpelacji przedstawia swoje wątpliwości związane z zapewnieniem „należytnej ochrony członkom spółdzielni mieszkaniowych przed manipulacjami ze strony zarządów spółdzielni, które niejednokrotnie wykorzystując brak specjalistycznej wiedzy mieszkańców, przedstawiają niepełne informacje o np. stanie zadłużenia spółdzielni”, zawierając w interpelacji również pytania odnoszące się do wykładni tych przepisów oraz oceny, czy „dotychczasowy stan prawny w sposób wystarczający chroni członków spółdzielni mieszkaniowych przed podawaniem przez zarządy spółdzielni mieszkaniowych informacji wprowadzających w błąd”.

Aby udzielić odpowiedzi na zawarte w interpelacji pytania, niezbędne jest dokonanie wykładni znamion typów przestępstw określonych w art. 267d Prawa spółdzielczego, w celu ustalenia, jakiego rodzaju zachowania są penalizowane z mocy zawartych w nim przepisów.

Przestępstwo określone w art. 267d § 1 Prawa spółdzielczego należy do tzw. przestępstw wieloodmianowych – czynności sprawcze objęte dyspozycją powyższego przepisu przybrać mogą bowiem dwojaką postać:

- ogłoszenia nieprawdziwych danych,
- przedstawienia nieprawdziwych danych organom spółdzielni, władzom państwowym, członkom spółdzielni lub lustratorowi.

Rodzajowy przedmiot ochrony omawianego typu przestępstwa stanowi prawidłowość funkcjonowania spółdzielni, natomiast szczegółowy – interes uprawnionych podmiotów, sprowadzający się do prawa uzyskiwania rzetelnych, zgodnych z prawdą informacji na temat funkcjonowania określonej spółdzielni. Jest to przestępstwo indywidualne, może zostać bowiem popełnione wyłącznie przez określone podmioty – członka organu spółdzielni albo likwidatora.

Zgodnie z art. 35 § 1 Prawa spółdzielczego organami spółdzielni są: walne zgromadzenie, rada nadzorcza, zarząd, a w spółdzielniach, w których walne zgromadzenie jest zastąpione przez zebranie przedstawicieli – zebrania grup członkowskich.

Zakres danych podlegających ocenie z punktu widzenia art. 267d Prawa spółdzielczego nie jest wyznaczony zakresem przewidzianych w ustawie oraz innych przepisach, regulaminach i statutach obowiązków dotyczących ogłaszania lub przedstawiania określonym podmiotom danych o spółdzielni oraz treścią przepisów przyznających określone uprawnienia określonym podmiotom zainteresowanym uzyskaniem tych danych. Jest on bowiem szerszy od zakresu danych podlegających ogłoszeniu lub przedstawieniu na podstawie obowiązków wynikających z powyższych regulacji.

Zatem sprawca, ogłaszając lub przedstawiając nieprawdziwe dane w zakresie szerszym niż wymagany przepisami statuującymi dany obowiązek, również

będzie podlegał odpowiedzialności karnej na podstawie omawianego przepisu. Należy bowiem zauważyć, że powyższe przestępstwo sankcjonuje ogłoszenie albo przedstawienie danych nieprawdziwych przez określone podmioty bez powiązania tego zachowania z konkretnymi obowiązkami (np. poprzez odesłanie do określonych przepisów Prawa spółdzielczego), a zatem dotyczy wszelkich informacji ogłaszanych bądź przedstawianych.

W konsekwencji ogłaszane bądź przedstawiane dane, o których mowa w tym przepisie, to wszelkie informacje dotyczące okoliczności faktycznych lub prawnych związanych z konkretną spółdzielnią, w tym m.in. jej funkcjonowaniem, stanem zadłużenia, posiadanymi aktywami.

Czynność sprawcza polega na ogłoszeniu nieprawdziwych danych albo na przedstawieniu takich danych organom spółki, władzom państwowym, członkom spółdzielni lub lustratorowi. Przez „ogłaszanie” należy rozumieć podawanie określonych danych do publicznej wiadomości. Z kolei „przedstawianie”, w rozumieniu omawianego przepisu karnego, to przekazywanie określonych danych wskazanemu w tym przepisie podmiotowi. Zarówno ogłaszanie, jak i przedstawianie danych może przybierać wyłącznie formę działania.

Przedmiotem ogłoszenia lub przedstawienia są dane nieprawdziwe, tj. niezajdujące odzwierciedlenia w rzeczywistości, jak również przedstawione w sposób przeznaczony lub wytworzone na podstawie fałszywych kryteriów. Tak więc również dane pomijające okoliczności istotne dla przedstawienia prawdziwego stanu spółki mogą być uznane za informację nieprawdziwą. Karalny jest zatem każdy przejaw dezinformacji o rzeczywistym stanie spółdzielni.

Podkreślić również należy, że przedmiotem przestępstw określonych w art. 267d Prawa spółdzielczego, są „dane”, a nie dokument, o którym jest mowa w interpelacji, choć niewykluczone jest, że takie dane mogą być objęte treścią dokumentu. Wówczas możliwa jest kumulatywna kwalifikacja prawna czynu obejmująca art. 271 Kodeksu karnego, określający przestępstwo poświadczenia w dokumencie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne przez funkcjonariusza publicznego lub inną osobę upoważnioną do wystawienia dokumentu.

Przestępstwo z art. 267d Prawa spółdzielczego może być popełnione zarówno umyślnie (§ 1), jak i nieumyślnie (§ 2). O umyślnym popełnieniu czynu zabronionego możemy mówić wtedy, gdy sprawca chce go popełnić (zamiar bezpośredni) lub, przewidując możliwość jego popełnienia, godzi się na to (zamiar ewentualny). Przy omawianym typie przestępstwa kluczowe znaczenie będzie miała świadomość nieprawdziwości danych, które sprawca ogłasza bądź przedstawia. Ponadto konieczny jest także element woli, tj. chęć ogłoszenia (przedstawienia) nieprawdziwych danych bądź godzenie się z tym.

O nieumyślnym popełnieniu tego przestępstwa możemy mówić wtedy, gdy sprawca nie ma zamiaru jego popełnienia, ale popełnia je na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, jeśli popełnienie przestępstwa przewidywał lub mógł przewidzieć.

Nie jest przy tym istotne, czy sprawca sam dokonał „fałszerstwa” ogłaszanych lub przedstawianych danych – nieświadomość nieprawdziwości danych wyłącza wprawdzie przyjęcie umyślności, jednak analizowane przestępstwo, jak wyżej wskazano, może być popełnione także nieumyślnie.

Opisane w art. 267d typy przestępstw mają charakter bezskutkowy (przestępstwa formalne), które należy zaliczyć do kategorii przestępstw abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo. Odpowiedzialność karna sprawcy nie jest więc uwarunkowana zaistnieniem jakichkolwiek negatywnych konsekwencji dla spółdzielni lub podmiotów posiadających prawo do uzyskania informacji. Ogłoszone lub przedstawione nieprawdziwe dane nie muszą więc wywołać u ich adresatów błędnego wyobrażenia o kondycji finansowej spółdzielni, której dotyczą. W szczególności dla ich dokonania nie jest konieczne zaistnienie skutku w postaci przedstawionego w interpelacji „wprowadzenia w błąd”.

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności i odpowiadając na pytanie zawarte w interpelacji, należy stwierdzić, że sposób określenia poszczególnych typów czynów zabronionych w art. 267d Prawa spółdzielczego, a konkretnie szerokie określenie zakresu kryminalizacji w sposób wystarczający chroni interesy członków spółdzielni mieszkaniowych przed podawaniem przez zarządy tych spółdzielni nieprawdziwych danych.

Formalny charakter typów przestępstw opisanych w powołanym artykule Prawa spółdzielczego kryminalizuje ogłaszanie lub podawanie nieprawdziwych informacji, niezależnie od ewentualnego skutku takiego działania, w szczególności wprowadzenia w błąd ich odbiorców.

Wskazany w art. 267d Prawa spółdzielczego przedmiot typizowanych w nim przestępstw dotyczy wszelkich danych, mogących obejmować bardzo szeroki wachlarz informacji związanych z konkretną spółdzielnią i jej funkcjonowaniem.

W kontekście przedstawionych uregulowań i poglądów uzasadniony jest pogląd o braku potrzeby podjęcia działań legislacyjnych dotyczących przepisów art. 267d Prawa spółdzielczego, zmierzających w kierunku wskazanym w interpelacji.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 4 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Janusza Cichonia**

**w sprawie uregulowania kwestii rekompensaty
za szkody wyrządzone przez ptactwo (24211)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Janusza Cichonia z dnia 12 sierpnia 2011 r., przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 31 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24211, w sprawie uregulowania kwestii rekompensaty za szkody wyrządzone przez ptaki, przekazuję poniższe informacje.

Zagadnienie szkód wyrządzanych przez ptaki jest bardzo złożone zarówno z uwagi na samą specyfikę wyrządzanych szkód, jak i liczbę gatunków, które postrzega się jako problematyczne. Część gatunków powodujących szkody na polach uprawnych (gęsi: gęgawa, zbożowa oraz białoczelna) zaliczana jest do gatunków łownych na mocy rozporządzenia ministra środowiska z dnia 11 marca 2005 r. w sprawie ustalenia listy gatunków zwierząt łownych (Dz. U. z 2005 r. Nr 45, poz. 433). Kwestie rekompensaty za szkody wyrządzane przez gatunki łowne reguluje ustawa z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, z późn. zm.). Poza ww. gatunkami szkody w zasiewach powodować mogą głównie łabędzie (łabędź niemy, ewentualnie łabędź krzykliwy) i żurawie, gatunki objęte ochroną ścisłą na mocy załącznika nr 1 do rozporządzenia ministra środowiska z dnia 28 września 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną (Dz. U. Nr 220, poz. 2237).

W przypadku ww. gatunków niezwykle trudne jest obiektywne oszacowanie oraz udowodnienie strat. Bez prowadzenia stałych obserwacji ptaków trudno ustalić, jaki gatunek spowodował wystąpienie szkody (np. poprzez wydziobanie ziarna). Na polach uprawnych żerują również inne gatunki ptaków, m.in. wspomniane wcześniej gatunki łowne, a także wrony siwe i gawrony. Jeszcze inne gatunki, niepowodujące szkód, zatrzymują się na polach wyłącznie na odpoczynek, dodatkowo utrudniając identyfikację gatunku przebywającego na terenie, na którym wystąpiła szkoda. Kolejną trudnością jest możliwość spowodowania szkody przez inne gatunki zwierząt, a następnie przypisanie ich łabędom lub żurawiom w momencie pojawienia się tych gatunków w miejscu wystąpienia szkody. W takiej sytuacji niezwykle trudno byłoby udowodnić, iż szkoda nie została spowodowana przez ww. gatunki, skoro w danym momencie na terenie przebywa stado ptaków tych gatunków. Ponadto szkody mogą powstawać w bardzo krótkim okresie czasu, np. w przeciągu jednego dnia. Po tym czasie ptaki odlatują, gdyż wyczerpują bazę żerową i ich stwierdzenie przez pracownika regional-

nej dykcji ochrony środowiska, który mógłby potwierdzić wyrządzenie szkody, staje się niemożliwe. W przypadku umieszczenia żurawia bądź łabędzi na liście gatunków, za które wypłacane są odszkodowania, można się spodziewać bardzo dużej liczby spraw, z czego w większości przypadków nie byłoby możliwe ustalenie gatunku, który spowodował szkodę.

Wymienione powyżej kwestie powodują, że oszacowanie szkody i stwierdzenie, iż została ona wyrządzona przez konkretny gatunek ptaka, jest niezwykle trudne. Zmiana przepisów w zakresie poszerzenia grupy gatunków, za które zgodnie z art. 126 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) nie wydaje się na chwilę obecną możliwa. Wynika to z trudności w szacowaniu szkód powodowanych przez te zwierzęta. Zgodnie z art. 126 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy odpowiedzialność Skarbu Państwa nie obejmuje utraczonych korzyści, a ogranicza się jedynie do szkody rzeczywistej, którą należy udowodnić. Ze względu na biologię tych zwierząt i ich dużą mobilność trudno jest wyodrębnić szkody przez nie powodowane.

Jednocześnie informuję, iż obecnie na ukończeniu są prace nad strategią gospodarowania krajową populacją żurawia. Wykonywane są one w ramach projektu: „Opracowanie krajowych strategii gospodarowania wybranymi gatunkami zagrożonymi lub konfliktowymi” realizowanego ze środków Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Prace prowadzone są przez Szkołę Główną Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie i mają na celu rozpoznanie istniejącego problemu oraz ograniczenie konfliktów i minimalizację szkód wyrządzanych przez ten gatunek. Zakończenie prac, których efektem będzie sporządzenie projektu strategii, nastąpi prawdopodobnie jeszcze w tym roku kalendarzowym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 30 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
na interpelację posła Janusza Cichonia**

**w sprawie uregulowania kwestii rekompensaty
za szkody wyrządzone przez bobry (24212)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Janusza Cichonia, przekazaną przy piśmie z dnia 31 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24212/11, w sprawie uregulowania kwestii rekompensaty za

szkody wyrządzone przez bobry, przekazuje poniższą informację.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) sprawy związane m.in. z ochroną i kształtowaniem środowiska, racjonalnym wykorzystywaniem jego zasobów, ochroną przyrody oraz ochroną gatunków roślin i zwierząt znajdują się w kompetencji ministra środowiska, w związku z czym interpelację pana posła Janusza Cichonia przekazałem według właściwości.

Jednocześnie, odnosząc się do zapytania w sprawie podejmowanych przeze mnie działań zmierzających do uregulowania kwestii uzyskania przez rolników odszkodowań za straty w uprawach wyrządzone przez bobry, pragnę poinformować, iż w trakcie sierpniowych konsultacji międzyresortowych otrzymałem do zaopiniowania projekt rozporządzenia ministra środowiska w sprawie szacowania szkód wyrządzonych przez niektóre gatunki zwierząt objętych ochroną gatunkową. Przedmiotowe rozporządzenie wykonuje upoważnienie ustawowe zawarte w art. 126 ust. 11 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.). Ma na celu ustalenie jednolitego dla całego kraju sposobu postępowania przy szacowaniu szkód wyrządzonych przez niektóre gatunki zwierząt objętych ochroną gatunkową (w tym bobry), za które odpowiedzialność ponosi Skarb Państwa, oraz zwiększenie przejrzystości zasad tej procedury. Regulacja określa m.in. wytyczne dotyczące procedury wypłaty odszkodowań, sposób i termin zgłoszenia szkody oraz listę wymaganych od poszkodowanego dokumentów, a także termin wykonania oględzin i szacowania szkody.

Ponieważ przedmiotowe rozporządzenie ministra środowiska jest przygotowywane w porozumieniu z ministrem rolnictwa i rozwoju wsi, pragnę zapewnić pana posła Janusza Cichonia, iż dołożę wszelkich starań, aby wprowadzone regulacje prawne zrekomensowały rolnikom poniesione straty w uprawach rolnych, leśnych lub gospodarce rybackiej.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
na interpelację posła Janusza Cichonia

w sprawie uregulowania kwestii rekompensaty
za szkody wyrządzone przez bobry (24212)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Janusza Cichonia z dnia 12 sierpnia

2011 r., przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 31 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24212, w sprawie braku uregulowania prawnego kwestii rekompensaty za szkody wyrządzone przez bobry, przekazuję poniższe informacje.

Bóbr europejski (*Castor fiber*) objęty jest częściową ochroną gatunkową na mocy rozporządzenia ministra środowiska z dnia 28 września 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną (Dz. U. Nr 220, poz. 2237) i obowiązują w stosunku do niego zakazy wymienione w § 6 ww. rozporządzenia.

Zgodnie z przywołanym w ww. interpelacji art. 126 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) informuję, iż Skarb Państwa odpowiada za szkody wyrządzone przez bobry w gospodarstwie rolnym, leśnym lub rybackim, art. 126 ust. 1 pkt 5 teże ustawy.

Odszkodowania za szkody spowodowane przez ten gatunek wypłacane są każdego roku wszystkim osobom, które poniosły stratę w wyniku działalności bobrów oraz u których zostały przeprowadzone oględziny i szacowanie szkód przez właściwego regionalnego dyrektora ochrony środowiska, oraz za wyjątkiem sytuacji wymienionych w art. 126 ust. 6 ustawy o ochronie przyrody.

Ponadto informuję, iż w roku 2010 za szkody wyrządzone przez wszystkie gatunki zwierząt wymienione w art. 126 ust. 1 ww. ustawy wypłacone zostały odszkodowania w wysokości 9 680 896,35 zł, z czego przeważającą część stanowiły wypłaty za szkody wyrządzone przez bobry.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 30 września 2011 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Janusza Cichonia

w sprawie dysproporcji związanych
z odmiennym naliczaniem emerytur
żołnierzy zawodowych (24213)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Janusza Cichonia w sprawie dysproporcji związanych z odmiennym naliczaniem emerytur żołnierzy zawodowych (SPS-023-24213/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Resort obrony narodowej, mając na względzie dobro żołnierzy odchodzących na emeryturę bądź rentę, zawsze czynił starania o zabezpieczenie właściwych rozwiązań prawnych i utrzymanie stabilności wojskowego systemu emerytalnego.

Przykładem tego może być nowelizacja ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, ze zm.), na podstawie której od stycznia 2001 r. dodatkowe przychody świadczeniobiorców wojskowych (emeryci wojskowi posiadający prawo do pełnego świadczenia emerytalnego, tj. 75% podstawy wymiaru), niezależnie od ich wieku, nie mają wpływu na wysokość świadczenia emerytalnego.

W tym miejscu należy zauważyć, że podobne unormowania prawne dotyczące nierozliczania emerytur z tytułu dodatkowych przychodów występują w powszechnym systemie emerytalnym, z tą jednak różnicą, że przepisy pracownicze o zmniejszaniu bądź zawieszaniu emerytury odnoszą się do wieku świadczeniobiorcy (sześćdziesiąt lat dla kobiet, sześćdziesiąt pięć lat dla mężczyzn). Natomiast w wojskowych przepisach emerytalnych występuje jedynie zmniejszenie emerytury, co wiąże się z procentową wysokością świadczenia. Za przyjęciem takiego rozwiązania przemawiał fakt, że samo nabycie prawa do emerytury wojskowej wiąże się z posiadaniem odpowiedniego okresu służby wojskowej (minimum piętnaście lat służby), a nie z kryterium wieku.

Podkreślenia wymaga fakt, że art. 40 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin nie przewiduje zawieszalności świadczenia, jak ma to miejsce w powszechnym systemie emerytalnym. Emerytury i renty wojskowe mogą być co najwyżej zmniejszane maksymalnie o 25% ich wysokości. Należy w związku z tym stwierdzić, że wojskowy system emerytalny posiada korzystniejsze rozwiązania w zakresie rozliczania dodatkowych przychodów byłych żołnierzy zawodowych.

Pragnę również wyjaśnić, że emerytowi wojskowemu pobierającemu świadczenie w wysokości niższej niż 75% podstawy wymiaru dolicza się na jego wniosek do wysługi emerytalnej okres pracy zawodowej po zwolnieniu z wojska, jeżeli ukończył pięćdziesiąt pięć lat życia (mężczyzna) i pięćdziesiąt lat życia (kobieta) albo stał się inwalidą. Po osiągnięciu 75% wymiaru emerytury nie jest już zobligowany do zgłaszania w wojskowym organie emerytalnym faktu uzyskiwania dodatkowych przychodów z tytułu zatrudnienia bądź prowadzenia działalności pozarolniczej.

Mając na uwadze bardziej rygorystyczne rozwiązania w pracowniczym systemie emerytalnym, brak jest dostatecznej argumentacji do wystąpienia z projektem regulacji prawnej umożliwiającej zwolnienie emerytów wojskowych (w zasadzie młodych ludzi), którzy z różnych względów zostali wcześniej zwolnieni ze służby wojskowej – z obowiązku rozliczania się z dodatkowych przychodów.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła Mieczysława Golby**

**w sprawie praw autorskich do projektu
„Projekt budowlany typowe boisko
wielofunkcyjne o wymiarach 30 x 50 m
z polem do piłki ręcznej i tenisa” (24214)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Mieczysława Golby, przekazaną pismem z dnia 31 sierpnia 2011 r. (sygn. SPS-023-24214/11), w sprawie praw autorskich do projektu „Projekt budowlany typowe boisko wielofunkcyjne o wymiarach 30 x 50 m z polem do piłki ręcznej i tenisa”, uprzejmie informuję, co następuje.

Ministerstwo Sportu i Turystyki otrzymało informację od jednostek samorządu terytorialnego uczestniczących w programie „Moje boisko – Orlik 2012” o wystąpieniu adwokata Hugo Mycka, reprezentującego Archi Plus sp. z o.o., w sprawie wykorzystania przez nie przy budowie boiska projektu architektonicznego „Projekt budowlany typowe boisko wielofunkcyjne o wymiarach 30 x 50 m z polem do piłki ręcznej i tenisa” bez zgody autora wraz z wezwaniem do zapłaty oraz projektem ugody. Wystąpienie o podobnej treści było również skierowane do Ministerstwa Sportu i Turystyki.

W odpowiedzi na stawiane zarzuty o rzekomo bezprawnym korzystaniu z ww. projektu architektonicznego ministerstwo zażądało wskazania podstawy prawnej roszczenia kierowanego pod adresem Skarbu Państwa, dowodów wskazujących na to, kto i w jakich okolicznościach dopuścił się naruszenia praw autorskich osób trzecich przez jakoby nieuprawnione wykorzystywanie projektu będącego własnością Archi Plus sp. z o.o. Zwrócono się także o udokumentowanie autorstwa w odniesieniu do projektu architektonicznego pn. „Projekt budowlany typowe boisko wielofunkcyjne o wymiarach 30 x 50 m z polem do piłki ręcznej i tenisa”. Do chwili obecnej ze strony adwokata Hugo Mycka brak jakiegokolwiek odpowiedzi.

Roszczenia zgłaszane przez Archi Plus sp. z o.o., reprezentowaną przez adwokata Hugo Mycka, nie zostały do tej pory w jakikolwiek sposób udokumentowane. Co więcej, istnieją uzasadnione wątpliwości prawne, czy przedmiot prac, na który powołuje się

ww. pełnomocnik, podlega ochronie prawnoautorskiej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.). Jednocześnie ministerstwo stoi na stanowisku, że zarówno samo ministerstwo, jak i poszczególne gminy uczestniczące w projekcie dysponowały i dysponują odpowiednim tytułem prawnym, który umożliwił korzystanie z wykonanego – co godne podkreślenia – na zlecenie ministerstwa projektu boiska także w sferze prawa autorskiego.

Sprawa jest aktualnie analizowana z prawnego punktu widzenia, co ze względu na skomplikowany stan faktyczny wymaga rozpatrzenia przepisów w różnych obszarach. Jednocześnie prowadzona jest korespondencja z jednostkami samorządu terytorialnego, które otrzymały wezwanie do zaspokojenia roszczenia. W razie złożenia przez Archi Plus sp. z o.o. pozwów sądowych w sprawach opisanych w zapytaniu ministerstwo będzie, w ramach swoich możliwości, udzielać wszelkiej pomocy prawnej jednostkom samorządu terytorialnego, w stosunku do których Archi Plus sp. z o.o. wystąpiła z roszczeniami.

Na dzień dzisiejszy brakuje informacji o fakcie zaspokojenia przez jednostki samorządu terytorialnego roszczenia Archi Plus sp. z o.o. z tytułu naruszenia praw autorskich do „Projektu budowlanego typowe boisko wielofunkcyjne o wymiarach 30 x 50 m z polem do piłki ręcznej i tenisa”, jak również o toczących się sporach sądowych.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Arkadiusza Mularczyka**

w sprawie zmiany ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników i umożliwienia w ten sposób rolnikom emerytom osiągnięcia dodatkowych przychodów z tytułu prowadzenia gospodarstwa rolnego bez zawieszenia części emerytury (24215)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 31 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24215/11, przy którym przedłożona została interpelacja posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie zmiany ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników i umożliwienia w ten sposób rolnikom emerytom osiągnięcia dodatko-

wych przychodów z tytułu prowadzenia gospodarstwa rolnego bez zawieszenia części emerytury, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

W Polsce rolnicy posiadają własny, odrębny od powszechnego, system ubezpieczenia społecznego. U podstaw tego podziału leży nie tylko specyfika pracy w gospodarstwie rolnym, ale przede wszystkim sposób finansowania tego systemu. Rozdzielność unormowań ubezpieczenia społecznego rolników od powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych powoduje, że rządzą się te systemy odrębnymi regułami i to zarówno co do składek na ubezpieczenie społeczne, jak i w szczególności co do zasady przyznawania, wypłaty i wysokości świadczeń z ubezpieczenia. Z zasady rozdzielności obu systemów wynika teza, zgodnie z którą nie ma uzasadnienia do prostego porównywania niektórych obszarów tych systemów i poprzez to dążenia do ujednoczenia niektórych rozwiązań obowiązujących w obu systemach ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291, z późn. zm.), emerytura składa się z dwóch części: części składowej i części uzupełniającej. Część składowa stanowi część ubezpieczeniową świadczenia emerytalnego. Jej wysokość uzależniona jest od długości stażu ubezpieczeniowego i wysokości najniższej emerytury, która w systemie rolnym stanowi emeryturę podstawową. Część składowa emerytury rolniczej wypłacana jest zawsze – niezależnie od prowadzenia, bądź nie, działalności rolniczej. Część składowa jest niska, więc ww. ustawa o ubezpieczeniu społecznym rolników przewiduje uzupełnienie emerytury i renty rolniczej o część uzupełniającą. Wysokość części uzupełniającej wynosi od 95% do 85% najniższej emerytury. Warunkiem wypłaty części uzupełniającej świadczenia emerytalnego-rentowego rolniczego, finansowanej w całości z budżetu państwa, a więc będącej de facto emeryturą państwową, jest zaprzestanie prowadzenia działalności rolniczej w myśl przepisów ww. ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, a to oznacza wyzbycie się własności lub posiadania gospodarstwa rolnego. W ten sposób państwo finansuje jeden z instrumentów polityki rolnej – stymulowanie wymiany pokoleniowej wśród właścicieli gospodarstw rolnych. Zatem część uzupełniająca jest to państwowa rekompensata za przekazanie gospodarstwa rolnego i pełni dodatkowo rolę instrumentu polityki rolnej, wspierającego wymianę pokoleniową w rolnictwie.

Zgodnie z art. 28 ust. 4 ww. ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników uznaje się, że emeryt lub rencista zaprzestał prowadzenia działalności rolniczej, jeżeli ani on, ani jego małżonek nie jest właścicielem (współwłaścicielem) lub posiadaczem gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów o podatku rolnym i nie prowadzi działu specjalnego, nie uwzględniając:

1) gruntów wydzierżawionych, na podstawie umowy pisemnej zawartej co najmniej na 10 lat i zgłoszo-

nej do ewidencji gruntów i budynków, osobie niebędącej:

- a) małżonkiem emeryta lub rencisty,
 - b) jego zstępnym lub pasierbem,
 - c) osobą pozostającą z emerytem lub rencistą we wspólnym gospodarstwie domowym,
 - d) małżonkiem osoby, o której mowa w lit. b lub c;
- 2) gruntów trwale wyłączonych z produkcji rolniczej na podstawie odrębnych przepisów, w tym zalesionych gruntów rolnych;

3) gruntów i działów specjalnych należących do małżonka, z którym emeryt lub rencista zawarł związek małżeński po ustaleniu prawa do emerytury lub renty rolniczej z ubezpieczenia;

4) własności (udziału we współwłasności) nieustalonej odpowiednimi dokumentami urzędowymi, jeżeli grunty będące przedmiotem tej własności (współwłasności) nie znajdują się w posiadaniu rolnika lub jego małżonka.

Jak wynika z tego przepisu, zaprzestanie prowadzenia działalności rolniczej nie oznacza konieczności wyzbycia się własności gospodarstwa rolnego. Można bowiem gospodarstwo wydzierżawić, co pozwala na osiąganie stałego dochodu z posiadanego majątku w postaci czynszu dzierżawnego. Należy także zaznaczyć, iż wyzbycie się własności gospodarstwa poprzez sprzedaż pozwala zgromadzić kapitał, który może uzupełnić wysokość świadczenia z ubezpieczenia społecznego rolników. W związku z tym należy stwierdzić, że przepisy ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników przewidują zróżnicowane formy zaprzestania prowadzenia działalności rolniczej, które pozwalają uwzględnić różne potrzeby osób korzystających ze świadczeń emerytalno-rentowych rolniczych. Dodatkowo z powyższego przepisu wynika, że rolnik może po zaprzestaniu prowadzenia działalności rolniczej użytkować grunty rolne, pod warunkiem że nie stanowią one gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów o podatku rolnym, a więc ich łączna powierzchnia nie może przekraczać 1 ha lub 1 ha przeliczeniowego. Zatem można przyjąć – wbrew temu, co pan poseł twierdzi – że grunty rolne o takiej powierzchni są wystarczające do korzystania z nich na własne potrzeby.

Dodatkowo pragnę poinformować, że problem ewentualnej zmiany warunków wypłaty świadczeń emerytalno-rentowych rolniczych zostanie rozstrzygnięty podczas prac nad założeniami do reformy systemu ubezpieczenia społecznego rolników, które podane będą publicznej debacie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Roberta Tyszkiewicza
i Leszka Cieślika**

**w sprawie projektu umowy o małym ruchu
granicznym z Rosją (24216)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją panów posłów Roberta Tyszkiewicza i Leszka Cieślika (pismo nr SPS-023-24216/11 z dnia 31 sierpnia br.) w sprawie projektu umowy o małym ruchu granicznym, uprzejmie informuję.

Przy wyznaczaniu zasięgu rozszerzonej strefy przygranicznej po polskiej stronie granicy, objętej w przyszłości umową o małym ruchu granicznym (MRG) z Rosją, były brane pod uwagę następujące kryteria:

— równoważność (w przybliżeniu) strefy przygranicznej po polskiej stronie w stosunku do obszaru obwodu królewieckiego, który ma być objęty w całości przywilejem MRG,

— funkcjonalność, tak pod względem infrastruktury połączeń drogowych i kolejowych, jak również w aspekcie obejmowania kluczowych ośrodków administracyjnych (np. Olsztyn) i obszarów turystycznych, budzących zainteresowanie przyjazdowe,

— włączenie Gdańska (Trójmiasta), bowiem znajduje się tam jedyny w regionie urząd konsularny Federacji Rosyjskiej, który byłby głównym ośrodkiem realizującym postanowienia umowy po stronie rosyjskiej,

— zgodność proponowanych zmian z celem określonym w rozporządzeniu 1931/2006.

Chciałbym zapewnić, iż na wstępnym etapie formułowania polskiego stanowiska brano pod uwagę wariant maksymalny, tj. objęcie MRG po polskiej stronie województw: pomorskiego, warmińsko-mazurskiego i części województwa podlaskiego. Było to wyjściowe stanowisko negocjacyjne Polski. Powiaty wskazane w projekcie nowelizacji przez Komisję Europejską stanowią wyraz kompromisu zaakceptowanego wstępnie przez inne państwa członkowskie. Na skutek przyjęcia takiego wariantu obszar MRG po stronie polskiej obejmował będzie 16 525,73 km² (to jest tylko część województw: pomorskiego i warmińsko-mazurskiego) w stosunku do obszaru 15 100,00 km² po stronie rosyjskiej.

Należy mieć na uwadze, że zanim Komisja Europejska przygotowała projekt, który odzwierciedla powyższe kompromisowe rozwiązanie, musieliśmy pozyskać poparcie większości państw członkowskich. Aktywność lobbingowa Polski na forum UE trwała nieprzerwanie kilka miesięcy i nie od razu spotkała się ze zrozumieniem i poparciem pozostałych państw członkowskich oraz KE. Wiele z nich obawiało się, że zmiana rozporządzenia oraz definicji strefy przygranicznej może zagrażać bezpieczeństwu UE.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych, podejmując działania mające na celu zmianę rozporządzenia 1931/2006, dążyło nie tylko do stworzenia wyjątku dla okręgu królewieckiego, ale również do maksymalnie możliwego poszerzenia strefy MRG po polskiej stronie. Podobne działania i stanowisko prezentowały również inne resorty zaangażowane w prace nad nowelizacją rozporządzenia, w szczególności resort spraw wewnętrznych i administracji. W wyniku naszego wspólnego zaangażowania KE przedstawiła projekt aneksu do rozporządzenia, który zgodnie z unijną procedurą legislacyjną zostanie poddany dalszym pracom w Radzie UE oraz w Parlamencie Europejskim.

W chwili obecnej strona polska nie ma możliwości włączenia kolejnej jednostki administracyjnej do obszaru MRG z uwagi na to, iż projekt zmiany rozporządzenia w kształcie zaproponowanym przez KE został już wstępnie zaakceptowany przez wymaganą dla jego przyjęcia większość państw członkowskich. Na obecnym etapie kluczowe znaczenie dla jego ostatecznego kształtu może mieć – co do zasady – jedynie stanowisko Parlamentu Europejskiego.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 12 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie niedoborów krwi
w placówkach medycznych (24217)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła pana Johna Abraham Godsona, przesłaną przy piśmie, znak: SPS-023-24217/11, z dnia 31 sierpnia 2011 r. w sprawie niedoborów krwi w placówkach medycznych, uprzejmie informuję, co następuje.

Wskaźnik liczby donacji w Polsce przypadający na 1000 mieszkańców w ciągu ostatnich lat wzrastał dynamicznie i zbliżył się do poziomu krajów wysoko rozwiniętych. Poniżej dane liczbowe prezentujące zmiany w przeciągu ostatnich kilku lat:

- 2006 – 25,32,
- 2007 – 26,54,
- 2008 – 28,41,
- 2009 – 30,45,
- 2010 – 31,48.

W Polsce liczba wysokospecjalistycznych operacji jest wciąż mniejsza niż np. w krajach Europy Zachodniej, zatem wzrost ilości pobieranej krwi powinien być skorelowany z liczbą zabiegów, do których potrzebna jest krew.

Postęp medycyny i możliwość przeprowadzenia skomplikowanych operacji, szczególnie przeszczepów, do których wykorzystuje się duże ilości krwi, a także aktualna sytuacja demograficzna (społeczeństwo starzeje się, a więc następuje wzrost liczby hospitalizacji), powoduje stopniowy wzrost zapotrzebowania na krew. Minister zdrowia dostrzega i rozumie problem. Stąd niezbędna okazała się intensyfikacja działań w przedmiotowym zakresie, a tym samym zmiana sposobu propagowania idei honorowego krwiodawstwa i dotarcia również do osób niezrzeszonych w strukturach Polskiego Czerwonego Krzyża. W resorcie zdrowia rozpoczęto realizację programu zdrowotnego pn. „Zapewnienie samowystarczalności Rzeczypospolitej Polskiej w krew, jej składniki i produkty krwiopochodne na lata 2009–2014”. Zgodnie z założeniami ww. projektu planowane jest coroczne przygotowywanie i przeprowadzenie zsynchronizowanych akcji promujących honorowe krwiodawstwo na szczeblu centralnym oraz lokalnie na terenach działania centrów krwiodawstwa i krwiolecznictwa.

Szczegółowe cele kampanii to: podniesienie poziomu wiedzy społeczeństwa z zakresu krwiodawstwa, przełamywanie mitów i stereotypów związanych z oddawaniem krwi, pozyskanie dawców pierwszorazowych i zachęcenie do regularnego oddawania krwi, a także edukacja dzieci i młodzieży. Ze względu na to, że w Polsce istnieje szereg barier światopoglądowych i mitów na temat krwiodawstwa, zadaniem kampanii było przełamanie negatywnego nastawienia i przekonanie społeczeństwa o konieczności zwiększenia grupy regularnych dawców krwi. Odbiorcami kampanii oraz grupami docelowymi były osoby, które mogą oddawać krew, a także dzieci i młodzież. Symbolem kampanii był rubin utożsamiający drogocenną kroplę krwi. Krew to klejnot i bezcenny dar, którego nie można wyprodukować – musi ją podarować człowiek.

W ramach kampanii społecznej „Twoja krew – Moje życie” została przeprowadzona szeroko zakrojona akcja informacyjno-edukacyjna w telewizji i radio oraz za pośrednictwem billboardów, plakatów, ulotek i symboli kampanii. Reklama została wsparta intensywnymi działaniami public relations we wszystkich typach mediów, m.in. w formie publikacji prasowych. Na cele kampanii została przygotowana strona internetowa www.twojakrew.pl, dzięki której internauci, krwiodawcy, potencjalni krwiodawcy oraz osoby zainteresowane tematem krwi uzyskują informacje i pogłębiają wiedzę na temat honorowego krwiodawstwa. Za pośrednictwem strony internetowej autorytety w dziedzinie krwiodawstwa edukują na temat mitów i faktów funkcjonujących w polskim społeczeństwie związanych z krwią, jej pozyskiwaniem i wykorzystaniem. Strona została wzbogacona o edu-

kacyjną grę internetową oraz portal społecznościowy Facebook. W celu szerszego dotarcia do grup docelowych został zorganizowany turniej piłki nożnej „Twoja krew – Moje życie”, w którym zagraли aktorzy, parlamentarzyści i dziennikarze. Relacja była transmitowana w TVP Sport. Patronat nad ogólnopolską kampanią społeczną objęły: TVN, Onet.pl, „Fakt”, „Newsweek”, „Tele Tydzień”, Radio ZET, ekstraklasa, Mirage – modele do składania, Sims 3: Po zmroku.

Multimedialna kampania obejmowała kompleks działań reklamowych ATL, BTL, działań promocyjnych, wizerunkowych oraz działań z zakresu PR. W ramach działań zostały przygotowane: logotyp kampanii, spot TV, spot radiowy, banner internetowy, reklama prasowa, billboard, reklama w środkach komunikacji, plakat, ulotka, kalendarz, gadżety oraz konferencja prasowa z udziałem ministra zdrowia. Kampanię „Twoja krew – Moje życie” wsparły liczne autorytety, m.in. Monika Pyrek, Sebastian Karpiel-Bulecka.

Kampania uświadomiła tej grupie społeczeństwa, która nigdy jeszcze nie oddała krwi, że jest to przede wszystkim bezpieczne i nieszkodliwe działanie. Obalono wiele mitów, jakie w społeczeństwie na temat honorowego krwiodawstwa istnieją, m.in. że uzależnienia, że można zarazić się wirusem HIV lub innymi chorobami zakaźnymi, że jest to szkodliwe dla zdrowia. Głównym hasłem kampanii było stwierdzenie, że krwi nie można wyprodukować, że nie istnieje inny sposób na jej pozyskanie, jak tylko podarowanie jej innemu, potrzebującemu człowiekowi. Krew powinno oddawać się świadomie, a nie na zasadzie akcyjności.

W Polsce dzięki racjonalnej gospodarce krwią pozyskiwaną na bieżąco oraz sprawnemu funkcjonowaniu RCKiK nie ma globalnych problemów z zabezpieczeniem odpowiedniej ilości krwi do pilnych operacji i transfuzji. W roku 2010 łączna liczba dawców wynosiła 624 773, natomiast ogólna liczba donacji kształtowała się na poziomie 1 217 074. Pobierana ilość krwi zapewnia aktualnie dostateczne zaopatrzenie placówek służby zdrowia w krew i jej składniki. Zapotrzebowanie szpitali na krew i jej preparaty pokrywane są w 100%, jednakże w poszczególnych regionach kraju zdarzają się niedobory składników krwi zazwyczaj w okresie wakacyjnym, wynikające z migracji dawców, okresów urlopowych. Niedobory te na bieżąco są monitorowane i uzupełniane krwią i jej składnikami z regionów posiadających nadwyżki.

Warto podkreślić, iż zabezpieczenie pacjentów w krew i jej składnik powinno być regularne i odbywać się w ciągu całego roku, nie tylko w okresie wakacyjnym. Prowadzone przez resort zdrowia akcje mają na celu systematyczne zwiększania liczby stałych dawców krwi. Dąży się do zwiększenia świadomości społecznej i walki z negatywnymi przeświadczeniami w zakresie krwiodawstwa. Podejmowane są również działania mające na celu większą możliwością egzekwowania praw dawców wynikających z kwestii honorowego oddawania krwi.

Zasłużonemu honorowemu dawcy krwi i honorowemu dawcy krwi przysługuje:

- zwolnienie od pracy w dniu, w którym oddaje krew, i na czas okresowego badania lekarskiego dawców krwi;
- zwrot utraconego zarobku na zasadach wynikających z przepisów prawa pracy;
- zwrot kosztów przejazdu do jednostki organizacyjnej publicznej służby krwi;
- posiłek regeneracyjny.

Zasłużonemu honorowemu dawcy krwi przysługują również uprawnienia do korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej oraz usług farmaceutycznych udzielanych w aptekach (art. 47c ustawy z dnia 25 sierpnia 2008 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych – Dz. U. Nr 164, poz. 1027, ze zm.). Ponadto w myśl zapisów ww. aktu prawnego świadczeniobiorcy, który posiada tytuł „Zasłużonego Honorowego Dawcy Krwi” i przedstawi legitymację „Zasłużonego Honorowego Dawcy Krwi” przysługuje bezpłatne zaopatrzenie w leki objęte wykazami leków podstawowych i uzupełniających do wysokości limitu ceny.

Należy również zauważyć, że świadczeniobiorcom, którzy posiadają tytuł „Zasłużony Honorowy Dawca Krwi” lub „Zasłużony Dawca Przeszczepu”, przysługują bezpłatne leki regenerujące układ krwiotwórczy do wysokości limitu. Załącznik do przedmiotowego rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 3 lutego 2010 r. w sprawie wykazu leków dla świadczeniobiorcy posiadającego tytuł „Zasłużonego Honorowego Dawcy Krwi” lub „Zasłużonego Dawcy Przeszczepu” uwzględnia preparaty witaminowe, kwasu foliowego oraz żelaza (Dz. U. Nr 23, poz. 119). Honorowy dawca krwi ma możliwość odliczenia od podatku dochodowego darowizny w wysokości ekwiwalentu pieniężnego za pobraną krew.

Zgodnie z dyrektywą 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r., ustanawiającą normy jakości i bezpiecznego pobierania, testowania, przetwarzania, przechowywania i dystrybucji krwi ludzkiej i składników krwi oraz zmieniającą dyrektywę 2001/83/WE, w celu podnoszenia norm bezpieczeństwa odnoszących się do krwi i składników krwi krwiodawstwo powinno być dobrowolne i nieodpłatne. Podejmowane są wszelkie niezbędne środki w celu propagowania honorowego krwiodawstwa oraz zapewnienia krwiodawcom większego uznania opinii publicznej.

Warto również zauważyć, iż na podstawie art. 2 zalecenia nr R (95) 14 Komitetu Ministrów Rady Europy do państw członkowskich w sprawie ochrony zdrowia dawców i biorców w ramach transfuzji krwi, przyjętego w dniu 12 października 1995 r., oddawanie krwi, osocza lub składników krwi jest uważane za dobrowolne i nieodpłatne, jeżeli jest dokonywane przez osobę z jej własnej woli i nie daje podstaw do jakiegokolwiek zapłaty w formie pieniężnej lub w jakiegokolwiek równoważnej postaci. Wyłącza to również przyznanie wynagrodzenia w formie wypoczyn-

ku, który wykracza poza czas odpowiednio konieczny do oddania krwi i dojazdu. Drobne dowody uznania, napoje i zwrot kosztów podróży są zgodne z pojęciem dobrowolnego i nieodpłatnego oddawania krwi.

Mając na uwadze fakt, iż w Polsce, podobnie jak w całej Europie, krwiodawstwo jest honorowe, nie może ono pociągać za sobą gratyfikacji finansowej. Wobec powyższego dąży się do edukacji społeczeństwa i do zmiany światopoglądu oraz pozostawienia świadczeń przysługujących honorowym dawcom krwi na dotychczasowym poziomie.

Żywię głęboką nadzieję, iż takie działanie powinno przyczynić się do zwiększenia motywacji w społeczeństwie do oddawania krwi, a tym samym do pozyskania nowych dawców i systematycznego zwiększenia ilości pobieranej krwi i jej składników w ciągu całego roku, ze szczególnym uwzględnieniem działań w okresie wakacyjnym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Johna Abrahama Godsona**

w sprawie stanu dworców PKP (24218)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Johna Abrahama Godsona z dnia 31 sierpnia br., sygn. SPS-023-24218/11, w sprawie stanu dworców kolejowych, przedstawiam co następuje.

Na terenie miasta Łodzi i województwa łódzkiego realizowane są następujące inwestycje dworcowe:

— „Modernizacja linii kolejowej Warszawa – Łódź, etap II, Lot B – odcinek Łódź Widzew – Łódź Fabryczna ze stacją Łódź Fabryczna oraz budową części podziemnej dworca Łódź Fabryczna przeznaczonej dla odprawy i przyjęć pociągów oraz obsługi podróżnych” i „Węzeł multimodalny przy dworcu Łódź Fabryczna”, współfinansowane ze środków PO IiŚ.

W dniu 18 sierpnia br. został podpisany kontrakt pomiędzy PKP PLK SA a konsorcjum firm w składzie: Torpol sp. z o.o., Poznań, Astaldi SpA., Włochy, Przedsiębiorstwo Usług Technicznych Intercom sp. z o.o., Zawiercie, Przedsiębiorstwo Budowy Dróg i Mostów sp. z o.o., Mińsk Mazowiecki, o wartość 1 430 316 627,41 PLN netto na zaprojektowanie oraz budowę zintegrowanego węzła przesiadkowego

stanowiącego multimodalny dworzec Łódź Fabryczna. Planowany termin realizacji to 42 miesiące.

W ramach prac związanych z połączeniem stacji Łódź Fabryczna z Łodzią Kaliską będą także konieczne inwestycje związane z dworcem Łódź Kaliska, jednakże w obecnej chwili nie można jeszcze określić ich zakresu rzeczowego i finansowego.

— Budowa, przebudowa przystanków kolejowych na trasach Łódzkiej Kolei Aglomeracyjnej – poprawa dostępności komunikacyjnej poprzez utworzenie intermodalnych przystanków z Łódzką Koleją Aglomeracyjną – etap I – jako przedsięwzięcie wspólne PKP PLK SA, PKP SA, miasta Łódź i gminy Zgierz. Wartość prac wynosi 9,05 mln zł, z czego udział miasta Łodzi wynosi 2,80 mln zł. Zakończona została procedura przetargowa i w najbliższych dniach nastąpi podpisanie umowy z wybranym wykonawcą. Umowa obejmie przystanki Smardzew, Glinnik Wieś, Świędów, Stryków, Bratoszewice, Głowno, Zgierz Kontrewers, Chociszew, Ozorków Nowe Miasto, Radogoszcz Zachód, Pabianicka, Dąbrowa, Grotniki.

— Przygotowanie studium wykonalności dla re-witalizacji linii nr 16 na odcinku Łódź Widzew – Zgierz, z budową nowych przystanków, w tym na stacji Radogoszcz.

W planach na lata następne są także:

— budowa, przebudowa przystanków kolejowych na trasach Łódzkiej Kolei Aglomeracyjnej – poprawa dostępności komunikacyjnej poprzez utworzenie intermodalnych przystanków z Łódzką Koleją Aglomeracyjną – etap II – jako przedsięwzięcie wspólne PKP PLK SA, PKP SA, miasta Łódź;

— budowa połączenia kolejowego do lotniska w Łodzi;

— inwestycje na dworcach Sieradz, Łęczyca, Stryków i Głowno.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie żywności
genetycznie modyfikowanej (24219)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona z dnia 31 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24219/11,

dotyczącą stanowiska w sprawie wprowadzenia do powszechnego użytku genetycznie zmodyfikowanych organizmów, przedkładałam następujące wyjaśnienia.

Minister do spraw środowiska podejmuje szereg samodzielnych działań dotyczących GMO (m.in. wydaje decyzje w sprawie zamkniętego użycia i zamierzonego uwolnienia GMO do środowiska). Ponadto współpracuje z innymi ministrami, odpowiedzialnymi za działania z GMO:

- ministrem rolnictwa odpowiedzialnym za sprawy związane z materiałem siewnym odmian roślin genetycznie zmodyfikowanych oraz pasze GM,

- ministrem zdrowia w sprawach związanych z wprowadzaniem do obrotu GMO jako żywności lub składników żywności,

- ministrem nauki w sprawach dotyczących badań naukowych z użyciem GMO.

Zgodnie ustawą z 22 czerwca 2001 r. o organizmach genetycznie zmodyfikowanych do zadań ministra należy:

- wydawanie zgody na zamknięte użycie GMO (badania w laboratoriach),

- wydawanie zgody na zamierzone uwolnienie GMO do środowiska (badania na polach doświadczalnych),

- wydawanie zezwoleń na wprowadzenie do obrotu produktów GMO (z wyjątkiem farmaceutyków, pasz i żywności GM),

- wydawanie zezwoleń na wywóz lub tranzyt produktów GMO,

- koordynacja kontroli i monitorowania działalności regulowanej ustawą,

- koordynacja gromadzenia i wymiany informacji dotyczących zapewnienia bezpieczeństwa ludzi i środowiska w zakresie GMO.

Dotychczasowy rozwój biotechnologii pozwolił na wykorzystanie organizmów genetycznie zmodyfikowanych m.in. w rolnictwie, medycynie, przemyśle i ochronie środowiska. Ze zmodyfikowanych mikroorganizmów uzyskuje się na skalę przemysłową leki i substancje lecznicze, m.in.: insulinę, erytropoetynę, rekombinowane hormony, interferon, szczepionki przeciwwirusowe, przeciwciała monoklonalne itd. Wiele zwierząt transgenicznych jest ważnym źródłem ludzkich białek o działaniu terapeutycznym. Prowadzi się również badania nad wykorzystaniem zwierząt jako dawców narządów do ksenotransplantacji. Wszystkie te działania prowadzone są w systemach zamkniętych, takich jak laboratoria, szklarnie itp. Prawo określa je jako tzw. zamknięte użycie GMO. Ze względu na fakt, że GMO w trakcie prac zamkniętego użycia nie mają kontaktu ze środowiskiem, są one obarczone dużo mniejszym ryzykiem w porównaniu do działań w otwartym środowisku. Ze tego powodu w „Ramowym stanowisku rządu RP dotyczącym organizmów genetycznie zmodyfikowanych (GMO)”, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 18 listopada 2008 r., rząd Polski opowiedział się za dopuszczeniem prac zamkniętego użycia GMO, zgodnie z warunkami określonymi w przepisach prawa.

Rząd RP deklaruje przestrzeganie obowiązującego prawa Unii Europejskiej w zakresie zamierzonego uwalniania organizmów genetycznie zmodyfikowanych do środowiska w celach doświadczalnych i uważa za zasadne wykonywanie w szczególności doświadczeń mających na celu uzyskanie wyników rolnośrodowiskowych dotyczących wpływu organizmów genetycznie zmodyfikowanych na środowisko w warunkach klimatycznych Polski, prowadzonych przez jednostki naukowe i szkoły wyższe. Rząd Polski opowiada się jednak przeciwko wprowadzeniu do obrotu GMO oraz przeciwko uprawie roślin genetycznie zmodyfikowanych. Uczestnicząc w procedurze autoryzacji i biorąc udział w głosowaniu na forum Unii Europejskiej, rząd wyraża stanowisko negatywne, głosując przeciwko wprowadzaniu do obrotu z możliwością uprawy nowych roślin genetycznie zmodyfikowanych. Rząd zadeklarował, że będzie: „starał się pozyskać przychylność innych państw członkowskich Unii Europejskiej w celu zmiany prawa Unii Europejskiej w tym zakresie. Ponadto w obowiązujących przepisach prawnych, jak też w przepisach tworzonych, w dostępnych do tego granicach prawa, rząd dokona zmian umożliwiających ograniczenie stosowania organizmów genetycznie zmodyfikowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a podczas procedury dopuszczania do obrotu na terytorium Unii Europejskiej nowych produktów genetycznie zmodyfikowanych Polska będzie każdorazowo głosowała przeciw wprowadzeniu do obrotu takich produktów”.

Dla ministra środowiska problem organizmów genetycznie zmodyfikowanych, a w szczególności ich wprowadzania do środowiska jest niezwykle istotny. Istniejące ramy prawne umożliwiają ograniczanie upraw GMO jedynie w odniesieniu do konkretnego przypadku, kiedy pozyska się dowody naukowe świadczące o braku bezpieczeństwa GMO dla zdrowia ludzi lub środowiska, co wymaga długiego czasu i znacznych środków finansowych. To rozwiązanie nie wychodzi naprzeciw oczekiwaniom społecznym w wielu państwach członkowskich, również w Polsce. Kwestia uprawy GMO niesie bowiem ze sobą konkretne zagrożenia środowiskowe, ale również ekonomiczne, których nie da się ze względu na specyfikę regionalną państw członkowskich rozwiązać na poziomie UE. Z tych powodów Polska będzie w trakcie swojego przewodnictwa w Radzie UE kontynuować pracę prezydencji belgijskiej oraz węgierskiej nad projektem nowego aktu prawnego zmieniającego dyrektywę 2001/18/WE, w zakresie umożliwienia państwu członkowskim ograniczenia lub zakazania uprawy organizmów genetycznie zmodyfikowanych na swoim terytorium.

Inną kwestią jest wprowadzanie do obrotu oraz znakowanie żywności genetycznie zmodyfikowanej. Organem kompetentnym w tej sprawie w Polsce jest główny inspektor sanitarny, a zagadnienie jest uregulowane przepisami znajdującymi się w rozporządzeniach wspólnotowych:

- rozporządzeniu (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r.

w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy oraz

— rozporządzeniu (WE) nr 1830/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie możliwości śledzenia i znakowania organizmów genetycznie zmodyfikowanych oraz możliwości śledzenia żywności i produktów paszowych wyprodukowanych z organizmów genetycznie zmodyfikowanych zmieniającym dyrektywę 2001/18/WE.

Jeżeli określony organizm genetycznie zmodyfikowany zostaje dopuszczony do obrotu jako żywność lub pasza, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1829/2003, może znajdować się na rynku Unii Europejskiej, a więc również na polskim rynku, pod warunkiem jego odpowiedniego oznakowania. Powyższe rozporządzenia obowiązują wprost we wszystkich państwach członkowskich UE i w związku z tym Polska, będąc członkiem UE, jest zobligowana do przestrzegania przepisów tych rozporządzeń. Postępowanie wbrew zasadom określonym w ww. rozporządzeniach skutkuje skierowaniem przez Komisję Europejską skargi do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Możliwe jest natomiast aktywne działanie ze strony państw członkowskich UE w trakcie procedury autoryzacji określonego GMO.

Jednym z etapów procedury autoryzacji, określonej w rozporządzeniu nr 1829/2003, jest naukowa ocena wniosku na wprowadzenie do obrotu żywności i/lub pasz zawierających, składających się lub wyprodukowanych z określonego GMO, która jest przeprowadzana przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA). W czasie przeprowadzania oceny naukowej wniosku odbywają się 3-miesięczne konsultacje z kompetentnymi instytucjami państw członkowskich UE (w Polsce m.in. z Instytutem Żywności i Żywienia), w trakcie których można zgłaszać wszelkie uwagi. Rozpatrywane są przede wszystkim aspekty natury naukowej, które są następnie dokładnie analizowane przez EFSA. Proces naukowej oceny wniosku kończy się wydaniem opinii, a następnie przekazaniem jej do wnioskodawcy, Komisji Europejskiej oraz państw członkowskich UE. Komisja Europejska, zgodnie z dalszymi etapami procedury, przygotowuje projekt decyzji na wprowadzenie określonego GMO z przeznaczeniem na żywność lub pasze, którego dotyczy dany wniosek. Projekt decyzji jest następnie przedkładany do konsultacji i głosowany na forum Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt (Standing Committee on Food Chain and Animal Health – SCFCAH), który jest jednym z licznych komitetów Komisji Europejskiej. Podczas dotychczasowych głosowań tego rodzaju decyzji na forum komitetu nie dochodziło do ostatecznego rozstrzygnięcia (brakowało kwalifikowanej większości głosów za przyjęciem lub odrzuceniem danego projektu decyzji), dlatego też decyzje były w następnym etapie głosowane na forum Rady Unii Europejskiej. Przed głosowaniem na posiedzeniu Rady UE konieczne jest przygotowanie w każdym państwie członkowskim UE oficjalnego stanowiska rządu w odniesieniu do danej decyzji. W Polsce

stanowiska rządu dotyczące projektów decyzji w sprawie wprowadzenia do obrotu organizmu genetycznie zmodyfikowanego z przeznaczeniem na żywność były od 18 listopada 2008 r. przygotowywane zgodnie z „Ramowym stanowiskiem rządu RP dotyczącym organizmów genetycznie zmodyfikowanych” i były to stanowiska negatywne.

Warunkiem niezbędnym do stosowania autoryzowanego GMO jako żywności lub paszy jest jego oznakowanie zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 1829/2003. W Polsce wymóg ten jest nadzorowany przez odpowiednie organy sprawujące urzędowe kontrole (m.in. Państwową Inspekcję Sanitarną, Inspekcję Handlową, Inspekcję Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych).

Nie można obecnie kategorycznie stwierdzić, że żywność genetycznie zmodyfikowana jest w pełni bezpieczna, zwłaszcza w kontekście skutków długofalowych (brak takich badań). Nawet pozytywne opinie Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA), rekomendujące wprowadzenie do obrotu określonego produktu żywnościowego zawierającego lub składającego się z GMO, zawierają formułę następującej treści: „wprowadzenie do obrotu produktów zawierających... tu nazwa GMO... zgodny/ą z opisem zawartym we wniosku, składających się z niego/niej lub z niego/niej wyprodukowanych najprawdopodobniej nie będzie miało negatywnego wpływu na zdrowie człowieka, zwierząt ani na środowisko naturalne, w kontekście zamierzonych zastosowań produktów”. Dlatego dyskusja na temat bezpieczeństwa spożywania żywności genetycznie zmodyfikowanej powinna być kontynuowana, a do czasu wyjaśnienia wszystkich wątpliwości Polska będzie się opowiadać przeciwko wprowadzaniu do obrotu produktów spożywczych składających się lub zawierających GMO.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Maćkowiak-Pandera

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
pośła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie inicjatywy połączenia żłobków
z przedszkolami i tworzenia centrów opieki
nad dziećmi (24220)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 31 sierpnia 2011 r., znak:

SPS-023-24220/11, dotyczące interpelacji posła Johna Abrahama Godsona w sprawie inicjatywy połączenia żłobków z przedszkolami i tworzenia centrów opieki nad dziećmi, uprzejmie informuję.

Ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. Nr 45, poz. 235), która weszła w życie 4 kwietnia 2011 r., uregulowała nie tylko organizację i funkcjonowanie żłobków, klubów dziecięcych, dziennych opiekunów czy niań. Przepisy ustawy stworzyły także możliwość funkcjonowania zespołów żłobków i klubów dziecięcych.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy gminy prowadzące żłobki lub kluby dziecięce mogą połączyć je w zespół i określić zasady działania zespołu. Jednakże połączenie nie narusza odrębności tych jednostek, jeżeli chodzi o wpis do rejestru. Innymi słowy każdy żłobek bądź klub dziecięcy jest wpisany do rejestru prowadzonego przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta właściwego ze względu na miejsce prowadzenia żłobka lub klubu dziecięcego (art. 27 ust. 1 ustawy).

Podkreślić należy, że znane są obecnie liczne przypadki nieformalnego połączenia dla celów organizacyjno-administracyjnych przedszkola i żłobka (utworzenia oddziału żłobkowego przy przedszkolu). Połączenie to nie narusza przepisów ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 odnośnie do wpisu do rejestru żłobków i klubów dziecięcych.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej monitoruje problem i dostrzega potrzebę stworzenia przepisów pozwalających na tworzenie zespołów złożonych z placówek oświatowych (przedszkola, inne formy wychowania przedszkolnego, szkoły), żłobków i klubów dziecięcych.

W VI kadencji Sejmu RP zostały wszczęte prace nad projektem ustawy, który umożliwił tworzenie zespołów żłobków i klubów dziecięcych z placówkami oświatowymi. Projekt został przedstawiony przez posłów Polskiego Stronnictwa Ludowego i był popierany przez ministra pracy i polityki społecznej.

Mając jednak na uwadze kończącą się kadencję Sejmu RP oraz zasadę dyskontynuacji prac legislacyjnych nad poselskimi projektami ustaw, prace nad tym projektem zostały przerwane.

Jednakże Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej stoi na stanowisku, że istnieje potrzeba podjęcia prac legislacyjnych w tym kierunku w nowej kadencji Sejmu RP.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie przypadków zatrucia grzybami
(24221)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24221/11, dotyczące interpelacji pana Johna Abrahama Godsona, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie przypadków zatrucia grzybami, uprzejmie informuję, co następuje.

Organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej sprawują nadzór nad przetwórniami warzywno-grzybowymi oraz nad obrotem grzybami i przetworami grzybowymi (w sklepach spożywczych, warzywniczych, hurtowniach oraz nad targowiskową sprzedażą grzybów świeżych i suszonych) zgodnie z przepisami ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914, z późn. zm.) oraz rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 17 maja 2011 r. w sprawie grzybów dopuszczonych do obrotu lub produkcji przetworów grzybowych, środków spożywczych zawierających grzyby oraz uprawnień klasyfikatora grzybów i grzyboznawcy (Dz. U. Nr 115, poz. 672).

Pod względem stosowania grzybów w produkcji żywności, szczególnie dziko rosnących, kontrolowane są także zakłady żywienia zbiorowego typu otwartego i zamkniętego. W czasie pełnienia nadzoru m.in. sprawdzane jest, czy oferowane do sprzedaży grzyby posiadają ważne atesty i są prawidłowo oznakowane.

W załączeniu uprzejmie przedstawiam zestawienie zatruć grzybami w Polsce w 2010 r. wg podziału na gatunki (tabela 1, str. 472).

Jak wynika z danych zawartych w ww. tabeli, największa liczba zachorowań po spożyciu grzybów przypada na miesiące obfitujące w grzyby, czyli sierpień i wrzesień oraz październik.

Zgodnie z ww. danymi, w 2010 r. aż 80 osób uległo zatruciu grzybami (w 2009 r. – 30 osób), w tym najwięcej, bo aż 43 przypadków spowodowanych było spożyciem muchomora sromotnikowego (w 2009 r. – 11). Ponadto zatrucia wywołały: 2 – piestrzenica kasztanowata, 2 – muchomor cytrynowy, 2 – krowiak podwinięty, 1 – muchomor czerwony, 1 – strzępiak, 1 – gołąbek i 1 – maślanka wiązkowa. Pozostałe, to zatrucia nieswoiste – 3, oraz 24 zatrucia o nieustalonej przynależności gatunkowej grzybów.

W wyniku zatrucia grzybami w 2010 r. odnotowano 7 zgonów (w 2009 r. – 3), w tym 5 – po spożyciu muchomora sromotnikowego, a w przypadku 2 osób nie można było ustalić przynależności gatunkowej grzybów, które spowodowały zatrucie.

Ponadto uprzejmie informuję, że w ramach działań profilaktycznych grzyboznawcy zatrudnieni w Państwowej Inspekcji Sanitarnej udzielają grzybiarzom

Tabela 1. Zestawienie zatruc grzybami w Polsce wg gatunków w 2010 r.

Gatunek grzybów	Miesiące												Liczba			
	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	Ognisk	Zachorowań	Osób hospitalizowanych	Zgonów
Zatrucia cytotropowe																
muchomor sromotnikowy								8	32	2	1		22	43	43	5
piestrzenica kasztanowata					2								1	2	2	—
Zatrucia neurotropowe																
krowiak podwinięty									2				2	2	2	—
muchomor czerwony						1							1	1	1	—
strzępiak							1						1	1	1	—
O działaniu gastrycznym																—
gołąbek								1					1	1	1	—
maślanka wiązkowa							1						1	1	1	—
muchomor cytrynowy								1	1				2	2	2	—
Zatrucia nieswoiste				1					2				3	3	3	—
Zatrucia gat. grzybów o nieustalonej przynależności						1		9	9	5			18	24	24	2
Razem				1	2	2	2	19	46	7	1		52	80	80	7

porad w zakresie przynależności gatunkowej grzybów, co oznacza, że każdy indywidualny zbieracz grzybów może w stacji sanitarno-epidemiologicznej uzyskać pomoc we właściwej identyfikacji grzybów.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Państwowa Inspekcja Sanitarna od wielu lat prowadzi działania edukacyjne zmierzające do zwiększenia świadomości społeczeństwa na temat bezpiecznego grzybobrania, a także wprowadzania świeżych grzybów do obrotu handlowego.

Przed rozpoczęciem sezonu grzybobrania pracownicy pionu oświaty zdrowotnej i promocji zdrowia w stacjach sanitarno-epidemiologicznych przygotowują tematyczne ulotki i broszury informacyjne oraz wystawy grzybów, na których można dowiedzieć się więcej na temat rodzajów grzybów, ich budowy oraz zasad ich rozpoznawania i zbierania. W ramach działań edukacyjnych główny inspektor sanitarny wydał zalecenia dotyczące zasad bezpiecznego grzybobrania, a także przygotował materiały edukacyjne, w tym film edukacyjny, do wykorzystania przez wszystkie stacje sanitarno-epidemiologiczne. Wszystkie informacje dotyczące bezpiecznego grzybobrania zostały zamieszczone na specjalnie przygotowanej stronie internetowej: <http://grzybyjadalne.wordpress.com/>.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie przypadków zakażeń pacjentów
w szpitalach (24222)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, znak: SPS-023-24222/11, z dnia 31 sierpnia 2011 r. interpelacją pana posła Johna Abrahama Godsona w sprawie przypadków zakażeń pacjentów w szpitalach przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Należy podkreślić, że występowanie zakażeń szpitalnych, a także niestety w ich wyniku również zgonów, nie jest zjawiskiem incydentalnym w szpitalach na całym świecie i nie da się całkowicie wyeliminować ryzyka takich powikłań leczenia szpitalnego. Ryzyko wystąpienia zakażenia jest bowiem nierozdzielnie związane z samym procesem leczniczym. Szczególnie podatne na wystąpienie zakażeń szpitalnych są osoby z obniżoną odpornością immunologiczną, tj. noworodki, osoby w podeszłym wieku, wyniszczone, chore na choroby nowotworowe, poddane leczeniu immunosupresyjnym, długotrwałemu leczeniu sterydami, chemio- i radioterapii nowotworów, z niewydolnością narządów (np. niewydolnością ne-

rek, cukrzyca, alkoholizmem), z wrodzonymi i nabytymi niedoborami odporności, rozległymi oparzeniami i zranieniami, a także poddawane bardzo inwazyjnym działaniom leczniczym (np. rozległym i długotrwałym operacjom, leczeniu w oddziałach intensywnej terapii).

Środowisko szpitalne w naturalny sposób ulega bowiem kolonizacji florą bakteryjną leczonych w szpitalu osób, w tym drobnoustrojami chorobotwórczymi. Tak więc, o ile nie można uniknąć występowania drobnoustrojów chorobotwórczych w środowisku szpitalnym, to należy podejmować działania zapobiegające szerzeniu się zakażeń tymi drobnoustrojami na innych leczonych w szpitalu chorych.

Należy podkreślić, że działania służące zapobieganiu zakażeniom szpitalnym jedynie w ograniczonym zakresie mogą być osiągnięte przez działania organów administracji publicznej, w tym przez ministra zdrowia.

Konieczne działania zapobiegające szerzeniu się zakażeń szpitalnych powinny podejmować przede wszystkim same szpitale. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych w szpitalach zostały powołane zespoły kontroli zakażeń szpitalnych prowadzące nadzór nad zakażeniami w szpitalu oraz komitety kontroli zakażeń szpitalnych będące ciałem doradczym kierownika szpitala w zakresie zwalczania zakażeń w szpitalu. Kierownicy zakładów opieki zdrowotnej są zobowiązani do wdrażania i zapewniania funkcjonowania systemu zapobiegania i zwalczania zakażeń szpitalnych postępowania przeciwdziałającego szerzeniu się zakażeń w szpitalu poprzez:

1) powołanie i nadzór nad działalnością zespołu i komitetu kontroli zakażeń szpitalnych,

2) sprawowanie bieżącego nadzoru nad stanem higieny w szpitalu,

3) ocenę ryzyka i monitorowanie występowania zakażeń szpitalnych i drobnoustrojów chorobotwórczych tzw. alarmowych,

4) wprowadzenie systemu wykonywania badań, identyfikacji i rejestracji szczepów bakteryjnych występujących w szpitalu, ze szczególnym uwzględnieniem szczepów wielolekoopornych, kolonizujących środowisko szpitalne i organizmy hospitalizowanych w nim osób,

5) rejestrację zakażeń szpitalnych i występujących w szpitalu drobnoustrojów chorobotwórczych tzw. alarmowych,

6) raportowanie właściwemu państwowemu inspektorowi sanitarnemu o bieżącej sytuacji epidemiologicznej szpitala,

7) organizację udzielania świadczeń zdrowotnych w sposób zapewniający:

— skuteczną sterylizację narzędzi i materiałów medycznych,

— stosowanie środków ochrony indywidualnej i zbiorowej,

— warunki do izolacji osób szczególnie podatnych na zakażenie od innych chorych lub izolacji osób z zakażeniami od osób zdrowych,

— kontrolę stosowanych metod leczenia (szczególnie przez tworzenie szpitalnych programów antybiotykoterapii w celu ograniczania lekooporności występujących w środowisku szpitalnym drobnoustrojów).

Administracyjne działania organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej wynikające z kompetencji przewidzianych w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 234, poz. 1570, z późn. zm.), polegające na wstrzymywaniu funkcjonowania szpitala bądź oddziału szpitalnego, są podejmowane tylko w tych sytuacjach, gdy podejmowane przez zespoły kontroli zakażeń szpitalnych własne działania szpitala służące likwidacji zagrożenia epidemiologicznego są nieskuteczne lub nie są podejmowane wcale. Państwowa Inspekcja Sanitarna w pierwszej kolejności współpracuje i wspiera merytorycznie działania podejmowane przez zespoły kontroli zakażeń służące zwalczaniu zakażeń szpitalnych.

Do działań mogących skutkować poprawą sytuacji epidemiologicznej dotyczącej zakażeń w polskich szpitalach należy w pierwszej kolejności zaliczyć następujące działania:

1. Opracowanie i wdrożenie procedur takiego sposobu udzielania wszelkich świadczeń zdrowotnych, aby minimalizować ryzyko szerzenia się zakażeń.

Procedury takie są obecnie tworzone i wdrażane zwłaszcza przez szpitale poddawane dobrowolnej akredytacji w ramach oceny systemu jakości przez centrum monitorowania jakości w ochronie zdrowia jako jednostkę akredytującą. Jak już wyjaśniono wcześniej, tworzenie i wdrażanie procedur służących przeciwdziałaniu zakażeniom w szpitalach jest obowiązkowe. Ustawa o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi nakłada na kierowników zakładów opieki zdrowotnej, osoby wykonujące zawody medyczne poza zakładami opieki zdrowotnej oraz inne osoby udzielające świadczeń zdrowotnych generalny obowiązek podejmowania działań zapobiegających szerzeniu się zakażeń i chorób zakaźnych obejmujących:

— ocenę ryzyka wystąpienia zakażenia związanego z wykonywaniem świadczeń zdrowotnych;

— monitorowanie występowania tzw. drobnoustrojów alarmowych i zakażeń związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych;

— opracowanie, wdrożenie i nadzór, w tym dokumentowanie, stosowania procedur zapobiegania zakażeniom i chorobom zakaźnym związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych, w tym procedur dekontaminacji skóry i błon śluzowych lub innych tkanek, wyrobów medycznych, sprzętu medycznego oraz powierzchni pomieszczeń i urządzeń.

2. Poprawa warunków sanitarno-higienicznych udzielania świadczeń zdrowotnych w polskich szpitalach.

Rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 2 lutego 2011 r. w sprawie wymagań, jakim powinny odpowiadać pod względem fachowym i sanitarnym pomieszczenia i urządzenia zakładu opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 31, poz. 158), nakłada obowiązek zapewnienia w zakładzie opieki zdrowotnej stałego zaopatrzenia w sterylne narzędzia i materiały. Określa ponadto warunki, jakie powinny spełniać pomieszczenia i urządzenia, w których udzielane są świadczenia zdrowotne. Zgodnie z ww. rozporządzeniem do dnia 31 czerwca 2016 r. szpitale mają obowiązek dostosować pomieszczenia i urządzenia do wymogów określonych w rozporządzeniu. Do dnia 30 czerwca 2012 r. szpitale są zobowiązane przedstawić organowi prowadzącym rejestr zakładów opieki zdrowotnej (województwie) „Program dostosowania zakładu opieki zdrowotnej do wymagań określonych ww. rozporządzeniem” – pozytywnie zaopiniowany przez odpowiedniego państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego. Niezwykle istotną rolę w poprawie warunków sanitarno-higienicznych udzielania świadczeń zdrowotnych powinny odegrać organy założycielskie szpitali. Placówki ochrony zdrowia wymagają bowiem niejednokrotnie gruntownej modernizacji i wyposażenia w nowoczesny sprzęt. Możliwości sfinansowania działań modernizacyjnych w szpitalach ze środków wpływających za realizację świadczeń zdrowotnych w ramach umów z Narodowym Funduszem Zdrowia są bowiem ograniczone wobec wieloletnich zaniedbań w tym zakresie i już istniejącego zadłużenia szpitali.

3. Szacowanie kosztów leczenia zakażeń szpitalnych w ogólnych kosztach funkcjonowania szpitali.

Należy podkreślić, że skuteczność zapobiegania zakażeniom szpitalnym będzie w coraz większym stopniu rzutować na szacunki kosztów działalności szpitala. Zapobieganie zakażeniom szpitalnym zmniejsza bowiem koszty związane z koniecznością leczenia powikłań będących ich skutkiem. Zakażenie szpitalne wydłuża pobyt chorego w oddziale, a z uwagi na często występujące zjawisko wielolekooporności szczepów bakteryjnych bytujących w zakładach opieki zdrowotnej, leczenie tych zakażeń prowadzone jest zwykle z zastosowaniem drogich antybiotyków. W sposób znaczący rosną również koszty odszkodowań zasądzanych od szpitali przez sądy na rzecz osób poszkodowanych w wyniku zakażenia w szpitalu. Coraz większa świadomość dyrektorów szpitali nt. finansowych skutków występowania zakażeń ma także niewątpliwy wpływ na poprawę higieniczno-sanitarnych warunków leczenia pacjentów w szpitalach. Poprawa organizacji udzielania świadczeń zdrowotnych i skracanie czasu pobytu chorego w szpitalu zmniejsza ryzyko kolonizacji organizmu drobnoustrojami chorobotwórczymi obecnymi w środowisku szpitala, przez co pośrednio przyczynia się do zmniejszenia ryzyka wystąpienia zakażeń szpitalnych.

4. Utrwalenie w świadomości menedżerów oraz kadry medycznej roli problematyki zakażeń w szpitalu, metod zapobiegania im oraz roli, jaką w tym zakresie mają do odegrania wszystkie zaangażowane w diagnostykę i leczenie osoby.

Zagadnienie zakażeń szpitalnych jest uwzględniane w programach nauczania lekarzy i pielęgniarek oraz osób zarządzających lecznictwem. To właśnie m.in. dzięki temu wiele szpitali dąży do ograniczania ryzyka zakażeń. Dyrektorzy tych placówek i personel medyczny starają się uzyskać m.in. akredytację jakości świadczonych usług medycznych, w tym również dla wdrażanych odpowiednich procedur postępowania i standardów sanitarno-higienicznych, które w znacznej mierze ograniczają ryzyko zakażeń wewnątrzszpitalnych.

Konieczne jest dalsze utrwalenie roli diagnostyki mikrobiologicznej w identyfikacji źródeł zakażeń, drobnoustrojów chorobotwórczych i określaniu wrażliwości drobnoustrojów na antybiotyki, co powodować będzie szybkie wdrażanie skutecznych metod leczenia zakażeń szpitalnych i zmniejszenia ich negatywnych skutków. Dobrym wskaźnikiem jakości nadzoru mikrobiologicznego nad zakażeniami w szpitalu jest wskaźnik liczby wykonywanych diagnostycznych badań mikrobiologicznych w przeliczeniu na 1 łóżko szpitalne w ciągu roku. Przyjmuje się, że w szpitalu powinno być wykonywane ok. 100 badań/łożko/rok. Informacje uzyskane w trakcie kontroli sanitarnych oraz dane z wybranych ośrodków naukowych zajmujących się problematyką zakażeń szpitalnych wskazują, że dla większości oddziałów w Polsce wskaźnik ten jest zbyt niski. Jedynie niektóre oddziały, tj. takie, w których zagrożenie zakażeniami szpitalnymi występuje z największym natężeniem (np. oddziały noworodkowe, oddziały intensywnej terapii), wykonują badania mikrobiologiczne w ilości ok. 60 badań/łożko/rok. Sytuacja ta musi w najbliższych latach ulec zdecydowanej poprawie.

Podejmowane przez resort zdrowia wielokierunkowe działania pozwoliły na zmniejszenie częstości występowania zakażeń wirusowych, np. wirusem zapalenia wątroby typu B lub typu C, których znaczna część była skutkiem zakażeń szpitalnych. Wpływ na to miały:

- poprawa w zakresie sterylizacji (zaniechano stosowania zawodnej metody sterylizacji suchym powietrzem na rzecz sterylizacji parowej),

- powszechne stosowanie sprzętu medycznego jednorazowego użytku,

- poprawa warunków sanitarnych w szpitalach,

- doskonalenie zawodowe, w tym podniesienie kwalifikacji pielęgniarek i położnych (powszechne studia licencjackie i magisterskie),

- upowszechnienie szczepień ochronnych, np. przeciw wirusowemu zapaleniu wątroby typu B.

W odpowiedzi na zawarte w interpelacji pierwsze szczegółowe pytanie pana posła J. A. Godsona, czy są prowadzone kontrole placówek szpitalnych pod

kątem możliwości zakażenia pacjentów i na jakich zasadach, uprzejmie informuję, iż Państwowa Inspekcja Sanitarna w ramach swoich ustawowych zadań sprawuje zapobiegawczy i bieżący nadzór sanitarny nad warunkami higieniczno-sanitarnymi, jakie powinien spełniać personel medyczny, sprzęt oraz pomieszczenia, w których są udzielane świadczenia zdrowotne.

W tym zakresie już w 2004 r. główny inspektor sanitarny określił jednolite wytyczne dla pracowników Państwowej Inspekcji Sanitarnej w zakresie procedur kontrolnych. Są one aktualizowane stosownie do obowiązujących regulacji prawnych. W zakresie nadzoru sanitarno-epidemiologicznego nad zakładami opieki zdrowotnej obowiązuje zarządzenie głównego inspektora sanitarnego z czerwca 2010 r. w sprawie wzorów dokumentów stosowanych przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej przy wykonywaniu czynności kontrolnych w obszarze epidemiologii. Zarządzeniem określono m.in. jednolite formularze służące dokumentowaniu czynności kontrolnych, opisujące wszystkie zagadnienia podlegające kontroli organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

Jednocześnie zgodnie z przepisami ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654) w odniesieniu do szpitali publicznych skuteczny nadzór w całym obszarze działalności szpitala może sprawować organ go tworzący.

W związku z pytaniem pana posła J. A. Godsona dotyczącym działań ministra zdrowia informuję, że w 2010 r. minister zdrowia wykonał zawarte w ustawie o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi upoważnienia do wydania rozporządzeń dot. kontroli zakażeń szpitalnych:

— rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 27 maja 2010 r. w sprawie sposobu dokumentowania realizacji działań zapobiegających szerzeniu się zakażeń i chorób zakaźnych oraz warunków i okresu przechowywania tej dokumentacji (Dz. U. Nr 100, poz. 645),

— rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 27 maja 2010 r. w sprawie zakresu, sposobu i częstotliwości prowadzenia kontroli wewnętrznej w obszarze realizacji działań zapobiegających szerzeniu się zakażeń i chorób zakaźnych (Dz. U. Nr 100, poz. 646),

— rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 27 maja 2010 r. w sprawie kwalifikacji członków zespołu kontroli zakażeń szpitalnych (Dz. U. Nr 108, poz. 706).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie rokowań dotyczących
polskiej gospodarki (24223)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana posła Johna Abrahama Godsona w sprawie rokowań polskiej gospodarki (pismo SPS-023-24223/11), przesyłam poniższe wyjaśnienia.

Czy ministerstwo podtrzymuje swoje prognozy na najbliższe lata dotyczące polskiej gospodarki?

Pragnę uprzejmie poinformować, że szczegółowe informacje dotyczące prognozy makroekonomicznej gospodarki polskiej i jej uwarunkowań zawiera „Uzasadnienie do projektu ustawy budżetowej na 2012 r.” zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Finansów. Zgodnie ze wspomnianym dokumentem wśród najważniejszych czynników determinujących ścieżkę wzrostu gospodarczego w Polsce wymieniono sytuację ekonomiczną u głównych partnerów handlowych.

Dane dotyczące wzrostu gospodarczego w I półroczu w strefie euro, która jest głównym partnerem handlowym Polski, są niejednoznaczne. O ile w I kwartale wzrost PKB strefy euro wyniósł 0,8% (kwartał/kwartał), co było wynikiem wyraźnie lepszym od oczekiwań, to w II kwartale wskaźnik ten wzrósł zaledwie o 0,2%, czyli mniej niż oczekiwał rynek. Spadek dynamiki aktywności gospodarczej w analizowanym okresie był efektem m.in. trzęsienia ziemi w Japonii i spowodowanych tym zaburzeń w światowym łańcuchu dostaw oraz wysokich cen surowców naturalnych, co przełożyło się na wysoką inflację i negatywnie wpłynęło na dynamikę dochodów gospodarstw domowych. Opublikowane dotychczas dane dotyczące strefy euro – zwłaszcza wskaźniki koniunktury – odnoszące się do III kwartału zwiększają prawdopodobieństwo kontynuowania tendencji z II kwartału. W efekcie trudno liczyć na wyraźniejsze i trwałe ożywienie dynamiki aktywności gospodarczej w III kwartale, choć pewne odbicie tempa wzrostu po słabym II kwartale jest możliwe, zwłaszcza w Niemczech, co pokazała opublikowana 15 września br. prognoza Komisji Europejskiej dotycząca wzrostu gospodarczego w 2011 r. w siedmiu największych gospodarkach UE.

Mimo spowolnienia w II kwartale br. wzrostu gospodarczego w strefie euro polski eksport towarów i usług zaskoczył pozytywnie. Zgodnie z danymi rachunków narodowych wzrósł on w tym okresie o 4,5% w stosunku do I kwartału br. (szacunek dla danych oczyszczonych z wpływu czynników sezonowych), co było największym wzrostem w tym ujęciu od ponad czterech lat. Wzrost polskiego PKB w I półroczu wy-

niósł 4,3% (rok/rok) i mimo oczekiwanego pogorszenia koniunktury w gospodarce światowej w II półroczu nie ma obecnie podstaw do korekty prognozy wzrostu gospodarczego w Polsce, która – zgodnie z wspomnianym wyżej „uzasadnieniem” – wynosi 4,0% na 2011 r. Podobne stanowisko zajmuje Komisja Europejska, która w opublikowanych we wrześniu prognozach również utrzymała dotychczasowe oczekiwania dotyczące wzrostu PKB w Polsce w 2011 r. na poziomie 4,0%. Ewentualna korekta prognoz dotyczących lat kolejnych możliwa będzie po uzyskaniu większej ilości informacji dotyczących prognoz dla gospodarki światowej przygotowanych przez instytucje międzynarodowe. Zgodnie z harmonogramem KE i OECD, spotkania prognostyczne dotyczące korekty prognoz przygotowanych wiosną bieżącego roku przewidziane są na koniec października 2011 r. Uzyskane podczas tych spotkań informacje pozwolą na bardziej wnikliwą ocenę skali oraz struktury oczekiwanego spowolnienia, co może być podstawą ewentualnej korekty oficjalnych prognoz Ministerstwa Finansów. W chwili obecnej taka korekta byłaby przedwczesna i w niewłaściwej skali.

Jakie mechanizmy zostały uruchomione przez ministerstwo w celu zabezpieczenia Polski przed skutkami globalnego kryzysu?

Najlepszym sposobem zapewnienia trwałego i zrównoważonego wzrostu gospodarczego, a w konsekwencji ochrony gospodarki przed szokami zewnętrznymi, jest optymalna kombinacja prowadzonej polityki pieniężnej i fiskalnej (tzw. policy mix). Powinna ona sprzyjać osiągnięciu równowagi wewnętrznej i zewnętrznej gospodarki.

Celem polityki pieniężnej, realizowanej przez Narodowy Bank Polski, jest utrzymanie stabilnego poziomu cen, przy jednoczesnym wspieraniu polityki gospodarczej rządu, o ile nie ogranicza to celu podstawowego. Dokonane w bieżącym roku zacieśnienie monetarne (czterokrotne podwyżki stóp procentowych łącznie o 1 punkt procentowy) będzie sprzyjać zakotwiczeniu oczekiwań inflacyjnych i powrotowi inflacji do celu w miarę wygasania wpływu szoków podażowych.

Z kolei w zakresie polityki fiskalnej, za którą odpowiedzialny jest rząd, obecnie najważniejszym wyzwaniem jest redukcja nadmiernego deficytu w sposób wiarygodny i trwały. Powyższy cel jest wpisany w szereg działań naprawczych i stabilizacyjnych związanych z prowadzoną w Polsce konsolidacją finansów publicznych.

W celu zmniejszenia nierównowagi fiskalnej rząd podjął prace nad pakietem reform, którego wdrożenie pozwoli równocześnie utrzymać relatywnie wysokie tempo wzrostu gospodarczego. Należy podkreślić, że z prognozowanych efektów działań konsolidacyjnych na lata 2011–2012 wynoszących 4,6% PKB jedynie 0,8 pkt proc. wynika ze wzrostu stawek podatkowych, ograniczenia ulg i innych zmian podatkowych. Jednym z istotniejszych elementów konsolidacji będzie także wprowadzenie trwałej reguły wy-

datkowej, która ma zapewnić, po wcześniejszym obniżeniu deficytu, stabilizację salda sektora instytucji rządowych i samorządowych na poziomie średniookresowego celu budżetowego (deficyt na poziomie 1% PKB).

Do najważniejszych zmian legislacyjnych mających na celu stabilizację sytuacji sektora finansów publicznych oraz zapobieżenie przekroczeniu przez dług publiczny prognozy 55% PKB należy zmiana ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw z dnia 16 grudnia 2010 r., która weszła w życie z dniem 1 stycznia br. Wprowadza ona m.in. następujące zmiany:

- wzmocnienie systemu zarządzania płynnością budżetu państwa, polegające na obowiązku lokowania przez jednostki sektora finansów publicznych wolnych środków na rachunku ministra finansów; działania te stanowią zmianę systemową prowadzącą do zwiększenia efektywności zarządzania aktywami sektora; ich wynikiem będzie zmniejszenie potrzeb pożyczkowych o wykorzystane wolne środki jednostek sektora finansów publicznych, jak również obniżenie poziomu państwowego długu publicznego i kosztów obsługi długu Skarbu Państwa, przy zachowaniu samodzielności jednostek w dysponowaniu środkami niezbędnymi na realizację ich zadań; w projekcie ustawy budżetowej na 2012 r. przyjęto, że z tytułu konsolidacji zarządzania płynnością potrzeby pożyczkowe budżetu państwa w 2011 r. zmniejszą się o 17,8 mld zł; na koniec lipca br. stan wolnych środków jednostek sektora na rachunku ministra finansów wyniósł 23,2 mld zł, z czego 20,3 mld zł stanowiły depozyty terminowe;

- wprowadzenie wydatkowej reguły dyscyplinującej w celu osiągnięcia trwałej stabilności finansów publicznych, która polega na ograniczeniu kwoty wydatków publicznych państwa do poziomu tempa inflacji powiększonej o 1 pkt proc.;

- wzmocnienie procedur ostrożnościowych, gdy relacja państwowego długu publicznego do PKB przekracza 55%, polegające m.in. na:

- dokonywaniu przez Radę Ministrów przeglądu obowiązujących przepisów w celu przedstawienia propozycji rozwiązań prawnych mających wpływ na poziom dochodów budżetu państwa,

- okresowym zwiększeniu stawek podatku od towarów i usług,

- ograniczeniu możliwości zaciągania nowych zobowiązań na przygotowanie inwestycji przez organy administracji rządowej do inwestycji współfinansowanych z udziałem środków z UE.

Ponadto zgodnie z ustawą o finansach publicznych od dnia 1 stycznia 2011 r. obowiązują zasady zrównoważonego budżetu bieżącego jednostek samorządu terytorialnego, a od 2014 r. zacznie obowiązywać system indywidualnych limitów dotyczących zaciągania długu, uzależniających możliwą wysokość zadłużenia poszczególnych jednostek od zdolności do jego spłaty.

Dodatkowo, istotne znaczenie dla ograniczenia przyrostu długu publicznego, w tym zmniejszenia

jego relacji do PKB, będą miały przeprowadzone przez rząd zmiany w systemie emerytalnym. Zgodnie z ustawą z dnia 25 marca 2011 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem systemu ubezpieczeń społecznych, od początku maja 2011 r. nastąpiło zmniejszenie składki przekazywanej przez ZUS do OFE z 7,3% początkowo do 2,3%, a docelowo od 2017 r. do 3,5% podstawy składki emerytalnej. Pozostała część dotychczasowej składki zostanie zaevidencjonowana w ZUS na specjalnych indywidualnych subkontach i przekazana do wydzielonego funduszu zarządzanego przez ZUS w celu sfinansowania bieżących wypłat. Ponadto ustawa wprowadziła ulgi podatkowe dla dodatkowo oszczędzających na indywidualnym koncie zabezpieczenia emerytalnego. Zgodnie z uzasadnieniem ustawy, łączny spadek potrzeb pożyczkowych z tytułu wprowadzonych zmian wyniesie w latach 2011–2020 ok. 195 mld zł, tj. ok. 7,7% PKB w 2020 r.

Realizacja zaplanowanej konsolidacji fiskalnej wzmocni wiarygodność i fundamenty polskiej gospodarki. Pozwoli również na uniknięcie ryzyka związanego z przekroczeniem przez dług publiczny drugiego progu ostrożnościowego (55% PKB).

Poziom długu publicznego w Polsce, zarówno liczonego wg metodologii krajowej państwowy dług publiczny (PDP) jak i metodologii unijnej (ESA'95) dług sektora instytucji rządowych i samorządowych, pomimo wzrostu w ostatnim okresie, nie przekroczył poziomu 55% PKB, a więc drugiego progu ostrożnościowego zapisanego w ustawie o finansach publicznych, i kształtuje się znacznie poniżej progu 60% określonego w konstytucji oraz w traktacie z Maastricht.

Zgodnie z przyjętą we wrześniu 2010 r. przez Radę Ministrów i przekazaną Sejmowi wraz z uzasadnieniem projektu ustawy budżetowej na 2011 r. „Strategią zarządzania długiem sektora finansów publicznych w latach 2011–2014”, relacja państwowego długu publicznego do PKB w horyzoncie strategii utrzymywać się będzie poniżej progu 55%. Na koniec 2010 r. relacja państwowego długu publicznego w stosunku do PKB wyniosła 52,8%. W 2011 r. w związku z wynikającą ze wzrostu niepewności deprecjacją złotego relacja ta jeszcze wzrosła, jednak od 2012 r. poziom długu publicznego, zarówno liczonego zgodnie z metodologią krajową jak i unijną, dzięki wprowadzanej przez rząd konsolidacji od 2012 r. zacznie się wyraźnie obniżać.

Szczegółowe informacje oraz działania mające na celu zmniejszenie poziomu deficytu oraz ograniczenie przyrostu długu publicznego na rok 2011 i lata następne zawierają: „Program konwergencji – aktualizacja 2011”, przyjęty 26 kwietnia 2011 r. przez Radę Ministrów, który jest dostępny na stronie internetowej Ministerstwa Finansów pod adresem: <http://www.mf.gov.pl/dokument.php?const=1&dzial=90&i-d=239661>, oraz Wieloletni Plan Finansowy Państwa 2011–2014, przyjęty 5 kwietnia 2011 r. przez Radę Ministrów, który jest dostępny na stronie internetowej Ministerstwa Finansów pod adresem: <http://>

www.mf.gov.pl/index.php?const=6&dzial=330&wy-sw=4&sub=sub20

Instrumentem wspierającym stabilizację polskiej gospodarki jest elastyczna linia kredytowa (FCL) udostępniona Polsce przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy (MFW). W 2009 r. odegrała ona istotną rolę z punktu widzenia zewnętrznej stabilności polskiej gospodarki, ochrony wartości polskiej waluty oraz wsparcia wiarygodności Polski na międzynarodowych rynkach finansowych. Instrument ten jest pomocny w szczególności w okresie kryzysu na światowych rynkach finansowych i zagrożenia stabilności finansów publicznych niektórych krajów Unii Europejskiej, w tym krajów ze strefy euro.

W okresie kryzysu świadomość uczestników rynku o możliwości skorzystania przez Polskę ze środków FCL pomaga rządowi utrzymać dostęp do finansowania rynkowego i sprzyja obniżaniu premii za ryzyko na rynkach finansowych, a tym samym zmniejszeniu kosztów obsługi zadłużenia zagranicznego. Jednocześnie odegrała ważną rolę jako instrument sprzyjający stabilizowaniu wartości polskiej waluty, pełniąc rolę pozytywnego sygnalizatora dobrej kondycji naszej gospodarki. W rezultacie inwestorzy zagraniczni utrzymali swoje zainteresowanie lokowaniem funduszy w Polsce.

W grudniu 2010 r. elastyczna linia kredytowa udostępniona Polsce została przedłużona na okres kolejnych dwóch lat, a jednocześnie została zwiększona jej kwota do 30 mld USD.

Stabilizacji sytuacji na rynkach finansowych sprzyja także prowadzona przez Ministerstwo Finansów regularna sprzedaż bezpośrednio na krajowym rynku walutowym części środków walutowych z funduszy Unii Europejskiej. Rynkowa wymiana środków unijnych jest dokonywana za pośrednictwem Banku Gospodarstwa Krajowego. Zgodnie z ogłoszonymi zasadami, bieżąca wartość wymiany zależy od płynności rynku walutowego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Dominik

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
pośła Johna Abrahama Godsona**

w sprawie przepustek dla pacjentów (24224)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pośła Johna Abrahama Godsona, przeka-

zaną przy piśmie, znak: SPS-023-24224/11, dotyczącą kwestii związanych z możliwościami udzielania przepustek pacjentom przebywającym w szpitalu, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.) osoba z zaburzeniami psychicznymi leczona w szpitalu psychiatrycznym może uzyskać zgodę ordynatora (lekarza kierującego oddziałem) na okresowe przebywanie poza szpitalem bez wypisywania jej z zakładu, jeżeli nie zagraża to jej życiu albo życiu lub zdrowiu innych osób.

W pozostałych przypadkach obowiązujące przepisy nie regulują kwestii udzielania przepustki w trakcie leczenia w szpitalu, w szczególności nie jest jasna kwestia uwzględnienia woli pacjenta czy też odpowiedzialności za jego stan zdrowia w trakcie pobytu poza szpitalem. Wydaje się, że w przypadku niektórych podmiotów leczniczych udzielających stacjonarnych i całodobowych świadczeń zdrowotnych, np. zakładów opiekuńczo-leczniczych czy zakładów pielęgnacyjno-opiekuńczych, umożliwienie pacjentom czasowego przebywania poza placówką, bez konieczności wypisywania, jest celowe i zasadne. Trudniej jest znaleźć uzasadnienie dla tego rodzaju rozwiązania w szpitalu, gdzie czas pobytu pacjenta jest krótszy, niezbędny dla udzielenia świadczenia zdrowotnego. Jeśli jednak istnieją okoliczności uzasadniające wydanie takiej przepustki, a stan zdrowia pacjenta nie stoi temu na przeszkodzie, przypadek taki powinien zostać odnotowany w dokumentacji indywidualnej pacjenta. Kwestia udzielania przepustki powinna być szczegółowo określona w regulacjach wewnętrznych podmiotu leczniczego.

Odnosnie do drugiego zagadnienia chciałbym zwrócić uwagę, że w polskim systemie ochrony zdrowia, podobnie jak w innych krajach europejskich, nigdy nie finansowano łóżek szpitalnych, nawet w systemie budżetowym obowiązującym przed transformacją w 1989 r. Aktualnie Narodowy Fundusz Zdrowia rozlicza świadczenia zgodnie z zasadą jednorodnych grup pacjentów, płacąc za wykonanie określonych procedur medycznych w ramach zawartej ze świadczeniodawcą umowy.

Chciałbym zapewnić, że głównym motywem wszystkich działań podejmowanych przez ministra zdrowia jest dobro pacjentów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 14 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

w sprawie kar za przeklinanie (24225)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona z dnia 29 sierpnia 2011 r. w sprawie kar za przeklinanie, przesłaną przy piśmie z dnia 31 sierpnia 2011 r., nr SPS-023-24225/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Norma art. 141 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2010 r. Nr 46, poz. 275, z późn. zm) wprowadza odpowiedzialność za czyn zabroniony polegający na umieszczeniu w miejscu publicznym nieprzyzwoitego ogłoszenia, napisu lub rysunku albo używaniu słów nieprzyzwoitych. Sprawca powyższego wykroczenia podlega karze ograniczenia wolności, grzywny do 1500 zł albo karze nagany.

Zachowanie polegające zatem na przeklinaniu w miejscu publicznym wypełnia znamiona wskazanego wyżej wykroczenia, bowiem wyczerpuje znamię „używania słów nieprzyzwoitych”. Warto zwrócić uwagę, że ustawodawca, konstruując analizowany typ czynu zabronionego, posłużył się klasycznym znamieniem ocennym, odwołującym się do przyjętych i powszechnie akceptowanych norm kulturalno-obyczajowych. Podkreślić przy tym należy, że posługiwanie się tego rodzaju znamionami przez ustawodawcę nie jest zjawiskiem wyjątkowym. Oczywiście jest przy tym, że ustawodawca powinien jedynie wyjątkowo korzystać ze znamion ocennych przy konstruowaniu poszczególnych typów czynów zabronionych, jednak w praktyce nie zawsze da się tak opisać typ czynu zabronionego, aby był on wolny od tego rodzaju znamion. Typowym przykładem czynu zabronionego, który posługuje się znamieniem ocennym i którego nie można określić przy użyciu znamion opisowych, jest zniewaga, określona w art. 216 § 1 K.k. Fakt, że ustawodawca tak ukształtował typ przestępstwa zniewagi, że opiera się on konstrukcyjnie na znamieniu ocennym „znieważa”, nie powoduje jednak istotniejszych trudności w zakresie jego ścigania. W istocie bowiem przeciętny adresat normy prawnokarnej posiada odpowiednią wiedzę, jakiego rodzaju sformułowania czy też gesty są uznawane w danej społeczności za obraźliwe. Podobnie rzecz się przedstawia ze znamieniem „treści pornograficzne”, które również jest społecznie rozpoznawalne, a występuje na gruncie szeregu przepisów prawa karnego.

Należy zwrócić uwagę, że ustawodawca w art. 141 K.w. dążył do syntetycznego ujęcia analizowanego typu czynu zabronionego i objęcia zakresem normy prawnokarnej wszystkich zachowań, które rażąco wykraczają poza społecznie akceptowany kanon zachowań w miejscach publicznych, a polegających na

używaniu w tych miejscach słów nieprzyzwoitych. Racją penalizacji takich zachowań jest dążenie do zabezpieczenia osób przebywających w miejscach publicznych, w tym małoletnich, przed zachowaniami, które naruszają przyjęty i akceptowalny społecznie kanon zachowań, godząc w obowiązujące normy obyczajowe. Podkreślić przy tym należy, że nie ma praktycznej możliwości kazuistycznego ujęcia wskazanego typu czynu zabronionego. Należy bowiem pamiętać, że język określonego społeczeństwa jest zjawiskiem dynamicznym, w którym mogą pojawiać się nowe słowa czy zwroty, które będą godzić w dobro będące przedmiotem ochrony normy art. 141 K.w. Celowe przy tym jest określanie penalizowanych zachowań w sposób możliwie syntetyczny, a więc w sposób pozwalający objąć zakresem związane sformułowanej normy prawnej szereg zachowań godzących w tożsamy dobro prawne. Należy jednocześnie zwrócić uwagę, że znamię „używania słów nieprzyzwoitych” jest społecznie rozpoznawalne – niewątpliwie bowiem przeciętny adresat normy prawnej art. 141 K.w. jest w stanie rozpoznać znaczenie zawartego w niej zakazu.

Wskazać należy, że sprawca wykroczenia określonego w art. 141 K.w. może ponieść odpowiedzialność w trybie postępowania mandatowego. W postępowaniu tym organ uprawniony do nakładania grzywny w drodze mandatu karnego (np. funkcjonariusz Policji) może ją nałożyć m.in. wówczas, gdy ujęto sprawcę wykroczenia na gorącym uczynku lub bezpośrednio po popełnieniu wykroczenia (art. 97 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia). Funkcjonariusz zatem, jako pierwotny adresat normy sankcjonującej z art. 141 K.w., ma obowiązek dokonać analizy określonego zachowania na tle obowiązującej normy prawnej, co sprowadza się do ustalenia, czy określone słowo użyte przez sprawcę jest nieprzyzwoite. Oceny tej dokonuje się w oparciu o akceptowane w danym społeczeństwie normy kulturowe.

Podkreślenia wymaga okoliczność, że w postępowaniu mandatowym rozstrzyga się o odpowiedzialności za wykroczenie jedynie wtedy, gdy sprawca wyraża na to zgodę (art. 97 § 2 K.p.s.w.). Jeżeli natomiast sprawca kwestionuje ocenę dokonaną przez funkcjonariusza, i tym samym twierdzi, że użyte przez niego sformułowania nie były nieprzyzwoite lub nie zostały wypowiedziane w miejscu publicznym, bądź też gdy nie zgadza się z zaproponowaną przez funkcjonariusza wysokością grzywny może odmówić przyjęcia mandatu. W takiej sytuacji, w wypadku wniesienia wniosku o ukaranie, sprawa zostanie rozpoznana przez sąd.

W razie nieprzyjęcia mandatu osoba obwiniona o popełnienie wykroczenia ma więc zagwarantowane prawo do sądu. Nie ma zatem zagrożenia, że nietrafna ocena zachowania dokonana przez funkcjonariusza organu uprawnionego do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego prowadzić będzie do nałożenia kary za zachowanie, które nie jest penalizo-

wane na podstawie art. 141 Kodeksu wykroczeń, lub też do wymierzenia kary grzywny, której surowość nie znajduje uzasadnienia w społecznej szkodliwości czynu, stanowiącego podstawę jej nałożenia, oraz stopniu winy jego sprawcy.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie wysokości peronów kolejowych
(24226)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację nr SPS-023-24226/11 posła Johna Abrahama Godsona w sprawie wysokości peronów kolejowych przedstawiam stosowne informacje.

W zakresie wysokości peronów kolejowych w Polsce obowiązują obecnie trzy regulacje:

— decyzja Komisji nr 2011/275/WE z dnia 26 kwietnia 2011 r. dotycząca technicznej specyfikacji interoperacyjności podsystemu „Infrastruktura” transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych (Dz. Urz. UE L 126 z 14.05.2011, str. 53) – (TSI INF);

— decyzja Komisji nr 2008/164/WE z dnia 21 grudnia 2007 r. dotycząca technicznej specyfikacji interoperacyjności w zakresie „Osoby o ograniczonej możliwości poruszania się” transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnej i transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości (Dz. Urz. UE L 64 z 07.03.2008, str. 72) – (TSI PRM – Technical Specification Accessibility for People with Reduced Mobility).

— rozporządzenie ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 10 września 1998 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle kolejowe i ich usytuowanie (Dz. U. z dnia 15 grudnia 1998 r.).

Wartości nominalne dotyczące wysokości peronów zawarte w TSI INF, TSI PRM oraz w przytoczonym rozporządzeniu są takie same i wynoszą: 550 mm oraz 760 mm powyżej powierzchni tocznej szyn (dozwolone są dwie wartości).

W opisanej przez pana sytuacji różnica pomiędzy wysokością podłogi wagonu a wysokością peronu wynosi 21 cm. Różnica ta mieści się w wartościach dopuszczalnych zawartych w TSI PRM.

Realizacja wymogów zawartych w TSI PRM ma zapewnić udogodnienia dla osób poruszających się na

wózkach, matek z dziećmi i osób starszych na terenie obiektów infrastrukturalnych oraz ułatwi im poruszanie się w przestrzeni peron-wagon, a także pozwoli na wygodną i bezpieczną podróż w wagonie. TSI PRM stosuje się w Polsce od dnia 1 lipca 2008 r. W efekcie działania inwestycyjne związane z remontami i modernizacją linii kolejowych prowadzone przez zarządców infrastruktury kolejowej w Polsce realizowane są zgodnie z wymogami zawartymi w tej specyfikacji. Działania te dotyczą szeroko rozumianej infrastruktury towarzyszącej, tj. peronów i ich wyposażenia, wiat peronowych, dróg dojścia podróżnych do peronu, informacji dla podróżnych.

Podstawowy problem w tym zakresie dotyczy potrzeby wyeliminowania wielu barier, jakie mogą napotkać osoby na wózkach inwalidzkich, osoby starsze, z ciężkim lub nieporęcznym bagażem, z dziećmi, niskiego wzrostu, kobiet w ciąży itp. Przyczyną takiego stanu (barier) były i są wieloletnie zaniedbania oraz brak odpowiednich regulacji. Integracja z Unią Europejską wymusiła na Polsce dostosowywanie się do wielu niefunkcjonujących wcześniej wymogów.

Wiek kolejowych obiektów budowlanych w Polsce wynosi często 20 i więcej lat. Proces ich dostosowywania do potrzeb osób o ograniczonej możliwości poruszania się trwa, a szybkość jego realizacji zależy w ścisły sposób od realizacji procesu inwestycyjnego na sieci kolejowej. Wdrożenie rozwiązań zawartych w TSI PRM w zakresie infrastruktury kolejowej szacuje się na około 30–40 lat. Poprawa dostępności infrastruktury kolejowej dla pasażerów odbywa się poprzez przygotowanie modernizacji linii kolejowych wraz z przystankami osobowymi, z uwzględnieniem:

- budowy pochylni lub wind o różnych konstrukcjach – przy przejściach pod torami;
- budowy zejść i zjazdów z peronów o pochyleniu dostępnym np. dla wózków inwalidzkich;
- przebudowy istniejących już peronów;
- modernizacji i budowy nowych przejść podziemnych;
- budowy podjazdów;
- wprowadzania właściwego oznakowania, np. piktogramów.

Opracowana dokumentacja budowlana na modernizację linii kolejowej musi być nie tylko zgodna z wymaganiami prawa budowlanego, ale także zapewniać niezbędne warunki do korzystania z obiektów użyteczności publicznej przez osoby z ograniczoną możliwością poruszania się, w szczególności z dysfunkcjami fizycznymi. Dlatego też w specyfikacjach istotnych warunków zamówienia przygotowywanych dla projektów umieszczane są stosowne zapisy obligujące wykonawców do spełnienia wymagań i warunków określonych w obowiązujących przepisach Unii Europejskiej.

Wyrażając podziękowania za zainteresowanie problemem pasażerów kolei, należy stwierdzić że, przytoczony przykład Łódzkiej Kolei Aglomeracyjnej spełnia wymagania zawarte w obowiązującym w tym

zakresie prawie. Realizowane obecnie projekty modernizacyjne uwzględniają potrzeby osób z ograniczoną możliwością poruszania się i są zgodne z wymogami decyzji Komisji Europejskiej nr 2008/164/WE z dnia 21 grudnia 2007 r. dotyczącej technicznej specyfikacji interoperacyjności w zakresie aspektu „Osoby o ograniczonej możliwości poruszania się” transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnej i transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości.

Informuję ponadto, że Ministerstwo Infrastruktury podjęło prace nad zmianą rozporządzenia ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 10 września 1998 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle kolejowe i ich użytkowanie. Projektowane zmiany dotyczą m.in. wartości wysokości peronów. Projekt wskazuje wartość 760 mm jako wartość podstawową. W efekcie wpłynie to na ujednoczenie wysokości peronów w prowadzonych inwestycjach infrastrukturalnych, a tym samym przyczyni się do poprawy dostępności infrastruktury kolejowej dla pasażerów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 23 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie pasów ruchu drogowego
dla rowerzystów (24227)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona w sprawie pasów ruchu drogowego dla rowerów, przesłaną za pismem nr SPS-023-24227/11, poniżej przedstawiam stanowisko w tym zakresie.

W myśl przepisów ogólnych ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) pas ruchu dla rowerów jest częścią jezdni przeznaczoną do ruchu rowerów w jednym kierunku, oznaczoną odpowiednimi znakami drogowymi (art. 2 pkt 5a ustawy). Wymagania techniczne odnoszące się do oznakowania części jezdni dla potrzeb ruchu rowerowego określają przepisy pkt 7.11. załącznika nr 2 do rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszcza-

nia na drogach (Dz. U. z 2003 r. Nr 220, poz. 2181, z późn. zm.).

Należy przyjąć, że obowiązujące przepisy wyżej wymienionej ustawy Prawo o ruchu drogowym jak również rozporządzenia z dnia 3 lipca 2003 r. umożliwiają właściwym organom prawidłowe oznaczenie części infrastruktury przeznaczonej do ruchu rowerów.

Ponadto wskazać należy, iż wprowadzanie zmian mających wpływ na ruch drogowy (do których zalicza się m.in. kształtowanie układu komunikacyjnego dróg, w tym również pasów ruchu dla rowerów) wymaga podjęcia określonych działań w zakresie zarządzania ruchem. Działania te, do których należy m.in.:

- sporządzanie projektów organizacji ruchu,
- przedstawianie projektów organizacji ruchu do zatwierdzenia,
- rozpatrywanie projektów organizacji ruchu,
- zatwierdzanie organizacji ruchu,
- przekazywanie zatwierdzonej organizacji ruchu do realizacji,

realizując odpowiednio do kompetencji, na podstawie przepisów rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 23 września 2003 r. w sprawie szczególnych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem (Dz. U. Nr 177, poz. 1729), właściwy organ zarządzający ruchem oraz zarząd drogi.

Organy zarządzające ruchem określa art. 10 przywołanej wyżej ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym:

- generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad (GDDKiA) zarządza ruchem na drogach krajowych,
- marszałek województwa zarządza ruchem na drogach wojewódzkich,
- starosta zarządza ruchem na drogach powiatowych i gminnych.

Kompetencje wymienionych organów (GDDKiA, marszałka województwa oraz starosty) nie obejmują zarządzania ruchem na drogach publicznych położonych w miastach na prawach powiatu.

Natomiast organem zarządzającym ruchem na drogach publicznych położonych w miastach na prawach powiatu, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych – na podstawie przywołanych wyżej przepisów – jest prezydent miasta.

Zarządzanie ruchem na drogach wewnętrznych, w tym w strefie ruchu i strefie zamieszkania, należy do podmiotu zarządzającego tymi drogami.

Resort infrastruktury dostrzega konieczność poprawy bezpieczeństwa ruchu rowerzystów, w tym potrzebę budowy dróg rowerowych.

Z uwagi na powyższe, w oparciu o zadania zgłoszone przez poszczególne oddziały, Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad opracowała „Plan budowy ciągów pieszo-rowerowych na lata 2011–2013”. W planach tych ujęto zadania z zakresu remontów, przebudowy oraz budowy ciągów pieszo-rowerowych w oparciu o kryteria uwzględniające liczbę

wypadków, w tym liczbę zabitych i rannych z udziałem rowerzystów i pieszych. Tak przyjęty sposób klasyfikacji zadań pozwala na efektywne wykorzystanie posiadanych środków finansowych i umożliwia podejmowanie działań, w pierwszej kolejności na odcinkach dróg stwarzających największe zagrożenie dla ich użytkowników, w tym również rowerzystów. Do „Planu budowy ciągów pieszo-rowerowych w latach 2011–2013” zgłoszono 488 zadań za łączną kwotą 396 mln zł. Nie przewiduje się dodatkowych środków dla samorządów.

Odnosząc się do budowania oddzielnych pasów ruchu dla rowerzystów, resort infrastruktury popiera w pełni tę inicjatywę. Obecne przepisy techniczno-budowlane przewidują możliwość lokalizowania dróg dla rowerów (ścieżek rowerowych) w pasach dróg publicznych, a także jako samodzielne ciągi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

w sprawie podatku VAT na książki (24228)

W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 31 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24228/11, przy którym przesłana została interpelacja pana posła Johna Abrahama Godsona w sprawie podatku VAT na książki, uprzejmie informuję.

System podatku VAT w Unii Europejskiej podlega harmonizacji, co oznacza, iż państwa członkowskie zobowiązane są do przestrzegania zgodności krajowych przepisów w zakresie podatku VAT z regulacjami wynikającymi z prawa wspólnotowego, tj. z przepisów dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.). Zgodnie z przepisami ww. dyrektywy dostawa towarów i świadczenie usług podlegające VAT są, co do zasady, opodatkowane według stawki podstawowej, natomiast państwa członkowskie mogą stosować obniżoną stawkę podatku VAT w wysokości nie niższej niż 5% w odniesieniu do towarów i usług wymienionych w załączniku III do ww. dyrektywy. Załącznik ten przewiduje dla państw członkowskich możliwość stosowania obniżonej stawki VAT w odniesieniu m.in. do dostawy książek. Polska z chwilą wejścia do Unii

Europejskiej uzyskała czasową derogację w zakresie stosowania stawki 0% do dostaw niektórych książek i specjalistycznych periodyków. Derogacja ta ostatecznie wygasła z dniem 31 grudnia 2010 r. W związku z wygaśnięciem ww. derogacji, w celu zminimalizowania wzrostu cen książek i czasopism specjalistycznych po dniu 31 grudnia 2010 r., wskutek zastosowania, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej, od dnia 1 stycznia 2011 r. stawki obniżonej podatku VAT (w Polsce wynosi ona co do zasady 7%, w okresie przejściowym do 2013 r. – 8%), rząd podjął starania, by zostały one objęte po dniu 31 grudnia 2010 r. najniższą dozwoloną prawem Unii Europejskiej preferencyjną stawką podatku VAT. W wyniku podjętych działań ustawą z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578) wprowadzono z dniem 1 stycznia 2011 r. stawkę najniższą, jaką w tym zakresie Polska może zastosować, tj. 5-procentową stawkę podatku od towarów i usług na książki drukowane – wyłącznie książki oznaczone stosowanymi na podstawie odrębnych przepisów symbolami ISBN.

Równocześnie dodać należy, iż korzystając z możliwości, które stworzyła dyrektywa Rady 2009/47/WE z dnia 5 maja 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w zakresie stawek obniżonych podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 116 z 09.05.2009, str. 18), stawką w wysokości 5% objęto także książki wydawane na dyskach, taśmach i innych nośnikach, oznaczone stosowanymi na podstawie odrębnych przepisów symbolami ISBN, które przed dniem 1 stycznia 2011 r. były opodatkowane stawką podstawową.

Uwzględniając powyższe, nie istnieje możliwość odstąpienia od opodatkowania książek podatkiem VAT w wysokości 5%, gdyż zniesienie tego podatku stałoby w sprzeczności z uregulowaniami unijnymi w tym zakresie. Z uwagi na to, że zaproponowane rozwiązanie stanowiłoby naruszenie przepisów Unii Europejskiej, bezprzedmiotowe staje się dokonywanie analizy wpływu zniesienia tego podatku na budżet państwa.

Dodatkowo należy zauważyć, iż podniesienie stawki podatku VAT na książki nie musi automatycznie przekładać się na wzrost ich cen, albowiem podatek VAT jest tylko jednym z wielu czynników składających się na cenę danego towaru lub usługi, która jest determinowana przez różnorodne czynniki i mechanizmy rynkowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

w sprawie piłkarskich chuliganów (24229)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Johna Abrahama Godsona, przekazaną pismem z dnia 31 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-023-24229/11), w sprawie piłkarskich chuliganów uprzejmie informuję, co następuje.

W związku z pojawiającymi się przypadkami chuligaństwa wobec zawodników podczas meczów piłki nożnej uprzejmie informuję, że zgodnie z obowiązującą ustawą z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. Nr 62, poz. 504, z późn. zm.) zapewnienie bezpieczeństwa podczas imprezy masowej należy do obowiązków jej organizatora. Organizator jest zobowiązany podjąć właściwe środki, aby między innymi zapewnić bezpieczeństwo osobom uczestniczącym w imprezie masowej oraz zapewnić ochronę porządku publicznego. Przejawy zachowań agresywnych i chuligańskich wobec innych uczestników imprezy masowej, w tym między innymi wdzieranie się na teren, na którym rozgrywane są zawody sportowe, oraz zakłócanie w niebezpieczny sposób przebiegu imprezy, są penalizowane. Wskazane zachowania są zagrożone karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności. Dodatkową sankcją może być orzeczenie przez sąd środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masową na okres od 2 lat do 6 lat.

Działania w zakresie minimalizowania przypadków zachowań chuligańskich podejmuje również Polski Związek Piłki Nożnej, który w przyjętym Regulaminie dyscyplinarnym PZPN zamieścił zapisy dotyczące nakładania kar na kluby piłki nożnej oraz osoby funkcyjne za brak odpowiedniego zabezpieczenia porządku na stadionie, w wyniku czego doszło do ekscesów przed, w trakcie i po zawodach, w tym czynnego znieważenia lub naruszenia nietykalności osobistej zawodników drużyny przeciwnej lub innych osób. Regulamin dyscyplinarny stosuje się m.in. do władz klubów, zawodników, trenerów, osób funkcyjnych, działaczy klubów i innych organizacji znajdujących się w strukturach PZPN.

Ministerstwo Sportu i Turystyki realizuje przedsięwzięcia i inicjatywy o charakterze profilaktycznym, mające za zadanie przeciwdziałanie występowaniu agresji i patologii w sporcie, w ramach realizacji projektów edukacyjnych, profilaktycznych oraz inicjatyw nastawionych na wspieranie działań w zakresie bezpieczeństwa w sporcie, w tym edukacji kibiców. Zadania są realizowane we współpracy z podmiotami działającymi w sferze bezpieczeństwa w sporcie, w tym w ramach Rady Bezpieczeństwa Imprez Sportowych oraz funkcjonującej w jej obrębie Stałej Grupy Eksperckiej. Rada Bezpieczeństwa Imprez Sportowych pełni funkcję doradcą w sprawach bez-

pieczeństwa imprez sportowych, edukacji poprzez sport, współpracy ze środowiskami kibiców piłki nożnej. Ministerstwo Sportu i Turystyki jest realizatorem zadań wspierających przeciwdziałanie występowaniu zjawisk patologicznych, podejmujących problematykę bezpieczeństwa w sporcie oraz mających na celu podnoszenie świadomości w zakresie zwalczania zagrożeń w obszarze sportu, do których należą m.in.:

1. Program „Przeciwdziałanie poprzez sport agresji i patologii wśród dzieci i młodzieży”. Program realizowany jest od roku 2008 na mocy porozumienia z dnia 5 listopada 2008 r. pomiędzy ministrem spraw wewnętrznych i administracji, ministrem zdrowia, ministrem edukacji narodowej oraz ministrem sportu i turystyki. Dnia 3 sierpnia 2009 r. do programu włączyło się Ministerstwo Sprawiedliwości. Każdy z resortów realizuje cele programu w ramach własnych projektów, ale również współtworząc nowe zadania wspólnie z innymi resortami. Dnia 5 lutego 2009 r. zarządzeniem nr 14 ministra sportu i turystyki został powołany międzyresortowy Zespół do spraw wdrażania, monitorowania oraz ewaluacji programu, pod przewodnictwem wiceprzewodniczącej sejmowej Komisji Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki pani Beaty Bublewicz.

Główne cele programu to zredukowanie poziomu agresji i zapobieganie zjawiskom patologii wśród młodego pokolenia, podniesienie poziomu sprawności fizycznej, budowanie pozytywnych wzorców wychowawczych, kształtowanie postaw poszanowania prawa, promocja pozytywnych zachowań w sporcie, m.in. poprzez:

- stworzenie możliwości udziału dzieci i młodzieży w różnych formach aktywności fizycznej,
- promocję zdrowego stylu życia i odżywiania oraz zahamowania negatywnych tendencji w rozwoju biologicznym dzieci i młodzieży,
- organizację zajęć pozalekcyjnych i pozaszkolnych, obozów oraz imprez sportowych,
- szkolenie i doskonalenie zawodowe kadry pedagogicznej i trenersko-instruktorskiej,
- zapewnienie prawidłowego wychowania dzieci i młodzieży i przygotowanie ich do udziału w masowych imprezach sportowych w duchu idei fair play.

2. Projekt warsztatów „Skuteczny trener dobrym wychowawcą”, realizowany w ramach działań wynikających między innymi ze wskazań „Narodowego programu profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych na lata 2006–2010” oraz w celu doskonalenia kompetencji i umiejętności w zakresie kształtowania pozytywnych postaw w sporcie. W ramach projektu prowadzono warsztaty szkoleniowe, obejmujące umiejętność tworzenia właściwych relacji w grupie sportowej, komunikacji interpersonalnej w zespole, rozwiązywanie konfliktów, współpracę z grupą, motywowanie, skierowane do trenerów i instruktorów, a w szczególności do animatorów zajęć dzieci i młodzieży na boiskach wybudowanych w ramach programu „Moje boisko – Orlik 2012”. Głównym celem warsztatów było rozwijanie psychologicznych kom-

petencji trenerów i instruktorów sportu w zakresie pracy z młodymi zawodnikami w kontakcie indywidualnym i grupowym. Realizacja projektu miała na celu wsparcie działań profilaktycznych w sporcie dzieci i młodzieży oraz służyła poprawie bezpieczeństwa jego uczestników.

3. Program „Kibice razem” – projekt koordynowany przez PL.2012 sp. z o.o., dotyczący zwalczania postaw przemocy w środowisku kibiców piłkarskich, oparty na projekcie fan-coachingu. Projekt przewiduje długoterminową pracę pedagogiczno-edukacyjną prowadzoną w środowisku kibiców. Cele fan-coachingu skupiają się przede wszystkim na redukcji postaw przemocy wśród kibiców, eliminacji postaw o charakterze ekstremistycznym i rasistowskim, promocji pozytywnych wzorców kibicowania. Stosowane metody pracy (oparte na fan-coachingu) polegają przede wszystkim na bezpośrednim kontakcie z kibicami, organizacji serwisu informacyjnego podczas meczów wyjazdowych, podejmowaniu inicjatyw dotyczących spędzania czasu wolnego, współpracy z kibicami oraz kluczowymi instytucjami i organizacjami lokalnymi. Program „Kibice razem” jest skierowany do grup kibiców stykających się z występującymi patologiami i zjawiskiem przemocy wśród kibiców piłki nożnej.

4. Program „Kibice w swoim mieście” – realizowany przez Fundację im. Kazimierza Górskiego oraz Fundację Centrum Zmiany Społecznej uzyskał wsparcie (na etapie składania wniosku o środki unijne) oraz patronat ministra sportu i turystyki. Projekt ukierunkowany był na pracę edukacyjną ze stowarzyszeniami kibiców oraz przedstawicielami władz miast – gospodarzy UEFA EURO 2012™. Projekt powstał przede wszystkim po to, by poprawić wzajemne relacje między stowarzyszeniami kibiców a instytucjami publicznymi oraz by wesprzeć środowisko kibicowskie w realizacji pozytywnych działań.

5. Projekt „Jestem fair” – w dniu 28 stycznia 2011 r. (w 2010 r. prowadzono program pilotażowy) zostało podpisane porozumienie w sprawie wspólnej realizacji programu „Jestem fair” pomiędzy Ministerstwem Sportu i Turystyki, Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji, Urzędem Miasta Łodzi i Uniwersytetem Łódzkim. Do projektu włączyło się również wiele instytucji, stowarzyszeń i organizacji, w tym kluby RTS Widzew i Łódzki Klub Sportowy. Patronat nad przedsięwzięciem objął Polski Komitet Olimpijski. Głównym realizatorem projektu jest Uniwersytet Łódzki we współpracy z urzędem miasta oraz nauczycielami wychowania fizycznego łódzkich szkół gimnazjalnych. Program „Jestem fair” ma na celu propagowanie idei fair play jako edukacyjnego elementu zwalczania rasizmu, ksenofobii i antysemityzmu oraz upowszechniania postawy większego zrozumienia i tolerancji dla innych osób, kultur i wyznań wśród uczniów pierwszych klas gimnazjalnych.

6. Program „Moje boisko – Orlik 2012”, przygotowany przez ministra sportu i turystyki, zakłada budowę ogólnodostępnych, bezpłatnych kompleksów

boisk sportowych wraz z szatniami i zapleczem socjalnym w każdej gminie na terenie całego kraju. Założeniem programu jest udostępnienie dzieciom i młodzieży nowoczesnej infrastruktury sportowej w celu aktywnego uprawiania sportu. Uzupełnieniem wspomnianego projektu jest realizowany program polegający na udziale finansowym Ministerstwa Sportu i Turystyki w pokryciu kosztów zatrudnienia animatorów – osób organizujących i prowadzących zajęcia sportowo-rekreacyjne, w obiektach powstałych w ramach programu inwestycyjnego „Moje boisko – Orlik 2012”. Skierowanie profesjonalnej oferty zajęć sportowych i sportowo-rekreacyjnych będzie miało pozytywny wpływ na przeciwdziałanie zjawiskom agresji i patologii wśród dzieci i młodzieży oraz upowszechnianie kultury fizycznej i sportu.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

w sprawie bezrobotnych Polaków (24230)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona z dnia 28 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24230/11, w sprawie bezrobotnych Polaków przedkładam poniższe wyjaśnienia.

Odnosząc się do wysokiego wskaźnika bezrobocia ludzi młodych, należy zauważyć, że reperkusje kryzysu gospodarczego wpłynęły również na pogorszenie sytuacji na rynku pracy osób młodych, choć wysoką stopę bezrobocia młodzieży notuje się we wszystkich krajach UE, więc sytuacja Polski nie odbiega od sytuacji w pozostałych krajach. Według danych Eurostat stopa bezrobocia młodzieży w czerwcu 2011 r. wyniosła 23,6%, czyli blisko 2,5-krotnie przewyższała wartość charakteryzującą populację bezrobotnych ogółem (9,0%). Wskaźnik stopy bezrobocia młodych jest najwyższy w porównaniu z pozostałymi grupami wiekowymi ludności.

Również dane dotyczące rejestrowanego bezrobocia potwierdzają, że sytuacja młodzieży jest dość trudna. W końcu czerwca br. w kraju zarejestrowanych było 393,2 tys. ludzi młodych do 25. roku życia i stanowili oni 20,9% bezrobotnych (rok wcześniej 21,3%). W skali roku wzrost w tej grupie wyniósł 0,3% (dla bezrobotnych ogółem 2,1%). Zatem obecnie

co 5 bezrobotny ma 25 lat i mniej, podczas gdy do końca 2000 r. 3 na 10 bezrobotnych było w tym wieku.

W I półroczu br. aktywnymi programami objęto 58,8 tys. młodych bezrobotnych, co stanowiło 33,5% wszystkich bezrobotnych zaktywizowanych w tym okresie. Niestety w porównaniu do analogicznego okresu 2010 r. liczba młodych osób objętych aktywnymi programami zmniejszyła się przeszło 2,5-krotnie, a to przede wszystkim za sprawą zdecydowanego spadku liczby osób aktywizowanych w ramach staży, co z kolei wynikało z ograniczenia środków, jakimi dysponują urzędy na aktywizację.

Istotny wpływ na strukturę bezrobocia młodych mają zachodzące zmiany demograficzne oraz wzrost możliwości i zainteresowania podejmowaniem dalszej nauki. Alternatywą dla bezrobotnej młodzieży jest podnoszenie swoich kwalifikacji zawodowych. Sprzyja temu dynamiczny rozwój szkolnictwa. W roku akademickim 2009/2010 w 461 szkołach wyższych kształciło się 1900 tys. osób. Współczynnik skolaryzacji brutto¹⁾ wzrósł z 12,9 w roku akademickim 1990/1991 do 53,7 w roku akademickim 2009/2010²⁾. Wysoka liczba młodych ludzi podejmuje studia wyższe i tym samym zarówno wśród ludności ogółem, jak i w poszczególnych grupach ze względu na aktywność ekonomiczną wzrasta odsetek osób legitymujących się dyplomami wyższych uczelni. Tym samym również w strukturze bezrobotnych odsetek osób z wyższym wykształceniem z roku na rok wzrasta. W końcu 1999 r. wyższe wykształcenie posiadało ok. 2% bezrobotnych, w końcu 2010 r. – 10,5%, a w końcu czerwca 2011 r. – 10,6%.

W końcu czerwca 2011 r. w ewidencji urzędów pracy zarejestrowanych było 22,9 tys. bezrobotnych, którzy ukończyli szkołę wyższą do 27. roku życia (tj. 1,2% bezrobotnych ogółem). W porównaniu do czerwca 2010 r. liczba bezrobotnych w omawianej grupie wzrosła o 2,2 tys. Osób, tj. o 10,6% przy wzroście liczby bezrobotnych ogółem o 2,1%.

Warto zauważyć, że młodzież cechuje szczególnie niska aktywność zawodowa. Tylko co trzeci młody człowiek jest aktywny zawodowo. Przy czym należy pamiętać, że pozostała część młodzieży jest bierna zawodowo głównie z powodu nauki i uzupełniania kwalifikacji. Podnoszenie kwalifikacji zawodowych zwiększa szansę na rynku pracy, ale przy założeniu, że kształcenie to odbywa się w kierunkach odpowiadających zapotrzebowaniu. Tymczasem istotnym problemem jest utrzymujące się niedopasowanie struktury istniejących kierunków studiów do potrzeb rynku pracy.

Pomimo niesłabnącego zainteresowania kierunkami ekonomicznymi i pedagogicznymi w statysty-

¹⁾ Współczynnik skolaryzacji brutto jest to wyrażony procentowo stosunek wszystkich osób uczących się na danym poziomie do całej populacji (według stanu w dniu 31 grudnia) osób będących w wieku nominalnie przypisanym temu poziomowi kształcenia (19–24 lata).

²⁾ Szkoły wyższe i ich finanse w 2009 r., GUS, Warszawa 2010 r.

kach bezrobocia wg stanu w końcu 2010 r. zarejestrowanych było 17,5 tys. bezrobotnych ekonomistów i 10,6 tys. bezrobotnych pedagogów. Ekonomista znalazł się w grupie 15 zawodów o największej liczbie zarejestrowanych bezrobotnych. Wynika z tego, że wybór kierunku studiów, jak również oferta kształcenia zgłaszana przez uczelnie nie idą w parze z faktycznym zapotrzebowaniem istniejącym na rynku pracy. Z drugiej strony faktem jest, że zapotrzebowanie to pozostaje niedostatecznie zbadane. Niemniej jednak podejmowane są próby jego określenia, choć pamiętać należy, że znaczna jest tu rola pracodawców, którzy niejednokrotnie mają problem z określeniem przyszłych potrzeb kadrowych. Tymczasem by zdobyć dobrych pracowników, powinni włączyć się aktywnie w organizację edukacji, tak by szkoły dostarczały im absolwentów przygotowanych do pracy.

Specyficzną grupę młodzieży stanowią absolwenci, czyli osoby w okresie do 12 miesięcy od dnia ukończenia nauki. W latach 1998–2001 liczba bezrobotnych absolwentów z roku na rok zwiększała się. Spadek bezrobocia absolwentów po raz pierwszy od kilku lat odnotowany został w końcu 2002 r. i wyniósł 7,7%, podczas gdy liczba bezrobotnych ogółem zwiększyła się o 3,3% w odniesieniu do stanu z końca 2001 r. Spadek liczby bezrobotnych absolwentów utrzymał się do końca 2007 r. W końcu 2008 r. odnotowano wzrost o 5,6 tys. osób w porównaniu do 2007 r., zaś w końcu 2009 r. zarejestrowanych było już 120,3 tys. absolwentów i wzrost w stosunku do 2008 r. wyniósł aż 42,5 tys. osób, tj. 54,5%. W końcu 2010 r. w ewidencji bezrobotnych znajdowało się 122,6 tys. bezrobotnych absolwentów, tj. o 2,2 tys. (1,9%) więcej niż w analogicznym okresie 2009 r. Grupa ta stanowiła w końcu 2010 r. 6,3% ogółu bezrobotnych. W końcu czerwca br. zarejestrowanych było 62,4 tys. absolwentów, tj. 3,3% ogółu bezrobotnych. W porównaniu do czerwca 2010 r. w grupie tej odnotowano spadek o 3,6 tys. osób, tj. o 5,4%. W I półroczu br. do urzędów pracy pracodawcy zgłosili 3,2 tys. ofert pracy dla absolwentów (tj. 0,8% ogółu zgłoszonych ofert pracy). W porównaniu do I półrocza 2010 r. odnotowano spadek o 5,2 tys. ofert, tj. o 61,7%.

Bezrobotna młodzież, w tym bezrobotni absolwenci, zgodnie z ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.) należą do grupy osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy. W związku z powyższym bezrobotnym tym w okresie do 6 miesięcy od dnia rejestracji powiatowy urząd pracy powinien przedstawić propozycję zatrudnienia lub propozycję udziału w aktywnym programie rynku pracy w celu zwiększenia szans na zatrudnienie. Młodzież, podobnie jak inni bezrobotni, ma prawo skorzystać z udzielanej przez urzędy pracy podstawowej pomocy, tzw. usług rynku pracy. Są to: pośrednictwo pracy, poradnictwo zawodowe i informacja zawodowa, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy oraz usługi szkoleniowe. Dodatkowo osoby do 25. roku życia z tytułu posiadania statusu osób będących

w szczególnej sytuacji na rynku pracy mogą skorzystać z szeregu tzw. instrumentów rynku pracy, jak: prace interwencyjne, dotacje na rozpoczęcie własnej działalności gospodarczej, roboty publiczne, prace społecznie użyteczne itd.

W przypadku absolwentów, w tym absolwentów szkół wyższych, szczególnie istotne są te usługi i instrumenty rynku pracy, które umożliwią im zdobycie doświadczenia zawodowego oraz pogłębienia kwalifikacji zawodowych, tj. staże u pracodawców i usługi szkoleniowe obejmujące możliwość odbycia bezpłatnego szkolenia, sfinansowanie kosztów studiów podyplomowych lub kosztów egzaminów i licencji oraz możliwość uzyskania nieoprocentowanej pożyczki szkoleniowej.

Ustawa o promocji zatrudnienia (...) stwarza możliwość organizacji dwukrotnie dłuższych staży dla młodzieży w porównaniu z osobami dorosłymi. Starosta może skierować do odbycia stażu na okres do 12 miesięcy osoby bezrobotne do 25. roku życia oraz osoby bezrobotne, które w okresie 12 miesięcy od dnia określonego w dyplomie, świadectwie lub innym dokumencie poświadczającym ukończenie szkoły wyższej nie ukończyły 27. roku życia. Pozostałym osobom będącym w szczególnej sytuacji na rynku pracy starosta może zaoferować staż nieprzekraczający 6 miesięcy. Celem stażu jest aktywizacja zawodowa tych osób poprzez wykonywanie zadań na stanowisku pracy bez nawiązywania stosunku pracy z pracodawcą. Staż u pracodawcy umożliwi absolwentom wchodzącym na rynek pracy zdobycie doświadczenia zawodowego, co stanowi ważny atut w kontaktach z pracodawcami. Około 50% osób odbywających staż znajduje zatrudnienie w okresie do 3 miesięcy po zakończeniu programu, często u tego samego pracodawcy, u którego realizowały program stażu. Bezrobotnym w okresie odbywania stażu przysługuje stypendium w wysokości 120% kwoty zasiłku dla bezrobotnych wypłacane przez starostę.

Wprowadzona w 2009 r. nowelizacja ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku umożliwiła realizację nowej polityki rynku pracy ukierunkowanej na stymulowanie rozwoju zasobów ludzkich, w tym rozwoju zawodowego młodych ludzi. Rozszerzono dostępność usług szkoleniowych dla nowych grup klientów urzędów pracy, a także znacząco zwiększono pomoc finansową na podnoszenie kwalifikacji. Obecnie oferta urzędu pracy w zakresie usług szkoleniowych, z których najczęściej korzystają młodzi ludzie, obejmuje:

- 1) skierowanie na szkolenie do instytucji szkoleniowej, opłacenie kosztów szkolenia i wypłacanie stypendiów uczestnikom szkoleń; w przypadku skierowania na szkolenie w tzw. trybie indywidualnym (ze wskazania bezrobotnego) możliwe jest sfinansowanie kosztów szkolenia do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia;

- 2) udzielenie pożyczki na sfinansowanie kosztów szkolenia – do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia;

3) sfinansowanie kosztów egzaminów oraz kosztów uzyskania licencji – do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia,

4) sfinansowanie kosztów studiów podyplomowych – do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia oraz, po nowelizacji, wypłacanie stypendiów uczestnikom tych studiów.

Uczestnikowi szkolenia skierowanemu przez urząd pracy przysługuje stypendium szkoleniowe, które wynosi 120% kwoty zasiłku dla bezrobotnych miesięcznie, pod warunkiem że liczba godzin szkolenia wynosi nie mniej niż 150 godzin miesięcznie; w przypadku niższego wymiaru godzin szkolenia wysokość stypendium ustalana jest proporcjonalnie. W przypadku podjęcia zatrudnienia przez uczestnika szkolenia do końca programu szkolenia przysługuje stypendium w wysokości 20% zasiłku. Bezrobotnemu, którego urząd pracy sfinansuje studia podyplomowe, przysługuje stypendium w wysokości 20% zasiłku, które przysługuje do końca realizacji programu studiów, nawet gdy uczestnik podejmie zatrudnienie w trakcie ich trwania. Instrument ten daje szansę uzyskania poszukiwanych na rynku pracy kwalifikacji tym osobom, które ukończyły mało popularne wśród pracodawców kierunki studiów.

Jako przykładowe działanie Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej mające na celu zwiększenia wsparcia finansowego dla urzędów pracy w zakresie pomocy dla młodzieży wskazać należy „Program aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia”, uruchomiony decyzją ministra pracy i polityki społecznej z dnia 29 stycznia 2010 r. Program realizowany był do dnia 31 grudnia 2010 r., w uzasadnionych przypadkach, wynikających z koncepcji działań, dopuszczono możliwość kontynuowania projektów do dnia 30 czerwca 2011 r.

Podstawę prawną dla wszystkich działań podejmowanych w ramach programu stanowiły regulacje określone w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Powiatowe urzędy pracy w ramach programu tworzyły dla każdego młodego bezrobotnego indywidualny plan działania, który zawierał zbiór instrumentów (np. szkoleń, staży, porad zawodowych itp.) wspomagających szybkie znalezienie pracy. Działania aktywizacyjne realizowane w ramach „Programu aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia” koncentrowały się w szczególności na:

- szkoleniach zawodowych i ogólnych, w tym z zakresu umiejętności poszukiwania pracy,
- szkoleniach połączonych z programami stażu lub przygotowania zawodowego dorosłych,
- szkoleniach połączonych z przyznaniem środków na podjęcie działalności gospodarczej lub założeniem spółdzielni socjalnej,
- szkoleniach połączonych z utworzeniem miejsca pracy u pracodawcy,
- udzieleniu pożyczek na sfinansowanie kosztów szkolenia w celu umożliwienia podjęcia zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej wymagających szczególnych kwalifikacji.

Projekty działań aktywizacji zawodowej młodych osób w ramach programu zostały przygotowane przez powiatowe urzędy pracy we współpracy z wojewódzkimi urzędami pracy. Przygotowanie projektu było poprzedzone szczegółową analizą, która pozwoliła wyłonić grupę docelową, zdefiniować bariery utrudniające podjęcie zatrudnienia oraz wskazać propozycje rozwiązań problemu zawodowego możliwe do zastosowania w ramach obowiązujących przepisów prawnych.

Łącznie projekty złożyło 270 (79%) powiatowych urzędów pracy na kwotę blisko 495,4 mln zł, co przewyższało znacznie przewidzianą na ten cel pulę środków Funduszu Pracy. W wyniku zastosowanej procedury oceny projektów minister pracy i polityki społecznej przyznał z rezerwy Funduszu Pracy na realizację programu 216 powiatowym urzędów pracy kwotę 323,4 mln zł. Urzędy pracy z ww. kwoty wykorzystały 318,5 mln zł. Z uwagi na fakt, iż część powiatowych urzędów pracy zaangażowała w realizację programu, poza środkami rezerwy Funduszu Pracy, także środki tzw. własne oraz środki partnerów łączny koszt realizacji programu wyniósł 324,1 mln zł. W ramach środków przeznaczonych na realizację programu w roku 2010 wsparciem objętych zostało 50 616 osób.

Działania podejmowane w ramach programu realizowane były w oparciu o indywidualne plany działania (IPD). Takie zindywidualizowane podejście pozwalało na identyfikację ograniczeń i możliwości osób bezrobotnych, umożliwiało nabycie umiejętności poszukiwania i uzyskiwania zatrudnienia oraz nowych kompetencji pozwalających na uzyskanie zatrudnienia stałego lub tymczasowego, a w niektórych przypadkach prowadziło do podejmowania działań przedsiębiorczych związanych z utworzeniem własnej firmy.

W wyniku uczestnictwa w programie 21 263 osoby uzyskały zatrudnienie, inną pracę zarobkową lub podjęły działalność gospodarczą w okresie do 3 miesięcy od zakończenia udziału w programie, tj. do dnia 31 marca 2011 r. Jednocześnie należy podkreślić, że ponad 10 tys. uczestników programu kontynuuje udział w różnych formach aktywizacji zawodowej w roku 2011.

Natomiast instrumentem aktywizacyjnym, będącym priorytetem wydatkowania w roku 2011 środków rezerwy Funduszu Pracy, są programy specjalne kierowane do bezrobotnych i poszukujących pracy, w tym młodzieży, na finansowanie których w roku bieżącym minister pracy i polityki społecznej przyznał 41 urzędów pracy kwotę 72,2 mln zł. Ideą tychże programów jest umożliwienie powiatowym urzędów pracy, jako kreatorom sytuacji na lokalnych rynkach pracy, większego uelastycznienia form pomocy przez nie oferowanej. Programy specjalne przewidują rozwiązania umożliwiające wyodrębnianie i aktywizację bezrobotnych, potrzebujących specyficznej pomocy w doprowadzeniu do podjęcia pracy. W ramach programów specjalnych istnieje możliwość łączenia ustawowych usług i instrumentów rynku pra-

cy z tzw. specyficznymi elementami wspierającymi zatrudnienie, które mają stanowić drogę do przezwyciężenia barier utrudniających znalezienie zatrudnienia osobom bezrobotnym.

Nadmienić należy, iż programy specjalne mogą nie tylko być finansowane ze środków własnych, które są przekazywane algorytmem na realizację aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu, ale także, na podstawie wniosku skierowanego do MPiPS, mogą być wsparte środkami rezerwy Funduszu Pracy.

Jako że wspomniane powyżej programy specjalne uruchamiane były przez urzędy pracy w połowie bieżącego roku i są obecnie w fazie realizacji trudno jest na chwilę obecną prognozować ich ewentualną efektywność zatrudnieniową.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej informacje i wyjaśnienia uzna pan poseł za satysfakcjonujące i wyczerpujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 26 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie liczby godzin,
jakie przepracowują lekarze (24231)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona w sprawie liczby godzin, jakie przepracowują lekarze, przekazaną przy piśmie z dnia 31 sierpnia br., znak: SPS-023-24231/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

W związku z formułowanym przez środowisko lekarzy zrzeszonych w Ogólnopolskim Związku Zawodowym Lekarzy postulatem wprowadzenia ograniczeń czasu pracy lekarzy niezależnie od miejsca i formy wykonywania zawodu minister zdrowia zaproponowała związkowcom współpracę w obszarze problematyki czasu pracy na gruncie nieformalnego zespołu roboczego. Do tej pory odbyły się dwa spotkania poświęcone formułowanym przez OZZL postulatowi. Aktualnie przedstawione przez związek wnioski i propozycje nowych regulacji dotyczących organizacji pracy personelu lekarskiego są przedmiotem wnikliwych analiz prowadzonych przez odpowiednie komórki organizacyjne ministerstwa. Planuje się również, iż w dalszym toku prac przedmiotem wspólnych analiz będą rozwiązania dotyczące czasu pracy personelu medycznego, stosowane w ustawodawstwach

krajowych poszczególnych państw członkowskich Unii Europejskiej. Uczestnicy spotkań podjęli również decyzję o doproszeniu do dalszych prac przedstawicieli Naczelnej Rady Lekarskiej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 12 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

w sprawie pomocy dla miasta Łodzi (24232)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją posła Johna Abrahama Godsona z dnia 28 sierpnia 2011 r. w sprawie pomocy dla miasta Łodzi, przekazaną panu Donaldowi Tuszkowi, prezesowi Rady Ministrów, przy piśmie z dnia 31 sierpnia 2011 r. nr SPS-023-24232/11, działając stosownie do udzielonego upoważnienia, uprzejmie wyjaśniam.

Zasady finansowania jednostek samorządu terytorialnego określa ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.). Zasady te zostały stworzone z uwzględnieniem Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego (Dz. U. z 1994 r. Nr 124, poz. 607, z późn. zm.). Europejska Karta Samorządu Lokalnego (EKSL) określa m.in. zasady finansowe społeczności lokalnych. Art. 9 ust. 5 EKSL stanowi, iż „ochrona społeczności lokalnych, finansowo słabszych, wymaga zastosowania procedur wyrównawczych lub działań równoważących, mających na celu korygowanie skutków nierównego podziału potencjalnych źródeł dochodów, a także wydatków, jakie te społeczności ponoszą (...)”.

Decyzję co do kształtu samorządowego systemu finansowego każde z państw sygnatariuszy EKSL podejmuje samodzielnie. Konstrukcje mechanizmów wyrównawczych mogą zmierzać do niemal całkowitego zredukowania dysproporcji finansowych (np. Norwegia, Szwecja) lub też czynić to w mniejszym stopniu (np. Finlandia, Dania, Szwajcaria). EKSL nie precyzuje w art. 9 sposobu, w jaki ma nastąpić „ochrona społeczności lokalnych, finansowo słabszych”.

Polski system finansowania samorządów uwzględnia zarówno dysproporcje w dochodach uzyskiwanych przez jednostki samorządu terytorialnego, jak również zawiera elementy wpływające na podział

środków subwencji ogólnej, związane ze szczególnymi potrzebami wydatkowymi jednostek.

Dodatkowym, ale kwotowo nie najważniejszym elementem mechanizmu subwencji ogólnej korygującym dysproporcje finansowe są wpłaty dokonywane przez jednostki samorządu z przeznaczeniem na część równoważącą (gminy, powiaty) i regionalną subwencji ogólnej (województwa). Wysokość wpłat jest uzależniona od wysokości wskaźnika dochodów podatkowych danej jednostki samorządu terytorialnego w przeliczeniu na 1 mieszkańca tej jednostki w odniesieniu do analogicznego wskaźnika obliczonego łącznie dla danej grupy jednostek samorządu terytorialnego, tj. odpowiednio dla gmin, powiatów, województw, i liczby mieszkańców jednostki (art. 29–31 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego).

Dokonywanie przez jednostki samorządu terytorialnego wpłat do budżetu państwa z przeznaczeniem na część równoważącą lub regionalną subwencji ogólnej jest związane z systemem wyrównywania dochodów jednostek samorządu w wyniku redystrybucji środków pomiędzy tymi jednostkami (system poziomego wyrównywania dochodów). Wysokość wpłat do budżetu państwa jednostek samorządu ustalana jest według zobiektywizowanych kryteriów, określonych w ustawie o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Należy zaznaczyć, iż wpłaty z przeznaczeniem na część równoważącą i regionalną subwencji ogólnej stanowią realizację zasady solidarności.

Jednocześnie podkreślenia wymaga, że zredukowanie dysproporcji w dochodach pomiędzy jednostkami samorządu terytorialnego spoczywa w przeważającej mierze na budżecie państwa, z którego środków – już bez udziału wpłat – pochodzi część wyrównawcza subwencji ogólnej.

Należy mieć na uwadze, iż miasto Łódź jest miastem na prawach powiatu, a więc realizuje zadania zarówno gminy, jak i powiatu. Jako miasto na prawach powiatu uzyskuje dochody z analogicznych źródeł, jak wszystkie inne gminy, ale również ze źródeł właściwych dla innych powiatów.

Konsekwencją tego stanu jest fakt, że w odniesieniu do miast na prawach powiatu wpłaty do budżetu są ustalane odrębnie w części gminnej i w części powiatowej.

W 2011 r. miasto Łódź dokonuje wpłat do budżetu państwa wyłącznie w części powiatowej, tj. z przeznaczeniem na część równoważącą subwencji ogólnej dla powiatów.

Dochody podatkowe miasta Łodzi w części powiatowej wynosiły, w przeliczeniu na jednego mieszkańca, 216,52 zł, przy średnich dochodach podatkowych wszystkich powiatów w wysokości 160,18 zł, w przeliczeniu na jednego mieszkańca kraju. W związku z tym w 2011 r. kwota wpłat miasta Łodzi (w części powiatowej) wynosi 27 016 985 zł. Należy jednak zwrócić uwagę, iż miasto Łódź otrzymuje w formie części równoważącej subwencji ogólnej dla powiatów kwotę 14 751 669 zł.

Mając na uwadze, że miasto Łódź nie dokonuje wpłat z przeznaczeniem na część równoważącą subwencji ogólnej dla gmin, nie jest zasadne stwierdzenie, zawarte w interpelacji, iż miasto Łódź musi płacić „janosikowe” na rzecz innych gmin.

Jak wspomniałam wyżej, miasto Łódź nie dokonuje wpłat jako gmina, otrzymuje natomiast część równoważącą subwencji ogólnej pochodzącą z wpłat dokonywanych przez inne zobowiązane do tego gminy. W 2011 r. miasto Łódź otrzyma z tytułu części równoważącej subwencji ogólnej dla gmin kwotę 1 603 556 zł.

Jednocześnie pragnę poinformować Pana Marszałka, że w 2011 r. miastu Łódź została przyznana kwota 4500 tys. zł ze środków rezerwy subwencji ogólnej, o której mowa w art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, z przeznaczeniem na dofinansowanie remontu odtworzeniowego nawierzchni ul. Rokicińskiej leżącej w ciągu drogi wojewódzkiej nr 713 oraz Al. Jana Pawła II i Al. Włókniarzy, leżących w ciągu drogi krajowej nr 1.

W bieżącym roku miasto Łódź otrzymało również 1403 tys. zł ze środków rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego.

Upieramnie informuję Pana Marszałka, że w Ministerstwie Finansów prowadzone są prace analityczne dotyczące zmiany zasad dokonywania wpłat do budżetu państwa przez jednostki samorządu terytorialnego, których dochody są wyższe od średnich dochodów w kraju. Wyniki tych analiz pozwolą na przedstawienie możliwych propozycji zmian w systemie wpłat do budżetu państwa.

Miasto Łódź ma możliwość otrzymania pomocy finansowej udzielanej ze środków budżetu państwa również w formie dotacji celowych oraz szeregu programów i projektów realizowanych z udziałem środków Unii Europejskiej (po spełnieniu określonych warunków zawartych w dokumentach programowych).

W roku bieżącym w mieście Łodzi ze środków budżetu państwa jest dofinansowywanych wiele przedsięwzięć realizowanych przez jednostki sektora finansów publicznych, które wpłyną na rozwój miasta. Największym planowanym przedsięwzięciem jest realizacja programu wieloletniego pn. „Centrum Kliniczno-Dydaktyczne Uniwersytetu Medycznego w Łodzi”, którego zakończenie planowane jest w następnym roku budżetowym. Dofinansowanie z budżetu państwa w 2011 r. wynosi 40 000 tys. zł, natomiast w roku 2012 – 42 558 tys. zł.

Planowane do dofinansowania są także:

— przebudowa i rozbudowa Klinik Psychiatrycznych Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego Uniwersytetu Medycznego w Łodzi – I etap: 2011 r. – 2000 tys. zł, 2012 r. – 4560 tys. zł,

— przebudowa stacji transformatorowej-rozdzielczej oraz infrastruktury w SPZOZ Uniwersyteckim Szpitalu Klinicznym nr 4 w Łodzi: 2011 r. – 1216 tys. zł,

— przebudowa Kliniki Kardiochirurgii wraz z budową bloku operacyjnego (Instytut Centrum Zdrowia Matki Polki w Łodzi): 2011 r. – 1900 tys. zł, 2012 r. – 3500 tys. zł,

— zakup sprzętu medycznego na potrzeby ZOZ MSWiA w Łodzi: 2011 r. – 400 tys. zł.

Ponadto z budżetu państwa przekazywane są dotacje z przeznaczeniem na realizację:

— budowy budynku dydaktycznego Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Łódzkiego: 2011 r. – 5000 tys. zł, 2012 r. – 22 500 tys. zł,

— przebudowy i modernizacji domu studenta Politechniki Łódzkiej: 2011 r. – 10 100 tys. zł,

— budowy sali koncertowej dla celów dydaktycznych Akademii Muzycznej w Łodzi: 2011 r. – 2400 tys. zł, 2012 r. – 3000 tys. zł,

— rewitalizacji i kompleksowej modernizacji budynku Teatru Studyjnego PWSFTViT w Łodzi: 2011 r. – 2100 tys. zł, 2012 r. – 2000 tys. zł.

W bieżącym roku budżetowym, decyzjami ministra finansów, zwiększony został, ze środków rezerw celowych, budżet wojewody łódzkiego z przeznaczeniem m.in. na:

— zadania realizowane w ramach programu wieloletniego „Narodowy program przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”: „Przebudowa ul. Rudzkiej w Łodzi, etap II – odcinek od ul. Parnej do pikietażu” – 3000 tys. zł oraz „Rozbudowa ul. Zjazdowej odcinek I – od ul. Brzezińskiej do ul. Budy w Łodzi” – 3000 tys. zł,

— dofinansowanie budowy Wojewódzkiego Centrum Powiadomiania Ratunkowego realizowanej przez Komendę Wojewódzką Państwowej Straży Pożarnej w Łodzi – 1545 tys. zł,

— doposażenie służb granicznych w urzędzenia specjalistyczne na potrzeby lotniczego przejścia granicznego w Łodzi – 1320 tys. zł.

Należy sądzić, iż podobnie jak w bieżącym roku budżetowym, również w 2012 r., w trybie podziału środków ujętych w rezerwach celowych, budżet wojewody łódzkiego zostanie zasilony środkami budżetu państwa przeznaczonymi na przedsięwzięcia inwestycyjne służące miastu Łodzi.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w latach 2007–2013 cały teren Polski został zakwalifikowany do poziomu NUTS 2¹⁾ i tym samym objęty został Celem I Konwergencja²⁾, w ramach którego Unia Europejska wspiera poprzez fundusze strukturalne rozwój infrastruktury oraz potencjału gospodarczego i społecznego najbiedniejszych regionów. Tym samym wsparcie w ramach funduszy strukturalnych uzyskuje również woj. łódzkie wraz z miastem Łódź. Wsparcie ze środków funduszy strukturalnych miasto Łódź może uzyskać w ramach niemal wszystkich dostępnych obecnie w Polsce programów operacyj-

nych: w zakresie infrastruktury w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” oraz w szczególności Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Łódzkiego³⁾, a w zakresie rozwoju zasobów ludzkich w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”.

W ramach regionalnych programów operacyjnych woj. łódzkie uzyskało wsparcie w wysokości 4 170 945 681⁴⁾ zł z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Po uwzględnieniu wkładu krajowego w latach 2007–2013 woj. łódzkie uzyskało wsparcie w wysokości 5 314 652 957⁴⁾ zł. W dniu 9 lutego 2011 r. przyznano województwu łódzkiemu w ramach Krajowej Rezerwy Wykonania oraz dostosowania technicznego dodatkowo 164 300 446⁴⁾ zł, co stanowi ok. 3,9% pierwotnej alokacji RPO WŁ.

W ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Łódzkiego dofinansowano dotychczas 387⁵⁾ projektów realizowanych na terenie miasta Łodzi, których całkowity koszt wynosi 2 011 382 069 zł. Dofinansowanie ww. projektów pochodzące z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego wyniosło 864 206 983 zł.

Beneficjentami projektów realizowanych na terenie miasta Łodzi są zarówno miasto Łódź, powiat łódzki, jak i przedsiębiorcy prywatni, publiczne i niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej, uczelnie wyższe czy organizacje pozarządowe. Najwięcej projektów realizowanych jest w zakresie wsparcia szeroko rozumianej przedsiębiorczości, w ramach których przedsiębiorcy działający na terenie Łodzi uzyskują pomoc na poszerzenie swojej działalności gospodarczej, czym wpływają na rozwój miasta.

Wsparcie w ramach RPO WŁ otrzymują również liczne projekty z zakresu infrastruktury społecznej oraz komunikacyjnej. Ogromne znaczenie dla rozwoju miasta mają w szczególności projekty dotyczące rozwoju komunikacji zbiorowej, które przyczyniają się do zwiększenia dostępności komunikacyjnej miasta – „Rozbudowa Portu Lotniczego Łódź im. Władysława Reymonta”, „Budowa, przebudowa przystanków kolejowych na trasach Łódzkiej Kolei Aglomeracyjnej – poprawa dostępności komunikacyjnej poprzez utworzenie intermodalnych przystanków z Łódzką Koleją Aglomeracyjną – etap I” czy też „Poprawa stanu bezpieczeństwa pasażerów w komunikacji miejskiej w Łodzi poprzez system monitoringu wizyjnego”.

Szczególnie istotną kwestią dla rozwoju miasta jest także ożywienie gospodarcze i społeczne miejskich terenów zdegradowanych. W RPO WŁ realizacja tego rodzaju projektów jest możliwa w ramach osi priorytetowej VI: Odnowa obszarów miejskich, w któ-

¹⁾ NUTS – nomenklatura jednostek terytorialnych do celów statystycznych.

²⁾ Cel obejmuje te regiony, których PKB (produkt krajowy brutto) na jednego mieszkańca jest niższy niż 75% średniej unijnej.

³⁾ Jeden z 16 regionalnych programów operacyjnych, z których każdy jest zarządzany przez właściwy zarząd województwa. Środki w ramach regionalnego programu operacyjnego mogą być przeznaczone jedynie na wsparcie tego konkretnego województwa.

⁴⁾ Przeliczone z euro według kursu średniego NBP z dnia 31 sierpnia 2011 r.

⁵⁾ Dane aktualne na dzień 31 sierpnia 2011 r.

rej realizowane są działania: VI.1: Rewitalizacja obszarów problemowych oraz VI.2: Renowacja substancji mieszkaniowej. Podstawowy cel osi może być osiągnięty poprzez realizację projektów takich jak np.:

— odbudowa, renowacja czy modernizacja budynków lub ich adaptacja do nowych funkcji, przyczyniająca się do tworzenia nowych miejsc pracy oraz neutralizacji niekorzystnych zjawisk społecznych, gospodarczych i ekologicznych,

— prace konserwatorskie, restauratorskie lub inne roboty budowlane dopuszczalne w przypadku zabytków nieruchomości w celu przystosowania ww. obiektów do nowych funkcji lub utrzymania funkcji dotychczasowych,

— kompleksowe zagospodarowanie przestrzeni publicznej, w tym budowa małej architektury oraz tworzenie miejsc rekreacji i terenów zielonych,

— renowacja budynków mieszkalnych wielorodzinnych,

— adaptacja i renowacja budynków na cele mieszkaniowe dla osób o szczególnych potrzebach.

W ramach osi priorytetowej VI: Odnowa obszarów miejskich przewidziano dwie formy naboru projektów. Pierwszą z nich jest Indykacyjny Wykaz Indywidualnych Projektów Kluczowych (dalej „IWPK”), w którym umieszczane są projekty o szczególnym znaczeniu dla regionu. Na IWPK znajduje się obecnie czternaście projektów, z czego dwa projekty realizowane są przez miasto Łódź: „Rewitalizacja EC-1 i jej adaptacja na cele kulturalno-artystyczne” (szacunkowa wartość dofinansowania 82 758 127 zł) oraz „Rewitalizacja śródmiejskiego obszaru Łodzi położonego w obrębie ulic Piotrkowska – Tuwima – Kilińskiego – Piłsudskiego” (szacunkowa wartość dofinansowania 85 000 000 zł). Kolejne trzy będą realizowane na terenie miasta Łodzi przez innych beneficjentów⁶⁾ i niewątpliwie będą miały wpływ na przyspieszenie rozwoju miasta.

Poza projektami, które są wspierane w ramach IWPK, projekty z zakresu rewitalizacji mogą zostać wybrane do dofinansowania również w trybie konkursu. W ramach osi priorytetowej VI: Odnowa obszarów miejskich dotychczas został ogłoszony konkurs dla działania VI.1: Rewitalizacja obszarów problemowych. Nabór projektów trwał od 18 kwietnia 2011 r. do 3 czerwca 2011 r., a wartość środków przeznaczonych na dofinansowanie projektów w ramach konkursu wyniosła 70 445 047,48 zł. Do dnia przygotowywania niniejszego pisma konkurs nie został rozstrzygnięty.

⁶⁾ Wojewódzki Szpital Specjalistyczny im. M. Kopernika w Łodzi – „Rewitalizacja zabytkowego zespołu dawnego szpitala pediatricznego im. Anny Marii przy ul. Piłsudskiego 71” (szacunkowa wartość dofinansowania 20 000 000 zł), Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa Telewizyjna i Teatralna im. L. Schillera w Łodzi – „Rewitalizacja i kompleksowa modernizacja budynku Teatru Studyjnego PWSFTW w Łodzi” (szacunkowa wartość dofinansowania 10 000 000 zł) i Fabryka Biznesu sp. z o.o. – „Rewitalizacja obiektów pofabrycznych na centrum biznesowo-handlowo-rozrywkowe SUKCESJA – etap I (szacunkowa wartość dofinansowania 8 000 000 zł).

Jak wynika z powyższego, miasto Łódź intensywnie korzysta z możliwości, jakie dają fundusze strukturalne. Z uwagi na fakt, iż nie wszystkie środki dostępne w ramach okresu programowania 2007–2013 zostały już wykorzystane, należy się spodziewać, iż miasto Łódź uzyska jeszcze wsparcie w ramach wielu projektów, które przyczynią się do rozwoju miasta i ułatwią życie jego mieszkańcom.

Warto również dodać, iż znaczenie i rola Łodzi jako ważnego centrum życia społecznego i gospodarczego jako stolicy regionu zostały przewidziane w trakcie prac nad Koncepcją Przestrzennego Zagospodarowania Kraju (KPZK) będącą najważniejszym długookresowym, krajowym dokumentem strategicznym, dotyczącym zagospodarowania przestrzennego. W ramach KPZK Łódź została uznana za metropolię, co niewątpliwie będzie miało bardzo pozytywny wpływ na dalszy rozwój miasta.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 26 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie przechowywania zapasów gazu
w Polsce (24233)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 sierpnia 2011 r. (znak: SPS-023-24233/11), przy którym przesłana została interpelacja pana posła Johna Abrahama Godsona, poniżej przedstawiam informacje w sprawie poruszonej przez pana posła.

Na wstępie pragnę przedstawić kilka informacji dotyczących bilansu energetycznego Polski. Zużycie energii pierwotnej w 2010 r. wyniosło 101,7 Mtoe¹⁾. Głównym nośnikiem, który pokrywał to zapotrzebowanie, był węgiel kamienny i brunatny, jego łączny udział wyniósł ok. 55%, kolejnym nośnikiem zapewniającym pokrycie zapotrzebowania na energię była ropa naftowa – ponad 24%. Natomiast udział gazu ziemnego w pokryciu zapotrzebowania na energię pierwotną wyniósł w 2010 r. 12,6%. Należy zaznaczyć, iż pomimo wzrostu zapotrzebowania na energię pierwotną od 2000 r. do 2010 r. o ok. 13% udział gazu ziemnego w strukturze zużycia energii pierwotnej zwiększył się tylko o 2% (w 2000 r. wyniósł 11%).

¹⁾ Mtoe = 4,1868 x 10⁴ TJ

Uzupełnieniem bilansu energetycznego Polski są odnawialne źródła energii, których udział wynosi ok. 7%.

Zużycie gazu ziemnego w Polsce w 2010 r. wyniosło 14 491,31 mln m³. Około 30% zużycia, tj. 4310,1 mln m³ (w przeliczeniu na gaz wysokometanowy), pochodziło z wydobycia krajowego. Pozostała wielkość zapotrzebowania na gaz ziemny, tj. 10 325 mln m³, pochodziła z importu, w tym:

- 9244,81 mln m³ – import z Federacji Rosyjskiej,
- 5,86 mln m³ – import z Ukrainy,
- 1074,06 mln m³ – import z Niemiec,
- 0,27 mln m³ – import z Republiki Czeskiej.

Głównym importerm gazu ziemnego do Polski jest Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo SA, którego udział w rynku wynosi ok. 98%.

Posiadając taką strukturę dostaw gazu ziemnego, Polska jest jednym z krajów Unii Europejskiej najmniej uzależnionym od importu tego surowca. W przypadku Polski wskaźnik uzależnienia importowego wynosi ok. 73%, krajami o mniejszym uzależnieniu są Dania, Holandia i Wielka Brytania. Pozostałe kraje UE są w co najmniej 85% uzależnione od importu tego paliwa.

Ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 52, poz. 343, z późn. zm.) nakłada na przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie obrotu gazem ziemnym z zagranicą lub podmiot dokonujący przywozu gazu ziemnego obowiązek utrzymywania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego na terytorium RP. Wyżej wymienione podmioty zobowiązane są do utworzenia, utrzymywania i powiększania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego do wielkości odpowiadającej co najmniej:

- 20 dniom średniego dziennego przywozu – od dnia 1 października 2010 r. do dnia 30 września 2012 r.;
- 30 dniom średniego dziennego – od dnia 1 października 2012 r.

Obecnie jedynym podmiotem zobowiązanym do utworzenia, utrzymywania i powiększania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego jest Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo SA. Wielkość zapasów obowiązkowych, do utworzenia których zobowiązane jest PGNiG SA, w okresie od 1 października 2011 r. do 30 września 2012 r. wynosi 555,8 mln m³, co stanowi 3,8% rocznego zużycia gazu ziemnego. Ponadto ww. ustawa określa, że zapasy obowiązkowe gazu ziemnego stanowią majątek podmiotu, który zobowiązany jest do ich utworzenia, a koszty ponoszone przez ten podmiot w związku z realizacją obowiązku utrzymywania, uruchamiania oraz uzupełniania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego są zaliczane do kosztów uzasadnionych ich działalności w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne. Na podstawie ww. kosztów uzasadnionych prowadzonej działalności przedsiębiorstwo

energetyczne ustala taryfy dla gazu ziemnego, które są zatwierdzane przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Mając na uwadze regulacje dotyczące sposobu kształtowania taryf dla paliw gazowych, należy jednoznacznie podkreślić, że z budżetu państwa nie jest finansowane utrzymywanie zapasów obowiązkowych gazu ziemnego, gdyż wszystkie koszty związane z utworzeniem i utrzymywaniem zapasów obowiązkowych gazu ziemnego, poprzez taryfę, pokrywane są przez odbiorców końcowych tego paliwa. Należy także zaznaczyć, że PGNiG SA w ramach prowadzonej działalności utrzymuje zapasy handlowe gazu ziemnego w wielkości ok. 1300 mln m³, które pokrywają sezonowe nierównomierności zapotrzebowania na gaz ziemny.

Obecnie przed Komisją Europejską trwa procedura w sprawie przyznania pomocy publicznej na inwestycje w podziemne magazyny gazu ziemnego dla PGNiG SA w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ). W dniu 24 czerwca 2010 r. KE wydała wstępną decyzję warunkową w tej sprawie. W trakcie tej procedury w 2010 r. wypłacono beneficjentowi ponad 64 mln PLN, natomiast łączna kwota możliwego do otrzymania przez spółkę dofinansowania wynosi 673,5 mln PLN. W ramach osi priorytetowej X: Bezpieczeństwo energetyczne o dofinansowanie ze środków unijnych ubiegają się obok projektów dotyczących budowy i rozbudowy magazynów gazu ziemnego również inwestycje w zakresie rozwoju systemów przesyłowych energii elektrycznej, gazu ziemnego i ropy naftowej, budowy terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu oraz budowy systemów dystrybucji gazu ziemnego na terenach niezgazyfikowanych i modernizacji istniejących sieci dystrybucji.

Prace nad zmianą brzmienia ustawy o zapasach (w zakresie zapasów gazu ziemnego) zostały podjęte w celu doprowadzenia do pełnej zgodności polskiego ustawodawstwa z przepisami prawa UE, a w konsekwencji zamknięcia prowadzonego przez Komisję Europejską od 28 listopada 2007 r. postępowania formalnego w sprawie naruszenia nr 2006/4918.

W opinii Komisji Europejskiej przepisy ustawy o zapasach, nakładające na importerów gazu ziemnego obowiązek utrzymywania zapasów gazu ziemnego na terytorium Polski, ograniczają w dużym stopniu dostęp do rynku dla nowych podmiotów wykonujących przywóz gazu na terytorium Polski, co jest niezgodne z przepisami prawa UE oraz powoduje, iż dominujący na rynku podmiot – spółka PGNiG SA, będąca największym importerm gazu ziemnego oraz posiadająca wszystkie instalacje magazynowe w Polsce – utrzymuje pozycję monopolistyczną.

Zamknięcie postępowania formalnego w sprawie naruszenia oraz pozytywne zakończenie procedur przyznania pomocy finansowej na projekty infrastrukturalne jest niemożliwe bez dokonania zmiany ustawy o zapasach w celu jej dostosowania do prawa UE.

W przypadku kontynuowania postępowania w sprawie naruszenia nr 2006/4918 należy liczyć się z ko-

niecznością zwrotu przez PGNiG SA środków przekazanych w ramach pomocy publicznej udzielonej w celu rozbudowy instalacji magazynowych. Dodatkowo z informacji przekazanych przez ministra rozwoju regionalnego wynika, że zagrożone są również pozostałe inwestycje z osi priorytetowej X: Bezpieczeństwo energetyczne, na które zostało przeznaczone dofinansowanie w łącznej kwocie ok. 0,97 mld EUR (ok. 3,9 mld PLN).

Mając na uwadze, że proponowane zmiany w ustawie o zapasach utrzymują obowiązek gromadzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego oraz utrzymane zostały wymogi dotyczące technicznych możliwości dostarczenia ich do systemu gazowego w okresie nie dłuższym niż 40 dni, potwierdzone przez operatora systemu przesyłowego, w opinii Ministerstwa Gospodarki proponowane zmiany nie będą miały wpływu na obniżenie poziomu bezpieczeństwa energetycznego Polski. Ponadto należy mieć na uwadze, że prawo UE nie nakłada obowiązku utrzymywania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego, a zarówno zgodnie z ustawą o zapasach, jak i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 994/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego i uchylecia dyrektywy Rady 2004/67/WE zapasy te są jednym z wielu środków mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego. Ponadto pragnę zaznaczyć, że zarówno w brzmieniu obecnym, jak i po uwzględnieniu proponowanych zmian ustawa o zapasach nie przewiduje, aby budżet państwa ponosił jakiegokolwiek wydatki z tytułu utrzymywania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego.

Przedkładając powyższe informacje, wyrażam przekonanie, że będą one stanowiły wyczerpującą odpowiedź na zgłoszone przez pana posła pytania.

Z wyrazami najwyższego szacunku.

Podsekretarz stanu
Maciej Kaliski

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Piotra Tomańskiego
i Renaty Butryn**

**w sprawie zasad finansowania przez NFZ
specjalistycznej gabinetowej rehabilitacji
dla dzieci pozostających pod opieką
hospicjum domowego dla dzieci (24234)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Renaty Butryn i pana posła Piotra Tomańskiego przekazaną przy piśmie pana

Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 31 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24234/11, w sprawie zasad finansowania przez NFZ specjalistycznej gabinetowej rehabilitacji dla dzieci pozostających pod opieką hospicjum domowego, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Do podstawowych aktów prawnych, które regulują zasady udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, należą: ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), akty wykonawcze do tej ustawy, w tym rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej (Dz. U. Nr 139, poz. 1138, ze zm.), oraz zarządzenia prezesa NFZ wydawane w oparciu o art. 102 ust. 5 pkt 21 i 25 oraz art. 146 ust. 1 pkt 1 i 3 ww. ustawy.

Świadczenia opieki paliatywnej i hospicyjnej to wszechstronna, całościowa opieka nad świadczeniobiorcami chorującymi na nieuleczalne, niepoddające się leczeniu przyczynowemu, postępujące choroby. Opieka ta ma na celu zapobieganie bólowi i innym objawom somatycznym oraz ich uśmierzanie. Zgodnie z ww. rozporządzeniem w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej świadczenia realizowane w hospicjum domowym obejmują: świadczenia opieki zdrowotnej udzielane przez lekarzy i pielęgniarki, leczenie farmakologiczne, leczenie bólu, leczenie innych objawów somatycznych, opiekę psychologiczną nad świadczeniobiorcą i jego rodziną, jak również rehabilitację w wymiarze ustalonym indywidualnie przez lekarza oraz bezpłatne wypożyczanie przez hospicja domowe wyrobów medycznych i środków pomocniczych określonych w załączniku nr 2 do tego rozporządzenia. W tymże załączniku określone zostały również wymagania stawiane fizjoterapeucie realizującemu świadczenia w opiece paliatywnej i hospicyjnej – identyczne z wymaganiami, jakie stawia się fizjoterapeucie zatrudnionemu do realizacji świadczeń w ramach rehabilitacji leczniczej.

Z uwagi na fakt, iż w ww. rozporządzeniu rehabilitacja została ujęta jako świadczenie gwarantowane świadczeniobiorcom objętym opieką przez hospicjum domowe, Narodowy Fundusz Zdrowia jako płatnik świadczeń w celu zapobieżenia sytuacji podwójnego finansowania świadczeń zastrzegł brak możliwości łączenia realizacji świadczeń opieki paliatywnej i hospicyjnej ze świadczeniami gwarantowanymi z zakresu rehabilitacji leczniczej. Zarządzenie nr 63/2009/DSOZ prezesa NFZ z dnia 2 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju opieka paliatywna i hospicyjna, ze zm., dopuszcza możliwość łączenia realizacji świadczeń w opiece paliatywnej i hospicyjnej wyłącznie ze świadczeniami zawartymi w katalogu: świadczeń odrębnie kontraktowanych, ambulatoryjnych świad-

czeń specjalistycznych, psychiatrii ambulatoryjnej, stomatologii oraz radioterapii.

Odnosząc powyższe do zgłoszonego w interpelacji problemu z zapewnieniem rehabilitacji dla 2,5 letniej P., która jest objęta opieką przez hospicjum domowe, należy wskazać, że dziecko powinno otrzymywać rehabilitację w ramach świadczeń realizowanych przez to hospicjum. Jednakże w związku z sygnalizowaną potrzebą objęcia dziecka dodatkową rehabilitacją, której domowa opieka hospicyjna nie jest w stanie zrealizować, należałoby rozważyć, czy w danej sytuacji zasadne jest kontynuowanie opieki paliatywnej i hospicyjnej, czy też właściwszym nie byłoby zakwalifikowanie dziecka do innych form opieki, np. objęcie świadczeniami pielęgniarstwa długoterminowej domowej (skierowanie może wystawić lekarz ubezpieczenia zdrowotnego, np. lekarz podstawowej opieki zdrowotnej) oraz równoczesne korzystanie ze świadczeń lekarzy specjalistów oraz rehabilitacji leczniczej, jak również świadczeń odrębnie kontraktowanych, zgodnie ze wskazaniami medycznymi.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Podkarpacki Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia podjął działania na rzecz możliwie najkorzystniejszego rozwiązania zgłoszonego przez matkę dziecka problemu z uzyskaniem jednocześnie świadczeń Podkarpackiego Hospicjum dla Dzieci w Rzeszowie i rehabilitacji w Ośrodku Wczesnej Interwencji w Jarosławiu. Mając na uwadze, iż obowiązujące warunki realizacji umów w rodzaju opieki paliatywnej i hospicyjnej nie przewidują możliwości łączenia świadczeń z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej ze świadczeniami z zakresu rehabilitacji leczniczej, oddział poinformował pisemnie matkę dziecka, iż dotychczasową pomoc pielęgniarstwa gwarantowaną przez Podkarpackie Hospicjum dla Dzieci w Rzeszowie może przejąć pielęgniarka opieki długoterminowej domowej, która realizuje świadczenia we współpracy z lekarzem POZ. Do pisma dołączono wykaz świadczeniodawców, z którymi oddział zawarł umowy na świadczenia pielęgniarstwa długoterminowej domowej. W piśmie skierowanym do matki dziecka zawarto ponadto informację, iż pracownik oddziału w dniu 13 września 2011 r. przeprowadził rozmowę telefoniczną z pracownikiem Fundacji Podkarpackie Hospicjum dla Dzieci, podczas której uzgodniono możliwość korzystania przez P. z niezbędnego sprzętu, który zostanie wypożyczony przez hospicjum. Powyższe rozwiązanie pozwoli na objęcie dziecka opieką lekarską, pielęgniarstwą oraz zapewni kompleksową rehabilitację, a także niezbędny sprzęt.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 23 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ryszarda Zbrzyznego**

**w sprawie Programu Operacyjnego
„Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa
i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013”
w ramach środka 2.2:
Działania wodno-środowiskowe (24235)**

Szanowny Panie Marszałku! Na podstawie art. 193 regulaminu Sejmu przedkładam Panu Marszałkowi odpowiedź na interpelację pana Ryszarda Zbrzyznego, posła na Sejm RP, dotyczącą środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe, zawartego w Programie Operacyjnym „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich” (PO „Ryby” 2007–2013), przesłaną przy piśmie z dnia 31 sierpnia 2011 r., znak: SPS-023-24235/11.

W odpowiedzi na pytanie dotyczące przedstawienia wyników oceny okresowej, która została przeprowadzona w kwietniu 2011 r. przez firmę wyłonioną przez MRiRW w drodze przetargu, dotyczącej zmian w Programie Operacyjnym „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” w zakresie przesunięcia środków finansowych w związku z ich niedoborem w ramach środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe, a także wskazania, jaka to firma, uprzejmie informuję.

Umowa na wykonanie oceny okresowej PO „Ryby” 2007–2013 została zawarta pomiędzy MRiRW a firmami Agrotec Polska sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, Morskim Instytutem Rybackim z siedzibą w Gdyni, Instytutem Rybactwa Śródlądowego im. Stanisława Sakowicza w Olsztynie, działającymi na podstawie umowy konsorcjum. W zakresie środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe wykonawca oceny okresowej PO „Ryby” 2007–2013 zauważył istotny problem we wdrażaniu środka, jakim jest niewystarczająca alokacja środków do wielkości zainteresowania. Wskazał również, że ze względu na szczególnie charakter środka 2.2, polegający na 5-letnim zobowiązaniu, MRiRW wraz z ARiMR powinny zwrócić szczególną uwagę na stopień wykorzystania puli finansowej środka 2.2 w 2011 r. na podstawie zweryfikowanych wniosków o płatność i dokonanych płatności, aby powstałe rezerwy finansowe mogły zostać wykorzystane. Dodatkowo wskazał, iż jest to niezwykle istotne w sytuacji, kiedy 2011 r. jest ostatnim okresem, w którym można rozpocząć realizację tego środka.

Odnosząc się do pytania dotyczącego prośby o jasne i zrozumiałe przedstawienie kryteriów, w jakiej kolejności były rozpatrzone złożone wnioski i czy powyższe kryteria obowiązywały we wszystkich oddziałach ARiMR, przedstawiam poniżej stanowisko ARiMR w tej sprawie.

Wnioski o dofinansowanie w ramach środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe w zakresie wsparcia wykorzystania tradycyjnych lub przyjaznych środowisku praktyk i technik w chowie i hodowli ryb, złożone w oddziałach regionalnych ARiMR rozpatrywane były w oparciu o zapisy rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 7 września 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania, wypłaty i zwracania pomocy finansowej na realizację środków objętych osią priorytetową 2: Akwakultura, rybołówstwo śródlądowe, przetwórstwo i obrót produktami rybołówstwa i akwakultury, zawartą w Programie Operacyjnym „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” (Dz. U. Nr 147, poz. 1193, z późn. zm.) – zwanego dalej rozporządzeniem do osi 2.

Zgodnie z § 56 ust. 5 ww. rozporządzenia wnioski o dofinansowanie, dla których pierwszym rokiem rozpoczęcia zobowiązań jest rok 2009 oraz rok 2010, rozpatruje się do dnia 31 grudnia 2009 r. W celu zweryfikowania wniosków w terminie agencja przyjęła rozwiązanie polegające na jednoczesnym rozpatrywaniu spraw w poszczególnych OR ARiMR według kolejności napływu wniosków oraz niewstrzymywaniu kolejnych spraw w przypadku, gdy poprzednia wymaga uzyskania dodatkowych interpretacji lub opinii prawnych. Powyższa metoda była najbardziej optymalnym rozwiązaniem pozwalającym na skuteczną i jak najszybszą weryfikację wszystkich złożonych wniosków w poszczególnych OR agencji. Należy również zaznaczyć, że istotny wpływ na czas weryfikacji wniosków miały liczne błędy we wnioskach i załącznikach do wniosków oraz indywidualny charakter poszczególnych spraw.

Zgodnie z § 51 ww. rozporządzenia pomoc w ramach środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe była przyznawana według kolejności złożenia prawidłowo wypełnionego i udokumentowanego wniosku o dofinansowanie. Z wnioskodawcami, których wnioski o dofinansowanie uzyskały status kompletności i poprawności z datą na dzień 28 grudnia 2009 r., zawarte zostały umowy o dofinansowanie. W pozostałych przypadkach odmówiono zawarcia umów z powodu niespełniania kryteriów dofinansowania, braków formalnych, a przede wszystkim wyczerpania limitu finansowego przeznaczanego na ten Środek.

Odnosząc się do postawionego zarzutu braku zawarcia umów w Podlaskim OR oraz w Pomorskim OR ARiMR, uprzejmie informuję, że w tych oddziałach regionalnych wnioski o dofinansowanie w większości przypadków zostały złożone pod koniec listopada 2009 r., w związku z tym zostały odrzucone z powodu braku dostępności środków finansowych.

Odnosząc się do prośby dotyczącej upublicznienia poprzez umieszczenie na stronie internetowej ARiMR wykazu beneficjentów, z którymi zarówno podpisano, jak i nie podpisano umów o dofinansowanie, podania dat złożenia wniosku, podania dat wezwań do usunięcia braków, jak również podania dat, w którym dniu wniosek uzyskał kompletność, uprzejmie informuję.

Europejski Trybunał Sprawiedliwości (ETS) w wyroku z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie publikacji informacji dotyczących beneficjentów europejskich funduszy rolnych (sprawy połączone C-92/09 i C-93/09 Volker und Markus Schecke GbR i Hartmut Seifert/Land Essen) stwierdził nieważność niektórych przepisów dotyczących finansowania wspólnej polityki rolnej w zakresie, w jakim w odniesieniu do osób fizycznych będących beneficjentami pomocy z EFRG i EFRROW przepisy te wymagają publikacji danych osobowych dotyczących każdego beneficjenta. ETS zauważył, że publikacja na stronie internetowej imiennych danych dotyczących beneficjentów pomocy i dokładnych kwot przez nich otrzymanych „stanowi, ze względu na to, że dane te stają się dostępne dla osób trzecich, naruszenie prawa zainteresowanych beneficjentów do poszanowania ich życia prywatnego i ochrony ich danych osobowych”. ETS zaznaczył, że wprowadzenie w demokratycznym społeczeństwie podatnicy mają prawo do informacji o wykorzystaniu środków publicznych, niemniej jednak „odpowiednie wyważenie różnych interesów wymagało, przed przyjęciem kwestionowanych przepisów, zweryfikowania przez odpowiednie instytucje, czy publikacja na stronie internetowej imiennych danych wszystkich beneficjentów i dokładnych kwot otrzymanych przez każdego z nich nie wykracza poza to, co było konieczne dla realizacji zasadnie zamierzonych celów, mając w szczególności na względzie powodowane przez taką publikację naruszenie przepisów art. 7 i 8 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”.

Biorąc pod uwagę, iż ETS jest organem utworzonym w celu zapewnienia jednolitości i spójności porządku prawnego Unii, a jego orzeczenia stanowią obowiązującą wykładnię prawa wspólnotowego, należy domniemywać, że powyższy wyrok ETS powinien być uwzględniony także w przypadku beneficjentów Europejskiego Funduszu Rybackiego. Wobec obowiązku corocznej publikacji listy beneficjentów, którzy otrzymali pomoc finansową w ramach PO „Ryby” 2007–2013, Departament Rybołówstwa MRiRW zwrócił się do Komisji Europejskiej z prośbą o opinię na temat stosowania przepisów art. 31 lit. d rozporządzenia Komisji (WE) nr 498/2007 z dnia 26 marca 2007 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1198-2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego (Dz. Urz. UE L 120 z 10.05.2007, str. 1), obligujących instytucję zarządzającą programem operacyjnym do publikowania, w formie elektronicznej bądź innej, wykazu beneficjentów, nazw operacji oraz kwoty dofinansowania ze środków publicznych przydzielonej dla operacji.

W odpowiedzi Komisja Europejska stwierdziła, iż problem jest aktualnie analizowany pod względem prawnym przez DG MARE. Ze strony internetowej DG MARE usunięto informacje na powyższy temat do czasu podjęcia ostatecznej decyzji w sprawie sposobu publikacji listy beneficjentów, zaznaczając jednocześnie, że powiadomi państwo członkowskie o dalszej procedurze postępowania w tym zakresie. Komii

sja Europejska doradziła, że do czasu rozstrzygnięcia kwestii stosowania ww. wyroku ETS przez jej służby prawne i otrzymania na ten temat przez Polskę pisemnej informacji Polska powinna realizować obowiązek dotyczący umieszczenia na stronie internetowej wykazu beneficjentów pomocy z EFR zgodnie z przepisami krajowymi.

Biorąc pod uwagę obowiązek stosowania przez sądy wykładni praw wspólnotowej, w szczególności takiej, która ma na celu ochronę praw poszczególnych osób w zakresie szerszym, niż przewidują to przepisy krajowe, należy liczyć się z tym, iż w przypadku sporu sądowego będącego wynikiem umieszczenia na stronie internetowej MRiRW danych beneficjentów na dotychczasowych zasadach zakwestionowanych przez ETS sądy krajowe będą niewątpliwie posilkować się wykładnią regulacji wspólnotowych dokonanych przez ETS. W związku z powyższym przy publikacji wykazu beneficjentów PO „Ryby” 2007–2013 instytucja zarządzająca Programem Operacyjnym „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” postanowiła w przypadkach, gdy beneficjentem nie jest osoba prawna, w rubryce „nazwa beneficjenta” wstawić jedynie zapis „osoba fizyczna”. Mając na uwadze powyższe, nie jest możliwe spełnienie pana ww. próśb. Umieszczenie przedmiotowych wykazów beneficjentów mogłoby być niezgodne z ww. wyrokiem ETS i mogłoby stanowić naruszenie prawa zainteresowanych beneficjentów do poszanowania ich życia prywatnego i ochrony danych osobowych.

Odpowiadając na kolejne postawione przez pana pytanie, dlaczego na potrzeby produkcji stawowej, w przypadku której roczna wartość podaży ryb w Polsce wynosi 294 mln zł (71%), zadysponowano 362 mln zł, dofinansowanie wynosi więc 1,2 zł na 1 zł wartości dostarczanych ryb, a na potrzeby rybołówstwa morskiego, w przypadku którego roczna wartość podaży ryb w Polsce wynosi 154 mln zł (32%), zadysponowano aż 898 mln zł, dofinansowanie wynosi więc 5,8 zł na 1 zł wartości dostarczonych ryb, uprzejmie informuję.

W trakcie przygotowywania PO „Ryby” 2007–2013 prowadzone były konsultacje z szerokim gronem partnerów ze środowiska rybackiego oraz przedstawicieli świata nauki w celu zasięgnięcia opinii co do dalszych kierunków rozwoju sektora rybackiego w świetle możliwości, jakie stwarza Europejski Fundusz Rybacki. Potencjalni beneficjenci pomocy finansowej w ramach PO „Ryby” 2007–2013 od samego początku byli informowani o jego zapisach i uczestniczyli we wszystkich etapach powstawania tego dokumentu. Należy podkreślić, iż większość zapisów zawartych w projekcie PO „Ryby” 2007–2013, w tym w szczególności wstępny podział środków finansowych, była wynikiem konsensusu wypracowanego przez ww. przedstawicieli. Dodatkowo wszystkie akty prawne służące wdrażaniu PO „Ryby” 2007–2013 powstawały przy udziale partnerów społecznych (konsultacje), w tym również rozporządzenie o podziale środków finansowych na lata 2007–2013, w którym uwzględniono zgłaszane przez środowisko rybackie propozycje alokacji środków finansowych

na poszczególne środki, w tym na środki dotyczące akwakultury.

Taką propozycję zgłosił również Związek Producentów Ryb w piśmie z dnia 20 maja 2009 r., L.dz. 119/05/2009, w którym zwrócił uwagę, iż na środek 2.5 przeznaczona jest za duża kwota środków finansowych. Zaproponował, aby zmniejszyć tę kwotę o 25% i przeznaczyć ją na środki 2.1 i 2.2 w równej części. W wyniku zgłoszonego postulatu została zmniejszona kwota środków finansowych na środek 2.5 z 131 227 096 euro do 105 227 096 euro oraz zwiększona kwota środków finansowych na środki 2.1 z 34 212 778 euro do 50 212 778 euro i na środek 2.2 z 24 619 140 euro do 34 619 140 euro. Należy zauważyć, iż podczas konsultacji społecznych rozporządzenia do osi 2. środowisko rybackie zgłaszało jedynie postulat zwiększenia stawek rekompensat za realizację poszczególnych wymogów w ramach środka 2.2.

Mając powyższe na uwadze, należy wskazać, że Komisja Europejska, akceptując programy operacyjne poszczególnych państw członkowskich, kieruje się wiedzą, jaką posiada o sektorze rybackim w danym kraju. W związku z powyższym jej zgoda na proponowane rozdysponowanie środków finansowych na poszczególne osie priorytetowe jest zawsze poparta przekonaniem, iż wsparcie w danym obszarze jest celowe. Jako dysponent środków finansowych to KE podejmuje w tym zakresie decyzję ostateczną.

Odnosząc się do pytania dotyczącego podania ilości obiektów oraz ich powierzchni położonych w obszarze Natura 2000 w skali całego kraju, jak również na terenie poszczególnych województw, uprzejmie informuję, iż organem właściwym do udzielania odpowiedzi w przedmiotowym zakresie jest minister środowiska.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 23 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła
Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie odblokowania funduszu
wynagrodzeń pracowników administracji
i obsługi szkół artystycznych (24236)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanej przy piśmie z dnia 31 sierpnia br. (znak: SPS-023-24236/11) interpelacji pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie sytuacji płacowej pracowników administracji i usług szkół artystycznych, pragnę uprzejmie przekazać następujące wyjaśnienia.

W związku z decyzją Rady Ecofin o objęciu Polski procedurą nadmiernego deficytu, jesteśmy zobowią-

zani do podjęcia działań, w wyniku których deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zostanie w sposób wiarygodny i trwały zmniejszony do poziomu nieprzekraczającego wartości referencyjnej 3% PKB do roku 2012. W ramach podejmowanych przez rząd działań w tym zakresie przyjęto, że wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej pozostaną na tym samym poziomie. Zamrożenia funduszu wynagrodzeń dokonano na podstawie art. 44 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578, z późn. zm.). Przepis ten przewiduje utrzymanie wynagrodzeń w roku 2011 na poziomie roku 2010. Jakiegokolwiek odstępstwa są wynikiem przyjętych o wiele wcześniej deklaracji i zobowiązań.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255, z późn. zm.) pracownicy zatrudnieni w administracji i obsłudze szkół artystycznych zaliczani są do grupy pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowym systemem wynagradzania. Dlatego też przyjmowane do ustawy budżetowej założenia w zakresie wynagrodzeń w sferze budżetowej określają co do zasady podejście do kształtowania wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, stanowiących jak wyżej wskazano element tej sfery. Utrzymanie wynagrodzeń w 2011 r. na poziomie roku 2010 r. obejmuje nie tylko państwowe jednostki budżetowe, ale dotyczy to całego rządowego sektora finansów publicznych.

Zmiana zasad wynagradzania pracowników szkół artystycznych w 2012 r. będzie co do zasady konsekwencją decyzji dotyczącej wynagrodzeń w sferze budżetowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 26 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie ograniczenia zasady równości
w ulgach podatkowych dla rodzin (24237)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 31 sierpnia 2011 r., nr SPS-023-24237/11, interpelacją posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie ograniczenia zasady równości w ulgach podatkowych dla rodzin uprzejmie informuję.

W aktualnym stanie prawnym ulgę prorodzinną mogą odliczyć wyłącznie podatnicy opłacający podatek obliczany według progresywnej skali podatkowej. Zatem z ulgi tej nie skorzystają podatnicy opłacający podatek według jednolitej 19-procentowej stawki podatkowej, w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych lub karty podatkowej.

Zasady korzystania z ulgi prorodzinnej określają przepisy art. 27f ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.). Ulga ta polega na odliczeniu od podatku dochodowego, pomniejszonego o kwotę składki na ubezpieczenie zdrowotne, kwoty stanowiącej 1/6 kwoty zmniejszającej podatek, określonej w pierwszym przedziale skali podatkowej, za każdy miesiąc kalendarzowy, w którym podatnik wykonywał władzę rodzicielską, pełnił funkcję opiekuna prawnego, jeżeli dziecko z nim zamieszkiwało, albo sprawował opiekę poprzez pełnienie funkcji rodziny zastępczej na podstawie orzeczenia sądu lub umowy zawartej ze starostą. W 2011 r. kwota ta wynosi 92,67 zł miesięcznie na jedno dziecko (tj. 1112,04 zł w przypadku spełnienia warunków do dokonania odliczenia za cały rok podatkowy).

Odliczenie ulgi dotyczy łącznie obojga rodziców, opiekunów prawnych dziecka albo rodziców zastępczych pozostających w związku małżeńskim. Kwotę tę rodzice, opiekunowie prawni dziecka albo rodzice zastępczy mogą odliczyć w częściach równych lub w dowolnej proporcji przez siebie ustalonej.

Możliwość odliczenia przedmiotowej ulgi wyłącznie od podatku dochodowego obliczonego według progresywnej skali podatkowej nie przesądza o występowaniu ograniczenia zasady równości w ulgach podatkowych dla rodzin.

Przed wszystkim należy zauważyć, że aby osoba fizyczna mogła korzystać z ulg i zwolnień obowiązujących w podatku dochodowym od osób fizycznych, musi być podatnikiem tego podatku. Zatem rolnicy prowadzący działalność rolniczą i niebędący podatnikami podatku dochodowego nie mogą korzystać z ulg podatkowych, gdyż nie są adresatami norm zawartych w ustawie. Stosownie bowiem do art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, przepisów ustawy nie stosuje się do przychodów z działalności rolniczej, z wyjątkiem przychodów z działów specjalnych produkcji rolnej.

Jednocześnie należy podkreślić, iż podstawową formą opodatkowania dochodów osób fizycznych są zasady ogólne polegające na opłacaniu podatku według progresywnej skali podatkowej. Ponadto w przypadku podatników uzyskujących dochody z działalności gospodarczej ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych przewiduje możliwość wyboru innych form opodatkowania, tj.:

- ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych,
- karty podatkowej,
- jednolitej 19-procentowej stawki podatku.

Wyboru sposobu opodatkowania dokonuje sam podatnik, składając stosowne oświadczenie względnie wnioszek.

Ryczałt od przychodów ewidencjonowanych jest uproszczoną formą opodatkowania i pobierany jest bez pomniejszania przychodu o koszty jego uzyskania. Uproszczony charakter ma również ewidencja przychodów, w której podatnicy ewidencjonują zdarzenia gospodarcze związane z prowadzoną działalnością.

Również podatnicy prowadzący działalność opodatkowaną w formie karty podatkowej są zwolnieni z obowiązku prowadzenia ksiąg, składania zeznań podatkowych oraz wpłacania zaliczek na podatek dochodowy. Wysokość podatku w formie karty podatkowej ustalana jest decyzją naczelnika urzędu skarbowego.

Z kolei w przypadku wyboru opodatkowania według jednolitej 19-procentowej stawki podatnicy mogą odliczyć od dochodu wyłącznie zapłacone składki na ubezpieczenia społeczne oraz wpłaty na indywidualne konto zabezpieczenia emerytalnego oraz odpowiednio od podatku zapłacone składki na ubezpieczenie zdrowotne, oraz skorzystać z ulgi dla osób osiągających dochody za granicą.

Wobec powyższego, dokonując wyboru formy opodatkowania dochodów (przychodów) z działalności gospodarczej, podatnicy są świadomi nie tylko korzyści płynących z takiego wyboru, ale także z ograniczeń z nim związanych.

W świetle powyższego brak jest przesłanek do twierdzenia, iż w ustawie o podatku dochodowym występuje ograniczenie zasady równości korzystania z ulg podatkowych dla rodzin.

Odpowiadając natomiast na pytanie drugie, uprzejmie informuję, iż w 2010 r. 4 303 125 podatników podatku dochodowego od osób fizycznych opłacających podatek według skali podatkowej skorzystało z ulgi prorodzinnej na kwotę 5 684 317 tys. zł. Podatnicy korzystający z tej preferencji podatkowej obniżyli podatek średnio o kwotę 1321 zł.

Powyższe oznacza, iż do dyspozycji podatnika dodatkowo pozostała kwota w tej wysokości, którą może przeznaczyć na wydatki związane z wychowaniem dzieci.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Sławiak**

**w sprawie zachowania dotychczasowego
charakteru drogi krajowej nr 3 na odcinku
przebiegającym przez gm. Lubiszyn (24238)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Bożeny Sławiak z dnia 19 lipca

2011 r., przekazaną przy piśmie z dnia 2 września 2011 r., znak: SPS-023-24238/11, w sprawie zachowania dotychczasowego charakteru drogi krajowej nr 3 na odcinku przebiegającym przez gminę Lubiszyn, uprzejmie wyjaśniam, że art. 10 ust. 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) stanowi, iż odcinek drogi zastąpiony nowo wybudowanym odcinkiem drogi z chwilą oddania go do użytkowania zostaje pozbawiony dotychczasowej kategorii i zaliczony do kategorii dróg gminnych. Oznacza to, że odcinek drogi nienależący do kategorii drogi gminnej, który został zastąpiony nowo wybudowanym odcinkiem drogi, zostaje pozbawiony dotychczasowej kategorii i z mocy prawa zostaje zaliczony do kategorii drogi gminnej. Zapis art. 10 ust. 5 ww. ustawy dotyczy wszystkich odcinków dróg, które zostały zastąpione nowo wybudowanymi odcinkami dróg, niezależnie od ich długości, położenia czy pełnionej funkcji. Konsekwencją tego normatywnego uregulowania powinno być przyjęcie obowiązków zarządcy drogi zastąpionej przez nowo wybudowaną drogę – przez odpowiedni organ stopnia gminnego.

W myśl zapisów ustawy o drogach publicznych „stary” odcinek drogi krajowej, który z mocy prawa został zaliczony do kategorii dróg gminnych, może zostać pozbawiony tej kategorii (w trybie art. 7 ust. 2 i art. 10 ust. 1–2) i jednocześnie zaliczony do kategorii dróg powiatowych (w trybie art. 6a ust. 2) lub wojewódzkich (w trybie art. 6 ust. 2). Jeżeli po oddaniu do użytkowania drogi ekspresowej S3 obecny przebieg drogi krajowej nr 3 będzie pełnił istotną funkcję w regionie m.in. w zakresie zapewnienia połączeń między miastami oraz w systemie transportowym województwa, należałoby rozważyć pozbawienie przedmiotowego odcinka drogi kategorii drogi gminnej i zaliczenie go do kategorii dróg wojewódzkich. Ewentualne zmiany kategorii powinny zostać zainicjowane przez lokalne władze samorządowe i przeprowadzone stosownie do ww. przepisów ustawy o drogach publicznych.

Zasadność art. 10 ust. 5 ustawy o drogach publicznych potwierdzają kryteria kwalifikacji dróg do kategorii dróg krajowych i gminnych, zawarte w przepisach ustawy o drogach publicznych. Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 omawianej ustawy do dróg krajowych zalicza się autostrady i drogi ekspresowe oraz drogi leżące w ich ciągach do czasu wybudowania autostrad i dróg ekspresowych. Zatem w sytuacji gdy został wybudowany i oddany do użytkowania nowy odcinek drogi ekspresowej, „stary” odcinek drogi nie może nadal pozostać drogą krajową. Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o drogach publicznych do dróg gminnych zalicza się drogi o znaczeniu lokalnym niezaliczone do innych kategorii, stanowiące uzupełniającą sieć dróg służących miejscowym potrzebom. „Stary” odcinek drogi krajowej (droga gminna) służy głównie mieszkańcom zamieszkuja-

cym w jej okolicach, a ruch ciężkich pojazdów samochodowych (w tym tranzytowych) odbywa się odcinkiem drogi ekspresowej, co w znaczącym stopniu przyczynia się do poprawy warunków życia mieszkańców.

Zapis art. 10 ust. 5 ustawy o drogach publicznych został wprowadzony ustawą z dnia 14 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 200, poz. 1953, z późn. zm.), w celu wyeliminowania sytuacji, w których zarządca drogi, który wybudował nowe odcinki dróg czy obwodnice, zmuszony jest zarządzać dwoma równoległe przebiegającymi odcinkami dróg.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w przedmiotowej sprawie zajął stanowisko Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 6 września 2005 r., sygn. K 46/04, w którym uznał, iż art. 10 ust. 5 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2086 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2005 r. Nr 163, poz. 1362) jest zgodny z art. 167 ust. 1 i 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W myśl argumentacji Trybunału Konstytucyjnego należy wskazać, że wejście w życie art. 10 ust. 5 ustawy o drogach publicznych było skorelowane w czasie z kilkoma zmianami prawa, wprowadzającymi nowe instrumenty zasilania finansowego samorządów w ogólności i zmiany w zakresie systemu utrzymania i finansowania dróg – w szczególności. Podstawowe znaczenie dla oceny powyższej regulacji mają systemowe zmiany zasad finansowania jednostek samorządu terytorialnego wynikające z wejścia w życie ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966). Zmiana ta zbiegła się w czasie z wejściem w życie art. 10 ust. 5 ustawy o drogach publicznych w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 12 ustawy z dnia 14 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Dotyczy to zarówno nowych dochodów gmin, jak i zwiększenia ich udziału we wpływach z podatków dochodowych. Proponowano, by udział ten docelowo osiągnął 39,34% podatku od osób fizycznych, a także 5% z podatku od osób prawnych. W rzeczywistości natomiast art. 4 ust. 3 ustawy zwiększył udział gminy w podatku od osób prawnych do 6,71%.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, że obecnie brak jest uzasadnienia do zmiany zapisu art. 10 ust. 5 ustawy o drogach publicznych oraz wprowadzenia innych, dodatkowych rozwiązań prawnych w omawianym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Sławiak**

**w sprawie nałożenia na województwa zadania
polegającego na organizowaniu publicznego
transportu zbiorowego w strefie
transgranicznej (24239)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Bożeny Sławiak w sprawie nałożenia na województwo zadania polegającego na organizowaniu kolejowego publicznego transportu zbiorowego w strefie transgranicznej bez zabezpieczenia środków na jego realizację, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 2 września 2011 r., nr SPS-023-24239/11, przedstawiam poniższe informacje.

W dniu 1 marca 2011 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13), która zasadniczo zmieniła dotychczasowe zasady funkcjonowania i organizowania przewozów w publicznym transporcie zbiorowym. Zmiany te objęły także pasażerski transport kolejowy i m.in. dotyczyły organizowania publicznego transportu zbiorowego w strefie transgranicznej. Zgodnie z przepisami art. 7 ustawy organizowanie i dofinansowywanie tych przewozów jest zadaniem własnym samorządów właściwych ze względu na obszar działania lub zasięg przewozów. W budżecie państwa na 2011 r., w części 83: Rezerwy celowe, nie została utworzona rezerwa celowa na finansowanie lub dofinansowanie zadań wynikających z ustawy o publicznym transporcie zbiorowym, ponieważ nie było podstawy prawnej.

Do dnia 28 lutego br. zgodnie z przepisami ustawy o transporcie kolejowym przewozy realizowane w strefie transgranicznej mogły być dofinansowywane z budżetu państwa przez ministra infrastruktury w ramach umów o świadczenie usług publicznych. Takie dofinansowanie otrzymywała spółka Przewozy Regionalne sp. z o.o. na podstawie umowy ramowej oraz umów rocznych zawieranych z przewoźnikiem przez ministra. Na rok 2011 także została zawarta z tą spółką umowa roczna na dofinansowanie przedmiotowych przewozów. W związku z wejściem w życie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym minister infrastruktury postanowił o utrzymaniu dofinansowania dla połączeń przygranicznych uruchamianych przez Przewozy Regionalne sp. z o.o. Tym samym bieżący rok został potraktowany jako okres przejściowy i kursowanie większości z tych połączeń zostało zapewnione do końca okresu obowiązywania rozkładu jazdy 2010/2011, tj. do dnia 10 grudnia 2011 r.

Ze względu na brak podstawy prawnej (minister infrastruktury nie jest organizatorem przewozów transgranicznych od dnia 1 marca 2011 r.) minister

infrastruktury nie mógł wnioskować o utworzenie rezerwy celowej budżetu państwa na rok 2012 na dofinansowanie połączeń kolejowych w strefie transgranicznej. Z wnioskiem w tej sprawie może zwrócić się do ministra finansów właściwy wojewoda.

Zasady tworzenia rezerw celowych określa art. 140 ust. 2, a tryb dysponowania środkami z rezerw celowych budżetu państwa reguluje art. 154 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.). Zgodnie z przepisami art. 154 ust. 1 tej ustawy podziału rezerw celowych dokonuje minister finansów w porozumieniu z właściwymi ministrami lub innymi dysponentami części budżetowych. Uruchamianie środków z rezerw celowych następuje zatem przez ministra finansów, na wniosek właściwego dysponenta, którym w przypadku województwa jest właściwy wojewoda.

Jednocześnie informuję, że zgodnie z przepisami art. 3a ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o Funduszu Kolejowym (Dz. U. z 2006 r. Nr 12, poz. 61, z późn. zm.) w 2012 r. środki funduszu, w kwocie 150 mln zł, będą przeznaczone na współfinansowanie zadań własnych województw w zakresie organizowania regionalnych kolejowych przewozów pasażerskich wykonywanych na podstawie umów o świadczenie usług publicznych. Środki te zostaną podzielone pomiędzy województwa proporcjonalnie do liczby udziałów w spółce Przewozy Regionalne sp. z o.o. W związku z tym województwa przygraniczne będą mogły wygospodarować z własnych budżetów środki na dofinansowanie transgranicznych przewozów kolejowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie dofinansowania budowy lądowiska
dla śmigłowców ratunkowych
Lotniczego Pogotowia Ratunkowego
przy Szpitalu Powiatowym im. Matki Teresy
z Kalkuty w Drawsku Pomorskim (24240)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Stanisława Wziątka, przesłaną przy piśmie z dnia 2 września 2011 r., znak: SPS-023-24240/11, w sprawie pomocy w uzyskaniu środków finansowych na budowę lądowiska dla śmigłowców przy Szpitalu Powiatowym im. Matki Teresy z Kal-

kuty w Drawsku Pomorskim uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 i 2 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem Państwowe Ratownictwo Medyczne na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, natomiast planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad tym systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody.

Dodatkowo podkreślić trzeba, iż na mocy art. 50 ust. 1 i 2 powyższej ustawy minister właściwy do spraw zdrowia, inni właściwi ministrowie, podmiot, który utworzył zakład opieki zdrowotnej, wojewodowie oraz jednostki samorządu terytorialnego mogą finansować lub dofinansować nakłady na inwestycje związane z działalnością:

- 1) zespołów ratownictwa medycznego – w liczbie właściwej dla zapewnienia parametrów czasu określonych w art. 24;
- 2) szpitalnych oddziałów ratunkowych oraz centrów urazowych;
- 3) stanowisk pracy dyspozytorów medycznych.

Powyższe finansowanie dokonywane jest także na podstawie programów wieloletnich ustanawianych przez Radę Ministrów na zasadach określonych w przepisach o finansach publicznych, dotyczących rozwoju ratownictwa medycznego, w formie dotacji celowej z budżetu państwa na rzecz właściwego dysponenta jednostki.

Minister zdrowia w celu wsparcia organizacji nowoczesnego ratownictwa w Polsce w latach 1999–2006 realizował program „Zintegrowane ratownictwo medyczne”, w ramach którego z budżetu państwa finansowane były nakłady inwestycyjne związane z utworzeniem i funkcjonowaniem szpitalnych oddziałów ratunkowych, zespołów ratownictwa medycznego i centrów powiadamiania ratunkowego. Szpital Powiatowy w Drawsku otrzymał w ramach tylko tego programu w latach 2000–2001 ogółem 662 tys. zł z przeznaczeniem na wyposażenie szpitalnego oddziału ratunkowego. Realizacja programu została zakończona w roku 2006 i obecnie minister zdrowia nie dysponuje środkami na finansowanie tego typu inwestycji.

Ponadto projekty polegające na budowie i remoncie lądowisk dla helikopterów realizowane są w ramach działania 12.1. Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Szacuje się, iż wybudowanych lub wyremontowanych zostanie ok. 65 lądowisk całodobowych.

W roku 2010 zakończono realizację programu wieloletniego wymiany śmigłowców ratunkowych pozostających na wyposażeniu Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Lotnicze Pogotowie Ratunkowe (SP ZOZ LPR), w ramach którego ze środków budżetu państwa dokonano zakupu 23 śmigłowców ratunkowych typu EC 135 P2i i jednego symulatora lotów do szkolenia pilotów. Nowe śmigłow-

ce zastąpiły 30-letnie wysłużone maszyny typu Mi-2 Plus. Przesłankami dla zainicjowania programu były:

— konieczność odnowy taboru, jaki wykorzystywany jest przez lotnicze zespoły ratownictwa medycznego,

— zwiększenie dostępności świadczeń wykonywanych przez lotnicze zespoły ratownictwa medycznego poprzez wydłużenie do godzin wieczornych i nocnych dyżurów w poszczególnych bazach SP ZOZ LPR i zwiększenie promienia działalności lotniczych zespołów;

— poprawa bezpieczeństwa załóg i pacjentów zapatrywanych przez SP ZOZ LPR;

— dostosowanie statków powietrznych do wymagań ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze (Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696, z późn. zm.).

Dostawcą nowych śmigłowców było francusko-niemieckie konsorcjum Eurocopter na mocy umowy zawartej z ministrem zdrowia w dniu 27 czerwca 2008 r., po uprzednio przeprowadzonym postępowaniu zgodnie z przepisami o zamówieniach publicznych. Na program przeznaczono ogółem 496,45 mln zł.

Należy więc podkreślić, że realizacja tego programu stanowiła znaczny wysiłek finansowy dla budżetu państwa, była jednak konieczna dla zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli. Od początku założeniem było, że zakup nowych śmigłowców musi iść w parze z budową lądowisk przyszpitalnych, w szczególności przy tych szpitalach, w których przyjmowane są osoby w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego (tj. posiadających w swoich strukturach szpitalne oddziały ratunkowe, centra urazowe, ośrodki oparzeniowe i inne jednostki organizacyjne udzielające świadczeń niezbędnych dla ratownictwa medycznego).

Minister zdrowia na podstawie umowy zawartej z SP ZOZ LPR finansuje także bieżącą działalność lotniczych zespołów ratownictwa medycznego oraz w części działalność lotniczych zespołów transportu sanitarnego.

Odnosząc się do wymagań, jakie powinny spełniać oddziały ratunkowe, wskazać trzeba, iż już rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 10 maja 2002 r. w sprawie szpitalnego oddziału ratunkowego poprzedzające obecnie obowiązujące rozporządzenie z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie szpitalnego oddziału ratunkowego (Dz. U. Nr 55, poz. 365) przewidywało obowiązek dysponowania przez szpitalny oddział ratunkowy lądowiskiem dla śmigłowca. Większość szpitali w celu spełnienia tego wymogu podjęło w oparciu o różne źródła finansowania, w tym środki z funduszy europejskich, działania zmierzające do wybudowania lądowiska.

Mając na uwadze dotychczasowe doświadczenie w pracy szpitalnych oddziałów ratunkowych, a także konieczność zapewnienia optymalnej organizacji dla świadczeń opieki zdrowotnej, minister zdrowia podjął prace nad nowelizacją rozporządzenia z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie szpitalnego oddziału ratunkowego w kierunku dostosowania jego przepisów

do potrzeb i możliwości wszystkich szpitali dysponujących szpitalnymi oddziałami ratunkowymi, z uwzględnieniem zarówno oddziałów mieszczących się w szpitalach, które przyjmują mniejszą liczbę pacjentów w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego, jak i większych szpitali o wyższym poziomie referencyjnym, przyjmujących znaczną liczbę pacjentów. Nowelizacja przewidziana w projekcie dotyczyć będzie także przepisów odnoszących się do lądowisk przyszpitalnych.

Powyższy projekt po zatwierdzeniu przez kierownictwo Ministerstwa Zdrowia zostanie przekazany do konsultacji społecznych. W związku z powyższym jego treść zostanie opublikowana na stronie internetowej Ministerstwa Zdrowia w zakładce „Legislacja”.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie gruntów należących do
Agencji Mienia Wojskowego, dzierżawionych
przez emerytów wojskowych, żołnierzy
zawodowych i cywilnych pracowników wojska
(24241)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Wziątka w sprawie gruntów należących do Agencji Mienia Wojskowego, dzierżawionych przez emerytów wojskowych, żołnierzy zawodowych i cywilnych pracowników wojska (SPS-023-24241/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Nieruchomość będąca przedmiotem zainteresowania, zlokalizowana w Stargardzie Szczecińskim, oznaczona w ewidencji gruntów jako działka nr 366/36 o pow. 0,4339 ha i działka nr 123/11 o pow. 0,0725 ha, została uznana za zbędną dla potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Stosownie do postanowień ustawy z dnia 30 maja 1996 r. o gospodarowaniu niektórymi składnikami mienia Skarbu Państwa oraz o Agencji Mienia Wojskowego (Dz. U. z 2004 r. Nr 163, poz. 1711, ze zm.) została w 2005 r. przekazana do zasobu Agencji Mienia Wojskowego. Przedmiotem przekazania był grunt stanowiący własność Skarbu Państwa pozostający wówczas w trwałym zarządzie Ministerstwa Obrony Narodowej – Rejonowego Zarządu Infrastruktury w Szczecinie. Znajdujące się na nim przenośne garaże blaszane nie podlegały przekazaniu do Agencji

Mienia Wojskowego, gdyż zostały wybudowane ze środków własnych ich właścicieli. Natomiast umowy dzierżawy terenu pod garażami zostały przez stronę wojskową przekazane cesją do Agencji.

Nadmieniam, że udostępnienie w 1990 r. części terenu kompleksu wojskowego na ustawienie tam wskazanych wyżej garaży o lokalizacji tymczasowej nastąpiło w sytuacji, gdy nieruchomość jedynie czasowo nie była wykorzystywana przez stronę wojskową. W momencie, gdy właściwe jednostki organizacyjne resortu obrony narodowej uznały, że jest całkowicie zbędna dla potrzeb obronności, należało ją powierzyć do zagospodarowania Agencji Mienia Wojskowego, stosownie do obowiązujących przepisów. Po przekazaniu omawianej nieruchomości do Agencji nastąpiło wygaśnięcie prawa trwałego zarządu przysługującego Ministerstwu Obrony Narodowej – Regionowemu Zarządowi Infrastruktury w Szczecinie.

W tym miejscu pragnę wyjaśnić, że Agencja Mienia Wojskowego jest ustawowo zobowiązana do racjonalnego gospodarowania powierzonym mieniem. W jej właściwościach pozostaje, zgodnie z art. 23 ustawy o gospodarowaniu niektórymi składnikami mienia Skarbu Państwa oraz o Agencji Mienia Wojskowego, dokonanie wyboru sposobu jego zagospodarowania.

Nie bez znaczenia jest fakt, że na podstawie ustawy z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2009 r. Nr 67, poz. 570, ze zm.) 93% środków finansowych uzyskanych przez Agencję Mienia Wojskowego w procesie zagospodarowywania przejętych od wojsko nieruchomości przekazywanych jest na Fundusz Modernizacji Sił Zbrojnych. Ponadto należy podkreślić, że Agencja Mienia Wojskowego jest podmiotem autonomicznym, którego działania reguluje ustawa o gospodarowaniu niektórymi składnikami mienia Skarbu Państwa oraz o Agencji Mienia Wojskowego, a we właściwościach organu nadzorującego nie znajduje się podejmowanie decyzji czy też wydawanie poleceń w zakresie szeroko rozumianej działalności tej instytucji związanej z zagospodarowywaniem powierzonego jej mienia.

W omawianym przypadku Agencja Mienia Wojskowego zdecydowała o konieczności sprzedaży przedmiotowej nieruchomości. Umowy dzierżawy z właścicielami garaży zostały zawarte na czas oznaczony – do dnia 31 grudnia 2010 r. bez możliwości ich dalszego przedłużenia. Obecnie prowadzone są przez agencję czynności przygotowujące omawiane działki do sprzedaży w trybie przetargów ustnych nieograniczonych i właściciele stojących tam garaży blaszanych zostali poproszeni o ich usunięcie. Ponadto uprzejmie informuję, że przepisy obowiązujące Agencję Mienia Wojskowego przy zagospodarowywaniu nieruchomości Skarbu Państwa nie dają podstaw do sprzedaży przedmiotowych nieruchomości w trybie przetargu ograniczonego lub w trybie przetargowym na rzecz ich dotychczasowych dzierżawców.

Jednocześnie pragnę wskazać, że prezes Agencji Mienia Wojskowego został zobowiązany do terminowe-

go i wyczerpującego udzielania odpowiedzi na pisma kierowane do agencji przez zainteresowane strony.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie Elektrowni Dolna Odra
w Nowym Czarnowie (24242)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 2 września 2011 r., znak SPS-023-24242/11, w sprawie interpelacji posła Stanisława Wziątka dotyczącej Elektrowni Dolna Odra w Nowym Czarnowie poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

W systemie elektroenergetycznym istotny jest nie tylko poziom mocy wytwórczych, ale także ich lokalizacja, zaś krajowy system elektroenergetyczny (dalej KSE) charakteryzuje się nierównomiernym rozmieszczeniem elektrowni. Obszar na północ od linii Warszawa – Poznań jest regionem o dużym deficycie mocy, znacznie oddalonym od głównych centrów generacji i odbioru KSE, które znajdują się podstawowo w centralnej i południowej części Polski. Podstawowymi elektrowniami w tej części Polski są elektrowni Dolna Odra i Ostrołęka, w których operator sieci przesyłowej utrzymuje generację wymuszoną względami sieciowymi.

Podstawowym elementem sieci przesyłowej północno-zachodniej części KSE, słabo powiązanej z resztą systemu przesyłowego, jest tzw. szyna północna. Tworzy ją ciąg linii 400kV łączących stację Krajnik w Elektrowni Dolna Odra ze stacją Żarnowiec. Dla całego tego obszaru Elektrownia Dolna Odra jest jedynym wytwórcą konwencjonalnej generacji systemowej. Generacja Elektrowni Dolna Odra stanowi zabezpieczenie pewności zasilania całej szyny północnej.

Ponadto Elektrownia Dolna Odra jest niezbędna dla prawidłowej pracy łącza kablowego ze Szwecją, będącego jednym z elementów Pierścienia Bałtyckiego. Utrzymuje rezerwy w przypadku przerw w dostawach mocy z systemu szwedzkiego lub na wypadek eksportu mocy do Szwecji. Celem Pierścienia Bałtyckiego jest stworzenie wspólnego rynku energetycznego, włączając w to wspólne linie przesyłowe pomiędzy krajami regionu. Całość inwestycji zamykającej Pierścień Bałtycki zakończy budowa połączenia Polski z Litwą, która nabrała znaczenia

Elektrownia Dolna Odra				
Bloki	222 MWe	31 grudnia	2017	Rozważane jest skorzystanie z derogacji 17 500 h. W tym przypadku zakończenie eksploatacji nastąpi w okresie 2018–2023 (w zależności od rocznego obciążenia bloku).
Blok 2	232 MWe	31 grudnia	2017	
Blok 3	205 MWe	31 grudnia	2015	
Blok 4	205 MWe	31 grudnia	2015	Rozważane jest przyspieszenie likwidacji na rok 2012 (decyzja zapadnie w IV kw. br.).
Blok 5	222 MWe	31 grudnia	2025	Planuje się przedłużenie pracy bloków do roku 2035 (ostateczna decyzja zapadnie w IV kw. br.).
Blok 6	222 MWe	31 grudnia	2025	
Blok?	232 MWe	31 grudnia	2025	
Blok 8	232 MWe	31 grudnia	2025	
Elektrownia Pomorzany				
Blok A	67 MWe	31 grudnia	2017	Zostanie wykorzystana derogacja 17 500 h.
Blok B	67 MWe	31 grudnia	2017	
Kocioł wodny	KW2	31 grudnia	2017	
Elektrownia Szczecin				
Kocioł	K41	31 grudnia	2011	
Kocioł	K42	31 grudnia	2011	
Kocioł	K43	31 grudnia	2011	
Kocioł	K44	31 grudnia	2011	
Kocioł	K45	31 grudnia	2011	

po akcesji Polski, Litwy, Łotwy i Estonii do Unii. Komisja Europejska uznała ten projekt za priorytetowy w ramach transeuropejskich sieci elektroenergetycznych oraz dla realizacji dyrektywy o wewnątrzspółnotowym rynku energii. Przewidywany termin realizacji inwestycji to lata 2012–2016. Inwestycja będzie współfinansowana ze środków UE. W związku z tym Elektrownia Dolna Odra zlokalizowana bezpośrednio w Pierścieniu Północnym będzie mogła odgrywać znaczącą rolę poprzez wykorzystanie zmiany poziomu generacji i układu pracy Krajnik. Jest ona nieodłącznym elementem mostu energetycznego Wschód–Zachód.

Pierścień Bałtycki ma zapewnić również odpowiednie zdolności przesyłowe na kierunku równoleżnikowym, co jest dużo bardziej efektywne i umożliwia wykorzystanie do przesyłu mocy na południe rezerw przesyłowych systemów sąsiednich. Rola Elektrowni Dolna Odra w utrzymywaniu dotychczasowych zdolności przesyłowych linii międzynarodowych na zachodniej i południowej granicy kraju będzie więc rosła.

Zwrócić uwagę również należy na potencjał Elektrowni Dolna Odra w transgranicznej wymianie energii i aukcjach na zdolności przesyłowe. Ze względu na przygraniczną lokalizację istnieją duże możliwości bezpośredniego eksportu nadwyżek mocy z Elektrowni Dolna Odra w kierunku systemu niemieckiego. Kierunek ten jest spójny z planami operatora rozwoju sieci 400 kV i budową pierścieni Polska – Niemcy i Polska – Litwa, jako wzmocnienia połączeń międzysystemowych i tranzytowych, co pozwoli na zwiększenie ekonomicznego wykorzystania Elektrowni Dolna Odra.

Bloki Elektrowni Dolna Odra oprócz tego, że poprzez rozdzielnię 400 kV zasilają szynę północną oraz poprzez rozdzielne 220 kV stację Gorzów, Morzyczyn, Glinki i Vierraden, zasilają również sieć dystrybucyjną 110 kV zarządzaną przez ENEA SA. Rozdzielnia 110 kV stanowi własność ZEDO. Także elektrownie Pomorzany i Szczecin przyłączone są do sieci dystrybucyjnej ENEA SA. Znaczenie Elektrowni Dolna Odra dla rynku lokalnego z uwagi na wymagane poziomy napięcie w sieci 110 kV jest bardzo duże. Elektrownie Pomorzany i Szczecin są zbyt małymi źródłami, niewystarczającymi dla utrzymania wymaganego napięcia i pewności zasilania odbiorców. W przypadku braku generacji z Elektrowni Dolna Odra zarówno sieć lokalna, jak i przesyłowa północno-zachodniej części KSE byłyby zasilane podstawowo od strony systemu niemieckiego, co byłoby niedopuszczalne z uwagi na konieczność zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego państwa.

PGE GiEK SA Oddział Zespół Elektrowni Dolna Odra realizuje zrównoważony program inwestycyjny zakładający modernizację istniejącej infrastruktury oraz budowę nowych mocy wytwórczych.

W Elektrowni Dolna Odra planowane jest wybudowanie dwóch bloków gazowo-parowych klasy 400 MWe. Obecnie trwa proces kontraktacji dla realizacji studium wykonalności z koncepcją planistyczno-przestrzenną dla bloku tej klasy. Projekt zostanie zrealizowany pod warunkiem uzyskania dostępu do gazu po cenach gwarantujących opłacalność projektu. W Elektrowni Szczecin trwa budowa kotła parowego wytwarzającego energię z biomasy w technologii z kotłem fluidalnym o mocy elektrycznej 68,5 MWe, który będzie pełnił rolę jednostki szczytowej w sys-

temie ciepłowniczym. Planowane przekazanie instalacji do eksploatacji przewidziane jest na dzień 31 października 2011 r. W Elektrowni Pomorzany realizowana jest koncepcja budowy kogeneracyjnego bloku gazowo-parowego klasy 240 MWe. Realizacja tej inwestycji uzależniona jest od przedłużenia w 2012 r. systemu wsparcia dla kogeneracji gazowej. Ewentualny termin zakończenia realizacji planowany jest na koniec 2015 r.

Dodatkowo należy nadmienić, iż w PGE GiEK SA Oddział Zespół Elektrowni Dolna Odra realizowane są również projekty inwestycyjne dotyczące:

— zabudowy instalacji do współspalania biomasy na blokach 5. i 8. w Elektrowni Dolna Odra – termin zakończenia realizacji zadania planowany jest na 2012 r.;

— budowy instalacji współspalania biomasy w kotle nr 6 i 7 w Elektrowni Dolna Odra – termin zakończenia realizacji zadania planowany jest na 2013 r.

Realizowane i planowane prace modernizacyjne w PGE GiEK SA Oddział Zespół Elektrowni Dolna Odra wynikają z aktualnych potrzeb remontowych i odtworzeniowych, dostosowania do restrykcyjnych wymogów środowiskowych (dostosowanie kotłów pod kątem obniżenia poziomu emisji NO_x, budowa instalacji odsiarczania spalin), podwyższenia efektywności ekonomicznej, jak również zwiększenia udziału PGE GiEK SA Oddział Elektrowni Dolna Odra w rynku energii elektrycznej.

Plan wyłączenia jednostek wytwórczych w PGE GiEK SA Oddział Zespół Elektrowni Dolna Odra przedstawia powyższa tabela.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, iż przedstawione wyjaśnienia i informacje uznane zostaną za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Krystyny Łybackiej**

**w sprawie monitoringu
podręczników szkolnych (24244)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Krystyny Łybackiej (SPS-023-24244/11) w sprawie monitoringu podręczników szkolnych, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Ministerstwo Edukacji Narodowej w trakcie procesu dopuszczania do użytku szkolnego podręczników, prowadzonego z udziałem rzeczoznawców i wydawnictw, zgromadziło wystarczającą ilość informacji, które stały się przesłanką do podjęcia decyzji o nowelizacji rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie dopuszczania do użytku w szkole programów wychowania przedszkolnego i programów nauczania oraz dopuszczania do użytku szkolnego podręczników (Dz. U. Nr 89, poz. 730). Projekt rozporządzenia, który 21 lipca br. został przekazany do uzgodnień międzyresortowych oraz konsultacji z partnerami społecznymi i związkami zawodowymi, przewiduje m.in. wprowadzenie ograniczenia możliwości składania wniosku o dopuszczenie do użytku szkolnego kolejnych wydań podręcznika zmienionych w części stanowiącej nie więcej niż 20% (nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia dopuszczenia podręcznika do użytku szkolnego). Nie ulega wątpliwości, iż podręcznik powinien zawierać treści adekwatne do aktualnego stanu wiedzy naukowej, w związku z tym powinna być zachowana możliwość jego aktualizacji, jeżeli zmianie ulega stan wiedzy. Jednakże ograniczenie częstotliwości zmiany wydań podręcznika wydaje się być konieczne z uwagi na czynnik ekonomiczny. Ułatwi nauczycielom i rodzicom wykorzystanie i zakup podręczników używanych, co obecnie jest utrudnione, w sytuacji gdy wydawca wprowadza na rynek nową wersję podręcznika, w której wprowadzone zostały często niewielkie, kosmetyczne zmiany.

Pragnę zwrócić uwagę, że w warunkach gospodarki wolnorynkowej Ministerstwo Edukacji Narodowej nie dysponuje narzędziami zdolnymi regulować ceny podręczników szkolnych. Minister edukacji narodowej tak jak nie ma wpływu na funkcjonowanie mechanizmów rynkowych, tak samo nie może decydować na przykład o wysokości rabatu udzielanego przy zakupie podręczników przez wydawców, księgarnie, hurtownie i inne podmioty prawne i fizyczne działające na rynku zgodnie z przepisami prawa handlowego.

Jednocześnie należy podkreślić, że zgodnie z art. 22a ust.1 ustawy o systemie oświaty to nauczyciel ma prawo wyboru podręcznika spośród podręczników dopuszczonych do użytku szkolnego, a zatem decyzja, czy i z jakich podręczników korzystać na zajęciach, należy do nauczyciela, i nie ma formalnych przeszkód, aby nauczyciele wybierali w kolejnych latach te same podręczniki.

Jednym ze sposobów obniżenia kosztów związanych z zakupem podręczników jest obrót używanymi podręcznikami. Dyrektor szkoły, zgodnie z art. 22b ustawy o systemie oświaty, może podejmować działania organizacyjne umożliwiające obrót używanymi podręcznikami na terenie szkoły.

Począwszy od roku szkolnego 2009/2010 w I klasach szkół podstawowych i I klasach gimnazjum zaczęła obowiązywać nowa podstawa programowa określona rozporządzeniem ministra edukacji naro-

dowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. Nr 4, poz. 17). W klasach, w których obowiązuje nowa podstawa programowa, mogą być stosowane podręczniki zgodne z nową podstawą programową i wpisane do odrębnego wykazu podręczników zgodnych z tą podstawą. Wymiana podręczników w związku z nową podstawą programową odbywa się sukcesywnie.

Należy zwrócić uwagę, że w roku szkolnym 2011/2012 uczniowie klas I i II szkół podstawowych i klas I i II gimnazjum mają już możliwość odkupienia używanych podręczników od swoich starszych kolegów, bowiem nauczyciele mają prawo stosować w kolejnych latach te same podręczniki.

W roku szkolnym 2011/2012 konieczność zakupu nowych podręczników dotyczy tylko dwóch spośród dwunastu roczników uczniów, czyli tych, którzy uczą się w klasach III szkół podstawowych i klasach III gimnazjum. Ponadto jeżeli nauczyciel oceni, że poprzednia wersja podręcznika nie różni się istotnie od tej wpisanej na listę podręczników zgodnych z nową podstawą programową i uczniowie bez przeszkód mogliby z niej korzystać, może poinformować uczniów o możliwości korzystania również z tej wersji. Uczniowie pozostałych klas wszystkich typów szkół uczą się według dotychczasowej podstawy programowej i również mogą korzystać z używanych podręczników.

Projekt nowelizacji przewiduje m.in. zmiany w zasadach dopuszczania do użytku szkolnego podręczników polegające na wprowadzeniu obowiązku opracowywania podręcznika w dwóch formach: tradycyjnej (papierowej) oraz elektronicznej lub tylko elektronicznej. Propozycja ta oznaczałaby dla wydawców obowiązek przygotowywania – oprócz podręcznika tradycyjnego – również jego elektronicznego odpowiednika. Celem tej zmiany jest umożliwienie uczniom nabycia podręcznika w odpowiadającej mu formie tradycyjnej bądź elektronicznej, w zależności od własnych preferencji oraz posiadanych urządzeń umożliwiających korzystanie z określonej elektronicznej wersji podręcznika.

W chwili obecnej czekamy na uwagi partnerów społecznych, w tym również uwagi dotyczące oceny skutków tej regulacji. Niemniej jednak wydaje się, iż podręczniki w formie elektronicznej powinny być tańsze od swoich papierowych odpowiedników. Zazwyczaj ceny e-booków są jednak niższe od książek drukowanych, choć VAT na e-booki jest wyższy niż na książki papierowe i wynosi 23%^{*)}. Ich produkcja i dystrybucja nie uwzględnia bowiem kosztów papieru, drukarni, magazynowania, transportu czy prowizji dla pośredników (hurtownia książek, księgarnia). Z punktu widzenia wydawcy przy książkach elektronicznych (e-booków) najważniejsze są dwie

^{*)} 23-procentowa stawka VAT dotyczy wyłącznie usług świadczonych drogą elektroniczną (dystrybucji elektronicznej). E-book zakupiony na płycie CD objęty jest 5-procentową stawką VAT, analogicznie jak zwykle książki.

rzeczy: nabycie prawa od autorów oraz przygotowanie techniczne książki. Kwestia nabycia autorskich praw majątkowych do podręcznika na określonych polach eksploatacji jest kwestią umowną pomiędzy wydawcą a autorem/autorami, którzy na zlecenie wydawcy opracowują podręcznik. Kwestia ta nie powinna stanowić problemu w sytuacji, kiedy rynek e-booków, także w Polsce, zaczyna powoli konkurować z tradycyjnymi książkami i sami autorzy powinni być zainteresowani taką formą rozpowszechniania książek. W przypadku podręczników szkolnych kilka wydawnictw zdecydowało się już na takie rozwiązanie i oferują elektroniczne wersje papierowych podręczników (obecnie dopuszczonych jest łącznie do użytku szkolnego 31 podręczników w formie elektronicznej – 18 e-booków i 13 multimedialnych, przy czym 21 spośród nich ma obie formy: tradycyjną i elektroniczną).

Ostateczna cena podręcznika zależy i zależy będzie głównie od polityki cenowej wydawców.

Rozważając kwestię kosztów związanych z obowiązkiem udostępniania podręczników także w formie elektronicznej, należy mieć jednak na uwadze istotne zalety wprowadzenia takiego rozwiązania, wśród których należy wymienić w szczególności: odciążenie uczniowskich tornistrów, możliwość odczytania takiego podręcznika na różnych urządzeniach, takich jak komputer, laptop, palmtop, czytniki książek elektronicznych (e-czytniki), możliwość wydrukowania, łatwość nawigacji i wyszukiwania informacji, interaktywność, możliwość zakupu na stronie www.

Zagadnienie wyrównywania szans edukacyjnych było przez ostatnie lata i jest także obecnie jednym z najważniejszych problemów społecznych i edukacyjnych, odnoszącym się przede wszystkim do uczniów pochodzących ze środowisk wiejskich, małomiasteczkowych, z rodzin dotkniętych biedą i ubóstwem oraz z rodzin patologicznych i dysfunkcyjnych.

Ministerstwo Edukacji Narodowej w swoich działaniach dąży do upowszechniania kształcenia i realizacji zasady równych szans edukacyjnych, widząc w nich niezbędny element budowy społeczeństwa, w którym dąży się do niwelowania ostrych podziałów społecznych oraz determinacji losów człowieka, przez m.in. miejsce urodzenia, pochodzenie społeczne, zaobserwowanie i wykształcenie rodziców.

Ograniczenia w finansowaniu zadań z budżetu państwa w dobie kryzysu gospodarczego spowodowały, iż działania, w które angażuje się środki publiczne, powinny charakteryzować się większą racjonalnością w ich wydatkowaniu.

Jednocześnie należy pamiętać, iż obecne rozwiązania pomocowe mają charakter systemowy. Od 2004 r. w ustawie o systemie oświaty cały rozdz. 8a swoimi zapisami wskazuje, jaką formę i realizację powinna mieć pomoc materialna dla uczniów.

Pomoc o charakterze motywacyjnym i socjalnym w swej istocie jest pomocą finansową, na którą budżet państwa corocznie przeznaczają znaczne środki:

Rodzaj pomocy		2010 r.	2011 r.
1.	stypendia szkolne i zasiłki szkolne	386 510 tys. zł	385 000 tys. zł
2.	stypendia prezesa Rady Ministrów	10 286 tys. zł	10 318 tys. zł
3.	stypendia ministra właściwego ds. oświaty i wychowania	960 tys. zł	960 tys. zł
4.	program pomocy wybitnie uzdolnionym uczniom	700 tys. zł	700 tys. zł
5.	rządowy program „Wyprawka szkolna”	103 350 tys. zł	115 000 tys. zł
6.	zasiłki powodziowe/huraganowe	26 448 tys. zł	7000 tys. zł

Realizując zadania wyrównywania szans edukacyjnych uczniów oraz wprowadzając zmiany wynikające z rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół, która będzie obowiązywała od roku szkolnego 2011/2012 w klasach III szkoły podstawowej oraz klasach III gimnazjum, Ministerstwo Edukacji Narodowej przygotowało rządowy program pomocy uczniom w 2011 r. „Wyprawka szkolna”.

Jednocześnie, mając na uwadze obowiązujący próg dochodowy w wysokości 351 zł netto na osobę w rodzinie, dodatkowo w programie zwiększono grupę uczniów objętych realizacją programu z 476 tys. w 2010 r. do ponad 515 tys. w roku 2011.

Podtrzymano grupę 10% uczniów, którzy mogą otrzymać dofinansowanie poza kryterium dochodowym, pomimo niewykorzystania w 2010 r. przez samorządy tej możliwości. W tej grupie znajdują się uczniowie, którzy ze względu na trudne warunki społeczne i ekonomiczne, mimo przekroczenia progu dochodowego, powinni otrzymać wsparcie (wielodzietność, sieroctwo, bezdomność, ciężka choroba, przemoc w rodzinie, alkoholizm, narkomania, zdarzenia losowe itp.).

Bez względu na kryterium dochodowe pomoc otrzymują od 2010 r. uczniowie niepełnosprawni posiadający orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego. Ponadto zwiększono kwoty dofinansowania dla wszystkich grup uczniów.

Wprowadzono następujące rozwiązania ułatwiające otrzymanie pomocy:

— możliwość zgłoszenia ucznia do programu przez samego nauczyciela, pedagoga, pracownika socjalnego czy inną osobę, która ma wiedzę co do sytuacji materialnej dziecka (często zdarza się, że rodzice rezygnują z osobistego występowania z prośbą o pomoc i nie dopełniają formalności związanych z przygotowaniem stosownego wniosku),

— złożenie wniosku, a potem zwrot kosztów zakupu podręczników rodzicom następuje w szkole, do której uczeń uczęszcza,

— możliwość zwrotu kosztów zakupu podręczników na podstawie dowodu zakupu, którym jest także oświadczenie o zakupie podręczników (nie wszyscy rodzice pamiętają o żądaniu wystawienia faktury czy

zatrzymaniu rachunku lub paragonu podczas zakupu podręczników lub ich nie posiadają w przypadku zakupu z rynku wtórnego).

W 2010 r. średnie wykorzystanie środków z programu „Wyprawka szkolna” osiągnęło ok. 62%, tj. na 85 500 tys. zł przekazanych do samorządów – 52 800 tys. zł zostało wypłacone uczniom, a 32 700 tys. zł zwrócono do budżetu państwa. Średnio 3% uczniów otrzymało pomoc poza kryterium dochodowym (z możliwych 10%).

Ministerstwo Edukacji Narodowej podejmowało działania informacyjne mające na celu zwiększenie wydatkowania środków:

1. Listy do kuratorów oświaty:

— o procedowaniu (marzec/kwiecień) i o przyjęciu programu (maj),

— o zadaniach wynikających z harmonogramu programu (sierpień/wrzesień),

— po kontroli Najwyższej Izby Kontroli dotyczącej realizacji przez Ministerstwo Edukacji Narodowej w latach 2009 – marzec 2011 zadań z zakresu pomocy materialnej dla uczniów – przedstawiono dane za rok 2010 w podziale na województwa, które wskazywały na małe zaangażowanie się jednostek samorządu terytorialnego w realizację pomocy w ramach rządowego programu pomocy uczniom „Wyprawka szkolna” oraz na rozbieżności pomiędzy deklarowanymi potrzebami a realnym wykorzystaniem przekazanych dotacji.

2. Spotkania kuratorów oświaty z ministrem edukacji narodowej przed rozpoczęciem roku szkolnego – omówienie wykorzystania środków.

3. Zamieszczono informacje o programie na stronie internetowej MEN oraz na stronach kuratoriów oświaty.

4. Podczas posiedzenia Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego MEN przypomniał o możliwościach udzielenia pomocy przez samorządy.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
pośla Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie problemów w zakresie
finansów powiatów (24245)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 2 września 2011 r. nr SPS-

-023-24245/11, dotyczącym interpelacji posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie problemów w zakresie finansów powiatów, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

1. Funkcjonowanie podatku od wartości dodanej (w Polsce nazywanego podatkiem od towarów i usług) jest w Unii Europejskiej objęte ścisłą harmonizacją wg obligatoryjnych zasad zawartych w dyrektywie Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.). Oznacza to, że wszystkie państwa członkowskie zobowiązane są do zapewnienia zgodności krajowych przepisów w zakresie tego podatku z regulacjami wynikającymi z prawa wspólnotowego. Uniemożliwia to państwom członkowskim swobodne kształtowanie wysokości stawek podatkowych i zwolnień od tego podatku. Zgodnie z regulacjami powyższej dyrektywy stosowanie zwolnienia z prawem do odliczenia podatku (funkcjonującego w Polsce jako stawka podatku w wysokości 0%) zostało przewidziane jako szczególnego rodzaju rozwiązanie mające co do zasady zastosowanie do wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów i eksportu (po spełnieniu określonych warunków). Rozwiązanie takie pozwala uniknąć podwójnego opodatkowania i realizuje zasadę, wg której w kraju pochodzenia brak jest faktycznego opodatkowania towaru (ciężaru fiskalnego), przy jednoczesnym uznaniu tej transakcji za sprzedaż opodatkowaną, co umożliwia odliczenie podatku naliczonego przy zakupie towarów i usług, natomiast pełne naliczenie podatku następuje w kraju przeznaczenia według stawek właściwych dla danego rodzaju towarów. Powyższe oznacza w efekcie brak możliwości stosowania zwolnienia z prawem do odliczenia (stawki 0%) w obrotach krajowych niezwiązanych z obrotem międzynarodowym.

Polskie przepisy dotyczące podatku od towarów i usług, zawarte w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.), muszą być zgodne z przepisami wspólnotowymi.

W związku z tym w przepisach ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług wprowadzono zasadę, że stawka 0% (odpowiednik zwolnienia z prawem do odliczenia) ma zastosowanie do wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów oraz do eksportu, jak również do świadczenia niektórych usług związanych z obrotem międzynarodowym.

Należy przy tym nadmienić, że w art. 41 ust. 16 ustawy minister właściwy do spraw finansów publicznych został upoważniony do obniżenia, w drodze rozporządzenia, stawki podatku do wysokości m.in. 0% dla dostaw niektórych towarów i świadczenia niektórych usług albo dla części tych dostaw lub części świadczenia usług oraz określania warunków stosowania obniżonych stawek. Jednakże upoważnienie to zostało obwarowane wytycznymi co do możliwości wprowadzenia określonego rozwiązania jedynie w sytuacji, gdy będzie zgodne z przepisami Unii Europejskiej (vide art. 41 ust. 16 pkt 3 ustawy).

Biorąc pod uwagę ww. uwarunkowania formalnoprawne, brak jest podstaw do wprowadzenia stawki podatku od towarów i usług w wysokości 0% dla czynności związanych z wykonywaniem zadań publicznych przez powiaty, gdyż takie rozwiązanie byłoby niezgodne z prawem unijnym.

2. Odnosząc się do pytania pana posła dotyczącego zmian w zakresie finansów powiatów, uprzejmie informuję.

Mając na uwadze realizację rekomendacji Rady Ecofin dotyczących redukcji deficytu sektora finansów publicznych, obecnie konieczne jest podjęcie działań konsolidujących finanse publiczne. W tym zakresie niezbędne jest rozłożenie ciężaru dostosowań pomiędzy jednostki sektora finansów publicznych odpowiedzialne za deficyt. A zatem niezbędne jest również wprowadzenie mechanizmów ograniczających deficyt podsektora samorządowego.

Zgodnie z porozumieniem osiągniętym pomiędzy stroną rządową i samorządową Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, przedstawionym na posiedzeniu Komisji w dniu 25 maja br., łączny deficyt podsektora samorządowego zostanie obniżony w roku 2012 o 0,4 punktu procentowego PKB. Ograniczenie to dotyczyć będzie całego podsektora samorządowego, a nie poszczególnych jednostek. Mając jednak na uwadze informacje wynikające z wieloletniej prognozy finansowej, rozwiązania te nie wpłyną na ograniczenie realizacji planowanych inwestycji. Przyjęte rozwiązania jednakże będą stanowiły swojego rodzaju zabezpieczenie dla stabilności finansów publicznych w obszarze jednostek samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 26 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie barier z zakresu ochrony środowiska
(24246)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka, z dnia 9 sierpnia 2011 r., przekazaną przez Pana Marszałka pismem z dnia 2 września 2011 r., znak: SPS-023-24246/11, w sprawie barier z zakresu ochrony środowiska, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

1. W jaki sposób można ulepszyć system informacyjno-sprawozdawczy?

Ministerstwo Środowiska od grudnia 2010 r. prowadzi prace nad zintegrowaniem systemu emisyjno-opłatowego w zakresie korzystania przez przedsiębiorców ze środowiska. Oprócz jego integracji w skali kraju (system ogólnopolski) zapewni to również elektroniczny kanał przesyłania informacji z wykorzystaniem profilu zaufanego poprzez ePUAP (Elektroniczna Platforma Usług Administracji Publicznej). Realizacja projektu pozwoli na poprawę jakości i spójności gromadzonych danych o zakresie korzystania ze środowiska i należnych za to opłatach w skali całego kraju. Pozwoli to na ułatwienia dla podmiotów raportujących poprzez optymalizację procesów obowiązkowego raportowania przez podmioty korzystające ze środowiska i zmniejszenie liczby obowiązków raportowych (szczególnie w zakresie powietrza) oraz dla podmiotów publicznych poprzez stworzenie centralnego systemu informatycznego służącego do gromadzenia i przetwarzania informacji o zakresie korzystania ze środowiska i należnych opłatach, a także wykorzystanie nowoczesnych, elektronicznych środków komunikacji, wspomagających administrację publiczną w obsłudze procesów związanych ze zbieraniem danych o emisjach, opłatach oraz w ich redystrybucji (elektroniczna ewidencja zamiast formy papierowej, wczytywanie danych z kodów paskowych wygenerowanych przez dokumenty PDF).

Realizacja projektu pozwoli na uszczelnienie systemu zbierania opłat, co będzie równe wzrostowi wpływów z tytułu opłat za gospodarce korzystanie ze środowiska (jakość danych, proces weryfikacji). Kluczowe założenia projektu mają na celu oparcie systemu na centralnej aplikacji Ministerstwa Środowiska – SEO (system ewidencyjno-opłatowy) poprzez budowę centralnego rejestru danych o zakresie korzystania ze środowiska i wniesionych przez podmioty opłatach oraz budowę centralnego rejestru podmiotów korzystających ze środowiska. Kolejnym założeniem projektu jest wykorzystanie nowoczesnych form komunikacji pomiędzy przedsiębiorcami a urzędami poprzez wykorzystanie elektronicznej platformy ePUAP do rejestracji podmiotów korzystających ze środowiska oraz do składania i dystrybucji raportów, a także wykorzystanie formularzy PDF z kodem kreskowym dla podmiotów nieposiadających konta w systemie ePUAP. System ePUAP będzie oferował przedsiębiorcom dwie podstawowe funkcje: elektroniczną skrzynkę podawczą z urzędowym poświadczeniem odbioru oraz centralne repozytorium dokumentów. Przewiduje się, że w pierwszym roku po wdrożeniu systemu z elektronicznej formy składania raportów będzie korzystało od 5 tys. do 10 tys. podmiotów gospodarczych, zaś cały system będzie gromadził dane o co najmniej 200 tys. podmiotów. Instytucjami korzystającymi z systemu SEO będą m.in.: Ministerstwo Środowiska, urzędy marszałkowskie, Główny Inspektorat Ochrony Środowiska, wojewódzkie inspektoraty ochrony środowiska, Narodowy Fundusz

Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, Centrum Informacji o Środowisku oraz Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami.

Ponadto pragnę poinformować, że z zakresu gospodarki odpadami sprawozdawczość wynika zarówno z przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243, z późn. zm.), jak i poszczególnych ustaw sektorowych. Obowiązek składania sprawozdań wynika z potrzeby pozyskania informacji dotyczących stanu gospodarki odpadami w kraju. Dane te są niezbędne przede wszystkim do planowania gospodarki odpadami w skali zarówno regionalnej, jak i całego kraju. Warto zaznaczyć, że przepisy ustawy o odpadach zobowiązują posiadacza odpadów do prowadzenia ilościowej i jakościowej ewidencji odpadów zgodnie z przyjętym katalogiem odpadów i listą odpadów niebezpiecznych oraz do sporządzania na formularzu zbiorczego zestawienia danych o rodzajach i ilości odpadów, o sposobach gospodarowania nimi oraz o instalacjach i urządzeniach służących do odzysku i unieszkodliwiania tych odpadów. Należy jednocześnie podkreślić, że w przypadku małych i średnich przedsiębiorstw, zgodnie z ustawą o odpadach, a w szczególności rozporządzeniem ministra środowiska z dnia 11 grudnia 2001 r. w sprawie rodzajów odpadów lub ich ilości, dla których nie ma obowiązku prowadzenia ewidencji odpadów, oraz kategorii małych i średnich przedsiębiorstw, które mogą prowadzić uproszczoną ewidencję odpadów (Dz. U. Nr 152, poz. 1735), funkcjonują liczne zwolnienia w zakresie konieczności prowadzenia ewidencji odpadów. Przepisy ww. rozporządzenia wymieniają zarówno rodzaje odpadów, jak i ich ilości, które najczęściej powstają w omawianej kategorii przedsiębiorstw w niewielkiej ilości, dla których nie ma konieczności prowadzenia ewidencji odpadów (np. zużyte tonery do drukarek, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, oleje silnikowe). Zwolnienie w zakresie prowadzenia ewidencji odpadów dotyczy również wytwórców odpadów komunalnych.

Warto jednocześnie dodać, że planowane są zmiany w ramach projektu nowej ustawy o odpadach, która stanowi transpozycję dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (Dz. Urz. z 22.11.2008 r., L 312, s. 3). W przedmiotowym projekcie ustawy określono podmioty zobowiązane do sporządzania sprawozdań, rodzaje sprawozdań oraz terminy ich przedkładania do właściwych organów. Celem wprowadzenia zmian w systemie sprawozdawczości jest chęć umieszczenia w jednej ustawie wszystkich przepisów z zakresu sprawozdawczości oraz ułatwienie podmiotom wywiązywania się z obowiązków sprawozdawczych. W projekcie ustawy określono dwa rodzaje sprawozdań: o produktach, opakowaniach i gospodarowaniu odpadami z nich powstającymi; o wytwarzanych odpadach i o gospodarowaniu odpadami. W projekcie ustawy zamieszczono również przepisy mające na celu regulację wykonywania obowiązku sprawozdawczego

przez organizację odzysku w przypadku, gdy obowiązek określony w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej wykonuje organizacja odzysku, zaś obowiązek określony w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym – organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

Ponadto w projekcie ustawy przewidziano, że sprawozdania będą wprowadzane do bazy danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami (BDO), poprzez wypełnienie elektronicznego formularza zamieszczonego na stronie internetowej, za pośrednictwem elektronicznego konta. Należy zaznaczyć, że obecna baza danych (zintegrowany system odpadowy) zawiera dane dotyczące wytwarzania odpadów i gospodarowania odpadami. Natomiast w omawianym projekcie ustawy proponuje się rozszerzenie zakresu bazy danych o produkty i opakowania wprowadzane na rynek i powstające z nich odpady. Zabieg ten ma na celu gromadzenie danych w jednej kompleksowej bazie danych. Jednocześnie baza danych ma ułatwić pracę użytkownikom systemu oraz podmiotom zobowiązanym do sporządzania i przekazywania sprawozdań. Reasumując, w zakresie sprawozdawczości dotyczącej gospodarki odpadami minister środowiska planuje wprowadzenie istotnych zmian w celu ułatwienia podmiotom wywiązywania się z obowiązków sprawozdawczych.

2. Czy istnieje możliwość złagodzenia wymierzanych kar nakładanych na podmioty gospodarcze w przypadku przeprowadzania badań ścieków?

Odnosnie do kwestii zmniejszenia kar za naruszenia wymogów określonych dla odprowadzania ścieków uprzejmie wyjaśniam, iż obowiązujący system wymierzania kar w tym zakresie nie wymaga zmian. Po dostosowaniu prawa w Polsce do przepisów Unii Europejskiej kontrola w oparciu o pomiary własne WIOŚ zastąpiona została kontrolą w oparciu o pomiary wykonywane przez podmiot odprowadzający ścieki do wód lub do ziemi. Dokonywana obecnie analiza wyników całodobowa i roczna prowadzi do bardziej obiektywnej oceny oddziaływania podmiotu na środowisko. Dodatkowo należy zauważyć, że w starym systemie prawnym kara wymierzana była tylko tym podmiotom, które zostały skontrolowane przez WIOŚ, wyłącznie w oparciu o wyniki kontrolnego poboru prób ścieków, które wykazały przekroczenia. Natomiast w obecnym nowym systemie prawnym, zgodnym z przepisami UE, kontrolą są objęte wszystkie podmioty korzystające w sposób szczególny ze środowiska w zakresie odprowadzania ścieków poprzez prowadzoną przez WIOŚ analizę przekazywanych im wyników badań jakości ścieków. Należy podkreślić, że wiarygodność przekazywanych wyników zapewniona jest poprzez wymóg akredytacji laboratorium wykonującego badania. Przepisy art. 305a ustawy Prawo ochrony środowiska, które określają sposób ustalania kar między innymi w przypadku,

gdy podmiot korzystający ze środowiska nie zapewnił wykonania pomiarów przez laboratorium akredytowane, został tak skonstruowany, aby ustalone kary były odstrasżające, proporcjonalne do zaistniałych naruszeń i skuteczne. Należy dodać, iż zapadłe w tej kwestii wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego i Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie potwierdzają słuszność przyjętych rozwiązań. Niemniej jednak, biorąc pod uwagę głosy parlamentarzystów wskazujące na potrzebę złagodzenia dolegliwości kar, Andrzej Kraszewski, minister środowiska, skierował w tej sprawie pismo z dnia 25 sierpnia 2010 r., znak: GIOŚ/DIiO/4130/08-04/82/2010/eg, do marszałka Senatu RP z deklaracją prowadzenia prac legislacyjnych w tym zakresie. Pismo to przekazuję w załączeniu*).

3. Czy stworzenie systemu ulg dla biopaliw w celu realizacji polityki wprowadzenia paliw odnawialnych jest możliwe?

Przedstawiam informację uzyskaną z Ministerstwa Gospodarki, jako że zagadnienia poruszone w pytaniu należą do właściwości tego urzędu.

Odnosząc się do kwestii wprowadzenia możliwości stosowania paliw B7 i E10, uprzejmie informuję, że przepisy ustawy z dnia 27 maja 2011 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz niektórych innych ustaw umożliwiły wprowadzenie do obrotu oleju napędowego z zawartością do 7% estrów metylowych kwasów tłuszczowych (tzw. B7). Jednocześnie podkreślenia wymaga fakt, że w pierwotnej wersji ustawy znalazł się przepis wprowadzający możliwość zwiększenia z 5% do 10% bioetanolu w benzynach silnikowych (tzw. E10). Jednakże w trakcie prac nad ostatecznym kształtem projektu ustawy odstąpiono od tego przepisu m.in. ze względu na brak obowiązującej europejskiej normy w tym zakresie oraz brak szczegółowych informacji na temat możliwości stosowania tego paliwa przez pojazdy (starsze pojazdy powinny zostać specjalnie dostosowane do stosowania tej benzyny). W Niemczech, Francji oraz w Finlandii, w których E10 została wprowadzona do obrotu, od 70% do 90% pojazdów przystosowanych jest do stosowania tego rodzaju benzyny. Dodatkowym elementem wspomagającym wprowadzenie na rynek E10 w tych krajach była kampania informacyjna polegająca m.in. na udostępnieniu na stronach internetowych katalogu pojazdów przystosowanych do E10 oraz informacji na temat właściwości samego paliwa. Przykład Finlandii pokazuje, że kampania informacyjna prowadzona przez kilka miesięcy przed wprowadzeniem E10 na rynek była skutecznym instrumentem zapobiegającym powstaniu niepokoju i niechęci kierowców do nowego rodzaju paliwa. Z kolei przyczyną niepokoju kierowców niemieckich była niewystarczająca akcja informacyjna poprzedzająca wprowadzenie E10 do obrotu, co wywołało duże zamieszanie rynkowe oraz zniechęcenie kierowców, którzy, również na skutek

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

niepochlebnych i nierzetelnych informacji prasowych, zdecydowanie zdystansowali się wobec tego rodzaju paliwa.

Odnosząc się do kwestii ograniczenia ulg akcyzowych jedynie do biopaliw ciekłych z zawartością powyżej 80% biokomponentów oraz biokomponentów stanowiących samoistne paliwo, należy stwierdzić, że w decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 września 2009 r. w sprawie pomocy państwa N57/2008 – Polska „Pomoc operacyjna w zakresie biopaliw” stwierdzono, że stosowanie obniżek podatkowych w sytuacji funkcjonowania obowiązku realizacji narodowych celów wskaźnikowych nie wydaje się zasadne. Jednocześnie Komisja wyraziła wątpliwość, czy stosowanie ulg przynosi bezpośrednią korzyść dla konsumentów w postaci obniżonych cen paliw transportowych. Należy przy tym podkreślić, że znacząca różnica w kosztach wytworzenia w porównaniu z paliwami tradycyjnymi występuje jedynie w przypadku biopaliw ciekłych z dużą zawartością biokomponentów. Mając na uwadze powyższe, jak również fakt, że z przyjętej w dniu 26 stycznia 2010 r. przez Radę Ministrów kompleksowej informacji na temat realizacji „Wieloletniego programu promocji biopaliw lub innych paliw odnawialnych na lata 2008–2014” wynika, iż obowiązujące do dnia 30 kwietnia br. mechanizmy nie są efektywne z punktu widzenia realizacji celów ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr 169, poz. 1199, z późn. zm.), opracowano nowy mechanizm wsparcia dla tego rynku. Przepisy ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578) wprowadziły do ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych art. 37a, który wejdzie w życie od dnia 1 stycznia 2012 r. Zgodnie z tym przepisem minister właściwy do spraw gospodarki 1,5% planowanych w poprzednim roku wpływów z podatku akcyzowego od paliw ciekłych może przekazywać na dofinansowanie różnego rodzaju działań wymienionych w nowym art. 37a ust. 1 ustawy.

Ponieważ działania zapisane w ramach nowego mechanizmu wsparcia będą miały zastosowanie dopiero od dnia 1 stycznia 2012 r., a intencją rządu jest zapewnienie ciągłości wsparcia rynku biopaliw i biokomponentów, do momentu wejścia w życie nowych rozwiązań konieczne jest przede wszystkim przedłużenie do dnia 31 grudnia 2011 r. okresu funkcjonowania ulg w podatku akcyzowym dla biopaliw ciekłych z dużą zawartością biokomponentów. Stosowny program pomocowy, zapewniający ulgi akcyzowe dla biopaliw zawierających 80% biokomponentów oraz biokomponentów stanowiących samoistne paliwa, został notyfikowany Komisji Europejskiej w dniu 8 lipca 2011 r. Należy przy tym podkreślić, że biopaliwa ciekłe z dużą zawartością biokomponentów charakteryzują się największymi efektami środowiskowymi ze względu na niewielką (lub żadną w przypadku biokomponentów stanowiących samoistne paliwo) zawartość paliw kopalnych. Wynikiem stosowania

przedmiotowych ulg będzie obniżenie kosztów wykorzystywania w transporcie biopaliw ciekłych z wysoką zawartością biokomponentów. Przyczyni się to do ograniczenia emisji szkodliwych substancji (w szczególności gazów cieplarnianych) do atmosfery. Przedmiotowe zmiany pozytywnie wpłyną zatem na rozwój wykorzystania odnawialnych źródeł energii oraz będą elementem promowania bardziej ekologicznego wzrostu gospodarczego. Ponadto zmiany te są skorelowane z wykorzystaniem możliwości rolnictwa przyjaznego środowisku na obszarach Natura 2000 w zakresie rozwoju wykorzystania odnawialnych źródeł energii oraz sprzyjają zagospodarowaniu i energetycznemu wykorzystaniu pozostałości i odpadów organicznych, które także emitują do środowiska gazy cieplarniane.

4. Czy przewiduje pan minister zmiany w kwestii wprowadzania ścieków zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego?

Obowiązek normowania warunków odprowadzania ścieków zawierających substancje szczególnie szkodliwe dla środowiska wodnego do kanalizacji innego podmiotu pozwoleniem wydanym przez odpowiedni organ wynika z przepisów prawa UE – dyrektywa 2006/11/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty (Dz. U. UE L z 2006 r. Nr 64, poz. 52); dyrektywa ta zastąpiła kilka wcześniejszych. Przyjęte w prawie RP w tym zakresie rozwiązania są zgodne z przepisami prawa UE. Na gruncie przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.) sprawa ta uregulowana została w przepisach rozporządzenia ministra środowiska z dnia 10 listopada 2005 r. w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego, których wprowadzanie w ściekach przemysłowych do urządzeń kanalizacyjnych wymaga uzyskania pozwolenia wodnoprawnego (Dz. U. Nr 233, poz. 1988, z późn. zm.). Sposób normowania tych substancji przy wprowadzaniu ścieków do kanalizacji komunalnej uregulowany jest na gruncie przepisów ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, ze zm.) i aktu wykonawczego – rozporządzenia ministra budownictwa z dnia 14 lipca 2006 r. w sprawie sposobu realizacji obowiązków dostawców ścieków przemysłowych oraz warunków wprowadzania ścieków do urządzeń kanalizacyjnych (Dz. U. Nr 136, poz. 964). Pozwolenie wydawane przez odpowiedni organ w tym zakresie określa bezpieczne warunki wprowadzania ścieków do kanalizacji z uwzględnieniem skutków tego dla pracy oczyszczalni, która obsługuje dany system kanalizacji, i wiążących się z tym zagrożeń dla środowiska. Ponadto sposób normowania tych substancji w ściekach wprowadzanych do kanalizacji innego podmiotu uregulowany jest ww. rozporządzeniem ministra budownictwa. Należy wskazać, że po-

zwolenia te nie podlegają egzekucji administracyjnej, są natomiast elementem, który musi być zawarty w umowie cywilnoprawnej, tak jak i ograniczenia wynikające z rozporządzenia ministra budownictwa pomiędzy zarządzającym kanalizacją a dostawcą ścieków. Obowiązujący sposób normowania warunków odprowadzania ścieków w pozwoleniach wodnoprawnych w powyższej sprawie uwzględnia możliwości oczyszczalni ścieków i nie wymaga zmian przepisów Prawa wodnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie mianowania na stopnie policyjne
(24247)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 2 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24247/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie mianowania na stopnie policyjne uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę poinformować, iż projekt ustawy o zmianie ustawy o Policji (druk sejmowy nr 4464) stanowił projekt poselski. Projekt ten nie był konsultowany w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji przez wnioskodawców.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji brało jedynie udział w wypracowaniu stanowiska rządu RP wobec już złożonego projektu ustawy o zmianie ustawy o Policji. W dniu 27 lipca 2011 r. odbyło się I czytanie ww. projektu ustawy, do którego sejmowa Komisja Administracji i Spraw Wewnętrznych przedłożyła sprawozdanie ujęte w druku nr 4483. Zmiany zawarte w przedmiotowym sprawozdaniu sprowadzały się do:

1) rezygnacji z nowelizacji art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.) – co skutkowałoby brakiem obowiązku wykazania się przez policjanta stażem przy awansowaniu na stopień nadinspektora,

2) dodania w art. 52 ustawy o Policji ustępu 1a stanowiącego, że w szczególnie uzasadnionych przypadkach prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrz-

nych, może mianować inspektora Policji na stopień nadinspektora Policji z pominięciem wymogu przesłużenia 4 lat w stopniu inspektora Policji; rozwiązanie to jest analogiczne do regulacji zawartej w art. 52 ust. 3 ustawy o Policji, zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych przypadkach minister właściwy do spraw wewnętrznych na wniosek komendanta głównego Policji może mianować każdego policjanta na wyższy stopień.

W ww. stanowisku rządu RP stwierdzono, że zmiany zaproponowane przez Komisję Administracji i Spraw Wewnętrznych, w ocenie Rady Ministrów, zasługują na aprobatę. Zmiany te spotkały się również z aprobatą Sejmu RP, który uchwalił przedmiotową ustawę na posiedzeniu w dniu 19 sierpnia 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie nielegalnego handlu
narządami ludzkimi (24248)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka z dnia 9 sierpnia 2011 r. przekazaną przy piśmie z dnia 2 września 2011 r., znak: SPS-023-24248/11, w sprawie handlu narządami, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

1. W odpowiedzi na pytanie 1. uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Zdrowia dysponuje danymi w sprawie dochodzeń, wszczętych śledztw, zakończonych postępowań i stwierdzonych przestępstw wynikających z nieprzestrzegania przepisów art. od 43 do 46 ustawy o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów, uzyskanymi z Sekcji Informacji Publicznej Gabinetu Komendy Głównej Policji.

Ustawa z dnia 1 lipca 2005 r. o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów w art. 3 wyraża zasadę, zgodnie z którą za pobrane od dawcy komórki, tkanki lub narządy nie można żądać ani przyjmować zapłaty, innej korzyści majątkowej lub korzyści osobistej (zasada non profit). Ustawa ta zawiera również przepisy przewidujące kary dla sprawców procederu związanego z komercjalizacją pobierania, przechowywania i przeszczep-

piania komórek, tkanek i narządów. Ww. przepisy przewidują karalność przestępstw polegających na:

1) rozpowszechnianiu ogłoszenia o odpłatnym zbyciu, nabyciu lub o pośredniczeniu w odpłatnym zbyciu lub nabyciu komórki, tkanki lub narządu w celu ich przeszczepienia (art. 43 ustawy);

2) nabywaniu lub zbywaniu cudzej komórki, tkanki lub narządu, pośredniczeniu w ich nabyciu lub zbyciu oraz braniu udziału w przeszczepianiu lub udostępnianiu pozyskanych wbrew przepisom ustawy komórek, tkanek lub narządów, pochodzących od żywego dawcy lub ze zwłok ludzkich, w celu uzyskania korzyści majątkowej lub osobistej (art. 44 ust. 1 ustawy);

3) czerpaniu stałego źródła dochodu z popełnienia przestępstwa określonego w art. 44 ust. 1 ustawy (art. 44 ust. 2 ustawy);

4) pobieraniu w celu przeszczepienia oraz przeszczepianiu komórki, tkanki lub narządu bez wymaganego pozwolenia (art. 46 ustawy);

5) wywozie lub wwozie z lub na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej komórki, tkanki lub narządu bez wymaganej zgody (art. 46a ustawy).

Problematyka związana z wykrywaniem i ściganiem przestępstwa handlu narządami należy do właściwości organów ścigania i podmiotów sprawujących nad nimi nadzór (opisana przez pana posła sprawa umieszczania komunikatów w Internecie dotyczących handlu narządami). Do kompetencji ministra zdrowia nie należy weryfikowanie, czy w danej sprawie doszło do popełnienia przestępstwa. Należy wskazać, iż funkcjonariusze organów ścigania są powołani do podejmowania odpowiednich działań i mają wiedzę pozwalającą ustalić tożsamość osoby korzystającej z Internetu, o ile jest to konieczne na potrzeby prowadzenia postępowania w danej sprawie.

2. W odpowiedzi na pytanie 2. uprzejmie informuję, iż realizowane w Polsce działania zmierzające do wyeliminowania procederu handlu narządami polegają na tworzeniu i egzekwowaniu regulacji prawnych zakazujących nielegalnego obrotu komórkami, tkankami i narządami oraz, co warto podkreślić, inicjowaniu i wspieraniu rozwiązań organizacyjnych zmierzających do ograniczenia przyczyny tego procederu, jaką jest niedostateczna liczba narządów do przeszczepienia w stosunku do istniejącego zapotrzebowania na tę metodę leczenia.

Przepisy ustawy z dnia 1 lipca 2005 r. o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów (Dz. U. Nr 169, poz. 1411, z późn. zm.) określają jednoznacznie, iż:

1) warunkiem otrzymania przeszczepu jest zgłoszenie zakwalifikowanego pacjenta na Krajową Listę Osób Oczekujących na Przeszczepienie, a wybór z tej listy odbywa się z zachowaniem jawnych dla wszystkich (określonych prawem) i obiektywnych kryteriów medycznych z zachowaniem kolejności wpisania na listę;

2) przeszczepianie odbywać się jedynie w podmiotach leczniczych posiadających pozwolenie ministra zdrowia na wykonywanie tej działalności;

3) wszystkie przeszczepienia dokonywane przez polskie ośrodki muszą być zgłoszone do Krajowego Rejestru Przeszczepień, a każde pobranie narządu od żywego dawcy – do Centralnego Rejestru Żywych Dawców Narządów;

4) przywóz do Polski i wywóz z naszego kraju pobranych komórek, tkanek lub narządów w celu przeszczepienia wymaga uzyskania każdorazowej zgody dyrektora Centrum Organizacyjno-Koordinacyjne do Spraw Transplantacji „Poltransplant” (w przypadku przywozu lub wywozu narządów) lub dyrektora Krajowego Centrum Bankowania Tkanek i Komórek (w przypadku przywozu lub wywozu komórek i tkanek) wydawaną w formie decyzji administracyjnej.

Ww. mechanizmy mają na celu skuteczne eliminowanie możliwości nielegalnego i niekontrolowanego pobierania i przeszczepiania komórek, tkanek i narządów w Polsce.

3. W odpowiedzi na pytanie 3. uprzejmie informuję, iż przepisy zakazujące procederu handlu komórkami, tkankami i narządami zostały ujęte w ustawie z dnia 1 lipca 2005 r. o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów, implementującej przepisy dyrektyw europejskich (dyrektywy: 2004/23/WE, 2006/17/WE, 2006/86/WE oraz 2010/53/WE) zakazujących handlu komórkami, tkankami i narządami.

Polskie ustawodawstwo zawiera rozwiązania prawne umożliwiające skuteczne karanie sprawców przestępstw związanych z tzw. komercjalizacją obrotu narządami, które zasadniczo nie odbiegają w swoim kształcie od rozwiązań obowiązujących w Europie. W związku z powyższym minister zdrowia nie planuje zmian w przepisach obowiązującej od 15 września 2009 r. ustawy.

4. W odpowiedzi na pytanie 4. uprzejmie informuję, iż jedną z podstawowych przyczyn występowania zjawiska handlu narządami jest niedobór narządów do przeszczepienia w stosunku do zapotrzebowania na tę metodę leczenia.

Minister zdrowia, mając powyższe na względzie, podjął szereg działań, a w szczególności:

1) Budowę systemu koordynatorów transplantacyjnych w szpitalach spełniających warunki do pobierania narządów od dawców zmarłych. Koordynator transplantacyjny to osoba kluczowa w systemie pozyskiwania narządów do przeszczepienia. W krajach, gdzie sieć koordynatorów jest należycie rozbudowana (np. Hiszpania, Stany Zjednoczone), liczba identyfikowanych dawców i pobieranych narządów jest wysoka. W 2010 r. minister zdrowia sfinansował działalność 119 koordynatorów transplantacyjnych. W 2011 r. liczba ta zwiększyła się do 172 koordynatorów i planowane jest sfinansowanie działalności kilkudziesięciu kolejnych koordynatorów transplantacyjnych do końca roku.

2) Prowadzenie kampanii edukacyjno-promocyjnych skierowanych do społeczeństwa i mających na celu zmianę nastawienia społecznego do przeszczepów rodzinnych oraz dobrego odbioru społecznego transplantacji jako metody leczenia. Od 2011 r. działania promocyjne są podejmowane na szerszą skalę w związku z uchwaleniem przez Radę Ministrów opracowanego przez ministra zdrowia programu wieloletniego na lata 2011–2020 pod nazwą „Narodowy program rozwoju medycyny transplantacyjnej” i dotyczą promocji idei dawstwa komórek, tkanek w szkołach, seminariach dla duchownych, uczelniach wyższych we współpracy z organizacjami pozarządowymi oraz organizację kampanii społecznych w środkach masowego przekazu (prasa, telewizja, radio, sieć Internet, telefonia komórkowa). Bardzo istotnym elementem tej działalności jest prowadzenie szkoleń personelu medycznego w szpitalach o dużym potencjale dawstwa narządów od osób zmarłych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Witolda Sitarza**

**w sprawie stosowania przepisów ustawy
o podatku dochodowym od osób fizycznych
w sposób naruszający konstytucyjną zasadę
równości zawartą w art. 32 ust. 1
Konstytucji RP (24249)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Witolda Sitarza przesłaną przy piśmie z dnia 2 września 2011 r. w sprawie stosowania przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych do odszkodowań, rent inwalidzkich z tytułu wypadku przy pracy, przyznanych polskim rezydentom podatkowym za granicą, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, osoby fizyczne, jeżeli mają miejsce zamieszkania na terytorium Polski, podlegają obowiązkowi podatkowemu od całości swoich dochodów (przychodów), bez względu na miejsce położenia źródeł przychodów (nieograniczony obowiązek podatkowy). Przepis ten stosuje się z uwzględnieniem umów w sprawie unikania podwójnego opodatkowania, których stroną jest Polska (art. 4a ustawy).

Przedstawiony w interpelacji stan faktyczny uniemożliwia udzielenie jednoznacznej odpowiedzi (nie jest podane państwo, z którego otrzymywana jest

renta inwalidzka). Niemniej jednak uprzejmie wyjaśniam, iż zawarte przez Polskę umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania wzorowane są na Modelowej Konwencji OECD (MK OECD).

Stosownie do art. 18 MK OECD emerytury i inne podobne świadczenia wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w umawiającym się państwie z tytułu wcześniejszej pracy najemnej podlegają opodatkowaniu tylko w tym państwie, w którym odbiorca emerytury ma miejsce zamieszkania.

Zatem zgodnie z ogólną zasadą renty inwalidzkie wypłacane z zagranicy osobie mającej miejsce zamieszkania w Polsce podlegają opodatkowaniu w Polsce na zasadach określonych w ustawie.

Niemniej jednak niektóre państwa w trakcie dwustronnych negocjacji starają się włączyć do ich konwencji alternatywne postanowienia, których celem jest zapewnienie wyłącznego lub ograniczonego prawa do opodatkowania w państwie źródła w odniesieniu do emerytur wypłacanych jako wynagrodzenie z tytułu zatrudnienia w przeszłości.

I tak np. emerytury wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania w Polsce z obowiązkowego systemu ubezpieczeń socjalnych Niemiec podlegają opodatkowaniu tylko w Niemczech (art. 18 ust. 2 polsko-niemieckiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania). Natomiast zgodnie z postanowieniami art. 17 ust. 2 polsko-duńskiej konwencji o unikaniu podwójnego opodatkowania przedmiotowe świadczenia podlegają opodatkowaniu zarówno w Polsce, jak i w Danii.

Przywołany przez pana posła art. 21 ust. 1 pkt 3 ustawy zwalnia od podatku „otrzymane odszkodowania lub zadośćuczynienia, jeżeli ich wysokość lub zasady ustalania wynikają wprost z przepisów odrębnych ustaw lub przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tych ustaw, z wyjątkiem: (...)”.

Zauważyć należy, iż treść przywołanej regulacji nie odwołuje się do przepisów konkretnych ustaw czy wydanych na ich podstawie przepisów wykonawczych. Nie można zatem podzielić poglądu, iż stosowanie przywołanego zwolnienia od podatku dotyczy wyłącznie odszkodowań wydanych na podstawie przepisów ustaw i wydanych na ich podstawie rozporządzeń wchodzących w skład polskiego prawodawstwa.

O możliwości zastosowania tego zwolnienia od podatku decyduje jedynie okoliczność, że w danym przypadku wysokość lub zasady ustalania otrzymanego odszkodowania lub zadośćuczynienia wynikają wprost z przepisów odrębnych ustaw lub przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tych ustaw oraz że otrzymane świadczenie nie stanowi wyjątku określonego w lit. a–g tego przepisu.

Odnosząc się do poruszanej w interpelacji kwestii zwolnienia od podatku renty inwalidzkiej, uprzejmie informuję, iż wbrew twierdzeniu pana posła renty inwalidzkie, co do zasady, podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Wyjątek od tej zasady stanowią renty inwalidzkie z tytułu inwalidztwa wojennego, zwolnione od podatku na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 74 ustawy, jak również świad-

czenia o charakterze odszkodowawczym, wymienione w katalogu zwolnień przedmiotowych ustawy.

Do korzystających ze zwolnienia należy m.in. odszkodowanie w postaci renty, otrzymane na podstawie przepisów prawa cywilnego w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia przez poszkodowanego, który utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość (art. 21 ust. 1 pkt 3c ustawy).

Jednakże regulacja ta, analogicznie jak w przypadku przywołanego na wstępie przepisu art. 21 ust. 1 pkt 3 ustawy, nie ogranicza możliwości jej zastosowania wyłącznie do przypadków otrzymania renty w oparciu o przepisy polskiego prawa. Dla zastosowania zwolnienia decydujące znaczenie ma to, czy spełnione są warunki określone w tym przepisie.

Odpowiadając na pytania pana posła, uprzejmie informuję, iż minister finansów nie wydawał w omawianym zakresie ogólnej interpretacji przepisów prawa podatkowego, do czego uprawniają go regulacje ustawy Ordynacja podatkowa, jak również nie przekazywał organom podatkowym wytycznych ani zaleceń. Tym niemniej pragnę zapewnić, iż podjęte zostaną działania w celu dokonania przeglądu interpretacji indywidualnych, wydawanych w imieniu ministra finansów przez upoważnione organy, pod kątem stosowania powyższych przepisów ustawy. Ewentualne rozbieżności zostaną usunięte w trybie przewidzianym w art. 14e ustawy Ordynacja podatkowa.

Niezależnie jednak od powyższego uprzejmie informuję, że jedynym organem mogącym stwierdzić, że państwo członkowskie uchybiło jednemu ze zobowiązań, które na nim ciąży na mocy traktatów, jest Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W chwili obecnej brak jest informacji o istnieniu tego rodzaju orzecznictwa TS UE w stanach faktycznych, analogicznych do stanów przedstawionych przez pana posła, co może oznaczać, iż brak jest jednoznacznych przesłanek przemawiających za tym, iż przepis art. 21 ust. 3 ustawy narusza Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Ponadto, zgodnie z wiążącą państwa członkowskie zasadą bezpośredniego stosowania prawa UE, organy państw członkowskich obowiązane są opierać swoje działania na normach prawa UE, obok norm prawa krajowego. Jeśli zatem organ podatkowy stwierdzi fakt niezgodności normy prawa krajowego z prawem Unii Europejskiej, zobligowany jest on, w świetle przytoczonej zasady, stosować przepis art. 21 ust. 1 pkt 3 ustawy łącznie z regułami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Tego rodzaju reguły prawne chronią interesy podatników oraz dają gwarancję co do pewności prawa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 26 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie finansowania realizacji inwestycji
przebudowy drogi krajowej nr 12 na odcinku
Leszno – Gołuchów (24250)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 2 września 2011 r., sygn. akt SPS-023-24250/11, przekazujące interpelację posła Łukasza Borowiaka dotyczącą przebudowy drogi krajowej nr 12 na odcinku Leszno – Gołuchów uprzejmie przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

W chwili obecnej realizowany jest program wieloletni pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (program) ustanowiony uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 r. Przedmiotowy program stanowi kontynuację dotychczas obowiązującego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowionego w 2007 r.

Program zakłada stworzenie sieci sprawnych połączeń autostradowych, dróg ekspresowych i dróg krajowych, jak i remont już istniejących oraz podniesienie ich standardu poprzez zmianę parametrów technicznych. Zasadniczym celem podejmowanych działań jest stworzenie sieci drogowej o znacznie wyższych niż obecnie parametrach użytkowych, w tym powstanie zasadniczego szkieletu dróg o dużej przepustowości, stanowiących sieć połączeń pomiędzy największymi ośrodkami gospodarczymi kraju. Na skutek realizacji planu inwestycyjnego oraz działań prewencyjnych w znacznym stopniu wzrośnie również poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Chciałbym zapewnić, że kwestie związane z poprawą bezpieczeństwa ruchu na drodze krajowej nr 12 stanowią przedmiot prac i analiz zarówno resortu infrastruktury oraz Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad.

Na podstawie corocznego badania sieci drogowej w ramach oceny stanu nawierzchni Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad ustala odcinki wymagające pilnej interwencji, a następnie, w ramach dostępnych środków finansowych, dokonuje niezbędnych prac w celu poprawy standardu ich użytkowania oraz podniesienia poziomu bezpieczeństwa.

W oparciu o kryteria uwzględniające wyniki badań stanu nawierzchni, panujący na drodze, z uwzględnieniem udziału ruchu pojazdów ciężarowych, wskaźnik wypadkowości oraz ocenę efektywności ekonomicznej realizacji zadań stworzony został „Plan działań na sieci drogowej w latach 2011–2013”. Przedmiotowe zestawienie zawiera ponad pięćset odcinków dróg krajowych. Analiza kosztów planowanych do realizacji zadań oraz przewidywanych limitów finansowych możliwych do przeznaczenia na remonty i przebudowy dróg krajowych w skali kraju

wykazała, że w perspektywie do roku 2015 nie wszystkie zadania będą mogły zostać zrealizowane.

W związku z powyższym zadania ujęte w przedmiotowym planie kierowane będą do realizacji w miarę uruchamiania środków finansowych z budżetu państwa. Wśród tych zadań znalazły się również zadania obejmujące przebudowę oraz rozbudowę drogi krajowej nr 12 na całym odcinku pomiędzy Leszmem a Gołuchowem.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 14 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na interpelację posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie ogłoszenia upadłości
Zakładu Przetwórstwa Mięsnego Majerowicz
w gm. Pakosław i form wsparcia
dla zwalnianych pracowników (24251)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Łukasza Borowiaka, przesłaną przy piśmie z dnia 2 września br. (SPS-023-24251/11), w sprawie ogłoszenia upadłości Zakładu Przetwórstwa Mięsnego Majerowicz w gm. Pakosław i form wsparcia dla zwalnianych pracowników, pragnę przekazać następujące informacje.

W przypadku występowania zwolnień na dużą skalę działania finansowane ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) mogą być zaangażowane na potrzeby wsparcia zwalnianych osób w dowolny sposób.

W pierwszej kolejności możliwe jest stworzenie programu typu outplacement, którego celem jest wsparcie osób tracących pracę z przyczyn dotyczących zakładu pracy w jak najszybszym znalezieniu nowego zatrudnienia. Wsparcie to jest realizowane na poziomie regionalnym w ramach projektów finansowanych w poddziałaniu 8.1.2: Wsparcie procesów adaptacyjnych i modernizacyjnych w regionie Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Projekty te mogą być przygotowywane pod potrzeby osób tracących pracę z przyczyn dotyczących pracodawcy w konkretnych przedsiębiorstwach.

Uczestnicy tego typu projektów mogą skorzystać z następujących form wsparcia:

- szkoleń i poradnictwa zawodowego,
- poradnictwa psychologicznego,
- staży i praktyk zawodowych przygotowujących do podjęcia pracy w nowym zawodzie,

- subsydiowania zatrudnienia u nowego pracodawcy,

- wsparcia w założeniu własnej działalności gospodarczej w postaci: doradztwa i szkoleń z zakresu prowadzenia działalności gospodarczej, przyznania środków finansowych na rozwój przedsiębiorczości (w wysokości do 40 tys. zł), dodatkowego tzw. wsparcia pomostowego o charakterze finansowym i doradczym w początkowym okresie prowadzenia działalności gospodarczej.

Z powyższych form wsparcia mogą korzystać osoby zwolnione z przyczyn dotyczących pracodawcy (pozostające bez zatrudnienia, które utraciły pracę w okresie do 6 miesięcy przed przystąpieniem do projektu), osoby przewidziane do zwolnienia oraz zagrożone zwolnieniem z przyczyn dotyczących pracodawcy.

Za wdrażanie działań w ramach komponentu regionalnego PO KL w województwie wielkopolskim odpowiada Wojewódzki Urząd Pracy w Poznaniu. W 2011 r. na realizację projektów typu outplacement przewidziano około 15 mln zł. Konkurs, w ramach którego będą wybierane tego typu projekty, powinien zostać ogłoszony przez WUP w Poznaniu jeszcze we wrześniu br., a o realizację projektów mogą ubiegać się podmioty posiadające potencjał do realizacji, na rzecz zwalnianych pracowników, wyżej opisanych form wsparcia (np. firmy szkoleniowe, doradcze). Jednocześnie, w celu zapewnienia wsparcia dla osób tracących pracę w konkretnych przedsiębiorstwach, podmioty te mogą realizować projekty w partnerstwie z przedsiębiorstwem, w którym dokonywane są zwolnienia. O realizację tego typu projektu może również ubiegać się samo przedsiębiorstwo, o ile posiada wystarczający potencjał do jego realizacji.

Dodatkowo, poza działaniami o charakterze outplacementu, w ramach PO KL możliwe jest również udzielanie pomocy związanej z powrotem na rynek pracy dla osób, które zostały już zwolnione i pozostają bezrobotne. Służą temu projekty realizowane w priorytecie VI: Rynek pracy otwarty dla wszystkich. Wsparcie dla osób bezrobotnych co do zasady jest udzielane za pomocą następujących form:

- przygotowywanie i realizacja indywidualnych planów działania,

- warsztaty i szkolenia z zakresu technik aktywnego poszukiwania pracy,

- wsparcie psychologiczno-doradcze,

- kompleksowe programy aktywizacji zawodowej obejmujące m.in.:

- a) pośrednictwo pracy i poradnictwo zawodowe,

- b) staże/praktyki zawodowe,

- c) szkolenia prowadzące do podniesienia, uzupełnienia lub zmiany kwalifikacji zawodowych,

- d) subsydiowanie zatrudnienia.

Powyższe formy aktywizacji zawodowej mogą być udzielane w projektach wyłanianych do dofinansowania w konkursach ogłaszanych przez WUP w Poznaniu w ramach poddziałania 6.1.1 PO KL: Wsparcie osób pozostających bez zatrudnienia na regionalnym rynku pracy, realizowanych przez instytucje

działające na rzecz aktywizacji osób pozostających bez zatrudnienia (organizacje pozarządowe, firmy szkoleniowe, zakłady doskonalenia zawodowego itd.). Lista podmiotów, które realizują tego typu projekty w województwie wielkopolskim, powinna być udostępniana przez WUP w Poznaniu.

Równoległe do ww. projektów wsparcie dla osób bezrobotnych jest udzielane przez powiatowe urzędy pracy właściwe ze względu na miejsce zamieszkania danych osób. W projektach współfinansowanych z EFS, realizowanych przez powiatowe urzędy pracy, dostępne są formy pomocy analogiczne do ww. oraz dodatkowo istnieje możliwość:

- sfinansowania prac interwencyjnych,
- wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy,
- przyznania jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej, w tym pomoc prawna, konsultacje i doradztwo związane z podjęciem działalności gospodarczej.

Skorzystanie przez osoby zwalniane z ww. form wsparcia wymaga zarejestrowania się we właściwym ze względu na miejsce zamieszkania urzędzie pracy.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż MRR (pełniące funkcję instytucji zarządzającej dla PO KL) nawiąże współpracę z WUP w Poznaniu (pełniącym rolę instytucji pośredniczącej w województwie wielkopolskim dla regionalnych priorytetów PO KL) w zasygnalizowanej przez pana posła sprawie.

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie ogłoszenia upadłości
Zakładu Przetwórstwa Mięsnego Majerowicz
w gm. Pakosław i form wsparcia
dla zwalnianych pracowników (24251)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana Łukasza Borowiaka w sprawie ogłoszenia upadłości Zakładu Przetwórstwa Mięsnego Majerowicz w gm. Pakosław i form wsparcia dla zwalnianych pracowników, przekazaną przez Marszałka Sejmu RP pismem z dnia 2 września 2011 r., sygn. SPS-023-24251/11, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Przepisy normujące pomoc dla zwalnianych pracowników, jaką po uzgodnieniu z urzędem pracy obowiązany jest podjąć pracodawca, określone są w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnie-

nia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.). Zgodnie z art. 70 ustawy pracodawca zamierzający zwolnić co najmniej 50 pracowników w okresie 3 miesięcy jest obowiązany uzgodnić z urzędem pracy właściwym dla siedziby tego pracodawcy lub ze względu na miejsce wykonywania pracy zakres i formy pomocy dla zwalnianych pracowników, dotyczące w szczególności pośrednictwa pracy, poradnictwa zawodowego, szkoleń i pomocy w aktywnym poszukiwaniu pracy.

Ponadto w przypadku zwolnienia monitorowanego pracodawca jest obowiązany podjąć działania polegające na zapewnieniu pracownikom przewidzianym do zwolnienia lub będącym w trakcie wypowiedzenia lub w okresie 6 miesięcy po rozwiązaniu stosunku pracy lub stosunku służbowego usług rynku pracy realizowanych w formie programu.

Program może być realizowany przez urząd pracy, agencję zatrudnienia lub instytucję szkoleniową. Program może być finansowany przez pracodawcę, przez pracodawcę i odpowiednie jednostki administracji publicznej lub na podstawie porozumienia organizacji i osób prawnych z udziałem pracodawcy. Pracodawcy mogą na wniosek pracownika finansować świadczenie szkoleniowe. Świadczenie szkoleniowe jest przyznawane przez pracodawcę na wniosek pracownika i przysługuje po rozwiązaniu stosunku pracy lub stosunku służbowego na czas udziału pracownika w szkoleniach, przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy. W okresie korzystania ze świadczenia szkoleniowego zwolnionemu pracownikowi przysługuje pomoc w zakresie poradnictwa zawodowego udzielana przez właściwy dla zwolnionego pracownika powiatowy urząd pracy. Pracownik ten może być skierowany na jednorazowe szkolenie organizowane i finansowane przez powiatowy urząd pracy, na zasadach określonych w ustawie. Po przyznaniu przez pracodawcę świadczenia szkoleniowego powiatowy urząd pracy refunduje pracodawcy składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe finansowane ze środków własnych pracodawcy. Pracodawca wypłaca co miesiąc zwolnionemu pracownikowi, na podstawie zawartej z nim umowy, począwszy od miesiąca, w którym pracownik rozpoczął szkolenie, świadczenie szkoleniowe w wysokości równej wynagrodzeniu pracownika obliczanemu jak za urlop wypoczynkowy, nie wyższej jednak niż 200% minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Jednocześnie pracownicy tracący pracę, którzy zarejestrują się w urzędzie pracy jako osoby bezrobotne, mogą korzystać, na zasadach ogólnych, z szerokiego spektrum pomocy wynikającej z ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, m.in. w zakresie:

1) pomocy w znalezieniu pracy, przede wszystkim przez pośrednictwo pracy, a w razie braku możliwości zapewnienia odpowiedniej pracy – także przez poradnictwo zawodowe i informację zawodową oraz pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy,

2) pomocy w szeroko rozumianym rozwoju zawodowym przez oferowane szkolenia, staże, przygotowanie zawodowe dorosłych, sfinansowanie studiów podyplomowych, stypendia na kontynuowanie nauki,

3) pomocy w podjęciu zatrudnienia subsydiowanego u pracodawcy przez skierowanie do wykonywania prac interwencyjnych, robót publicznych, prac na zasadach dotyczących robót publicznych, niezwiązanych z wyuczonym zawodem w instytucjach użyteczności publicznej oraz organizacjach zajmujących się problematyką kultury, oświaty, sportu i turystyki, opieki zdrowotnej lub pomocy społecznej,

4) pomocy w podjęciu samozatrudnienia przez przyznanie środków na podjęcie działalności gospodarczej oraz na koszty pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa.

Ponadto ustawa stwarza możliwości nawiązania fachowej współpracy między pracodawcami a doradcami zawodowymi w urzędach pracy, przy czym poradnictwo zawodowe jest dla pracodawców bezpłatne:

— pracodawcy zainteresowani własnym rozwojem i rozwojem swoich pracowników mogą skorzystać z pomocy doradcy zawodowego i uzyskać indywidualne porady zawodowe, udzielane z zachowaniem zasady poufności i ochrony danych; w szczególności doradca może dokonać analizy kompetencji pracowników i zaproponować szkolenia dla uzupełnienia luk kwalifikacyjnych lub wskazać takie kompetencje, które nadają się do przeniesienia do nowych warunków pracy;

— urzędy pracy udzielają także bezpłatnie zainteresowanym pracodawcom pomocy w doborze kandydatów do pracy spośród bezrobotnych i poszukujących pracy.

Innym korzystnym rozwiązaniem wspierającym przedsiębiorców jest wspieranie finansowe pracodawców inwestujących w rozwój zawodowy swoich pracowników. Pracodawcy, którzy utworzyli fundusz szkoleniowy (założyli odrębne konto z przeznaczeniem na szkolenia), mogą ubiegać się o częściową refundację ze środków Funduszu Pracy kosztów szkolenia pracowników. Pracodawca może otrzymać nawet 80% kosztów szkolenia (do 300% przeciętnego wynagrodzenia) w przypadku, jeżeli inwestuje w rozwój zawodowy pracowników powyżej 45. roku życia.

Środki Funduszu Pracy na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu urzędy pracy pozyskują:

1) w kwotach określonych zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. z 2009 r. Nr 123, poz. 1019),

2) w kwotach określonych przez samorząd województwa na realizację projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego,

3) z rezerwy ministra pracy i polityki społecznej.

W 2011 r. Powiatowy Urząd Pracy w Rawiczu na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji

zawodowej z algorytmu otrzymał kwotę 1893,9 tys. zł, a na realizację projektów finansowanych ze środków unijnych 983,3 tys. zł. W bieżącym roku urząd otrzymał również środki z rezerwy na realizację wniosków programu związanego z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe – 90,3 tys. zł i programu aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi – 600,0 tys. zł.

W związku z tym, że program aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi nie dotyczył pracowników Zakładu Przetwórstwa Mięsnego Majerowicz w gm. Pakosław, to Powiatowy Urząd Pracy w Rawiczu może przygotować kolejny program dotyczący zwalnianych pracowników.

Aktualnie urzędy mogą składać wnioski na finansowanie z rezerwy ministra pracy i polityki społecznej programów aktywizacji bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi. Środki na powyższe programy są uruchamiane na bieżąco do wyczerpania puli środków rezerwy.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że do końca bieżącego roku obowiązuje ustawa z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 125 poz. 1035). Zawiera ona szereg rozwiązań, których celem jest pomoc przedsiębiorcom dotkniętym skutkami kryzysu, znajdującym się w przejściowych trudnościach finansowych oraz zatrudnionym przez tych przedsiębiorców pracownikom.

Są to rozwiązania z zakresu prawa pracy służące elastyczniejszemu organizowaniu procesu pracy, w sposób dostosowany do bieżącej sytuacji przedsiębiorcy, a więc możliwość przedłużania okresu rozliczeniowego czasu pracy, ustalania indywidualnego rozkładu czasu pracy pracownika, obniżania wymiaru czasu pracy, instytucja przestoju ekonomicznego, świadczenia finansowane ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych ukierunkowane na ochronę stanu zatrudnienia przedsiębiorcy znajdującego się w przejściowych trudnościach finansowych, tj.: świadczenie na częściowe zaspokojenie wynagrodzeń pracowniczych za czas przestoju ekonomicznego, świadczenie na częściowe zrekompensowanie obniżenia wymiaru czasu pracy, świadczenie na opłacenie składek na ubezpieczenia społeczne pracowników należnych od pracodawcy na podstawie przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych od przyznanych świadczeń, o których mowa wyżej, oraz możliwość ustalania nowych warunków spłaty określonych należności Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, w tym odraczania terminu płatności należności, rozłożenia spłaty należności na raty oraz zawieszenia, na wskazany w ustawie okres czasu, postępowania egzekucyjnego i naliczania odsetek od niespłaconej kwoty świadczeń pracowniczych stanowiących należność funduszu.

Są to także rozwiązania wspierające środkami Funduszu Pracy inwestowanie przez przedsiębiorców w podnoszenie kwalifikacji pracowników w okresie przestoju lub obniżonego wymiaru czasu pracy. Środki przeznaczone są dla przedsiębiorców posiadających fundusz szkoleniowy i obejmują refundację kosztów szkolenia oraz kosztów studiów podyplomowych skierowanych pracowników, podjętych przez tych pracowników w okresie przestoju lub obniżonego wymiaru czasu pracy, wypłatę stypendium dla pracowników podnoszących kwalifikacje w obu wskazanych wyżej formach – szkolenia czy studiów podyplomowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Agnieszki Pomaskiej**

**w sprawie legalności poruszania się wrotkarzy
po drogach rowerowych (24252)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Agnieszki Pomaskiej w sprawie legalności poruszania się wrotkarzy po drogach dla rowerów, przesłaną za pismem l.dz. SPS-023-24252/11, poniżej przedstawiam stanowisko w tym zakresie.

Na wstępie przypomnieć trzeba, że ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) definiuje w art. 2:

— pieszego – jako osobę znajdującą się poza pojazdem na drodze i niewykonującą na niej robót lub czynności przewidzianych odrębnymi przepisami; za pieszego uważa się również osobę prowadzącą, ciągnącą lub pchającą rower, motorower, motocykl, wózek dziecięcy, podręczny lub inwalidzki, osobę poruszającą się w wózku inwalidzkim, a także osobę w wieku do 10 lat kierującą rowerem pod opieką osoby dorosłej;

— rower – jako pojazd o szerokości nieprzekraczającej 0,9 m, poruszany siłą mięśni osoby jadącej tym pojazdem; rower może być wyposażony w uruchamiany naciskiem na pedały pomocniczy napęd elektryczny zasilany prądem o napięciu nie wyższym niż 48 V o znamionowej mocy ciągłej nie większej niż 250 W, którego moc wyjściowa zmniejsza się stopniowo i spada do zera po przekroczeniu prędkości 25 km/h.

Przepisy ustawy nie definiują pojęcia „wrotkarz”. Zgodnie z obowiązującym stanem prawnym (art. 2 pkt 18 przywołanej ustawy) osoba taka jest pieszym. Ponadto art. 60 ust. 2 pkt 4 ustawy, który zabrania

kierującemu ciągnięcia za pojazdem osoby na nartach, sankach, wrotkach lub innym podobnym urządzeniu, wskazuje, że urządzenia takie jak wrotki nie są pojazdami. Powyższe brzmienie przepisu art. 60 ust. 2 pkt 4, jak również brak definicji wrotek w ustawie Prawo o ruchu drogowym jednoznacznie określają intencję ustawodawcy włączenia osoby używającej takich urządzeń do pojęcia pieszego.

Mając na uwadze przepisy art. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, należy uznać, iż pieszy używający na drodze wskazanych wyżej urządzeń może poruszać się jedynie po chodniku. Wyjątek stanowi strefa zamieszkania, w której obowiązują odmienne zasady ruchu drogowego. Zgodnie z art. 11 ust. 5 ustawy w strefie tej pieszy korzysta z całej szerokości drogi i ma pierwszeństwo przed pojazdem.

Odnosząc się do oznakowania dróg dla rowerów, należy wskazać, iż przedmiotową kwestię regulują przepisy rozporządzeń:

— ministrów infrastruktury oraz spraw wewnętrznych i administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393, z późn. zm.),

— ministra infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz. U. Nr 220, poz. 2181, z późn. zm.).

Przedmiotowe rozporządzenia nie dopuszczają ruchu innych niż rowery pojazdów na drodze oznakowanej znakiem C-13 „droga dla rowerów”.

Z uwagi na brak definicji pojęcia „wrotkarz” w przepisach ustawy Prawo o ruchu drogowym nie jest możliwe oznakowanie drogi jako przeznaczonej dla tej grupy uczestników ruchu.

Ponadto należy wskazać, że zgodnie z art. 87 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.), źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia. W związku z powyższym, opinia ministerstwa infrastruktury nie może stanowić podstawy prawnej do stosowania znaków drogowych nieokreślonych w przepisach wymienionych wyżej rozporządzeń.

Oceniając problem od strony aksjologicznej, zwyciężyć należy, iż wrotkarz porusza się ruchem wahadłowym. Dopuszczenie w majestacie prawa wrotkarza do ruchu po drogach dla rowerów spowodowałoby, że droga taka – ze swej istoty wąska – stałaby się w praktyce nieprzejezdna dla rowerzysty.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 26 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Jarosa**

**w sprawie opóźnień w remoncie peronu
trzeciego wrocławskiego Dworca Głównego,
które mogą doprowadzić do niesfinalizowania
inwestycji przed Mistrzostwami Europy
w Piłce Nożnej Euro 2012 (24253)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Michała Jarosa skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie, SPS-024-24253/11, z dnia 2 września 2011 r. w sprawie opóźnień w remoncie peronu trzeciego wrocławskiego Dworca Głównego, które mogą doprowadzić do niesfinalizowania inwestycji przed Mistrzostwami Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, przedstawiam poniższe informacje.

Modernizacja Dworca Głównego we Wrocławiu, ważna z punktu widzenia organizacji przez Polskę finałowego turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™, jest realizowana w ramach prowadzonych równoległe dwóch projektów, w których inwestorami są:

1) Polskie Koleje Państwowe SA – dla zadania PO IiŚ 7.1–27 pn. „Odtworzenie zabytkowego historycznego kompleksu dworca Wrocław Główny z przebudową kolejowej infrastruktury technicznej” – w zakresie modernizacji kubaturowej części obiektu, w tym w szczególności hali dworcowej wraz z budynkiem, hali peronowej wraz z peronami, przejść dla podróżnych itp.; projekt ten jest współfinansowany ze środków Unii Europejskiej;

2) PKP Polskie Linie Kolejowe SA – dla zadania pn. „Modernizacja układu torowego i elementów infrastruktury kolejowej zarządzanej przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA (z wyjątkiem peronów, wiat peronowych i przejść tunelowych) na stacji Wrocław Główny w ramach zadania inwestycyjnego pn. „Modernizacja układu torowego i infrastruktury kolejowej w obrębie stacji Wrocław Główny” – w zakresie infrastruktury technicznej obejmującej modernizację głowic rozjazdowych, torów przyperonowych, stalowych konstrukcji nośnych podtorowych nad przejściami dla podróżnych, sieci trakcyjnej; projekt jest finansowany ze środków budżetu państwa.

Zgodnie z uzyskanymi informacjami w związku z rozpoczęciem robót modernizacyjnych przez PKP SA w dniu 1 września 2011 r. zamknięty został peron trzeciej stacji Wrocław Główny. Mimo wcześniejszych trudności związanych z zamknięciem tego peronu, przy pomocy i we współpracy z Urzędem Marszałkowskim Województwa Dolnośląskiego oraz wykonawcą robót, wypracowane i uzgodnione zostały odpowiednie zmiany w rozkładzie jazdy pociągów umożliwiające rozpoczęcie robót. Obecnie na peronie trwa-

ją prace związane z demontażem starej hali peronowej polegające na demontażu poszycia hali, piaskowaniu konstrukcji stalowych, zabezpieczeniu antykorozyjnym konstrukcji stalowej, rozebraniu wystającej poza halę części korpusu peronu i ustawieniu ścianek peronowych, a także rozbiórcze obiektów na peronie oraz ułożeniu instalacji kanalizacji deszczowej. Wykonawca robót w celu zintensyfikowania postępu robót na peronie trzecim uruchomił równoległe roboty na kilku frontach (prace przy hali peronowej, prace demontażowe i budowlane peronu oraz prace instalacyjne).

Wobec podjęcia takich działań istnieje podstawa do stwierdzenia, iż niniejsza inwestycja zostanie zrealizowana przed rozpoczęciem Euro 2012, a wystąpienie problemów związanych z remontem peronu trzeciego nie będą miały wpływu na dofinansowanie unijne całości projektu.

Jednoczesne wykonanie robót modernizacyjnych układu torowego stacji przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA planowane na koniec października 2011 r. nie stanowi żadnego zagrożenia terminu zakończenia całego zadania przed turniejem finałowym Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™.

Wobec powyższego proszę o przyjęcie powyższych wyjaśnień.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Jarosa**

**w sprawie sprzedaży alkoholu
niskoprocentowego w wagonach WARS (24254)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Michała Jarosa (SPS-023-24254/11) z dnia 2 września 2011 r. w sprawie sprzedaży alkoholu niskoprocentowego w wagonach WARS, uprzejmie informuję, co następuje.

Obowiązujące przepisy ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, z późn. zm.) przewidują możliwość sprzedaży, podawania i spożywania niskoprocentowych napojów alkoholowych w pociągach. Art. 14 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy dopuszcza sprzedaż, podawanie i spożywanie napojów o zawartości alkoholu do 4,5% oraz

piwa w wagonach restauracyjnych i bufetach w pociągach. Zgodnie z przepisami ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi podmiot prowadzący sprzedaż napojów alkoholowych w pociągach jest zobligowany do posiadania stosownego zezwolenia wydanego przez właściwy organ.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w przygotowanym przez ministra zdrowia projekcie nowelizacji ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, skierowanym pod obrady Rady Ministrów w sierpniu bieżącego roku, zaproponowano przepisy doprecyzowujące kwestie organów właściwych do wydawania zezwoleń na sprzedaż alkoholu w pociągach.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 23 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Jarosa**

**w sprawie podmiotów zobligowanych
do ponoszenia kosztów bieżących utrzymania
drogi ekspresowej S8 na terenie gm. Oleśnica
(24255)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 2 września 2011 r., znak: SPS-023-24255/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Michała Jarosa w sprawie podmiotów zobligowanych do ponoszenia kosztów bieżących utrzymania drogi ekspresowej S8 na terenie gminy Oleśnica, uprzejmie przekazuję następujące stanowisko.

Kwestię finansowania oświetlenia dróg publicznych regulują przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.). Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 2 i 3 tej ustawy do zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepło i paliwa gazowe należy planowanie oświetlenia miejsc publicznych i dróg znajdujących się na terenie gminy oraz finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych, znajdujących się na terenie gminy. Przez finansowanie oświetlenia ustawa Prawo energetyczne rozumie finansowanie kosztów energii elektrycznej pobranej przez punkty świetlne oraz koszty ich budowy i utrzymania (art. 3 pkt 22 ustawy). Przy czym finansowanie oświetlenia dróg publicznych przez gminę obejmuje wszystkie drogi publiczne z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych. Idąc dalej, ustawa z dnia 27 paździer-

nika 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.), w art. 1 ust. 3 stanowi, iż na zasadach określonych w ustawie mogą być budowane i eksploatowane, albo wyłącznie eksploatowane jako płatne, drogi ekspresowe. Zgodnie z art. 1 ust. 4 ww. ustawy Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, drogi ekspresowe, które mogą być budowane i eksploatowane albo wyłącznie eksploatowane jako płatne. Jednak do chwili obecnej Rada Ministrów nie wydała stosownego rozporządzenia, co oznacza, iż S8 na odcinku obwodnicy Oleśnicy budowana jest w trybie tzw. tradycyjnym, a tym samym jest wyłączona z tej grupy dróg, której kosztami oświetlenia obarczony jest zarządca drogi.

Przepisom ustawy Prawo energetyczne odpowiada art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), zgodnie z którym do zadań własnych gminy należy zaspokajanie potrzeb wspólnoty, w tym m.in. zaopatrzenie w energię elektryczną i ciepłą oraz gaz. Nie powinno budzić wątpliwości, że zapewnienie oświetlenia ulic, placów i dróg publicznych znajdujących się na terenie gminy jest zbiorową potrzebą wspólnoty, jaką jest gmina.

Zgodnie z art. 20 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) do obowiązków zarządcy drogi należy utrzymanie m.in. drogowych obiektów inżynierskich i innych urządzeń związanych z drogą. Drogi i urządzenia związane z drogą powinny spełniać m.in. wymagania określone w rozporządzeniu ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430). W dziale IV rozporządzenia MTiGM w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie – „Wyposażenie techniczne dróg” wskazano urządzenia oświetleniowe. W § 109 ust. 1 tego rozporządzenia zostały określone sytuacje, kiedy droga powinna zostać oświetlona ze względów bezpieczeństwa ruchu. Jednakże zgodnie z § 2 przepisy rozporządzenia stosuje się przy projektowaniu, wykonywaniu dróg publicznych i związanych z nimi urządzeń budowlanych, a także ich odbudowie, rozbudowie, przebudowie oraz przy remontach objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę.

Przepisy powyższe odnoszą się do warunków technicznych i nie mogą przesądzać o sposobie finansowania, który jest regulowany przez ustawę Prawo energetyczne. Mając na uwadze powyższe regulacje, w ocenie resortu należy przyjąć, że zarządca drogi powinien w przypadku budowy lub przebudowy drogi pokryć koszty budowy oświetlenia, jeżeli wynika to z przepisów rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie. Przy czym po wybudowaniu urządzenia oświetlenia, tj. punkty świetlne, o których mowa w art. 3 pkt 22 ustawy Prawo energetyczne, powinny zostać przekazane odpowiedniemu właścicielowi sieci.

W innych sytuacjach koszty budowy i przebudowy oświetlenia drogi obarczają gminę zgodnie z przepisami ustawy Prawo energetyczne. Koszty utrzymania oświetlenia drogi obciążają gminę. Przy czym w sytuacji, gdy właścicielem urządzeń jest przedsiębiorstwo energetyczne, wówczas sam obowiązek ich utrzymywania należy do tego przedsiębiorstwa. Należy również stwierdzić, iż kwestią problematyczną jest rozumienie pojęcia „punkt świetlny”, które to nie zostało zdefiniowane w ustawie Prawo energetyczne. W związku z tym zachodzi wątpliwość, czy w pojęciu „punkt świetlny” mieści się również słup oświetleniowy. Jednakże rozstrzygnięcie tych wątpliwości pozostaje poza właściwością ministra infrastruktury, gdyż dotyczy ustawy Prawo energetyczne.

Równocześnie wyjaśniamy, iż art. 18 ustawy Prawo energetyczne w obowiązującym dziś brzmieniu powstał w wyniku wprowadzenia zmian do ww. ustawy przez ustawę z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2008 r. Nr 88, poz. 539, z późn. zm.). Art. 61 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego rozszerzył obowiązek finansowania oświetlenia dróg publicznych przez gminy z dróg będących własnością gminy do wszystkich dróg znajdujących się na terenie gminy, z wyłączeniem autostrad i dróg ekspresowych w rozumieniu przepisów o autostradach płatnych. W poprzednim stanie prawnym finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg także należało do zadań własnych gmin, ale jedynie w odniesieniu do tych dróg, które znajdowały się na terenie gminy i których gmina była zarządcą. Oświetlenie dróg niebędących w zarządzie gminy finansowane było z budżetu państwa. Po przeprowadzonej nowelizacji w zakresie finansowania oświetlenia dróg przez gminy odstąpiono od wcześniejszej zasady „właścicielskiej” na rzecz zasady położenia danej drogi. Rozszerzenie obowiązku finansowania przez gminy oświetlenia ulicznego o wszystkie drogi znajdujące się na terytorium gminy, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych w rozumieniu ustawy o autostradach płatnych, wynikało z przeprowadzanej w tym czasie reformy systemu finansów samorządu terytorialnego, której celem miała być zmiana warunków funkcjonowania samorządów terytorialnych, decentralizacja funkcji państwa oraz przeniesienia części dochodów państwa do samorządów. W ramach powyższej reformy powstały nowe źródła dochodów wszystkich jednostek samorządu terytorialnego. Przepisy ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego zwiększyły udział jednostek samorządu terytorialnego we wpływach z podatku dochodowego od osób prawnych z 5% do 6,71%, natomiast od osób fizycznych z 27,6% do 39,34%.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w przedmiotowej sprawie zajął stanowisko Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 31 maja 2005 r., w którym uznał, iż zmiany prawne dotyczące rozszerzenia obowiązku finansowania oświetlenia dróg publicznych przez gminy są zgodne z postanowieniami Konstytucji RP.

Przedstawiając powyższe, Ministerstwo Infrastruktury informuje, iż problem finansowania pro-

jektowania, budowy i eksploatacji oświetlenia niebędącego własnością gmin nie dotyczy tylko oświetlenia dróg krajowych, wojewódzkich i powiatowych, ale i oświetlenia tzw. ulicznego służącego mieszkańcom gmin, które w dużej większości nie stanowi ich własności, lecz przedsiębiorstw energetycznych.

Należy również pamiętać, iż obowiązujące przepisy nie nakładają na zarządców dróg obowiązku informowania o zastosowanych rozwiązaniach technicznych infrastruktury oświetleniowej, nie wyklucza to jednak przekazywania pomiędzy zarządcami dróg stosownych informacji. Dobra współpraca zarządców dróg uczyni ten proces bardziej efektywnym. Właściwą praktyką powinna być wymiana informacji pomiędzy zainteresowanymi podmiotami, tj. zarządcą drogi i gminą, w zakresie przekazywanego oświetlenia dróg. Minister infrastruktury dostrzega pojawiające się tu problemy, dlatego też ministerstwo zwróciło się do generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad o podjęcie współpracy z samorządami w zakresie obowiązku informowania o zastosowanych rozwiązaniach technicznych infrastruktury oświetleniowej, a także o informowaniu z wyprzedzeniem o przekazaniu ww. infrastruktury.

Odnosząc się do kwestii opłat za przejazdy samochodów ciężarowych, wyjaśniamy, iż w uzasadnieniu ustawy z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 218, poz. 1391), wdrażającej przepisy dyrektywy 1999/62/WE w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe, stwierdzono, że wzorem innych krajów członkowskich Unii Europejskiej elektroniczny system poboru opłat będzie wprowadzany na wybranych odcinkach dróg krajowych o najwyższym standardzie. W szczególności objęte nim zostaną leżące w sieci TEN-T autostrady i drogi ekspresowe, przy czym system opłaty elektronicznej będzie wdrażany na sieci drogowej wybudowanej i eksploatowanej w systemie tradycyjnym. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. Nr 80, poz. 433), wydanym na podstawie upoważnienia zawartego w art. 13ha ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.), określono odcinki autostrad, dróg ekspresowych oraz innych dróg krajowych objętych opłatą elektroniczną. W wykazie dróg, na których pobierana będzie opłata, znalazła się między innymi droga ekspresowa S8 na odcinku węzeł Dąbrowa – Cieśle. Przepisy ww. rozporządzenia Rady Ministrów wykonują więc decyzję podjętą przez parlament RP w 2008 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Jarosa**

**w sprawie błędnego zaprojektowania
skrzyżowania drogi krajowej nr 8
z autostradą obwodnicą Wrocławia
w miejscowości Mirków (24256)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 2 września 2011 r., znak: SPS-023-24256/11, przekazujące interpelację posła Michała Jarosa dotyczącą organizacji ruchu na autostradzie A8 we Wrocławiu, uprzejmie przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

Należy wskazać, że zadanie budowy obwodnicy Wrocławia w ciągu autostrady A8 zostało ujęte w programie wieloletnim pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015, ustanowionym uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 2011 r., będącym kontynuacją programu z 2007 r. Wybudowane w ramach budowy Autostradowej Obwodnicy Wrocławia (AOW) skrzyżowanie łącznika Długołęka z drogą krajową nr 8 na wjeździe do Długołęki stanowi I etap budowy docelowego skrzyżowania. Zaprojektowane i wybudowane obecnie zgodnie z decyzją lokalizacyjną dla AOW skrzyżowanie zostanie rozbudowane w czasie realizacji przez Urząd Marszałkowski Województwa Dolnośląskiego wschodniej obwodnicy Wrocławia: Bielany – Łany – Długołęka w zakresie części południowej obejmującej dodatkowe pasy ruchu na kierunku istniejącej drogi nr 8 (m.in. również drugi pas do jazdy na wprost od strony Wrocławia) i wlot południowy. Dokumentacja projektowa dla AOW była koordynowana z dokumentacją dla obwodnicy wschodniej i przedmiotowy podział inwestycji na etapy przewidziany jest w obu projektach.

Przed podjęciem decyzji o zaprojektowaniu skrzyżowania w obecnym kształcie sprawdzono jego przepustowość w dostosowaniu do prognozy ruchu opracowanej przez Instytut Inżynierii Lądowej Politechniki Wrocławskiej. Analiza wykazała, że po uruchomieniu AOW przepustowość skrzyżowania będzie wystarczająca, gdyż ruch na dojeździe do skrzyżowania od strony Wrocławia spadnie o około 50% w stosunku do stanu sprzed budowy AOW (dodatkowy, nieuwzględniony w obliczeniach przepustowości spadek ruchu nastąpi po oddaniu do ruchu drogi ekspresowej S8). Spadek natężeń ruchu na dojeździe do skrzyżowania od strony Wrocławia spowodowany będzie tym, że większość obecnego ruchu przeniesie się na AOW i dojeżdżać będzie do skrzyżowania z drogą krajową nr 8 łącznikiem Długołęka, na którym, w dostosowaniu do prognozy ruchu, zaprojektowane zostały 2 pasy ruchu do skrętu w lewo w kierunku Długołęki.

Występujące po dniu 15 lipca 2011 r. (otwarcie odcinka AOW Wrocław-Północ – Długołęka) problemy ruchowe miały charakter przejściowy i wynikły z faktu, że nie została uruchomiona cała AOW, przez co wylot z Wrocławia nie został uwolniony od ruchu tranzytowego, w tym od najbardziej uciążliwego ruchu samochodów ciężarowych. Uwzględniając dodatkowo utrudnienia z dojazdem do AOW na węźle Wrocław-Północ poprzez budowany przez Urząd Miasta Wrocławia łącznik Żmigrodzki, znaczna część ruchu lokalnego korzystała i nadal korzysta z przejazdu przez miasto. Biorąc pod uwagę występującą sytuację, wprowadzony został na okres przejściowy nowy program sygnalizacji świetlnej dostosowany do pomierzonych faktycznych natężeń ruchu na poszczególnych wlotach skrzyżowania. Zgodnie z wykonanymi obliczeniami przepustowości wdrożony program przyniósł znaczącą poprawę sytuacji i na chwilę obecną nie ma potrzeby wprowadzania dalszych działań. Niezależnie od tego sytuacja na skrzyżowaniu jest na bieżąco analizowana, aby w razie potrzeby wprowadzić kolejne korekty organizacji ruchu, zapewniające bezpieczeństwo ruchu i przepustowość skrzyżowania do czasu uruchomienia całej AOW. Takie działania polegające na reagowaniu na faktyczne zjawiska ruchowe są ogólnie stosowane w sytuacji wprowadzania zmian w układzie prowadzenia ruchu.

Odnośząc się do zarzutu sprzeczności z przepisami w zaprojektowaniu skrzyżowania, należy wskazać, że aby zapewnić zgodność z zapisami rozporządzenia ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, uwzględniając prognozowany po uruchomieniu całej AOW znaczny spadek natężeń ruchu, zaprojektowany został zanik jednego pasa ruchu na odcinku przed skrzyżowaniem. Występuje więc zgodność ilości pasów ruchu na wprost na odcinku przed skrzyżowaniem i na skrzyżowaniu. Po otwarciu całej AOW na kierunku z miasta do skrzyżowania wystąpi natężenie około 800 pojazdów na godzinę, co gwarantuje rezerwę przepustowości skrzyżowania pomimo jednego pasa ruchu na wprost z kierunku Wrocławia. Z kolei przyszłemu wzrostowi natężeń ruchu wynikającemu z nowych działań inwestycyjnych towarzyszyć będą kolejne inwestycje drogowe powodujące poprawę warunków ruchu, takie jak przewidywane na połowę przyszłego roku zakończenie budowy drogi ekspresowej S8 na odcinku Wrocław – Oleśnica oraz wspomniana już budowa wschodniej obwodnicy Wrocławia: Bielany – Łany – Długołęka, w ramach której przedmiotowe skrzyżowanie nabierze docelowego kształtu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 14 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Jarosa**

**w sprawie wejścia w życie ustawy regulującej
wykonywanie zawodu fizjoterapeuty
oraz niektórych innych zawodów medycznych
(24257)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Michała Jarosa, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 2 września br., znak: SPS-023-24257/11, w sprawie wejścia w życie projektowanej ustawy o niektórych zawodach medycznych i zasadach uzyskiwania tytułu specjalisty w innych dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia, pragnę podziękować za troskę i zainteresowanie ww. projektem ustawy i uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

W odniesieniu do kwestii dotyczącej poselskiego i rządowego projektu ustawy, w którym uregulowane zostały zasady uzyskiwania kwalifikacji i wykonywania wybranych zawodów medycznych, w tym m.in. zawodu fizjoterapeuty, informuję, iż pierwsza wersja rządowego projektu ustawy o niektórych zawodach medycznych została skierowana do Sejmu V kadencji, jednakże z uwagi na skrócenie tej kadencji nie była przedmiotem obrad Sejmu. Przedmiotowy projekt ustawy zamieszczony był na stronach internetowych Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej pod adresem: www.sejm.gov.pl – druk nr 1553. Ponadto pragnę zauważyć, iż projekt ustawy o niektórych zawodach medycznych został również skierowany do Sejmu RP przez Klub Parlamentarny Prawo i Sprawiedliwość (projekt poselski – druk nr 846). W trakcie aktualnej VI kadencji Sejmu w Ministerstwie Zdrowia został opracowany projekt ustawy o niektórych zawodach medycznych i zasadach uzyskiwania tytułu specjalisty w innych dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia, który reguluje zasady uzyskiwania kwalifikacji i wykonywania 16 zawodów medycznych.

Pragnę poinformować, iż przedmiotowy projekt ustawy w dniu 8 lipca 2010 r. został przyjęty i rekomendowany Radzie Ministrów przez komitet stały Rady Ministrów. Jednakże zgodnie z decyzją prezesa Rady Ministrów projekt ww. ustawy został zwrócony do Ministerstwa Zdrowia z uwagi na brak możliwości zakończenia prac ustawodawczych nad przedmiotowym aktem prawnym w aktualnej kadencji Sejmu i Senatu.

W odniesieniu do pytania, czy istnieje potrzeba regulacji prawnej wybranych zawodów medycznych, w tym m.in. zawodu fizjoterapeuty, dietetyka czy terapeuty zajęciowego, informuję, iż celem projektowanej ustawy było uregulowanie w sposób kompleksowy kwalifikacji i zasad wykonywania niektórych zawodów medycznych, które dotychczas nie zostały objęte

regulacjami ustawowymi w Polsce, a uregulowane są w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej. Projektowana ustawa nie dotyczyła zawodów medycznych, których zadania zawodowe uregulowane są w innych przepisach prawnych, takich jak: zawód lekarza, lekarza dentystry, diagnosty laboratoryjnego, pielęgniarki, położnej, felczera.

Przedmiotowy projekt ustawy zawierał rozwiązania systemowe mające zapewnić właściwą jakość udzielanych świadczeń zdrowotnych. Kluczową rolę w procesie podnoszenia jakości usług zdrowotnych odgrywa bowiem kadra medyczna, a właściwe kwalifikacje osób wykonujących świadczenia zdrowotne są gwarantem bezpieczeństwa pacjentów. Dlatego tak istotne jest, by świadczenia te realizowane były przez osoby kompetentne, przygotowane do ich wykonywania w toku regulowanego kształcenia zawodowego.

Należy podkreślić, że w Polsce, podobnie jak w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, kształcenie w zawodach medycznych realizowane jest w oparciu o zawarte w obowiązujących przepisach prawnych standardy kształcenia lub podstawy programowe. Niestety zdarza się, że do wykonywania zawodów medycznych, tj. do realizacji świadczeń zdrowotnych, dopuszczane są również osoby, które nie posiadają stosownych kwalifikacji. Brak tych kwalifikacji może doprowadzić do istotnych dla zdrowia i życia pacjenta zagrożeń wynikających zarówno z błędnej diagnostyki, jak i zaniechania ważnych dla zdrowia działań lub też błędnie wykonywanych zadań zawodowych. Dlatego też podjęto prace nad ww. projektem ustawy, mającym uregulować dostęp do wykonywania zawodu medycznego tylko osobom, które posiadają właściwe kwalifikacje. Pragnę podkreślić, iż projekt ten wprowadzał regulacje wymagań kwalifikacyjnych dla wybranych zawodów medycznych, których wykonywanie polega na udzielaniu w sposób osobisty usług o wyjątkowym charakterze społecznym. Wymaga to od osób je wykonujących szczególnych cech psychofizycznych i moralnych oraz wysokich, stale podnoszonych kwalifikacji zawodowych. Ponadto, z uwagi na charakter otrzymywanych w toku wykonywania zawodu informacji, osoby wykonujące zawody medyczne powinny przestrzegać tajemnicy zawodowej oraz mieć jasno określone zasady odpowiedzialności zawodowej.

W związku z powyższym przepisy projektowanej ustawy umożliwiały skuteczne pociągnięcie do odpowiedzialności zawodowej osobę wykonującą zawód medyczny w przypadku nienależytego lub nierzetelnego przestrzegania określonych w tej ustawie obowiązków. Zgodnie z projektowanymi przepisami z tytułu odpowiedzialności zawodowej mogła zostać orzeczona kara upomnienia, nagany, a nawet zakaz wykonywania zawodu. Postępowanie miało być wszczęte na wniosek rzecznika odpowiedzialności zawodowej. Ponadto należy podkreślić, iż ww. projekt ustawy nie tylko regulował wymagania kwalifikacyjne do wykonywania zawodów medycznych, ale także

dawał prawo organom ewidencyjnym do sprawdzenia zgodności posiadanych kwalifikacji z wymaganiami kwalifikacyjnymi dla danego zawodu. Jednocześnie informuję, iż rozwiązania systemowe, które były przyjęte w projektowanej ustawie, związane są m.in. również z wprowadzeniem rejestru osób uprawnionych do wykonywania zawodów w ochronie zdrowia. Wpisanie do rejestru miało mieć charakter fakultatywny, jednakże należy podkreślić, iż osoby, które uzyskiwałyby taki wpis, miałyby znacznie korzystniejszą sytuację w procesie uznawania kwalifikacji w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej. Zaświadczenie o wpisie do rejestru miało być bowiem państwowym dokumentem potwierdzającym posiadanie w Polsce uprawnień do wykonywania danego zawodu medycznego. Zatem projektowane przepisy w sposób znaczący mogły przyczynić się do zapewnienia realizacji jednej z fundamentalnych swobód Unii Europejskiej, jaką jest swoboda przepływu osób.

Ponadto pragnę podkreślić, iż projekt ustawy o niektórych zawodach medycznych i zasadach uzyskiwania tytułu specjalisty w innych dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia, zawierał również inne rozwiązania systemowe, które były korzystne z punktu widzenia ww. osób. Informuję, iż dokument ten przewidywał m.in. procedurę uznawania kwalifikacji w danym zawodzie, co było kolejnym rozwiązaniem prawnym umożliwiającym osobom, które posiadają kwalifikacje inne niż wymienione w tym projekcie ustawy, uzyskanie prawa wykonywania danego zawodu. Ponadto w projektowanej ustawie zawarte były przepisy regulujące kwestie związane z doskonaleniem zawodowym. Z uwagi na specyfikę ujętych w projekcie ustawy zawodów projektowane przepisy stanowiły, iż osoba wykonująca zawód medyczny ma nie tylko prawo, ale i obowiązek doskonalenia zawodowego, na które składa się zarówno regulowane kształcenie w ramach kursów kwalifikacyjnych i specjalizacji, jak i samokształcenie. Projekt ustawy wprowadzał mechanizmy regulujące systemowo organizację kształcenia podyplomowego, określając, iż organizatorem kształcenia mógłby być każdy podmiot, który spełniłby warunki określone ustawą. Wprowadzane były także mechanizmy sprawowania nadzoru nad prowadzeniem kształcenia. Proponowane rozwiązania miały na celu wyeliminowanie z rynku usług edukacyjnych takich podmiotów, które nie zapewniają właściwej jakości kształcenia i bez podstaw prawnych wydają zaświadczenia „uprawnijające” do wykonywania specjalistycznych świadczeń zdrowotnych. Jednocześnie pragnę podkreślić, iż projektowana ustawa regulowała również kwestie związane m.in. z udzielaniem osobom podejmującym doskonalenie zawodowe urlopu szkoleniowego, jak również zwrotu kosztów związanych z odbywaniem tego doskonalenia. Ponadto ww. projekt ustawy przewidywał możliwość dofinansowania specjalizacji oraz kursów kwalifikacyjnych lub doskonalących ze środków publicznych przeznaczonych na

ten cel w budżecie państwa, z części, której dysponentem jest minister zdrowia, w ramach posiadanych środków i limitów miejsc szkoleniowych dla poszczególnych rodzajów doskonalenia zawodowego.

Mając na uwadze powyższe, w mojej opinii projektowana ustawa o niektórych zawodach medycznych i zasadach uzyskiwania tytułu specjalisty w innych dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia wprowadzała szereg rozwiązań systemowych, korzystnych zarówno z punktu widzenia pacjentów, jak również osób wykonujących zawody medyczne.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Jarosa**

**w sprawie uprawnień ratowników medycznych
działających w jednostkach wspierających
system Państwowe Ratownictwo Medyczne
(24258)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Michała Jarosa przesłaną przy piśmie z dnia 2 września 2011 r., znak: SPS-023-24258/11, w sprawie uprawnień ratowników medycznych działających w jednostkach wspierających system Państwowe Ratownictwo Medyczne, uprzejmie informuję, co następuje.

Na wstępie należy wskazać, że zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o p.r.m., zawód ratownika medycznego może wykonywać osoba, która:

- 1) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
- 2) posiada stan zdrowia pozwalający na wykonywanie tego zawodu;
- 3) wykazuje znajomość języka polskiego w stopniu wystarczającym do wykonywania tego zawodu;
- 4) spełnia następujące wymagania:
 - ukończyła studia wyższe na kierunku (specjalności) ratownictwo medyczne lub
 - ukończyła publiczną szkołę policealną lub niepubliczną szkołę policealną o uprawnieniach szkoły publicznej i posiada dyplom potwierdzający uzyskanie tytułu zawodowego: ratownik medyczny, lub
 - posiada dyplom wydany w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie Europej-

skiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za równoważny z dyplomem uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej, potwierdzającym tytuł zawodowy ratownika medycznego, lub

— posiada kwalifikacje do wykonywania zawodu ratownika medycznego nabyte w państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, uznane w Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z ustawą z dnia 26 kwietnia 2001 r. o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych (Dz. U. Nr 87, poz. 954, z późn. zm.).

W myśl art. 11 ust. 1 ustawy o p.r.m. wykonywanie zawodu ratownika medycznego polega na:

1) zabezpieczeniu osób znajdujących się w miejscu zdarzenia oraz podejmowaniu działań zapobiegających zwiększeniu liczby ofiar i degradacji środowiska;

2) dokonywaniu oceny stanu zdrowia osób w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego i podejmowaniu medycznych czynności ratunkowych;

3) transportowaniu osób w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego;

4) komunikowaniu się z osobą w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego i udzielaniu jej wsparcia psychicznego w sytuacji powodującej stan nagłego zagrożenia zdrowotnego;

5) organizowaniu i prowadzeniu zajęć z zakresu pierwszej pomocy, kwalifikowanej pierwszej pomocy oraz medycznych czynności ratunkowych.

Ustawa o p.r.m. określa medyczne czynności ratunkowe jako świadczenia opieki zdrowotnej w rozumieniu przepisów o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych udzielane przez zespół ratownictwa medycznego w warunkach pozaszpitalnych w celu ratowania osoby w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego. Ratownik medyczny jest ponadto na mocy rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 15 marca 2007 r. w sprawie szpitalnego oddziału ratunkowego (Dz. U. Nr 55, poz. 365) uprawniony do udzielania świadczeń zdrowotnych w szpitalnym oddziale ratunkowym. Ponadto należy dodać, że zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 29 grudnia 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu medycznych czynności ratunkowych, które mogą być podejmowane przez ratownika medycznego (Dz. U. z 2007 r., Nr 4, poz. 33, z późn. zm.), ratownik medyczny samodzielnie lub pod nadzorem lekarza ma prawo m.in. podawać leki, wykonać intubację dotchawiczą oraz szereg innych czynności określonych szczegółowo w ww. rozporządzeniu, przy czym odpowiedzialność za udzielanie świadczeń zdrowotnych spoczywa zarówno na samym ratowniku medycznym, ale i na lekarzu, jak i na kierowniku podmiotu leczniczego (dawnego zakładu opieki zdrowotnej).

Z powyższego wynika więc, że obowiązujące przepisy ograniczają możliwości wykonywania zawodu

ratownika medycznego w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych do pracy w zespole ratownictwa medycznego i udzielanie tych świadczeń w warunkach pozaszpitalnych lub do pracy w szpitalnym oddziale ratunkowym.

Natomiast art. 15 ust. 3 ustawy o p.r.m. stanowi, że jednostki współpracujące z systemem udzielają kwalifikowanej pierwszej pomocy osobom znajdującym się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego. Ustawa nie przewiduje tym samym możliwości wykonywania medycznych czynności ratunkowych (tj. udzielania świadczeń opieki zdrowotnej) w jednostkach współpracujących z systemem.

Zakres czynności wykonywanych przez ratownika w ramach kwalifikowanej pierwszej pomocy obejmuje:

1) resuscytację krążeniowo-oddechową bezprzyrządową i przyrządową, z podaniem tlenu oraz zastosowaniem według wskazań defibrylatora zautomatyzowanego;

2) tamowanie krwotoków zewnętrznych i opatrwanie ran;

3) unieruchamianie złamań i podejrzeń złamań kości oraz zwichnięć;

4) ochronę przed wychłodzeniem lub przegrzaniem;

5) prowadzenie wstępnego postępowania przeciw-wstrząsowego poprzez właściwe ułożenie osób w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego, ochronę termiczną osób w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego;

6) stosowanie tlenoterapii biernej;

7) ewakuację z miejsca zdarzenia osób w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego;

8) wsparcie psychiczne osób w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego;

9) prowadzenie wstępnej segregacji medycznej

Ratownikiem może być zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o p.r.m. osoba:

1) posiadająca pełną zdolność do czynności prawnych;

2) zatrudniona lub pełniąca służbę w jednostkach współpracujących z systemem lub będąca członkiem tych jednostek;

3) posiadająca ważne zaświadczenie o ukończeniu kursu w zakresie kwalifikowanej pierwszej pomocy, zwanego dalej kursem, i uzyskaniu tytułu ratownika;

4) której stan zdrowia pozwala na udzielanie kwalifikowanej pierwszej pomocy.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości wykonywania medycznych czynności ratunkowych przez ratowników medycznych poza zespołami ratownictwa medycznego. W przypadku gdy ratownik medyczny spełni wymagania określone w cytowanym wyżej art. 13 ustawy o p.r.m., jest on uprawniony do wykonywania czynności z zakresu kwalifikowanej pierwszej pomocy w jednostkach współpracujących z systemem Państwowe Ratownictwo Medyczne.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, iż trwają obecnie prace nad przygotowaniem założeń do nowelizacji ustawy o Państwowym Ratownictwie

Medycznym, w ramach której przewiduje się poszerzenie możliwości wykonywania zawodu ratownika medycznego poza jednostkami systemu p.r.m. w ramach posiadanych kwalifikacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 16 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Jarosa
oraz grupy posłów**

**w sprawie zawieszenia połączenia kolejowego
Bojanowo – Góra (24259)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Michała Jarosa wraz z grupą posłów, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie SPS-023-242594/11 z dnia 2 września 2011 r., w sprawie zawieszenia połączenia kolejowego Bojanowo – Góra Śląska, przedstawiam poniższe informacje.

Linia kolejowa nr 372 Bojanowo – Góra Śląska o długości 16,363 km jest linią jednotorową, nieelektryfikowaną, znaczenia miejscowego, nieujęta w wykazie linii o znaczeniu państwowym oraz umowach międzynarodowych AGC (o głównych międzynarodowych liniach kolejowych) i AGTC (o głównych międzynarodowych liniach kolejowych transportu kombinowanego).

Według obecnego stanu prawnego linia ta od km 0,808 do km 0,323 jest wniesiona do PKP Polskie Linie Kolejowe SA aportem na podstawie „Protokołu przeniesienia własności dla aportu aktywów trwałych grupy GUS 1 i 2, wchodzących w skład linii kolejowych, wnoszonych do spółki PKP Polskie Linie Kolejowe SA”. Natomiast linia ta od km 0,323 do km 15,555 oddana jest w zarząd PKP Polskie Linie Kolejowe SA na podstawie „Umowy oddania do odpłatnego korzystania z linii kolejowych oraz innych nieruchomości niezbędnych do zarządzania liniami kolejowymi”, zawartej pomiędzy PKP SA a PKP Polskie Linie Kolejowe SA. Ponieważ wpływy za udostępnianie infrastruktury nie pokrywały kosztów jej utrzymania, linia nr 372 spełniała ustawowy warunek umożliwiający wszczęcie procedury likwidacyjnej w trybie art. 9 ustawy o transporcie kolejowym.

Projekt budowy drogi ekspresowej S5 na podstawie zebranych opinii instytucji i samorządów woj. wielkopolskiego oraz braku zainteresowania przejęcia linii w utrzymanie zakładał likwidację przedmio-

towej linii, na którą to likwidację nie zgadzają się powiat górowski i gmina Góra, uzasadniając to koniecznością obsługi dziesięciu lokalnych firm korzystających z przewozów kolejowych, rozwojem i funkcjonowaniem Wałbrzyskiej Specjalnej Strefy Ekonomicznej „Inwest – Park” podstrefa Góra oraz planowanej działalności firm w górowskiej podstrefie ekonomicznej warunkowanej dostępem do linii kolejowej Bojanowo – Góra.

Uwzględniając potrzebę szybkiego i sprawnego zakończenia realizacji budowy drogi ekspresowej S5 przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad oraz mając na uwadze potrzeby powiatu górowskiego i gminy Góra, w dniu 21 lipca 2010 r. pomiędzy GDDKiA, PKP PLK SA oraz powiatem górowskim i gminą Góra zawarte zostało „Porozumienie w sprawie linii kolejowej nr 372 Bojanowo – Góra Śląska”.

Porozumienie to nakłada na poszczególne strony następujące zobowiązania:

1. Generalna Dyрекcja Dróg Krajowych i Autostrad:

— wybudowanie wiaduktu kolejowego wraz z dojazdami nad drogą ekspresową S5 w ciągu dwóch lat po zgłoszeniu potrzeby uruchomienia linii kolejowej przez Starostwo Powiatowe w Górze, gminę Góra lub PKP Polskie Linie Kolejowe SA,

— przekazanie linii na odcinku wybudowanego wiaduktu kolejowego wraz z dojazdami w administrację i utrzymanie do samorządów powiatu górowskiego i gminy Góra.

2. PKP Polskie Linie Kolejowe SA:

— ponowne wszczęcie procedury likwidacyjnej przedmiotowej linii,

— weryfikacja uzgodnień projektu drogi ekspresowej S5.

3. Powiat górowski i gmina Góra:

— uzgodnienie projektu budowlanego budowy drogi S5,

— wystąpienie o wybudowanie dwupoziomowego skrzyżowania (wiaduktu kolejowego wraz z dojazdami) drogi S5 i linii kolejowej nr 372 w przypadku wystąpienia uzasadnionych potrzeb społeczno-administracyjnych,

— przejęcie w administrację i utrzymanie wybudowanej linii w zakresie wiaduktu kolejowego wraz z dojazdami.

Niniejsze porozumienie obowiązuje do końca 2020 r. i co do zasady zaspokaja roszczenia wszystkich stron.

Zgodnie ze wstępnym kosztorysem inwestorskim koszt budowy wiaduktu oscyluje w granicach 23–45,5 mln zł, jednakże przedmiotowa kwota nie jest zabezpieczona w tytule inwestycyjnym. Ponadto w przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia br. programie wieloletnim pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowiony uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r., kwota ta również nie była przewidziana i zatwierdzona przez Radę Ministrów. Ponadto w 2012 r. resort infrastruktury dokona aktualizacji programu. Nastąpi to w momencie, kiedy

znane już będą poziomy finansowania infrastruktury drogowej dostępne dla Polski w ramach Wieloletnich Ram Finansowych Unii Europejskiej na lata 2014–2020, a także urealnione zostaną prognozy makroekonomiczne na kolejne lata realizacji programu.

Niezależnie jednak od powyższego do Ministerstwa Infrastruktury wpłynął wniosek burmistrza miasta Góra, z którego wynika, iż istnieje zainteresowanie zarówno ze strony samorządu, jak i przewoźników wstrzymania procedury likwidacji przedmiotowej linii, a więc podjęcia działań zmierzających do prowadzenia towarowych przewozów kolejowych. Powiat górowski i gmina Góra wyrażają zainteresowanie rewitalizacją linii kolejowej nr 372 celem zapewnienia dogodnego połączenia ze stolicą województwa oraz atrakcyjności gospodarczej dla podstrefy „Góra”. Dlatego też burmistrz miasta Góra zadeklarował zamiar finansowania całości deficytu generowanego przez omawianą linię kolejową.

Ministerstwo Infrastruktury, mając na uwadze harmonijny rozwój wszystkich środków transportu oraz kierując się ważnym interesem społecznym, zobowiązało zarządcę infrastruktury kolejowej PKP Polskie Linie Kolejowe SA do umorzenia postępowania likwidacyjnego w sprawie likwidacji linii kolejowej nr 372 Bojanowo – Góra Śląska, rozpoczęcia negocjacji z burmistrzem miasta Góra w sprawie umowy o finansowaniu deficytu, jaki generuje wyżej wymieniona linia kolejowa, oraz podjęcia we współpracy z Generalną Dyрекcją Dróg Krajowych i Autostrad wszelkich niezbędnych działań koniecznych dla sprawnego realizacji inwestycji S5 oraz budowy wiaduktu kolejowego nad tą drogą.

Mając na uwadze powyższe, proszę o przyjęcie przedmiotowego stanowiska.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 12 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Suchowiejko**

**w sprawie stosowania przez sądy powszechne
odmiennych praktyk i procedur dotyczących
wynagradzania mediatorów za mediacje
przeprowadzone na podstawie skierowania
przez sąd (24260)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Wiesława Suchowiejko z dnia 29 sierpnia 2011 r. w sprawie stosowania przez sądy powszechne odmiennych praktyk i procedur dotyczą-

cych wynagradzania mediatorów za mediacje przeprowadzone na podstawie skierowania przez sąd, przesłaną w trybie art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 2 września 2011 r., uprzejmie informuję.

Przywołany w interpelacji art. 183⁵ Kodeksu postępowania cywilnego przyznaje mediatorowi prawo do wynagrodzenia i zwrotu wydatków związanych z przeprowadzeniem mediacji, chyba że wyraził zgodę na prowadzenie mediacji bez wynagrodzenia. Przepis ten stanowi również, iż wynagrodzenie i zwrot wydatków obciążają strony. Znamienne jest, że unormowanie to dotyczy zarówno mediacji prowadzonej na podstawie umowy, jak i skierowania sądu. Oznacza to, iż obowiązek pokrycia kosztów mediacji spoczywa zawsze na stronach tego postępowania. Konsekwencją powyższego jest unormowanie zawarte w art. 6 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie z którym koszty mediacji nie stanowią wydatków w rozumieniu ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Wyłączona jest zatem możliwość pobierania od stron zaliczek przeznaczonych na wynagrodzenie mediatora i koszty mediacji. Jednocześnie brak jest podstaw do wykładania tymczasowo przez Skarb Państwa kwot potrzebnych na pokrycie tych kosztów. Przepis art. 83 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych dotyczy bowiem jedynie czynności połączonych z wydatkami, do których, jak już wspomniano wyżej, nie należą koszty mediacji. Koszty te nie mogą być zatem rozliczane przez sąd jako koszty sądowe, a zarówno ustawowe, jak i sądowe zwolnienie strony od kosztów sądowych w sprawie, w której toczyło się postępowanie mediacyjne, nie zwalnia strony z obowiązku zapłaty należnego mediatorowi wynagrodzenia oraz zwrotu poniesionych przez niego wydatków wywołanych przeprowadzoną mediacją.

Przepis art. 98¹ Kodeksu postępowania cywilnego ma zaś takie znaczenie, iż koszty mediacji jako zaliczone do niezbędnych kosztów procesu podlegają rozliczeniu między stronami przy zastosowaniu zasad wynikających z art. 98 Kodeksu postępowania cywilnego (i ewentualnie art. 101 oraz art. 102), co stanowi realizację wyrażonej w art. 108 § 1 tej ustawy zasady unifikacji i koncentracji kosztów procesu. Powyższa interpretacja wydaje się być zbieżna z praktyką przyjętą przez Sąd Rejonowy i Sąd Okręgowy w Koszalinie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż do podległego mi Departamentu Sądów Powszechnych nie wpływały sygnały wskazujące na ewentualne rozbieżności w zakresie orzecznictwa sądów w wymienionej w interpelacji kwestii, które skutkowałyby koniecznością podjęcia działań ze strony ministerstwa, a w szczególności uzasadniały potrzebę gromadzenia danych pozwalających określić skalę tego zjawiska.

Odnosząc się natomiast do pytania dotyczącego potrzeby podjęcia przez Ministerstwo Sprawiedliwości działań zmierzających do zmiany przepisów w zakresie pokrywania kosztów mediacji w celu ułatwienia rozwoju tej instytucji w Polsce, wskazać należy,

iz kwestie te były już przedmiotem rozważań ministra sprawiedliwości i podległych mu służb. Niewątpliwie nałożenie na Skarb Państwa obowiązku poniesienia tych kosztów, nawet tymczasowo, ułatwiłoby dostęp do tej drogi rozwiązywania sporów oraz przyczyniłoby się do jej rozpowszechnienia. Wydaje się jednak, że w obecnej sytuacji makroekonomicznej wprowadzenie takiej regulacji nie jest możliwe, albowiem mogłoby się wiązać z istotnym zwiększeniem wydatków budżetowych.

Dlatego też obecnie wystarczającą zachętą do korzystania z tej drogi rozwiązywania sporów stanowić musi unormowanie przyjęte w art. 79 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, statuujące obowiązek zwrotu przez sąd trzech czwartych uiszczonej opłaty od pisma wszczynającego postępowanie pierwszej instancji, jeżeli w toku postępowania zawarto ugodę przed mediatorem. Niewątpliwie bowiem zawarcie ugody w toku postępowania sądowego obniża nakład pracy sądu i zmniejsza społeczne koszty wymiaru sprawiedliwości.

W związku natomiast z zasygnalizowanymi przez pana posła rozbieżnościami dotyczącymi rozstrzygnięć sądów w przedmiocie wynagrodzenia mediatora i zwrotu poniesionych przez niego wydatków w sprawach, w których mediacje przeprowadzono na podstawie skierowania przez sąd, Departament Sądów Powszechnych zwróci się do prezesa Sądu Okręgowego w Koszalinie z prośbą o dokonanie analizy orzecznictwa podległych mu sądów pod kątem oceny poziomu jego jednolitości, przedstawiając jednocześnie własną interpretację przepisów w tym zakresie.

Wskazując jak wyżej, wyrażam przekonanie, iż kwestie poruszone w interpelacji pana posła Wiesława Suchowiejko zostały wyjaśnione w sposób wyczerpujący.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie spowolnienia gospodarczego (24261)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie spowolnienia gospodarczego (nr SPS-023-24261/11) przesyłam poniższe wyjaśnienia.

Zgodnie z dostępnymi danymi publikowanymi przez GUS nominalny poziom przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w I pół-

roczu bieżącego roku był o 4,9% wyższy niż przed rokiem. Natomiast realny wzrost przeciętnej płacy w tym samym okresie wyniósł 0,9%. Z kolei wzrost przeciętnej płacy w sektorze przedsiębiorstw w okresie styczeń–sierpień bieżącego roku w porównaniu do analogicznego okresu roku poprzedniego wyniósł 5,1% w ujęciu nominalnym i 1,2% w ujęciu realnym. Z aktualnych szacunków Ministerstwa Finansów wynika, że wzrost płac w II półroczu bieżącego roku, a tym samym również w całym 2011 r., będzie przekraczał inflację. Zgodnie z oczekiwaniami również w przyszłym roku wzrost wynagrodzeń zarówno w sektorze przedsiębiorstw, jak i w całej gospodarce narodowej powinien przekroczyć poziom inflacji.

Odnosząc się do pytania, pragnę zwrócić uwagę, że rząd bezpośredni wpływ ma jedynie na wysokość wynagrodzeń pracowników państwowej sfery budżetowej. Decyzja o zamrożeniu funduszu płac dla tej grupy w 2012 r. podyktowana jest ograniczeniami budżetowymi i procedurą nadmiernego deficytu, którą objęta jest Polska. Oprócz pracowników sfery budżetowej rząd ma także wpływ na wynagrodzenia zbliżone do poziomu płacy minimalnej. W tym zakresie w dniu 13 września br. rząd podjął już decyzję o podwyższeniu minimalnego wynagrodzenia za pracę od 1 stycznia 2012 r. do 1500 zł. Oznacza to, że poziom płacy minimalnej w przyszłym roku będzie o 8,2% wyższy niż w 2011 r., tj. znacznie powyżej prognozowanego poziomu inflacji.

Jeśli chodzi o pozostałe grupy pracujących w gospodarce narodowej, to rząd nie ma narzędzi pozwalających na ich bezpośrednie kształtowanie. Podwyżki płac większości pracowników samorządowej sfery budżetowej ustalane są na szczeblu lokalnym. Jeszcze mniejszy wpływ ma rząd na wynagrodzenia osób zatrudnionych w sektorze rynkowym (w tym w sektorze przedsiębiorstw), które ustalane są na poziomie indywidualnej jednostki na podstawie jej sytuacji finansowej oraz wydajności zatrudnionych pracowników.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 19 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie listy gości
na Europejski Kongres Kultury (24262)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej (znak: SPS-

-023-24262/11) w sprawie listy gości na Europejski Kongres Kultury uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Program kongresu i związana z nim lista zaproszonych gości przygotowane zostały we współpracy z radą programową kongresu, w skład której weszli: dyrektor Bonierskonsthall w Sztokholmie, Yincenc Baudriller – dyrektor Międzynarodowego Festiwalu Teatralnego w Awinionie, Roman Belor – dyrektor festiwalu Praska Wiosna, Wojciech Burszta – antropolog kultury, Pekka Himanen – filozof, Wiktor Jerofiejew – pisarz, Dieter Kosslick – dyrektor Międzynarodowego Festiwalu Filmowego Berlinale w Berlinie, Grzegorz Kowalski – rzeźbiarz, performer, Yorgos Loukos – dyrektor Międzynarodowego Festiwalu Teatralnego w Atenach, Frank Madlener – dyrektor IRCAM, Jonathan Mills – dyrektor Międzynarodowego Festiwalu Teatralnego w Edynburgu, Krzysztof Michalski – dyrektor Instytutu Nauk o Człowieku w Wiedniu, Maria Revaykina – dyrektor Międzynarodowego Festiwalu Teatralnego Złota Maska w Moskwie, Anda Rottenberg – kuratorka, Paul Scheffer – pisarz, Ricardo Szwarcer – dyrektor festiwalu Grec w Barcelonie, Dubravka Ugrešić – pisarka.

Europejski Kongres Kultury zakładał wielogłos, wszystkie poglądy na sztukę i kulturę były na nim równie uprawnione i dla każdego znalazła się platforma prezentacji. Nie sposób jest przypisywać lewicową wizję świata twórcom takim jak Brian Eno, Mirosław Balka, Arvo Part, Tigran Mansurian, Krzysztof Penderecki czy profesorom, wśród których znaleźli się m.in. Krzysztof Michalski, Rachida Triki, Raquel Xalabarder czy Ryszard Markiewicz. Podczas kongresu starano się zaprezentować w atrakcyjny dla publiczności sposób najpopularniejsze i najciekawsze nurty refleksji o kulturze i praktyki kulturalnej obecne w tej chwili w Europie oraz postawić pytania o scenariusze rozwoju europejskiej kultury. Nie ma w tej dyskusji wizji bardziej lub mniej uprzywilejowanych – najcenniejsza jest wymiana myśli i prawdziwa dyskusja, wychodząca daleko poza powierzchniowe podziały.

Wszyscy uczestnicy kongresu, zarówno z Polski jak i z zagranicy, brali udział w debatach i wydarzeniach kongresowych, które pomyślane zostały tak, by łączyć to, co lokalne, polskie, z tym, co europejskie. Większość projektów przygotowana została specjalnie z myślą o kongresie i była efektem ścisłej współpracy artystów polskich i europejskich, a Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego dalekie było od pełnienia roli cenzora.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 29 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie reformy kształcenia zawodowego
(24263)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej (nr SPS-023-24263/11) w sprawie reformy kształcenia zawodowego, uprzejmie wyjaśniam.

Przyjęta Sejm z inicjatywy poselskiej ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw jest zbieżna z propozycjami zmian, które przygotowywało Ministerstwo Edukacji Narodowej. Zmiany wprowadzane przez tę ustawę przyczynią się do lepszego przygotowania absolwentów szkolnictwa zawodowego do wymogów gospodarki i potrzeb pracodawców. Zwiększy to szanse młodych ludzi na odnalezienie się na rynku pracy, rozszerzy możliwości zatrudnienia i zminimalizuje ich udział w populacji bezrobotnych. 7 września br. ww. ustawę podpisał prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z tym w najbliższych dniach do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych zostaną przekazane projekty aktów wykonawczych – rozporządzeń przygotowanych przez resort edukacji. Będą one konkretyzowały zapisy ustawy i obejmą m.in. modyfikację klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego, tzw. klasyfikacji zawodów szkolnych, polegającą na porządkowaniu, tj. grupowaniu i integrowaniu zawodów, w których kształci się w systemie oświaty. W zawodach tych zostaną wyodrębnione i nazwane kwalifikacje, które będą potwierdzane w ramach egzaminów zewnętrznych. Nabycie kwalifikacji będzie udokumentowane świadectwem wydanym przez okręgową komisję egzaminacyjną, po zdaniu przez ucznia (lub słuchacza) egzaminu potwierdzającego kwalifikacje w zawodzie w zakresie danej kwalifikacji.

Konsekwencją zmodyfikowanej klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego jest nowa podstawa programowa kształcenia w zawodach, która zostanie wydana jako jeden akt prawny. Będzie ona opisywać kwalifikacje jako zasób wiadomości, umiejętności i postaw wyodrębniony z określonego zawodu, pozwalający na samodzielne wykonywanie zadań zawodowych. Opis kwalifikacji wyodrębnionych w zawodach będzie stanowić jednocześnie standard wymagań egzaminacyjnych.

Uelastycznieniu systemu kształcenia zawodowego oraz podniesieniu jego jakości będą służyć także zmiany w egzaminowaniu, polegające na oddzielnym potwierdzaniu przez ucznia w procesie kształcenia każdej wyodrębnionej w zawodzie kwalifikacji i użyciu przez niego dokumentu w postaci świadectwa potwierdzającego daną kwalifikację. Po potwierdzeniu

niu wszystkich wyodrębnionych kwalifikacji w zawodzie absolwent szkoły uzyska – jak dotychczas – dyplom zawodowy oraz suplement do dyplomu, opisujący szczegółowo nabytą wiedzę, umiejętności i kompetencje, wydawany w języku polskim i angielskim.

Istotnym celem przygotowywanych regulacji jest, tak jak we wspomnianej powyżej ustawie, uelastycznienie i poszerzenie oferty kształcenia zawodowego oraz ukształtowanie jej w odpowiedzi na potrzeby pracodawców i pracobiorców. Służyć ma temu umożliwienie szkołom zawodowym i placówkom prowadzenia kwalifikacyjnych kursów zawodowych, pozwalających uzyskać pełne kwalifikacje w zawodach ujętych w klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego, lecz w szybszym i bardziej elastycznym trybie, dostosowanym do indywidualnych potrzeb osób dorosłych. Kształcenie w tej formie odbywać się będzie zgodnie z podstawą programową dla zawodu i kończyć się zewnętrznym egzaminem potwierdzającym kwalifikacje w zawodzie. Rozwiązania takie zapewniają odpowiedni poziom jakości kursów.

Rozporządzenia zawierające wszystkie opisane powyżej rozwiązania wejdą w życie z dniem 1 września 2012 r.

Należy także zaznaczyć, że unowocześnienie kształcenia zawodowego i jego lepsze dostosowanie do oczekiwań i potrzeb rynku pracy było priorytetem resortu edukacji w ciągu minionych czterech lat. W związku z tym na kształcenie wszystkich uczniów w szkołach ponadgimnazjalnych prowadzących kształcenie zawodowe przeznaczano co roku większe środki. Od roku 2009 sukcesywnie wzrasta waga P8 na kształcenie zawodowe, stosowana przy obliczaniu części oświatowej subwencji ogólnej – 0,15 do 0,19. Ponadto, by zbliżyć kształcenie zawodowe do realiów rynku pracy, od 2009 r. wprowadzono ułatwienia dotyczące zatrudniania w szkołach specjalistów z danej dziedziny gospodarki, niebędących nauczycielami.

Odnosząc się do kwestii środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Społecznego, uprzejmie informuję, że ze środków tych współfinansowana jest realizacja projektów, których celem nie jest analizowanie czy diagnozowanie, ale przygotowanie konkretnych rozwiązań, które przyczynią się do poprawy jakości kształcenia zawodowego – m.in. nowej podstawy programowej kształcenia w zawodach, uwzględniającej nie tylko podział zawodu na kwalifikacje, ale także zmiany, które dokonały się w zakresie technologii i urządzeń, oraz banku zadań egzaminacyjnych, które przyczynią się do uprządkowania egzaminów potwierdzających kwalifikacje w zawodzie. Z efektów uzyskanych w projektach dotyczących kształcenia zawodowego korzystać będą przede wszystkim absolwenci gimnazjów, którzy zdecydują się na podjęcie nauki w technikum lub zasadniczej szkole zawodowej, ale także nauczyciele i dyrektorzy. W ramach projektu „Szkoła zawodowa szkołą pozytywnego wyboru” zostaną przeprowadzone szkolenia dla kadry pedagogicznej, obejmujące m.in. przygotowanie programów nauczania w oparciu o nową podstawę pro-

gramową, tworzenie szkolnych planów nauczania i korelację kształcenia zawodowego i ogólnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie rozporządzenia pozwalającego
zarejestrować nowe pojazdy (24264)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 2 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24264/11), dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie rozporządzenia pozwalającego zarejestrować nowe pojazdy, uprzejmie informuję, iż rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 9 września 2011 r. w sprawie rejestracji pojazdów Biura Ochrony Rządu, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, kontroli skarbowej i Służby Celnej zostało przekazane w dniu 9 września 2011 r. do Rządowego Centrum Legislacji z prośbą o jego publikację. W dniu 19 września 2011 r. ww. rozporządzenie zostało ogłoszone w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 195, poz. 1160) i tego też dnia weszło w życie.

Jednocześnie pragnę poinformować, że ustawa z dnia 20 stycznia 2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa (Dz. U. Nr 34, poz. 173) określa wyłącznie zasady odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych wobec Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub innych podmiotów ponoszących odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej, za działania lub zaniechania prowadzące do rażącego naruszenia prawa oraz zasady postępowania w przedmiocie takiej odpowiedzialności. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy za funkcjonariusza publicznego uważa się osobę biorącą udział w prowadzeniu sprawy rozstrzyganej w drodze decyzji lub postanowienia przez organ administracji publicznej. W związku z powyższym należy stwierdzić, że przepisy ww. ustawy nie mają zastosowania w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie statystyk policyjnych (24265)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 2 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24265/11), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie statystyk policyjnych, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie podkreślić należy, iż statystyka, w tworzeniu której w części dotyczącej badań przestępczości uczestniczy także Policja, ma na celu zapewnienie rzetelnego, obiektywnego i systematycznego informowania społeczeństwa, organów państwa i administracji publicznej oraz przedsiębiorców o sytuacji ekonomicznej, demograficznej i społecznej, w tym informowanie o stanie przestępczości oraz efektach działania organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości.

Zasady i podstawy prowadzenia badań statystycznych, których wyniki mają charakter oficjalnych danych statystycznych, oraz organizację i tryb prowadzenia tych badań, a także zakres związanych z nimi obowiązków określa ustawa z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. Nr 88, poz. 439, z późn. zm.). Gromadzone na podstawie przepisów ww. ustawy dane służą nie tylko Policji, ale również wielu podmiotom pozapolicyjnym.

Policyjny System Statystyki Przestępczości „Temida” jest systemem informacyjnym administracji publicznej, czyli systemem zbierania, gromadzenia i przetwarzania informacji przez organy administracji rządowej oraz samorządu terytorialnego oraz inne instytucje rządowe, organy rejestrowe i Narodowy Bank Polski, prowadzonym w oparciu o przepisy kompetencyjne lub inne akty prawne związane bezpośrednio z wykonywaniem przez nie zadań statutowych. Sposób przekazywania danych statystycznych określają przepisy wydawanego corocznie na podstawie art. 18 ustawy o statystyce publicznej rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie programu badań statystyki publicznej. Przedmiotowe rozporządzenie z jednej strony nakłada obowiązki na komendanta głównego Policji oraz komendantów wojewódzkich (stołecznych) Policji dotyczące przyjmowania z powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury i sądów rodzinnych danych statystycznych o przestępczości oraz ich przetwarzania, z drugiej – obliuguje powszechne jednostki organizacyjne prokuratury i sądy rodzinne do przekazywania danych do „Temidy” w sposób wymagany przez ten system.

Policyjna statystyka przestępczości służy do:

— obserwowania i analizowania wielkości i wskaźników przestępczości oraz podmiotowych i przedmiotowych cech poszczególnych rodzajów przestępstw;

— porównywania wyników pracy, skuteczności i efektywności Policji oraz wielkości i wskaźników obciążenia postępowaniami jednostek organizacyjnych Policji;

— wykonywania obowiązków w zakresie, formach i terminach określonych w programie badań statystycznych statystyki publicznej;

— wykonywania przyjętych przez Rzeczpospolitą Polską zobowiązań międzynarodowych;

— dostarczania wynikowych informacji statystycznych organom władzy publicznej, niezbędnych w zapobieganiu przestępczości oraz planowaniu i podejmowaniu decyzji;

— prowadzenia prac i badań naukowych;

— wykonywania zadań w zakresie ogłaszania, rozpowszechniania i udostępniania wynikowych informacji statystycznych.

Warto w tym miejscu podkreślić, iż statystyka jest niezbędnym narzędziem w pracy Policji, przy czym powinna być rozumiana jako diagnoza określonych zjawisk, służąca wyznaczaniu kierunków działań i ich planowaniu. Sprawne identyfikowanie problemów, podejmowanie decyzji ukierunkowanych na oczekiwania społeczne i poprawę środowiska pracy policjantów oraz obiektywna ocena zrealizowanych przedsięwzięć pozwala na stabilny, długotrwały rozwój całej formacji.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, iż w latach 2008–2009 podjęto działania o charakterze audytowym poświęcone sprawozdawczości w Policji, w wyniku których liczba zestawień sprawozdawczych była na przestrzeni tych lat sukcesywnie zmniejszana.

Obecnie trwają końcowe prace nad projektem zmiany zarządzenia nr 254 komendanta głównego Policji z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie planowania strategicznego, sprawozdawczości i oceny pracy Policji (Dz. Urz. KGP. Nr 4, poz. 13, z późn. zm.). Zgodnie z założeniami projektowanej regulacji od dnia 1 października 2011 r. planowane jest uruchomienie elektronicznego systemu sprawozdawczości, który obejmie łącznie 45 zestawień sprawozdawczych. W wersji papierowej od dnia 1 stycznia 2012 r. zostanie jedynie 7 zestawień sprawozdawczych zawierających informacje o charakterze niejawnym. Natomiast liczba zestawień sprawozdawczych zmniejszy się z 71 obowiązujących w 2007 r. do 52 na dzień 1 stycznia 2012 r. Wprowadzenie elektronicznego trybu gromadzenia danych przyspieszy obieg informacji oraz zmniejszy zaangażowanie osób związane z agregowaniem informacji.

Warto przy tym nadmienić, iż system niezbędny do właściwego zarządzania organizacją, jaką jest Policja, określa ww. zarządzenie w sprawie planowania strategicznego, sprawozdawczości i oceny pracy Policji. Zgodnie z założeniami tego systemu komendant główny Policji – po uprzednio przeprowadzonej wielopłaszczyznowej diagnozie funkcjonowania Policji, jak i analizie wpływu otoczenia zewnętrznego oraz prognoz rozwoju przestępczości – ustanawia priory-

tety, które określają główne kierunki pracy Policji. Priorytety realizowane są poprzez przypisanie do nich konkretnych zadań poszczególnym komórkom organizacyjnym Komendy Głównej Policji oraz zadań dla komend wojewódzkich Policji. Priorytety komendanta głównego Policji opracowywane są na okres 3 lat. Każdemu z zadań przyporządkowane są mierniki, które stanowią narzędzie służące ocenie stopnia realizacji wykonywanych zadań. Mierniki są elementem ulegającym modyfikacjom w zależności od bieżących potrzeb, po zasięgnięciu opinii komend wojewódzkich Policji i właściwych merytorycznie komórek organizacyjnych Komendy Głównej Policji. Obecnie, zgodnie z założeniami Systemu Oceny Efektywności Pracy Policji na 2011 r., funkcjonuje łącznie 13 mierników. Wartości do 7 mierników naliczane są w oparciu o posiadane dane statystyczne, jakimi dysponuje Policja (nie wytwarza się nowych statystyk). Pozostałe 6 są miernikami, które nalicza się w oparciu o dane pochodzące z badań socjologicznych (opinii społecznych, opinii policjantów i pracowników Policji) realizowanych na poziomie Komendy Głównej Policji, bez angażowania jednostek terenowych.

Przedstawiając powyższe, pragnę uprzejmie poinformować, iż dotychczas do pełnomocnika komendanta głównego Policji do spraw kontaktów ze związkami zawodowymi nie wpłynęło pismo NSZZ Policjantów w Wielkopolsce zawierające wniosek o ograniczenie liczby mierników.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Latosa
oraz grupy posłów**

**w sprawie sprzecznych decyzji wydanych
przez prezesa NFZ (24268)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją grupy posłów na Sejm (Tomasza Latosa, Maksa Kraczkowskiego, Zbigniewa Kozaka i Leonarda Krasulskiego) z dnia 19 sierpnia 2011 r., przesłaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 2 września 2011 r. (znak: SPS-023-24268/11), dotyczącą zarządzeń prezesa NFZ: nr 58/2009/DSOZ z dnia 29 października 2009 r. oraz nr 15/2009/DSOZ z dnia 9 marca 2009 r., w zakresie kwalifikacji osób wydających przedmioty ortopedyczne oraz środki pomocnicze, działając z upoważnienia

prezesa Rady Ministrów, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień w tym przedmiocie.

Pragnę poinformować, że rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 10 stycznia 2003 r. w sprawie kwalifikacji osób wydających produkty lecznicze w placówkach obrotu pozaaptecznego, a także wymogów, jakim powinien odpowiadać lokal i wyposażenie tych placówek, oraz punktów aptecznych (Dz. U. z 2003 r. Nr 23, poz. 196), w którym jest mowa o kursach z zakresu towaroznawstwa materiałów medycznych według programu zatwierdzonego przez ministra właściwego do spraw zdrowia, utraciło moc z dniem 1 listopada 2008 r. Obecnie obowiązuje rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 2 lutego 2009 r. w sprawie kwalifikacji osób wydających produkty lecznicze w placówkach obrotu pozaaptecznego, a także wymogów, jakim powinien odpowiadać lokal i wyposażenie tych placówek, oraz punktów aptecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 21, poz. 118), w którym nie ma mowy o przedmiotowych kursach. Zapis o kursach z zakresu towaroznawstwa materiałów medycznych został wykreślony zgodnie z uwagami Rządowego Centrum Legislacji. Uzasadnieniem dla wykreślenia przedmiotowego zapisu było to, iż w ustawie z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.) jest mowa wyłącznie o kursach II stopnia z zakresu towaroznawstwa zielarskiego. Pragnę wskazać, że minister zdrowia w rozporządzeniu z dnia 2 lutego 2009 r. w § 9 zawarł przepis przejściowy dotyczący praw nabytych. Zgodnie z powyższym przepisem osoby, które przed dniem wejścia w życie rozporządzenia (tj. przed dniem 10 lutego 2009 r.) nabyły kwalifikacje zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 10 stycznia 2003 r. w sprawie kwalifikacji osób wydających produkty lecznicze w placówkach obrotu pozaaptecznego, a także wymogów, jakim powinien odpowiadać lokal i wyposażenie tych placówek, oraz punktów aptecznych (Dz. U. Nr 23, poz. 196), zachowują nabyte kwalifikacje.

Jednocześnie pragnę wskazać, że mimo powyższych zmian, mając na względzie przepisy o swobodzie działalności gospodarczej, nie ma podstaw, aby zabronić podmiotom, które prowadziły dotychczas kursy w zakresie towaroznawstwa materiałów medycznych, dalszego prowadzenia takich kursów. Powyższe nie oznacza, że prezes Narodowego Funduszu Zdrowia osobom, które ukończyły kursy po dniu wejścia w życie rozporządzenia z dnia 2 lutego 2009 r. w sprawie kwalifikacji osób wydających produkty lecznicze w placówkach obrotu pozaaptecznego, a także wymogów, jakim powinien odpowiadać lokal i wyposażenie tych placówek, oraz punktów aptecznych, uzna kwalifikacje i podpisze z takimi osobami umowy na prowadzenie sklepu zaopatrzenia medycznego, w którym będzie można realizować zlecenia na zaopatrzenie w przedmioty ortopedyczne lub środki pomocnicze refundowane ze środków publicznych przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

W obecnym stanie prawnym w świetle braku przepisów materialnych w zakresie kwalifikacji osób wydających przedmioty ortopedyczne oraz środki pomocnicze w aktach wyższego rzędu prezes Narodowego Funduszu Zdrowia może sam określać warunki, na których będą zawierane umowy, i dokonał tego w zarządzeniu nr 58/2009/DSOZ z dnia 29 października 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju zaopatrzenie w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środkami pomocniczymi.

Mając na uwadze powyższe, pragnę poinformować, że tylko kursy z zakresu towaroznawstwa materiałów medycznych ukończone do dnia 10 lutego 2009 r. można uznać za kursy mające umocowanie w przepisach prawa powszechnie obowiązującego i tylko zaświadczenia z kursów ukończonych przed dniem 10 lutego 2009 r. są uznawane przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Przepisy zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia nr 15/2009/DSOZ z dnia 9 marca 2009 r. zmieniające zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju zaopatrzenie w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi i środkami pomocniczymi dotyczą zatem osób, które ukończyły kurs w terminie do dnia 10 lutego 2009 r. Reasumując, w przedstawionej przez panów posłów sprawie nie może być mowy o utracie nabytych uprawnień.

Udzielając powyższych informacji, wyrażam nadzieję, że wyjaśnią one przedstawione przez panów posłów wątpliwości dotyczące kwalifikacji osób wydających przedmioty ortopedyczne oraz środki pomocnicze.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie objęcia opłatą eksploatacyjną
zwykłych wód głębinowych i podwyższenia
opłaty eksploatacyjnej (24269)**

Odpowiadając na interpelację posła Stanisława Wziątka, przesłaną przy piśmie z dnia 6 września 2011 r., znak: SPS-023-24269/11, w sprawie objęcia opłatą eksploatacyjną zwykłych wód głębinowych i pod-

wyższenia opłaty eksploatacyjnej, przedstawiam Panu Marszałkowi następujące wyjaśnienia.

Uprzejmie informuję, że opłata eksploatacyjna za wody lecznicze oraz opłata za pobór wód podziemnych przeznaczonych na potrzeby produkcji podlegają zupełnie odrębnym systemom prawnym zawierającym uwarunkowania, które ukształtowały ostateczny poziom tych opłat.

Poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie wód mineralnych i leczniczych, będących kopalinami, prowadzone jest na podstawie koncesji, zatem zastosowanie ma tu wyłącznie ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947, z późn. zm.). Jednocześnie wysokość stawki opłaty eksploatacyjnej za wydobywanie ww. kopalin określona została w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie stawek opłat eksploatacyjnych (Dz. U. Nr 232, poz. 1523) i obecnie wynosi 1,32 zł za m³. Poziom tej opłaty został ukształtowany przy uwzględnieniu szczególnych walorów leczniczych tych wód, które wynikają z ich wysokiej mineralizacji, właściwości fizycznych, chemicznych, jak też ograniczonych zasobów występowania tych kopalin. Ponadto należy wziąć pod uwagę fakt, że większość przedsiębiorców posiadających koncesje na wydobywanie wód leczniczych wykorzystuje wody lecznicze głównie w celach balneologicznych i świadczy usługi skierowane w dużej mierze w stronę starszych kuracjuszy, o znacznie ograniczonych zasobach finansowych.

Natomiast w przypadku korzystania z zasobów zwykłych wód podziemnych, niezaliczonych do kopalin, pobór ich do celów gospodarczych wymaga pozwolenia wodnoprawnego wydawanego w trybie przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.). Jednocześnie na podstawie art. 273 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) za pobór wód podziemnych ponoszona jest opłata za korzystanie ze środowiska. Jednostkowa stawka tej opłaty została określona w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 14 października 2008 r. w sprawie opłat za korzystanie ze środowiska (Dz. U. Nr 196, poz. 1217) i obecnie wynosi 0,087 zł za m³. Poziom tej stawki został skorelowany z innymi obowiązującymi stawkami opłat za pobór wód, co pozwoliło uwzględnić intencje ustawodawcy zawarte w art. 290 ust. 2 i 3 ustawy Prawo ochrony środowiska, czyli zapewnić szczególną ochronę zasobów wód podziemnych, przy jednoczesnym priorytetowym ich zachowaniu dla potrzeb zaopatrzenia ludności oraz tych gałęzi przemysłu, gdzie woda wchodzi w bezpośredni kontakt z produktami (sektor spożywczy i farmaceutyczny) lub też podlega konfekcjonowaniu. Należy przy tym podkreślić, że ustalenie wysokości stawek opłat zostało poprzedzone licznymi analizami oraz konsul-

tacjami społecznymi, w szczególności z zainteresowanymi sektorami.

Wobec powyższego nie ma moim zdaniem uzasadnienia dla tak znacznego podwyższenia stawki opłaty eksploatacyjnej za wydobycie wód leczniczych oraz stawki opłaty za korzystanie ze środowiska za pobór wód podziemnych.

Takie stanowisko w odniesieniu do wód leczniczych wynika także z faktu, że z dniem 1 stycznia 2012 r. wejdzie w życie nowa ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. 163, poz. 981). Zgodnie z przepisami tej ustawy wodą leczniczą będzie każda woda podziemna, która pod względem chemicznym i mikrobiologicznym nie jest zanieczyszczona, cechuje się naturalną zmiennością cech fizycznych i chemicznych, o zawartości np. nie mniej niż 1 g/l rozpuszczonych składników mineralnych stałych. W praktyce będzie to oznaczało, że część wód podziemnych o ww. mineralizacji, która jest obecnie eksploatowana w oparciu o przepisy ustawy Prawo wodne, z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze stanie się wodami leczniczymi, których eksploatacja powinna odbywać się na podstawie koncesji udzielonej przez właściwego miejscowo marszałka województwa, a za jej wydobycie powinna być uiszczana opłata eksploatacyjna.

Ponadto uważam, że postulat wprowadzenia w takiej samej wysokości opłaty eksploatacyjnej za wydobycie wód leczniczych oraz opłaty za pobór wód podziemnych nie może być postrzegany wyłącznie poprzez pryzmat zwiększenia dochodów gmin. Tego rodzaju propozycja, związana z koniecznością dokonania zmian w ustawie Prawo geologiczne i górnicze oraz ustawie Prawo ochrony środowiska, powinna zostać poprzedzona pogłębionymi analizami merytorycznymi i prawnymi, w tym dotyczącymi skutków społecznych i ekonomicznych, uwzględniającymi m.in. aspekty rentowności przedsiębiorstw prowadzących rozlewnie wymienionych powyżej wód. Istnieje także obawa, że znaczące podniesienie stawek ww. opłat może niekorzystnie wpłynąć na funkcjonowanie placówek leczniczych (sanatoryjnych) stosujących wody lecznicze. Jednocześnie wysoka cena tych najlepszych do spożycia wód może stanowić barierę finansową dla ich wykorzystania przez gospodarstwa domowe. Z kolei podniesienie poziomu stawki opłaty za pobór wód podziemnych z 0,087 zł za m³ do postulowanych 4 zł za m³, które obecnie są wykorzystywane przez sektor spożywczy, farmaceutyczny, jak i rozlewniczy, może negatywnie wpłynąć na funkcjonowanie producentów żywności i leków, a w szczególności przyczynić się do wzrostu cen tych produktów.

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Zdzisławy Janowskiej**

**w sprawie funduszy dla wojewódzkich
zespołów do spraw orzekania
o niepełnosprawności (24270)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 6 września 2011 r. (znak: SPS-023-24270/11) interpelację pani poseł Zdzisławy Janowskiej w sprawie funduszy dla wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności, uprzejmie informuję.

Zasady finansowania działania zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności regulują przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721, ze zm.). Zgodnie z art. 6 ust. 1a przedmiotowej ustawy wydatki związane z tworzeniem i działalnością zespołów są pokrywane ze środków finansowych budżetu państwa. Wydatki te mogą być również pokrywane ze środków finansowych jednostek samorządu terytorialnego.

Przedmiotowy przepis tworzy swoisty montaż finansowy przede wszystkim w zakresie pokrywania kosztów funkcjonowania powiatowych zespołów, zarówno ze środków budżetu państwa, jak też ze środków samorządu powiatowego, na terenie którego działa powiatowy zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności. Niemniej jednak podstawowy ciężar finansowania działania zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności obciąża budżet państwa, a precyzyjnie – budżet każdego województwa. W ustawie budżetowej na rok 2011 zaplanowano (niezależnie od kwoty rezerwy celowej) 73 095 tys. zł wydatków ogółem na działalność zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności, w tym:

- 63 470 tys. zł na działalność powiatowych zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności,
- 9625 tys. zł na działalność wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności.

Ponadto w ustawie budżetowej na rok 2011 utworzono rezerwę celową w wysokości 3 750 000 zł (część 83, dział 758, rozdział 75818, poz. 39) na dofinansowanie zadań realizowanych przez zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności. W ramach przedmiotowej kwoty zaproponowano:

- 2222 tys. zł na dofinansowanie zadań realizowanych przez powiatowe zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności,
- 1528 tys. zł na dofinansowanie zadań realizowanych przez wojewódzkie zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności.

Ponieważ środki na działanie zespołów orzekających znajdujące się w dziale 853 (pozostałe zadania

w zakresie polityki społecznej), rozdziale 85321 (zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności) i przekazywane samorządom powiatowym w formie dotacji objęte są budżetem właściwego województwa, to obowiązek ich zaplanowania w wysokości gwarantującej realizację zadania spoczywa na dysponencie części budżetowej. W przypadku budżetów województw dysponentem części budżetowej jest wojewoda i to do jego kompetencji należy planowanie wysokości środków na poszczególne zadania.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że każdorazowo na etapie planowania wysokości środków w budżecie województw pełnomocnik rządu do spraw osób niepełnosprawnych występuje imiennie do każdego z wojewodów, wskazując na potrzebę właściwego oszacowania kosztów funkcjonowania zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności. Ponieważ w interpelacji poruszona została bezpośrednio kwestia funkcjonowania Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Łodzi, pragnę poinformować, że pismem z dnia 5 sierpnia 2010 r. (znak: BON-IV-074-6-2-ZW/10) pełnomocnik rządu do spraw osób niepełnosprawnych zwrócił się do wojewody łódzkiego o takie zaplanowanie w roku 2011 kwoty wydatków na rzecz zespołów orzekających o niepełnosprawności, która pozwoli na ich funkcjonowanie. W budżecie wojewody łódzkiego zaplanowano w roku bieżącym kwotę 5 085 000 zł na pokrycie kosztów funkcjonowania zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności, w tym 4 027 500 zł na powiatowe zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności. Jednocześnie wojewoda łódzki przy piśmie z dnia 31 sierpnia br. (znak: WZON-9530.48.2011.JP) poinformował, iż niedobór środków finansowych dla powiatowych zespołów został oszacowany w roku bieżącym na kwotę 500 tys. zł (przy kwocie środków z rezerwy celowej w wysokości 3750 tys. zł). Ponieważ istotną część tego niedoboru środków dotyczyła funkcjonowania Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Łodzi, przewodniczący zespołu wojewódzkiego został zobligowany do przedstawienia szczegółowych wyjaśnień w tym zakresie.

Z wyjaśnień przedłożonych przez przewodniczącego Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Łodzi przy piśmie z dnia 29 lipca br. (znak: WZON-9533.45.2011.JP) wynika, iż:

1) podział dotacji w projekcie planu na 2011 r. dla powiatowych zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności (dział 853: Pozostałe zadania w zakresie polityki społecznej, rozdział 85321: Zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności, § 2110: Dotacje celowe przekazane z budżetu państwa na realizację zadań bieżących z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami realizowane przez powiat) został dokonany według tych samych zasad dla wszystkich 22 powiatowych zespołów nadzorowanych przez wojewodę łódzkiego: liczba orzeczeń planowanych do wydania w 2011 r. pomnożona przez kwotę 61 zł brutto za wydanie 1 orzeczenia;

2) Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Łodzi jest finansowany wyłącznie ze środków budżetowych wojewody łódzkiego, a budżet na 2011 r. został ustalony w wysokości 1 098 061 zł (61 zł x 18001 planowanej do wydania liczby orzeczeń). Dotacja jest przekazywana w transzach każdego miesiąca w równych częściach;

3) w poprzednich latach plan budżetu miejskiego zespołu w Łodzi był zwiększany w ciągu roku o dodatkowe środki pozyskiwane z różnych źródeł.

Rok	Plan finansowy	Liczba zaplanowanych orzeczeń	Liczba wydanych orzeczeń	Dodatkowe dotacje	Plan finansowy po zmianach
2008	1 200 000	20 000	15 576	183 556	1 383 556
2009	1 229 800	17 000	16 065	191 405	1 421 205
2010	1 006 500	16 500	14 260	328 200	1 334 700
2011	1 098 061	18 001	8172 ^{*)}	100 000	1 198 061

*) za I półrocze 2011 r.

4) zmniejszenie środków finansowych w planie roku bieżącego w stosunku do roku 2010 było związane z urealnieniem liczby planowanych orzeczeń. Liczba planowanych orzeczeń na 2011 r. uwzględnia jednak liczbę orzeczeń nierozpatrzonych w 2010 r.;

5) Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Łodzi nie zaprzestał działalności orzeczniczej w kwietniu br., ale ograniczył wydawanie orzeczeń, przy czym nastąpiło to w lipcu br. W czerwcu br. miejski zespół w Łodzi wydał ogółem 1058 orzeczeń, a w lipcu br. – 249 orzeczeń, nierozpatrzonych wniosków – 2746;

6) w związku z trudną sytuacją finansową miejskiego zespołu w Łodzi wojewoda łódzki, na wniosek przewodniczącego wojewódzkiego zespołu, przekazał w czerwcu i lipcu br. dodatkowe 2 dotacje w łącznej wysokości 100 000 zł. W dniu 13 czerwca br. również z inicjatywy przewodniczącego wojewódzkiego zespołu w Łodzi zostało zorganizowane spotkanie z udziałem wojewody łódzkiego pani Jolanty Chełmińskiej i wiceprezydenta miasta Łodzi pana Krzysztofa Piątkowskiego oraz przewodniczących Miejskiego i Wojewódzkiego Zespołów do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności. W spotkaniu uczestniczyły również osoby odpowiedzialne za obsługę budżetową zespołów. Przewodniczący wojewódzkiego zespołu poinformował zebranych o podjętych działaniach związanych z pozyskaniem dodatkowych środków finansowych (środki z rezerwy celowej ministra finansów, które zgodnie z informacją biura pełnomocnika zostaną uruchomione na przełomie sierpnia i września br.). Podczas spotkania ustalono, że miasto Łódź zwróci się z wnioskiem o uruchomienie dodatkowej transzy środków finansowych. W dniu 22 lipca br. wojewoda łódzki skierował pismo (WZON-9533.43.2011.JP) do pana Jarosława Dudy, sekretarza stanu, pełnomoc-

nika rządu do spraw osób niepełnosprawnych, z prośbą o przyznanie dodatkowych środków z rezerwy celowej budżetu państwa dla województwa łódzkiego w dziale 853: Pozostałe zadania w zakresie polityki społecznej, rozdziale 85321: Zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności, § 2110: Dotacje celowe otrzymane z budżetu państwa na zadania bieżące z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami realizowane przez powiat, które byłyby przeznaczone na pokrycie najpilniejszych potrzeb zespołów orzekających w województwie łódzkim, w szczególności – Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Łodzi.

W związku z sygnalizowanymi trudnościami finansowymi zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności minister pracy i polityki społecznej dokonał podziału środków z rezerwy celowej. Pismem z dnia 31 sierpnia br. minister pracy i polityki społecznej wystąpił do ministra finansów o dokonanie zmian w budżecie państwa i zwiększenie dotacji celowej i wydatków bieżących jednostek budżetowych na realizację zadań własnych wojewodów, z rezerwy celowej poz. 39: Środki na dofinansowanie zadań realizowanych przez zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności, ustawy budżetowej na rok 2011, z przeznaczeniem na finansowanie działalności zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności. Kwota środków przypadających województwu łódzkiemu w ramach przedmiotowego wniosku wyniosła 228 129 zł.

Należy przy tym zauważyć, że środki z rezerwy celowej mają na celu zabezpieczenie funkcjonowania systemu orzekania w sytuacji wystąpienia wydatków będących następstwem zmian w przepisach prawa lub niedających się przewidzieć zjawisk społecznych. Ponieważ na etapie podziału środków z rezerwy celowej wojewodowie, w tym również wojewoda łódzki, poinformowali o wystąpieniu niedoboru środków na działalność zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności ponad wysokość środków z rezerwy celowej, minister pracy i polityki społecznej przy piśmie z dnia 9 września br. (znak: BON-IV-073-22-1-ZW/11) skierowanym do ministra finansów wystąpił o zmianę przeznaczenia części środków budżetowych rezerwy celowej, ujętej w ustawie budżetowej na 2011 r. w części 83, poz. 66: Środki na realizację zadań wynikających z ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, i przeznaczenie ich na dofinansowanie zadań realizowanych przez zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności. Możliwość udzielenia dodatkowego wsparcia finansowego zespołom do spraw orzekania o niepełnosprawności na terenie województwa łódzkiego uzależniona będzie od pozytywnego stanowiska w zakresie przedmiotowego wniosku zarówno ministra finansów, jak i sejmowej Komisji Finansów Publicznych.

Pragnę jednocześnie poinformować, iż wzorem lat poprzednich w dniu 13 maja br. pełnomocnik rządu do spraw osób niepełnosprawnych (pismem znak: BON-IV-074-2-1-ZW/11) zwrócił się do wojewodów

o takie zaplanowanie w roku 2012 kwoty wydatków na rzecz zespołów orzekających o niepełnosprawności, które pozwoli na ich sprawne funkcjonowanie. Z informacji wojewody łódzkiego wynika, iż w jego budżecie na 2012 r. zaplanowano wzrost środków finansowych na działalność powiatowych zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności o kwotę 84 tys. zł. Wojewoda łódzki wyjaśnił przy tym, iż zdaje sobie sprawę, że planowany wzrost wysokości środków finansowych na 2012 r. jest niewystarczający i wynika przede wszystkim z ograniczeń budżetowych. Dlatego też w celu zapobieżenia pojawianiu się sytuacji ograniczania procesu orzekania do projektu budżetu państwa na rok 2012 zgłoszona została potrzeba dalszego utrzymania w gestii ministra pracy i polityki społecznej rezerwy celowej na działalność zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 14 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zenona Durki**

**w sprawie zobowiązania urzędników
zatrudnionych w sądach i prokuraturze
do podnoszenia kwalifikacji zawodowych
poprzez ukończenie studiów pierwszego
stopnia i uzyskanie tytułu zawodowego
w terminie 10 lat (24271)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Zenona Durki, dotyczącą obowiązku podnoszenia przez pracowników wymiaru sprawiedliwości kwalifikacji zawodowych, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Ustawą z dnia 9 maja 2007 r. o zmianie ustawy o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. Nr 102, poz. 690), w celu utworzenia w sądach i prokuraturach korpusu urzędniczego, w skład którego wchodzić będą wykwalifikowani urzędnicy, wprowadzono, w stosunku do osób zatrudnianych na stanowiskach urzędniczych oraz osób odbywających staż urzędniczy w sądach i prokuraturach, wymóg legitymowania się wyższym wykształceniem. Powyższe niewątpliwie przyczyni się do prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.

Jako zasadę przyjęto, że wszystkie osoby, które zostały dotychczas zatrudnione w jednostkach sądów i prokuratury, a nie spełniają powyższego warunku,

mają obowiązek ukończenia studiów pierwszego stopnia i uzyskania tytułu zawodowego w okresie 10 lat od dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej ustawę o pracownikach sądów i prokuratury.

Podnoszenie kwalifikacji zawodowych przez urzędników, którzy podjęli naukę w celu uzupełnienia wykształcenia przed wejściem w życie przepisów ustawy z dnia 20 maja 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 105, poz. 655), a więc przed dniem 16 lipca 2010 r., podlega, zgodnie z art. 3 tej ustawy, przepisom rozporządzenia ministra edukacji narodowej oraz ministra pracy i polityki socjalnej z dnia 12 października 1993 r. w sprawie zasad i warunków podnoszenia kwalifikacji zawodowych i wykształcenia ogólnego dorosłych (Dz. U. Nr 103, poz. 472, z późn. zm.). Do pozostałych urzędników stosuje się przepisy Kodeksu pracy w obecnym brzmieniu, ponieważ rozporządzenie z dnia 12 października 1993 r., o którym wyżej mowa, utraciło moc.

Zmiany wprowadzone do Kodeksu pracy ustawą z dnia 20 maja 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, która weszła w życie w dniu 16 lipca 2010 r., doprowadziły natomiast do doprecyzowania pojęcia pracownika korzystającego z uprawnień zagwarantowanych przepisami ustawy.

Zgodnie z treścią art. 103¹ § 1 K.p. za pracownika podnoszącego kwalifikacje, a więc uprawnionego do świadczeń, o których mowa w Kodeksie pracy, uznaje się wyłącznie pracownika, który zdobywa lub uzupełnia wiedzę i umiejętności z inicjatywy pracodawcy lub za jego zgodą.

Jednocześnie należy stwierdzić, że w przypadku nałożenia na pracownika ustawowego obowiązku uzupełnienia wykształcenia, co jest niezbędne dla zapewnienia prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, taki pracownik, jak się wydaje, powinien być traktowany przez pracodawców – właściwych prezesów sądów lub prokuratorów – jak pracownik, który podnosi swoje kwalifikacje w rozumieniu art. 103¹ § 1 K.p. (z inicjatywy pracodawcy) i któremu z tego tytułu przysługują wymienione w § 2 powyższego przepisu „ułatwienia” (tj. urlop szkoleniowy oraz zwolnienie z całości lub części dnia pracy).

Minister sprawiedliwości podjął kroki w celu ujednolicenia praktyki w zakresie „ułatwiania” urzędnikom sądów i prokuratury podnoszenia kwalifikacji, kierując do wszystkich prezesów sądów apelacyjnych pismo zawierające wskazane wyżej stanowisko i polecając zapoznanie z jego treścią wszystkich podległych im prezesów sądów okręgowych i rejonowych. Treść pisma jest jasna i nie budzi wątpliwości interpretacyjnych. Z tych względów brak jest przesłanek uzasadniających po raz kolejny przeprowadzanie wykładni obowiązujących przepisów. Dodatkowo należy wskazać, że wszystkie problemy, które pojawiają się w tym zakresie w praktyce, są przedmiotem odbywających się cyklicznie spotkań ministra sprawiedliwości

ści ze związkami zawodowymi reprezentującymi pracowników sądów i prokuratur.

Jednocześnie należy jednak zauważyć, że zasady podnoszenia kwalifikacji zawodowych przez urzędników sądów i prokuratury znajdują oparcie w przepisach ustawy Kodeks pracy, a w odniesieniu do tych pracowników, którzy rozpoczęli kształcenie przed 16 lipca 2010 r., w przepisach rozporządzenia ministra edukacji narodowej i ministra pracy i polityki socjalnej. Tym samym minister sprawiedliwości ma ograniczone możliwości wpływania na sposób postępowania w takich przypadkach przez prezesów sądów, reprezentujących poszczególnych pracodawców, jeżeli działania tych ostatnich stanowią realizację obowiązujących zasad. Sytuacja związana z podnoszeniem kwalifikacji przez pracowników nie jest nowa i dotyczy wielu grup zawodowych, a nie tylko pracowników sądów i prokuratur. W odniesieniu do wszystkich pracowników, których dotyczą przywołane wyżej akty prawne, jest ona ukształtowana w ten sam sposób.

Zgodnie z treścią art. 103³ K.p. pracodawca może przyznać pracownikowi podnoszącemu kwalifikacje zawodowe dodatkowe świadczenia, w szczególności pokryć opłaty za kształcenie, przejazd, podręczniki i zakwaterowanie.

Ustawodawca założył zatem fakultatywność tego rodzaju działalności pracodawcy. Powyższe jest związane z różną sytuacją finansową pracodawców i, co za tym idzie, różnymi ich możliwościami. Należy zatem stwierdzić, że prezesi poszczególnych sądów mają możliwość dofinansowywania kosztów związanych z procesem dokształcania się pracowników podległego im sądu. Należy zauważyć, że 10-letni okres, który ustawodawca przyjął w ustawie zmieniającej ustawę o pracownikach sądów i prokuratury, gwarantuje możliwość należytej organizacji procesu dokształcania we wszystkich sądach, tak aby ta forma doskonalenia zawodowego, jak również obciążenia pracodawcy, które się z nią wiążą, w tym finansowe, nie godziły w prawidłową organizację i funkcjonowanie jednostki, jak również w jej wydatki.

Obecnie nie istnieje natomiast możliwość uniezależnienia refundacji kosztów podnoszenia kwalifikacji zawodowych przez urzędników we wszystkich sądach od posiadanych przez te sądy środków finansowych. W warunkach aktualnej sytuacji budżetu państwa oraz ograniczeń w zakresie poziomu wydatków w całym sektorze finansów publicznych, jak również przy obowiązującej regule wydatkowej poszczególne jednostki muszą prowadzić swoją działalność w oparciu o dostępne im, przydzielone z budżetu, środki i gospodarować nimi w taki sposób, który gwarantuje wypełnienie zadań na nie nałożonych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na interpelację posła Jacka Brzezinki
oraz grupy posłów**

**w sprawie proponowanych w „Koncepcji
przestrzennego zagospodarowania kraju 2030”
działań na rzecz obszarów problemowych,
za które uznaje się obszary degradacji
społecznej, przestrzennej i środowiskowej,
takie jak obszar konurbacji górnośląskiej
(24272)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem pana wicemarszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 6 września br. (znak: SPS-023-24272/11) dotyczącym interpelacji pana posła Jacka Brzezinki oraz grupy posłów w sprawie proponowanych w „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” działań na rzecz obszarów problemowych, uprzejmie odpowiadam na przesłane pytania.

Ad 1. Jakie będą podejmowane działania dla osiągnięcia celów polityki przestrzennej stawianych w odniesieniu do zdegradowanych obszarów zurbanizowanych?

Zgodnie z zapisami projektu „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (zwanego dalej KPZK 2030 bądź koncepcją) jednym z istotnych wyzwań polityki przestrzennego zagospodarowania kraju jest zapewnienie spójności wewnętrznej kraju. Kwestia ta obejmuje w szczególności działania na wyodrębnionych geograficznie obszarach, na których nastąpiła koncentracja specyficznych problemów, takich jak słaby dostęp do usług publicznych, degradacja społeczna czy najniższa dostępność transportowa, tak aby nie dopuścić do trwałej marginalizacji spowodowanej utratą konkurencyjności czy możliwości rozwojowych.

Ponieważ konurbację górnośląską cechują opisane powyżej problemy w związku z tym, w KPZK 2030 została ona uznana za obszar wymagający restrukturyzacji i rewitalizacji, wynikający m.in. z utraty dotychczasowych funkcji. Celem działań ma być przywrócenie funkcji gospodarczych i społecznych, które warunkują rozwój obszaru.

Skuteczna realizacja tych celów ma być oparta przede wszystkim na koordynacji planowania i zintegrowanym podejściu do obszarów rewitalizowanych wymagających wspólnych wysiłków wszystkich poziomów planowania. Dlatego w projekcie koncepcji zapisany został obowiązek zgodności programów restrukturyzacyjnych i rewitalizacyjnych z regulacjami oraz dokumentami planistycznymi i regionalnymi. Aby to umożliwić przygotowane zostaną przepisy prawne oraz wytyczne, które umożliwią integrację i monitorowanie kompleksowych działań rewitalizacyjnych i restrukturyzacyjnych. Szczegółowe działania względem obszarów zdegradowanych zostaną zawarte w programach rewitalizacji i rekultywacji. Ważne jest, by obejmowały wszystkie aspekty tery-

torium w sposób kompleksowy, integrujący kwestie społeczne, gospodarcze, przyrodnicze i planistyczne, których szerszy opis zawarto w odpowiedzi na pytanie drugie.

Ad 2. Jakie są planowane formy wsparcia i pomocy z poziomu krajowego w stosunku do obszarów zdegradowanych, zwłaszcza w stosunku do tych, które uchodzą za obszary o największej skali problemów takich jak konurbacja górnośląska, w której ze szczególnie trudnymi, narastającymi przez lata problemami zmagają się np. takie miasta jak Bytom i Sosnowiec?

Uprzejmie informuję, iż faktyczne działania na rzecz restrukturyzacji obszarów zdegradowanych będą prowadzone w największym stopniu na poziomie lokalnym i regionalnym. Zadaniem poziomu krajowego jest przede wszystkim przygotowanie ram instytucjonalnych i mechanizmów, które w praktyce, zgodnie z zasadą subsydiarności, będą wdrażane na niższych szczeblach, w większym stopniu znających specyfikę tych obszarów i mogących lepiej dobrać odpowiednie narzędzia. W tym celu zostaną przygotowane lokalne programy rewitalizacji, które będą niezbędnym warunkiem do prowadzenia działań inwestycyjnych przewidzianych w regionalnych strategiach rozwoju. Na poziomie lokalnym przeprowadzone będzie porządkowanie stanu prawnego nieruchomości w miastach oraz określone zostaną priorytety przestrzenne, gospodarcze, społeczne, kulturowe i ekologiczne. Tak szeroki wachlarz priorytetów pozwoli na dokonanie rzeczywistych zmian, nieograniczających się jedynie do powierzchniowej renowacji budynków. Musi on obejmować także ochronę dziedzictwa kulturowego, zapewnienie wysokiej jakości przestrzeni publicznej, integrację społeczną mieszkańców, poprawę transportu publicznego, przywracanie lub nadanie funkcji przyrodniczej przez promocję rozwoju zrównoważonego.

Działania prowadzone na szczeblu lokalnym i regionalnym będą uzupełniane w ramach działań poziomu krajowego dla obszarów o największej skali problemów, czyli np. na obszarze konurbacji górnośląskiej. Będą one miały charakter wieloletnich inwestycji i zostaną poprzedzone programami pilotażowymi. Przedsięwzięcia te zostaną ukierunkowane nie tylko na rewitalizację obszarów miejskich, ale także na rekultywację terenów przemysłowych wspomagającą zmianę ich funkcji.

Działania na rzecz rewitalizacji obszarów miejskich w stopniu bardziej szczegółowym zostaną opisane w opracowanej przez zespół powołany przez ministra rozwoju regionalnego polityce miejskiej, w którym będą uczestniczyć także przedstawiciele innych resortów, samorządów terytorialnych i partnerów społecznych.

Podsumowując, obszary zdegradowane wymagają w pierwszej kolejności identyfikacji w planie przestrzennego zagospodarowania województwa i strategii rozwoju województwa, które staną się podstawą przygotowania kompleksowych planów rewitalizacji. Zakłada się, że dokumenty te skoordynują działania poziomu lokal-

nego, regionalnego i krajowego, dając szansę na odwrócenie negatywnych trendów rozwojowych.

Ad 3. Czy polski rząd przewiduje przygotowanie i uzgodnienie specjalnego programu wsparcia zdegradowanych obszarów zurbanizowanych w kolejnej unijnej perspektywie finansowej 2014–2020?

W chwili obecnej Polska czeka na publikację rozporządzeń przez Komisję Europejską dotyczących nowej perspektywy finansowej na lata 2014–2020, co ma nastąpić 6 października br. Po opublikowaniu tych rozporządzeń rozpocznie się proces ich negocjacji, którego zakończenie przewiduje się na przełomie lat 2012 i 2013. Z powyższych względów obecnie nie można przewidzieć, czy uruchomienie specjalnego programu wsparcia obszarów wymagających restrukturyzacji i rewitalizacji będzie możliwe.

Niewątpliwie Polska jest zainteresowana, aby przewidzieć środki na te cele i będzie dążyć do ich uzyskania.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 26 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ewy Drozd**

**w sprawie zrekompensowania samorządom
powiatowym wydatków ponoszonych z tytułu
zwrotu różnicy opłaty za wydanie
kart pojazdów (24274)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 6 września 2011 r. nr SPS-023-24274/11 przesyłające interpelację pani poseł Ewy Drozd w sprawie zrekompensowania samorządom powiatowym wydatków ponoszonych z tytułu zwrotu różnicy opłaty za wydanie kart pojazdów uprzejmie informuje, iż Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 17 stycznia 2006 r. w sprawie U6/04 uznał opłatę za kartę pojazdu w wysokości 500 zł za niezgodną z art. 92 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.) oraz art. 77 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.). Stosownie do art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 71 ust. 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, z późn. zm.) trybunał ma prawo postanowić, że utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego ma nastąpić po dniu ogłoszenia orzeczenia stwierdzającego niezgodność z konstytucją, ratyfikowa-

ną umową międzynarodową lub ustawą, w takim wypadku w orzeczeniu określa się termin utraty mocy obowiązującej tego aktu. W wyroku z dnia 17 stycznia 2006 r. TK orzekł, że przepisy omawianego rozporządzenia tracą moc obowiązującą z dniem 1 maja 2006 r., tym samym wyrok ma charakter prospektywny. Oznacza to, że jego skutki mają charakter ex nunc, czyli działają od dnia 1 maja 2006 r. w przyszłość.

Należy podkreślić, że minister właściwy do spraw transportu nie posiada kompetencji do spełnienia postulatów strony samorządowej i przyznania powiatom wnioskowanych środków z budżetu państwa. Niemniej podejmowałem działania w celu rozpatrzenia postulatów strony samorządowej w sprawie zrekompensowania strat poniesionych z tytułu zwrotu różnicy opłaty za wydanie kart pojazdów. O swoich działaniach z tym związanych powiadomiłem w 2010 r. sekretarza Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, a także Związek Powiatów Polskich.

W opinii z dnia 22 września 2011 r. nr ST4/0602/731/OWO/11/13985, przekazanej w związku z interpelacją pani poseł Ewy Drozd, Ministerstwo Finansów informuje, że: zwiększenie opłaty za kartę pojazdu do kwoty 500 zł nie wiązało się z dodatkowymi zadaniami dla powiatów, a wynikające z tego tytułu znacznie zwiększone środki stanowiły dodatkowe dochody powiatów.

W wyroku Trybunał Konstytucyjny, odnosząc się do nadmiernej wysokości opłaty za kartę pojazdu, stwierdził, iż: należy raczej uznać, że kwestionowane podwyższenie opłaty miało na celu zapewnienie powiatom dodatkowych źródeł dochodów na wykonywanie innych zadań.

Ponadto minister finansów poinformował: iż w obowiązującym stanie prawnym brak jest podstaw do zrekompensowania z budżetu państwa wydatków powiatów, ponoszonych z tytułu zwrotu różnicy opłaty za wydanie kart pojazdów.

Zwracam również uwagę na wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieście w Warszawie VI Wydział Cywilny z dnia 10 maja 2010 r., sygn. akt VI C 74/10, na mocy którego zostało oddalone powództwo powiatu ostrowskiego przeciwko Skarbowi Państwa – ministrowi infrastruktury o zapłatę włącznie ze zwrotem kosztów procesu z tytułu zwrotu przez te powiaty nadpłat za wydane karty pojazdu.

Oceniam, że rozstrzygnięcie jak w powyższym wyroku zmienia kierunek rozpatrzenia sprawy postulatów samorządu powiatowego o rekompensatę finansową za utracone wpływy z tytułu zwrotu właścicielom pojazdów nadpłaty za wydanie kart pojazdu. Należy przy tym wziąć pod uwagę, że minister infrastruktury nie jest właściwy do podejmowania rozwiązań w obszarze finansów i budżetu, w tym dochodów jednostek samorządu terytorialnego.

Pozostaję z szacunkiem

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 28 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Łukasza Borowiaka
i Klaudiusza Balcerzaka**

**w sprawie obwodów rybacko-wędkarskich
wystawianych do przetargów przez regionalne
zarządy gospodarki wodnej (24275)**

Odpowiadając na interpelację panów posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka, znak: SPS-023-24275/11, z dnia 6 września 2011 r., dotyczącą obwodów rybackich wystawianych do konkursów ofert przez regionalne zarządy gospodarki wodnej, uprzejmie informuję, że poniżej zamieszczona odpowiedź została przygotowana w oparciu o informacje przekazane przez Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej.

Zgodnie z przepisami ustawy z 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym publiczne śródlądowe wody powierzchniowe płynące dzieli się na obwody rybackie. Ustanawianie i znoszenie obwodów rybackich leży w kompetencji dyrektora RZGW, na co wskazuje art. 15 wspomnianej ustawy. Należy zaznaczyć, że obwody rybackie do czasu przejęcia tych kompetencji przez dyrektorów RZGW ustanawiane były przez wojewodów w granicach administracyjnych danego województwa. Obecnie ustanawiane są w układzie zlewniowym z uwzględnieniem i zachowaniem naturalnych warunków dla chowu i hodowli ryb.

Poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania zadane przez posła w interpelacji.

1. Jak duże są obwody rybacko-wędkarskie wystawione do przetargów przez regionalne zarządy gospodarki wodnej?

Odpowiadając na pytanie, informuję, że obszar, o którym mowa w interpelacji, znajduje się głównie na terenie administrowanym przez Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej we Wrocławiu, a nieznaczna jego część na obszarze działania RZGW w Poznaniu. Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej we Wrocławiu dokonał podziału śródlądowych wód powierzchniowych płynących na obwody rybackie na podstawie opracowania IMGW Oddział we Wrocławiu „Podział publicznych śródlądowych wód powierzchniowych płynących na terenie RZGW we Wrocławiu na obwody rybackie”. Projekt opracowania był konsultowany z urzędami, organizacjami społecznymi i użytkownikami rybackimi, m.in. z Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi, przedstawicielami parków narodowych, urzędów wojewódzkich, zarządów melioracji i urzędów wodnych, Polskim Związkiem Wędkarskim. Przy ustanawianiu obwodów rybackich kierowano się także wytycznymi art. 13 rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 12 listopada 2001 r. w sprawie połowu ryb oraz warunków chowu, hodowli i połowu organizmów ży-

jących w wodzie. Na obszarze działania RZGW we Wrocławiu w oparciu o kryteria fizjograficzne, rybackie i gospodarcze wyznaczono 104 obwody rybackie, w tym 66 obwodów rzecznych i 38 obwodów jeziorowych. Powierzchnia wyznaczonych obwodów wynosi od 1,7 ha do 1269 ha. Do konkursów wystawiane są zarówno niewielkie obwody obejmujące samo jezioro lub niewielką rzekę, jak również duże obwody obejmujące swym zasięgiem wody rzeki na terenie kilku powiatów.

Intencją ustawodawcy, który zobowiązał dyrektora RZGW do ustanowienia obwodów rybackich, był podział wód na obwody uwzględniający biologiczną ciągłość ekosystemów wodnych, bez względu na podział administracyjny. Jednak znaczący wpływ na obszar obwodów rybackich miała i ma w dalszym ciągu konieczność uwzględnienia zobowiązań zawartych przez Agencję Nieruchomości Rolnych, która do końca 2005 r. wykonywała uprawnienia Skarbu Państwa w zakresie rybactwa śródlądowego na wodach jezior przepływowych znajdujących się w jej zasobie.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie konkursu ofert na oddanie w użytkowanie obwodu rybackiego z 31 stycznia 2007 r. w równy sposób traktuje zarówno duże organizacje, jak również małe stowarzyszenia i związki wędkarskie oraz osoby prywatne i nie wymaga od oferentów zabezpieczeń majątkowych. Tym samym we wszystkich konkursach, niezależnie od wielkości obwodu, oferentem może być każdy podmiot. Oferent, przystępując do konkursu, powinien sam rozważyć, czy będzie w stanie prowadzić gospodarkę rybacką w danym obwodzie, gdyż niejednokrotnie prowadzenie gospodarki rybackiej w obwodzie o dużej powierzchni wymaga znacznie większych nakładów finansowych oraz większego zaplecza sprzętu.

2. Czy nie byłoby zasadne wprowadzenie rozwiązania, aby obwody miały nie więcej niż 200 ha powierzchni, natomiast w przypadku gdy jezioro jest większe, to wówczas jedno jezioro oznaczałoby jeden obwód?

Odpowiadając na pytanie drugie, informuję, że obecnie obowiązujące zasady ustanawiania obwodów rybackich są zgodne z wymaganiami środowiskowymi i zapewniają ciągłość ekosystemów wodnych, co zostało wskazane powyżej. Nie widzę więc zasadności dzielenia ich na mniejsze, zwłaszcza że większość obwodów rybackich posiada już wyłonionego użytkownika.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na pytania przesłane w interpelacji panów posłów.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 28 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Łukasza Borowiaka
i Klaudiusza Balcerzaka**

**w sprawie interpretacji rozporządzenia
dotyczącego sposobu rozliczania kosztów
odbioru od rolników buraków cukrowych
(24276)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację panów posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie interpretacji rozporządzenia dotyczącego sposobu rozliczenia kosztów odbioru od rolników buraków cukrowych, załączoną przy piśmie SPS-023-24276/11 z dnia 6 września 2011 r., uprzejmie informuję, co następuje.

Rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie warunków zakupu i dostawy buraków cukrowych przeznaczonych do produkcji cukru w ramach kwoty produkcyjnej cukru (Dz. U. Nr 57, poz. 292) weszło w życie w dniu 29 marca 2011 r.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi, działając zgodnie z upoważnieniem ustawowym, określił w rozporządzeniu warunki zakupu i dostawy buraków cukrowych, jednakże do kompetencji ministra nie należy badanie prawidłowości zawartych umów kontraktacji buraków cukrowych czy też podejmowanie innych określonych działań prawnych mających na celu doprowadzenie treści umów kontraktacji do stanu zgodnego z obowiązującymi w tym zakresie przepisami. Umowa kontraktacji jest umową z zakresu prawa cywilnego. W razie sporu stron umowy kontraktacji buraków cukrowych każda ze stron może poddać spór pod rozstrzygnięcie właściwego sądu.

Zgodnie z § 8 rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie warunków zakupu i dostawy buraków cukrowych przeznaczonych do produkcji cukru w ramach kwoty produkcyjnej cukru umowa kontraktacji powinna zawierać zapis na sąd polubowny dokonany zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, a zatem w przypadku sporu stron umowy spór ten powinien być poddany pod rozstrzygnięcie sądu polubownego.

W sytuacji, kiedy umowy kontraktacji zostały podpisane przed wejściem w życie cyt. wyżej rozporządzenia i te umowy zawierają postanowienia zobowiązujące strony do wprowadzenia stosownych zmian umowy w przypadku zmiany przepisów prawnych, strona umowy kontraktacji, powołując się na takie postanowienie umowne, może wystąpić z powództwem o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli określonej treści (powództwo takie stanowi rodzaj powództwa o ukształtowanie stosunku prawnego). Zgodnie z art. 64 Kodeksu cywilnego prawomocne

orzeczenie sądu stwierdzające obowiązek danej osoby do złożenia oznaczonego oświadczenia woli zastępuje to oświadczenie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 15 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Łukasza Borowiaka
i Klaudiusza Balcerzaka**

**w sprawie postulatu dotyczącego zmian
przepisów ustawy Kodeks rodzinny
i opiekuńczy (24277)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 6 września 2011 r., znak: SPS-023-24277/11, dotyczące interpelacji posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie postulatu dotyczącego zmian przepisów ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy, uprzejmie informuję.

W dniu 9 czerwca 2011 r. Sejm uchwalił ustawę o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. Nr 149, poz. 887). Ustawa ta w kompleksowy sposób reguluje problematykę dotyczącą sprawowania pieczy zastępczej nad dzieckiem, w tym uprawnień przysługujących rodzinom zastępczym. Ustawa o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej wyraźnie wskazuje, że rodziny zastępcze zobowiązane będą umożliwić dziecku kontakt z rodzicami i innymi osobami bliskimi, chyba że sąd postanowi inaczej (art. 40). Ponadto rodziny zastępcze współpracować będą – poprzez koordynatora rodzinnej pieczy zastępczej – z asystentem rodziny pracującym z rodzicami dziecka. Dodatkowo sytuacja dziecka umieszczonego w pieczy zastępczej będzie okresowo oceniana, a w ocenie tej uczestniczył będzie również asystent rodziny, mogąc zgłaszać np. nieprawidłowości w realizacji prawa dziecka do kontaktu z rodzicami. Ocena dziecka przekazywana będzie do sądu.

Natomiast szczegółowe unormowania z zakresu opieki prawnej nad dzieckiem zawarte zostały w ustawie z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z późn. zm.) i w zakresie tych regulacji organem odpowiedzialnym jest minister sprawiedliwości.

Jednocześnie wskazać należy, że zgodnie z art. 189 ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, Rada Ministrów corocznie przedkładać będzie Sejmowi i Senatowi informację o realizacji ustawy. To

właśnie wówczas możliwe będzie wzięcie pod uwagę zgłoszonych przez posłów Borowiaka i Balcerzaka postulatów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Łukasza Borowiaka
i Klaudiusza Balcerzaka**

**w sprawie postulatu dotyczącego zmian
przepisów ustawy Kodeks rodzinny
i opiekuńczy (24277)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację panów posłów Łukasza Borowiaka i Klaudiusza Balcerzaka w sprawie zmiany przepisów ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy, przesłaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 6 września 2011 r., uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Z treści interpelacji można domniemywać, iż w ocenie autorów interpelacji wątpliwości nasuwa treść przepisu art. 113⁶ Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, zwanego dalej „K.r.o.”.

Przepis ten, wprowadzony do K.r.o. ustawą z dnia 6 listopada 2008 r. (Dz. U. Nr 220, poz. 1431), która weszła w życie 13 czerwca 2009 r., reguluje zagadnienie kontaktów dziecka z innymi niż rodzice bliskimi mu osobami. Zgodnie z treścią art. 113⁶ K.r.o. prawo do kontaktów z dzieckiem – poza rodzicami – przysługuje rodzeństwu, dziadkom, powinowatym w linii prostej (po stronie obojga rodziców), a także innym osobom, jeżeli sprawowały one przez dłuższy czas pieczę nad dzieckiem.

Powinowaci w linii prostej oznaczają: ojczyzna, macochę, męża babki, żonę dziadka (itd.) oraz rodziców małżonka, dziadków małżonka (itd.). Powinowactwo trwa mimo ustania małżeństwa. Jeśli chodzi o inne osoby, o których mowa w art. 113⁶ K.r.o., np. o wujków, ciotce, to mogą one domagać się kontaktów z dzieckiem, jeśli sprawowały przez dłuższy czas pieczę nad dzieckiem. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z art. 113¹ § 2 K.r.o. przepis dotyczący ustalenia sposobu utrzymywania kontaktów rodzica z dzieckiem (§ 1 art. 113¹ K.r.o.) stosuje się odpowiednio w sytuacji, gdy dziecko nie przebywa u żadnego z rodziców, a pieczę nad nim sprawuje opiekun lub gdy zostało umieszczone w rodzinie zastępczej albo w placówce opiekuńczo-wychowawczej. Omawiana

regulacja jest konsekwencją przyjęcia jednorodnego charakteru kontaktów z dzieckiem, tak dla kontaktów rodziców, jak i kontaktów osób wymienionych w art. 113⁶ K.r.o. Uznano bowiem, że źródłem prawa i obowiązku kontaktów z dzieckiem jest pokrewieństwo, powinowactwo lub szczególne więzi faktyczne.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że zgodnie z art. 113⁶ K.r.o. do kontaktów z dzieckiem osób wymienionych w tym przepisie regulacje art. 113–113⁵ K.r.o. stosuje się odpowiednio. Niewątpliwie zasadniczym kryterium przy takim stosowaniu wyżej wymienionych przepisów będzie intensywność więzi łączących dziecko z osobami wymienionymi w art. 113⁶ K.r.o.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie interpretacji przepisów dotyczących
blokowania kont bankowych (24278)**

W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 6 września 2011 r., nr SP2-023-24278/09, interpelacją pana posła Tadeusza Arkita w sprawie interpretacji przepisów dotyczących blokowania kont bankowych uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Egzekucja z rachunków bankowych prowadzona na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.) uregulowana została w rozdziale 4 działu II powyższej ustawy. Zgodnie z art. 80 § 1 tej ustawy organ egzekucyjny dokonuje zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego przez przesłanie do banku, a jeżeli bank posiada oddziały – do właściwego oddziału, zawiadomienia o zajęciu wierzytelności pieniężnej zobowiązanego z rachunku bankowego do wysokości egzekwowanej należności pieniężnej wraz z odsetkami z tytułu niezapłacenia w terminie dochodzonej wierzytelności oraz kosztami egzekucyjnymi. Organ egzekucyjny jednocześnie wzywa bank, aby bez zgody organu egzekucyjnego nie dokonywał wypłat z rachunku bankowego do wysokości zajętej wierzytelności, lecz niezwłocznie przekazał zajętą kwotę organowi egzekucyjnemu na pokrycie egzekwowanej należności albo zawiadomił organ egzekucyjny, w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania, o przeszkodzie w dokonaniu wpłaty. Wskutek zajęcia wierzytelności z rachun-

ku bankowego, bank wstrzymuje wszelkie wypłaty z zajętego rachunku i niezwłocznie zawiadamia o zajęciu wierzytelności z rachunku bankowego inne oddziały banku, inne banki, placówki pocztowe i inne podmioty uprawnione do dokonywania wypłat zobowiązanemu z zajętego rachunku. Zajęcie nie dotyczy kwot wolnych od egzekucji (art. 86a § 1 u.p.e.a.). Wysokość środków pieniężnych na rachunku bankowym wolnych od zajęcia określona została w art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.). Zgodnie z tym przepisem środki pieniężne znajdujące się na rachunkach oszczędnościowych, rachunkach oszczędnościowo-rozliczeniowych oraz na rachunkach terminowych lokat oszczędnościowych jednej osoby, niezależnie od liczby zawartych umów, są wolne od zajęcia na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego do wysokości trzykrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, bez wypłat nagród z zysku, ogłoszanego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego za okres bezpośrednio poprzedzający dzień wystawienia tytułu wykonawczego. Stosownie do treści ust. 2 ww. przepisu środki pieniężne zgromadzone na rachunku oszczędnościowym, rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym oraz na rachunku terminowej lokaty oszczędnościowej prowadzonym dla kilku osób fizycznych są wolne od zajęcia do wysokości określonej w ust. 1, niezależnie od liczby współposiadaczy takiego rachunku. Podkreślam także, że zgodnie z art. 80 § 3 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jednocześnie z przesłaniem do banku zawiadomienia o zajęciu wierzytelności pieniężnej zobowiązanego z rachunku bankowego, organ egzekucyjny zawiadamia zobowiązanego o zajęciu jego wierzytelności z rachunku bankowego, doręczając mu odpis tytułu wykonawczego, o ile nie został wcześniej doręczony, i odpis zawiadomienia skierowanego do banku o zakazie wypłaty zajętej kwoty z rachunku bankowego bez zgody organu egzekucyjnego.

Niezależnie od powyższego wyjaśniam także, że obowiązujące przepisy nie przyznają ministrowi finansów kompetencji do przeprowadzenia w bankach kontroli prawidłowości realizacji zastosowanego środka egzekucyjnego. Stosownie bowiem do treści art. 71a § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji organy egzekucyjne uprawnione są do przeprowadzania u dłużników zajętej wierzytelności, z wyłączeniem banków, kontroli prawidłowości realizacji zastosowanego środka egzekucyjnego. Zgodnie natomiast z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.) działalność banków, oddziałów i przedstawicielstw banków zagranicznych, a także oddziałów i przedstawicielstw instytucji kredytowych podlega nadzorowi bankowemu sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Finansowego. Wobec powyższego w dniu 19 września 2011 r. zostało wystosowane do przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego pismo z prośbą o zajęcie sta-

nowiska w kwestiach przedstawionych w interpelacji oraz zwrócenie przez organ nadzoru szczególnej uwagi na praktyki banków wskazane w interpelacji pana posła Tadeusza Arkita.

W odpowiedzi z dnia 23 września 2011 r., nr DPP/024/702/2/11/MHG, Komisja Nadzoru Finansowego zajęła stanowisko, w którym wskazała, że dokonanie zajęcia rachunku bankowego wywołuje wiele skutków prawnych po stronie zarówno banku, jak i zobowiązanego (posiadacza rachunku). Na skutek zajęcia rachunku bankowego dochodzi do zajęcia praw zobowiązanego przysługujących mu w związku z zawarciem umowy rachunku bankowego. W przypadku zastosowania tego typu środka egzekucyjnego zostaje ograniczone prawo zobowiązanego do udzielania zleceń rozliczeń pieniężnych. Od chwili dokonania zajęcia zobowiązany nie może dokonywać wypłaty zajętej kwoty z rachunku bankowego bez zgody organu egzekucyjnego do wysokości zajętej wierzytelności (poza środkami pieniężnymi wolnymi od zajęcia na podstawie art. 54 Prawo bankowe, na zasadzone alimenty i renty o charakterze alimentacyjnym zasądzone tytułem odszkodowania, a w przypadku rachunków bankowych podmiotów prowadzących działalność gospodarczą – wypłatami na bieżące wynagrodzenie za pracę wraz z należnym od nich podatkiem dochodowym od osób fizycznych oraz składkami na ubezpieczenie społeczne). Ograniczenie to nie dotyczy jednak nadwyżki ponad dochodzoną należność. Zdaniem Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego w takich przypadkach niedopuszczalna jest praktyka banków polegająca na ograniczeniu przez bank dostępu do środków pieniężnych niepodlegających zajęciu. Brak możliwości wypłaty środków pieniężnych posiadacza rachunku za pośrednictwem kart płatniczych lub debetowych oraz udostępnianie środków wyłącznie w kasie transakcyjnej banku może wynikać jedynie z przyczyn technicznych bądź w przypadku kart kredytowych lub debetowych do rachunku bankowego z przyznanym limitem zadłużenia – z regulacji wewnętrznych banku, uzależniających korzystanie z limitu od sytuacji braku zajęć egzekucyjnych na rachunku posiadacza.

W zakresie odpowiedzi na pytanie dotyczące dokonywania przez bank wypłat z tytułu tzw. kwoty wolnej od zajęć egzekucyjnych Komisja Nadzoru Finansowego zauważyła, że regulacja art. 54 Prawa bankowego jednoznacznie wskazuje wysokość kwoty wolnej od zajęcia oraz datę, według której ma nastąpić ustalenie wysokości tej kwoty (data poprzedzająca dzień wystawienia tytułu wykonawczego). Kwota wolna od zajęcia egzekucyjnego ustalana jest raz w toku prowadzenia danej egzekucji i nie ma znaczenia dla tego faktu liczba umów rachunku bankowego zawartych przez zobowiązanego w jednym czy kilku bankach. W praktyce, wobec braku po stronie banku możliwości technicznych zweryfikowania informacji o dokonywanych przez banki wypłatach na rzecz zobowiązanego z tytułu kwoty wolnej od zajęcia egzekucyjnego oraz wobec braku po stronie banku obo-

wiązku weryfikacji zakresu prowadzonej przez organ egzekucyjny egzekucji, dojść może do sytuacji, w której zobowiązanemu zostanie wypłacona wielokrotność tej kwoty. Z drugiej strony, może dojść również do odmowy wypłaty przez bank kwoty wolnej od zajęć. Nastąpi to w sytuacji, w której organ egzekucyjny, po uzyskaniu informacji o wypłacie kwoty wolnej od zajęć przez jeden z banków prowadzących zajęte rachunki, poinformuje o tym fakcie inne banki. W sytuacji opisanej w interpelacji pana posła Tadeusza Arkita istnieje zatem możliwość wypłaty środków zdeponowanych na rachunku oszczędnościowym, rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym oraz na rachunku terminowej lokaty oszczędnościowej zobowiązanego, pod warunkiem zgłoszenia przez uprawnionego żądania takiej wypłaty oraz jeśli uprzednio nie wypłacił tych środków z rachunku bankowego w ramach kwoty wolnej ustalonej raz w toku prowadzenia danej egzekucji.

Mając powyższe na uwadze, zauważam, że przepisy ustawy o postępowaniu egzekucyjnym zawierają regulacje, których celem jest przeprowadzenie egzekucji z rachunku bankowego z zachowaniem praw zobowiązanego, w tym z uwzględnieniem kwoty wolnej od zajęcia. Z uwagi jednak na fakt, że problematyka zajęć egzekucyjnych rachunków bankowych jest dość skomplikowana, a zgłaszane sygnały wskazują na problemy z jednoznacznym rozstrzygnięciem kwestii szczegółowych związanych z zajęciem rachunku bankowego i prowadzeniem egzekucji, uprzejmie informuje, że kwestia ta będzie przedmiotem szczegółowej analizy.

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 28 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie zasad realizacji działania:
Zapewnienie dostępu do Internetu na etapie
ostatniej mili w ramach Programu
Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”
(24279)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 6 września 2011 r. (znak: SPS-023-24279/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Tadeusza Arkita w sprawie zasad realizacji działania: Zapewnienie dostępu do Internetu na etapie ostatniej mili w ramach Programu Operacyjnego

„Innowacyjna gospodarka” uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę wskazać, iż z uwagi na brak rzetelnych źródeł informacji dotyczących pokrycia terytorium kraju infrastrukturą szerokopasmowego dostępu do sieci Internet oraz założenia Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” (PO IG) 2007–2013, zgodnie z którymi dofinansowanie na projekty w ramach działania 8.4 może być udzielane wyłącznie na tzw. obszarach białych plam (obszarach nieopłacalnych ekonomicznie), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji zmuszone było przyjmując kryteria mające zapewnić, by środki były przyznawane wyłącznie projektom, które zakładają realizację na obszarach pozbawionych ww. infrastruktury. W połowie 2010 r. został zidentyfikowany problem tzw. blokowania miejscowości, polegający na tym, iż obszar miejscowości, do której wnioskodawcy deklarują doprowadzenie Internetu, od chwili akceptacji wybranego projektu przestaje być, zgodnie z regulaminem konkursu, dostępny dla innych wnioskujących podmiotów. Ponadto realizowany projekt nie zapewnia rzeczywistego dostępu do Internetu na terenie miejscowości. Istotnym problemem były także trudności z określeniem kwalifikowalności obszaru.

Dotychczas instytucja wdrażająca musiała bazować na niepełnych lub nieprzystosowanych do celów działania 8.4 inwentaryzacjach przygotowanych dla poszczególnych urzędów marszałkowskich. Ostateczna weryfikacja następowała dzięki porozumieniu zawartemu pomiędzy Władzą Wdrażającą Programu Europejskie a Urzędem Komunikacji Elektronicznej, co budziło liczne kontrowersje. Obecnie problematykę tę regulują przepisy ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 106, poz. 675). Zgodnie z art. 29 ust. 1 ww. ustawy prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej sporządza, w formie elektronicznej, inwentaryzację przedstawiającą pokrycie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi szerokopasmowy dostęp do Internetu lub umożliwiającymi zapewnienie takiego dostępu, z odrębnym zaznaczeniem pokrycia łączami światłowodowymi i sieciami bezprzewodowymi oraz budynkami umożliwiającymi kolokację.

W tym miejscu należy wskazać, że na podstawie art. 29 ust. 7 ww. ustawy zostało wydane rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 28 stycznia 2011 r. w sprawie inwentaryzacji pokrycia istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi szerokopasmowy dostęp do Internetu lub umożliwiającymi zapewnienie takiego dostępu oraz budynkami umożliwiającymi kolokację (Dz. U. Nr 46, poz. 238). Dla wsparcia inwentaryzacji, której dotyczy ww. rozporządzenie, został uruchomiony system informowania o infrastrukturze szerokopasmowej (SIIS) w ramach projektu „System informacyjny o infrastrukturze szerokopasmowej i portal Polska

Szerokopasmowa”, realizowanego przez Instytut Łączności – Państwowy Instytut Badawczy, Urząd Komunikacji Elektronicznej oraz Ministerstwo Infrastruktury ze środków 7. osi priorytetowej PO IG 2007–2013. Celem wspomnianego projektu jest utworzenie narzędzia informatycznego zapewniającego wsparcie administracji rządowej i samorządowej w zarządzaniu projektami dotyczącymi budowy infrastruktury szerokopasmowego dostępu do Internetu na obszarach wymagających interwencji oraz koordynacji tych projektów. Infrastruktura ta będzie wspomagać działania administracji zarówno rządowej, jak i samorządowej, tworząc zaplecze dla elektronicznych usług publicznych świadczonych dla obywateli i przedsiębiorców.

Opublikowanie wyników inwentaryzacji umożliwi realizację inwestycji w budowę infrastruktury szerokopasmowego dostępu do Internetu oraz pozwoli na znaczące usprawnienie planowania i budowy publicznych sieci telekomunikacyjnych, w tym na racjonalizację ich przebiegu. Przedsiębiorcy i jednostki samorządu terytorialnego uzyskają informacje pozwalające na efektywniejsze inwestowanie w budowę infrastruktury telekomunikacyjnej na obszarze całego kraju. Zwiększy to możliwość dostępu do usługi szerokopasmowego Internetu dla użytkowników końcowych, co wpłynie pozytywnie na rozwój komercyjnych i publicznych usług w formie elektronicznej oraz innych zastosowań technik informacyjnych w społeczeństwie. Pragnę wskazać, iż dane uzyskane w wyniku ww. inwentaryzacji są dostępne na stronie internetowej Urzędu Komunikacji Elektronicznej oraz portalu Krajowego Forum Szerokopasmowego.

Jednocześnie należy podkreślić, że efektem szeregu spotkań i konsultacji wielostronnych pomiędzy Ministerstwem Rozwoju Regionalnego, Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji, Urzędem Komunikacji Elektronicznej i Władzą Wdrażającą Programy Europejskie są nowe kryteria oceny wniosków o dofinansowanie w ramach działania 8.4 PO IG, zaakceptowane przez Komitet Monitorujący PO IG w dniu 22 czerwca 2011 r. Kryteria te będą obowiązywać dopiero dla naboru, który rozpocznie się w dniu 31 października 2011 r. i zostanie zakończony w dniu 30 grudnia 2011 r. Oznacza to, że wnioskodawcy, którzy nie uzyskali dofinansowania w ramach poprzednich naborów, mogą złożyć wniosek ponownie.

Nowe zasady naboru wykluczają wiele wątpliwości podmiotów wnioskujących. Zostanie wprowadzony m.in. generator wniosków pozwalający na aplikowanie o dofinansowanie ze środków działania 8.4 wyłącznie drogą elektroniczną. Wspomniany generator umożliwi wgląd do zamkniętej listy miejscowości, w których nasycenie usługami szerokopasmowego dostępu do Internetu nie osiągnęło 30%, co pozwoli na składanie wniosków zawierających projekty, które obejmują swym zasięgiem wyłącznie obszary kwalifikowane w ramach ww. działania. Dokumentacja konkursowa zostanie opublikowana na stronie inter-

netowej Władzy Wdrażającej Programy Europejskie najpóźniej w dniu ogłoszenia konkursu, tj. 17 października 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 20 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Asta**

**w sprawie możliwości zlokalizowania siedziby
wojskowych oddziałów gospodarczych
w Żaganiu oraz przestrzegania przepisów
ustawy Kodeks pracy w stosunku
do pracowników rozformowanych
wojskowych administracji koszar (24280)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Asta w sprawie możliwości zlokalizowania siedziby wojskowych oddziałów gospodarczych w Żaganiu oraz przestrzegania przepisów ustawy Kodeks pracy w stosunku do pracowników rozformowanych wojskowych administracji koszar (SPS-023-24280/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do kwestii możliwości zlokalizowania siedziby wojskowego oddziału gospodarczego w Żaganiu informuję, że każdorazowo przy podejmowaniu decyzji dotyczących zmian w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej przeprowadzana jest wszechstronna analiza obejmująca czynniki operacyjne, logistyczne i ekonomiczno-społeczne. Jest ona prowadzona na wszystkich szczeblach dowodzenia z zamiarem wypracowania rozwiązań, które będą optymalne dla wymagań obronnych kraju, jak również potrzeb rozwoju poszczególnych garnizonów. Stan infrastruktury ogólnej jest ważnym elementem takiej analizy, ale nie decydującym.

Wybór siedzib komend wojskowych oddziałów gospodarczych poprzedzony był kompleksowym przeglądem garnizonów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, w którym, oprócz oceny stanu bazy koszarowej i magazynowej, określono także kryteria optymalnego i sprawnego funkcjonowania zabezpieczanych jednostek wojskowych w danym rejonie, z uwzględnieniem konsekwencji społecznych przeprowadzanych zmian.

W wyniku przeprowadzonej analizy ustalono, że za lokalizacją komendy wojskowego oddziału gospodarczego w Świętoszowie w stosunku do innych lokalizacji przemawiał między innymi fakt mniejszego

promienia zaopatrywania jednostek wojskowych dyslokowanych w terytorialnym zasięgu działania (w tym szczególnie z garnizonów Bolesławiec i Głogów), a także wielkość zaopatrywanych jednostek w garnizonie Świętoszów (liczebność żołnierzy oraz uzbrojenia i sprzętu wojskowego). Nie bez znaczenia pozostawał argument możliwości osiągnięcia przez wojskowy oddział gospodarczy gotowości do skutecznej realizacji zadań w nakazanym terminie, w tym zwłaszcza w zakresie zaopatrywania 10. Brygady Kawalerii Pancernej w Świętoszowie.

43. Wojskowy Oddział Gospodarczy w Świętoszowie od dnia 1 czerwca br. rozpoczął przejmowanie jednostek na swoje zaopatrzenie, co skutkuje rozpoczęciem procesu ich zabezpieczenia w rejonie odpowiedzialności. Należy zauważyć, że komenda tego oddziału tworzona jest na bazie pionów głównych księgowych, logistyki i infrastruktury jednostek zaopatrywanych, nie tylko w Żaganiu, ale także w Bolesławcu, Głogowie i Świętoszowie. Lokalizacja komendy w Świętoszowie tworzy najbardziej optymalne warunki pracy także dla osób z pozostałych garnizonów. Ponadto dla części pracowników wojska, jednostek i instytucji wchodzących na zaopatrzenie wojskowego oddziału gospodarczego stworzono możliwość zatrudnienia w grupach zabezpieczenia (w sekcjach obsługi infrastruktury) w tych samych miejscowościach, w których funkcjonują dotychczas, w tym w grupie zabezpieczenia Żagań.

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty, informuję, że nie przewiduje się zmiany siedziby 43. Wojskowego Oddziału Gospodarczego. Wszystkie dokumenty planistyczne i organizacyjno-etatowe zostały już wydane, a uwzględniając dalece zaawansowany proces formowania wskazanej jednostki, zmiana jej dyslokacji jest niecelowa.

Odpowiadając na pytanie pana posła Marka Asta o kwestie zabezpieczenia praw pracowników przejmowanych przez 43. Wojskowy Oddział Gospodarczy informuję, że na spotkaniach organizowanych przed przejęciem pracowników tego oddziału, w których uczestniczyli przedstawiciele związków zawodowych, wyjaśniano kwestię sposobu przejmowania pracowników do wojskowego oddziału gospodarczego i dostosowania stanowisk do wymogów etatowych. Informowano również pracowników o konieczności dostosowania struktury zatrudnienia do potrzeb wynikających z nałożonych na wojskowy oddział gospodarczy zadań, z uwzględnieniem wielkości zatrudnienia bazowego, co skutkować będzie zmianą specjalności stanowisk lub wynagrodzeń.

Faktyczne przejęcie pracowników na podstawie art. 23¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, ze zm.) nastąpiło w dniu 1 września br. Przeprowadzona weryfikacja przygotowania merytorycznego pracowników, a także ich gotowości do ewentualnej zmiany charakteru pracy i specjalności spowodowała, że niektórym byłym pracownikom Wojskowej Administracji Koszar Żagań w dniu 5 września br. zostały zaproponowane nowe warunki zatrudnienia.

Nadmieniam, że mimo wstąpienia przez wojskowe oddziały gospodarcze w prawa i obowiązki wynikające z uprzednio nawiązanych stosunków pracy ich komendanci są zobligowani do przeprowadzenia zmian organizacyjnych polegających na dostosowaniu zatrudnienia do faktycznych potrzeb (np. zlikwidowania dublujących się stanowisk, wyrównania wynagrodzeń na podobnych stanowiskach). Gwarancja zachowania warunków zatrudnienia dotyczy dnia przejścia, po tym dniu warunki te mogą zostać zmienione na zasadzie porozumienia stron bądź wypowiedzenia zmieniającego.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 28 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Smolińskiego**

**w sprawie prawidłowości zmian w ustawie
o transporcie kolejowym oraz podjętych
działań systemowych po ostatnich katastrofach
kolejowych w Strzelcach Krajeńskich i Babach
(24281)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przyslaną przy piśmie SPS-023-24281/11 z dnia 6 września 2011 r. interpelację posła Kazimierza Smolińskiego w sprawie prawidłowości zmian w ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.) oraz podjętych działań systemowych po wypadkach kolejowych na stacji Strzelce Krajeńskie Wschód i na stacji Baby, uprzejmie informuję, co następuje.

Uchwalona przez Sejm RP ustawa z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy o transporcie kolejowym, zgodnie z art. 16 dyrektywy 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych, określa prezesa Urzędu Transportu Kolejowego jako krajową władzę bezpieczeństwa.

Zgodnie z ustawą z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym prezes UTK jako centralny organ administracji rządowej realizuje zadania z zakresu bezpieczeństwa ruchu kolejowego oraz nadzoru technicznego nad eksploatacją i utrzymaniem linii kolejowych oraz pojazdów kolejowych. Prezes UTK jest

ponadto organem wyspecjalizowanym w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2010 r. Nr 138, poz. 935, z późn. zm.) wykonującym kontrolę wyrobów przeznaczonych do stosowania w kolejnictwie, związanych z prowadzeniem i bezpieczeństwem ruchu, a także wykonywaniem przewozów osób i towarów oraz eksploatacją pojazdów szynowych.

Wskazany powyżej zakres zadań prezesa UTK, uszczegółowiony w treści ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, pokrywa się z zakresem zadań, które zgodnie z art. 16 ust. 2 dyrektywy 2004/49/WE powinna realizować krajowa władza bezpieczeństwa, do utworzenia której zobowiązane zostały w 2004 r. państwa członkowskie. Określenie to wprowadzone ww. ustawą z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy o transporcie kolejowym wskazuje literalnie, że prezes UTK pełni w warunkach polskich funkcję NSA (National Safety Authority) w rozumieniu prawa wspólnotowego.

Odnosnie do krajowych przepisów bezpieczeństwa, uprzejmie informuję, że zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 2004/49/WE krajowe przepisy bezpieczeństwa oznaczają wszystkie przepisy zawierające wymagania nałożone na szczeblu państwa członkowskiego i dotyczące więcej niż jednego przedsiębiorstwa kolejowego, niezależnie od podmiotu, który je wydał.

Prawo wspólnotowe nie nakłada na krajowe władze bezpieczeństwa (NSA) bezwzględnego obowiązku wydawania przepisów dotyczących bezpieczeństwa transportu kolejowego. Przyjęcie w prawie krajowym zasady, w myśl której krajowa władza bezpieczeństwa wydaje powszechnie obowiązujące przepisy, nie jest rozwiązaniem bezwzględnie koniecznym z punktu widzenia prawa wspólnotowego.

Zgodnie z dyrektywą 2004/49/WE w skład systemu krajowych przepisów bezpieczeństwa mogą wchodzić zarówno przepisy prawne tworzone na poziomie krajowym w formie ustaw i aktów wykonawczych (tak zwane przepisy bezpośrednie), jak i przepisy wewnętrzne zarządców infrastruktury, przedsiębiorstw kolejowych oraz przepisy utworzone przez inne podmioty, o ile dotyczą więcej niż jednego przedsiębiorstwa kolejowego (tak zwane przepisy pośrednie).

Podstawową rolą państwa członkowskiego w zakresie krajowych przepisów bezpieczeństwa jest zapewnienie ich aktualności i dostępności dla podmiotów funkcjonujących w ramach szeroko rozumianego rynku transportu kolejowego, a także notyfikacja przepisów w bazie prowadzonej przez Komisję Europejską oraz niezwłoczna aktualizacja notyfikacji w przypadku wprowadzenia zmian w tych przepisach.

W przypadku Polski oraz szeregu innych państw przepisy pośrednie podlegają akceptacji ze strony krajowej władzy bezpieczeństwa. W opinii Europejskiej Agencji Kolejowej rozwiązanie takie w pełni wpisuje się w realizację przez krajową władzę bezpieczeństwa zadań z zakresu monitorowania, promowania oraz wprowadzania i rozwijania systemu krajowych przepisów bezpieczeństwa, zgodnie z ww. art. 16 ust. 2 dyrektywy 2004/49/WE.

W związku z powyższym chciałbym poinformować pana posła, że instrukcja o prowadzeniu ruchu pociągów lr-1 (R-1), opracowana na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym oraz rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 18 lipca 2005 r. w sprawie ogólnych warunków prowadzenia ruchu kolejowego i sygnalizacji (Dz. U. Nr 172, poz. 1444, z późn. zm.), podlega zatwierdzeniu przez prezesa UTK i obowiązuje wszystkich przewoźników kolejowych korzystających z infrastruktury kolejowej PKP Polskich Linii Kolejowych SA. Dlatego prezes UTK wprowadza w życie przepisy bezpieczeństwa, mając realny wpływ na ich kształt.

Ponadto należy wskazać, że wydawanie przez prezesa UTK krajowych przepisów bezpieczeństwa nie wydaje się możliwe ze względu na art. 87 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w którym mowa, że źródłami powszechnie obowiązującego w RP prawa są: konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia, a na obszarze działania organów, które je ustanowiły, również akty prawa miejscowego. Natomiast zgodnie z art. 92 Konstytucji RP rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania, a więc: prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Radę Ministrów, prezesa Rady Ministrów, ministrów i Krajową Radę Radiofonii i Telewizji.

Odnosnie do poruszanej w treści interpelacji sprawy wypadków kolejowych na stacji Strzelce Krajeńskie Wschód i na stacji Baby, uprzejmie informuję pana posła, że postępowania w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn tych wypadków prowadzone są przez Państwową Komisję Badania Wypadków Kolejowych. W obydwu przypadkach postępowania nie zostały zakończone.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 26 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Wenderlicha**

**w sprawie narastających kosztów edukacji
dzieci i młodzieży (24282)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jerzego Wenderlicha (SPS-023-24282/11) w sprawie pomocy państwa na zakup wyprawki szkolnej dla uczniów, uprzejmie wyjaśniam.

Ministerstwo Edukacji Narodowej od 2002 r. realizuje program pomocy uczniom w zakresie dofinansowania

sowania podręczników szkolnych. W pierwszych latach realizacji program był skierowany wyłącznie do uczniów rozpoczynających naukę, tj. uczniów klas I szkoły podstawowej. Na realizację programu uruchamiano wówczas środki w wysokości ok. 11 000 tys. zł. W latach 2007–2008 program rozszerzono na uczniów klas II i III szkoły podstawowej, uruchamiając na realizację programu kwoty w wysokości odpowiednio 70 000 tys. zł i 50 300 tys. zł. Wprowadzając w 2009 r. nową podstawę kształcenia ogólnego, Ministerstwo Edukacji Narodowej wprowadziło również do programu „Wyprawka szkolna” kolejną grupę uczniów, którzy nie mogli korzystać z używanych podręczników ze względu na wprowadzone zmiany programowe. W kolejnych latach byli to uczniowie klas I oraz II gimnazjum. Aby zapewnić odpowiedni poziom finansowania podręczników dla uczniów, zwiększono również kwotę przewidzianą na program – w 2009 r. do kwoty 104 000 tys. zł, zaś w 2010 r. do kwoty 103 350 tys. zł. Jednocześnie od 2010 r. obok uczniów pozostających w trudnej sytuacji materialnej do programu włączono również grupę uczniów, których rodziny ze względów ekonomicznych, rodzinnych lub społecznych mają trudności z nabyciem podręczników szkolnych.

Od 2010 r. w ramach „Wyprawki szkolnej” dofinansowanie do podręczników otrzymują również uczniowie:

- słabowidzący,
- niesłyszący,
- z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim,
- z niepełnosprawnościami sprzężonymi, w przypadku gdy jedną z niepełnosprawności jest niepełnosprawność wymieniona wyżej
- posiadający orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego, o którym mowa w art. 71b ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty.

W 2011 r. z programu korzystają uczniowie klas I–III szkoły podstawowej oraz III klasy gimnazjum na zasadach określonych powyżej oraz uczniowie z orzeczeniem o potrzebie kształcenia specjalnego. Na realizację programu wyodrębniono środki w wysokości 115 000 tys. zł, z których w maju br. uruchomiono 50% jako pierwszą transzę. Z powyższych wyjaśnień wynika jednoznacznie, że działania Ministerstwa Edukacji Narodowej od wielu lat nakierowane są na zwiększenie grupy odbiorców pomocy zarówno poprzez rozszerzanie grupy uczniów, którym przyznaje się pomoc, jak i poprzez zmniejszanie wymogów formalnych niezbędnych do otrzymania wsparcia. W ocenie MEN za niezwykle cenne należy uznać włączenie do programu uczniów niepełnosprawnych, którzy otrzymują pomoc bez względu na sytuację materialną rodziny. Dodatkowo uczniowie pozostający w trudnej sytuacji materialnej mogą korzystać z pomocy na cele edukacyjne w ramach stypendiów i zasiłków szkolnych.

Udzielanie uczniom świadczeń pomocy materialnej o charakterze socjalnym stanowi zadanie własne gminy, na realizację którego gmina otrzymuje dofinansowanie z budżetu państwa (art. 90r ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1997 r. o systemie oświaty, Dz. U. z 2004 r.

Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Ministerstwo Edukacji Narodowej, realizując pomoc materialną dla uczniów w formie stypendiów szkolnych i zasiłków szkolnych, opiera się na środkach rezerwy celowej budżetu państwa pn. „Dofinansowanie Narodowego Programu Stypendialnego”, która zwiększa środki na pomoc materialną realizowaną przez gminy. Uruchomienie omawianych środków związane jest z przyjęciem ustawy budżetowej na dany rok oraz z podziałem środków na poszczególne zadania wynikające z Narodowego Programu Stypendialnego. Z rezerwy celowej budżetu dofinansowano świadczenia pomocy materialnej o charakterze socjalnym dla uczniów w następujących formach:

— stypendium szkolne (art. 90d ustawy o systemie oświaty) może otrzymać uczeń, w którego rodzinie miesięczna wysokość dochodu na osobę nie przekracza kwoty 351 zł netto (na podstawie art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.), w szczególności gdy w rodzinie tej występuje: bezrobocie, niepełnosprawność, ciężka lub długotrwała choroba, wielodzietność, brak umiejętności wypełniania funkcji opiekuńczo-wychowawczych, alkoholizm lub narkomania, a także gdy rodzina jest niepełna lub wystąpiło zdarzenie losowe. Zgodnie z ustawą o systemie oświaty stypendium szkolne wynosi miesięcznie od 80% do 200% kwoty, o której mowa w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.), od 1 listopada 2009 r. (na podstawie § 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2009 r. w sprawie wysokości dochodu rodziny albo dochodu osoby uczącej się stanowiących podstawę ubiegania się o zasiłek rodzinny oraz wysokości świadczeń rodzinnych, Dz. U. Nr 129, poz. 1058) od 72,80 zł do 182 zł miesięcznie. Wysokość przyznanego stypendium szkolnego zależy odpowiednio od decyzji wójta, burmistrza lub prezydenta miasta,

— zasiłek szkolny (art. 90e ustawy o systemie oświaty) może otrzymać uczeń znajdujący się przejściowo w trudnej sytuacji materialnej z powodu zdarzenia losowego, raz lub kilka razy w roku, niezależnie od otrzymywanego stypendium szkolnego. Przyznanie zasiłku szkolnego nie jest uzależnione od spełniania kryterium dochodowego. Wysokość zasiłku szkolnego nie może przekroczyć jednorazowo kwoty stanowiącej pięciokrotność kwoty, o której mowa w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, od 1 listopada 2009 r. (jw.) od 91 zł do 455 zł. Wysokość przyznanego zasiłku szkolnego zależy odpowiednio od decyzji wójta, burmistrza lub prezydenta miasta.

Zgodnie z art. 90r ustawy o systemie oświaty minister właściwy do spraw finansów publicznych, na wniosek ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania, przekazuje do wojewodów środki na wypłatę stypendiów i zasiłków szkolnych. Wojewodowie następnie zwiększają budżety poszczególnych gmin. Kwota dotacji dla gmin na dofinansowanie wypłaty stypendiów i zasiłków szkolnych jest dzielona na podstawie algorytmu zawartego w rozporządzeniu mini-

stra edukacji narodowej i sportu z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie terminów przekazywania dotacji celowej gminom na dofinansowanie świadczeń pomocy materialnej o charakterze socjalnym oraz sposobu ustalania wysokości tej dotacji (Dz. U. Nr 36, poz. 319). Algorytm zawiera następujące zmienne:

- liczba osób zameldowanych na terenie gminy,
- liczba dzieci w wieku 6–18 lat,
- liczba osób, którym przyznawano zasiłki okresowe,
- wskaźnik dochodów podatkowych na jednego mieszkańca w gminie.

Tak skonstruowany algorytm daje możliwość podziału środków pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego w sposób najbardziej optymalny, uwzględniający potrzeby i warunki społeczno-ekonomiczne mieszkańców gmin. Na wypłatę stypendiów i zasiłków szkolnych od stycznia do czerwca 2011 r. uruchomiono środki w wysokości 235 515 tys. zł, jednocześnie na wypłatę pomocy od września do grudnia 2011 r. uruchomiona zostanie kwota ok. 140 000 tys. zł. Dodatkowo pragnę podkreślić, że Ministerstwo Edukacji Narodowej wystąpi o uruchomienie dodatkowej pomocy dla uczniów poszkodowanych w wyniku klęsk żywiołowych. Przewiduje się, że z pomocy w formie jednorazowego zasiłku losowego w wysokości 1000 zł skorzysta ok. 7000 uczniów. W 2010 r. z podobnej formy pomocy skorzystało ponad 28 000 uczniów.

Biorąc pod uwagę powyższe informacje, pozwolę sobie nie zgodzić się z opinią pana posła na temat oceny pomocy edukacyjnej udzielanej rodzinom. W kolejnych latach na różnorodne formy wsparcia edukacyjnego uczniów pochodzących z rodzin o niskich dochodach uruchamianych jest przez resort oświaty ok. 500 000 tys. zł. Jednocześnie trudno jest dokonać porównania akcji „Zeszyt dla ucznia”, obejmującej lokalne środowisko Gdańska i okolic, w ramach której w 2011 r. udzielono pomocy 910 uczniom z systemowymi działaniami państwa, w ramach których pomoc w kolejnych latach otrzymuje ok. 600 tys. uczniów w formie stypendiów szkolnych, ok. 25 tys. uczniów w formie zasiłków szkolnych oraz ok. 500 tys. uczniów, którzy mogą skorzystać z dofinansowania do podręczników szkolnych. Pomoc materialna udzielana uczniom na podstawie ustawy o systemie oświaty stanowi element szerszej pomocy udzielanej uczniom przez państwo. Składają się na nią m.in. wypłacane na podstawie ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.):

- dodatek do zasiłku rodzinnego w wysokości 100 zł, przyznawany z tytułu rozpoczęcia roku szkolnego i wypłacany przez ośrodek pomocy społecznej,
- dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu podjęcia przez dziecko nauki w szkole poza miejscem zamieszkania, przysługujący matce lub ojcu dziecka, opiekunowi prawnemu albo opiekunowi faktycznemu dziecka lub osobie uczącej się: a) w związku z zamieszkiwaniem w miejscowości, w której znajduje się siedziba szkoły ponadgimnazjalnej lub szkoły arty-

stycznej, w której realizowany jest obowiązek szkolny i obowiązek nauki, a także szkoły podstawowej lub gimnazjum w przypadku dziecka lub osoby uczącej się, legitymującej się orzeczeniem o niepełnosprawności lub o stopniu niepełnosprawności – w wysokości 90 zł miesięcznie na dziecko, albo b) w związku z dojazdem z miejsca zamieszkania do miejscowości, w której znajduje się siedziba szkoły, w przypadku dojazdu do szkoły ponadgimnazjalnej, a także szkoły artystycznej, w której realizowany jest obowiązek szkolny i obowiązek nauki w zakresie odpowiadającym nauce w szkole ponadgimnazjalnej – w wysokości 50 zł miesięcznie na dziecko.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, mam nadzieję, że w sposób szczegółowy przedstawiono system wsparcia uczniów oraz mechanizmy nim rządzące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 13 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację poseł Joanny Fabisiak**

**w sprawie umożliwienia pełnej realizacji misji
Zamku Królewskiego w Warszawie (24283)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację (SPS-023-24283/11) pani Joanny Fabisiak, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie odmowy umożliwienia pełnej realizacji misji Zamku Królewskiego w Warszawie uprzejmie proszę o zapoznanie się z poniższymi informacjami.

Chciałbym zapewnić panią posel, że Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, doceniając znaczenie Zamku Królewskiego w Warszawie zarówno jako bezcennego świadka historii i państwowości polskiej, jak i najbardziej dostojnego miejsca dla różnego rodzaju przedsięwzięć o charakterze reprezentacyjnym, na bieżąco monitoruje potrzeby finansowe tej instytucji kultury. Troska o Zamek Królewski znajduje swoje odbicie także w wysokości dotacji ministerstwa na działalność bieżącą zamku, która w ciągu trzech ostatnich lat wzrosła z 21 987 000 do 28 173 130 zł w obecnym roku. Należy także zauważyć, że zamek pod koniec ubiegłego roku podpisał umowę w ramach 11 priorytetu Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, dzięki której pozyskane środki europejskie w wysokości 11 932 613 zł zostaną przeznaczone na remont wschodniej elewacji zamku.

W 2010 r. Zamek Królewski w Warszawie otworzył odnowione dzięki środkom publicznym Arkady Kubie-

kiego. Prace związane z rewitalizacją obiektu pochłonięły w latach 2008 i 2009 kwotę rzędu ok. 30 mln zł. Od momentu otwarcia Arkad Kubickiego zauważalnie wzrosły przychody własne Zamku Królewskiego, w części obejmującej sprzedaż usług. W Arkadach Kubickiego bowiem, oprócz imprez o charakterze rządowym, odbywają się także imprezy komercyjne, za które zamek pobiera stosowne opłaty. I tak w roku 2010 przychody z usług wzrosły o 2 020 000 zł w stosunku do roku 2009, natomiast do połowy 2011 r. osiągnięto przychód sięgający wysokości prawie całego przychodu z roku 2009 w części usługowej.

Odnosząc się zatem do pytania zawartego w interpelacji pani poseł Joanny Fabisiak, uprzejmie informuję, że komercyjne udostępnianie Arkad Kubickiego przynosi dochody w pełni pokrywające koszty utrzymania tego obiektu.

Ponadto pragnę dodać, że z uwagi na reprezentacyjny charakter Zamku Królewskiego w Warszawie, w związku z działaniami przygotowującymi obiekt do wydarzeń mających odbyć się tam w ramach przewodnictwa Polski w Unii Europejskiej, została uruchomiona dla tej instytucji rezerwa celowa w wysokości 6 790 000 zł.

Mam nadzieję, że pani poseł uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 26 września 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację poseł Beaty Kempy
oraz grupy posłów**

**w sprawie prywatyzacji PKS z siedzibą
w Busku-Zdroju, Jędrzejowie, Końskich,
Ostrowcu Świętokrzyskim (24284)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Beaty Kempy oraz grupy posłów w sprawie prywatyzacji PKS w Busku-Zdroju SA, PKS w Jędrzejowie SA, PKS w Końskich SA i PKS w Ostrowcu Świętokrzyskim (znak: SPS-023-24284/11) przedstawiam następujące informacje.

Ad 1. Prywatyzacja PKS w Busku-Zdroju SA, PKS w Jędrzejowie SA, PKS w Końskich SA i PKS w Ostrowcu Świętokrzyskim prowadzona była w trybie określonym w art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, ze zm.), tj. w trybie negocjacji podjętych na podstawie publicznego zaproszenia. Publikacja zaproszenia do negocjacji

w sprawie nabycia akcji miała miejsce w dniu 14 kwietnia 2011 r., termin składania pisemnych odpowiedzi na publicznie ogłoszone zaproszenie do negocjacji upłynął w dniu 18 maja 2011 r. W wyznaczonym terminie w Ministerstwie Skarbu Państwa złożono następujące propozycje wstępne:

— FHU „Rafmal” Rafał Orlikowski z siedzibą we Włoszczowej – oferta dotyczyła wyłącznie PKS w Jędrzejowie SA,

— Retail Provider Wrocław sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie – oferta dotyczyła 4 ww. spółek.

Do przeprowadzenia ograniczonego badania spółek dopuszczeni zostali obydwaj potencjalni inwestorzy. Termin składania wiążących propozycji warunków umowy ustalony został na dzień 1 sierpnia 2011 r. W powyższym terminie nie została złożona żadna wiążąca oferta nabycia akcji. W związku z powyższym w odniesieniu do PKS w Busku-Zdroju SA i PKS w Ostrowcu Świętokrzyskim SA podjęta została decyzja o wstrzymaniu procesu prywatyzacji do czasu realizacji programów restrukturyzacji ww. spółek.

W oparciu o przygotowany „Program restrukturyzacyjny PKS w Busku-Zdroju SA na lata 2009–2011” złożony został wniosek do Ministerstwa Skarbu Państwa o udzielenie pomocy publicznej, w formie dekapitalizowania spółki, w wysokości 3 000 000,00 zł z Funduszu Restrukturyzacji Przedsiębiorców. Wniosek, po uzyskaniu akceptacji w MSP i UOKiK, przesłany został do Komisji Europejskiej celem notyfikacji. W dniu 13 lipca 2011 r. Komisja Europejska podjęła pozytywną decyzję dotyczącą pomocy państwa na restrukturyzację na rzecz PKS w Busku-Zdroju SA. W dniu 19 września 2011 r. pomiędzy ministrem skarbu państwa a spółką została zawarta umowa o przekazaniu środków finansowych z tytułu udzielenia pomocy publicznej na restrukturyzację dla spółki. Spółka PKS w Ostrowcu Świętokrzyskim SA realizuje plan restrukturyzacji na lata 2010–2012 wraz z prognozą rezultatów ekonomicznych na lata 2010–2015, który zakłada przywrócenie stabilnej kondycji ekonomiczno-finansowej spółki oraz zdolności do długookresowego konkurowania na rynku przewozów. Wdrożenie planu założono na koniec 2012 r. Spółka ubiega się o pomoc publiczną w formie dotacji w kwocie 5 200 000,00 zł. Wniosek spółki po uzyskaniu akceptacji MSP oraz UOKiK oczekuje na notyfikację w Komisji Europejskiej.

Odnosnie do spółek PKS w Końskich SA oraz PKS w Jędrzejowie SA obecnie w Ministerstwie Skarbu Państwa analizowana jest sytuacja ekonomiczno-finansowa przedmiotowych spółek oraz możliwość ich dalszego funkcjonowania. Wymienione wyżej podmioty znajdują się w bardzo trudnej sytuacji ekonomiczno-finansowej, wdrażane przez zarządy spółek plany restrukturyzacji nie przynoszą oczekiwanych efektów, brak jest również zainteresowania ze strony potencjalnych inwestorów ich prywatyzacją. Prowadzonej przez spółki działalności towarzyszy ryzyko zgłoszenia przez wierzycieli wniosku o ogłoszenie upadłości. Spółki od dłuższego czasu ge-

nerują stratę na podstawowej działalności. Wskaźniki rentowności sprzedaży i majątku są ujemne, natomiast wskaźniki płynności kształtują się istotnie poniżej wartości standardowo uznawanych za optymalne, co wskazuje, że spółki mają duże problemy z regulacją zobowiązań. Spółki nie posiadają zdolności kredytowej i możliwości pozyskiwania środków finansowych ze źródeł zewnętrznych, a zobowiązania są pokrywane ze środków wypracowywanych w ramach własnej działalności, której finansowanie napotyka także na duże problemy. Zadłużenie wobec budżetu praktycznie eliminuje przedmiotowe spółki z możliwości uczestniczenia w przetargach publicznych związanych z dowozem dzieci do szkół.

Ad 2. Fakt publikacji w jednym ogłoszeniu zaproszenia do negocjacji w sprawie nabycia akcji czterech przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z terenu województwa świętokrzyskiego nie determinował przeprowadzenia procesu prywatyzacji łącznie dla wszystkich czterech spółek, a tym samym nie oznaczał sprzedaży spółek „w pakiecie”, bez względu na ich sytuację ekonomiczno-finansową. Proces prywatyzacji prowadzony był dla każdej ze spółek osobno, w związku z czym potencjalni inwestorzy składali oferty nabycia akcji osobno dla każdej z nich.

Ad 3. Organizacje związkowe działające w spółkach były informowane o rozpoczęciu procesów prywatyzacji oraz o poszczególnych ich etapach. Zarówno ustawa o komercjalizacji i prywatyzacji, jak i akty wykonawcze do tej ustawy nie nakładają na ministra skarbu państwa obowiązku konsultacji procesów prywatyzacji z załogą firm. Natomiast Ministerstwo Skarbu Państwa planowało umożliwienie potencjalnym inwestorom zainteresowanym prywatyzacją PKS-ów z terenu województwa świętokrzyskiego przeprowadzenia z reprezentantami pracowników negocjacji tzw. pakietu socjalnego, jednakże do negocjacji pakietów socjalnych nie doszło, gdyż nie została złożona żadna wiążąca oferta nabycia akcji.

Ad 4. i 6. Oszacowania wartości spółek sporządzone zostały na zlecenie MSP przez konsorcjum firm Kantor Doradcy w Zarządzaniu sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie oraz Kantor Management Consultants SA z siedzibą w Atenach następującymi metodami: metodą skorygowanych aktywów netto i metodą likwidacyjną. Wyceny sporządzone zostały jako dokumenty oznaczone klauzulą „zastrzeżone” w rozumieniu ustawy o ochronie informacji niejawnych. Mając na uwadze, iż w odniesieniu do czterech PKS-ów województwa świętokrzyskiego podjęta została decyzja o wstrzymaniu procesu prywatyzacji, podjęcie kolejnej próby prywatyzacji będzie pociągało za sobą konieczność aktualizacji wycen tych spółek.

Ad 5. W dyspozycji ministra skarbu państwa znajdują się środki finansowe gromadzone w Funduszu Restrukturyzacji Przedsiębiorców, z którego udzielana jest pomoc publiczna na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorców. Udzielenie pomocy uwarunkowane jest akceptacją Komisji Europejskiej dla programu restrukturyzacji opracowanego przez daną

spółkę. W dniu 1 lipca 2010 r. minister skarbu państwa ogłosił w dziennikach „Rzeczpospolita” i „Gazeta Wyborcza” oraz na stronie internetowej Ministerstwa Skarbu Państwa rozpoczęcie kolejnej procedury składania wniosków przez przedsiębiorców o udzielenie pomocy publicznej na ratowanie lub restrukturyzację. Jednocześnie do wszystkich przedsiębiorstw komunikacji samochodowej skierowana została pisemna informacja na temat możliwości aplikacji o środki z funduszu.

Ad 7. Należy podkreślić, że każdy proces prywatyzacji jest obciążony ryzykiem niepowodzenia z powodu np. braku inwestorów zainteresowanych kupnem danej spółki. W tym kontekście jak najbardziej zasadna wydaje się inicjatywa ministra skarbu państwa zmierzająca do przygotowania przez przedsiębiorstwa komunikacji samochodowej programów restrukturyzacji, na podstawie których mogą one otrzymać pomoc publiczną. Taka sytuacja ma chociażby miejsce w przypadku spółki PKS w Busku-Zdroju SA. Poza tym należy wskazać, że programy restrukturyzacji, nawet uwzględniając możliwość nieotrzymania pomocy publicznej przez daną spółkę, stanowią dobrą podstawę do wdrażania w danym podmiocie działań o charakterze restrukturyzacyjnym i naprawczym.

Ad 8. W celu zobrazowania zmieniającej się na przestrzeni czasu sytuacji ekonomiczno-finansowej poszczególnych spółek analizy wszystkich 4 podmiotów zawierały dane ekonomiczno-finansowe od roku 2007 do połowy roku 2010 (w przypadku memorandumów informacyjnych do października 2010 r.).

Ad 9. Przede wszystkim należy podkreślić, że wobec żadnego z wymienionych w interpelacji czterech przedsiębiorstw komunikacji samochodowej nie został złożony wniosek o komunalizację na podstawie przepisów art. 4b ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, mimo kilkukrotnych akcji informacyjnych ze strony MSP adresowanych do jednostek samorządu terytorialnego. Zgodnie z przepisami regulującymi kwestię komunalizacji minister właściwy do spraw Skarbu Państwa, na wniosek organu wykonawczego jednostki samorządu terytorialnego, na obszarze której znajduje się siedziba spółki, w której Skarb Państwa posiada akcje, lub na wniosek organu wykonawczego związku jednostek samorządu terytorialnego, na obszarze którego mieści się siedziba spółki, może zbyć nieodpłatnie część lub wszystkie posiadane przez Skarb Państwa akcje tej spółki na rzecz tej jednostki samorządu terytorialnego lub związku jednostek samorządu terytorialnego, o ile zostały spełnione łącznie następujące warunki:

1) przedmiot działalności spółki jest związany z realizacją zadań własnych tej jednostki samorządu terytorialnego lub związku jednostek samorządu terytorialnego,

2) spółka wykonuje działalność gospodarczą na obszarze składającej wniosek jednostki samorządu terytorialnego lub związku jednostek samorządu terytorialnego,

3) spółka nie jest wpisana na listę spółek o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa lub inne listy spółek o znaczeniu państwowym, tworzone na podstawie przepisów odrębnych.

Jednocześnie pragnę poinformować, że w obecnym stanie prawnym nie jest możliwa komunalizacja niektórych składników majątku trwałego spółki z udziałem Skarbu Państwa w trybie ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji. Ponadto zgodnie z art. 50 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa na wniosek zarządu województwa może nastąpić przekazanie województwu mienia Skarbu Państwa oraz mienia Skarbu Państwa będącego we władaniu państwowych osób prawnych, służącego wykonywaniu zadań gospodarczych przekraczających zakres użyteczności publicznej, jeżeli mienie to służyć ma realizacji strategii rozwoju województwa i regionalnych programów operacyjnych, z wyłączeniem mienia przeznaczonego na zaspokojenie roszczeń reprivatyzacyjnych oraz realizację programu powszechnego uwłaszczenia. Spółki PKS w Busku-Zdroju SA oraz PKS w Ostrowcu Świętokrzyskim SA uzyskały już zgody na sprzedaż zbędnego majątku trwałego ujętego w planach restrukturyzacji.

Ad 10. Pismami z dnia 8 sierpnia 2011 r. zarządy i związki zawodowe działające w przedmiotowych spółkach poinformowane zostały o wstrzymaniu procesu prywatyzacji. Dalsze informacje zostaną przesłane niezwłocznie po podjęciu decyzji odnośnie do przyszłości ww. spółek.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie dofinansowania realizacji II etapu
projektu „Rozbudowa Mauzoleum Martyrologii
Wsi Polskich w Michniowie gm. Suchedniów”
(24285)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Marii Zuby, nr SPS-023-24285/11, z dnia 6 września br. w sprawie dofinansowania realizacji II etapu projektu „Rozbudowa Mauzoleum Martyrologii Wsi Polskich w Michniowie” uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Pragnę zapewnić, że popieram realizację przedmiotowego projektu, będącego inwestycją upamięt-

nijącą tragiczne wydarzenia z okresu II wojny światowej, jakie dotknęły polską wieś.

Projekt pn. „Rozbudowa infrastruktury Muzeum Wsi Kieleckiej – Muzeum Martyrologii Wsi Polskich w Michniowie” został złożony i poddany ocenie formalnej i merytorycznej w konkursie przeprowadzonym w ramach XI priorytetu: Kultura i dziedzictwo kulturowe Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ) w II połowie 2008 r. Z uwagi na przyjęte przez Komitet Monitorujący PO IiŚ kryteria oceny projektów (w tym o charakterze techniczno-finansowym) inwestycja otrzymała 40 punktów i została sklasyfikowana na 20. miejscu listy rezerwowej w konkursie. Tym samym ze względu na brak wystarczającej wysokości alokacji środków UE prosba o udzielenie wsparcia finansowego dla projektu ze środków XI priorytetu PO IiŚ nie jest w tym momencie możliwa do zrealizowania.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego wzorem 2010 r., kiedy została przekazana dotacja w kwocie 1 500 000 zł na I etap prac, będzie się starać uczestniczyć we współfinansowaniu ww. inwestycji w kolejnych latach w ramach posiadanych przez ministerstwo środków finansowych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Piotra Babinetza
i Adama Śniezka**

**w sprawie braku środków na zasiłki stałe
i okresowe z pomocy społecznej
oraz przenoszenia przez rząd
nowych świadczeń na gminy (24286)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłów Piotra Babinetza i Adama Śniezka w sprawie braku środków na zasiłki stałe i okresowe z pomocy społecznej oraz przenoszenia przez rząd nowych świadczeń na gminy, uprzejmie wyjaśniam.

W Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej z wielką uwagą obserwowane są warunki życia ludności, a zmiany na rynku cen towarów i usług corocznie poddawane są profesjonalnej analizie dokonywanej przez wybitnych krajowych specjalistów zatrudnionych w Instytucie Pracy i Spraw Socjalnych (IPiSS).

IPiSS kilka razy w roku przedkłada ministerstwu pracy raport dotyczący wartości koszyków minimum socjalnego oraz minimum egzystencji w układzie przestrzennym, które w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej są przedmiotem głębokich analiz. W roku, w którym ma nastąpić weryfikacja progów dochodowych, IPiSS przeprowadza badanie ekspercko-empiryczne, weryfikacja wartości koszyków progów interwencji socjalnej. W oparciu o to badanie z najwyższą możliwą starannością planuje się i podejmuje działania zmierzające do jak najbardziej adekwatnego do kosztów utrzymania – weryfikowania kryteriów dochodowych. Tymczasem aby w ramach istniejących środków finansowych zapewnić osobom najbardziej potrzebującym przynajmniej minimalne poczucie bezpieczeństwa socjalnego, rząd nie tylko pozostaje w sytuacji konieczności podejmowania niezwykle trudnych decyzji w ramach konkurencyjnych celów z zakresu nieskładkowego zabezpieczenia społecznego, ale na dodatek musi brać pod uwagę wszelkie ryzyka wynikające z trwającego ogólnoswiatowego kryzysu finansowego oraz gwałtowny wzrost spełnienia się ryzyk socjalnych na skutek dotkliwych zdarzeń losowych latem ubiegłego i obecnego roku w Polsce, spowodowanych wyjątkowymi zaburzeniami pogodowymi.

Ze względu na przedstawione powyżej powody nie przewiduje się dodatkowych form wsparcia. Istnieją jednak w ustawie o pomocy społecznej rozwiązania prawne, których zastosowanie ma na celu przeciwdziałanie negatywnym skutkom niedostatku, gdy w szczególności uzasadnionych przypadkach, nieuwzględnionych w literze ustawy, osoba lub rodzina posiada dochody przekraczające ustawowe kryteria uprawniające do ubiegania się o świadczenia pomocy społecznej. Zasadą ogólną jest przyznawanie świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej w uzależnieniu od kryterium dochodowego dla osoby samotnie gospodarującej, które obecnie wynosi 477 zł, i kryterium dochodowego dla osoby w rodzinie wynoszące 351 zł. Wówczas, zgodnie z ustawą o pomocy społecznej osobom i rodzinom udzielana jest pomoc z przyczyn określonych ustawowo, a w szczególności, z powodu ubóstwa, bezrobocia, niepełnosprawności czy długotrwałej lub ciężkiej choroby. Osoby będące w tak trudnej sytuacji mogą występować do ośrodków pomocy społecznej w gminach właściwych ze względu na miejsce zamieszkania o przyznanie świadczeń w różnych formach finansowych i pozafinansowych. Jednakże w przypadku przekroczenia kryteriów dochodowych w uzasadnionych przypadkach może być przyznany specjalny zasiłek celowy w wysokości nieprzekraczającej kryterium dochodowego osoby lub rodziny, który nie podlega zwrotowi. Może też być przyznany zasiłek okresowy, zasiłek celowy lub pomoc rzeczowa, pod warunkiem zwrotu części lub całości kwoty zasiłku lub wydatków na pomoc rzeczową (art. 41 ustawy o pomocy społecznej). Niezwykle ważnym instrumentem jest także zapis art. 8 ust. 2, który mówi, iż rada gminy, w drodze

uchwały, może podwyższyć kwoty, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, uprawniające do zasiłków okresowego i celowego. Innymi również ważnymi instrumentami są świadczenia przyznawane bez względu na dochód zainteresowanych, takie jak praca socjalna, poradnictwo specjalistyczne (w szczególności prawne, psychologiczne, rodzinne), interwencja kryzysowa.

Dodatkowym wsparciem dla osób znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej jest także pomoc realizowana w ramach programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”, który został wprowadzony ustawą z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (Dz. U. z 2006 r. Nr 267, poz. 2259, z późn. zm.). W ramach programu pomocą w zakresie dożywiania objęte są: dzieci do 7. roku życia, uczniowie do czasu ukończenia szkoły ponadgimnazjalnej, a także osoby i rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji z różnych powodów (np. ubóstwa, sieroctwa, bezdomności, bezrobocia, długotrwałej lub ciężkiej choroby, przemocy w rodzinie, wielodzietności, bezradności w sprawach opiekuńczo-wychowawczych i prowadzenia gospodarstwa domowego, zwłaszcza w rodzinach niepełnych lub wielodzietnych, zdarzenia losowego, sytuacji kryzysowej), w szczególności osoby samotne, w podeszłym wieku, chore lub niepełnosprawne – w oparciu o przyjęte w ustawie kryteria dochodowe – do 150% kryterium dochodowego określonego w art. 8 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o pomocy społecznej, czyli dla osoby samotnie gospodarującej – 715,50 zł, natomiast dla osoby w rodzinie – 526,50 zł. W ramach realizacji programu przewidziane są następujące formy pomocy: posiłek, ze szczególnym uwzględnieniem posiłku gorącego, zasiłek celowy na zakup posiłku lub żywności, świadczenie rzeczowe w postaci produktów żywnościowych. W ramach programu organizowany jest również dowóz posiłków. Rada gminy, również w tym przypadku, może podnieść kryteria dochodowe uprawniające do korzystania z tej formy pomocy, a także określić poziom dochodu uprawniający do ponoszenia częściowej odpłatności za tą pomoc. Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że nie planuje się nowelizacji ustawy z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”, w tym art. 5 ustalającego kryterium dochodowego uprawniającego do bezpłatnej pomocy w formie posiłku. Pragnę zapewnić, że w sytuacji ewentualnego zagrożenia prawidłowej realizacji programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”, rząd podejmie stosowne działania przeciwdziałające takiej sytuacji, jednakże wg dotychczasowej informacji z realizacji programu wieloletniego nie ma zagrożenia jego realizacji w roku bieżącym.

Pamiętając, że osoby i rodziny, z przyczyn od nich niezależnych, mogą mieć trudności w zapewnieniu sobie możliwości godziwego życia, nawet gdy ich dochód przekracza wysokości progów dochodowych, minister właściwy ds. zabezpieczenia społecznego od paru lat poprzez własne inicjatywy programowe stara się udzielać nie tyl-

ko wsparcia finansowego samorządom gmin i organizacjom pozarządowym, jak również inicjować i pobudzać podejmowanie takich przedsięwzięć, które wynikają z ustawowych zadań przypisanych samorządowi gminnemu i powiatowemu. Koresponduje to z art. 3 ust. 2, zgodnie z którym zadaniem pomocy społecznej jest także zapobieganie wystąpienia sytuacji z obszaru ryzyka socjalnego przez podejmowanie działań zmierzających do życiowego usamodzielnienia najbardziej zagrożonych niedostatkiem osób i rodzin oraz ich integracji ze środowiskiem. Umożliwia to ministrowi właściwemu do spraw zabezpieczenia społecznego, w oparciu o obowiązujące przepisy oraz konstytucyjną zasadę pomocniczości państwa (działając w oparciu o art. 23, ust. 1 pkt 7 ustawy o pomocy społecznej), opracowywać i finansować programy osłonowe, a także (na podstawie art. 23 ust. 7a) wspierać finansowo te programy w określonym przez niego obszarze pomocy społecznej. Oto przykłady takich programów, które realizowane są przez ministra pracy i polityki społecznej:

- program ministra pracy i polityki społecznej pt.: „Powrót osób bezdomnych do społeczności”, ukierunkowany na wspieranie działalności organizacji III sektora w obszarze pomocy osobom bezdomnym i zagrożonym bezdomnością;

- program ministra pracy i polityki społecznej pt.: „Aktywne formy przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu”, ukierunkowany na wspieranie inicjatyw samorządów gminnych i organizacji pozarządowych w obszarze lokalnych programów aktywności osób zagrożonych wykluczeniem społecznym;

- program ministra pracy i polityki społecznej pt.: „Oparcie społeczne dla osób z zaburzeniami psychicznymi”, ukierunkowany na wsparcie realizacji najlepszych projektów tworzących lokalną sieć specjalistycznej pomocy dla wskazanej grupy osób.

Sądzę, iż warto też zauważyć rozwiązania formalne, które już wchodzą w życie, a których zastosowanie powinno przyczynić się do poprawy życia także osób otrzymujących zasiłki stałe. Licznie zgłaszane uwagi wielu środowisk, szczególnie pracowników ośrodków wsparcia dla osób psychicznie chorych, dotyczące zbyt krótkiego okresu (1 miesiąca z przedłużeniem do 3 miesięcy) realizacji zaplanowanego postępowania wspierająco-aktywizującego osoby z takimi schorzeniami, wskazywały na konieczność wydłużenia okresu takiego pobytu, również z uwagi na ograniczony dostęp do domów pomocy społecznej i mieszkań chronionych. Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom specjalistów pracujących z osobami psychicznie chorymi, wydłużony został okres korzystania z miejsca całodobowego w takiej jednostce do 3 miesięcy, a w uzasadnionych przypadkach nawet do 6 miesięcy, jednak okres pobytu w ciągu roku nie może być dłuższy niż 8 miesięcy (aby zapobiec jednocześnie przebywaniu w placówce w sposób ciągły – całorocznemu lub nawet kilkuletniemu). Umożliwiono prowadzenie rodzinnego domu pomocy społecznej przeznaczonego dla osób niepełnosprawnych, w szczególności osobom z niepełnosprawnością inte-

lektualną. Obecnie osoba/rodzina, opiekując się swoim niepełnosprawnym członkiem rodziny może opiekować się także innymi osobami niepełnosprawnymi i otrzymywać na ten cel środki z budżetu samorządu. Jest to z pewnością rozwiązanie korzystne dla wszystkich: dla samorządu tańsze niż skierowanie osoby do domu pomocy społecznej, dla osoby – pobyt w warunkach zbliżonych do rodzinnych, dla osoby sprawującej opiekę – możliwość prowadzenia działalności gospodarczej (źródło dochodu) z jednoczesną możliwością sprawowania opieki nad swoim członkiem rodziny.

Trwają prace nad przepisami w zakresie mieszkań chronionych, tak aby podmioty mogące prowadzić mieszkania chronione były zainteresowane rozwijaniem i utrzymywaniem tej formy pomocy społecznej. Konieczne jest określenie w drodze rozporządzenia rodzaju i zakresu wsparcia świadczonego w mieszkaniach chronionych oraz warunków kierowania i pobytu. Mieszkania chronione stanowią szczególnie atrakcyjną formę pomocy dla osób, które wymagają częściowego wsparcia, dzięki temu, że łączą pobyt w samodzielnym (własnym) mieszkaniu z pobylem w placówce opiekuńczo rehabilitacyjno- leczniczej, przy stosunkowo niewielkich kosztach dla mieszkańca. Osoba przebywająca w mieszkaniu chronionym z jednej strony uczy się samodzielności w naturalnych warunkach społecznych, a z drugiej otrzymuje niezbędne wsparcie, które umożliwia jej codzienne funkcjonowanie i zapewnia poczucie bezpieczeństwa.

Ponadto z dniem 1 stycznia 2015 r. ośrodek pomocy społecznej ma zatrudniać pracowników socjalnych proporcjonalnie do liczby ludności gminy w stosunku jeden pracownik socjalny zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na 2000 mieszkańców lub proporcjonalnie do liczby rodzin i osób samotnie gospodarujących, objętych pracą socjalną w stosunku jeden pracownik socjalny zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na nie więcej niż 50 rodzin i osób samotnie gospodarujących.

Podjęta została również próba oddzielenia pracy administracyjnej ośrodka pomocy społecznej od zadań, do których został on powołany tj. wykonywania profesjonalnej pracy socjalnej. Ma to umożliwić wprowadzenie możliwości tworzenia zespołów realizujących zadania w zakresie pracy socjalnej i integracji społecznej. W skład zespołu może wchodzić co najmniej trzech pracowników socjalnych, przy czym istnieje możliwość zatrudniania w zespołach innych specjalistów pracujących na rzecz poprawy sytuacji osób i rodzin.

Jednakże w obecnych warunkach formalno-prawnych najważniejszą rolę w walce z biedą odgrywają samorządy lokalne. Mając najbliższy kontakt ze społecznością lokalną, mogą efektywniej prowadzić między innymi jednostki organizacyjne pomocy społecznej, gdzie w oparciu o najbardziej aktualną wiedzę o kondycji swoich społeczności umożliwiają skorzystanie z nieskładkowego zabezpieczenia społecznego. Istotnej i nieocenionej pomocy udzielają również organizacje pozarządowe, (np. Caritas Polska, która prowadzi zbiórki pieniędzy dla ubogich i jałłodajnie,

czy PKPS, który prowadzi magazyny rzeczy przeznaczonych dla najbardziej potrzebujących), Kościół katolicki, inne kościoły i związki wyznaniowe oraz osoby fizyczne i prawne. Pomimo to przewyższanie skutków biedy jest naprawdę trudne, gdyż instytucje odpowiedzialne za pomoc społeczną zazwyczaj nie dysponują wystarczającymi funduszami na ten cel. Zmusza to czasem do ograniczania pomocy do sytuacji najbardziej drastycznych. Pomoc jednak nie ustaje i podejmowane są, na miarę możliwości, wszelkie działania, aby bieda w Polsce nie stała się wielkim społecznym problemem, pomimo ogólnoświatowego kryzysu finansowego, pomimo konieczności podejmowania wielu konkurencyjnych decyzji w zakresie polityki społecznej, pomimo zmagania z narastającym rozwarstwieniem społecznym po roku 1989 oraz pomimo skutków zmian ustrojowych związanych z przejściem do gospodarki społeczno-rynkowej.

Wyjaśniam także, że w myśl postanowień art. 147 ust. 7 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r., Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.), gminy otrzymują dotacje celowe na pokrycie wydatków na zasiłki okresowe w części nie niższej niż 50% różnicy między kryterium dochodowym osoby samotnie gospodarującej a dochodem tej osoby lub kryterium dochodowym rodziny a dochodem tej rodziny. Mając na względzie pełne zabezpieczenie potrzeb w zakresie wypłat przedmiotowych świadczeń, w skali ubiegłego roku wielokrotnej weryfikacji poddawano informacje ośrodków pomocy społecznej dotyczące wysokości środków niezbędnych do zagwarantowania wypłat zasiłków osobom uprawnionym. Rzetelna i wnikliwa analiza potrzeb w terenie prowadzona przez pracowników socjalnych zatrudnionych w poszczególnych jednostkach oraz faktyczne dane wynikające z dokumentacji, stanowiły podstawę do wnioskowania przez wojewodę podkarpackiego o uruchomienie środków z rezerw celowych budżetu państwa celem zabezpieczenia wypłat świadczeń z pomocy społecznej. Będąc w dyspozycji wojewody podkarpackiego środki pieniężne odpowiadały zapotrzebowaniu zgłaszanemu cyklicznie przez poszczególne ośrodki pomocy społecznej i pozwoliły na pełne zabezpieczenie potrzeb gmin w zakresie wypłat zasiłków okresowych w części gwarantowanej z budżetu państwa w 2010 r. Należy ponadto podkreślić, iż nie odnotowano żadnych przypadków skarg ze strony potencjalnych świadczeniobiorców w kwestii odmowy przyznania zasiłku okresowego z powodu braku środków. W świetle powyższego należy uznać, iż postawione w interpelacji pytanie o środki na zasiłki okresowe w województwie podkarpackim nie odzwierciedla stanu faktycznego w zakresie sytuacji finansowej budżetu wojewody podkarpackiego w części dotyczącej dofinansowania wypłat zasiłków okresowych.

Potwierdza to także stanowisko Ministerstwa Finansów (MF), w którym – podsekretarz stanu Hanna Majszczyk z upoważnienia ministra finansów – na ten temat wypowiedziała się bardzo stanowczo: „Nie znajduję uzasadnienia do twierdzenia, że w woje-

wództwie podkarpackim w 2010 r. zabrakło środków na wypłaty zasiłków okresowych”. Dalej twierdzi się, że w ustawie budżetowej na rok 2010 w budżecie województwa podkarpackiego w dziale 852: Pomoc społeczna w rozdziale 85214: Zasiłki i pomoc w naturze oraz składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe na dofinansowanie wypłat zasiłków okresowych w części gwarantowanej z budżetu państwa zaplanowano 28 714 tys. zł. Ponadto w ustawie budżetowej na rok 2010 w części 83: Rezerwy celowe poz. 25 została zaplanowana rezerwa na finansowanie lub dofinansowanie zadań z zakresu pomocy społecznej w wysokości 262 300 tys. zł. Z tej rezerwy decyzjami ministra finansów, zgodnie z wnioskami ministra pracy i polityki społecznej, został zwiększony budżet województwa podkarpackiego łącznie o kwotę 8 168 tys. zł z przeznaczeniem na dofinansowanie wypłat zasiłków okresowych w części gwarantowanej z budżetu państwa. W związku ze zgłaszanymi przez wojewodę podkarpackiego oraz ministra pracy i polityki społecznej niedoborami środków na wypłaty zasiłków okresowych w części gwarantowanej z budżetu państwa, decyzjami ministra finansów, z nowo utworzonych rezerw celowych na zobowiązania Skarbu Państwa został zwiększony budżet województwa podkarpackiego o 2812 tys. zł. Z ww. rezerw celowych budżet województwa podkarpackiego zwiększono w 2010 r. łącznie o 10 980 tys. zł. Podziału powyższych kwot na poszczególne gminy dokonał samodzielnie wojewoda podkarpacki. Według sprawozdania z wykonania budżetu państwa za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2010 r. wydatki w budżecie województwa podkarpackiego w dziale 852, w rozdziale 85214 wyniosły 39 640 tys. zł, co stanowiło 99,9% planu po zmianach (39 699 tys. zł).

Jednocześnie w swoim stanowisku Ministerstwo Finansów nie zgadza się z tezą, że MF od stycznia br. wprowadziło „nowe” zasady finansowania z budżetu państwa wypłat zasiłków stałych z pomocy społecznej. Przepis art. 128 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) stanowiący, że kwota dotacji celowych dla jednostek samorządu terytorialnego na dofinansowanie zadań własnych bieżących i inwestycyjnych nie może stanowić więcej niż 80% kosztów realizacji zadania, chyba że odrębne ustawy stanowią inaczej, wszedł bowiem w życie z dniem 1 stycznia 2010 r. Przepis ten jest uregulowaniem systemowym odnośnie do dopuszczalnego poziomu dofinansowania zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego, mającym zastosowanie tylko w przypadku, gdy odrębne ustawy nie stanowią inaczej. W przypadku takich zadań jak wypłaty zasiłków stałych oraz opłacanie składek zdrowotnych za osoby pobierające niektóre świadczenia z pomocy społecznej, w tym zasiłki stałe, ani ustawa o pomocy społecznej (art. 115 tej ustawy został wyłączony ze stosowania), ani ustawa o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie nie

określiły poziomu dofinansowania tych zadań własnych. Zatem przyjęta w art. 38 ust. 1 i 2 ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie ogólna zasada ustalania dotacji dla gmin na realizację zadań własnych od dnia 1 stycznia 2010 r. podlega każdorazowo – wobec braku odmiennych uregulowań szczególnych – w toku wykonywania budżetu korekcie poprzez art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych. Rozwiązanie to wynika zatem z przepisów ustawy obowiązującej od 1 stycznia 2010 r., a nie z interpretacji. Źródłem prawa bowiem w tym przypadku są przepisy ustawy o finansach publicznych, a nie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie. Powołana w interpelacji interpretacja stanowi jedynie powtórzenie regulacji ustawowych. Należy zaznaczyć, że maksymalne dofinansowywanie zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego, określone w art. 128 ustawy o finansach publicznych, zostało wprowadzone do regulacji ustawowych na wyraźny wniosek samych jednostek samorządu terytorialnego w ramach prac Zespołu do spraw systemu finansów publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego nad projektem ustawy o finansach publicznych.

Odnosząc się do udziału jednostek samorządu terytorialnego we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych (PIT) i podatku dochodowego od osób prawnych (CIT), należy zaznaczyć, że wszelkie zmiany polegające na określeniu nowych źródeł dochodów jednostek samorządu terytorialnego lub ustawowe zwiększenia udziału we wpływach ze źródeł już przyznanych (np. zwiększenia udziału we wpływach z podatków państwowych) muszą być przeprowadzane w warunkach ich odpowiedniego wkomponowania w cały system finansowy państwa, z uwzględnieniem nie tylko podziału zadań i kompetencji jednostek samorządu terytorialnego, ale także kondycji finansowej budżetu państwa. Podkreślić należy, że od 2009 r. udział gmin we wpływach z PIT co roku wzrasta: w 2009 r. wynosił 36,72, w 2010 r. – 36,94, a w 2011 r. – 37,12. Zmiana wskaźnika udziału gmin we wpływach z PIT wynika z regulacji zawartej w art. 89 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, ze zm.): Zgodnie z tą regulacją w związku ze zmianą liczby mieszkańców w domach pomocy społecznej, zmienia się (wzrasta) wskaźnik PIT dla gmin.

Odpowiadając na pytanie o dotychczasowy brak weryfikacji progów dochodowych w pomocy społecznej zapewniam, że w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej niestrudzenie, zgodnie z obowiązującymi przepisami, podejmowane były i są prace mające na celu dostosowanie wysokości kryteriów dochodowych oraz świadczeń pieniężnych do aktualnego stanu cen towarów i usług – na podstawie art. 9 ustawy o pomocy społecznej z dnia 12 marca 2004 r. (t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 175, poz. 1362, ze zm.). Właśnie na pod-

stawie art. 9 ust. 2 ustawy i rozporządzenia ministra polityki społecznej z dnia 7 października 2005 r. w sprawie progów interwencji socjalnej (Dz. U. z 2005 r., Nr 211, poz. 1762) Instytut Pracy i Spraw Socjalnych w terminie do 15 lutego 2009 r. przedstawił wyniki badania progów interwencji socjalnej. Rząd przedstawił weryfikację kryteriów dochodowych, podejmując wówczas decyzję o pozostawieniu dotychczas obowiązujących kwot z powodu trudnej sytuacji budżetu państwa oraz konieczności zapewnienia środków na wydatki obligatoryjne. Zabiegano zwłaszcza o zabezpieczenie utrzymania na niezmińszonym poziomie podstawowych świadczeń z pomocy społecznej. Natomiast w 2010 r. realizując zapisy art. 9 ust. 9 ustawy o pomocy społecznej Trójstronna Komisja ds. Społeczno-Gospodarczych podjęła uchwałę nr 37 z 24 czerwca 2010 r. w sprawie weryfikacji kwot kryteriów dochodowych od 1 października 2010 r. W dniu 26 października 2010 r. Rada Ministrów zajęła stanowisko wobec uchwały nr 37 Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych. Niestety, z uwagi na trudną sytuację sektora finansów publicznych rząd nie zaakceptował propozycji Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych, dotyczącej podwyższenia od 1 października 2010 r. kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń z pomocy społecznej: dla osoby samotnie gospodarującej – do kwoty nieprzekraczającej 546 zł na osobę (obecnie 477 zł), dla osoby w rodzinie – do kwoty nieprzekraczającej 415 zł na osobę (obecnie 351 zł), kwoty dochodu z 1 ha przeliczeniowego z 207 do 240 zł (obecnie wysokość kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej ustala rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 lipca 2009 r. – Dz. U. z dnia 13 sierpnia 2009 r. Nr 127, poz. 1055). Rząd swoje stanowisko uzasadnił tym, że propozycja ta rodziłaby takie skutki finansowe dla budżetów: państwa i samorządu terytorialnego, których nie można by sfinansować w 2010 i 2011 r. Rząd podkreślił, że przyjęcie propozycji komisji skutkowałoby koniecznością stałego zwiększenia wydatków na realizację świadczeń wypłacanych z budżetów: państwa i samorządu terytorialnego, co utrudniałoby Polsce ograniczanie deficytu sektora finansów publicznych. Rząd w przyjętym stanowisku zwrócił także uwagę, że oprócz świadczeń z pomocy społecznej z budżetu finansowane są także inne działania wspierające rodziny wychowujące dzieci, m.in. świadczenia rodzinne, pomoc w dożywianiu dzieci, opłacanie składki zdrowotnej za dzieci przebywające w placówkach opiekuńczo-wychowawczych, finansowanie wypoczynku letniego dzieci z terenów wiejskich. Rządu wskazał także na skutki powodzi dodatkowo obciążające budżet w 2010 i 2011 r. Tak więc progi interwencji socjalnej w pomocy społecznej zostały zweryfikowane, lecz pozostawione bez zmian aż do następnej weryfikacji ustawowej, która nastąpi w roku 2012 r.

Ze względu na wagę zarzutu, że rząd przenosi koszt „coraz to nowych świadczeń na barki gmin”, uprzejmie wyjaśniam i przypominam, że po roku 1989 rozpoczął się proces przywracania europejskie-

go standardu demokracji, według którego podstawową formą zdecentralizowanej administracji jest samorząd terytorialny. Proces ten zagwarantowany jest przez Konstytucję RP oraz szereg ustaw, jak na przykład: ustawa o samorządzie terytorialnym, ordynacja wyborcza do rad gmin, o terenowych organach administracji rządowej administracji ogólnej oraz inne. W wyniku tego samorząd terytorialny jest formą ustrojową zdecentralizowanej administracji publicznej, wykonującą przydzielone mu w drodze ustaw zadania własne na własną odpowiedzialność, a jednostki samorządu terytorialnego są adresatami norm prawnych stanowiących je podmiotami wykonywania zadań państwa w ramach struktury organizacyjnej państwa prawa. Reforma samorządowa rozpoczęta na początku lat dziewięćdziesiątych zastąpiła jednolitą, scentralizowaną i podporządkowaną hierarchicznie administrację państwową, administracją rządową i samorządową dla osiągnięcia nadrzędnego celu, jakim jest zwiększenie potencjału rozwojowego państwa w oparciu o wzorce sprawdzone w najbardziej dojrzałych demokracjach świata. Najogólniej decentralizacja odciąża władze centralne od wykonywania spraw szczegółowych, umożliwiając im skupienie się na rozwiązywaniu spraw ogólniejszych, co jednocześnie dla struktur terenowych oznacza skuteczniejsze załatwianie spraw lokalnych poprzez skrócenie procesów decyzyjnych. Pomimo wieloletniego wysiłku mającego na celu przeprowadzenie tak wielkiego przedsięwzięcia ustrojowego powstający obraz decentralizacji władzy publicznej na rzecz samorządu terytorialnego może wydawać się odmienny od oczekiwanego. Wynika to głównie stąd, że zabezpieczenie materialne wykonywania zadań publicznych jako skutek decentralizacji administracji (w tym decentralizacji finansów publicznych), czyli przesuwanie środków finansowych ze szczebla centralnego do terytorialnych jednostek samorządowych, zbiega się z niezwykle trudną międzynarodową sytuacją finansową oraz z szeregiem zdarzeń losowych wynikających z anomalii pogodowych pojawiających się na niespotykaną dotąd skalę. Z uwagi na to trzeba stanowczo podkreślić, że wynik polskiej polityki społecznej nie ma nic wspólnego z „przenoszeniem coraz to nowych świadczeń na barki gmin”. Pomimo że działania rządu są dotknięte ograniczeniami wynikającymi z bardzo krótko przedstawionych powyżej przyczyn, troska o sytuację socjalną obywateli w demokratycznym państwie prawa pozostaje jednym z priorytetów demokracji Rzeczypospolitej.

Konkludując, można stwierdzić, że z całą pewnością pozostało jeszcze wiele do zrobienia w nieskładkowej dziedzinie polityki społecznej, jednak mimo wielu trudności udaje się w Polsce na ogromną skalę złagodzić skutki biedy. Szacuje się, że obecnie w Polsce odsetek ludności żyjącej w gospodarstwach domowych o dochodach poniżej minimum egzystencji nie przekracza 6% populacji kraju, przy jednoczesnym działaniu instytucji pomocy społecznej obejmującym bezpośrednim wsparciem również prawie 6% populacji oraz pośrednio (odsetek osób w rodzinach świadczeniobiorców) obejmują-

cym prawie 10% populacji. Tak więc działania pomocy społecznej, pomimo wszystkich trudności – obejmują ogromną liczbę osób: według sprawozdania MPiPS-03 za rok 2010 – osób, którym decyzją udzielono pomocy, było 2 085 495, żyły one w 1 327 992 rodzinach, przy czym liczba osób w tych rodzinach wynosiła ogółem 3 681 464 osób. Zatem nie jest bezpodstawnym twierdzeniem, że nie tylko w rozwiązaniach formalnoprawnych tkwią przyczyny nie zawsze zgodnej z oczekiwaniami skuteczności możliwej do udzielenia instytucjonalnej i pozainstytucjonalnej odpowiedzi na stwierdzone potrzeby socjalne osób i rodzin. Jak zauważono powyżej, działania pomocy społecznej mogą być działaniami elastycznymi, zwłaszcza że istnieje prawna możliwość udzielania skutecznej pomocy społecznej także w sytuacjach wyjątkowych, gdy posiadany dochód przekracza przewidziane prawem progi dochodowe. Dotyczy to przede wszystkim możliwości realizacji podstawowego zadania pomocy społecznej, jakim jest zapis ustawy mówiący o przezwyciężaniu trudnych sytuacji życiowych osób i rodzin, jakich nie są one w stanie pokonać, wykorzystując własne możliwości, zasoby i uprawnienia (art. 2 ustawy o pomocy społecznej). Niezależnie od tego w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej podejmowane są inicjatywy zmierzające do polepszenia formalnoprawnych uwarunkowań działania instytucji pomocy społecznej oraz innych podmiotów zajmujących się działalnością dobroczynną. Mam głęboką nadzieję, że działania te szybko zaowocują oczekiwanymi przez wszystkich zmianami.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 28 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Sławeckiego**

**w sprawie realizacji postanowień wynikających
z Konwencji UNESCO z 2003 r. w sprawie
ochrony niematerialnego dziedzictwa
kulturowego (24287)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo, SPS-023-24287/11, w sprawie interpelacji posła Tadeusza Sławeckiego dotyczącej realizacji zapisów Konwencji UNESCO z 2003 r. w sprawie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego, przedstawiam następującą informację.

Generalny konserwator zabytków pismem z dnia 15 lutego 2010 r. polecił Krajowemu Ośrodkowi Badań i Dokumentacji Zabytków przygotowanie struktury instytucji do realizacji zadań wynikających z po-

stanowień Konwencji UNESCO z 2003 r. w sprawie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego.

Narodowy Instytut Dziedzictwa (d. KOBiDZ) utworzony 1 stycznia 2011 r. odzwierciedlił w swoim statucie i strukturze organizacyjnej zadania, jakie zobowiązane jest państwo strona podjąć, przystępując do konwencji. W celu objęcia systemową opieką zjawisk z zakresu niematerialnego dziedzictwa kulturowego w ramach Działu Strategii Zarządzania Dziedzictwem został utworzony Zespół ds. Ochrony Tradycji Kultury. Działania NID koncentrują się wokół:

— konsultacji z przedstawicielami środowisk zajmujących się tematyką ochrony tradycji kultury w Polsce, służących nawiązaniu kontaktów w celu podjęcia współpracy w zakresie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego, rozpoznaniu zasobów tego dziedzictwa, a także tworzeniu inwentarza zjawisk dziedzictwa niematerialnego,

— kampanii informacyjnej propagującej Konwencję UNESCO z 2003 r. w sprawie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego,

— zasad tworzenia krajowego rejestru niematerialnego dziedzictwa kultury,

— gromadzenia informacji na temat niematerialnego dziedzictwa kulturowego w Polsce oraz inicjowania działań i programów mających na celu ochronę tradycji.

Ponadto pragnę poinformować Pana Marszałka, że Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego zleciło wykonanie ekspertyzy prawnej w zakresie implementacji zapisów Konwencji UNESCO z 2003 r. w sprawie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego do prawodawstwa polskiego. Materiał posłuży określeniu zadań, jakie musi podjąć minister kultury i dziedzictwa narodowego w zakresie legislacji, służących wypełnieniu przyjętych przez państwo stronę zobowiązań.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 23 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Artura Dunina**

**w sprawie decyzji środowiskowej dotyczącej
realizacji budowy kompleksu rekreacyjnego
we wsi Sobienie Biskupie (24288)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Artura Dunina z dnia 23 sierpnia

2011 r. w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie lotniska przy kompleksie rekreacyjnym w miejscowości Sobienie Biskupie, przekazaną pismem z dnia 6 września 2011 r., znak: SPS-023-24288/11, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że podległy ministrowi środowiska generalny dyrektor ochrony środowiska jako organ centralny administracji rządowej, do zadań którego – w myśl art. 127 ust. 1 pkt 1 ustawy o.o.ś – należy m.in. współudział w realizacji polityki ochrony środowiska w zakresie kontroli procesu inwestycyjnego, nie jest uprawniony do ingerowania w rozstrzygnięcia organów samorządu terytorialnego czy też organów sądowiczych. Organ ten pełni funkcję wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego w stosunku do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, co oznacza, że zajmuje stanowisko wyłącznie w odniesieniu do rozstrzygnięć wydawanych przez te organy m.in. w sprawach z zakresu ocen oddziaływania na środowisko przedsięwzięć.

W sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie lotniska z utwardzonym pasem startowym wraz z infrastrukturą, tj. zabudową portową, hangarem, drogą dojazdową i miejscami postojowymi w miejscowości Sobienie Biskupie, wydanej przez wójta gminy Sobienie Jeziory w dniu 31 sierpnia 2007 r., Naczelny Sąd Administracyjny w dniu 31 sierpnia 2010 r. wydał wyrok o sygn. akt II OSK 1323/09 uchylający wcześniejsze orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania przez WSA. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie ponownie rozpatrzył sprawę i wyrokiem z dnia 8 grudnia 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa2017/10, uchylił decyzję I i II instancji zezwalającą na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia. Na powyższy wyrok zostały wniesione skargi kasacyjne do Naczelnego Sądu Administracyjnego, który do chwili obecnej nie zakończył postępowania w przedmiotowej sprawie.

Z uwagi na powyższe nie jest możliwe podjęcie przez resort środowiska żadnych kroków umożliwiających spełnienie przedstawionej przez pana posła prośby.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Boguckiego**

**w sprawie zapisów projektu ustawy budżetowej
na rok 2012 dotyczących wydatków
przeznaczonych na utworzenie instytutu
polskiego w Tokio (24289)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanej przy piśmie z dnia 6 września br. (znak: SPS-023-24289/11) interpelacji pana posła Jacka Boguckiego w sprawie otwarcia instytutu polskiego w Tokio pragnę uprzejmie przekazać, co następuje.

Utworzenie instytutu polskiego w Japonii może zostać sfinansowane jedynie w ramach środków zaplanowanych w ustawie budżetowej w części 45: Sprawy zagraniczne i członkostwo Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej, bez konieczności dokonania zmian w projekcie ustawy budżetowej. O priorytetach przeznaczenia środków z tej części decyduje wyłącznie właściwy działowo minister, którym jest minister spraw zagranicznych.

Jednocześnie należy zauważyć, że zgodnie z decyzją Rady Ecofin Polska objęta została procedurą nadmiernego deficytu. Procedura ta wymusza podjęcie działań, w wyniku których deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zostanie zmniejszony do poziomu 3% PKB do roku 2012. W świetle powyższego, konieczna jest szczególna ostrożność w zakresie dokonywania wydatków w państwowej sferze budżetowej, a realizacja niektórych, nawet wyjątkowo ważnych dla polskiej racji stanu zadań będzie musiała zostać przesunięta na lata następne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 23 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej
oraz grupy posłów**

**w sprawie braku jednolitych zasad dotyczących
interpretacji prawa podatkowego w sprawach
indywidualnych po podwyższeniu
stawki VAT do 23% (24290)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 6 września 2011 r.,

znak: SPS-023-24290/11, przy którym została przesłana interpelacja pani poseł Bożeny Szydłowskiej oraz grupy posłów w sprawie wątpliwości dotyczących sposobu opodatkowania zabudowy przestrzeni wnekowych w obiektach budowlanych zaliczanych do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym w 2011 r., uprzejmie informuję.

Konstrukcja systemu podatku od wartości dodanej w krajach członkowskich Unii Europejskiej podlega ścisłej harmonizacji, co oznacza, że wszystkie państwa członkowskie zobowiązane są do zapewnienia zgodności krajowych przepisów w zakresie tego podatku z regulacjami unijnymi. Z uwagi na powyższe polskie przepisy dotyczące podatku od towarów i usług muszą być zgodne z przepisami dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, która nie pozwala na dowolność w kształtowaniu wysokości stawek podatku i zwolnień od tego podatku. W załączniku III do ww. dyrektywy zawierającym wykaz towarów i usług, do których można zastosować stawki obniżone, przewidziano stawkę obniżoną dla dostawy, budowy, remontu i przebudowy budynków mieszkalnych w ramach polityki społecznej.

Od dnia 1 stycznia 2011 r. obniżona do wysokości 8% stawka podatku ma zastosowanie w przypadku obiektów budowlanych lub ich części zaliczonych do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym. W tym zakresie obowiązują regulacje zawarte w art. 41 ust. 12–12c ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054) pozwalające na stosowanie stawki obniżonej w przypadku dostawy, budowy, remontu, modernizacji, termomodernizacji lub przebudowy obiektów lub ich części zaliczonych do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym.

Obniżoną stawką w wysokości 8% zostały objęte także roboty konserwacyjne mające na celu utrzymanie sprawności technicznej elementów budynku lub jego części, a mianowicie zgodnie z § 7 ust. 1 pkt 2 i 3 rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 246, poz. 1649, z późn. zm.) oraz z § 7 ust. 1 pkt 2 i 3 obecnie obowiązującego rozporządzenia ministra finansów z dnia 4 kwietnia 2011 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 73, poz. 392, z późn. zm.) obniża się do wysokości 8% stawkę podatku dla:

a) robót konserwacyjnych dotyczących budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym;

b) robót konserwacyjnych dotyczących:

— obiektów budownictwa mieszkaniowego, o którym mowa w art. 2 pkt 12 ustawy, lub ich części, z wyłączeniem lokali użytkowych,

— lokali mieszkalnych w budynkach niemieszkalnych sklasyfikowanych w Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budownictwa w dziale 12

w zakresie, w jakim wymienione roboty nie są objęte tą stawką w ramach budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym.

Wstępna analiza wydanej w imieniu ministra finansów interpretacji indywidualnej dotyczącej usługi zabudowy przestrzeni wnekowej w obiektach budownictwa mieszkaniowego objętego społecznym programem mieszkaniowym, o której mowa w przedmiotowej interpelacji, nie wskazuje, aby stanowisko zajęte w tej sprawie było co do zasady nieprawidłowe.

Należy jednak zaznaczyć, że w kwestii, o której mowa w interpelacji pań posełanki, otrzymałem obszerny materiał ekspercki, który obecnie jest przedmiotem wnikliwej analizy podległych mi służb.

Po jego wszechstronnej analizie podejmę ostateczną decyzję co do prawidłowości dokonanego rozstrzygnięcia interpretacyjnego w tej i podobnych sprawach.

Mając na uwadze wystąpienie rozbieżności w wydanych w imieniu ministra finansów przez dyrektorów izb skarbowych interpretacjach indywidualnych w zakresie stawki podatku od towarów i usług dla wykonywanych czynności stałej zabudowy meblowej (np. szaf wnekowych) w obiektach budownictwa mieszkaniowego objętego społecznym programem mieszkaniowym w stanie prawnym obowiązującym od dnia 1 stycznia 2011 r., sprawę zgłoszoną przez panię posełanki traktuję jako pilną i niezwłocznie po podjęciu ostatecznej decyzji co do prawidłowej interpretacji przepisów w tym zakresie zostaną ujednoczone interpretacje w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 28 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie podjęcia działań zmierzających
do zmiany ustawy o ochronie gruntów rolnych
i leśnych, które przyczynią się do rozwoju
górkich regionów, gdzie jedynym ratunkiem
dla gmin jest rozwój turystyki (24291)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do wystąpienia Pana Marszałka z dnia 6 września 2011 r., znak: SPS-023-24291/11, dotyczącego interpelacji poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie podjęcia działań zmierzających do zmiany ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, które przyczynią się do rozwoju górkich regionów, gdzie jedynym ratunkiem

dla gmin jest rozwój turystyki, uprzejmie informuję, co następuje.

Zapisy ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych leśnych miały na celu w sposób możliwie skuteczny ograniczać przeznaczanie gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne. Stąd też wynika obowiązek naliczania zobowiązań finansowych za wyłączenie gruntów leśnych z produkcji w postaci:

- należności za wyłączenie gruntów leśnych z produkcji,
- jednorazowego odszkodowania za przedwczesny wyręb drzewostanu,
- opłaty rocznej uiszczanej przez 10 lat w przypadku trwałego wyłączenia gruntów leśnych z produkcji.

Należności i opłaty wynikające z przepisów cytowanej ustawy mają na celu uzyskanie swego rodzaju rekompensaty dla środowiska za zmniejszenie powierzchni leśnej, w postaci kwot przekazywanych na fundusz leśny.

Obecnie obowiązująca ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych z dnia 3 lutego 1995 r. nie przewiduje żadnych zwolnień od uiszczania należności i opłat rocznych (z wyjątkiem wyłączenia określonej powierzchni gruntów z produkcji rolniczej lub leśnej na cele budownictwa mieszkaniowego i postępowania w przypadku budowy zbiorników wodnych), zawiera natomiast zamknięty katalog przypadków, kiedy obowiązki te mogą być umorzone (art. 12 ust. 16 ustawy).

Katalog ten dotyczy inwestycji o charakterze użyteczności publicznej z zakresu oświaty i wychowania, kultury, kultu religijnego oraz ochrony zdrowia i opieki społecznej, jeżeli inwestycja ta służy zaspokojeniu potrzeb lokalnej społeczności (także inwestycji dotyczącej powiększenia lub założenia cmentarza) – jeżeli powierzchnia wyłączenia nie przekracza 1 ha i nie ma możliwości zrealizowania inwestycji na gruncie nieobjętym ochroną.

Ponieważ intencją ustawy jest ochrona siedlisk leśnych, stąd też konstrukcja tabeli do obliczania należności (umieszczonej w art. 12 ust. 11 ustawy) oparta jest na żywności typów siedliskowych lasu (las górski posiada najwyższy współczynnik).

Jednocześnie pragnę nadmienić, że minister środowiska ma świadomość, że szansą rozwoju regionów górskich jest rozwój turystyki, której bardzo istotnym elementem jest budowa lub modernizacja istniejącej infrastruktury narciarskiej i turystycznej. Jest też faktem, że budowa wyciągów narciarskich i towarzyszącej infrastruktury jest realizowana na gruntach leśnych, na siedliskach o wysokim potencjale hodowlanym, więc opłaty za wyłączenie gruntów leśnych z produkcji na terenach górskich są wyższe niż na terenach nizinnych.

Brak barier finansowych przy wyłączeniu gruntów leśnych z produkcji będzie skutkować zwiększeniem powierzchni zajętych pod inwestycje, a na obszarach górskich (gdzie równowaga ekologiczna nie jest stabilna) lasy i grunty leśne pełnią niezmiernie

istotną funkcję środowiskową i ekologiczną. W procedurach związanych z przeznaczaniem gruntów leśnych na cele nierolnicze i nieleśne bardzo często podnoszony jest warunek minimalizowania powierzchni zajętej faktycznie pod inwestycję i wymagającą wyłączenia, a temu służą elementy ekonomiczne.

Trzeba jednak zauważyć, że przepisy ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych przewidują pomniejszenie należności o wartość gruntu w dniu faktycznego wyłączenia z produkcji, a grunty zajęte pod nartostrady i obiekty infrastrukturalne posiadają wysoką wartość.

Lasy Państwowe, wykazując zrozumienie dla procesów inwestycyjnych, nie stawiają przeszkód w zakresie likwidacji barier utrudniających inwestowanie na podstawie tzw. specustaw (drogowej, kolejowej, lotniskowej, terminalu regazyfikacyjnego, Euro 2012, powodziowej – o charakterze ponadlokalnym i strategicznym znaczeniu dla funkcjonowania państwa), które wyłączają przepisy ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Jednakże kolejne zwolnienia lub umorzenia opłat z tytułu wyłączenia gruntów leśnych z produkcji, zwłaszcza w przypadku inwestycji o znaczeniu lokalnym (nie kwestionując ich znaczenia dla regionu), nie znajdują uzasadnienia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej
w sprawie postępowania administracyjnego
dotyczącego os. Lotnictwa Polskiego
w Poznaniu (24292)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie postępowania administracyjnego dotyczącego os. Lotnictwa Polskiego w Poznaniu (SPS-023-24292/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę poinformować, że na wniosek poprzednich właścicieli minister infrastruktury prowadzi (pod sygnaturą BO4-787-R-32/10) postępowanie o stwierdzenie nieważności orzeczenia nr SA II 56 b/71/52, wydanego w dniu 29 grudnia 1953 r. przez Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu w sprawie wywłaszczenia nieruchomości

położonych w Poznaniu w rejonie ulic Dąbrowskiego, Polskiej i 5 Stycznia.

Odnosząc się do pytania pani poseł Bożeny Szydłowskiej w sprawie działań Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, uprzejmie informuję, że dyrektor Oddziału Regionalnego Agencji w Poznaniu zapoznał się z zebrany materiałem dowodowym i w sposób wyczerpujący odniósł się do zgłoszonych przez poprzedniego właściciela zarzutów, które jego zdaniem nie wskazują na rażące naruszenia w toku procedury wywłaszczeniowej obowiązujących przepisów uzasadniających stwierdzenie nieważności wydanego orzeczenia.

Dyrektor wspomnianego oddziału nie ma możliwości ingerowania w postępowanie prowadzone przez ministra infrastruktury, natomiast wielokrotnie kierował do niego wystąpienia dotyczące prowadzonego postępowania (m.in. ostatnie z dnia 30 maja br.). Dodatkowo w celu zintensyfikowania działań w tej sprawie zwracał się z prośbą o pomoc do pani poseł Krysztyny Łybackiej i pana posła Macieja Orzechowskiego z prośbą o interwencję w sprawie przewlekłości postępowania dotyczącego legalności wspomnianego orzeczenia Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu.

W zakresie pytania dotyczącego polubownego rozwiązania przez Wojskową Agencję Mieszkaniową toczącego się sporu należy mieć na uwadze, że postępowanie o stwierdzenie nieważności orzeczenia Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu nie jest postępowaniem procesowym i nie ma możliwości zawarcia ugody z następcami prawnymi poprzednich właścicieli.

Pragnę nadmienić, że Wojskowa Agencja Mieszkaniowa monitoruje przebieg postępowania i podejmuje wszelkie możliwe działania w celu zakończenia sprawy. Ponadto zwróci się do ministra infrastruktury o wzięcie pod uwagę społecznego aspektu sprawy i maksymalne skrócenie toczącego się postępowania.

Uprzejmie informuję, że część nieruchomości położonej w Poznaniu na osiedlu Lotnictwa Polskiego była przedmiotem postępowania o zwrot. Naczelny Sąd Administracyjny Ośrodek Zamiejscowy w Poznaniu orzekł o oddaleniu skargi złożonej przez poprzedniego właściciela na decyzję wojewody wielkopolskiego z dnia 31 sierpnia 2001 r. odmawiającej zwrotu nieruchomości położonej w Poznaniu przy ul. Dąbrowskiego, Polskiej i 5 Stycznia, oznaczonej w ewidencji gruntów: obręb Jeżyce, ark. mapy 5, działka nr 8/3, pow. 10,1760 ha (sygnatura akt II SA/PO 3287/01).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 22 września 2011 r.

Odpowiedź

**zastępcy głównego inspektora
ochrony środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Szydłowskiej**

**w sprawie rozwiązania problemu uciążliwych
i potencjalnie niebezpiecznych
dla mieszkańców Czapur i Lubonia skutków
działania zakładów chemicznych Luvena SA
(24293)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 6 września 2011 r., znak: SPS-023-24293/11, dotyczące interpelacji poseł Bożeny Szydłowskiej z dnia 31 sierpnia 2011 r. w sprawie rozwiązania problemu uciążliwych i potencjalnie niebezpiecznych dla mieszkańców Czapur i Lubonia skutków działania zakładów chemicznych Luvena SA oraz w ślad za moim pismem z dnia 27 września 2011 r., znak: GIOŚ-DIiO/4130/01-08/3888/2011/jp.pd., przekazuję poniższe informacje.

Luvena SA w Luboniu zajmuje się wytwarzaniem nawozów fosforowych pylistych i granulowanych, mieszanek nawozowych, chemikaliów Polifosu i Gli-fosu oraz impregnatów do drewna i tkanin. Produkcja nawozów w ogólnej masie produkcji stanowi 90%. Zakład istniejący od 1914 r. zaliczony został do zakładu o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej, zgodnie z wymogiem zawartym w rozporządzeniu ministra gospodarki z dnia 9 kwietnia 2002 r. w sprawie rodzajów i ilości substancji niebezpiecznych, których znajdowanie się w zakładzie decyduje o zaliczeniu go do zakładu o zwiększonym ryzyku lub zakładu o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej (Dz. U. Nr 58, poz. 535, z późn. zm.). Zakład został zakwalifikowany do grupy zakładów o dużym ryzyku wystąpienia awarii przemysłowej ze względu na magazynowanie w zakładzie kwasu fluorowodorowego (zaliczanego do grupy substancji bardzo toksycznych) w ilości powyżej 20 Mg. Zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z późn. zm.), zakład Luvena SA w Luboniu kontrolowany jest przez wielkopolskiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska co najmniej raz w roku. Ostatnia kontrola została przeprowadzona w dniach 17 maja–1 czerwca 2011 r.

1. Jakie kroki może podjąć ministerstwo, aby umożliwić mieszkańcom Czapur normalne funkcjonowanie bez konieczności znoszenia dokuczliwego fetoru?

Luvena SA w Luboniu posiada pozwolenie zintegrowane udzielone przez wojewodę wielkopolskiego decyzją z dnia 30 września 2004 r., znak: SR.II-3.6600-1/03, ważne do dnia 30 września 2014 r., zmienioną decyzją wojewody wielkopolskiego z dnia 6 lutego 2007 r. oraz decyzjami marszałka wojewódz-

twą wielkopolskiego z dnia 25 kwietnia 2008 r. z dnia 9 kwietnia 2009 r. i z dnia 10 maja 2010 r. W pozwoleniu zintegrowanym ujęto m.in. rodzaje i ilości gazów i pyłów dopuszczonych do wprowadzania do powietrza przez zakład i zobowiązano do przeprowadzania:

- okresowych pomiarów emisji do powietrza – dwa razy w roku, tj. po jednym w każdym półroczu – fluoru i chloru,
- badań kontrolnych emisji w próbach średniodobowych cztery razy w roku przy normalnie pracującym zakładzie, w zakresie dwutlenku azotu, fluoru i chloru.

Z ustaleń wielkopolskiego wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska wynika, że zakład wywiązuje się z zobowiązań określonych w ww. pozwoleniu zintegrowanym, dotyczących pomiarów emisji i imisji (pomiar emisji wykonano 2 lutego 2011 r. i 17 marca 2011 r., a pomiary imisji – 14 czerwca 2011 r.). W pomiarach nie stwierdzono przekroczeń dopuszczalnych poziomów substancji.

Należy wskazać, że wprowadzane do powietrza gazy są substancjami zapachowo czynnymi i mogą być wyczuwalne, a przez to uciążliwe dla mieszkańców pomimo dotrzymania standardów emisyjnych. Z uwagi na fakt, że zagadnienie uciążliwości zapachowej jest istotne i wymaga pilnego rozwiązania, aktualnie w Ministerstwie Środowiska trwają prace nad przygotowaniem regulacji ustawowej w tym zakresie. Zakończono konsultacje społeczne w sprawie projektu założeń do ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej

Z ustaleń wynika, że prezes Zarządu Luvena SA podjął współpracę z lokalną społecznością i pismem z dnia 27 września 2011 r. przekazał do przewodniczącego Rady Miejskiej w Mosinie informację o realizowanych obecnie dwóch projektach dotyczących uciążliwości zapachowej, jakie towarzyszą przerabianiu skały fosforytowej na nawozy sztuczne. Projekty dotyczą: kompleksowego, dodatkowego układu opomiarowania procesów produkcyjnych oraz budowę modułu pomiarowego do organoleptycznego wyznaczania intensywności zapachu w połączeniu z dozowaniem nowoczesnych sorbentów.

2. Czy ministerstwo zamierza polecić odpowiednim służbom opracowanie odpowiednich procedur w przypadku skażenia dla wsi Czapury?

Realizując obowiązki w zakresie przeciwdziałania poważnym awariom, prowadzący zakład Luvena SA w Luboniu opracował następujące dokumenty:

- program zapobiegania poważnym awariom zawierający takie elementy, jak m.in.:
- określenie prawdopodobieństwa zagrożenia awarią przemysłową,
- zasady zapobiegania oraz zwalczania skutków awarii przemysłowej,
- określenie sposobów ograniczenia skutków awarii przemysłowej dla ludzi i środowiska w przypadku jej zaistnienia,

— raport o bezpieczeństwie, którego celem jest wykazanie m.in., że:

– prowadzący zakład jest przygotowany do stosowania programu zapobiegania awariom i do zwalczania awarii przemysłowych,

– zakład spełnia warunki do wdrożenia systemu bezpieczeństwa gwarantującego ochronę ludzi i środowiska,

– zostały przeanalizowane możliwości wystąpienia awarii przemysłowej i podjęto środki konieczne do zapobieżenia awariom,

— wewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy.

Zakład Luvena SA posiada także opracowany przez wielkopolskiego komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej (KW PSP) w Poznaniu zewnętrzny plan operacyjno-ratowniczy.

Plany operacyjno-ratownicze zawierają takie informacje, jak m.in.:

— zakładane działania służące ograniczeniu skutków awarii przemysłowej dla ludzi i środowiska,

— propozycje metod i środków służących ochronie ludzi i środowiska przed skutkami awarii przemysłowej.

KW PSP w Poznaniu, realizując obowiązki wynikające z art. 267 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2011 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) oraz w związku z rozporządzeniem ministra środowiska z dnia 4 czerwca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu informacji wymaganych do podania do publicznej wiadomości przez komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. Nr 78, poz. 712), opracował i podał do publicznej wiadomości instrukcję postępowania mieszkańców na wypadek wystąpienia poważnej awarii. Instrukcja ta jest dostępna na stronie internetowej KW PSP w Poznaniu i zawiera następujące elementy:

— charakterystykę zakładu,

— rodzaje zagrożeń możliwych do wystąpienia w zakładzie,

— sposoby powiadamiania i alarmowania mieszkańców na wypadek wystąpienia zagrożenia,

— wykaz telefonów alarmowych oraz adresów i telefonów wojewódzkich, powiatowych i gminnych organów i służb odpowiedzialnych za podjęcie działań operacyjno-ratowniczych.

Należy podkreślić, że właściwym organem w przypadku planowania operacyjno-ratowniczego jest wielkopolski komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej w Poznaniu.

Z poważaniem

Zastępca głównego inspektora
ochrony środowiska
Roman Jaworski

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Jana Szyszki
i Dariusza Bąka**

**w sprawie sposobu postępowania wobec
honorowych krwiodawców, którzy mogą być
nosicielami bakterii borrelia (24294)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłów Jana Szyszki i Dariusza Bąka, przesłaną przy piśmie, znak: SPS-023-24294/11, z dnia 6 września 2011 r., w sprawie sposobu postępowania wobec honorowych krwiodawców, którzy mogą być potencjalnymi nosicielami bakterii borrelia, uprzejmie informuję, co następuje.

Obserwowany w Polsce znaczny wzrost częstości zachorowań na przenoszoną przez kleszcze boreliozę z Lyme, a także możliwość przeniesienia z krwią tej i innych chorób odkleszczowych, powodują iż podejmowane są dyskusje dotyczące bezpieczeństwa krwi i jej składników. Wielokrotnie temat ten był również omawiany na forum Krajowej Rady ds. Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa. Ponadto, w kwartalniku Instytutu Hematologii i Transfuzjologii ukazał się artykuł pt.: „Choroby odkleszczowe w aspekcie bezpiecznego krwiodawstwa” („Journal of Transfusion Medicine” 2011, tom 4, nr 1, 4–22). Autorami artykułu są prof. nadzw. dr hab. n. med. Ryszard Pogłód, dr n. med. Aleksandra Rosiek, prof. dr hab. Edward Siński oraz prof. nadzw. dr hab. n. med. Magdalena Łętowska. Wątpliwości dotyczą głównie kwalifikacji do oddania krwi zarówno dawców ukąszonych przez kleszcze, jak i osób, które przebyły poszczególne choroby odkleszczowe. Ryzyko przeniesienia z krwią czynników zakaźnych wywołujących choroby odkleszczowe jest różnicowane. Przepisy krwiodawstwa w Polsce normują postępowanie z dawcami tylko w przypadku niektórych chorób odkleszczowych. Szczegółowe przyczyny dyskwalifikacji dawców zostały zawarte w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 18 kwietnia 2005 r. w sprawie warunków pobierania krwi od kandydatów na dawców krwi i dawców krwi (Dz. U. Nr 79, poz. 691, z późn. zm.)

W Polsce, podobnie jak w Unii Europejskiej, przepisy regulujące krwiodawstwo nie uwzględniają boreliozy z Lyme. W Stanach Zjednoczonych borelioza jest najczęstszą chorobą odkleszczową i aktualne stanowisko Amerykańskiego Czerwonego Krzyża przedstawione w wytycznych z 2009 r. przewiduje w przypadku przechorowania boreliozy indywidualną konsultację z lekarzem, chociaż jeszcze w 2005 r. było bardziej restrykcyjne i zalecało dyskwalifikację dawcy na rok po przechorowaniu i leczeniu antybiotykiem. Przepisy Food and Drug Administration wykluczają oddawanie krwi przez chorych na boreliozę w fazie przewlekłej, a w stosunku do osób wyleczonych zalecają roczną dyskwalifikację od zakończenia

antybiotykoterapii. Większość amerykańskich stanowych banków krwi, stosując roczną dyskwalifikację po przechorowaniu boreliozy i zakończeniu leczenia antybiotykiem. Chorzy przewlekłe są dyskwalifikowani dożywotnio. Z kolei bank krwi w stanie Nowy Jork zajmują stanowisko, że w przypadku potwierdzonej boreliozy bezobjawowej nie można oddawać krwi aż do zakończenia leczenia. Natomiast jeżeli w przebiegu choroby leczonej lub nieleczonej wystąpią jej objawy, dawcę należy zdyskwalifikować na 6 miesięcy. Najbardziej liberalne stanowisko zajmuje Australijski Czerwony Krzyż, który dopuszcza oddawanie krwi już 2 tygodnie po zakończeniu leczenia choroby antybiotykiem.

Z punktu widzenia epidemiologii największe zagrożenie w Polsce stanowi borelioza, znacznie mniejsze kleszczowe zapalenie mózgu. Ryzyko przeniesienia choroby odkleszczowej z krwią jest zróżnicowane, największe istnieje w przypadku babeszjozy i kleszczowego zapalenia mózgu, nieokreślone, choć raczej niewielkie, jest w anaplazmozie, natomiast nie zostało udowodnione jak dotąd w boreliozie z Lyme. Ukąszenie kleszcza może spowodować zakażenie dwoma lub kilkoma patogenami. Nierozpoznane zakażenia wielogatunkowe mogą stanowić problem diagnostyczny i leczniczy, a także stwarzać zagrożenie dla bezpieczeństwa krwiolecznictwa. Przy braku innych obciążających uwarunkowań samo ukąszenie kleszcza, który został dostrzeżony i szybko usunięty, nie stwarza większego ryzyka zakażenia chorobą odkleszczową, nie powinno więc stanowić przyczyny dyskwalifikacji krwiodawcy. Niestety, większość ukąszeń samic i nimf kleszczy pozostaje niezauważonych, a przebieg niektórych chorób odkleszczowych może być bezobjawowy lub skąpoobjawowy. Bezobjawowi dawcy stanowią największe zagrożenie dla krwiodawstwa. Wprowadzanie badań przesiewowych, a zwłaszcza serologicznych, do kwalifikacji dawców również nie gwarantuje eliminacji dawców z aktywną chorobą. Ze względu na ich koszt i niską efektywność należy uznać je za praktycznie nieprzydatne. Wskazana może być czasowa dyskwalifikacja dawcy, u którego wystąpiły objawy szczególnie intensywnego odczynu skórnoego po ukąszeniu na obszarze endemicznym czy po mnogich ukąszeniach kleszczy, z zaleceniem na przykład miesięcznej samoobserwacji w kierunku boreliozy z Lyme. Kwestią otwartą jest postępowanie z dawcą po przechorowaniu boreliozy. Jakkolwiek nie ma dowodów na transmisję krętka *B. burgdorferi* z krwią, można rozważyć celowość zastosowania, za przykładem amerykańskim, kilkumiesięcznego okresu dyskwalifikacji dawcy po zakończeniu antybiotykoterapii borelioza. Postępowanie takie może zwiększyć pewność, że dawca został wyleczony zarówno z boreliozy, jak i ewentualnych zakażeń towarzyszących. Rozważając realne znaczenie boreliozy i innych chorób odkleszczowych dla krwiodawstwa i krwiolecznictwa, należy jednak wziąć pod uwagę nie tylko zagrożenia związane

z ewentualnym przeniesieniem infekcji, ale również ryzyko niebezpiecznego zmniejszenia zasobów krwi spowodowanego stosowaną pochopnie i bez wystarczającego uzasadnienia dyskwalifikacją krwiodawców.

Wobec powyższego, pragnę zapewnić, iż kwestia dotycząca sytuacji epidemiologicznej w zakresie boreliozy oraz innych chorób odkleszczowych w kontekście bezpieczeństwa krwi jest pod ścisłym nadzorem i obserwacją naukowców, będących również członkami Krajowej Rady ds. Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 23 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Latosa**

w sprawie osób chorych na łuszczycę (24295)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tomasza Latosa w sprawie osób chorych na łuszczycę, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Umieszczenie danego leku czy wyrobu medycznego w wykazach refundacyjnych w określonej jednostce chorobowej jest możliwe jedynie na wniosek odpowiedniego podmiotu odpowiedzialnego. Wynika to z faktu, że proces umieszczenia leku na wykazach leków refundowanych inicjowany jest, zgodnie z art. 39 ust. 1a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), na wniosek podmiotu odpowiedzialnego, przedstawiciela podmiotu odpowiedzialnego oraz importera równoległego, w rozumieniu ustawy Prawo farmaceutyczne, a także wytwórcy wyrobów medycznych, jego autoryzowanego przedstawiciela albo importera, w rozumieniu ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o wyrobach medycznych.

Z powyższego jasno wynika, iż minister zdrowia nie ustala wykazu chorób niezależnie od złożonych wniosków refundacyjnych, lecz odnosi się bezpośrednio do zawartych w nim treści.

W związku z powyższym minister zdrowia nie ma możliwości dowolnej modyfikacji wskazań refundacyjnych w odniesieniu do poszczególnych produktów leczniczych w trybie działania z urzędu. Powyższe jest możliwe jedynie po złożeniu odpowiedniego wniosku oraz uzyskaniu rekomendacji Agencji Oceny Technologii Medycznych.

Jest to szczególnie istotne ze względu na konieczność dowiedzenia skuteczności klinicznej, bezpieczeństwa stosowania, efektywności kosztowej oraz akceptowalnego wpływu na budżet określonego leku w nowym wskazaniu refundacyjnym.

Leki biologiczne stosowane są u chorych z ciężkim przebiegiem choroby. Na wniosek konsultanta krajowego w dziedzinie dermatologii powstał projekt terapeutycznego programu zdrowotnego. W dniu 26 maja 2011 r. zostało przekazane zlecenie do przeprowadzenia oceny przez Agencję Oceny Technologii Medycznych terapeutycznego programu zdrowotnego leczenia łuszczycy plackowatej lekami biologicznymi. Proces oceny został już rozpoczęty. Prezes AOTM wystąpił do podmiotów odpowiedzialnych z prośbą o przekazanie aktualnych analiz HTA oraz wysłał prośby o przygotowanie stanowisk eksperckich. Uzyskanie pozytywnej rekomendacji prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych będzie miało fundamentalne znaczenie dla rozpoczęcia prac legislacyjnych nad zakwalifikowaniem terapeutycznego programu zdrowotnego leczenia łuszczycy plackowatej lekami biologicznymi jako świadczenia gwarantowanego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zostało wprowadzone rozwiązanie systemowe finansowania leczenia lekami biologicznymi łuszczycy zwykłej. Zgodnie z zarządzeniem nr 17/2011/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 6 kwietnia 2011 r. zmieniającego zarządzenie nr 32/2010/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: leczenie szpitalne, finansowanie leczenia ciężkiej łuszczycy lekami biologicznymi jest aktualnie możliwe w ramach grupy J39 jednorodnych grup pacjentów.

Leczenie lekami biologicznymi łuszczycowego zapalenia stawów zostało zakwalifikowane do świadczeń gwarantowanych. W dniu 16 września 2011 r. zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw rozporządzenie zmieniające rozporządzenie ministra zdrowia z 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych (Dz. U. Nr 140, poz. 1148, z późn. zm.) w części dotyczącej wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu terapeutycznych programów zdrowotnych oraz warunków ich realizacji (Dz. U. Nr 194, poz. 1152). Zatem zakwalifikowano nowe świadczenie „Leczenie łuszczycowego zapalenia stawów o przebiegu agresywnym” jako świadczenie gwarantowane realizowane w ramach terapeutycznego programu zdrowotnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 27 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Latosa**

w sprawie metropolii bydgoskiej (24296)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo pana marszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 6 września 2011 r., znak: SPS-023-24296/11, dotyczące interpelacji posła Tomasza Latosa w sprawie metropolii bydgoskiej, uprzejmie informuję, co następuje.

Jednym z głównych założeń projektu Koncepcji Przestrzennego Zagospodarowania Kraju 2030 jest tworzenie efektywnych powiązań funkcjonalnych pomiędzy ośrodkami wzrostu dla rozwoju obszarów otaczających, regionów i całego kraju. Lista głównych ośrodków miejskich – w tym Bydgoszcz formująca w roku 2010 jako wyjściowym swój obszar metropolitalny – zaprezentowanych w projekcie KPZK 2030 nie stanowi uniwersalnej kategoryzacji polskich miast i została zaproponowana ze względu na wyzwania przestrzenne (np. bliskość i wzajemna dostępność, duży potencjalny rynek pracy). Lista głównych ośrodków miejskich, w tym wskazanie, które spełniają warunki metropolitalności, stanowi konsensus wypracowany z udziałem zespołu ekspertów naukowych oraz zespołu realizacyjnego, w skład których wchodziłi przedstawiciele nauki oraz resortów, a także planiści przestrzenni i regionaliści. W pracach nad KPZK 2030 wzięto pod uwagę Bydgoszcz jako samodzielną metropolię w roku 2010, natomiast w wyniku procesów przestrzennej koncentracji osadnictwa i procesów metropolizacji i współzależności funkcji miejskich przedstawiony w dokumencie scenariusz przewiduje stopniowe wzmocnienie powiązań funkcjonalnych między Bydgoszczą a Toruniem, wynikające z posiadania przez oba miasta funkcji o charakterze komplementarnym, zwłaszcza w zakresie funkcji wyższego rzędu: społecznych, naukowych, gospodarczych, w tym przemysłowych, kulturalnych i symbolicznych.

Zdaniem MRR jedynie silne powiązania i współpraca obu miast, dzięki której możliwe będzie wytworzenie efektu synergii, zapewnią metropolii bydgosko-toruńskiej silną pozycję konkurencyjną bazującą na połączonych potencjalach i istotne miejsce w skali nie tylko Polski, ale też Europy. Funkcjonowanie w ramach bydgosko-toruńskiego obszaru metropolitalnego zapewni mieszkańcom obu miast oraz gmin z nimi powiązanych dobre warunki życia dzięki wspólnemu, kompleksowemu planowi zagospodarowania przestrzennego i strategii rozwoju, umożliwiając rewitalizację i odnowę obu centrów wzrostu, stworzenie zintegrowanego systemu transportu, ładu przestrzennego i dbałości o dobrą jakość środowiska przyrodniczego (dzięki zielonym pierścieniom i wpro-

wadzeniu obligatoryjnego zarządzania wodami opadowymi).

Projekt KPZK 2030 nie przesądza o lokalizacji stolicy bydgosko-toruńskiego obszaru metropolitalnego oraz o alokacji środków finansowych – krajowych czy unijnych – zatem nie determinuje ani nie hamuje rozwoju żadnego z miast.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Adam Zdziebło

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie wizerunku Polski i Polaków
przedstawianego w europejskich
podręcznikach do nauki historii (24297)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego (pismo nr SPS-023-24297/11 z dnia 6 września br.) w sprawie wizerunku Polski i Polaków przedstawianego w europejskich podręcznikach do nauki historii uprzejmie informuję.

Ekspertyza na temat obecności treści o Polsce i Polakach w zagranicznych podręcznikach do nauczania historii, na którą pan poseł się powołuje, powstała na zlecenie Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Fakt ten dowodzi bardzo dużego zainteresowania resortu tą kwestią, a tym samym potwierdza jego szczególną dbałość o prawdę historyczną oraz budowanie pozytywnego wizerunku Polski za granicą we wszystkich możliwych obszarach, także tych nieutożsamianych w oczywisty sposób z polityką zagraniczną.

Świadome korelacji między wiedzą wyniesioną z edukacji szkolnej a postrzeganiem dzisiejszej Polski, Ministerstwo Spraw Zagranicznych zintensyfikowało działania prewencyjne oraz reaktywne względem treści zniekształcających obraz Polski. Raport opracowany przez prof. Adama Suchońskiego stał się nie tylko przedmiotem analizy i refleksji ze strony MSZ, ale też, z jego inspiracji, punktem wyjścia do bardziej kompleksowej dyskusji w gronie eksperckim. Gros działań zainicjowanych przez MSZ i konsultowanych na bieżąco z pozostałymi zainteresowanymi resortami oraz środowiskiem wybitnych polskich historyków przyjmie charakter długofalowy, wykraczający daleko poza okres sprawowania przez Polskę prezydencji w Radzie UE.

Pierwszym i niezmiernie istotnym krokiem w formułowaniu tej swoistej strategii działania jest rzetelna i kompleksowa identyfikacja problemu oraz opracowanie wytycznych, które posłużą polskim przedstawicielstwom dyplomatycznym w systematycznej pracy nad zmianą treści podręczników. Ministerstwo Spraw Zagranicznych podjęło się tego zadania. W wyniku konsultacji z placówkami oraz spotkań eksperckich powstaje plan działania zawierający wskazówki merytoryczne oraz metodologiczne, który następnie zostanie uzupełniony o rekomendacje II Kongresu Zagranicznych Badaczy Dziejów Polski. Wydarzenie to, wspierane aktywnie przez resort, odbędzie się w Krakowie we wrześniu 2012 r. i skupi około trzystu polskich i zagranicznych naukowców zajmujących się historią Polski.

Pragnę zwrócić uwagę, że wachlarz metod stosowanych przez MSZ, polskie placówki dyplomatyczne oraz inne zainteresowane resorty w celu zneutralizowania lub całkowitej eliminacji stereotypowych treści o Polsce jest szeroki. Docieramy do zagranicznej opinii publicznej m.in. poprzez promocję ważnych produkcji filmowych i publikacji o tematyce historycznej. Jednocześnie inspirujemy powstawanie, tłumaczenie i dystrybucję istotnych pozycji książkowych oraz zapraszamy na wizyty studyjne do Polski zarówno badaczy zainteresowanych polską historią i kulturą, jak i zagraniczne środowiska opiniotwórcze dające wyraz powściągliwemu stosunkowi do niej.

Polskie placówki dyplomatyczne wykazują dużą wrażliwość w obszarze fałszujących obraz Polski treści, zarówno w mediach, jak i podręcznikach zagranicznych. Stale monitorują międzynarodowe inicjatywy wypracowujące rekomendacje dydaktyczne dla nauczycieli historii lub przygotowujące wspólne podręczniki i materiały edukacyjne, troszcząc się jednocześnie o zapewnienie odpowiedniej reprezentacji Polski we wspomnianych gremiach. Ponadto efektywnym i sprawdzonym sposobem oddziaływania dla polskich resortów jest udział w pracach bilateralnych komisji podręcznikowych: polsko-litewskiej, polsko-niemieckiej, polsko-ukraińskiej oraz reaktywowanej ostatnio polsko-rosyjskiej.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podziela troskę pana posła o jakość informacji o Polsce i Polakach w zagranicznych podręcznikach, czego dowodem jest zlecenie wykonania ekspertyzy, prace nad planem działania oraz wyraźna aktywizacja polskich placówek zagranicznych w tym zakresie. Wszelkiego typu inicjatywy, mogące przyczynić się do sprostowania treści o Polsce, zasugerowane przez prof. Adama Suchońskiego, takie jak stworzenie instytutu odpowiedzialnego za monitorowanie mediów lub przygotowanie materiałów na temat polskiej historii dla Instytutu Georga Eckerta w Brunzshwiku, są w chwili obecnej przedmiotem merytorycznej dyskusji w szerszym gronie ekspertów. Pragnę wyrazić pełne przekonanie, że droga głębokiej analizy szans i możliwo-

ści oraz systematycznego i długoletniego działania, którą wspólnie z naszymi partnerami podążamy, przyniesie oczekiwane efekty.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 21 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego**

**w sprawie braku rozporządzeń niezbędnych
komitetom wyborczym do zarządzania
finansami (24298)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazaną za pismem z dnia 6 września 2011 r., znak: SPS-023-24298/11, interpelację pana posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie braku rozporządzeń niezbędnych komitetom wyborczym do zarządzania finansami przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 140 § 4 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy (Dz. U. Nr 21, poz. 112, z późn. zm.), minister właściwy do spraw finansów publicznych, po zasięgnięciu opinii Państwowej Komisji Wyborczej, określi, w drodze rozporządzenia, wzory rejestrów o kredytach zaciągniętych przez komitety wyborcze oraz wpłat od osób fizycznych na rzecz komitetów wyborczych kwot o wartości przekraczającej łącznie od jednej osoby fizycznej kwotę minimalnego wynagrodzenia za pracę, sposób ich prowadzenia, a także sposób ich przekazania organom wyborczym.

W celu wykonania delegacji ustawowej podjęte zostały prace legislacyjne, w wyniku których w dniu 27 czerwca 2011 r. skierowano projekt rozporządzenia ministra finansów z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie rejestru zaciągniętych kredytów oraz rejestru wpłat, prowadzonych przez komitety wyborcze do członków Rady Ministrów, Państwowej Komisji Wyborczej oraz organizacji pozarządowych w celu konsultacji i zaopiniowania, a także opublikowano projekt na stronach podmiotowych Biuletynu Informacji Publicznej ministra finansów.

W toku konsultacji zostały zgłoszone obszerne zastrzeżenia w zakresie zgodności projektu z zasadami ochrony danych osobowych. Podniesione zarzuty dotyczyły istotnych rozwiązań projektowanego aktu prawnego, dlatego ich rozpatrzenie wymagało pogłębianej analizy; wystąpiono również o opinię do generalnego inspektora danych osobowych. Konieczność wykonania tych czynności, niezbędnych do zapewnienia wysokiej jakości stanowionego prawa oraz pra-

widowości postępowania legislacyjnego, spowodowało przedłużenie prac.

W dniu 12 września 2011 r. minister finansów podpisał rozporządzenie w sprawie rejestru zaciągniętych kredytów oraz rejestru wpłat, prowadzonych przez komitety wyborcze, które zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw Nr 193, poz. 1144, w dniu 14 września 2011 r.

Zgodnie z art. 142 § 7 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy (Dz. U. Nr 21, poz. 112, z późn. zm.), minister właściwy do spraw finansów publicznych, po zasięgnięciu opinii Państwowej Komisji Wyborczej, określi, w drodze rozporządzenia, wzór sprawozdania finansowego oraz szczegółowy zakres zawartych w nim informacji, a także wykaz rodzajów dokumentów, jakie należy załączyć do sprawozdania.

W celu wykonania delegacji ustawowej podjęte zostały prace legislacyjne, w wyniku których w dniu 7 września 2011 r. skierowano projekt rozporządzenia ministra finansów z dnia 6 września 2011 r. w sprawie sprawozdania finansowego komitetów wyborczych do członków Rady Ministrów, Państwowej Komisji Wyborczej oraz organizacji pozarządowych w celu konsultacji i zaopiniowania, a także opublikowano projekt na stronach podmiotowych Biuletynu Informacji Publicznej ministra finansów.

Opóźnienie prac nad tym projektem spowodowane było koniecznością uprzedniego rozstrzygnięcia wątpliwości powstałych w toku prac nad projektem rozporządzenia ministra finansów z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie rejestru zaciągniętych kredytów oraz rejestru wpłat, prowadzonych przez komitety wyborcze, z uwagi na zbliżony zakres regulacji, dotyczący ujawniania danych o osobowych w związku z finansowaniem komitetów wyborczych, a także ze względu na powiązania formalne, wynikające z załączania do sprawozdania finansowego rejestrów, określonych w rozporządzeniu ministra finansów w sprawie rejestru zaciągniętych kredytów oraz rejestru wpłat, prowadzonych przez komitety wyborcze.

Wydanie rozporządzenia ministra finansów z dnia 12 września 2011 r. w sprawie rejestru zaciągniętych kredytów oraz rejestru wpłat, prowadzonych przez komitety wyborcze (Dz. U. Nr 193, poz. 1144) umożliwiło szybkie ukończenie prac legislacyjnych nad projektem z dnia 6 września 2011 r. W dniu 19 września 2011 r. minister finansów podpisał rozporządzenie w sprawie sprawozdania finansowego komitetu wyborczego, które zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw Nr 198, poz. 1173, w dniu 22 września 2011 r.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 26 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Zbonikowskiego
w sprawie jednostek geodezyjnych (24300)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 6 września 2011 r. nr SPS-023-24300/11 interpelacją z dnia 18 sierpnia 2011 r. pana Łukasza Zbonikowskiego, posła na Sejm RP w sprawie jednostek geodezyjnych, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień:

Zadania marszałka województwa z zakresu geodezji i kartografii wynikające z art. 7c ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2010 r. Nr 193, poz. 1287) są – zgodnie z art. 6a ust. 3 ustawy – zadaniami z zakresu administracji rządowej.

Do realizacji przedmiotowych zadań zarządy województw tworzyły gospodarstwa pomocnicze na podstawie obowiązującego do dnia 31 grudnia 2009 r. art. 27 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 249, poz. 2104, z późn. zm.).

Stosownie do postanowień art. 87 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.) z dniem 31 grudnia 2010 r. zakończeniu uległa likwidacja m.in. gospodarstw pomocniczych wojewódzkich jednostek budżetowych. Jednostka budżetowa, przy której funkcjonowało gospodarstwo pomocnicze, zobowiązana została do przejścia pozostałych po likwidacji składników majątkowych, należności i zobowiązań (art. 89 ust. 4 ww. ustawy).

W tej sytuacji dotychczasowe zadania gospodarstw pomocniczych samorząd województwa (zachowując zasadę ciągłości realizacji zadań publicznych) zobowiązany jest do wykonywania w inny sposób. Ustawa o finansach publicznych nie zawiera regulacji prawnych w powyższym zakresie i tym samym nie może narzucać wyboru żadnego ze sposobów. Ustawa ta nie normuje również spraw z zakresu stosunku pracy, zarówno pracowników samorządu województwa, jak i podległych jednostek organizacyjnych.

Na realizację zadań wynikających z ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne dla samorządu województwa przekazywane są z budżetu państwa dotacje celowe planowane w dziale 710: Działalność usługowa. Zgodnie bowiem z art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.), jednostka samorządu terytorialnego wykonująca zadania z zakresu administracji rządowej oraz inne zadania zlecone ustawami otrzymuje z budżetu państwa dotacje celowe w wysokości zapewniającej realizację tych zadań.

Kwoty dotacji celowych na przedmiotowe zadania ustalane są przez poszczególnych wojewodów w ramach wstępnej kwoty wydatków skalkulowanej przez Ministerstwo Finansów, w oparciu o jednakowe zasady przyjęte w budżecie państwa do określenia wydatków podobnego rodzaju (art. 129 ustawy o finansach publicznych).

Kontrolę nad działaniami organów administracji geodezyjnej i kartograficznej, w tym marszałka województwa wykonującego zadania przy pomocy geodety województwa wchodzącego w skład urzędu marszałkowskiego, sprawuje – stosownie do postanowień art. 7b ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne – wojewódzki inspektor nadzoru geodezyjnego i kartograficznego działający w imieniu wojewody.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 26 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza
oraz grupy posłów**

**w sprawie wojewódzkich planów
zagospodarowania przestrzennego (24301)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazaną przez pana Marka Kuchcińskiego, wice-marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, pismem z dnia 15 września 2011 r., znak: SPS-023-24301/11, interpelację pana posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie wojewódzkich planów zagospodarowania przestrzennego przekazuję poniższe informacje.

Odpowiadając na pierwsze pytanie pana posła, dotyczące zakresu uzgodnień projektów planów zagospodarowania przestrzennego województw dokonywanych w Ministerstwie Infrastruktury, uprzejmie wyjaśniam, iż zgodnie z art. 41 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.), nazywanej dalej ustawą, marszałek województwa przedkłada projekt planu zagospodarowania przestrzennego województwa ministrowi właściwemu do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej, którym obecnie jest minister infrastruktury, wyłącznie w celu stwierdzenia jego zgodności z koncepcją przestrzennego zagospodarowania kraju i programami zawierający-

mi zadania rządowe, służące realizacji inwestycji celu publicznego o znaczeniu krajowym. Tryb sporządzania przedmiotowych programów określa przepis art. 48 ustawy.

Odnosząc się do drugiego pytania pana posła, dotyczącego możliwości wprowadzania przez marszałków województw ograniczeń, które hamują czy wręcz uniemożliwiają rozwój energetyki odnawialnej na terenie województw, należy wyjść od tego, iż zgodnie z przepisem art. 3 ust. 3 ustawy samorząd województwa kształtuje i prowadzi na swoim obszarze politykę przestrzenną, a dokumentem, w którym zostaje ona sformułowana, jest plan zagospodarowania przestrzennego województwa. Zgodnie natomiast z przepisem art. 39 ust. 3 ustawy w planie zagospodarowania przestrzennego województwa m.in. określa się system obszarów chronionych, w tym obszary ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego, ochrony uzdrowisk oraz dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Określenie tych obszarów wynika głównie z przepisów prawa powszechnie obowiązującego, np. ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych. Należy przy tym podkreślić, iż ograniczenia w zainwestowaniu oraz sposobie użytkowania określonych w planie terenów dotyczą nie tylko inwestycji w zakresie odnawialnych źródeł energii, ale również wszystkich innych, jeżeli ich funkcjonowanie według uchwalającego plan samorządu województwa w jakikolwiek sposób negatywnie wpłynęłoby na tereny, które mają być chronione.

Odpowiadając na pytanie trzecie, dotyczące planów zagospodarowania przestrzennego polskich obszarów morskich, uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 37b obecnie obowiązującej ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1502, ze zm.) projekt planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej sporządza dyrektor urzędu morskiego właściwego dla obszaru objętego planem, a zatwierdza minister w formie rozporządzenia. Prace nad planem zagospodarowania przestrzennego dla obszarów morskich znajdują się obecnie w fazie początkowej. Urzędy morskie są w trakcie realizacji międzynarodowego projektu pod nazwą Balt-SeaPlan. W ramach projektu powstają pilotażowe plany zagospodarowania przestrzennego, m.in. Zatoki Pomorskiej, Południowej Ławicy Środkowej oraz części Zatoki Gdańskiej.

W ramach prac przygotowawczych rozpoczęto inwentaryzację prac naukowo-badawczych dotyczących polskich obszarów morskich, które mogą posłużyć do wykonania inwentaryzacji przyrodniczej. Prowadzone są również prace legislacyjne nad projektem rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu planów zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich, będącego aktem wykonawczym do ww. ustawy.

Podkreślić należy, że plany zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich będą mogły powstać przy zaangażowaniu nie tylko administracji morskiej i instytucji naukowo-badawczych, ale również potrzebna będzie współpraca administracji samorządowej. Dla realizacji tych prac niezbędne będzie zaangażowaniu znacznych środków finansowych.

Odnosząc się do pytania czwartego pana posła, dotyczącego prowadzenia postępowań rozstrzygających przy wydawaniu pozwoleń na wznoszenie i wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich, uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, zwanej dalej ustawą (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1502, ze zm.), w przypadku braku planu zagospodarowania obszarów morskich pozwolenia na wznoszenie i wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich są wydawane przez ministra właściwego do spraw gospodarki morskiej. Wówczas w przypadku złożenia więcej niż jednego wniosku dotyczącego określonego akwenu w wyłącznej strefie ekonomicznej przeprowadzone zostaje postępowanie rozstrzygające, zgodnie z art. 27c ustawy.

Natomiast w przypadku uchwalenia planu zagospodarowania przestrzennego obszarów morskich pozwolenia wydaje dyrektor właściwego urzędu morskiego, zgodnie z art. 23a ustawy, bez konieczności przeprowadzania postępowań rozstrzygających.

Oдноśnie do pytania dotyczącego możliwości zastosowania systemu przetargowego informuję, iż nie jest to możliwe w odniesieniu do wyłącznej strefy ekonomicznej, jako że zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy obszar ten nie wchodzi w skład terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Żbik

Warszawa, dnia 18 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza
oraz grupy posłów**

w sprawie irracjonalnego traktowania przez organy celne wwozu pojazdów o wartościach historycznych jako nielegalne transgraniczne przemieszczenie odpadów (24302)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 15 września 2011 r., nr SPS-023-

-24302/11, do którego załączono interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza (pismo z dnia 30 sierpnia 2011 r.) w sprawie irracjonalnego traktowania przez organy celne wwozu pojazdów o wartościach historycznych jako nielegalnego transgranicznego przemieszczania odpadów, uprzejmie informuję, co następuje.

Artykuł 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów (Dz. U. Nr 124, poz. 859, z późn. zm.) nakazuje, aby organ administracji publicznej (w tym organ Służby Celnej), który stwierdził nielegalne międzynarodowe przemieszczanie odpadów, podjął niezwłocznie działania mające na celu zabezpieczenie przed oddziaływaniem odpadów na środowisko, w tym szczególnie życie i zdrowie ludzi. Organ administracji publicznej, który stwierdził nielegalne międzynarodowe przemieszczanie odpadów, niezwłocznie przekazuje zawiadomienie do głównego inspektora ochrony środowiska wraz z kompletną dokumentacją sprawy oraz informację o podjętych działaniach. Główny inspektor ochrony środowiska, na podstawie dokumentów, o których mowa w ust. 2 ww. ustawy, wszczyna z urzędu postępowanie administracyjne i wydaje decyzję, o której mowa w art. 26 ww. ustawy.

Organy Służby Celnej, dokonując oceny, czy przywożony pojazd stanowi odpad, stosują zatwierdzone przez głównego inspektora ochrony środowiska „Wskazówki metodyczne w sprawie uznawania uszkodzonych pojazdów za odpad w transgranicznym przemieszczaniu odpadów” (dostępne również na stronach internetowych GIOŚ), które określają, w jakich przypadkach pojazd wypełnia definicję „odpadu”.

Dodatkowo organ Służby Celnej, zanim przekaże sprawę do Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska, zwraca się do wojewódzkiego inspektoratu ochrony środowiska, na podstawie porozumienia pomiędzy ministrem finansów, głównym inspektorem ochrony środowiska oraz komendantem głównym Straży Granicznej z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie współdziałania w zakresie transgranicznego przemieszczania odpadów, o opinię w kwestii, czy pojazd można uznać za odpad.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. Nr 25, poz. 202, z późn. zm.) przepisów ustawy nie stosuje się do pojazdów historycznych. Zgodnie z ww. ustawą przez pojęcie „pojazdu historycznego” rozumie się:

a) pojazd zabytkowy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym,

b) pojazd mający co najmniej 25 lat, uznany przez rzeczoznawcę samochodowego za unikatowy lub mający szczególne znaczenie dla udokumentowania historii motoryzacji.

Według przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2 czerwca 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) „pojazd zabytkowy”

jest to pojazd, który na podstawie odrębnych przepisów został wpisany do rejestru zabytków lub znajduje się w wojewódzkiej ewidencji zabytków, a także pojazd wpisany do inwentarza muzealiów, zgodnie z odrębnymi przepisami. Decyzję o wpisie podejmuje wojewódzki konserwator zabytków, a ocena dokonywana jest w oparciu o kryteria oceny pojazdów zabytkowych (znajdujące się na stronach internetowych wojewódzkich urzędów ochrony zabytków), według których pojazd zabytkowy:

1) powinien posiadać co najmniej 25 lat i musi być (w modelu) nieprodukowany od lat 15;

2) powinien posiadać minimum 3/4 zachowanych części oryginalnych (w tym główne podzespoły);

3) pojazdy mające mniej niż 25 lat, o ile są egzemplarzami unikalnymi, z racji wyjątkowych rozwiązań konstrukcyjnych i jednostkowej produkcji, powinny się charakteryzować przynajmniej jedną z niżej wymienionych cech:

a) posiada unikalne rozwiązania konstrukcyjne,

b) dokumentuje ważne etapy rozwoju techniki motoryzacyjnej,

c) związany był z ważnymi wydarzeniami historycznymi,

d) użytkowany był przez osoby powszechnie uznane za wyjątkowo ważne,

e) miał związek z ważnymi osiągnięciami sportowymi,

f) posiada oryginalne wykonanie lub został odrestaurowany na bazie oryginalnych elementów,

g) został odtworzony wiernie, zgodnie z technologią z okresu jego produkcji.

Z powyższego wynika, że nie każdy „dawny pojazd” można uznać za „pojazd historyczny” w rozumieniu ww. ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji, lecz jedynie taki, który spełnia określone w ww. przepisach wymagania. Importer w celu udowodnienia, że pojazd jest pojazdem historycznym, powinien przedstawić zaświadczenie wojewódzkiego konserwatora zabytków o wpisie do rejestru zabytków, ewidencji lub inwentarza muzealiów, ewentualnie opinię rzeczoznawcy uznającą pojazd za unikatowy lub mający szczególne znaczenie dla udokumentowania historii motoryzacji.

Należy jednak zauważyć, że opinia rzeczoznawcy stanowi jedynie pomocniczy dokument, mający ułatwić organom celnym podjęcie właściwej decyzji, który jest poddawany ocenie jak każdy inny dowód w sprawie. Organ Służby Celnej może zweryfikować opinię rzeczoznawcy, jeśli wystąpią przesłanki do podjęcia takiego działania (np. występowanie istotnych braków w opinii, niezgodność danych zawartych w opinii z przedstawionym pojazdem). Biegły rzeczoznawca w opinii, uznając przedmiotowy pojazd za historyczny, powinien wykazać, że pojazd posiada cechy wymienione w art. 2 ust. 2 lit. b, tzn. jest unikatowy lub mający szczególne znaczenie dla udokumentowania historii motoryzacji. Dlatego też niekiedy organy Służby Celnej w przy-

padku braku spełnienia ww. przesłanek przez pojazd mogą uznać, że opinia biegłego rzeczoznawcy jest niewystarczająca do uznania pojazdu za historyczny.

Jednocześnie, w przypadku gdy importowany pojazd jest w stanie technicznym opisanym w ww. „Wskazówkach metodycznych w sprawie uznawania uszkodzonych pojazdów za odpad w transgranicznym przemieszczaniu odpadów”, przekazanie przez organ celny zawiadomienia do właściwego w sprawach odpadów organu (główny inspektor ochrony środowiska) będzie uzasadnione.

Należy zauważyć, iż powyższe rozważania są jedynie próbą wyjaśnienia przyczyn, dla których organy Służby Celnej mogłyby potraktować pojazdy dawne jako odpady. Do Ministerstwa Finansów bowiem do tej pory nie docierały żadne sygnały o nieprawidłowościach w tym zakresie. Nie wpływały skargi czy zapytania ani ze strony importerów, ani z urzędów celnych.

Dodatkowo należy zaznaczyć, iż przedstawiciele Służby Celnej w bieżącym oraz poprzednim roku brali udział w ogólnopolskich seminariach i szkoleniach dla ekspertów z dziedziny historii motoryzacji i oceny pojazdów zabytkowych, a także w kilku spotkaniach z przedstawicielami zespołu Krajowego Porozumienia Stowarzyszeń Rzeczoznawców Samochodowych, których tematem było uznawanie przez organy celne pojazdów mechanicznych za przedmioty kolekcjonerskie. Na żadnym spotkaniu czy szkoleniu nie były zgłaszane ze strony rzeczoznawców problemy w zakresie traktowania przez organy Służby Celnej pojazdów historycznych jako odpady.

Ponadto z informacji przekazanych w rozmowie telefonicznej przez pracownika Wydziału Transgranicznego Przemieszczania Odpadów w Głównym Inspektoracie Ochrony Środowiska, który jest właściwy w sprawach postępowań w zakresie przemieszczania odpadów, wynika, iż przekazywanie zawiadomień przez organy Służby Celnej w trybie art. 27 ust. 2 ww. ustawy o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów w przypadku pojazdów zgłaszanych przez importerów jako kolekcjonerskie czy historyczne ma charakter incydentalny. W związku z powyższym, biorąc pod uwagę znaczną ilość pojazdów dopuszczanych przez organy Służby Celnej do obrotu jako kolekcjonerskie, nie można mówić o automatyzmie działania organów w tym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 3 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza
oraz grupy posłów**

**w sprawie wsparcia rozwoju
poszczególnych sektorów OZE (24303)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 15 września br. (znak: SPS-023-24303/11), dotyczące interpelacji pana posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie wsparcia dla rozwoju poszczególnych sektorów odnawialnych źródeł energii, uprzejmie informuję, co następuje.

1. Jaki jest stosunek Ministerstwa Środowiska do rozwoju odnawialnych źródeł energii w Polsce i czy według ministra środowiska powinny być zachowane dotychczasowe wskaźniki wsparcia dla rozwoju poszczególnych sektorów OZE, w tym najlepiej rozwijającej się w Polsce energetyki wiatrowej?

Ministerstwo Środowiska popiera wszelkie działania prowadzone zgodnie z prawem, przyczyniające się do rozwoju odnawialnych źródeł energii, a w konsekwencji umożliwiające osiągnięcie do 2020 r. 15% udziału OZE w końcowym zużyciu energii brutto, zgodnie z przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 7 grudnia 2010 r. „Krajowym planem działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych”.

Dlatego też Ministerstwo Środowiska przywiązuje szczególne znaczenie do promocji rozwoju energetyki odnawialnej. Wzrost udziału tego typu energii w bilansie energetycznym jest bowiem istotnym elementem zrównoważonego rozwoju, prowadzącym do poprawy bezpieczeństwa energetycznego, a przede wszystkim poprawy stanu środowiska. Rozwój wykorzystania odnawialnych źródeł energii przyczynia się także do tworzenia nowych miejsc pracy zarówno w sektorze energetyki, jak i w sektorach z nim powiązanych.

2. Czy minister popiera koncepcję powołania pełnomocnika rządu ds. odnawialnych źródeł energii, który w nowej kadencji rządu mógłby koordynować program rozwoju energetyki odnawialnej na wzór pełnomocnika rządu ds. energii jądrowej, który odpowiada za program polskiej energetyki jądrowej?

Uprzejmie informuję, że resortem wiodącym w zakresie transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE jest Ministerstwo Gospodarki.

Na obecnym etapie prac rządu nad przedmiotową dyrektywą nie planuje się powołania pełnomocnika rządu ds. odnawialnych źródeł energii, jednak zagadnienie to jest poddawane analizie w dłuższej perspektywie czasu.

3. Czy minister popiera pomysł stworzenia ogólnopolskiej kampanii informacyjnej na temat odnawialnych źródeł energii, którą mogłoby koordynować Ministerstwo Środowiska? Czy zdaniem ministra środowiska zasadne wydaje się informowanie na temat OZE za pośrednictwem strony internetowej Ministerstwa Środowiska?

Uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Gospodarki opracowano „Krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych” (KPD), który przedstawia ścieżkę dochodzenia do 15% udziału OZE w podziale na energię elektryczną, ciepło i chłód oraz energię odnawialną w transporcie. Resort gospodarki opracował również we współpracy z Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi dokument przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 13 lipca 2010 r. pn. „Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020” oraz „Przewodnik dla inwestorów zainteresowanych budową biogazowni rolniczych”, który stanowi kompendium wiedzy na temat procesów inwestycyjnych w zakresie budowy biogazowni rolniczej i prowadzenia działalności gospodarczej. Dokument ten opublikowany jest na stronach internetowych Ministerstwa Gospodarki.

Uprzejmie informuję, że resort środowiska również realizuje działania z zakresu kampanii informacyjnej mające na celu wspieranie odnawialnych źródeł energii. Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska (GDOŚ) w ramach realizacji programu priorytetowego „Wspieranie systemu ocen oddziaływania na środowisko i obszarów Natura 2000” finansowanego ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej opublikowała 12 opracowań dostępnych na stronie internetowej w części ocen oddziaływania na środowisko. Jedno z nich stanowią „Wytyczne w zakresie prognozowania oddziaływań na środowisko farm wiatrowych”. Możliwy jest również odbiór bezpłatnych egzemplarzy w siedzibie GDOŚ.

Uprzejmie informuję, że minister środowiska patronuje również wydarzeniom mającym szczególne znaczenie dla poprawy ochrony środowiska i atmosfery, w tym wydarzeniom o tematyce odnawialnych źródeł energii.

4. Jak wygląda stan prac nad dokumentami: „Bezpieczeństwo energetyczne i środowisko” (BEiŚ) oraz „Strategia adaptacji do zmian klimatu” i czy w pracach nad tymi dokumentami biorą udział przedstawiciele strony społecznej?

Odpowiadając na pytanie odnośnie do prac nad przedmiotowymi dokumentami, uprzejmie informuję, że projekt strategii BEiŚ został poddany uzgodnieniom wewnątrzresortowym, a następnie w sierpniu br. przyjęty przez kierownictwo Ministerstwa Środowiska i Ministerstwa Gospodarki. Od 12 kwietnia br. do 12 września br. trwały równocześnie prace nad przygotowaniem prognozy oddziaływania na środowisko projektu strategii BEiŚ. Następnie projekt strategii BEiŚ wraz z prognozą oddziaływania na środowisko został przekazany do konsultacji społecz-

nych i uzgodnień międzyresortowych, które trwają od 22 września br. do 30 października br. Informacja na ten temat znajduje się również na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska (zakładka: Prawo/projekty dokumentów i strategii) oraz na stronie Ministerstwa Gospodarki: www.mg.gov.pl/node/14512. Przyjęcie strategii BEiŚ przez Radę Ministrów planowane jest na listopad, grudzień br.

Odnosząc się do stanu prac nad dokumentem „Strategia adaptacji do zmian klimatu”, uprzejmie informuję, że aktualnie w Ministerstwie Środowiska trwają prace mające na celu opracowanie przedmiotowego dokumentu. Po jego przyjęciu przez kierownictwo Ministerstwa Środowiska zostanie on skierowany do uzgodnień międzyresortowych oraz konsultacji społecznych.

5. Jaki jest stan prac nad wdrażaniem nowej dyrektywy o emisjach przemysłowych (2010/75/EC)?

Odnosząc się do powyższego pytania, uprzejmie informuję, iż w chwili obecnej trwają prace nad projektem „Założeń projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw”, która ma stanowić podstawę do transpozycji przepisów dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. U. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17) do prawa polskiego. Zgodnie z postanowieniami ww. dyrektywy Polska musi zakończyć jej transpozycję nie później niż do dnia 7 stycznia 2013 r.

6. Czy ministerstwo opracowuje projekty innych dokumentów, które mogą mieć istotne znaczenie dla rozwoju odnawialnych źródeł energii w Polsce?

Uprzejmie informuję, że w dniu 17 czerwca 2011 r. zostało podpisane Memorandum of Understanding dotyczące Mechanizmu Finansowego EOG, na mocy którego zgodnie z aneksem B do ww. memorandum Ministerstwo Środowiska we współpracy z Narodowym Funduszem Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej jest operatorem programów w trzech z dziewięciu obszarów programowych:

A. Różnorodność biologiczna i działania na rzecz ekosystemów – przewidziana alokacja wynosi 20 mln euro.

B. Monitoring środowiska oraz zintegrowane planowanie i kontrola – przewidziana alokacja wynosi 15 mln euro.

C. Efektywność energetyczna i odnawialne źródła energii – przewidziana alokacja wynosi 75 mln euro.

W ramach obszaru programowego „Efektywność energetyczna i odnawialne źródła energii” będzie realizowany Program Operacyjny „Oszczędność energii i promocja źródeł energii odnawialnej”, gdzie przewiduje się otwarty nabór wniosków, minimalną wartość projektu ustalono na poziomie 170 tys. euro, a wartość maksymalną – na 2 mln euro.

Zakresem niniejszego programu operacyjnego objęto promowanie oszczędności energii poprzez reali-

zanie projektów kompleksowej termomodernizacji wraz z wymianą przestarzałych źródeł ciepła oraz promowanie energii odnawialnej poprzez realizację projektów z wykorzystaniem OZE.

W ramach programu operacyjnego przewiduje się realizację następujących rodzajów projektów inwestycyjnych i nieinwestycyjnych zgłaszanych przez wnioskodawców w trybie naboru otwartego wniosków aplikacyjnych:

1. Projekty lokalne mające na celu poprawę efektywności energetycznej w budynkach, obejmujące swoim zakresem termomodernizację budynków użyteczności publicznej, przeznaczonych na potrzeby: administracji publicznej, oświaty, opieki zdrowotnej, społecznej lub socjalnej, szkolnictwa wyższego, nauki, wychowania.

2. Projekty mające na celu zastąpienie przestarzałych źródeł ciepła dla budynków użyteczności publicznej, o których mowa w ust. 1, o mocy do 3 MW nowoczesnymi, energooszczędnymi i ekologicznymi źródłami ciepła lub energii elektrycznej, w tym: pochodzącymi ze źródeł odnawialnych lub źródłami ciepła i energii elektrycznej wytwarzanych w skojarzeniu (kogeneracji).

3. Za źródła ciepła lub energii elektrycznej wykorzystujące energię ze źródeł odnawialnych, o których mowa w ust. 2, należy rozumieć:

- kolektory słoneczne o powierzchni ponad 100 m² (także dla budynków mieszkalnych);
- układy fotowoltaiczne;
- instalacje do wykorzystania biogazu (z wyłączeniem produkcji tylko energii elektrycznej);
- pompy ciepła;
- instalacje do wykorzystania energii pochodzącej ze źródeł geotermalnych;
- kotły na biomasę o mocy do 3 MW.

4. Projekty mające na celu modernizację węzłów ciepłych o mocy do 3 MW dla budynków użyteczności publicznej, o których mowa w ust. 1.

Obecnie Ministerstwo Środowiska we współpracy z Narodowym Funduszem Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej opracowuje i uzgadnia Program Operacyjny „Oszczędność energii i promocja źródeł energii odnawialnej” z Ministerstwem Rozwoju Regionalnego. Po zaakceptowaniu programu przez MRR zostanie przekazany do darczyńców w celu akceptacji. Ogłoszenie naboru na projekty m.in. do ww. programu planowane jest w pierwszej połowie 2012 r.

7. Czy istnieje szansa na uzyskanie jednostek redukcji emisji CO₂ (ERU) dla farm wiatrowych, które już rozpoczęły produkcję energii?

W świetle przepisów znowelizowanej ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie emisji gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070, z późn. zm.) nie ma wyraźnych ograniczeń w zakresie dopuszczalności uznania za projekt wspólnych wdrożeń projektów (JI), które zostały już zrealizowane w okresie, na który zostaje utworzona rezerwa na planowane projekty JI, tj. okresie 2008–2012 (art. 13 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 kwietnia

2011 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych – Dz. U. Nr 122, poz. 695).

Ponadto ustawa o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych dopuszcza potraktowanie projektów już zrealizowanych jako projekty wspólnych wdrożeń w odniesieniu do przedsięwzięć, w wyniku których nastąpi redukcja lub uniknięcie emisji gazów cieplarnianych z instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji (czyli tzw. podwójne liczenie redukcji emisji). Wynika to z treści art. 38 ust. 1a ww. ustawy, zgodnie z którym taki projekt wymaga uzyskania jedynie listu zatwierdzającego, oraz art. 38 ust. 2a określającego warunki, jakie musi spełnić projekt, wśród których nie ma zastrzeżenia, iż nie może on dotyczyć inwestycji zrealizowanych i zakończonych.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że projekty zrealizowane mogą ubiegać się o status projektów wspólnych wdrożeń jedynie w przypadkach, kiedy są projektami, w wyniku których nastąpi redukcja lub uniknięcie emisji gazów cieplarnianych z instalacji objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji, a od realizującego projekt oczekiwany jest wniosek o wydanie listu zatwierdzającego, przygotowanego zgodnie z wymogami określonymi w art. 38 ust. 2a ustawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 3 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza
oraz grupy posłów**

**w sprawie weryfikacji oceny wartości pojazdów
kolekcyjnych dokonywanej przez urzędy
celne oraz konieczności wprowadzenia
szczegółowych, szeroko rozumianych
przepisów pozwalających uznać pojazdy
za kolekcyjne (24304)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 15 września 2011 r., nr SPS-023-24304/11, interpelacją posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie uznawania pojazdów za kolekcyjne, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Od chwili akcesji Polska dostosowała kryteria uznawania pojazdów mechanicznych za przedmioty kolekcyjne na potrzeby klasyfikacji taryfowej,

zgodnie z regulacjami unijnymi zawartymi w następujących aktach prawnych i wyjaśnieniach:

— rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz wspólnej taryfy celnej (Dz. Urz. WE L 256 z 7 września 1987 r. z późn. zm.),

— notach wyjaśniających do zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów,

— notach wyjaśniających do nomenklatury scalonej Wspólnot Europejskich (Dz. Urz. UE C 137 z 6.05.2011 r.).

Dzieła sztuki, przedmioty kolekcjonerskie i antyki znajdują się w dziale 97 wspólnej taryfy celnej i są klasyfikowane do kodu scalonej nomenklatury /CN/ 9705 00 00 – Kolekcje i przedmioty kolekcjonerskie, zoologiczne, botaniczne, mineralogiczne, anatomiczne, historyczne, archeologiczne, paleontologiczne, etnograficzne lub numizmatyczne.

Wprawdzie pojęcie samochodów kolekcjonerskich nie zostało precyzyjnie zdefiniowane we wspólnej taryfie celnej, to jednak interpretacja tego terminu dla potrzeb właściwej klasyfikacji została zawarta w notach wyjaśniających do nomenklatury scalonej. Kryteria, jakie powinien spełniać pojazd, aby mógł być uznany za kolekcjonerski, zostały określone w wyjaśnieniach do sekcji XXI/dział 97/ not wyjaśniających do nomenklatury scalonej. Powstały one na bazie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w sprawie nr C-200/84.

Zgodnie z tymi notami kod CN 9705 00 00 obejmuje między innymi pojazdy mechaniczne w swoim oryginalnym stanie, bez znacznych zmian podwozia, układu kierowniczego lub hamulcowego, silnika itp., co najmniej 30-letnie oraz modelu lub typu, który nie jest już produkowany.

Pojazdy mechaniczne uważa się za niemające wartości historycznej lub etnograficznej i wyklucza się je z pozycji 9705 w sytuacji, gdy właściwe organy ustawniają, że nie mogą one świadczyć o znacznym postępie w rozwoju ludzkich osiągnięć albo ilustrować pewnego okresu takiego rozwoju.

Pojazdy o charakterze kolekcjonerskim muszą również posiadać niezbędne cechy charakterystyczne do włączenia do kolekcji, tzn. powinny być stosunkowo rzadkie, nie być normalnie stosowane do ich oryginalnego celu, być przedmiotem specjalnych transakcji poza normalnym handlem podobnymi artykułami użytkowymi oraz posiadać znaczną wartość.

Oprócz ww. wymienionych, do pozycji 9705 zalicza się pojazdy mechaniczne, niezależnie od daty ich produkcji, które, co może zostać udowodnione, brały udział w wydarzeniu historycznym, oraz samochody wyścigowe, które, co może zostać udowodnione, zostały zaprojektowane, zbudowane i wykorzystane wyłącznie do zawodów i osiągnęły znaczące sportowe sukcesy w prestiżowych krajowych lub międzynarodowych wydarzeniach.

Dowodem może być odpowiednia dokumentacja, na przykład publikacje informacyjne lub literatura specjalistyczna lub opinie uznanych ekspertów.

Powyższe noty wyjaśniające stosuje się z uwzględnieniem odpowiednich różnic do motocykli.

Podsumowując, za pojazd kolekcjonerski/zabytkowy w rozumieniu przepisów celnych można uznać:

— pojazd, który spełnia określone kryteria, czyli jednocześnie jest w oryginalnym stanie, bez zasadniczych zmian podwozia, układu kierowniczego lub hamulcowego, silnika itp. oraz który dodatkowo spełnia kryterium wieku, czyli musi mieć co najmniej 30 lat, a także musi należeć do modelu lub typu, który nie jest już produkowany (kryteria te muszą być spełnione łącznie) oraz posiadający również niezbędne cechy charakterystyczne do włączenia do kolekcji, wymienione w ww. wyjaśnieniach;

— pojazd mechaniczny o wartości historycznej, niezależnie od daty jego produkcji, który brał udział w wydarzeniu historycznym, oraz samochód wyścigowy, zaprojektowany, zbudowany i wykorzystany wyłącznie do współzawodnictwa i osiągnął znaczące sportowe sukcesy w prestiżowych krajowych lub w międzynarodowych konkurencjach.

Kwestia mocy prawnej not wyjaśniających, o których wspomina interpelacja, wielokrotnie była przedmiotem orzecznictwa polskich sądów administracyjnych, w którym utrwalił się pogląd, że konsekwencją przystąpienia Polski do Unii Europejskiej jest konieczność innego podejścia do prawa wspólnotowego, w którym ważne są nie tylko przepisy prawa powszechnie obowiązującego, ale także różnego rodzaju instrumenty prawa, jak np. noty, opinie, zalecenia, które choć istotnie nie mają mocy wiążącej, to jednak stanowią ważny element dla ustalania prawidłowej klasyfikacji towarów. Te instrumenty prawa międzynarodowego wydawane są przez specjalnie powołane do tego organy czy instytucje wspólnotowe i tworzą tzw. miękkie prawo, mając na celu zapewnienie jednolitości stosowania prawa wspólnotowego. Tego rodzaju instrumenty prawa nie mogą być pomijane przy rozstrzyganiu spraw, a choć nie mają one wiążącej mocy prawnej jako takiej, mogą wywierać pośrednie praktyczne skutki prawne jako środek egzekwowania prawa, stanowią bowiem ważny środek jednolitego stosowania wspólnej taryfy celnej i mimo iż faktycznie nie są prawnie wiążące, mogą być uznane jako ważny element wykładni wspólnej taryfy celnej.

W tym też sensie postanowienia not wyjaśniających mogą stanowić podstawę weryfikacji przyjętej wcześniej klasyfikacji taryfowej.

Należy zauważyć, że zgodnie z przyjętymi od maja 2004 r. kryteriami unijnymi każdy pojazd, który ma zostać uznany za kolekcjonerski w rozumieniu wspólnej taryfy celnej, musi mieć ten fakt udokumentowany poprzez przedstawienie odpowiedniej opinii eksperta.

W szczególności to opinia upoważnionego eksperta/rzeczoznawcy posiada zasadnicze znaczenie dla przyjęcia prawidłowej klasyfikacji pojazdu, ponieważ tego rodzaju ustalenia nie mieszczą się w kompetencjach organu celnego. Do organów celnych może natomiast należeć weryfikacja takiej opinii, pod warunkiem

kiem wystąpienia wyjątkowych przesłanek do podjęcia takiego działania (np. występowanie istotnych braków w opinii, niezgodność danych zawartych w opinii z przedstawionym pojazdem). Dlatego też niekiedy organy celne, pomimo pozytywnej opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków, wydanej na bazie niepełnej opinii rzeczoznawcy, mogą uznać, że jest ona niewystarczająca do zakwalifikowania pojazdu do grupy pojazdów o charakterze kolekcjonerskim/zabytkowym.

Odnosząc się do różnic w przepisach prawa dotyczących pojęcia „pojazdu kolekcjonerskiego”, należy wyjaśnić, że np. wpisanie samochodu do wojewódzkiej ewidencji zabytków, dokonywane na podstawie przepisów odrębnych, nie może być równoznaczne z uznaniem pojazdu za kolekcjonerski w świetle postanowień wspólnej taryfy celnej. Inne są bowiem warunki wpisania pojazdu do wojewódzkiej ewidencji zabytków (inna podstawa prawna), a inne do zaklasyfikowania pojazdu do kodu CN 9705 00 00 wspólnej taryfy celnej. Dla potrzeb importu zasadnicze i decydujące znaczenie mają postanowienia wspólnej taryfy celnej.

Ustosunkowując się dalej do zarzutu odmawiania wiarygodności opiniom rzeczoznawców, uprzejmie wyjaśniam, że dla potrzeb klasyfikacji taryfowej pojazdu do kodu CN 9705 00 00 dokumentem wskazującym kolekcjonerski charakter pojazdu jest zaświadczenie/opinia wojewódzkiego konserwatora zabytków, wydane w oparciu o ocenę wg kryteriów określonych w notach wyjaśniających, na podstawie opinii rzeczoznawcy do spraw techniki samochodowej, eksperta z dziedziny pojazdów kolekcjonerskich/zabytkowych. W sytuacji braku spełnienia kryteriów klasyfikacyjnych, jakie przewiduje kod CN 9705 00 00, nawet uznanie pojazdu za kolekcjonerski/zabytkowy przez wojewódzkiego konserwatora zabytków nie może automatycznie decydować o jego klasyfikacji do ww. kodu.

Tylko spełnienie przedstawionych wyżej kryteriów warunkuje zaliczenie danego pojazdu do kodu CN 9705 00 00. W przeciwnym razie pojazdy mechaniczne, zgodnie z zasadami klasyfikacji taryfowej, są klasyfikowane do odpowiednich pozycji wspólnej taryfy celnej, np. pozycje 8703, 8704, jako używane pojazdy do przewozu osób lub towarów, ze stawką celną w wysokości 10% i podatkiem VAT 22%.

Weryfikacje zgłoszeń celnych, o których wspomina interpelacja, mogą więc dotyczyć sytuacji, w których powstają wątpliwości klasyfikacyjne, jednakże działania takie nie mają charakteru masowego, a każdy przypadek jest rozpatrywany indywidualnie.

W związku z powyższym, biorąc pod uwagę znaczną ilość pojazdów dopuszczanych przez organy Służby Celnej do obrotu jako kolekcjonerskie, w żadnej mierze nie można mówić o automatyzmie działania organów w tym zakresie.

Odnosząc się do wniosku dotyczącego przygotowania odpowiednich wytycznych w omawianej sprawie, uprzejmie informuję, że wychodząc naprzeciw

oczekiwaniom importerów samochodów o charakterze kolekcjonerskim, rzeczoznawcom samochodowym, jak i służbom konserwatorskim, takie działania zostały już podjęte.

Poniżej przedstawiam ww. działania podjęte właśnie w celu ujednoczenia i uszczegółowienia kryteriów, jakimi mają posługiwać się rzeczoznawcy samochodowi w trakcie wystawiania opinii, jak również kryteriów obowiązujących przy dokonywaniu zgłoszeń celnych.

Po pierwsze, w związku z zaistniałymi problemami dotyczącymi uznawania pojazdów mechanicznych za przedmioty kolekcjonerskie, wynikającymi ze stosowania przez organy celne obowiązujących w tym zakresie we Wspólnocie Europejskiej przepisów prawa celnego, a praktyką wystawiania przez wojewódzkich konserwatorów zabytków zaświadczeń potwierdzających kolekcjonerski charakter pojazdów, w piśmie szefa Służby Celnej z dnia 19 października 2009 r. skierowanym do podsekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego przedstawione zostało stanowisko w sprawie uznawania pojazdów za przedmioty kolekcjonerskie przez organy celne oraz przepisy obowiązujące w tym zakresie.

Następnie Ministerstwo Finansów przekazało do Departamentu Ochrony Zabytków w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego materiał informacyjny „Zasady uznawania pojazdów mechanicznych za przedmioty kolekcjonerskie na potrzeby klasyfikacji taryfowej”, który został rozesłany wojewódzkim konserwatorom zabytków.

W dniu 14 października 2010 r. przedstawiciele Służby Celnej wzięli udział jako prelegenci w ogólnopolskim seminarium dla ekspertów z dziedziny historii motoryzacji i oceny pojazdów zabytkowych, na którym przedstawili stanowisko organów celnych odnośnie do przedmiotowej problematyki.

W wyniku kolejnych spotkań przedstawiciele Służby Celnej z przedstawicielami Zespołu Krajowego Porozumienia Stowarzyszeń Rzeczoznawców Samochodowych przygotowane zostały przez ww. zespół „Zalecenia dotyczące wydawania przez rzeczoznawców ocen pojazdów mechanicznych uznawanych za kolekcjonerskie w rozumieniu przepisów prawa celnego”, które zostały przesłane do stosowania ekspertom z dziedziny historii motoryzacji i oceny pojazdów zabytkowych rekomendowanym przez Zespół Krajowego Porozumienia Stowarzyszeń Rzeczoznawców Samochodowych, w celu ujednoczenia zasad wydawania opinii dotyczących pojazdów kolekcjonerskich. Jednocześnie przygotowano i przekazano do wszystkich dyrektorów izb celnych „Materiał informacyjny dotyczący uznawania pojazdów mechanicznych za przedmioty kolekcjonerskie na potrzeby klasyfikacji taryfowej” oraz ww. zalecenia dla rzeczoznawców.

W związku z powyższym wyrażam nadzieję, iż przedstawione wyżej działania podjęte przez Ministerstwo Finansów w celu ujednoczenia praktyki uznawania pojazdów mechanicznych za przedmioty kolekcjonerskie na potrzeby klasyfikacji taryfowej

będą skutkować w przyszłości uniknięciem wielu problemów, jakie są przedmiotem interpelacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 4 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza
oraz grupy posłów**

**w sprawie wytycznych środowiskowych
ograniczających rozwój sektora energetyki
wiatrowej w stosunku do innych OZE (24305)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów w sprawie wytycznych środowiskowych ograniczających rozwój sektora energetyki wiatrowej w stosunku do innych OZE, przekazaną przez Pana Marszałka pismem z dnia 15 września 2011 r., znak: SPS-023-24305/11, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Na wstępie należy podkreślić, że resort środowiska ma świadomość problematyki wskazanej w interpelacji. Wielokrotnie do organu docierały informacje o problemach środowiskowych występujących podczas procesu przygotowania inwestycji z zakresu energetyki wiatrowej. Jednocześnie w sposób ciągły wpływały także liczne protesty, skargi i pisma żądające zakazu budowy farm wiatrowych na przeważającym obszarze kraju, ze względu na interesy lokalnych społeczności lub wyjątkowe walory środowiska przyrodniczego. Na organie spoczywa zatem trudne zadanie umożliwienia rozwoju energetyki wiatrowej jako OZE przy uwzględnieniu i zapewnieniu ochrony mieszkańcom sąsiadującym z terenami przeznaczonymi pod rozwój elektrowni wiatrowych oraz zapobieganiu degradacji obszarów cennych przyrodniczo, jak ostoje wchodzące w skład Europejskiej Sieci Ekologicznej Natura 2000. Aby zrealizować powyższe zamierzenia, Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska finalizuje prace związane z wydaniem wytycznych dotyczących oddziaływań na środowisko farm wiatrowych. Podkreślenia wymaga jednocześnie fakt, że kwestie związane z energetyką, w tym również z energią pochodzącą z OZE, znajdują się w kompetencji resortu gospodarki. Odpowiada on m.in. za strategię wdrażania i rozwoju wszystkich odnawialnych źródeł energii.

Wytyczne przygotowywane przez Generalną Dyrekcję Ochrony Środowiska składać się będą z kilku powiązanych ze sobą tematycznie publikacji. W pierw-

szej kolejności została wydana publikacja pt. „Wytyczne w zakresie prognozowania oddziaływań na środowisko farm wiatrowych”. Znajdują się tam wskazania, które usprawnią prowadzenie procedury oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięć z zakresu energetyki wiatrowej. Zadaniem wytycznych jest także poprawienie jakości dokumentacji środowiskowej, tak aby nie zachodziła potrzeba jej uzupełnienia i możliwe było sprawne i szybkie wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla wnioskowanych farm wiatrowych. Publikacja posłuży zatem inwestorom, wskazując im, jak właściwie i skutecznie przygotować inwestycję w aspekcie procedur środowiskowych. Wytyczne stanowią także nieocenioną pomoc ekspertom wykonującym odpowiednie analizy i badania środowiskowe, obrazując, jak je przeprowadzać, oraz jak prezentować ich wyniki i formułować płynące z nich wnioski w dokumentacji środowiskowej. Jednocześnie powyższa publikacja służyć będzie także właściwym środowiskowym organom administracji, jak np. regionalne dyrekcje ochrony środowiska, poprzez wskazanie, jak należy prowadzić procedurę oceny oddziaływania na środowisko przy przedsięwzięciach z zakresu energetyki wiatrowej, na co trzeba zwrócić szczególną uwagę i jak można badać wpływ elektrowni wiatrowych na poszczególne komponenty środowiska oraz na mieszkające w sąsiedztwie osoby.

Przygotowano także wytyczne dotyczące oddziaływania elektrowni wiatrowych na ptaki i nietoperze, jako te z elementów środowiska przyrodniczego, które są najbardziej zagrożone nieprzemysłaną realizacją projektów farm wiatrowych. W obu tych publikacjach zostaną drobiazgowo przedstawione zalecane metody, terminy, obszary i techniki wykonania badań awifauny i chiropterofauny. Omówione będą sposoby preferowanej prezentacji tak uzyskanych wiadomości w dokumentacji środowiskowej. Zawarte zostaną także wskazania, jakie analizy w zakresie ptaków i nietoperzy powinny znaleźć się w raporcie o oddziaływaniu na środowisko. Ponadto dokładnie i drobiazgowo opisane będą metody prognozowania śmiertelności ptaków w wyniku kolizji z planowanymi turbinami wiatrowymi, łącznie z pokazaniem zalet i wad każdego rozwiązania. Dzięki powyższemu rozwiązaniu inwestorzy dysponować będą wiedzą, czego należy wymagać od ekspertów przeprowadzających badania środowiskowe oraz jakim warsztatem naukowym powinny dysponować osoby wykonujące obserwacje przyrodnicze. Wytyczne wskażą również proponowany sposób oceny przedstawionego w dokumentacji środowiskowej materiału ze wszystkich badań przyrodniczych oraz jakie informacje powinien on zawierać, aby mógł on zostać uznany za całościowy i kompletny. Spodziewanym efektem stosowania wytycznych będzie ujednoclenie podejścia do konkretnych zagadnień i problemów oraz ich spójna i zgodna interpretacja, jeśli chodzi nie tylko o zapisy prawa, ale także wykonywane badania i analizy przyrodnicze i formułowane na ich podstawie wnioski i oceny.

W związku z powyższym, odnosząc się do pytań zawartych w interpelacji poselskiej, należy wskazać, co następuje.

Przygotowywane przez Generalną Dyрекcję Ochrony Środowiska wytyczne środowiskowe nie ograniczą rozwoju energetyki wiatrowej w stosunku do innych OZE. Przedstawiają natomiast proponowane spójne i całościowe rozwiązania w powyższym zakresie, umożliwiając i przyspieszając inwestycje w postaci farm wiatrowych w miejscach do tego predysponowanych, uwzględniając przy tym uwarunkowania społeczne i środowiskowe. Zdynamizuje to rozwój sektora energetyki wiatrowej na obszarach korzystnych dla tego rodzaju działalności.

Wytyczne w żaden sposób nie będą poszerzać wy-mogów środowiskowych zawartych w obecnie obowiązujących przepisach prawa, przede wszystkim ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227, ze zm.). Będą natomiast szczegółowo wyjaśniać, rozwiewając dotychczasowe wątpliwości, jak najlepiej i najsuk-teczniej prowadzić procedurę i badania środowiskowe, aby zakończyły się one szybkim sukcesem w postaci uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowa-niach dla planowanego przedsięwzięcia w zakresie energetyki wiatrowej. Organy środowiskowe odnotowują bowiem dużą liczbę projektów, w przypadku których na skutek błędnie przeprowadzonych lub zanalizowanych badań przyrodniczych oraz ze względu na niepełną zna-jomość uwarunkowań prawnych wydłuża się proces uzyskiwania decyzji, co w skrajnych przypadkach unie-możliwia realizację inwestycji. Pakiet wytycznych Ge-neralnej Dyrekcji Ochrony Środowiska z zakresu od-działywań elektrowni wiatrowych da inwestorom jasne wskazówki i interpretacje, tak aby możliwe było unik-nięcie opisanych powyżej błędów i zrealizowanie pro-jektowanego przedsięwzięcia.

Wytyczne zostały opracowane przez zespoły wybit-nych specjalistów i praktyków w swoich dziedzinach, mających stały kontakt z problematyką z zakresu energetyki wiatrowej. Przygotowane teksty publikacji poddane zostały bardzo szczegółowej i wnikliwej ana-lizie, nie tylko przez urząd, ale również przez pozosta-łych uczestników procesu procedury ocen oddziaływa-nia na środowisko. Uwzględniono w nich także wiele uwag i opinii, które spływały z powyższych źródeł, w tym także od inwestorów, na przestrzeni ostatnich lat do Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska. Jed-nocześnie przygotowane wytyczne w żaden sposób nie wykraczają poza swoją funkcję, w tym nie podają (na-wet w formie zaleceń) konkretnych odległości od bu-dynków oraz nie wskazują miejsc przyłączeń do sieci i przebiegu linii energetycznych.

Odnosząc się do zakazów lokalizacyjnych dla energetyki wiatrowej w planach ochrony lub planach zadań ochronnych dla obszarów Natury 2000, pra-gnę poinformować, iż zapisy tego typu zależne są przede wszystkim od zgromadzonych danych przy-

rodniczych na potrzeby sporządzania tych dokumen-tów, a dotyczących występowania nietoperzy lub pta-ków będących przedmiotami ochrony danego obsza-ru Natury 2000. Dane te powinny dotyczyć rozmiesz-czenia kolonii rozrodczych i zimowisk oraz miejsc koncentracji nietoperzy, tj. żerowisk, kolonii letnich, miejsc odpoczynku, szlaków dobowego i sezonowego przemieszczania się nietoperzy oraz miejsc koncen-tracji ptaków podczas rozrodu, pierzenia się, odpo-czynku, zimowisk i wędrówek.

W przypadku dostępności takich dokładnych i ak-tualnych danych naukowych możliwe jest wskazanie w ramach planów ochrony lub planów zadań ochron-nych dla poszczególnych obszarów Natury 2000, w któ-rych miejscach lokalizacja inwestycji z zakresu ener-getyki wiatrowej mogłaby negatywnie oddziaływać na przedmioty ochrony w obszarze Natury 2000.

Informuję również, iż w chwili obecnej Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska prowadzi szkolenia i warsztaty organizowane w ramach programu prio-rytetowego „Wspieranie realizacji Polityki Ekologicz-nej Państwa przez Ministra Środowiska część 4) Wspie-ranie systemu ocen oddziaływania na środowisko i obszarów Natura 2000”, finansowane ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospo-darki Wodnej. Wśród aktualnie realizowanych warszt-atów znajdują się również szkolenia dotyczące elek-trowni wiatrowych. Są one dedykowane regionalnym dyrekcjom ochrony środowiska oraz jednostkom samo-rządu terytorialnego zaangażowanym w oceny od-działywania na środowisko.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 5 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza
oraz grupy posłów**

**w sprawie zgodności wojewódzkich planów
zagospodarowania przestrzennego
z „Koncepcją przestrzennego
zagospodarowania kraju 2030” (24306)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pi-smo pana wicemarszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 15 września br., dotyczące interpelacji pana posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów z Klubu Parlamentarnego PO (znak SPS-023-24306/11) w spra-wie zakresu zgodności wojewódzkich planów zago-spodarowania przestrzennego z „Koncepcją prze-

strzennego zagospodarowania kraju 2030”, uprzejmie odpowiadam na przesłane pytania.

Ad 1. Jak wygląda zakres zgodności wojewódzkich planów zagospodarowania przestrzennego z KPZK 2030? Czy dokument jest prawnie wiążący plany wojewódzkie, czy stanowi zestaw zaleceń, które można uwzględniać przy planowaniu regionalnym?

„Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” (zwana dalej: KPZK 2030 bądź koncepcją) pozostaje nadal w fazie projektu. Dokument ten nie był przedmiotem obrad Rady Ministrów i nie uzyskał jej akceptacji, a zatem nie ma statusu dokumentu obowiązującego. W związku z tym nie była badana zgodność planów zagospodarowania przestrzennego województw z koncepcją na podstawie art. 46 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z 2003 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.), który stanowi: „Minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej koordynuje zgodność planów zagospodarowania przestrzennego województw z koncepcją przestrzennego zagospodarowania kraju (...)”.

Aktualnie obowiązującym dokumentem formułującym krajową politykę przestrzenną pozostaje „Koncepcja polityki przestrzennego zagospodarowania kraju” (KPPZK) (MP z 2001 r. Nr 26, poz. 432) i do czasu przyjęcia przez Radę Ministrów KPZK 2030 to z nim należy uzgadniać plany wojewódzkie.

Odnosnie do zakresu, w jakim koncepcja jest wiążąca dla planowania na szczeblu wojewódzkim, należy wspomnieć, iż zgodnie z art. 39 ust. 4. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym: „W planie zagospodarowania przestrzennego województwa uwzględnia się ustalenia koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju (...)”. W toku prac nad koncepcją została podniesiona kwestia takiego sformułowania jej zapisów, aby samorządy województw miały jasność, w jaki sposób uwzględniać je w swoich planach zagospodarowania przestrzennego. W związku z tym MRR we współpracy z regionami wypracował następujące rozwiązanie. W treści projektu doprecyzowano, iż pod pojęciem „ustalenie” (do p.z.p.w.) rozumie się wiążący dla planu zagospodarowania przestrzennego województwa zapis KPZK, dotyczący zakresu określonego w art. 47 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z 2003 r. Ustalenie oznacza obowiązek wprowadzenia do planu zagospodarowania przestrzennego województwa wskazanego obszaru i programowania związanych z nim działań lub wprowadzenia do p.z.p.w. zapisów zawartych w planie działań służących realizacji KPZK 2030. Jest warunkiem uzgodnienia planu województwa z koncepcją przez ministra właściwego ds. budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej oraz zgodności dokumentów planistycznych niższych stopni z p.z.p.w. W drodze uchwały Rady Ministrów zostaną przyjęte wytyczne dla sporządzenia p.z.w.p. i stwierdzenia ich zgodności z KPZK 2030.

W ustawie z 2003 r. nie precyzuje się zakresu, w jakim powinno się uwzględniać przy konstrukcji

planów województw ustalenia zawarte w koncepcji. Można założyć, że co najmniej zakres ten winien obejmować, zgodnie z art. 47 ust. 2:

1) podstawowe elementy krajowej sieci osadniczej, z wyodrębnieniem obszarów metropolitalnych;

2) wymagania z zakresu ochrony środowiska i zabytków, z uwzględnieniem obszarów podlegających ochronie;

3) rozmieszczenie infrastruktury społecznej o znaczeniu międzynarodowym i krajowym;

4) rozmieszczenie obiektów infrastruktury technicznej i transportowej, strategicznych zasobów wodnych i obiektów gospodarki wodnej o znaczeniu międzynarodowym i krajowym;

5) obszary problemowe o znaczeniu krajowym, w tym obszary zagrożeń wymagających szczegółowych studiów i planów.

Ponadto w KPZK 2030 wprowadzono drugą nieobligatoryjną kategorię: zalecenie (do p.z.p.w.) – ogólne wskazanie wynikające z celów polityki przestrzennej państwa (KPZK) dla określania polityki przestrzennej województw (p.z.p.w.), pokazujące zasady oraz kierunki przy formułowaniu zapisów p.z.p.w.

Ad 2. Czy niezgodność wojewódzkich planów zagospodarowania przestrzennego z KPZK 2030 wyklucza możliwość ich uchwalenia?

Jak wyjaśniono powyżej, aktualnie nie można mówić o zgodności bądź niezgodności planów zagospodarowania przestrzennego województw z KPZK 2030, ponieważ nie jest to formalnie zatwierdzony dokument, stanowiący podstawę badania wzajemnej zgodności.

Zakładając, że KPZK 2030 zostanie przyjęta przez Radę Ministrów oraz zostanie utrzymana definicja „ustalenia”, wówczas niewprowadzenie do p.z.p.w. ustaleń koncepcji może być przeszkodą w uchwaleniu planu województwa. Na dzień dzisiejszy dopóki koncepcja pozostaje projektem, niezgodność z nią p.z.p.w. nie stanowi przeszkody w jego uchwaleniu.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż podczas prac nad koncepcją przeprowadzono szerokie konsultacje, których celem było m.in. uspołnienie planowania na szczeblu krajowym i wojewódzkim. W konsultacjach brali udział także przedstawiciele samorządów wojewódzkich oraz lokalnych. Raport z konsultacji społecznych projektu „Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju 2030” znajduje się na stronie internetowej Ministerstwa Rozwoju Regionalnego pod adresem: http://www.mrr.gov.pl/rozwoj_regionalny/Polityka_przestrzenna/KPZK/Aktualnosci/Strony/KPZK_finalizacja_prac_290711.aspx

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Iwona Wendel

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza
oraz grupy posłów**

**w sprawie zminimalizowania kosztów,
które Polska musi ponieść w efekcie
wdrożenia pakietu klimatycznego UE (24307)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Krzysztofa Tyszkiewicza oraz grupy posłów przesłaną pismem z dnia 15 września 2011 r., znak: SPS-023-24307/11, w sprawie zminimalizowania kosztów, które Polska musi ponieść w związku z wdrażaniem pakietu klimatycznego UE, uprzejmie informuję.

1. Czy w systemie handlu uprawnieniami do emisji SO₂ i NO_x możliwe jest uwzględnienie OZE w systemie bilansowania?

Celem projektowanej ustawy o systemie bilansowania i rozliczania wielkości emisji dwutlenku siarki i tlenków azotu dla dużych źródeł spalania jest wprowadzenie do krajowego porządku prawnego regulacji pozwalających operatorom dużych źródeł spalania (50 MW i więcej) na stopniowe osiągnięcie przez Polskę ustalonych w traktacie o przystąpieniu Rzeczypospolitej Polskiej do Wspólnot Europejskich pułapów emisji dwutlenku siarki i tlenków azotu w perspektywie końca roku 2015. W traktacie, w ramach ustalenia warunków implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2001/80/WE z 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń z dużych obiektów energetycznego spalania, wprowadzono wspólne pułapy emisji dwutlenku siarki i tlenków azotu na lata 2008–2010–2012 dla zlokalizowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dużych źródeł spalania. Projektowana ustawa:

1) umożliwi złagodzenie skutków ograniczenia emisji do wymaganego pułapu poprzez wprowadzenie ekonomicznego systemu, podobnego do systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych,

2) umożliwi rozłożenie skutków cenowych na dłuższy okres czasu, łagodząc tym samym uciążliwość związane ze wzrostem cen energii elektrycznej i ciepła dla obywateli i przedsiębiorców,

3) stworzy zachętę finansową do uruchamiania rezerw w zakresie ograniczania emisji wszędzie tam, gdzie jest to możliwe,

4) umożliwi czasowe odsunięcie konieczności wprowadzenia zaostrzonych wymagań, dając czas na modernizację instalacji istniejących lub budowę nowych, spełniających ostrzejsze wymagania ekologiczne,

5) ograniczy, przez wprowadzenie kosztów związanych z koniecznością zakupu brakujących uprawnień i ponoszeniem opłat zastępczych, produkcję w najbardziej emisyjnych instalacjach,

6) stworzy ścieżkę dojścia do planowanych, wynikających z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych, zaostrzonych standardów emisji dla instalacji nowych.

Odpowiadając wprost na postawione w interpelacji pytanie posła Krzysztofa Tyszkiewicza, należy stwierdzić, że przedmiotowym systemem bilansowania objęte są wyłącznie obiekty, w których następuje spalanie paliw. Dlatego nie ma możliwości szerokiego zastosowania OZE w tym systemie. Wykorzystane mogą być tylko te rodzaje OZE, gdzie występuje proces spalania paliw, a więc np. biomasa i biogaz. Takie technologie mogą się przyczynić do mniejszej emisji dwutlenku siarki i tlenków azotu, pozwalając zakładom na dotrzymanie przez nich limitu rocznego dla tych zanieczyszczeń.

2. W jakim stopniu potencjał rynku odnawialnych źródeł energii w Polsce brany jest pod uwagę w kontekście konieczności przedstawienia polskiej gospodarki w kierunku niskoemisyjnej?

Ministerstwo Gospodarki przykłada szczególną wagę do działań na rzecz zmniejszenia obciążenia środowiska oraz kwestii bezpieczeństwa energetycznego, dlatego podejmuje kroki na rzecz zwiększenia wykorzystania energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych. Ma to szczególne znaczenie w sytuacji, gdy polska elektroenergetyka oparta jest w ok. 90% na węglu, w związku z czym zdywersyfikowanie źródeł wytwarzania energii elektrycznej jest niezwykle istotne. Wymaga zaznaczenia, że rozwój energetyki odnawialnej opierać się będzie przede wszystkim na generacji rozproszonej, która jednocześnie przyczynia się do zmniejszenia problemów związanych z przesyłem energii, a tym samym istotnie poprawia bezpieczeństwo energetyczne.

Celem strategicznym obecnej polskiej polityki energetycznej jest realizacja pakietu klimatyczno-energetycznego, będącego następstwem konkluzji Rady Europejskiej z marca 2007 r. Jednym z głównych elementów pakietu jest dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. Urz. UE L 140 z 5.06.2009 r.). Zakłada ona zwiększenie udziału energii wytwarzanej w źródłach odnawialnych w bilansie energii finalnej Unii Europejskiej do 20% w 2020 r., przy czym dla Polski udział ten ma wynosić 15%. Jednocześnie wszystkie państwa członkowskie powinny zwiększyć udział energii odnawialnej w transporcie do 10% w 2020 r.

Ponadto należy wspomnieć, że w przyjętych 16 sierpnia 2011 r. przez Radę Ministrów założeniach „Narodowego programu rozwoju gospodarki niskoemisyjnej” zapisano, że szczególna uwaga zostanie zwrócona na zrównoważony rozwój energetyki odnawialnej, która powinna stać się, w horyzoncie czasowym do 2050 r., ważnym elementem miksu energetycznego Polski.

3. Czy Ministerstwo Gospodarki analizowało, w jakim stopniu sektor energetyki wiatrowej może przysłużyć się do rozwoju gospodarczego, w tym wytworzenia nowych miejsc pracy, przyciągnięcia nowych inwestorów itp.?

Ministerstwo Gospodarki na bieżąco monitoruje funkcjonowanie sektora odnawialnych źródeł energii. Przedmiotowy monitoring prowadzony jest m.in. poprzez analizę opracowań przygotowywanych przez organizacje branżowe, które zawierają również informacje dotyczące wpływu wzrostu wykorzystania OZE na rozwój gospodarczy, w tym na rynek pracy.

Wymaga zaznaczenia, iż w przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 7 grudnia 2010 r. dokumencie pn. „Krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych” zawarto informację na temat przewidywanej liczby miejsc pracy, które zostaną utworzone w wyniku dalszego rozwoju OZE, szacując, że w latach 2011–2020 z tytułu rozwoju odnawialnych źródeł energii powstawać będzie w Polsce rocznie od 5 do 15 tys. nowych miejsc pracy.

4. Czy w projektowanej ustawie o OZE uwzględniony został aspekt systemu wsparcia także dla morskich farm wiatrowych?

Nowy system wsparcia, który zostanie określony w planowanej ustawie o odnawialnych źródłach energii, będzie uwzględniał wszystkie technologie OZE, w tym morską energetykę wiatrową.

Założeniem tej regulacji będzie m.in. wdrożenie jednolitego i czytelnego systemu wsparcia dla producentów zielonej energii, który stanowiłby wystarczającą zachętę inwestycyjną dla budowy nowych mocy wytwórczych, a tym samym spowodował zwiększenie udziału energii z OZE w polskim miksie energetycznym. System ten będzie opierał się, tak jak obecnie, na mechanizmie tzw. świadectw pochodzenia. Zaproponowany mechanizm będzie zależny od technologii OZE i będzie uwzględniał m.in. stopień zwrotu z inwestycji, postęp techniczny – w tym obniżenie kosztów stosowania technologii – oraz szacunkowy efektywny okres pracy instalacji. Nowy system będzie jednocześnie upraszczał sposób naliczania opłaty zastępczej, w tym likwidował zagrożenie corocznym, niekontrolowanym wzrostem tej opłaty, skutkującym z kolei wzrostem cen energii elektrycznej. Dodatkową regulacją zapewniającą bardziej efektywne wykorzystanie środków oraz zlikwidowanie bariery polegającej na ryzyku inwestycyjnym jest wprowadzenie do systemu wsparcia minimalnego gwarantowanego poziomu przychodu. Przeprowadzone analizy wskazały, że taka regulacja znacząco zwiększy zainteresowanie inwestorskie technologiami OZE.

Szczególnie istotna z punktu widzenia rozwoju energetyki odnawialnej będzie kwestia stabilności oraz długofalowości systemu wsparcia, tak aby zapewnić bezpieczeństwo inwestycyjne dla podmiotów zainteresowanych budową jednostek wytwórczych.

5. Czy Ministerstwo Gospodarki przy opracowywaniu nowych zasad rozdziału środków w ramach działania 9.4 Programu Operacyjnego „Infrastruk-

tura i środowisko” rozważy możliwość zniesienia kryteriów dotyczących minimalnej wartości inwestycji i maksymalnej kwoty dofinansowania tak, aby umożliwić w przyszłości dofinansowanie np. morskich farm wiatrowych?

Ministerstwo Gospodarki aktualnie nie planuje ogłaszania kolejnych konkursów dla działania 9.4 Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, a zatem zmiana zasad dofinansowania dla tego działania byłaby bezprzedmiotowa. Środki finansowe dostępne w ramach 9.4 PO IiŚ służą dofinansowaniu projektów wyłonionych w ramach konkursów 1/POIiŚ/9.4/2009 i 2/POIiŚ/9.4/2010.

Minimalna wielkość projektów dofinansowywanych w ramach programów operacyjnych realizowanych na poziomie krajowym wynika z systemowych założeń dotyczących sposobu finansowania projektów za pośrednictwem programów operacyjnych.

W każdej perspektywie finansowej przyjmuje się określone „linie demarkacyjne” między poszczególnymi programami operacyjnymi, określając m.in., jakiej wielkości projekty inwestycyjne mogą być realizowane w ramach programów operacyjnych o zasięgu krajowym i jaka jest graniczna wielkość projektów, które mogą być realizowane na poziomie regionalnym. W związku z faktem, że ogólne zasady dofinansowywania projektów inwestycyjnych w perspektywie finansowej 2014–2020 są obecnie przedmiotem prac, jest zbyt wcześnie, by odpowiedzieć na pytanie o możliwość zmiany kryteriów dotyczących minimalnej wartości inwestycji i maksymalnej kwoty dofinansowania. W związku z tym należy przyjąć, że zasady wsparcia projektów w przyszłej perspektywie finansowej (w tym kwestia maksymalnej kwoty dofinansowania) mogą, ale nie muszą ulec znaczącej modyfikacji względem stanu obecnego.

Z wyrazami najwyższego szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Kaliski

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie zmniejszenia wysokości dotacji
budżetu państwa na zabezpieczenie realizacji
zadań przekazywanych samorządom
jako zadania własne (24308)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Mariusza Grada, posła na Sejm RP, przesłaną przy piśmie z dnia 15 września 2011 r.,

znak: SPS-023-24308/11, w sprawie zmniejszenia wysokości dotacji budżetu państwa na realizację zadań przekazywanych samorządom jako zadania własne uprzejmie informuję.

Od 1 sierpnia 2009 r., zgodnie z przepisami art. 20 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), przyznawanie i wypłacanie zasiłków stałych oraz opłacanie składek na ubezpieczenie zdrowotne za osoby pobierające świadczenia z pomocy społecznej są zadaniami własnymi gmin. Na realizację powyższych zadań, stosownie do art. 38 ust. 1 i 2 ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie, jednostki samorządu terytorialnego (j.s.t.) otrzymują z budżetu państwa dotacje, które są ustalone zgodnie z zasadami przyjętymi w budżecie państwa do określania wydatków podobnego rodzaju.

Z dniem 1 stycznia 2010 r. wszedł w życie przepis art. 128 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) stanowiący, że kwota dotacji celowych dla jednostek samorządu terytorialnego na dofinansowanie zadań własnych bieżących i inwestycyjnych nie może stanowić więcej niż 80% kosztów realizacji zadania, chyba że odrębne ustawy stanowią inaczej. Przepis ten jest uregulowaniem systemowym dotyczącym dopuszczalnego poziomu dofinansowania zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego mającym zastosowanie w przypadku, gdy odrębne ustawy nie stanowią inaczej. Kwoty dotacji z budżetu państwa na realizację zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego, w tym także na zadania inwestycyjne, ustalane są w ustawach budżetowych, przy czym wysokość dotacji uzależniona jest od możliwości finansowych budżetu państwa i decyzji parlamentu. W przypadkach konkretnych spraw wysokość dotacji zależy od decyzji dysponenta części budżetowej (województw) udzielającego dotacji w granicach ustalonych przepisami prawa i limitem środków przewidzianych w ustawie budżetowej na dany rok. Istota zadania własnego polega także na tym, iż powinno być ono finansowane w możliwie największym stopniu z dochodów własnych j.s.t., a dotacje celowe z budżetu państwa mogą ewentualnie odgrywać rolę uzupełniającą.

Należy również zaznaczyć, że maksymalne dofinansowywanie zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego, określone w art. 128 ustawy o finansach publicznych, zostało wprowadzone do regulacji ustawowych na wyraźny wniosek samych jednostek samorządu terytorialnego w ramach prac Zespołu do Spraw Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego nad projektem ustawy o finansach publicznych. Jednocześnie uprzejmie informuję, że w trakcie prac nad projektami ustaw minister finansów, na każdym etapie prac, zwraca szczególną uwagę na skutki finan-

sowe dla sektora finansów publicznych, w tym dla budżetu państwa i dla budżetów jednostek samorządu terytorialnego wynikające z proponowanych rozwiązań.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej**

**w sprawie umieszczenia projektu
„Budowa zintegrowanego centrum
komunikacyjnego w Bydgoszczy – etap I”
na liście rezerwowej Programu Operacyjnego
„Infrastruktura i środowisko” (24309)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację poseł Teresy Piotrowskiej, przekazaną w dniu 15 września 2011 r. pismem o sygnaturze: SPS-023-24309/11, w sprawie umieszczenia projektu „Budowa zintegrowanego centrum komunikacyjnego w Bydgoszczy – etap I” na liście rezerwowej programu „Infrastruktura i środowisko”, poniżej przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Ad 1. Jakie są przyczyny umieszczenia na liście rezerwowej I etapu budowy zintegrowanego centrum komunikacyjnego w Bydgoszczy?

W dniu 12 sierpnia 2011 r. zakończony został proces aktualizacji listy projektów indywidualnych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, a jej wyniki zostały opublikowane na stronie internetowej Ministerstwa Rozwoju Regionalnego. Rekomendacja umieszczenia przedmiotowego projektu na liście podstawowej znalazła się w propozycji Ministerstwa Infrastruktury. Niemniej jednak decyzja dotycząca umieszczenia projektu na liście podstawowej podejmowana jest na podstawie kryteriów jednolitych dla wszystkich zgłoszonych projektów i nie może dyskryminować innych propozycji spełniających te same warunki. W uzupełnieniu należy podkreślić, iż propozycji projektów obejmujących modernizację dworców, przedłożonych przez resort infrastruktury jest obecnie kilka. Wszystkie te inwestycje znajdują się na liście rezerwowej PO IiŚ.

Jednocześnie w chwili obecnej strona Polska oczekuje na decyzję Komisji Europejskiej w sprawie zmiany programu operacyjnego. Wnioskowane zmiany dotyczą również wysokości środków dostępnych dla sektora kolejowego. Równocześnie na gruncie krajowym prowadzone są prace i ustalenia dotyczące możliwości optymalnego wykorzystania środków w tym sektorze. Zatem decyzja o wsparciu dodatkowych pro-

jektów kolejowych ze środków PO IiŚ jest uzależniona od wyników negocjacji ze służbami Komisji Europejskiej w sprawie zmiany programu operacyjnego.

Ad 2. Czy nie uważa Pani Minister, że czynione od dawna starania są na tak zaawansowanym poziomie, iż konieczne jest jak najszybsze wsparcie finansowe?

Jak zostało wskazane powyżej, kwestia możliwości przeznaczenia dodatkowej puli środków na projekty obejmujące swoim zakresem modernizację dworców kolejowych zostanie rozstrzygnięta po przedstawieniu przez służby KE stanowiska w sprawie zmiany programu operacyjnego. Obecnie strona polska czyni starania, aby decyzja ta została podjęta w najkrótszym możliwym terminie.

Mając świadomość potrzeb sektora kolejowego, założeniem Ministerstwa Rozwoju Regionalnego jest taki dobór projektów do dofinansowania, który z jednej strony zapewni realizację celów programu, z drugiej zaś da gwarancję efektywnego wykorzystania przeznaczonych na nie środków. Zatem umieszczenie projektu na liście projektów indywidualnych dla PO IiŚ jest możliwe w oparciu o kryterium dotyczące stopnia przygotowania projektu do realizacji. Zaawansowany projekt ma tym samym wysokie szanse umieszczenia go na liście podstawowej.

Ad 3. Czy resort, podejmując decyzję o zniesieniu projektu z listy podstawowej, wziął pod uwagę komfort pasażerów, którzy od lat zmagają się z trudnymi warunkami panującymi na dworcu Bydgoszcz Główna?

Uprzejmie wyjaśniam, że projekt „Budowa zintegrowanego centrum komunikacyjnego w Bydgoszczy – etap I” nie był dotychczas umieszczany na liście projektów indywidualnych dla PO IiŚ. Rekomendacja wpisania przedmiotowego projektu na listę podstawową znalazła się w propozycji Ministerstwa Infrastruktury przedstawionej do MRR w ramach aktualizacji listy w sierpniu br.

Zapewniam, że Ministerstwo Rozwoju Regionalnego jest w pełni świadome znaczenia, jakie inwestycje modernizacji dworców mają dla poprawy oferty skierowanej z sektora kolejowego. W tym kontekście działania zmierzające do przystosowania bydgoskiego dworca głównego do obsługi większej liczby pasażerów przy równoczesnej poprawie standardu obsługi i bezpieczeństwa podróży są jak najbardziej słuszne z punktu widzenia rozwoju regionalnego. Jest to też powodem, dla którego Ministerstwo Rozwoju Regionalnego w porozumieniu z Ministerstwem Infrastruktury rozważa możliwość przeznaczenia większych środków dla projektów modernizacji dworców. Jednak, jak wspomniano wyżej, rozstrzygnięcie w tej sprawie podjęte zostanie po ogłoszeniu decyzji KE w sprawie zmiany programu operacyjnego.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bienkowska

Warszawa, dnia 4 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Iwony Arent**

**w sprawie ulgi w składkach ZUS dla osób
zakładających działalność gospodarczą (24310)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 16 września 2011 r., znak: SPS-023-24310/11, dotyczące interpelacji pani poseł Iwony Arent z dnia 1 sierpnia 2011 r., znak: GS-023-24310/11, w sprawie ulgi w składkach ZUS dla osób zakładających działalność gospodarczą, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z treścią art. 18 ust. 8 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe osób prowadzących pozarolniczą działalność stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

W myśl art. 18a powołanej ustawy podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe osób prowadzących pozarolniczą działalność w okresie pierwszych 24 miesięcy kalendarzowych od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia.

Przepisy te nie mają zastosowania do osób, które:

1) prowadzą lub w okresie ostatnich 60 miesięcy kalendarzowych przed dniem rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej prowadziły pozarolniczą działalność;

2) wykonują działalność gospodarczą na rzecz byłego pracodawcy, na rzecz którego przed dniem rozpoczęcia działalności gospodarczej w bieżącym lub w poprzednim roku kalendarzowym wykonywały w ramach stosunku pracy lub spółdzielczego stosunku pracy czynności wchodzące w zakres wykonywanej działalności gospodarczej.

Art. 18a został dodany ustawą z dnia 1 lipca 2005 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 150, poz. 1248). Należy wskazać, że rozwiązanie to ma charakter wyjątkowy i jest skierowane do osób podejmujących działalność po raz pierwszy lub po długiej przerwie. Ideą przedmiotowej regulacji było wprowadzenie ułatwień w początkowym okresie prowadzenia działalności gospodarczej mających na celu rozwinięcie tej działalności poprzez ograniczenie kosztów jej prowadzenia. Nie była ona kierowana do

osób, które przez dłuższy czas prowadzą działalność, gdyż co do zasady nie dotyczy ich ryzyko związane z wchodzeniem na rynek i rozwijaniem firmy.

Ponadto należy mieć na uwadze, że niskie składki skutkują niskimi świadczeniami zarówno wypłacanymi na bieżąco (zasiłek chorobowy), jak również w odleglejszej przyszłości (świadczenia emerytalne czy rentowe). Z punktu widzenia wysokości przyszłych świadczeń wydłużanie okresu ubezpieczenia, w którym przedsiębiorca płaci bardzo niskie składki, nie jest zatem zasadne. Niemniej jednak z istoty regulacji wynika, że przedsiębiorca ma prawo korzystać z preferencyjnej wysokości składek kilkakrotnie w okresie aktywności zawodowej, o ile odległość czasowa pomiędzy prowadzeniem poszczególnych działalności wynosi nie mniej niż 60 miesięcy.

Jednocześnie należy wskazać, że ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych stoi na gruncie równego traktowania wszystkich ubezpieczonych, zatem nie ma możliwości wprowadzenia przepisów zmierzających do preferowania przedsiębiorców z określonego regionu.

Odnosząc się do zagadnienia dotyczącego uzyskania prawa do zasiłku do bezrobotnych należy wskazać, że zgodnie z art. 71 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.) do okresu uprawniającego do zasiłku dla bezrobotnych zalicza się okres opłacania składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności lub współpracy, jeżeli podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy stanowiła kwota wynosząca co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę. Zgodnie natomiast z art. 18a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe osób prowadzących działalność w okresie pierwszych 24 miesięcy kalendarzowych od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia.

Z powołanych przepisów ustawy wynika, iż przedsiębiorca sam może zdecydować, w jakiej wysokości będzie opłacał składki na ubezpieczenia społeczne. Przepis art. 18a ust. 1 powołanej ustawy daje bowiem jedynie możliwość, z której osoba może skorzystać lub nie. Dokonując wyboru wysokości opłacanych składek, tym samym osoba dokonuje wyboru, czy okres prowadzenia działalności gospodarczej będzie miała zaliczony do okresu uprawniającego do zasiłku dla bezrobotnych, czy też nie.

Nie można stwierdzić, iż osoby takie są w gorszej sytuacji niż osoby, które opłacały składkę w wyższej wysokości. Prawo daje bowiem możliwość wyboru – można odprowadzać składkę w wyższej wysokości niż wskazana najniższa podstawa i wówczas mieć zaliczony okres prowadzenia działalności gospodarczej z opłacaniem takiej wyższej składki do okresu uprawniającego do zasiłku lub opłacać składkę w najniższej

dopuszczalnej wysokości – od podstawy stanowiącej 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia – jednakże bez możliwości zaliczenia tego okresu prowadzenia działalności do okresu uprawniającego do zasiłku dla bezrobotnych. Wybór należy zatem do osoby rozpoczynającej prowadzenie działalności gospodarczej. Gdyby okres opłacania niższej składki potraktować tak samo jak okres odprowadzania składki w wymaganej przez ustawę o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy wysokości, to okazałoby się, iż pokrzywdzone są te osoby, które z możliwości opłacania niższej składki nie skorzystały, chcąc aby okres prowadzenia takiej działalności mógł być zaliczony do okresu uprawniającego do zasiłku.

Jednocześnie ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy zaliczenie konkretnego okresu ubezpieczenia do okresu uprawniającego do zasiłku uzależnia od wysokości uzyskiwanego przychodu lub podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy. Wprowadzanie tutaj odmiennych od generalnej zasady przepisów, które pomimo odprowadzania niższych niż wymagane składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy, pozwalałyby na zaliczanie okresu prowadzenia działalności do okresu uprawniającego do zasiłku, stawiałyby pozostałe osoby ubiegające się o zasiłek w gorszej sytuacji i to bez logicznego uzasadnienia. Osoby te mogłyby wysnuć uzasadniony wniosek, iż ustawodawca nie tylko umożliwia pewnej grupie osób skorzystanie z preferencyjnych zasad opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, ale dodatkowo jeszcze na preferencyjnych zasadach pozwala na zaliczanie takiego okresu do okresu uprawniającego do zasiłku dla bezrobotnych.

Reasumując, nie przewiduje się prac legislacyjnych w kierunku zmiany aktualnego stanu prawnego w poruszanym zakresie, gdyż nie byłoby to zasadne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 29 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Damiana Raczkowskiego**

**w sprawie poziomu wynagrodzeń pracowników
Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin
i Nasiennictwa (24311)**

Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z dnia 15 września 2011 r., znak: SPS-023-24311/11, interpelację posła Damiana Raczkowskiego w sprawie poziomu wynagrodzeń pracowników Państwowej In-

spekacji Ochrony Roślin i Nasiennictwa, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi znana jest sytuacja płacowa pracowników Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa (PIORiN). W tej sprawie kierownictwo ministerstwa informowane było w ostatnich latach zarówno przez głównego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa, jak i związki zawodowe działające w PIORiN.

W 2007 r. średnie wynagrodzenie brutto pracowników merytorycznych wojewódzkich inspektoratów ochrony roślin i nasiennictwa wynosiło zaledwie 1803 zł, natomiast pozostałych pracowników wynosiło 1685 zł. Sytuacja płacowa spowodowała liczne rezygnacje z pracy pracowników PIORiN.

W związku z powyższym resort rolnictwa podejmował na przestrzeni ostatnich lat działania mające na celu poprawę sytuacji płacowej w wojewódzkich inspektoratach ochrony roślin i nasiennictwa, które może nie w pełni spełniły oczekiwania pracowników PIORiN, to jednak poprawiły sytuację finansową w inspekcji.

W wyniku podjętych działań w 2008 r. średnie miesięczne uposażenie w wojewódzkich inspektoratach ochrony roślin i nasiennictwa, z uwzględnieniem nagród i trzynastej pensji, wynosiło ogółem 2831 zł, w tym w korpusie służby cywilnej 2842 zł, w 2009 r. wynosiło ogółem 2916 zł, w tym w korpusie służby cywilnej 2887 zł, natomiast w 2010 r. wynosiło ogółem 2903 zł, w tym w korpusie służby cywilnej 2940 zł.

Poprawa sytuacji płacowej zahamowała negatywne zjawisko rezygnacji z pracy doświadczonych pracowników inspekcji.

Jednocześnie chciałbym podkreślić, że w świetle przepisów ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. Nr 133, poz. 849, z późn. zm.) zadania PIORiN – oprócz głównego inspektora – realizuje także wojewoda, przy pomocy wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa, wchodzącego w skład zespolonej administracji wojewódzkiej.

Za ustalanie funduszu wynagrodzeń zespolonych inspekcji, służb i straży odpowiada wojewoda i, co za tym idzie, minister rolnictwa i rozwoju wsi nie ma bezpośredniego wpływu na regulację wynagrodzeń w wojewódzkich inspektoratach ochrony roślin i nasiennictwa.

W trosce o prawidłową realizację zadań nałożonych na PIORiN przepisami prawa krajowego, jak i zobowiązaniami międzynarodowymi, resort rolnictwa będzie jednak nadal zabiegał, aby płace pracowników PIORiN kształtowały się na odpowiednim poziomie, adekwatnym do zadań, obowiązków i odpowiedzialności pracowników.

Minister
Marek Sawicki

Warszawa, dnia 6 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Beaty Kempy**

**w sprawie drogi krajowej nr 74
w miejscowości Łągów (24312)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Beaty Kempy przekazaną przy piśmie z dnia 15 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24312/11) w sprawie drogi krajowej nr 74 w miejscowości Łągów w województwie świętokrzyskim przedstawiam następujące wyjaśnienia dotyczące postawionych pytań.

Odnośnie do kwestii bezpieczeństwa ruchu drogowego na skrzyżowaniu drogi krajowej nr 74 z drogą wojewódzką nr 756 w miejscowości Łągów uprzejmie wyjaśniam, że ww. skrzyżowanie poddawane jest stałej kontroli. Na przedmiotowym skrzyżowaniu zastosowano elementy informujące kierowców o strefie podwyższonego ryzyka na odcinkach dojazdowych do skrzyżowania. Są to: oznakowany obszar zabudowy znakami D-42, znaki ostrzegawcze o niebezpiecznych zakrętach, fluorescencyjne znaki przy przejściach dla pieszych, znaki D-6 (przejścia dla pieszych) na wysięgnikach z lampami ostrzegawczymi, radarowy miernik prędkości, podwójne linie ciągłe, ograniczenie prędkości do 40 km/h, znaki B-20 (stop) na wlotach podporządkowanych z aktywną aplikacją świetlną, kamera rejestrująca strukturę ruchu oraz zespół tablic przeddrogowskazowych i drogowskazowych wskazujących na obowiązującą organizację ruchu. Ponadto na poprawę stanu bezpieczeństwa ruchu drogowego wpływ mają wybudowanie chodników oraz ułożenie nowej nawierzchni bitumicznej w obrębie skrzyżowania.

Jednakże ze względu na niekorzystne ukształtowanie terenu w obrębie Łągowa, celem podniesienia poziomu bezpieczeństwa ruchu drogowego, opracowano kolejną zmianę organizacji ruchu na przedmiotowym skrzyżowaniu. Na podstawie analizy efektywności projektant zarekomendował wykonanie ronda o średnicy wyspy 10 m. Jednocześnie wykazał, że wprowadzenie sygnalizacji świetlnej przyniesie mniejszy efekt poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego. Obecnie Oddział GDDKiA w Kielcach prowadzi prace nad wprowadzeniem zmian w organizacji ruchu na skrzyżowaniu poprzez budowę ronda. Realizacja inwestycji uzależniona jest od zabezpieczenia środków finansowych.

Nawiązując do kwestii pomiarów ruchu na przedmiotowym skrzyżowaniu, uprzejmie informuję, iż zgodnie z wynikami generalnego pomiaru ruchu wykonanego na sieci dróg krajowych w 2010 r. średni dobowy ruch pojazdów na odcinku drogi nr 74 przebiegającym przez miejscowość Łągów wyniósł 8205 pojazdów silnikowych/dobę.

Chciałbym również zapewnić, iż resort infrastruktury zdaje sobie sprawę z konieczności rozwiązania problemów komunikacyjnych województwa świętokrzyskiego. Między innymi w tym celu podjęta została decyzja o przebudowie drogi krajowej 12/74 do parametrów drogi ekspresowej na odcinku Piotrków Trybunalski – Sulejów – Opatów. Obowiązujący „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przewiduje realizację tego zadania po roku 2013. Jego zrealizowanie, w tym budowa odcinka Cedzyna – Łągów wraz z obwodnicą Łągowa, w sposób znaczący wpłynie na zmniejszenie uciążliwości ruchu dla mieszkańców. Aktualnie w ramach prac przygotowawczych do jego realizacji GDDKiA prowadzi prace związane z zatwierdzeniem studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego (STES) i materiałów do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia (DoŚU).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 3 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Artura Dunina**

**w sprawie zmian w ustawie
Prawo farmaceutyczne (24313)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z nadesłaną przy piśmie z dnia 15 września 2011 r., znak: SPS-023-24313/11, interpelacją pana posła Artura Dunina w sprawie zmian w ustawie Prawo farmaceutyczne dotyczących obrotu detalicznego produktami leczniczymi weterynaryjnymi uprzejmie informuję, co następuje:

Art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.) stanowi, że obrót detaliczny produktami leczniczymi weterynaryjnymi zakupionymi w hurtowni farmaceutycznej produktów leczniczych weterynaryjnych może być prowadzony wyłącznie w ramach działalności zakładu leczniczego dla zwierząt, z zastrzeżeniem przepisu art. 71 ust. 1a, tzn. produktów leczniczych wydawanych bez przepisu lekarza weterynarii.

Także ust. 4a ww. artykułu stanowi, że nie uznaje się za obrót detaliczny bezpośredniego zastosowania u zwierzęcia przez lekarza weterynarii produktów leczniczych weterynaryjnych lub produktów leczni-

czych, których potrzeba zastosowania wynika z rodzaju świadczonej usługi lekarsko-weterynaryjnej.

Ponadto zgodnie z rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 30 października 2008 r. w sprawie wykazu podmiotów uprawnionych do zakupu produktów leczniczych weterynaryjnych w hurtowniach farmaceutycznych produktów leczniczych weterynaryjnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 203, poz. 1271) jedynie lekarze weterynarii, którzy prowadzą praktykę lekarsko-weterynaryjną w ramach zakładu leczniczego dla zwierząt, mają prawo nabywać wydawane z przepisu lekarza leki w hurtowni farmaceutycznej produktów leczniczych weterynaryjnych.

Należy również zaznaczyć, że wszystkie leki przeznaczone dla zwierząt, z których lub od których pozyskuje się środki spożywcze pochodzenia zwierzęcego, są lekami posiadającymi kategorie dostępności „z przepisu lekarza weterynarii”, zgodnie z rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 4 czerwca 2008 r. w sprawie kategorii stosowania produktu leczniczego weterynaryjnego oraz kryteriów zaliczania produktu leczniczego weterynaryjnego do poszczególnych kategorii stosowania i dostępności (Dz. U. z 2008 r. Nr 107, poz. 683).

Poza tym usługa lekarsko-weterynaryjna w odniesieniu do wszystkich zwierząt obejmuje badanie zwierzęcia, postawienie diagnozy, zastosowanie leków w chwili wizyty, a następnie zaordynowanie leków na dalsze leczenie. Mając na względzie kategorie stosowania produktów leczniczych weterynaryjnych, zgodnie z powyższym rozporządzeniem ministra rolnictwa i rozwoju wsi, lekarz weterynarii, ordynując sposób leczenia wskazanymi przez siebie lekami, dokonuje ich wyboru, biorąc pod uwagę odpowiedzialność za ich stosowanie, a mianowicie określa, czy stosuje leki u zwierząt osobiście czy też pozostawia je właścicielowi zwierzęcia. Taki tok postępowania jest zgodny z przepisami ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.).

Stanowisko w przedmiocie interpretacji przepisu art. 68 ust. 4a ww. ustawy wyraził w piśmie skierowanym do Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej główny lekarz weterynarii. Mianowicie z bezpośrednim zastosowaniem produktu leczniczego weterynaryjnego mamy do czynienia tylko w sytuacji, gdy zostaną łącznie spełnione następujące przesłanki. Po pierwsze, ww. produkt musi zostać zastosowany przez lekarza weterynarii. Po drugie, produkt zostaje zastosowany bezpośrednio u zwierzęcia. Po trzecie i ostatnie, potrzeba zastosowania ww. produktu wynika z rodzaju świadczonej usługi lekarsko-weterynaryjnej. W sytuacji, gdy powyższe przesłanki nie zostaną łącznie spełnione, nie może być mowy o bezpośrednim zastosowaniu produktu leczniczego weterynaryjnego, lecz o sprzedaży detalicznej takiego produktu, jeżeli oczywiście czynność ta została przeprowadzona przez lekarza weterynarii w ramach działalności zakładu leczniczego dla zwierząt. Sta-

nowisko to zostało poparte przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że minister rolnictwa i rozwoju wsi nie planuje wystąpienia do ministra zdrowia o zmianę przepisów w ww. zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 5 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Lenza**

**w sprawie elektronicznego systemu poboru
opłat drogowych (24314)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tomasza Lenza, przesłaną przy piśmie z dnia 15 września 2011 r., znak: SPS-023-24314/11, w sprawie elektronicznego systemu poboru opłat uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Umowa o budowę i eksploatację autostrady A1 na odcinku Gdańsk – Toruń zawarta pomiędzy ministrem infrastruktury i spółką Gdańsk Transport Company SA (GTC SA) przewiduje możliwość wnoszenia opłaty za przejazd przez użytkowników autostrady A1 z wykorzystaniem kart flotowych. Spółka GTC SA wystąpiła ze stosownym wnioskiem o wyrażenie przez ministra zgody. Obecnie trwają prace nad ustaleniem warunków, na jakich karty flotowe zostaną wprowadzone. Ministerstwo Infrastruktury nie posiada wiedzy co do daty wprowadzenia płatności przy pomocy kart flotowych, ponieważ ich wprowadzenie zależy m.in. od przedłożenia przez GTC propozycji akceptowanej dla ministra infrastruktury, zgody ministra, a także dokonania przez GTC uzgodnień z dostawcami kart flotowych.

Co do możliwości wprowadzenia systemu viaTOLL na odcinkach autostrad zarządzanych przez spółki koncesyjne, tj. A1 Gdańsk – Toruń, A2 – Nowy Tomyśl – Konin, A4 Kraków – Katowice, należy w pierwszej kolejności podkreślić, iż zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 7 listopada 2009 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2008 r. Nr 218, poz.1391) do systemów poboru opłat istniejących przed wejściem w życie ww. ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Koncesjonariusze mogą wprowadzić elektroniczny system poboru opłat na zarządzanych przez nich odcinkach. Kwestia wykorzystywania systemu viaTOLL do po-

bierania opłat na odcinkach tzw. koncesyjnych jest obecnie analizowana w resorcie infrastruktury.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 3 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie budowy instalacji do recyklingu
opon oraz innych odpadów gumowych metodą
pirolizy w miejscowości Szkarada (24315)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Marka Opióły z dnia 5.09.2011 r., przekazaną przez Pana Marszałka pismem z dnia 15 września 2011 r., znak: SPS-023-24315/11, w sprawie budowy instalacji do recyklingu opon oraz innych odpadów gumowych metodą pirolizy w miejscowości Szkarada, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 201 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 129, poz. 902, z późn. zm.) obowiązek uzyskania pozwolenia zintegrowanego dotyczy instalacji, której funkcjonowanie ze względu na rodzaj i skalę prowadzonej w niej działalności może powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych lub środowiska jako całości. Rodzaje takich instalacji określone są w rozporządzeniu ministra środowiska z dnia 26 lipca 2002 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. Nr 122, poz. 1055).

Procesy prowadzone w planowanej instalacji do pirolizy opon i innych odpadów gumowych należy kwalifikować jako termiczne przekształcanie odpadów innych niż niebezpieczne. Zgodnie z art. 44 ust. 7 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach, (t.j. Dz. U. 2010 Nr 185, poz. 1243, z późn. zm.) termiczne przekształcanie odpadów opakowaniowych, odpadów, o których mowa w art. 49 a ust. 1 i 3 oraz odpadów innych niż odpady komunalne i odpady niebezpieczne stanowi proces odzysku R1, wymieniony w załączniku nr 5 do ustawy, o ile wytworzona energia jest wykorzystywana poza procesem termicznego przekształcania odpadów. Zgodnie z opisem technologicznym instalacji gazy powstające podczas pirolizy

będą następnie spalane w celach energetycznych (produkcja ciepła).

Instalacja do odzysku zużytych opon oraz innych odpadów gumowych będąca przedmiotem interpelacji nie wpisuje się w definicję żadnego z rodzajów instalacji wymienionych w załączniku do ww. rozporządzenia ministra środowiska, a więc jej eksploatacja nie wiąże się z obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego.

Ponadto wyjaśniam, że pozwolenie zintegrowane, tak jak wszystkie pozwolenia na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii, powinno zostać uzyskane przed rozpoczęciem funkcjonowania instalacji i brak jest obowiązku uzyskania takiego pozwolenia już na etapie planowania instalacji.

Informuję również, iż wójt gminy Sanniki decyzją z dnia 30 września 2011 r., znak: OS.6220.3.12.2011, odmówił określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie instalacji do recyklingu opon oraz innych odpadów gumowych na terenach działek o nr ewidencyjnych 155/1, 155/2 i 154 w miejscowości Szkarada.

Należy podkreślić, iż w myśl art. 71 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.), w związku z art. 72 ust. 1 tej ustawy, wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego zamierzenia inwestycyjnego stanowiącego, w myśl § 2 ust. 1 pkt 43 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 1397), przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, jest niezbędne w procesie inwestycyjnym zmierzającym do uzyskania decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu czy decyzji o pozwoleniu na budowę.

Odpowiadając na pytanie dotyczące działań, jakie zamierza podjąć główny inspektor ochrony środowiska w przedmiotowej sprawie, pragnę poinformować, że kompetencje Inspekcji Ochrony Środowiska określone są w ustawie z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z późn. zm.) oraz w przepisach szczególnych. Główny inspektor ochrony środowiska oraz wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska nie uczestniczą w procesie przygotowania przedsięwzięcia do realizacji. Do zadań Inspekcji Ochrony Środowiska należy udział w przekazywaniu do użytkownika obiektów lub instalacji realizowanych jako przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (art. 2 ust. 1 pkt 7).

Zgodnie z art. 76 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.) na 30 dni przed terminem oddania do użytkowania nowo zbudowanego lub przebudowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji realizowanych jako przedsięwzięcie

mogące znacząco oddziaływać na środowisko, inwestor zobowiązany jest poinformować wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o planowanym terminie oddania do użytkowania instalacji i zakończeniu rozruchu instalacji, jeżeli jest on przewidywany. Jeżeli kontrola inwestycyjna przeprowadzona przez WIOŚ wykaże, że nie są spełnione wymagania dotyczące ochrony środowiska określone w art. 76, to WIOŚ w trybie art. 365 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy Poś, wstrzyma na drodze decyzji oddanie do użytkowania instalacji.

W świetle obowiązujących przepisów mazowiecki wojewódzki inspektor ochrony środowiska może podjąć działania na etapie oddawania inwestycji do użytkowania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 12 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Kaźmierczaka**

**w sprawie zagospodarowania
przez miasto Radzionków budynku
nieczynnego dworca PKP z przeznaczeniem
na realizację inwestycji celu publicznego
(24316)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z nadesłaną przy piśmie z dnia 15 września 2011 r., znak: SPS-023-24316/11, interpelacją posła Jana Kaźmierczaka, dotyczącą nieodpłatnego przeniesienia przez PKP SA na rzecz miasta Radzionków prawa użytkowania wieczystego gruntu oznaczonego geodezyjnie jako działka nr 2031/89 wraz z prawem własności zabudowy z przeznaczeniem na lokalizację inwestycji celu publicznego, tj. muzeum przedstawiającego deportacje Górnoszlazaków do ZSRR w 1945 r., poniżej przedstawiam informacje w sprawie.

Sposoby, zgodnie z którymi PKP SA może gospodarować swoim mieniem, zostały określone w ustawie z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”. Zgodnie z art. 39 ust. 1 ustawy PKP SA gospodaruje mieniem w szczególności przez wnoszenie do spółek, sprzedaż, oddawanie do odpłatnego korzystania w drodze umów prawa cywilnego, a także przez zbywanie mienia zbędnego. Nieodpłatne przejęcie nieruchomości może nastąpić m.in. na podstawie:

— art. 39 ust. 3, zgodnie z którym mienie PKP SA może być przekazane nieodpłatnie, w drodze umowy, na własność jednostkom samorządu terytorialnego, na cele związane z inwestycjami infrastrukturalnymi służącymi wykonywaniu zadań własnych tych jednostek w dziedzinie transportu,

— art. 39 ust. 4, zgodnie z którym mienie, którego zagospodarowanie nie jest możliwe, a względy ekonomiczne nie uzasadniają jego utrzymania, może zostać zlikwidowane lub przekazane nieodpłatnie Skarbowi Państwa lub jednostkom samorządu terytorialnego.

Urząd Miasta Radzionków pismem z dnia 7 września 2009 r. wystąpił z propozycją nieodpłatnego nabycia przedmiotowej nieruchomości w trybie art. 39 ust. 4 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji (...) PKP w celu utworzenia stałej ekspozycji poświęconej wywóźce Górnoślazaków do kopalń w ZSRR w 1945 r. W związku z faktem, iż część nieruchomości zabudowanej budynkiem dworca kolejowego objęta jest umową najmu, a także z faktem, iż do PKP SA zgłaszają się również inni kontrahenci zainteresowani przedmiotową nieruchomością, PKP SA zaproponowała gminie nabycie nieruchomości w trybie odpłatnym.

Z uwagi na powyższe nieodpłatne zbycie nieruchomości nie spełnia przesłanek zbędności dla PKP SA oraz nie znajduje ekonomicznego uzasadnienia. Zaznaczyć również należy, że przepisy obowiązujące w PKP SA nie przewidują możliwości zastosowania upustów od wartości rynkowej nieruchomości.

PKP SA oraz Urząd Miasta Radzionków przeprowadzili negocjacje dotyczące możliwości przejęcia przez gminę wyżej wymienionej nieruchomości i w konsekwencji poczynionych negocjacji Urząd Miasta Radzionków pismem z dnia 30 czerwca 2010 r. zaakceptował nabycie przedmiotowej nieruchomości, położonej w Radzionkowie przy ul. św. Wojciecha, w trybie art. 40 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, zgodnie z którym PKP SA może zbyć składniki aktywów trwałych bez przeprowadzenia przetargu, w przypadku gdy nabywcą jest jednostka samorządu terytorialnego lub Skarb Państwa, a przedmiotem zbycia są nieruchomości przeznaczone na cele publiczne.

Z informacji uzyskanych od Zarządu PKP SA wynika, iż przeprowadzono już następujące działania w celu przygotowania nieruchomości do obrotu:

— uzyskano zgodę spółek PKP SA na obrót ww. nieruchomością,

— uzyskano pozytywną opinię zespołu ds. alokacji oceny majątku trwałego PKP SA na zbycie działki nr 2031/89,

— zlecono wykonanie operatu szacunkowego określającego wartość rynkową nieruchomości.

Obecnie PKP SA oczekuje na akceptację PKP PLK SA i wyłączenie z umowy D50 działki pierwot-

nej (z której w wyniku podziału powstała działka nr 2031/89).

Po wykonaniu wyceny nieruchomości, pismem z dnia 23 sierpnia 2011 r., przedstawiono gminie wartość nieruchomości, która została określona przez rzeczoznawcę majątkowego na kwotę 264 466,00 zł, z prośbą o akceptację i podjęcie stosownej uchwały.

Pragnę również poinformować, iż podzielam opinię, że powołanie muzeum uznać należy za cenną inicjatywę dla pamięci historycznej, a także dla edukacji przyszłych pokoleń, niemniej jednak należy zaznaczyć, że PKP SA jako spółka prawa handlowego zobligowana jest przy zbywaniu majątku do stosowania zasad zapewniających zabezpieczenie interesów spółki oraz właściciela, tj. Skarbu Państwa. Wymaga to zachowania określonych procedur, zgodnych z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 4 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

ministra skarbu państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy

w sprawie promocji postaw
antychrześcijańskich w TVP (24317)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację z dnia 5 września 2011 r. nr SPS-023-24317/11 pana Wojciecha Szaramy, posła na Sejm RP, w sprawie promocji postaw antychrześcijańskich w TVP, informuję, iż kwestia oferty programowej nie należy do kompetencji ministra skarbu państwa, o czym wielokrotnie informowałem posłów na Sejm RP, m.in. w drodze udzielanych odpowiedzi na interpelacje dotyczące oddziałów terenowych Telewizji Polskiej SA.

Zgodnie z treścią art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, ze zm.), organy państwowe mogą podejmować decyzje w sprawach Telewizji Polskiej SA tylko w przypadkach przewidzianych ustawami, zaś art. 29 ust. 2 przywołanej powyżej ustawy stanowi, iż zarząd spółki nie jest związany poleceniami i zakazami ustanowionymi przez walne zgromadzenie, jeżeli dotyczą one treści programu. Jednocześnie należy zaznaczyć, że zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji nadawca kształtuje program samodzielnie w zakresie zadań określonych cytowaną ustawą i ponosi odpowiedzialność za jego treść.

Wobec powyższego informuję, że Ministerstwo Skarbu Państwa nie miało wpływu na decyzję zarządu spółki dotyczącą udziału pana Adama Darskiego w audycji emitowanej przez Telewizję Polską SA.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na interpelację poseł Zdzisławy Janowskiej**

**w sprawie zasad wykorzystania
funduszy strukturalnych (24318)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 15 września br. (sygnatura: SPS-023-24318/11) przekazujące interpelację poseł Zdzisławy Janowskiej w sprawie zasad wykorzystania funduszy strukturalnych, poniżej przedstawiam informację Ministerstwa Rozwoju Regionalnego w przedmiotowym zakresie.

Warunkiem niezbędnym dla uznania wydatków poniesionych przez beneficjentów programów operacyjnych współfinansowanych ze środków funduszy strukturalnych oraz Funduszu Spójności za kwalifikowalne, czyli możliwe do zrefundowania z tych środków, jest ich poniesienie zgodnie z prawem oraz fundamentalnymi zasadami zdefiniowanymi w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Wśród zasad tych wymienić należy zwłaszcza: zakaz dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, swobodny przepływ towarów, swobodę prowadzenia działalności gospodarczej oraz swobodę świadczenia usług. Podstawowym narzędziem służącym przestrzeganiu ww. zasad jest prawo zamówień publicznych przyjmujące na poziomie wspólnotowym postać dyrektyw (zwłaszcza dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych oraz dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi), natomiast na poziomie krajowym ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych. Beneficjenci programów operacyjnych są zobowiązani do przestrzegania ww. aktów prawnych na zasadach ogólnych określonych w tych aktach.

Należy w tym miejscu zgodzić się ze spostrzeżeniem poczynionym przez panią poseł, które stwier-

dza, że „jedną z najbardziej wrażliwych kwestii dla beneficjentów (...) jest stosowanie prawa zamówień publicznych. Wynika to, z jednej strony, ze złożoności i niejednoznaczności obowiązujących przepisów z zakresu prawa zamówień publicznych. Z drugiej strony – w przypadku projektów współfinansowanych z funduszy strukturalnych – pojawia się dodatkowy problem nakładania korekt finansowych, w przypadku stwierdzenia naruszenia tego prawa”. Jak wskazują doświadczenia związane z wdrażaniem programów operacyjnych perspektywy finansowej 2007–2013, zamówienia publiczne są dziedziną generującą największą liczbę nieprawidłowości. Analizy prowadzone w tym zakresie wydają się wskazywać, że oprócz przyczyn wskazanych przez panią poseł, nieprawidłowości w zakresie zamówień publicznych wynikają również z niewystarczającej wiedzy podmiotów realizujących procedury udzielania zamówień. Konsekwencją stwierdzenia nieprawidłowości w realizacji projektu współfinansowanego ze środków funduszy strukturalnych lub Funduszu Spójności, niezależnie od dziedziny, której dana nieprawidłowość dotyczy, jest konieczność dokonania korekty finansowej. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 nie pozostawia w tym zakresie najmniejszych wątpliwości. Zgodnie z art. 98 tego rozporządzenia „państwa członkowskie w pierwszej kolejności ponoszą odpowiedzialność za śledzenie nieprawidłowości” oraz „dokonują korekt finansowych wymaganych w związku z pojedynczymi lub systemowymi nieprawidłowościami stwierdzonymi w operacjach lub programach operacyjnych”. Przywołany powyżej przepis stanowi niepodważalną podstawę dla nakładania korekt finansowych.

Omawiając problem korekt finansowych związanych z nieprawidłowościami stwierdzonymi w zakresie realizowanych przez beneficjentów programów operacyjnych procedur udzielania zamówień publicznych, nie sposób abstrahować od specyfiki tej dziedziny, która powoduje, że częstokroć wartość stwierdzanych nieprawidłowości jest trudna lub wręcz niemożliwa do oszacowania w sposób konwencjonalny. Nie zmienia to jednak faktu, że nieprawidłowości te mogą wpływać niekorzystnie na realizację wspomnianych wcześniej podstawowych zasad, powodując ograniczenie konkurencji na rynku wspólnotowym. Problem ten został dostrzeżony przez Komisję Europejską, która opublikowała „Wytyczne dotyczące określania korekt finansowych w odniesieniu do wydatków z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności w przypadku naruszeń przepisów w zakresie zamówień publicznych”. Dokument ten definiuje podstawowe, opisane w sposób ogólny kategorie nieprawidłowości, przypisując im określone procentowo wskaźniki korekt finansowych. Dopuszcza on również możliwość opracowania przez państwa człon-

kowskie własnych rozwiązań w tej dziedzinie zastrzegając, że nie mogą być one mniej restrykcyjne od zalecanych przez Komisję. Biorąc pod uwagę zalecenia zawarte w ww. wytycznych Komisji, podjęto decyzję o opracowaniu dokumentu pn. „Wymierzanie korekt finansowych za naruszenia prawa zamówień publicznych związane z realizacją projektów współfinansowanych ze środków funduszy UE (taryfikator)”. Dokument ten przedstawia ogólne założenia dotyczące sposobu szacowania wartości korekt finansowych będących konsekwencją stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie zamówień publicznych, a także doprecyzowuje przedstawione w wytycznych Komisji kategorie nieprawidłowości, przypisując je do konkretnych artykułów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych.

Oceniając zasadność funkcjonowania taryfikatora należy zastanowić się nad dopuszczalnymi rozwiązaniami alternatywnymi. W mojej opinii jedyną dopuszczalną w świetle przywołanych wcześniej przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 alternatywą wobec rozwiązania polegającego na stosowaniu zaleceń opisanych w taryfikatorze jest niekwalifikowanie 100% wydatków poniesionych na realizację projektów, w ramach których stwierdzono niemierzalne nieprawidłowości w zakresie zamówień publicznych. Stosowanie tego rozwiązania byłoby jednak nieracjonalne i często niewspółmierne do popełnionych przez beneficjentów nieprawidłowości. Dlatego stosowanie rozwiązań przewidzianych w taryfikatorze jest, wbrew przeważającym opiniom beneficjentów, korzystnym dla nich rozwiązaniem.

Odnosząc się do stawianych w interpelacji pani poseł pytań szczegółowych, pragnę poinformować, że zgodnie z treścią taryfikatora (pkt 3 dokumentu) naruszenia, które mają wyłącznie formalny charakter i nie wywołują żadnych skutków finansowych, nie powinny skutkować nałożeniem korekty finansowej. Pamiętać jednak należy o wspomnianej wcześniej specyfice naruszeń przepisów prawa zamówień publicznych polegającej na braku możliwości ich wyceń w sposób konwencjonalny, który jednak nie oznacza braku negatywnego wpływu na wolną konkurencję na rynku wspólnotowym, a tym samym braku obowiązku nakładania korekt finansowych. Dokonując oceny przypadków tego typu nieprawidłowości kontrolerzy i instytucje odpowiedzialne za nakładanie korekt muszą stosować się do zaleceń zawartych w wytycznych Komisji Europejskiej, które znalazły odzwierciedlenie w treści taryfikatora. Konsekwencją specyfiki opisywanych naruszeń oraz funkcjonowania ww. dokumentów jest konieczność stwierdzenia wystąpienia szkody finansowej dla budżetu Unii Europejskiej w każdym przypadku, w którym wykryty zostanie przypadek naruszenia opisany w tych dokumentach.

Odpowiadając na pytanie dotyczące przepisów, które znajdują zastosowanie do postępowań kontrolnych skutkujących wymierzaniem korekt finansowych związanych z naruszeniami prawa zamówień

publicznych informuję, że co do zasady wszelkie postępowania kontrolne prowadzone przez właściwe instytucje należy prowadzić na podstawie przepisów dotyczących bezpośrednio wydatkowania środków europejskich, w tym w szczególności przepisów wspomnianego wcześniej rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 1828/2006 z dnia 8 grudnia 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006, przepisów ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju i innych przepisów krajowych, w tym także ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych w zakresie, w jakim ewentualna nieprawidłowość w wydatkowaniu przedmiotowych środków związana jest z naruszeniem przepisów z zakresu zamówień publicznych, z uwzględnieniem właściwych wytycznych oraz postanowień umowy o dofinansowanie projektu. Znajduje to swoje potwierdzenie również w treści ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.; dalej: „u.f.p.”), której art. 184 ust. 1 stanowi, że wydatki związane z realizacją programów i projektów finansowanych ze środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2¹⁾, są dokonywane zgodnie z procedurami określonymi w umowie międzynarodowej lub innymi procedurami obowiązującymi przy ich wykorzystaniu.

Dodatkowo nie można pominąć faktu, że należności z tytułu zwrotu płatności dokonanych w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich, w myśl art. 60 pkt 6 u.f.p., są środkami publicznymi stanowiącymi niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym²⁾. Z kolei art. 67 u.f.p. stanowi, że do spraw dotyczących należności, o których mowa w art. 60, nieuregulowanych w u.f.p., stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.) i odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.). W rezultacie w przypadku stwierdzenia konieczności nałożenia korekt finansowych i jednocześnie konieczności dochodzenia zwrotu środków przekazanych beneficjentowi zastosowanie znajdzie w pierwszej kolejności art. 207 u.f.p. Dopiero na tym etapie i jedynie w zakresie, który wprost nie wynika z u.f.p., zastosowanie znajdą przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego oraz – odpowiednio – działu III Ordynacji podatkowej.

¹⁾ Czyli środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej oraz niepodlegające zwrotowi środki z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA).

²⁾ Wg interpretacji Ministerstwa Finansów do należności, o których mowa w art. 60 u.f.p. należą także odsetki, o których mowa w art. 189 ust. 3 u.f.p., a także środki zaliczki zwróconej przez beneficjenta w ramach jej rozliczenia, o ile zostały one zwrócone z uchybieniem terminu lub wysokości.

Ponadto odnośnie do właściwości sądowej w sytuacji sporu pomiędzy beneficjentem a instytucją zarządzającą informuję, że udzielanie dofinansowania odbywa się na podstawie umowy o dofinansowanie, w związku z czym w sytuacji, gdy w trakcie realizacji tej umowy dojdzie do sporu niedającego się rozstrzygnąć bezpośrednio pomiędzy jej stronami, spór taki powinien być skierowany do rozstrzygnięcia na drogę postępowania przed sądem powszechnym, w trybie i na zasadach określonych w przepisach właściwych w tym zakresie (Kodeks postępowania cywilnego). Znajduje to swoje potwierdzenie także w treści umów o dofinansowanie, które co do zasady w każdym przypadku zawierają – wśród postanowień końcowych – regulę o poddaniu sporu sądowi powszechnemu właściwemu dla siedziby właściwej instytucji udzielającej dofinansowania.

Wyjątkiem od powyższego jest sytuacja, w której zaistniała konieczność wydania decyzji w przedmiocie zwrotu przez beneficjenta środków wydatkowanych w nieprawidłowy sposób. W takim przypadku, po zakończeniu postępowania administracyjnego w tym zakresie, beneficjentowi przysługuje skarga do sądu administracyjnego, w trybie i na zasadach określonych w przepisach właściwych dla tego postępowania (ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.).

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 4 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie wprowadzenia w Polsce waluty euro
(24319)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską posła na Sejm RP pana Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie wprowadzenia w Polsce waluty euro (pismo znak: SPS-023-24319/11), uprzejmie informuję.

Aktualnie w Polsce kontynuowane są wszelkie niezbędne i możliwe na obecnym etapie integracji przygotowania pozwalające na przyjęcie euro tak szybko, jak to będzie możliwe, a jednocześnie w sposób bezpieczny i jak najbardziej korzystny dla gospodarki i społeczeństwa. Za opracowanie odpowiednich działań odpowiada międzyinstytucjonalna struktura

organizacyjna ds. wprowadzenia euro w Polsce, ustanowiona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 3 listopada 2009 r. Powołane organy mają na celu zapewnienie sprawnego i płynnego przebiegu procesu wprowadzenia euro w Polsce. Strukturze przewodniczy pełnomocnik rządu ds. wprowadzenia euro przez RP, współprzewodniczy – pełnomocnik Zarządu Narodowego Banku Polskiego ds. wprowadzenia euro, a w jej skład wchodzi ponadto przedstawiciele ponad 30 instytucji, zarówno należących do administracji publicznej, jak i spoza sektora rządowego.

Obecnie trwa pierwszy, analityczny etap prac struktury organizacyjnej¹⁾, polegający w dominującej mierze na rozpoznaniu doświadczeń innych państw w zakresie wprowadzania euro. Wyniki trwającej obecnie analitycznej fazy przygotowań będą determinować działania w następnych etapach procesu integracji walutowej. Szczegółowy harmonogram tych działań zostanie opublikowany w aktualizacji (i konkretyzacji) ram strategicznych „Narodowego planu wprowadzenia euro” (dokumentu Rady Ministrów z października 2010 r.), przygotowywanej – wzorem innych krajów UE – w postaci „Narodowego planu wprowadzenia euro” (NPWE), który będzie opracowany przez międzyinstytucjonalną strukturę organizacyjną w 2011 r. W miarę potrzeby NPWE będzie aktualizowany.

Odnosząc się do zagadnienia referendum w sprawie wprowadzenia wspólnej waluty euro w Polsce, należy zauważyć, że zgodnie z art. 125 Konstytucji RP referendum ogólnokrajowe może być przeprowadzone w sprawach o szczególnym znaczeniu dla państwa. Uszczegółowieniem zapisów ww. artykułu jest art. 90, który pozwala na wyrażenie zgody na ratyfikację umowy międzynarodowej w referendum ogólnokrajowym. W trybie art. 90, przed ratyfikacją traktatu akcesyjnego przez prezydenta RP, przeprowadzono w dniach 7–8 czerwca 2003 r. ogólnopolskie referendum w sprawie przystąpienia Polski do UE. Polacy odpowiedzieli wówczas na pytanie: „Czy wyraża Pan/Pani zgodę na przystąpienie Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej?”. Zgodnie z wynikami referendum 77,45% uprawnionych do głosowania opowiedziało się za przystąpieniem do Unii Europejskiej. Ponieważ w referendum wzięła udział ponad połowa uprawnionych do głosowania (frekwencja wyniosła 58,85%), referendum miało charakter wiążący i rozstrzygający dla decyzji o ratyfikowaniu traktatu.

Ponadto należy zauważyć, iż ustawodawca w art. 90 konstytucji nie przewidział możliwości powtórzenia referendum w sprawie udzielenia zgody na ratyfikowanie tej samej umowy międzynarodowej, gdy pierwsze referendum w tej sprawie było wiążące i rozstrzygające. Procedura określona w art. 90 konstytucji może być stosowana w odniesieniu do traktatów re-

¹⁾ Por. harmonogramy: <http://www.mf.gov.pl/index.php?const=1&dzial=2908&wysw=83&sub=sub6&PortalMF=9df4fc6824166d4210361cba0689d40c1>.

wizyjnych oraz w innych przypadkach, gdy traktaty stanowiące Unię odwołują się do postanowień konstytucji państw członkowskich. Nie jest to jednak przypadek art. 140 TFUE, określającego procedurę uchylenia derogacji (Polska przystępując do Unii Europejskiej stała się również członkiem UGiW, otrzymując status państwa członkowskiego z derogacją).

Podsumowując, referendum w sprawie wprowadzenia europejskiej waluty należy uznać za bezprzedmiotowe w świetle wyników ogólnopolskiego referendum przed ratyfikacją traktatu akcesyjnego, na podstawie którego Polska stała się członkiem Unii Europejskiej oraz członkiem UGiW ze statusem państwa członkowskiego z derogacją. Na mocy poszczególnych traktatów Polska jest zobligowana do wypełnienia niezbędnych warunków osiągnięcia trwałej konwergencji nominalnej i prawnej, a w jego następstwie – do przyjęcia wspólnej waluty.

Odnosząc się do pytania na temat terminu przyjęcia euro, uprzejmie informuję, że intencją rządu Rzeczypospolitej Polskiej jest możliwie szybka integracja Polski ze strefą euro. Proces ten należy jednak przeprowadzić w sposób zapewniający maksymalizację korzyści i ograniczenie zagrożeń związanych z przyjęciem euro. Obecnie rząd nie określa przewidywanej daty przyjęcia euro ze względu na dużą niepewność co do terminu wypełnienia formalnych warunków przyjęcia euro oraz sytuację w strefie euro. Do tych pierwszych należy dokonanie niezbędnych zmian prawnych oraz wypełnienie kryteriów konwergencji nominalnej tzn. (i) kryterium fiskalnego (co możliwe będzie po uchyleniu nałożonej w 2009 r. procedury nadmiernego deficytu), (ii) kryterium stabilności cen, (iii) kryterium stóp procentowych oraz (iv) kryterium stabilności kursu walutowego, polegającego w praktyce na dwuletnim uczestnictwie w systemie ERM II z zachowaniem określonego pasma wahań, bez dewaluacji i bez poważnych napięć na rynku walutowym.

Z powyższej konstrukcji kryterium stabilności kursowej wynika, że w pierwszej połowie roku t można uznać 1 stycznia roku $t+3$ za najwcześniejszą możliwą datę przyjęcia euro².

Do warunków bezpiecznego przystąpienia do ERM II należy w szczególności (i) stabilna perspektywa uchylenia procedury nadmiernego deficytu w dwuletnim horyzoncie, (ii) spadek zmienności kursowej do poziomów umożliwiających wypełnienie kryterium stabilności kursowej oraz (iii) osiągnięcie porozumienia politycznego w odniesieniu do niezbędnych dostosowań prawnych, w tym zmiany Konstytucji RP. Niepewność związana z powyższymi warunkowaniami jest istotną przyczyną niewłączenia złotego do ERM II.

²⁾ Od drugiej połowy roku t można za nią uznać rok $t+4$ itd. Należy jednak traktować tego rodzaju wyliczenie jako dolną granicę o charakterze technicznym, wyraźnie oddzielając je od planów rządu i podkreślając jego zależność od szybkiego spełnienia warunków bezpiecznego przystąpienia do ERM II.

Jednak gdy powyższa niepewność zaniknie, Polska powinna być gotowa na przyjęcie euro. Długotrwałe i kompleksowe przygotowania należało więc rozpocząć nawet bez znajomości planowanej daty przyjęcia euro. Z tego względu w latach 2008–2009 powołano pełnomocnika rządu ds. wprowadzenia euro przez RP oraz ustanowiono międzyinstytucjonalną strukturę organizacyjną realizującą znaczną część swojego harmonogramu prac już teraz.

Równocześnie rząd z uwagą obserwuje zmiany w strefie euro, mające na celu jej instytucjonalne wzmocnienie. Problemy fiskalne niektórych państw strefy euro obserwowane w ostatnich latach unaczyniają potrzebę takich zmian, a jednocześnie przekonują, jak ważne jest trwałe wypełnienie kryteriów konwergencji. Uznając za pierwotne źródło powyższych problemów sposób prowadzenia polityki fiskalnej i strukturalnej, a nie wprowadzenie wspólnej waluty, rząd pozostaje przekonany o korzystnym wpływie przyjęcia euro na polską gospodarkę. Przed przyjęciem wspólnej waluty przez Polskę powinno jednak nastąpić ustabilizowanie sytuacji na rynkach długu państw strefy euro.

Efekty przyjęcia wspólnej waluty będą odczuwalne przede wszystkim z punktu widzenia przedsiębiorców.

— W wyniku przyjęcia wspólnej waluty zostaną wyeliminowane koszty transakcyjne związane z wymianą i przeliczaniem złotego na euro. Największe korzyści z tego tytułu będą czerpać polscy eksporterzy i importerzy. Według raportu NBP z 2009 r., już w 2005 r. w euro rozliczana była zdecydowana większość polskiego handlu, tj. aż 70% eksportu i 60% importu. Od tego czasu udział partnerów ze strefy euro w wymianie handlowej z Polską wzrósł, co sygnalizuje, że obecnie jeszcze większa część transakcji jest rozliczana w europejskiej walucie. Koszty transakcyjne w polskim handlu zagranicznym rozliczanym w euro szacuje się na ok. 1,0–1,5% PKB. Związane z ich wyeliminowaniem korzyści będą osiągnięte nie tylko w momencie przyjęcia wspólnej waluty, ale będą mieć charakter trwały.

— Ryzyko kursowe w obrocie ze strefą euro zostanie całkowicie wyeliminowane. Wysoki odsetek polskich przedsiębiorców (głównie małych i średnich) wskazuje wahania kursowe jako podstawową barierę rozpoczęcia lub rozszerzenia ich działalności na rynkach zagranicznych. Przyjęcie wspólnej waluty będzie natomiast oznaczać wyeliminowanie związanej z wahaniami kursowymi (względem euro) niepewności co do strumienia przyszłych dochodów oraz potrzeby zabezpieczania się przed tego rodzaju ryzykiem. Przedsiębiorcy będą mogli zatem rozliczać się z partnerami ze strefy euro bez obaw, że wartość transakcji wyrażona w złotych zmieni się nieoczekiwanie ze względu na zmianę kursu EUR/PLN. Ułatwienia będą dotyczyły większości polskiego handlu zagranicznego. Wymiana handlowa ze strefą euro stanowiła bowiem w okresie I–XII 2009 r. ok. 56% polskiego eksportu i 49% polskiego importu. Wzrost

znaczenia partnerów ze strefy euro w polskim handlu wykazywał w ostatnich latach tendencję rosnącą, zarówno ze względu na rosnący stopień integracji handlowej, jak i na rozszerzanie strefy euro.

— Przyjęcie waluty o statusie międzynarodowym może również przyczynić się do ograniczenia ryzyka kursowego ponoszonego przez przedsiębiorców w rozliczeniach z partnerami spoza strefy euro. O ile wielu z kontrahentów polskich firm nie akceptuje fakturowania transakcji w złotych, to nie oznacza, że nie byłoby skłonni przeprowadzać rozliczeń w euro. Potwierdzają to m.in. doświadczenia Hiszpanii, w której udział eksportu fakturowanego w walucie krajowej, którą od 1999 r. było euro, zwiększył się w latach 1999–2005 z 50 do 62% (w przypadku importu z 41 do 47%).

— Ważną korzyścią z tytułu przyjęcia euro będzie także obniżenie rynkowych stóp procentowych, co będzie równoznaczne ze spadkiem kosztów finansowania działalności przez przedsiębiorstwa. Ze względu na wspólną politykę pieniężną krótkoterminowe stopy procentowe zostaną zrównane z tymi obowiązującymi w innych państwach strefy euro. Zrówna się także ich oczekiwany przyszły poziom, co będzie oddziaływać w kierunku zmniejszenia różnic w poziomie stóp długoterminowych. Wpływ na obniżenie pozostałych stóp procentowych będzie miał ponadto – wynikający ze wzrostu stabilności makroekonomicznej i wiarygodności kraju oraz ograniczenia ryzyka kursowego – spadek premii za ryzyko, wkalkulowanej obecnie w stopy procentowe. W efekcie spadku premii za ryzyko oraz oddziaływania kanału oczekiwań (terminowa struktura stóp procentowych) powinna nastąpić konwergencja stóp długoterminowych, choć może ona nie być pełna ze względu na wciąż obecne różnice w niektórych komponentach premii za ryzyko, w tym ryzyko płynności. Z uwagi na fakt, że wyceniając poszczególne instrumenty finansowe rynek bierze pod uwagę, iż Polska – jako nieposiadająca klauzuli opt-out – stanie się w przyszłości członkiem strefy euro, proces spadku stóp długoterminowych ma miejsce już przed przyjęciem wspólnej waluty. Związany z obniżeniem stóp procentowych spadek kosztu kredytu stanie się od razu odczuwalny dla wszystkich podmiotów obsługujących zadłużenie, w tym również dla przedsiębiorców.

Bodźce w postaci obniżenia stóp procentowych, kosztów transakcyjnych i ryzyka kursowego powinny przyczynić się w dłuższym okresie do wzrostu inwestycji, ożywienia wymiany handlowej z zagranicą, rozwoju rynku finansowego, wzrostu stabilności makroekonomicznej i konkurencji, a przez to do poprawy średnio- i długookresowej perspektywy rozwoju sektora przedsiębiorstw.

— Eliminacja kosztów transakcyjnych i ryzyka kursowego spowoduje znaczne uproszczenie warunków wymiany z zagranicą. Już w pierwszych latach po przystąpieniu do strefy euro można oczekiwać odczuwalnego przyrostu handlu zagranicznego. Po-

twierdzają to dotychczasowe doświadczenia członków unii walutowej i wyniki licznych badań empirycznych. Warto ponadto przywołać wyniki badań ankietowych przeprowadzonych przez NBP w grudniu 2007 r., wskazujących, że 56% małych i średnich przedsiębiorstw w Polsce zamierza zwiększyć działalność eksportową po zamianie złotego na euro. Oczekuje się również, że przedsiębiorstwa, które dotychczas nie podejmowały eksportu, będą skłonne sprzedawać swoje towary na rynkach zagranicznych. Szacunki wskazują, że wzrost handlu zagranicznego Polski w wyniku przyjęcia euro może wynieść w długim okresie 12,9% w przypadku eksportu i 9,2% dla importu (w porównaniu do scenariusza bez euro). Oczekiwana skala tego efektu jest zbliżona do odnotowanej w państwach już uczestniczących w strefie euro, gdzie szacuje się wzrost handlu między państwami strefy euro dzięki wprowadzeniu wspólnej waluty na ok. 13%. Równocześnie, wzrostowi temu towarzyszyło zwiększenie handlu wewnątrz strefy euro (tzw. efekt kreacji handlu), a nie przesunięcie strumieni handlu z innych obszarów walutowych. Wpływ wprowadzenia euro na intensyfikację wymiany handlowej w państwach strefy euro był jednak słabszy niż innych czynników, takich jak np. handel wewnątrz korporacyjny, delokalizacja produkcji czy włączenie państw azjatyckich w procesy globalizacyjne.

— Prowadzenie działalności gospodarczej w środowisku o wyższej stabilności makroekonomicznej i niższym koszcie pozyskania kapitału jak również ograniczenie ryzyka w działalności gospodarczej i uwolnienie dodatkowych zasobów będą sprzyjać pobudzaniu aktywności gospodarczej i przyspieszeniu procesów inwestycyjnych. Pełna materializacja tych korzyści nastąpi wprawdzie dopiero w długim okresie, jednak przeprowadzone badania wskazują, że duża ich część będzie widoczna już w pierwszych latach po wprowadzeniu euro. W pierwszym roku po przyjęciu wspólnej waluty inwestycje mogą być wyższe od jednego do kilkunastu procent, a konsumpcja prywatna o ok. 2% w porównaniu ze scenariuszem pozostawania poza strefą euro. Wzrost inwestycji – poprzez zwiększenie potencjału i stworzenie silniejszych fundamentów dla długofalowego wzrostu gospodarczego – przyczyniłby się do przyspieszenia procesu doganiania przez Polskę gospodarek bardziej rozwiniętych. Przyjęcie euro powinno skutkować wzrostem inwestycji zarówno krajowych (dzięki spadkowi stóp procentowych, uwolnieniu nowych zasobów i redukcji kosztu finansowania zagranicznego), jak i zagranicznych (dzięki eliminacji ryzyka kursowego oraz wzrostowi stabilności makroekonomicznej i przejrzystości cen), a tym samym sprzyjać napływowi nowych technologii i wzrostowi wydajności pracy. Szacuje się, że akumulacja kapitału w wyniku przyjęcia wspólnej waluty może być w długim okresie nawet o 12,6% wyższa w stosunku do scenariusza pozostawania poza strefą

euro. To, czy inwestycje wzrosną w warunkach zwiększonego dostępu do zagranicznych oszczędności i spadku stóp procentowych, będzie jednak zależęć od wielu czynników, w szczególności od otoczenia instytucjonalnego. Osiągnięcie spodziewanych, znacznych korzyści będzie bowiem możliwe wyłącznie wówczas, gdy jakość otoczenia instytucji nie będzie stanowięć ograniczenia dla wdrażania projektów inwestycyjnych.

— Eliminacja kosztów transakcyjnych i spadek premii za ryzyko mogą być ponadto katalizatorem dla dalszego rozwoju polskiego rynku finansowego. Większa liczba produktów i konkurujących podmiotów ułatwiłyby przedsiębiorcom dostęp do szerszej gamy tańszych produktów finansowych, produktów o wyższej jakości, jak również do europejskiego rynku finansowego (m.in. możliwość pozyskania finansowania na głębszym europejskim rynku kapitałowym). Obecnie dostęp ten jest ograniczony, przede wszystkim dla małych i średnich przedsiębiorstw, ze względu na ryzyko kursowe i wysokie ceny. Należy jednak zaznaczyć, że gros korzyści związanych z integracją rynków finansowych zmaterializowało się już w wyniku akcesji do Unii Europejskiej, a wpływ euro w zakresie finansowania lokalnego nie będzie bezpośredni.

Przyjęcie euro jest oczywiście złożonym i ważnym procesem, który wywrze również istotny wpływ na życie codzienne konsumentów (turystyka, wymiana pieniądza gotówkowego), sektor finansowy i administrację publiczną. Szczegółowe analizy i informacje w tym zakresie są zawarte w dokumentach rządowych i NBP, opublikowanych na stronie internetowej pełnomocnika rządu ds. wprowadzenia euro przez Rzeczpospolitą Polską <http://euro.mf.gov.pl>.

W odpowiedzi na ostatnie pytanie nt. wystąpienia kryzysu gospodarczego w Polsce po wprowadzeniu euro uprzejmie informuję, że nie istnieją żadne przesłanki ku temu, by łączyć integrację ze strefą euro z możliwością wystąpienia kryzysu gospodarczego. Wyniki dostępnych analiz (m.in. zestawione w ramach strategicznych...) pokazują, że wprowadzenie euro powinno być korzystne w długim, ale też w krótkim okresie. Wiąże się ono wprawdzie z pewnymi zagrożeniami – wśród których szczególną rolę w tym kontekście odgrywa ryzyko wystąpienia boomu kredytowego – lecz odpowiednio prowadzona polityka makroostrożnościowa powinna i może temu przeciwdziałać. Z kolei ryzyko kryzysu fiskalnego, podobnego do obserwowanych ostatnio w niektórych państwach strefy euro, nie wiąże się z posługiwaniem się wspólną walutą jako taką, ale ze sposobem prowadzenia polityki makroekonomicznej.

Sekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 6 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie architektów i praktyki budowlanej
(24320)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka, przesłaną do ministra pracy i polityki społecznej pismem Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 16 września 2011 r., znak: SPS-023-24320/11, w sprawie praktyki zawodowej architektów, uprzejmie informuję i wyjaśniam.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623, ze zm.) uprawnienia budowlane mogą być udzielane do:

- 1) projektowania;
- 2) kierowania robotami budowlanymi.

W uprawnieniach budowlanych należy określić specjalność i ewentualną specjalizację techniczno-budowlaną oraz zakres prac projektowych lub robót budowlanych objętych danym uprawnieniem. Ustawa Prawo budowlane, zgodnie z art. 14 ust. 1, przewiduje następujące specjalności:

- 1) architektoniczną;
- 2) konstrukcyjno-budowlaną;
- 2a) drogową;
- 2b) mostową;
- 2c) kolejową;
- 2d) wyburzeniową;
- 2e) telekomunikacyjną;

3) instalacyjną w zakresie sieci, instalacji i urządzeń cieplnych, wentylacyjnych, gazowych, wodociągowych i kanalizacyjnych;

4) instalacyjną w zakresie sieci, instalacji i urządzeń elektrycznych i elektroenergetycznych.

Uzyskanie uprawnień budowlanych w ww. specjalnościach wymaga:

1) do projektowania bez ograniczeń i sprawdzania projektów architektoniczno-budowlanych:

— ukończenia studiów magisterskich, w rozumieniu przepisów o szkolnictwie wyższym, na kierunku odpowiednim dla danej specjalności,

— odbycia dwuletniej praktyki przy sporządzaniu projektów,

— odbycia rocznej praktyki na budowie – zgodnie z art. 14 ust. 3 pkt 1 ww. ustawy;

2) do projektowania w ograniczonym zakresie:

— ukończenia wyższych studiów zawodowych, w rozumieniu przepisów o wyższych szkołach zawodowych, na kierunku odpowiednim dla danej specjalności lub ukończenia studiów magisterskich, w rozumieniu przepisów o szkolnictwie wyższym, na kierunku pokrewnym dla danej specjalności,

— odbycia dwuletniej praktyki przy sporządzaniu projektów,

— odbycia rocznej praktyki na budowie – zgodnie z art. 14 ust. 3 pkt 2 ustawy Prawo budowlane.

W przypadku osób ubiegających się o uprawnienia budowlane bez ograniczeń, posiadających uprawnienia budowlane w ograniczonym zakresie w danej specjalności nie stosuje się wymogów dotyczących praktyki przy sporządzaniu projektów lub praktyki na budowie (art. 14 ust. 5).

W myśl art. 14 ust. 4 ustawy Prawo budowlane warunkiem zaliczenia praktyki zawodowej jest praca polegająca na bezpośrednim uczestnictwie w pracach projektowych albo na pełnieniu funkcji technicznej na budowie pod kierownictwem osoby posiadającej odpowiednie uprawnienia budowlane, a w przypadku odbywania praktyki za granicą – pod kierunkiem osoby posiadającej uprawnienia odpowiednie w danym kraju.

Kwestie związane z nadawaniem uprawnień budowlanych zostały szczegółowo uregulowane w przepisach rozporządzenia ministra transportu i budownictwa z dnia 28 kwietnia 2006 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz. U. Nr 83, poz. 578, z późn. zm.).

Odpowiadając na pytanie pana posła w sprawie wprowadzenia refundacji praktyk zawodowych, uprzejmie informuję, że kwestie związane z praktyką zawodową konieczną do uzyskania uprawnień budowlanych w zakresie niezbędnym zostały uregulowane w przepisach rozdziału drugiego ww. rozporządzenia. Refundowanie praktyk zawodowych, o których jest tam mowa, nie jest możliwe, gdyż są to praktyki realizowane po ukończeniu procesu kształcenia, mające na celu zdobycie doświadczenia zawodowego w danej branży. Każdy absolwent uczelni, niezależnie od kierunku skończonych studiów oraz zdobytego wykształcenia teoretycznego, samodzielnie zabiega o możliwość zdobycia takiego doświadczenia.

W odniesieniu do wątpliwości pana posła związanych z nałożeniem na architektów obowiązku odbywania rocznej praktyki na budowie uprzejmie informuję, że w mojej opinii jest to słuszne rozwiązanie, gdyż uprawnienia budowlane w specjalności architektonicznej bez ograniczeń uprawniają do projektowania lub kierowania robotami budowlanymi związanymi z obiektem budowlanym w zakresie:

1) sporządzania projektu architektoniczno-budowlanego w odniesieniu do architektury obiektu lub

2) kierowania robotami budowlanymi w odniesieniu do architektury obiektu (§ 16 ust. 1 rozporządzenia).

Z kolei uprawnienia budowlane w tej samej specjalności, jednakże w zakresie ograniczonym uprawniają odpowiednio do projektowania lub kierowania robotami budowlanymi związanymi z obiektem bu-

dowlanym w zakresie jw., jednakże z tym ograniczeniem, że jest to obiekt budowlany o kubaturze do 1000 m³ na terenie zabudowy zagrodowej.

Uprzejmie informuję, że Ministerstwo Infrastruktury podejmie prace mające na celu zmianę przepisów rozporządzenia ministra transportu i budownictwa z dnia 28 kwietnia 2006 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz. U. z 2006 r. Nr 83, poz. 578, z późn. zm.). Na obecnym etapie nie jest możliwe wskazanie katalogu planowanych zmian, jednak można stwierdzić, że będą one zmierzały do ujednoczenia procedur. Podobnej analizie poddana zostanie także lista zmian wnioskowanych przez izby samorządu zawodowego w zakresie dotyczącym procedur, którymi posługują się komisje kwalifikacyjne. W toku prac legislacyjnych projekt zostanie przedłożony do konsultacji społecznych. Jednocześnie pragnę poinformować, iż nie wpływały do mnie żadne wnioski w zakresie opisanym przez pana posła.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Janusz Żbik

Warszawa, dnia 19 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie zmian w przepisach dotyczących
ruchu drogowego (24321)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, nr SPS-023-24321/11, przekazujące interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zmian w przepisach dotyczących ruchu drogowego, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W dniu 5 stycznia 2011 r. Sejm uchwalił ustawę o kierujących pojazdami. Przyjęte w tej ustawie rozwiązania mają za zadanie poprawę bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zwiększenie i doprecyzowanie zasad nadzoru nad ośrodkami szkolenia kierowców, wojewódzkimi ośrodkami ruchu drogowego, instruktorami nauki jazdy, egzaminatorami, osobami kierującymi pojazdami, a także nowe programy szkolenia kierowców powinny bezpośrednio wpłynąć na poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego, m.in. poprzez ograniczenie zachowań korupcyjnych i nierzetelnego prowadzenia zajęć przez ośrodki szkolenia kierowców. Pośredni wpływ na poprawę bezpieczeństwa

ruchu drogowego będą miały także zmiany wprowadzone do prawa polskiego w związku z wdrożeniem przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2006/126/WE w sprawie praw jazdy, takie jak: terminowość wydawanych praw jazdy, doprecyzowanie definicji poszczególnych kategorii praw jazdy, zwiększenie wymagań dla egzaminatorów czy wprowadzenie stopniowego dostępu do kierowania ciężkimi motocyklami.

Odnosząc się do zmian w systemie przeprowadzania części teoretycznej egzaminu państwowego na prawo jazdy, należy wskazać, że celem wprowadzanych zmian jest przede wszystkim właściwe sprawdzenie umiejętności zastosowania posiadanej wiedzy teoretycznej w różnych sytuacjach drogowych. Dotychczas obowiązujący sposób przeprowadzania tego egzaminu w ocenie resortu infrastruktury nie w pełni odpowiada obecnym wymaganiom stawianym kandydatom na kierowców. W szczególności należy wskazać na brak zróżnicowania wagi udzielanych odpowiedzi (a więc posiadanej wiedzy) dla bezpieczeństwa ruchu drogowego. Nowy system będzie pozabawiony tej wady.

Odnosnie do wymagań dla ośrodków szkolenia kierowców, które będą ubiegać się o potwierdzenie spełnienia dodatkowych wymagań, należy wskazać, że w przedłożeniu rządowym ustawy o kierujących pojazdami od początku był przewidziany podział ośrodków szkolenia kierowców poprzez wyodrębnienie ośrodków posiadających poświadczenie spełnienia dodatkowych warunków. Ośrodkom tym przypisano realizację szkolenia teoretycznego kandydatów na kierowców prowadzonego w formie nauczania na odległość z wykorzystaniem technik komputerowych i Internetu, kursów dla kandydatów na instruktorów nauki jazdy oraz corocznych warsztatów szkoleniowych dla instruktorów. Rozwiązanie takie uznano za zasadne, gdyż tylko odpowiednio przygotowane do tego ośrodki szkolenia, poprzez odpowiednią kadre, infrastrukturę i akredytację kuratora oświaty, gwarantują przeprowadzenie takiego szkolenia rzetelnie i na właściwym poziomie merytorycznym.

Podsumowując, pragnę wskazać, że w mojej ocenie przyjęte w ustawie o kierujących pojazdami rozwiązania prawne tworzą system uzyskiwania uprawnień do kierowania pojazdami oraz doskonalenia umiejętności instruktorów i egzaminatorów, mający zapewnić, że przyszli i obecni kierowcy są właściwie przygotowani do bezpiecznego i odpowiedzialnego uczestnictwa w ruchu drogowym.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie blokowania inwestycji przez
organizacje społeczne, których statutowym
celem jest ochrona środowiska (24322)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie blokowania inwestycji przez organizacje społeczne, których statutowym celem jest ochrona środowiska, przekazaną przez Pana Marszałka pismem z dnia 16 września 2011 r., znak: SPS-023-24322/11, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Jak wskazał pan poseł w swoim piśmie z dnia 2 września 2011 r., uprawnienia organizacji ekologicznych, przez które rozumie się, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o.o.ś.”, organizacje społeczne, których statutowym celem jest ochrona środowiska, określone zostały w dziale III, rozdział 4 ustawy o.o.ś. W art. 31 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, ze zm.) zawarte zostały zaś uprawnienia organizacji społecznej, czyli w myśl art. 5 § 2 pkt 6 K.p.a., organizacji zawodowej, samorządowej, spółdzielczej i innej, w tym. m.in. organizacji ekologicznej.

Wskazać należy, że przepisy ustawy o.o.ś. mają charakter szczególny w zakresie ocen oddziaływania na środowisko względem regulacji zawartych w K.p.a., dlatego też cechują się przymiotem pierwszeństwa w stosowaniu, zgodnie z zasadą *lex specialis derogat legi generali*.

Zgodnie z art. 44 ustawy o.o.ś. organizacjom ekologicznym przysługuje prawo uczestnictwa na prawach strony w postępowaniach wymagających udziału społeczeństwa, zarówno przed organem I i II instancji, jak i sądem administracyjnym. Uprawnienie to jest niezależne względem dotychczasowej aktywności organizacji ekologicznej na różnych etapach postępowania administracyjnego. Ponadto w myśl art. 31 § 1 pkt 1 K.p.a. organizacja ekologiczna jako organizacja społeczna może w przypadku wystąpienia interesu społecznego i uzasadnienia celami statutowymi wystąpić także z żądaniem wszczęcia postępowania, w tym także m.in. w trybach nadzwyczajnych, tj. wznowienia postępowania i stwierdzenia nieważności decyzji.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że zakres uprawnień organizacji ekologicznej w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach kształtowany jest w obecnym systemie prawnym zarówno przez ustawę o.o.ś.,

jak i K.p.a. Przymiot organizacji ekologicznej nie skutkuje bowiem pozbawieniem przymiotu organizacji społecznej.

Odnosząc się do prośby o udzielenie odpowiedzi na pytania pana posła względem nierzetelnych organizacji ekologicznych, czerpiących korzyści majątkowe z blokowania inwestycji, wyjaśniam co następuje.

Zarówno minister środowiska, jak i generalny dyrektor ochrony środowiska nie są zobowiązani do prowadzenia rejestru organizacji ekologicznych, które zgłosiły swój udział w postępowaniach na prawach strony. Ponadto wskazać należy, że prerogatywy organizacji ekologicznych przynależą wszystkim organizacjom społecznym, których celem statutowym jest ochrona środowiska, bez rozróżnienia na organizacje czerpiące bądź nie korzyści materialne ze swojej działalności. W związku z powyższym niemożliwe jest oszacowanie skali zjawiska polegającego na nieuzasadnionym braniu przez organizacje ekologiczne udziału w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o co wnosi poseł w piśmie.

Wskazać należy również, że obecny kształt regulacji prawnych ustawy o.o.ś. w zakresie dopuszczania organizacji ekologicznych do udziału w postępowaniu administracyjnym kształtowany został przez konieczność transpozycji prawa wspólnotowego do krajowego porządku prawnego, w szczególności dyrektywy Rady z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne 85/337/EWG (Dz.U.UE.L.85.175.40), zwanej dalej „dyrektywą”. W uprzednio obowiązującej ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, ze zm.) art. 33 ust. 1 stanowił, iż organizacje ekologiczne, które, uzasadniając to miejscem swojego działania, zgłoszą chęć uczestniczenia w określonym postępowaniu administracyjnym wymagającym udziału społeczeństwa i złożyły uwagi lub wnioski w ramach tego postępowania uczestniczą w tym postępowaniu na prawach strony. Obostrzenia w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów prawa polegały m.in. na konieczności wykazania zbieżności terenu, na którym planowana jest realizacja przedsięwzięcia z obszarem działalności danej organizacji, a także możliwości złożenia uwag i wniosków wyłącznie w 21-dniowym terminie. Złożenie uwag i wniosków przez organizację ekologiczną w postępowaniu pierwszoinstancyjnym było ponadto przesłanką determinującą możliwość uczestnictwa w dalszych etapach postępowania. W wyniku wniesionych przez Komisję Europejską zarzutów w zakresie błędnej transpozycji dyrektywy, uprawnienia organizacji ekologicznych zostały zbliżone do uprawnień stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Należy jednakże podkreślić, że organizacjom ekologicznym, zgodnie z brzmieniem art. 44 ust. 1 ustawy o.o.ś., przysługuje status uczestnika postępowania na prawach strony. Powyższe oznacza, że organizacja ekologiczna nie jest stroną postępowania, a jedynie podmiotem legitymującym się analogiczny-

mi co strona uprawnieniami. Organizacja ekologiczna może więc dokonywać wyłącznie czynności procesowych, jak np. wniesienie odwołania od decyzji, z pominięciem czynności, realizujących w postępowaniu ogólną zasadę dyspozycyjności, np. zawieszenie postępowania w trybie art. 98 § 1 K.p.a.

Wskazać należy ponadto, że odwołania od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wnoszone przez uprawnione w tym zakresie organizacje ekologiczne, wywołują skutek prawny, jak np. uchylene decyzji wyłącznie względem decyzji wadliwych. Wniesienie odwołania od prawidłowej decyzji skutkuje bowiem uznaniem odwołania za nieuzasadnione i utrzymaniem przez organ odwoławczy ww. decyzji w mocy. Wobec powyższego, „blokowanie inwestycji” przez organizacje ekologiczne i przedłużanie procesu inwestycyjnego są ograniczone wyłącznie do decyzji obarczonych istotnymi wadami. Pozostawienie takich decyzji w obrocie prawnym może na dalszych etapach procesu inwestycyjnego uniemożliwić realizację przedsięwzięcia. Tylko bowiem realizacja inwestycji w oparciu o prawidłowo wydane decyzje może odbywać się sprawnie. Z punktu widzenia ekonomiki procesu inwestycyjnego usuwanie wadliwych decyzji z obrotu prawnego powinno odbywać się w jak najkrótszym czasie od ich wydania poprzez np. wniesienie skutecznego odwołania.

Mając na uwadze zatem konieczność dostosowania prawa krajowego do prawa wspólnotowego, niemożliwym jest zaostrenie wymogów pozwalających uczestniczyć organizacjom ekologicznym w postępowaniach w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 10 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Tadeusza Motowidły**

**w sprawie budowy oraz funkcjonowania
autostrady A1 na terenie woj. śląskiego
w aglomeracji rybnickiej (związek subregionu
zachodniego) oraz publicznych zapewnień
ministrów finansów i infrastruktury,
że mieszkańcy subregionu będą mogli
korzystać bezpłatnie z odcinka spełniającego
rolę obwodnicy (24323)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Motowidły, przesłaną

przy piśmie z dnia 16 września 2011 r., znak: SPS-023-24323/11, dotyczącą kwestii odpłatności za korzystanie z autostrady A1 na terenie aglomeracji rybnickiej, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zgodnie z art. 1 ust. 2 tekstu pierwotnego ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym obowiązującej od dnia 2 stycznia 1995 r. Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, autostrady lub ich odcinki, które będą budowane i eksploatowane jako płatne. Natomiast zgodnie z art. 37a ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym za przejazd autostradą pobierane są opłaty. Wyjątkiem od tej zasady są sytuacje, w których autostrada nie została przystosowana do poboru opłat.

Mając na względzie powyższe dane, należy stwierdzić, że resort infrastruktury nie podejmował nowej decyzji dotyczącej wprowadzenia do systemu prawnego obowiązku wnoszenia opłat za przejazd autostradami.

Ze względu na fakt, że kwestia umożliwienia bezpłatnego przejazdu autostradowymi obwodnicami miast stanowiła często podnoszony postulat społeczny, resort infrastruktury podjął inicjatywę mającą na celu wprowadzenie do dotychczas obowiązującego systemu prawnego rozwiązania spełniającego oczekiwania społeczeństwa. Kwestia możliwości bezpłatnego korzystania z odcinków autostradowych jest kwestią złożoną, bowiem z jednej strony dotyczy umożliwienia społecznościom lokalnym bezpłatnego korzystania z infrastruktury, a z drugiej strony wiąże się z pozbawieniem Krajowego Funduszu Drogowego wpływów z tego tytułu. Resort infrastruktury rozważał wiele wariantów rozwiązania omawianej kwestii. Jeden z nich w postaci projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych został przedstawiony w ramach konsultacji społecznych i umieszczony na stronie internetowej ministerstwa. Projekt spotkał się z dużym zainteresowaniem, a uwagi w dalszym ciągu wpływają do resortu, gdzie są nieustająco analizowane. Jednocześnie resort infrastruktury, analizując potrzeby społeczne przedstawione we wspomnianych uwagach, podjął dialog z resortem finansów, mając na celu wypracowanie optymalnej koncepcji.

Biorąc pod uwagę istotność i złożoność problematyki, należy uznać, iż omawiana kwestia powinna być analizowana przy uwzględnieniu potrzeb społecznych, jak też pod kątem sytuacji finansowej kraju.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Kamińskiego**

**w sprawie finansowania działalności
kulturalnej i edukacyjnej mniejszości romskiej
(24324)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24324/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP, pana Jana Kamińskiego, w sprawie finansowania działalności kulturalnej i edukacyjnej mniejszości romskiej uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Głównym instrumentem świadczoną ze strony państwa pomocy na rzecz integracji Romów w Polsce jest przyjęty uchwałą Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2003 r. „Program na rzecz społeczności romskiej w Polsce”. Stosownie do postanowień uchwały program jest przewidziany na lata 2004–2013 z możliwością kontynuacji w latach następnych. Przyjęcie i wdrożenie ogólnopolskiego programu było konsekwencją wcześniejszych działań prowadzonych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji w ramach „Pilotażowego programu rządowego na rzecz społeczności romskiej w województwie małopolskim na lata 2001–2003”.

Działania podejmowane w ramach programu w sposób kompleksowy obejmują zadania z zakresu edukacji, poprawy sytuacji bytowej i socjalnej, zdrowia, przeciwdziałania bezrobociu, bezpieczeństwa, kultury, upowszechniania wiedzy o społeczności romskiej oraz edukacji obywatelskiej Romów.

W budżecie państwa utworzono rezerwę celową, pozostającą w gestii ministra spraw wewnętrznych i administracji, z której środki przekazywane są za pośrednictwem wojewodów do poszczególnych podmiotów realizujących zadania programu. Finansowanie programu może być uzupełnione ze środków budżetowych pozostających w dyspozycji poszczególnych ministrów, budżetów jednostek samorządu terytorialnego, a także środków organizacji pozarządowych. Zamieszczone poniżej zestawienie tabelaryczne przedstawia wysokość środków z budżetu państwa przeznaczonych na realizację „Programu na rzecz społeczności romskiej w Polsce” w kolejnych latach.

W ramach programu za priorytetowe uznano zadania edukacyjne. Wśród nich szczególną uwagę poświęcono projektom wprowadzenia do szkół zawodów asystenta edukacji romskiej oraz nauczycieli wspomagających edukację romską (na terenie całego kraju pracuje ponad 90 asystentów i podobna liczba nauczycieli). Od 2007 r. w większości przypadków ich praca jest finansowana ze środków zwiększonej części oświatowej subwencji ogólnej. Placówki, do któ-

	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	Razem
Liczba dofinansowanych zadań	298	399	427	534	620	630	705	587	
Liczba podmiotów realizujących zadania	109	184	149	184	207	174	178	215	
Liczba podmiotów realizujących zadania	5 mln	5 mln	5 mln	10 mln	10 mln	10 mln	10 mln	10 mln	65 mln
Wysokość środków pochodzących z cz. 30 budżetu państwa	1 mln	700 tys.	700 tys.	600 tys.	690 tys.	700 tys.	700 tys.	700 tys.	5,79 mln
Wysokość środków pochodzących z cz. 43 budżetu państwa	–	127 tys.	300 tys.	340 tys.	358 tys.	360 tys.	395 tys.	420 tys.	2,30 mln
								Razem	73,09 mln

rych uczęszczają uczniowie wywodzący się z mniejszości narodowych lub etnicznych, na podstawie corocznego rozporządzenia ministra edukacji narodowej w sprawie podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego, otrzymują dodatkowe środki pochodzące z tzw. zwiększonej subwencji oświatowej, przeznaczonej na finansowanie dodatkowych zadań edukacyjnych dla uczniów pochodzenia romskiego. Do dodatkowych zadań edukacyjnych dla uczniów pochodzenia romskiego należy m.in. zatrudnienie asystentów edukacji romskiej i nauczycieli wspomagających, zajęcia wyrównawcze oraz wszelkie zajęcia edukacyjne służące wyrównywaniu specyficznych deficytów edukacyjnych uczniów romskich.

Ponadto, w ramach części 43 budżetu państwa, minister spraw wewnętrznych i administracji, realizując zadania edukacyjne programu, powierzył romskim organizacjom pozarządowym realizację systemu stypendialnego dla studentów romskich oraz uczniów szczególnie uzdolnionych. W latach 2004–2011 wsparciem stypendialnym objęto grupę prawie 160 studentów oraz ok. 70 uczniów szczególnie uzdolnionych. W 2011 r. uruchomiono również program stypendialny dla uczniów pochodzenia romskiego uczących się w szkołach ponadgimnazjalnych. Co roku romscy uczniowie wyposażani są w podręczniki i wyprawki szkolne.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że problematyka romska została uwzględniona w tzw. komponencie romskim Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (poddziałanie 1.3.1: Projekty na rzecz społeczności romskiej – projekty konkursowe). Alokacja przewidziana na „komponent romski” na lata 2007–2013 wynosi 22 mln EUR. Komponent w swym założeniu jest kompatybilny z rządowym „Programem na rzecz społeczności romskiej w Polsce”. W wyniku przeprowadzonych do tej pory czterech konkursów w ramach poddziałania 1.3.1 podpisano 50 umów o dofinansowanie projektów na łączną kwotę 39 mln zł. Znacząca większość realizowanych projektów uwzględnia działania proedukacyjne dla członków społeczności romskiej, w tym prowadzenie przedszkoli integracyjnych oraz świetlic środowiskowych.

Wspomniane programy realizowane będą do końca 2013 r. Nie zakłada się zmniejszenia poziomu ich finansowania. Obecnie finalizowane są prace dotyczące ewaluacji „Programu na rzecz społeczności romskiej w Polsce” oraz rozpoczęto działania związane z projektowaniem polityki państwa wobec mniejszości romskiej na kolejne lata.

W sprawie finansowania działań Parafialnej Podstawowej Szkoły Romskiej w Suwałkach w ramach „Programu na rzecz społeczności romskiej w Polsce” należy stwierdzić, że ww. placówka złożyła do programu na rok 2011 siedem wniosków (na łączną kwotę 113 740 PLN) na zatrudnienie nauczyciela wspomagającego oraz dwóch asystentów edukacji romskiej, sfinansowanie części kosztów ogrzewania szkoły, dodatkowe zadania edukacyjno-wyrównawcze, kulturalne i rekreacyjne dla uczniów i absolwentów, socjoterapeutyczną grupę wsparcia dla uczniów starszych klas i absolwentów szkoły romskiej, organizację wycieczek integracyjnych oraz zakup podręczników i przyborów szkolnych.

Projekty zgłoszone przez Parafialną Podstawową Szkołę Romską mają charakter dodatkowych zadań edukacyjnych, których finansowanie możliwe jest ze środków zwiększonej subwencji oświatowej. Ze względu na brak wystarczającej wiedzy w zakresie specjalistycznych regulacji prawnych wśród dyrektorów szkół, a także błędną interpretację przepisów (utożsamianie dodatkowych zajęć edukacyjnych dla uczniów romskich z nauką języka ojczystego lub historii i geografii kraju pochodzenia, które dotyczą uczniów wywodzących się z innych mniejszości), zwłaszcza na początku funkcjonowania programu, MSWiA dotowało zadania, które powinny być finansowane ze środków subwencji oświatowej. Systematycznie zwiększająca się liczba wniosków wpływających do programu, a także podjęte przez MSWiA, we współpracy z MEN, działania zmierzające do zaktywizowania organów prowadzących placówki oświatowe oraz dyrektorów szkół w sięganiu po prawnofinansowe mechanizmy służące podtrzymaniu tożsamości uczniów wywodzących się z mniejszości narodowych i etnicznych spowodowały, że MSWiA wycofuje się z dotowania zadań, które powinny być finansowane ze środków zwiększonej subwencji oświatowej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Parafialna Podstawowa Szkoła Romska w Suwałkach zgłosiła w 2009 r. do systemu informacji oświatowej 26 uczniów pochodzenia romskiego, w wyniku czego ze zwiększonej subwencji oświatowej w każdym miesiącu 2010 r. otrzymywała środki w wysokości 21 tys. zł. Mając na uwadze, że ocena wniosków na zadania realizowane w ramach programu w 2011 r. dokonywana była jesienią 2010 r., nie było podstaw do podjęcia decyzji o dotowaniu dodatkowych zadań edukacyjnych ze środków programu, przy jednoczesnym finansowaniu ich z subwencji oświatowej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stosowania przepisów
znowelizowanej ustawy o broni i amunicji
(24325)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24325/11), dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stosowania przepisów znowelizowanej ustawy o broni i amunicji, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zasady wydawania i cofania pozwoleń na broń, nabywania, rejestracji, przechowywania, zbywania i deponowania broni i amunicji, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji, jak również zasady posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców oraz zasady funkcjonowania strzelnic zostały określone w przepisach ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525, z późn. zm.).

Zgodnie z brzemieniem art. 10 ust. 1 ww. ustawy, właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na broń, jeżeli wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz przedstawi ważną przyczynę posiadania broni. W świetle art. 10 ust. 3 pkt 3 ustawy za ważną przyczynę dla pozwolenia na broń dla celów sportowych uważa się w szczególności: udokumentowane członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze strze-

leckim, posiadanie kwalifikacji sportowych, o których mowa w art. 10b ustawy, oraz licencji właściwego polskiego związku sportowego. Wspomniane kwalifikacje, niezbędne do ubiegania się o wydanie pozwolenia na broń do celów sportowych, potwierdza stosowny dokument, wydawany po przeprowadzeniu egzaminu przez polski związek sportowy, o którym mowa w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm.). Z powyższego wynika, że o wydanie pozwolenia na broń do celów sportowych mogą ubiegać się osoby będące członkami klubu zrzeszonego w Polskim Związku Strzelectwa Sportowego, podmiotu uprawnionego do wydania licencji i patentu strzeleckiego, a więc dokumentów, które w myśl art. 10b ust. 3 ustawy potwierdzają posiadanie kwalifikacji niezbędnych do ubiegania się o wydanie pozwolenia na broń.

Jednocześnie pragnę wskazać, iż przepisy ustawy nie wprowadzają limitu egzemplarzy broni posiadanej przez daną osobę w określonym celu. Należy mieć jednak na uwadze, że okoliczności, które organ bierze pod uwagę przy rozpatrywaniu wniosku strony, zostały wyliczone jedynie przykładowo, o czym świadczy zwrot „w szczególności”, zastosowany w art. 10 ust. 3 ustawy. Oznacza to, że organ ma prawo żądać od wnioskodawcy podania przyczyn ubiegania się o wskazaną we wniosku liczbę egzemplarzy broni czy też komunikatów z zawodów potwierdzających udział w konkurencjach wymagających użycia danego rodzaju broni. Warto w tym miejscu wskazać stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego, zgodnie z którym „brzmienie art. 10 ust. 1 ustawy z 1999 r. o broni i amunicji upoważnia organy Policji do oceny okoliczności uzasadniających wydanie pozwolenia na broń w oparciu o materiał dowodowy zawierający m.in. informacje o udziale ubiegającego się o wydanie pozwolenia na broń palną sportową w treningach, zawodach i osiągniętych wynikach” (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 października 2010 r., sygn. II OSK 1243/10).

Stosownie do art. 12 ust. 1 ww. ustawy, pozwolenie na broń jest wydawane w drodze decyzji administracyjnej, w której określa się cel, w jakim zostało wydane, oraz rodzaj i liczbę egzemplarzy broni. Na wniosek osoby posiadającej ww. pozwolenie wydaje się zaświadczenie uprawniające do nabycia rodzaju i liczby egzemplarzy broni, zgodnie z pozwoleniem, i amunicji do tej broni.

Odnosząc się do kwestii ważności ww. zaświadczenia, należy wskazać, iż zgodnie ze wzorem zaświadczenia uprawniającego do nabycia broni, stanowiącego załącznik nr 2 do rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 22 grudnia 2003 r. w sprawie wzorów legitymacji posiadacza broni, zaświadczenia uprawniającego do nabycia broni, legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni, świadectwa broni oraz karty rejestracyjnej broni (Dz. U. Nr 225, poz. 2233), zaświadczenie takie traci

ważność po upływie 3 miesięcy od daty jego wystawienia. W przypadku upływu terminu ważności podlega zwrotowi do organu, który je wydał.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie udzielenia szerszego zakresu praw
obywatelskich imigrantom z krajów
nie należących do Unii Europejskiej (24326)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24326/11), dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Johna Abrahama Godsona w sprawie udzielenia szerszych praw obywatelskich imigrantom z krajów nie należących do Unii Europejskiej, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Wskazany w wystąpieniu raport Indeksu Polityki Integracji Emigracyjnej (MIPEX), opublikowany w lutym 2011 r., obejmuje zagadnienia dotyczące polityki migracyjnej, w tym problematykę mobilności obywateli krajów trzecich na rynku pracy, łączenia rodzin, edukacji, partycypacji politycznej, dostępu do obywatelstwa, integracji i antydyskryminacji, które należą do kompetencji różnych resortów oraz prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Wiele uwag i rekomendacji zawartych w ww. raporcie było przedmiotem intensywnych działań instytucji i agend rządowych.

W dniu 20 lipca 2011 r. międzyresortowy Zespół do Spraw Migracji przyjął dokument pn. „Polityka migracyjna Polski – stan obecny i postulowane działania”, nad którym są prowadzone obecnie prace w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. Wspomniany dokument obejmuje niemal wszystkie obszary tematyczne będące przedmiotem raportu MIPEX oraz zawiera rekomendacje dotyczące poszerzania praw cudzoziemców, a także zwiększania ich udziału i znaczenia w życiu społecznym i gospodarczym Polski, w tym m.in. uznaje cudzoziemców studiujących w Polsce za szczególną grupę osób, która powinna być traktowana preferencyjnie, postuluje uproszczenie systemu prawnego i instytucjonalnego, w szczególności w obszarze legalizacji pobytu, zwiększenie dostępu do edukacji oraz usprawnienie działań na rzecz poprawy sytuacji uchodźców.

Jeden z rozdziałów „Polityki migracyjnej Polski” poświęcony jest problematyce integracji cudzoziemców, która była przedmiotem szczególnych konsultacji z organizacjami pozarządowymi, w ramach utworzonej przez nie platformy konsultacyjnej, koordynowanej przez Caritas Polska. W dużej części propozycje platformy zostały uwzględnione, m.in. poprzez:

- przyjęcie kompleksowych rozwiązań w odniesieniu do integracji cudzoziemców pozostających poza systemem ochrony międzynarodowej, również z uwzględnieniem możliwości uzyskania obywatelstwa polskiego;

- przyjęcie zasady określania polityki integracyjnej na poziomie centralnym, przy założeniu prowadzenia działań integracyjnych na szczeblu lokalnym;

- zwiększenie zakresu współpracy ze środowiskami imigrantów w procesie integracji cudzoziemców;

- popularyzowanie działań przybliżających społeczeństwu polskiemu problematykę imigracji;

- prowadzenie działań na rzecz wzmocnienia wiedzy o zjawisku integracji oraz ustanowienie monitoringu działań podejmowanych w ramach integracji;

- rozpoczęcie dyskusji na temat partycypacji cudzoziemców w życiu politycznym kraju.

Pragnę także poinformować, iż polityka integracji cudzoziemców jest również przedmiotem intensywnych prac Grupy Roboczej do Spraw Integracji, działającej w ramach ww. zespołu, które zostały podjęte w 2011 r. pod przewodnictwem Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Wyniki tej działalności powinny przełożyć się w nieodległej przyszłości na rozwiązania prawne pozwalające na dokonanie zmian w tym obszarze.

Należy również wskazać na rozwiązania zawarte w projekcie założeń nowej ustawy o cudzoziemcach, który w dniu 16 sierpnia 2011 r. został przyjęty przez Radę Ministrów. Projektowana regulacja ma na celu między innymi uproszczenie procedur dotyczących legalizacji pobytu cudzoziemców. W projekcie przyjęto możliwość ubiegania się przez cudzoziemca o przyznanie jednego zezwolenia – zarówno na pobyt czasowy, jak i na pracę w Polsce. Zaproponowano także wydłużenie maksymalnego okresu, na który będzie udzielane zezwolenie na pobyt czasowy dla cudzoziemców, z dwóch do trzech lat. Ponadto cudzoziemiec będzie mógł złożyć wniosek w dogodnym dla siebie momencie podczas swojego legalnego pobytu.

Mając w szczególności na uwadze trudną sytuację prawną i humanitarną osób o nieuregulowanym statusie, rząd przygotował ustawę o zalegalizowaniu pobytu niektórych cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz o zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy o cudzoziemcach, która została uchwalona przez Sejm w dniu 28 lipca 2011 r. (Dz. U. Nr 191, poz. 1133). Od dnia 1 stycznia 2012 r. cudzoziemcy, którzy przebywają w Polsce nielegalnie, będą mieli możliwość zalegalizowania swojego pobytu.

tu zgodnie z przepisami ww. ustawy. Podstawowym wymogiem udzielenia im zezwolenia na zamieszkanie na czas oznaczony będzie nieprzerwany pobyt w Polsce co najmniej od dnia 20 grudnia 2007 r. W ramach tzw. abolicji o zalegalizowanie pobytu będą mogli wystąpić także cudzoziemcy, którym przed dniem 1 stycznia 2010 r. wydano ostateczną decyzję o odmowie nadania statusu uchodźcy i orzeczono o ich wydaleniu. Zezwolenie na zamieszkanie na czas oznaczony będzie udzielane na 2 lata, a nie jak poprzednio na rok. W trakcie dwóch lat cudzoziemiec będzie mógł podjąć zatrudnienie na podstawie umowy o pracę, bez ubiegania się o stosowne zezwolenie. Ponadto odstąpiono od wymogu posiadania przez cudzoziemca wystarczających środków utrzymania oraz przedstawienia prawa do zajmowanego przez niego lokalu mieszkalnego.

Niezależnie od powyższego pragnę wskazać, iż w kwestii dotyczącej opracowań w dziedzinie migracji ludności należy mieć na uwadze zarówno specyfikę migracji, jak i uwarunkowania wewnętrzne danego kraju. Zdecydowanie inną sytuację mają kraje, w których udział cudzoziemców zbliża się lub przekracza 10% populacji, inną zaś takie kraje jak Polska, gdzie wg ostatnich danych Eurostatu udział ten wynosi 0,1%. Warto także wskazać na aspekty działalności polskiej administracji ocenione pozytywnie w raporcie MIPEX, np. w kwestii dostępu cudzoziemców do rynku pracy. W tym kontekście należy zwrócić uwagę na odnotowywany od kilku lat wzrost liczby cudzoziemców z krajów trzecich przebywających na terytorium Polski. Rosnąca świadomość pracodawców i pracowników na temat konsekwencji podejmowania pracy bez zezwolenia w znacznym stopniu wpływa na liczbę udzielonych zezwoleń na pracę, która w ciągu dwóch ostatnich lat wzrosła dwukrotnie. Stąd znaczna część cudzoziemców pracujących w Polsce legalizuje swój pobyt, zwłaszcza że od wielu lat około 80% postępowań administracyjnych dotyczących wszystkich form legalizacji pobytu cudzoziemców w Polsce kończy się decyzją pozytywną.

Odnosząc się do kwestii możliwości powołania przez rząd stanowiska rzecznika do spraw imigrantów spoza Unii Europejskiej, należy zwrócić uwagę na szereg istotnych uwarunkowań, które powodują, iż taka koncepcja wydaje się być w obecnej sytuacji niecelowa. W Polsce pomocą udzielaną cudzoziemcom zajmuje się kilkadziesiąt organizacji społecznych, które głównie dzięki funduszom pomocowym Unii Europejskiej realizują swoje zadania zarówno w obszarze doradztwa prawnego, jak i wsparcia finansowego, materialnego oraz psychologicznego. Z większością tych organizacji organy administracji publicznej utrzymują stały kontakt pozwalający na wymianę poglądów i odpowiednią reakcję na pojawiające się problemy. Przykładowo od 2007 r. przy wojewodzie mazowieckim funkcjonuje Forum Cudzoziemców skupiające organizacje imigrantów. Jednocześnie należy podkreślić, iż wspomniany na wstępie międzyresortowy Zespół do Spraw Migracji oraz jego

grupy robocze pełnią rolę koordynacyjną w zakresie wielu działań prowadzonych przez poszczególne resorty, a dotyczących najbardziej istotnych obszarów problematyki migracji, m.in. migracji zarobkowych, nielegalnej migracji, integracji.

Warto także zwrócić uwagę na istotną rolę rzecznika praw obywatelskich, który w dniu 18 maja 2011 r. powołał Komisję Ekspertów do Spraw Migrantów, z udziałem przedstawicieli świata nauki, organizacji pozarządowych i mniejszości imigranckich. Podstawowym celem działania ww. komisji jest badanie sytuacji cudzoziemców pod kątem przestrzegania praw człowieka, jak również wypracowanie odpowiednich rekomendacji dla polityki migracyjnej, społecznej i gospodarczej prowadzonej przez rząd.

Jednocześnie pragnę uprzejmie poinformować, że mandat do prowadzenia działań antydyskryminacyjnych posiada pełnomocnik rządu do spraw równego traktowania, który od dłuższego czasu zajmuje się problematyką wyrównywania szans w dostępie do edukacji dzieci cudzoziemców.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Stachańczyk

Warszawa, dnia 10 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie niejasności przepisów dotyczących
leczenia w szpitalach (24327)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Johna Abrahama Godsona, posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie, SPS-023-24327/11, w sprawie standardów leczenia i prawa do informacji uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W związku z pytaniami pana posła przytoczyć należy przepisy ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i rzeczniku praw pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417, z późn. zm.), która stwarza szereg gwarancji dla pacjenta wraz z możliwością dochodzenia swoich praw w szczególnym, uproszczonym, określonym także w tej ustawie trybie. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pacjent ma prawo do świadczeń zdrowotnych odpowiadających wymaganiom aktualnej wiedzy medycznej. Ponadto art. 9 ust. 1 stanowi, iż pacjent ma prawo do informacji o swoim stanie zdrowia. Art. 9 ust. 2 daje pacjentowi prawo, aby ten uzyskał od lekarza przystępną informację o stanie zdrowia, rozpoznaniu, proponowanych oraz możliwych

metodach diagnostycznych i leczniczych, dających się przewidzieć następstwach ich zastosowania albo zaniechania, wynikach leczenia oraz rokowaniu. Kolejnym krokiem w postępowaniu leczniczym po uzyskaniu ww. informacji jest wyrażenie zgody na udzielenie świadczeń zdrowotnych. Zgodnie z art. 16 pacjent ma prawo do wyrażenia zgody na udzielenie określonych świadczeń zdrowotnych lub odmowy takiej zgody oraz zgodnie z art. 17 do wyrażenia zgody na przeprowadzenie badania lub udzielenie innych świadczeń zdrowotnych przez lekarza.

Jednocześnie pragnę podkreślić, iż Ministerstwo Zdrowia we wszystkich podejmowanych działaniach kieruje się dobrem pacjenta i troską o niego, zaś przy pracach legislacyjnych celem jest uzyskanie przejrzystości i jednoznaczności przepisów prawnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 5 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona
w sprawie zakupu sprzętu dla polskiej armii
(24328)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona w sprawie zakupu sprzętu dla polskiej armii (SPS-023-24328/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zdecydowana większość planu modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej co-rocennie jest realizowana w oparciu o podmioty zarejestrowane w Polsce. Oferta krajowego przemysłu obronnego nie zaspokaja jednak w pełni potrzeb modernizacyjnych polskiej armii, dlatego muszą być przeprowadzane również zamówienia u wykonawców zagranicznych. Ważniejsze umowy zawarte z wykonawcami zagranicznymi dotyczyły m.in. następującego sprzętu i uzbrojenia:

- bezzałogowych statków rozpoznawczych (BSR),
- śmigłowców transportowych,
- systemów obrony i ochrony własnej śmigłowców,
- wielosensorowych systemów rozpoznania i dozoru,
- uzbrojenia i sprzętu wojskowego dla Nadbrzeżnego Dywizjonu Rakietowego,
- 40 mm granatników automatycznych (standard Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego),

— radiostacji Harrisa, sprzętu pomocniczego i urządzeń,

— części zamiennych do fregat typu OHP wraz ze wsparciem technicznym.

Ponadto w końcowym etapie procedowania znajdują się kolejne postępowania na dostawy, które będą realizowane przez podmioty zagraniczne. Dotyczy to m.in. zintegrowanego systemu walki do budowanej korwety wielozadaniowej projekt 621 i remontu fregat typu OHP.

Odnosząc się do wspomnianej w interpelacji pana posła Johna Abrahama Godsona dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniającej dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE (Dz. U. UE L Nr 216, poz. 76, ze zm.), uprzejmie informuję, że w aspekcie rynku Unii Europejskiej wejście w życie tego dokumentu może być postrzegane jako szansa dla polskiego przemysłu zbrojeniowego.

Z kolei biorąc pod uwagę aspekt lokalny, należy podkreślić, że zapisy dyrektywy zabraniają dyskryminacji wykonawców ze względu na ich narodowość, dlatego też nie mogą być narzędziem dla ochrony polskiego przemysłu.

Lokowanie zamówień w polskim przemyśle zbrojeniowym jest możliwe w obszarze zamówień realizowanych na podstawie art. 346 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/2, ze zm.), czyli zamówień o istotnym znaczeniu dla podstawowego interesu bezpieczeństwa państwa.

Ministerstwo Obrony Narodowej od początku prac nad implementacją dyrektywy aktywnie uczestniczyło w działaniach mających na celu złagodzenie skutków implementacji dla polskiego przemysłu obronnego. W związku z tym planuje się m.in. wprowadzenie do ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, ze zm.) delegacji upoważniającej Radę Ministrów do wydania rozporządzenia w sprawie określenia trybu oceny występowania istotnego interesu bezpieczeństwa państwa. Rozporządzenie będzie określało tryb, który ma zastosowanie do dokonania oceny danej sytuacji pod kątem występowania istotnego interesu bezpieczeństwa państwa, umożliwiające powołanie się na art. 346 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Ponadto zakłada się dokonanie wyłączenia zamówień poniżej progów unijnych ze stosowania zasad implementowanej dyrektywy i tym samym uregulowania powyższej kwestii w oparciu o wewnętrzne regulacje zamawiającego, co zapewne przyczyni się do ułatwienia polskim wykonawcom ubiegania się o udzielenie tych zamówień. W zamierzeniach jest również stworzenie możliwości udzielania zaliczek w zamówieniach udzielanych przez resort obrony narodowej, co także ułatwi dostęp do zamówień spół-

kom polskiego przemysłu obronnego, mogącym w ten sposób unikać konieczności zaciągania drogich kredytów komercyjnych.

Podsumowując, należy jeszcze raz podkreślić, że krajowy przemysł obronny jest aktualnie głównym beneficjentem zamówień resortu obrony narodowej realizowanych na podstawie planu modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Niemniej, widząc możliwość zwiększania ilości umów wieloletnich i stosowania w szerszym zakresie umów o charakterze ramowym obejmującym pozyskanie oraz eksploatację uzbrojenia i sprzętu wojskowego, kierownictwo resortu zamierza stworzyć warunki do zwiększenia stabilności tej współpracy. Zakłada się, że zawieraniu umów wieloletnich będzie sprzyjać kontynuacja systemu planowania opartego na programach operacyjnych i programach uzbrojenia. Doświadczenia z realizacji dotychczasowych czternastu tego typu programów z pewnością będą wskazówką do przyszłych działań w tym zakresie.

Warto jednocześnie zaznaczyć, że realizacja powyższych zamiarów będzie możliwa tylko przy zachowaniu pełnego partnerstwa ze strony przemysłu rozwijającego swoje zdolności produkcyjne i gwarantującego terminowe dostawy uzbrojenia i sprzętu wojskowego spełniającego wymagania wojska.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 31 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie przystosowania lokali wyborczych
do głosowania do potrzeb
osób niepełnosprawnych (24329)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24329/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Johna Abrahama Godsona w sprawie przystosowania lokali wyborczych do głosowania dla osób niepełnosprawnych uprzejmie informuję, iż sprawy wyborów nie leżą w zakresie działania administracji rządowej. Nie obejmuje ich bowiem żaden z jej działów, jak również nie wymieniają ich akty normujące

zakres działania członków Rady Ministrów oraz obsługujących ich urzędów.

Zgodnie z art. 186 § 1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy (Dz. U. Nr 21, poz. 112, z późn. zm.) dostosowanie lokali obwodowych komisji wyborczych do potrzeb wyborców niepełnosprawnych jest obowiązkiem wójta (burmistrza, prezydenta miasta). Przy czym powołany przepis nie wymaga przystosowania wszystkich lokali wyborczych na terenie gminy, lecz co najmniej 1/3 z nich.

Natomiast stosownie do art. 187 § 2 Kodeksu wyborczego zapewnienie warunków organizacyjno-administracyjnych, finansowych oraz technicznych związanych z organizacją i przeprowadzaniem wyborów należy do zadań Krajowego Biura Wyborczego. W tym celu szef Krajowego Biura Wyborczego, będący organem wykonawczym Państwowej Komisji Wyborczej, dysponuje rezerwą celową budżetu państwa, z której – w formie dotacji – przekazuje środki pieniężne jednostkom samorządu terytorialnego na wykonywanie zadań związanych z organizacją i przeprowadzaniem wyborów oraz referendów.

Mając powyższe na uwadze zasadnym wydaje się, aby stanowisko w sprawie będącej przedmiotem ww. wystąpienia przedstawiła Państwowa Komisja Wyborcza.

Jednocześnie na marginesie warto dodać, że inicjowanie działań zmierzających do ograniczenia skutków niepełnosprawności i barier utrudniających osobom niepełnosprawnym funkcjonowanie w społeczeństwie jest jednym z priorytetów pełnomocnika rządu do spraw osób niepełnosprawnych (vide art. 34 ust. 6 pkt 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721, z późn. zm.).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 5 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie malejącej liczby urodzeń w Polsce
(24330)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 21 września 2011 r. dotyczące interpelacji posła Johna Abrahama Godsona w sprawie pomocy dla rodzin wielodzietnych

(znak: SPS-023-24333/11) oraz w sprawie malejącej liczby urodzeń w Polsce (znak: SPS-023-24330/11), uprzejmie informuję, co następuje.

System świadczeń rodzinnych przyznawanych na podstawie ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) przewiduje specjalne świadczenia adresowane do rodzin wielodzietnych. Od 1 września 2005 r. przyznawany jest dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu wychowywania dziecka w rodzinie wielodzietnej.

Dodatek ten w kwocie 80 zł miesięcznie przysługuje rodzinie na trzecie i każde następne dziecko uprawnione do zasiłku rodzinnego. Natomiast wysokość zasiłku rodzinnego uzależniona jest od wieku dziecka i wynosi miesięcznie: 68 zł na dziecko w wieku do ukończenia 5. roku życia, 91 zł na dziecko w wieku powyżej 5. roku życia do ukończenia 18. roku życia oraz 98 zł na dziecko w wieku powyżej 18. roku życia do ukończenia 24. roku życia. Prawo do zasiłku rodzinnego oraz dodatków do tego zasiłku rodzinnego przysługuje, jeśli dochód rodziny w przeliczeniu na osobę albo dochód osoby uczącej się nie przekracza kwoty 504 zł miesięcznie, a w przypadku gdy członkiem rodziny jest dziecko legitymujące się orzeczeniem o niepełnosprawności lub orzeczeniem o umiarkowanym albo o znacznym stopniu niepełnosprawności – kwoty 583 zł miesięcznie. Wysokość zasiłków rodzinnych i dodatków do tych zasiłków podlega obligatoryjnie weryfikacji co 3 lata. Termin najbliższej weryfikacji przypada na dzień 1 listopada 2012 r.

Z gromadzonych przez resort pracy i polityki społecznej sprawozdań wynika, że w 2010 r. przeciętnie miesięcznie wypłacono 504,7 tys. dodatków z tytułu wychowywania dziecka w rodzinie wielodzietnej. W 2010 r. ze świadczeń rodzinnych korzystało przeciętnie miesięcznie 399,7 tys. rodzin wielodzietnych (z trojgiem i więcej dziećmi).

Jednocześnie informuję, że rodziny wielodzietne zagrożone ubóstwem mogą ubiegać się o świadczenia z systemu pomocy społecznej w przypadku wystąpienia określonego ustawą z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) ryzyka socjalnego, takiego jak: wielodzietność lub bezradność w sprawach opiekuńczo-wychowawczych i prowadzenia gospodarstwa domowego, przy spełnieniu kryterium dochodowego (kwota nieprzekraczająca 351 zł na osobę w rodzinie). Niektóre świadczenia niepieniężne z pomocy społecznej świadczone są bez względu na dochód zainteresowanych (praca socjalna, poradnictwo specjalistyczne, interwencja kryzysowa).

W przypadkach przewidzianych ustawą, uzasadniających udzielenie pomocy społecznej rodzinie o dochodach przekraczających kryterium dochodowe, może być przyznany specjalny zasiłek celowy w wysokości nieprzekraczającej kryterium dochodowego rodziny, który nie podlega zwrotowi, jak również może być przyznany zasiłek okresowy, zasiłek celowy lub pomoc rzeczowa, pod warunkiem zwrotu części lub całości kwoty zasiłku lub wydatków na pomoc rzeczową.

Dodatkowym wsparciem dla dzieci lub osób dorosłych znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej jest pomoc realizowana w ramach programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”, który został wprowadzony ustawą z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (Dz. U. Nr 267, poz. 2259, z późn. zm.), która weszła w życie z dniem 31 grudnia 2005 r. Program realizowany był w okresie od 2006 do 2009 r. Został jednak przedłużony na kolejne 4 lata.

W ramach programu pomocą w zakresie dożywiania objęte są: dzieci do 7. roku życia, uczniowie do czasu ukończenia szkoły ponadgimnazjalnej, a także osoby i rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji z różnych powodów (np. ubóstwa, sieroctwa, bezdomności, bezrobocia, długotrwałej lub ciężkiej choroby, przemocy w rodzinie, wielodzietności, bezradności w sprawach opiekuńczo-wychowawczych i prowadzenia gospodarstwa domowego, zwłaszcza w rodzinach niepełnych lub wielodzietnych, zdarzenia losowego, sytuacji kryzysowej). Dodatkowo na podstawie art. 6a ww. ustawy 20% liczby dzieci dożywianych w gminie może być objętych pomocą w formie posiłku w szkole lub przedszkolu bez przeprowadzania wywiadu i wydawania decyzji administracyjnych.

W ramach realizacji programu przewidziane są następujące formy pomocy: posiłek, ze szczególnym uwzględnieniem posiłku gorącego, zasiłek celowy na zakup posiłku lub zakup żywności, świadczenie rzeczowe w postaci produktów żywnościowych. W ramach programu organizowany jest również dowóz posiłków. Należy także wspomnieć o realizowanym przez Agencję Rynku Rolnego programie unijnej pomocy żywnościowej dla osób najuboższych PEAD. Kryterium dochodowe uprawniające do udzielenia tej formy pomocy wynosi 150% kwoty, o której mowa w art. 8 ustawy o pomocy społecznej, tj. 715,50 zł – dla osoby samotnej, 526,50 zł – dla jednego członka rodziny. Program PEAD realizowany jest przez 3 organizacje, tj. Federację Polskich Banków Żywności, Caritas Polska oraz Polski Komitet Pomocy Społecznej, we współpracy z innymi lokalnymi organizacjami.

Ponadto należy podkreślić, że poza świadczeniami rodzinnymi i świadczeniami z pomocy społecznej wsparciem finansowym dla rodzin z dziećmi jest ulga podatkowa, której szczegółowe zasady są opisane w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.). Podatnicy, od podatku dochodowego pomniejszonego o kwotę składki na ubezpieczenie zdrowotne, mogą dokonać odliczenia na każde małoletnie dziecko (art. 27f ust. 1). Wysokość ulgi wynosi 1112,04 zł rocznie na każde dziecko, na które przysługuje ulga podatkowa.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej świadome istniejących zagrożeń demograficznych – pomimo dającej się zauważyć tendencji wzrostowej liczby urodzeń w ostatnich latach – podejmuje szereg działań w dziedzinie polityki prorodzinnej mających na celu

ułatwienie małżonkom podjęcia decyzji o posiadaniu pierwszego bądź kolejnego dziecka oraz wspieranie rodzin już wychowujących dzieci.

W szczególności należy zwrócić uwagę na nowe rozwiązania w zakresie urlopów macierzyńskich, dodatkowych urlopów macierzyńskich i urlopów ojcowskich, wprowadzone ustawą z dnia 6 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 237, poz. 1154), oraz wprowadzenie nowych regulacji prawnych dotyczących żłobków i innych form opieki nad dziećmi, tj. ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. Nr 45, poz. 235), mających na celu ułatwienie godzenia pracy zawodowej z wychowywaniem dzieci.

Na podstawie ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało „Resortowy program rozwoju instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 »Maluch«”, w ramach którego ze środków budżetu państwa przyznawane jest dofinansowanie – w drodze otwartego konkursu ofert – inicjatyw dotyczących tworzenia przez gminy różnych instytucji opieki nad małymi dziećmi. Program przewiduje w perspektywie 3 lat (lata 2011–2013) dofinansowanie ze środków budżetu państwa kwotą 190 mln zł inicjatyw dotyczących tworzenia przez gminy różnych instytucji opieki nad małymi dziećmi, co umożliwi dodatkowe wykreowanie w skali kraju ok. 41 tys. nowych miejsc opieki nad małym dzieckiem. W bieżącym roku na realizację tego zadania przewidziano w budżecie państwa kwotę 40 mln zł. Przedmiotem dofinansowania jest budowa nowych albo adaptacja istniejących obiektów z przeznaczeniem na żłobki lub kluby dziecięce, albo wyposażenie pomieszczeń nowych żłobków, klubów dziecięcych, dziennych opiekunów.

Łącznie w dwóch edycjach programu w 2011 r. w 104 gminach zadeklarowana liczba nowych miejsc stworzonych z udziałem programu „Maluch” wynosi 4570, dzięki czemu liczba miejsc w instytucjach opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 wzrosło o ponad 14% (w porównaniu z rokiem 2010).

Rząd podjął również działania w ramach projektu „Godzenie ról rodzinnych i zawodowych kobiet i mężczyzn”. Została przeprowadzona kampania informacyjna, której jednym z celów było uświadomienie, że opłaca się inwestować w dzieci, a łagodzenie konfliktów wynikających z łączenia obowiązków rodzinnych z pracą zawodową kobiet i mężczyzn prowadzi do umocnienia pozycji kobiet na rynku pracy oraz do wzmocnienia chęci posiadania dziecka. Kampania prowadzona była w formie spotów telewizyjnych pod hasłem „Zadbaj o przyszłość”.

Ostatnie kampanie informacyjne prowadzone przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej miały na celu przede wszystkim promowanie równości szans kobiet na rynku pracy m.in. w ramach „Krajowego planu działań na rzecz zatrudnienia na lata 2009–2011”, będącego kontynuacją programów z lat poprzednich. Ponadto w ramach projektów współfi-

nansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego zrealizowano działania mające na celu m.in. promowanie przedsiębiorczości kobiet, ich aktywności w życiu społecznym i zawodowym, aktywizację w wymiarze zawodowym, edukacyjnym i społecznym, zmianę klimatu społecznego wśród pracodawców i kobiet wchodzących na rynek pracy po urodzeniu dziecka oraz powracających do zatrudnienia po urlopie macierzyńskim lub wychowawczym jako potencjalnie dobrych i efektywnych pracowników, upowszechnianie wiedzy na temat elastycznych form zatrudnienia wśród kobiet i tym samym zwiększenie ich motywacji do aktywnego uczestnictwa w rynku pracy, podnoszenie świadomości na temat godzenia ról zawodowych i rodzinnych kobiet i mężczyzn. W ramach projektów przeprowadzono wiele kampanii świadomościowych, w tym działania medialne, tj. spoty TV, programy telewizyjne, artykuły prasowe, strony internetowe.

Obecnie w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej realizowane są także projekty, których działania mają na celu wyrównywanie szans kobiet i mężczyzn na rynku pracy, a tym samym przyczyniają się pośrednio do podjęcia decyzji o rodzicielstwie. Projekty „Aktywizacja społeczno-ekonomiczna kobiet na poziomie lokalnym i regionalnym” oraz „Godzenie ról zawodowych i rodzinnych kobiet i mężczyzn” mają na celu zmniejszenie skali defaworyzacji na rynku pracy kobiet posiadających dzieci, w tym m.in. uwzględnienie tematyki godzenia ról w co najmniej 80% realizowanych partnerstw lokalnych, inicjowanych przez instytucje rynku pracy, skutkujące zwiększeniem dostępności finansowej i terytorialnej zinstytucjonalizowanych form opieki nad dzieckiem oraz wzmocnieniem pozycji negocjacyjnej kobiet na lokalnym rynku pracy i podniesieniem świadomości na temat możliwości godzenia ról rodzinnych i zawodowych – jako mechanizmu wspierającego rozwiązania systemowe na poziomie legislacyjnym.

Jednocześnie informuję, że wprowadzenie ulg i specjalnych przywilejów dla rodzin wielodzietnych, takich jak zniżki na bilety do instytucji kulturalnych bądź ulgi transportowe na środki komunikacji publicznej, leży w gestii samorządów. Wiele gmin korzysta z tego uprawnienia, wprowadzając zniżki m.in. w zakresie cen biletów do muzeów, instytucji kultury, zoo, a także ulgi w postaci bezpłatnych przejazdów komunikacją miejską. Ulgi takie w różnym zakresie wprowadzone zostały np. w Gdańsku, Tychach, Poznaniu, Grodzisku Mazowieckim, Łodzi, Wrocławiu i Warszawie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie kampanii informacyjnej
o odpowiedzialnej opiece nad dziećmi (24331)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 21 września 2011 r., znak: SPS-023-24331/11, dotyczące interpelacji posła Johna Abrahama Godsona w sprawie kampanii informacyjnej o odpowiedzialnej opiece nad dziećmi, przedstawiam następujące stanowisko.

Problem poruszony w interpelacji jest bardzo istotny ze społecznego punktu widzenia. Nieodpowiedzialne zachowania rodziców, o których pisze pan poseł, mogą powodować u dzieci urazy zarówno fizyczne, jak i psychiczne, mogące przekładać się na ich rozwój i zachowania społeczne. Dlatego też uważam troskę pana posła za uzasadnioną. Najbardziej właściwe wydaje się zainteresowanie tym problemem mediów, stąd popieram dążenie pana posła, aby przeprowadzić ogólnopolską akcję edukacyjną.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie dysponuje jednak środkami organizacyjnymi ani finansowymi, które umożliwiłyby samodzielne przeprowadzenie lub zlecenie takiej kampanii społecznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie powszechnego dostępu do Internetu
w miejscach użyteczności publicznej (24332)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację nr SPS-023-24332/11 z dnia 21 września br. (data wpływu do Ministerstwa Infrastruktury 23 września br.) pana posła Johna Abrahama Godsona w sprawie powszechnego dostępu do Internetu w miejscach użyteczności publicznej przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Na wstępie należy podkreślić, iż w związku z coraz większym znaczeniem informatyzacji w kontekście porozumiewania się na odległość oraz potencja-

łu ekonomicznego i społecznego technologii informacyjno-komunikacyjnych minister infrastruktury w ramach swoich kompetencji uczestniczy w działaniach zmierzających do powszechnego dostępu do Internetu. Jednakże należy zaznaczyć fakt, iż podmiotami odpowiedzialnymi za inwestycje w zakresie rozbudowy sieci telekomunikacyjnej są w dużej mierze jednostki samorządu terytorialnego i ich jednostki organizacyjne, szkoły wyższe, jednostki badawczo-rozwojowe, organizacje pozarządowe, instytucje publiczne oraz operatorzy telekomunikacyjni.

Procesy przemian wywołanych postępującą cyfryzacją gospodarki i społeczeństwa zostały dostrzeżone przez Unię Europejską, a w budżetach krajów członkowskich zaplanowane zostały istotne środki przeznaczone na inwestycje w rozbudowę infrastruktury telekomunikacyjnej. W Polsce środki przewidziane na rozwój cyfrowy ułożone są w następujących programach operacyjnych na lata 2007–2013:

— projektach dotyczących budowy infrastruktury telekomunikacyjnej w ramach regionalnych programów operacyjnych (RPO),

— projektów dotyczących budowy infrastruktury telekomunikacyjnej w ramach Programu Operacyjnego „Rozwój Polski Wschodniej” (PO RPW),

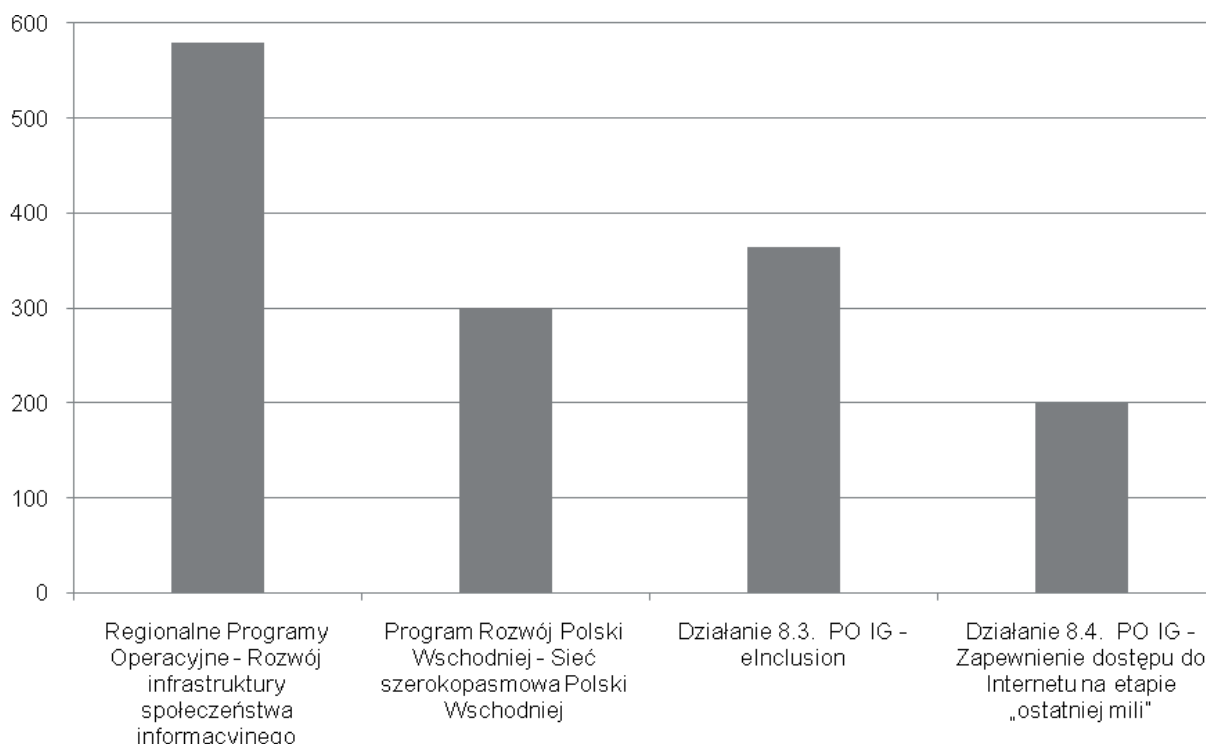
— projektów z zakresu przeciwdziałania wykluczeniu cyfrowemu – eInclusion w ramach działania 8.3 Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” (PO IG),

— projektów z zakresu budowy sieci dostępowych „ostatnia mila” w ramach 8.4 Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” (PO IG).

W ramach działania 8.4 Programu „Innowacyjna gospodarka” zaplanowano wybudowanie sieci pozwalającej na dostęp do Internetu szerokopasmowego tzw. ostatniej mili, czyli sieci gwarantujących dotarcie do odbiorców końcowych, o wartości 200 mln euro, w tym 170 mln euro z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Kolejnych 364 mln euro (w tym 310 mln euro z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego) zostanie w ramach działania 8.3 Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” przeznaczonych na rozwijanie umiejętności informatycznych i nawyku korzystania z Internetu wśród osób wykluczonych cyfrowo oraz na budzenie świadomości możliwości związanych z szerokopasmowym dostępem do Internetu. Budżet regionalnych programów operacyjnych przewidziany na budowę infrastruktury telekomunikacyjnej wynosi 579 mln euro (cała kwota pochodzi z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego). Łącznie w ramach programów operacyjnych na lata 2007–2013 współfinansowanych z budżetu Unii Europejskiej na rozbudowę infrastruktury telekomunikacyjnej przewidziano 1,443 mld euro, w tym 1,314 mld euro z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego¹⁾.

¹⁾ http://www.uke.gov.pl/_gALLERY/28/76/28768/Raport_infrastruktury_telekomunikacyjnej.pdf

Wykres 1. Budżety przewidziane na rozwój poszczególnych programów operacyjnych na lata 2007–2013 w milionach euro (źródło UKE)

W wielu samorządach prowadzone są coraz bardziej zaawansowane prace nad realizacją projektów szerokopasmowych. Jeśli chodzi o projekty regionalne, można wskazać na przykładowe działania:

1. 3 grudnia 2010 r. województwo wielkopolskie w ramach projektu „Budowa wielkopolskiej sieci szerokopasmowej”, jako pierwsze w kraju, podpisało umowę z prywatnymi partnerami tej inwestycji. Naczelnym celem projektu jest wypełnienie luki w dostępie do sieci internetowej nowej generacji (NGA), natomiast dzięki podpisanej umowie do połowy 2014 r. wszystkie wielkopolskie gminy mają być włączone do wielkopolskiej sieci szerokopasmowej. Całkowity koszt projektu netto to prawie 368 mln zł.

2. 14 stycznia 2011 r. województwo łódzkie jako pierwsze ogłosiło przetarg na operatora infrastruktury sieci teleinformatycznej, po wyłonieniu którego każdy mieszkaniec obszaru, na którym odbywa się pierwszy pilotażowy etap realizacji projektu pilotaż (5 gmin), będzie mógł odbierać sygnał sieci Internet w swoim domu. Sieć teleinformatyczna, mająca zapewnić powszechny dostęp do szerokopasmowego Internetu w regionie łódzkim (łódzka regionalna sieć teleinformatyczna) przeszła już pierwsze testy.

3. 22 października 2010 r. w województwie dolnośląskim rozpoczął się przetarg na zaprojektowanie i wykonanie szerokopasmowej sieci internetowej województwa dolnośląskiego – dolnośląskiej sieci szkieletowej. W ramach sieci powstanie około 1800 km linii światłowodowych i ponad 100 węzłów. Zwycięzca przetargu zaprojektuje i wykona szerokopasmową sieć internetową o charakterze szkieletowo-dystrybucyjnym na Dolnym Śląsku. Dolnośląska sieć szkie-

letowa będzie gotowa do 2013 r., natomiast wartość tego projektu to ok. 204 mln zł.

4. Samorząd województwa mazowieckiego rozpoczął konsultacje publiczne projektu „Internet dla Mazowsza” realizowanego w ramach Mazowieckiego Regionalnego Programu Operacyjnego 2007–2013. Projekt przewiduje budowę szkieletowo-dystrybucyjnej (część dystrybucyjna) oraz budowę sieci nowej generacji (NGA) w technologii FTTC/FTTB (światłowód umieszczony w bezpośrednim otoczeniu domów) w 20 miejscowościach (część dostępową), dostępnej na równych zasadach dla wszystkich przedsiębiorców telekomunikacyjnych i zarządzanej przez operatora nieprowadzącego działalności na rynku detalicznym²⁾.

5. W dniu 8 lipca 2011 r. uchwałą nr X/164/11 Sejmiku Województwa Małopolskiego powołano jednoosobową spółkę województwa małopolskiego pod firmą „Małopolska Sieć Szerokopasmowa” sp. z o. o. z siedzibą w Krakowie³⁾, a następnie w dniu 28 lipca 2011 r. Zarząd Województwa Małopolskiego podjął uchwałą nr 902/11 w sprawie powołania jednoosobowej spółki województwa małopolskiego pod firmą „Małopolska Sieć Szerokopasmowa” sp. z o. o. z siedzibą w Krakowie oraz objęcia jej udziałów w zamian za wkład pieniężny oraz wkłady niepieniężne⁴⁾. Po-

²⁾ <http://www.idm.org.pl/index.php/Konsultacje/konsultacje.html>

³⁾ http://www.wrotamalopolski.pl/root_BIP/BIP_w_Malopolsce/root_UM/podmiotowe/Sejmik/Uchwały/2011/uchwała%20164_11.htm

⁴⁾ http://www.wrotamalopolski.pl/root_BIP/BIP_w_Malopolsce/root_UM/podmiotowe/Sejmik/Uchwały/2011/uchwała%20164_11.htm

wołana spółka z udziałem kapitału publicznego i prywatnego ma realizować koncepcję projektu małopolskiej sieci szerokopasmowej. Warto wskazać, iż projekt ten będzie współfinansowany ze środków Małopolskiego Regionalnego Programu Operacyjnego na lata 2007–2013 jako przedsięwzięcie strategiczne dla rozwoju regionu.

6. W 2003 r. władze województwa kujawsko-pomorskiego w celu realizacji zadań z zakresu budowy i stymulacji rozwoju społeczeństwa informacyjnego utworzyły Kujawsko-Pomorską Sieć Informacyjną sp. z o.o., która jest operatorem telekomunikacyjnym obejmującym swym zasięgiem cały obszar województwa kujawsko-pomorskiego. Kujawsko-Pomorska Sieć Informacyjna sp. z o.o. świadczy przede wszystkim usługi dostępu do Internetu na bazie infrastruktury sieci szerokopasmowej zbudowanej z programów dofinansowanych ze środków Unii Europejskiej. Z przedmiotowych usług korzystają jednostki samorządu terytorialnego, urzędy administracji państwowej, placówki oświatowe (biblioteki, szkoły), jednostki kultury, służby zdrowia (szpitale, przychodnie) oraz jednostki ratownicze (straż pożarna, policja, pogotowie) funkcjonujące na terenie całego województwa⁵⁾.

Podstawy prawne pod inwestycje w regionalne sieci szerokopasmowe zawiera ustawa z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 106, poz. 675), zwana dalej „ustawą”, która weszła w życie w dniu 17 lipca 2010 r. Opracowanie tej ustawy stanowiło realizację założeń Międzyresortowego Zespołu ds. Realizacji Programu Polska Cyfrowa – organu pomocniczego prezesa Rady Ministrów, powołanego równoległe z uchwaleniem przez Radę Ministrów „Strategii rozwoju społeczeństwa informacyjnego w Polsce do roku 2013”, którego prace pozostają w ścisłym związku z wdrażaniem postulatów tego dokumentu programowego – w zakresie wprowadzenia niezbędnych zmian legislacyjnych celem pobudzenia inwestycji w infrastrukturę telekomunikacyjną.

Zasadniczym celem tej ustawy jest likwidacja wykluczenia cyfrowego. Regulacje w niej zawarte w głównej mierze odnoszą się do obszarów słabo zaludnionych i terenów wiejskich, gdzie brak jest wystarczającej infrastruktury telekomunikacyjnej i w chwili obecnej nie istnieje skuteczna konkurencja pomiędzy dostawcami usług telekomunikacyjnych.

Ustawa zawiera szereg unormowań prawnych, których celem jest usprawnienie procesów inwestycyjnych, w szczególności poprzez usunięcie zidentyfikowanych barier administracyjnych i prawnych, utrudniających i opóźniających budowę infrastruktury telekomunikacyjnej. Zawiera ona m.in. regulacje ułatwiające przeprowadzenie inwestycji telekomunikacyjnej przez jednostki samorządu terytorial-

nego, np. w sytuacji gdy na danym terenie prywatni inwestorzy nie podejmują rozbudowy infrastruktury telekomunikacyjnej. Ustawa wyznacza również podstawowe ramy działalności dla jednostek samorządu terytorialnego, a także podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej w sektorze telekomunikacyjnym. W oparciu o wdrożone regulacje jednostki samorządu terytorialnego będą mogły w szczególności:

- budować lub eksploatować infrastrukturę telekomunikacyjną i sieci telekomunikacyjne oraz nabywać prawa do infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych już istniejących;

- dostarczać sieci telekomunikacyjne lub zapewniać dostęp do infrastruktury telekomunikacyjnej;

- świadczyć, z wykorzystaniem posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, usługi na rzecz określonych w ustawie podmiotów.

Ustawa w przepisach art. 17–24 określa zasady i warunki działalności przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej w sektorze telekomunikacyjnym. Podmiotami wykonującymi zadania z zakresu użyteczności publicznej zgodnie z definicją z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy są przedsiębiorstwo energetyczne w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) prowadzące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania, dystrybucji paliw lub energii oraz przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w rozumieniu ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, z późn. zm.), będące jednostkami sektora finansów publicznych lub nadzorowane przez takie jednostki. Przedsiębiorstwa te dysponują zbudowaną ze środków publicznych infrastrukturą techniczną, która może być wykorzystywana na potrzeby realizowania inwestycji telekomunikacyjnych, takich jak: współkorzystanie ze słupów, masztów, kanalizacji, światłowodów. Ponadto przedsiębiorstwa te posiadają bogate doświadczenie w zakresie prowadzenia inwestycji liniowych i w ramach swojej podstawowej działalności prowadzą liczne inwestycje w zakresie budowy i modernizacji infrastruktury technicznej. Rozwiązania przyjęte w powyższych przepisach zakładają, że podmioty te mogą jednocześnie realizować inwestycje na potrzeby komunikacji, zwłaszcza w zakresie infrastruktury pasywnej, co prowadziłoby w konsekwencji do poniesienia niższych kosztów budowy infrastruktury telekomunikacyjnej oraz istotnego zwiększenia podaży tej infrastruktury. Przepis art. 17 ustawy nakłada na podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej obowiązek zapewnienia przedsiębiorcom telekomunikacyjnym współkorzystania lub dostępu do infrastruktury technicznej wykorzystywanej do wykonywania jego podstawowej działalności, określając przy tym następujące warunki:

⁵⁾ http://www.kujawsko-pomorskie.pl/index.php?option=com_content&task=view&id=4064&Itemid=12 oraz <http://www.kpsi.pl/>

— zapewnienie infrastruktury telekomunikacyjnej ma służyć potrzebom publicznej sieci telekomunikacyjnej,

— powinno odbywać się to zgodnie z zasadami równego traktowania oraz z poszanowaniem reguł uczciwej i wolnej konkurencji.

Warto także zwrócić uwagę, iż zgodnie z art. 30 ust. 6 tej ustawy, każdy nowo wybudowany budynek będzie musiał być wyposażony, zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie warunków techniczno-budowlanych wydanych na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.), przy zachowaniu zasady neutralności technologicznej, w instalację telekomunikacyjną, która umożliwi przyłączenie do publicznych sieci telekomunikacyjnych wykorzystywanych do świadczenia użytkownikom usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usług rozprowadzania cyfrowych programów radiowych i telewizyjnych w wysokiej rozdzielczości przez różnych dostawców usług, aby zapewnić użytkownikom możliwość korzystania z tych usług.

Głównym celem najnowszej nowelizacji rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.), jest:

— wprowadzenie obowiązku montażu telekomunikacyjnej instalacji światłowodowej w nowo budowanych budynkach mieszkalnych wielorodzinnych, budynkach zamieszkania zbiorowego i budynkach użyteczności publicznej,

— wprowadzenie obowiązku wyposażania ww. budynków w wewnątrzbudynkową kanalizację kablową posiadającą wolne zasoby umożliwiające montaż dodatkowych kabli lub mikrokabli światłowodowych, a także kabli i przewodów opartych na technologiach innych niż światłowodowe (głównie kable koncentryczne lub skrętka miedziana),

— zapewnienie, aby w ww. budynkach istniały odpowiednie pomieszczenia lub szafki umożliwiające montaż ww. instalacji i korzystanie z kanalizacji.

Obecnie trwają konsultacje wewnątrzresortowe projektu. Nowelizacja rozporządzenia jest jednym z narzędzi prowadzących do zwiększenia penetracji szybkimi sieciami światłowodowymi w dłuższej perspektywie czasowej. Zapewnienie istnienia nowoczesnych instalacji światłowodowych w budynkach będzie miało również wpływ na stymulację inicjatyw prywatnych przedsiębiorców, którzy dzięki temu, iż będą mieli do dyspozycji, bez ponoszenia dodatkowych kosztów, najdroższy do wybudowania odcinek sieci dostępowej, częściej będą decydowali się na doprowadzenie do budynków sieci właśnie w technice światłowodowej. Należy nadmienić, iż zmiana przedmiotowego rozporządzenia wynika z przepisów ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, w której w art. 30 ust. 6 zapisano, iż w celu

zapewnienia świadczenia użytkownikom usług telefonicznych, usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usług rozprowadzania cyfrowych programów radiowych i telewizyjnych w wysokiej rozdzielczości przez różnych dostawców usług budynek powinien być wyposażony, zgodnie z przepisami w sprawie warunków techniczno-budowlanych wydanych na podstawie ustawy Prawo budowlane, w instalację telekomunikacyjną umożliwiającą przyłączenie do publicznych sieci telekomunikacyjnych wykorzystywanych do świadczenia tych usług, przy zachowaniu zasady neutralności technologicznej.

Jednocześnie należy zauważyć, iż będzie to kolejna zmiana przedmiotowego rozporządzenia w okresie obowiązywania ustawy. Rozporządzeniem z dnia 12 marca 2009 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, wprowadzone zostały nowe przepisy dotyczące instalacji telekomunikacyjnych w budynkach wielorodzinnych, zamieszkania zbiorowego oraz użyteczności publicznej. Rozporządzenie wprowadziło zasady wykonywania instalacji telekomunikacyjnych w budynkach. Najważniejszą zmianą wprowadzaną przez ww. akt prawny jest nałożenie na inwestora obowiązku wyposażenia budynku w instalację telekomunikacyjną obejmującą cały odcinek, od połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do gniazda abonenckiego. Zgodnie z poprzednio obowiązującymi przepisami budynek nie musiał być wyposażony, a jedynie przystosowany do wyposażenia go w instalację telekomunikacyjną. Wprowadzone przepisy wyraźnie zobowiązują inwestorów do należytego przygotowania budynków dla potrzeb związanych z dostępem do sieci telekomunikacyjnych, a w szczególności korzystania z usług telefonicznych, radia, telewizji i dostępu szerokopasmowego do Internetu. Dzięki przedmiotowym przepisom ograniczone zostały koszty, jakie muszą ponosić przedsiębiorcy telekomunikacyjni w celu podłączenia użytkowników końcowych do swoich sieci. Co więcej, w celu ochrony instalacji telekomunikacyjnych przed zniszczeniem, nielegalnymi podłączeniami wprowadzono wymóg prowadzenia instalacji telekomunikacyjnych w wydzielonych kanałach lub szybach instalacyjnych. Dzięki temu zapewniona została ochrona sieci telekomunikacyjnej przed ingerencją osób nieuprawnionych.

Uregulowania zawarte w ustawie niewątpliwie wychodzą naprzeciw powszechnej potrzebie rozwoju społeczeństwa informacyjnego i stanowić będą skuteczne narzędzie do upowszechniania dostępu do Internetu na całym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W chwili obecnej niezbędne jest podejmowanie innych równoległych działań, takich jak wsparcie i edukacja w zakresie stosowania przepisów ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych przez przedsiębiorców i jednostki samorządu terytorialnego. Ministerstwo Infrastruktury, w miarę moż-

liwości, udziela takiego wsparcia. Resort na bieżąco analizuje wszystkie zgłaszane wątpliwości i pytania, a także aktywnie włącza się w prowadzenie wszelkich działań mających na celu udzielanie wyjaśnień zainteresowanym podmiotom, w szczególności przedsiębiorcom telekomunikacyjnym i jednostkom samorządu terytorialnego. W tym miejscu pragnę wskazać na pozytywnie oceniony w dniu 14 czerwca br. „Projekt systemowy – działania na rzecz rozwoju szerokopasmowego dostępu do Internetu”, który powstał w ramach działania 8.3 Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013, którego beneficjentem jest minister infrastruktury. Celem niniejszego projektu jest wyznaczenie kierunków działania, ulepszanie rozwiązań o zasięgu krajowym, w tym zapewnienie kompleksowych działań o charakterze doradczym przyczyniających się do rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej zapewniającej szerokopasmowy dostęp do Internetu w poszczególnych regionach Polski oraz przeciwdziałanie zjawisku wykluczenia cyfrowego. Projekt koncentruje się na wsparciu jednostek samorządu terytorialnego w procesach budowy infrastruktury teleinformatycznej oraz przeciwdziałaniu zjawisku wykluczenia cyfrowego poprzez budowanie sprawnych mechanizmów koordynacji i doradztwa oraz przeprowadzaniu skutecznych kampanii informacyjnych nt. użyteczności szerokopasmowego dostępu do Internetu. Minister infrastruktury w dniu 8 lipca 2011 r. na podstawie art. 28a ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712, z późn. zm.) ogłosił otwarty konkurs na partnera (podmiot niezaliczany do sektora finansów publicznych) w celu przekazania realizacji części zadań w przedmiotowym projekcie⁶⁾. Zgodnie z zarządzeniem ministra infrastruktury nr 32 z dnia 8 sierpnia 2011 r. w sprawie powołania komisji konkursowej, w dniu 31 sierpnia 2011 r. został zatwierdzony przez panią Magdalenę Gaj, podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury, na podstawie upoważnienia ministra infrastruktury, wnioski komisji konkursowej dotyczący propozycji wyboru najkorzystniejszej oferty w ramach konkursu na wybór partnera „Projekt systemowy – działania na rzecz rozwoju szerokopasmowego dostępu do Internetu”. Oferta opracowana przez Stowarzyszenie „Miasta w Internecie” jako jedyna ze zgłoszonych w konkursie ofert przeszła pozytywnie etapy oceny formalnej i merytorycznej. W związku z dokonaniem wyboru Stowarzyszeniu „Miasta w Internecie” zaproponowano nawiązanie współpracy z Ministerstwem Infrastruktury mającej na celu zawarcie umowy partnerskiej dotyczącej przekazania realizacji części zadań w przedmiotowym projekcie systemowym. Ponadto w dniu 1 września br. zawarte zostało porozumienie w sprawie dofinansowania na realizację projektu systemowego pomiędzy Ministerstwem Infrastruktury

a Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji. Projekt będzie realizowany do końca 2015 r. przy budżecie wynoszącym 36 mln zł⁷⁾.

Pragnę również poinformować, iż w dniu 3 marca br. opublikowane zostało rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych i administracji, wydane w porozumieniu z ministrem infrastruktury, którego celem jest zapewnienie wiarygodnego źródła danych o pokryciu terytorium Rzeczypospolitej Polskiej istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnymi zaznaczeniami pokrycia łączami światłowodowymi i sieciami bezprzewodowymi oraz budynkami umożliwiającymi kolokację. Zadaniem rozporządzenia w sprawie inwentaryzacji pokrycia istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu oraz budynkami umożliwiającymi kolokację (Dz. U. z 2011, Nr 46, poz. 238) jest zobrazowanie stanu infrastruktury szerokopasmowej na terytorium kraju oraz wskazanie obszarów o niedostatecznym stopniu pokrycia infrastrukturą szerokopasmową, na których konieczne będzie podjęcie konkretnych interwencji publicznych w sektorze telekomunikacyjnym. Mapy są aktualizowane na bieżąco, co przyczynia się do wyodrębnienia obszarów tzw. czarnych, szarych i białych plam, co pozwala na identyfikację obszarów, na których inwestycje w infrastrukturę telekomunikacyjną są zgodne z zasadami pomocy publicznej. Dla wsparcia inwentaryzacji uruchomiony został „System informowania o infrastrukturze szerokopasmowej” w ramach projektu „System Informacyjny o infrastrukturze szerokopasmowej i portal Polska Szerokopasmowa” (SIPS), który realizowany jest w ramach 7. osi priorytetowej Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”, w którym Ministerstwo Infrastruktury bierze aktywny udział. W tym miejscu warto wskazać, iż SIPS zapewnia wsparcie administracji rządowej i samorządowej w zarządzaniu oraz koordynacji projektów dotyczących budowy regionalnych szerokopasmowych sieci szkieletowych i dostępowych na obszarach wymagających interwencji. Infrastruktura ta wspomaga działania zarówno administracji rządowej, jak i samorządowej, tworząc zaplecze dla elektronicznych usług publicznych świadczonych dla obywateli i przedsiębiorców. Zasoby informacyjne zgromadzone w ramach przedmiotowego projektu pomagają przedsiębiorcom w projektowaniu i budowie optymalnych rozwiązań sieci dostępowych oraz systemów węzłowych i transmisyjnych, a także tworzeniu właściwych e-usług.

W ramach niezbędnych działań, o których mowa powyżej, minister infrastruktury wystąpił z inicjatywą zorganizowania „okrągłego stołu szerokopasmowego”, który realizowany jest w formule cyklicz-

⁶⁾ <http://www.mi.gov.pl/files/0/1794229/Ogloszenie.pdf>

⁷⁾ <http://www.mi.gov.pl/2-482be1a920074-1794411.htm>

nych spotkań umożliwiających wymianę poglądów na temat obecnego rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej oraz identyfikacji praktycznych problemów związanych ze stosowaniem ustawy. W spotkaniach tych biorą udział m.in. przedstawiciele Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Urzędu Komunikacji Elektronicznej, jednostek samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców zajmujących się budową infrastruktury telekomunikacyjnej.

Wspomnieć należy również o zarządzanym przez prezesa UKE Krajowym Forum Szerokopasmowym⁸⁾ – pełniącym rolę platformy współpracy administracji państwowej, operatorów, instytucji finansowych i organizacji pozarządowych. W założeniu forum to będzie istotnym narzędziem komunikacji, bazą wiedzy oraz czynnikiem sprzyjającym aktywizacji wszystkich stron zaangażowanych w przyspieszenie rozwoju szerokopasmowego dostępu do Internetu w Polsce. Tym samym utworzenie tego forum realizować będzie rekomendację zawartą w tzw. pierwszym raporcie Międzyresortowego Zespołu ds. Realizacji Programu Polska Cyfrowa, tj. wzmocnienie koordynacji działań w zakresie inwestycji w infrastrukturę teleinformatyczną. Do głównych priorytetów Krajowego Forum Szerokopasmowego zaliczyć można m.in. rozwój i unowocześnianie infrastruktury, upowszechnianie i rozwijanie umiejętności informatycznych, bezpieczeństwo użytkowników w sieci telekomunikacyjnej, a także rozwój treści i funkcjonalności w Internecie.

Niezależnie od powyższego należy również wskazać, iż prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w ramach gospodarki częstotliwościami prowadzi przetargi na częstotliwości, które umożliwiają jednostkom samorządu terytorialnego świadczenie bezpłatnego dostępu do sieci Internet za pomocą punktów dostępowych typu hot spot.

Ponadto, mając na uwadze poprawienie koordynacji działań w zakresie szerokopasmowego dostępu do sieci Internet, premier powołał Międzyresortowy Zespół do Spraw Realizacji Programu „Polska Cyfrowa”. Celem tego programu jest upowszechnienie szerokopasmowego dostępu do sieci Internet w Polsce m.in. poprzez pobudzenie inwestycji w infrastrukturę telekomunikacyjną, znoszenie barier prawnych, administracyjnych i technicznych oraz stworzenie najdogodniejszych warunków dla efektywnego wykorzystania środków unijnych przeznaczonych na ten cel. W związku z powyższym stanowiska, propozycje działań i opracowywane strategie przedstawiane na forum krajowym, jak i międzynarodowym dotyczące tej tematyki, a w szczególności projektów współfinansowanych ze środków Unii Europejskiej, powinny podlegać uzgodnieniom w ramach zespołu. Jednocześnie należy zaznaczyć, iż zadaniem zespołu jest również koordynacja działań e-integracyjnych rozproszonych obecnie pomiędzy resortami.

W ramach „Polski Cyfrowej” w Ministerstwie Infrastruktury opracowany został projekt „Narodowego planu szerokopasmowego”, który stanowi spójną i komplementarną wizję priorytetów oraz działań, które należy zrealizować w celu spełnienia wymagań stawianych przed Polską w „Europejskiej agendzie cyfrowej”. Projekt „Narodowego planu szerokopasmowego” w chwili obecnej jest przedmiotem uzgodnień w ramach prac Międzyresortowego Zespołu ds. Realizacji Programu „Polska Cyfrowa”. W tym miejscu pragnę wskazać, iż zgodnie z celami określonymi w „Europejskiej agendzie cyfrowej”, do roku 2015 100% gospodarstw domowych powinno mieć zapewniony dostęp o przepływności co najmniej 5 Mb/s. Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę na fakt, iż do roku 2020 wskazany dokument europejski zakłada osiągnięcie na całym terenie Unii Europejskiej dla 100% gospodarstw domowych przepływności na poziomie 30 Mb/s, przy czym co najmniej 50% gospodarstw domowych dysponować będzie dostępem o minimalnej przepływności na poziomie 100 Mb/s.

Pragnę również zwrócić uwagę na porozumienie w sprawie utworzenia programu internetyzacji polskich bibliotek publicznych z dnia 6 sierpnia 2009 r. zawarte pomiędzy Telekomunikacją Polską SA a Ministerstwem Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Fundacją Rozwoju Społeczeństwa Informacyjnego⁹⁾. Jego celem jest przekształcenie bibliotek gminnych w nowoczesne, wielofunkcyjne centra informacyjne, kulturalne i edukacyjne. W ramach projektu zostanie zapewniony bibliotekom szerokopasmowy dostęp do Internetu. Działanie to jest szczególnie ważne z punktu widzenia kwestii wykluczenia cyfrowego oraz budowy społeczeństwa informacyjnego, szczególnie uwzględniając, iż z przeprowadzonych analiz poprzedzających zawarcie porozumienia wynikało, że blisko 40% spośród 8500 polskich bibliotek nie posiadało dostępu do Internetu. Problem ten dotyczy szczególnie placówek położonych z dala od ośrodków miejskich, czyli obszarów najbardziej zagrożonych wykluczeniem cyfrowym.

Przedmiotowe porozumienie jest ściśle związane z opracowaną przez Ministerstwo Infrastruktury zmianą rozporządzenia z dnia 24 marca 2005 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących świadczenia usługi powszechnej oraz wymagań dotyczących świadczenia usługi szerokopasmowego dostępu do Internetu dla jednostek uprawnionych (Dz. U. Nr 68, poz. 592, z późn. zm.), mającą na celu zmianę parametrów przepływności łącza dla usługi szerokopasmowego dostępu do Internetu jednostek uprawnionych (tj. szkół publicznych, szkół niepublicznych o uprawnieniach szkół podstawowych, w których realizowany jest obowiązek szkolny lub obowiązek nauki, zakładów kształcenia nauczycieli, publicznych

⁸⁾ <http://www.forumszerokopasmowe.pl>

⁹⁾ http://www.frsl.org.pl/images/Files/porozumienie_programu%20internetyzacji%20polskich%20bibliotek%20publicznych_06082009.pdf

centrów kształcenia ustawicznego, centrów kształcenia praktycznego, młodzieżowych ośrodków wychowawczych, młodzieżowych ośrodków socjoterapii, specjalnych ośrodków szkolno-wychowawczych, specjalnych ośrodków wychowawczych i poradni psychologiczno-pedagogicznych, publicznych placówek doskonalenia nauczycieli i publicznych bibliotek pedagogicznych, publicznych bibliotek, szkół wyższych). Dzięki przedmiotowej nowelizacji rozporządzenia, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2011 r., wymagana przepływność łączy dla usługi szerokopasmowego dostępu do Internetu dla jednostek uprawnionych wynosi nie mniej niż 2 Mb/s do jednostki uprawnionej i 1 Mb/s od jednostki uprawnionej, natomiast w poprzednim stanie prawnym parametry te wynosiły odpowiednio 256 kb/s do jednostki uprawnionej i 64 kb/s od takiej jednostki. Działanie to stymuluje proces wdrażania w życie idei społeczeństwa informacyjnego, co w konsekwencji powodować będzie zmniejszenie dysproporcji między Polską a innymi krajami członkowskimi Unii Europejskiej w dostępie do Internetu.

Działania administracji państwowej, których przykłady przedstawione zostały powyżej, przyniosły wiele istotnych i dynamicznych zmian na rynku telekomunikacyjnym, zarówno dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych jak i dla użytkowników końcowych. W najbliższej perspektywie czasu zaowocują one zwiększeniem dostępności usług telekomunikacyjnych. Należy jednak wyraźnie zaznaczyć, że zarówno zmiany legislacyjne, jak i przystosowanie rynku telekomunikacyjnego do nowych regulacji – a w konsekwencji wzrost rozwoju infrastruktury – są procesem długotrwałym.

Podsumowując, należy stwierdzić, że administracja państwowa podejmuje i planuje stosowne działania celem zwiększenia dostępu do sieci Internet.

Wyrażam nadzieję, że udzielone wyjaśnienia są dla pana posła wyczerpujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie pomocy dla rodzin wielodzietnych
(24333)**

Patrz odpowiedź na interpelację nr 24330, str. 603.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie polskich artystów masowo
wyjeżdżających z kraju (24334)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską (SPS-023-24334/11) pana Johna Abrahama Godsona, posła na Sejm RP, w sprawie polskich artystów masowo wyjeżdżających z kraju, uprzejmie proszę o przyjęcie odpowiedzi.

Ad 1. Ostatnie lata przyniosły liczne bardzo znaczące zmiany, jeśli chodzi o miejsce oraz rolę kultury w społeczeństwie, a co za tym idzie – szczególna uwaga została zwrócona na artystów i działaczy kulturalnych. Resort kultury zainicjował wiele przedsięwzięć pozwalających zdiagnozować sytuację artystów, a następnie wpłynąć w miarę potrzeb na jej poprawę. Do najważniejszych takich działań, które powinny być kontynuowane i rozwijane, należą bez wątpienia kongresy: Kongres Kultury Polskiej, 4. Spotkanie Ministrów Kultury Azji i Europy, Europejski Kongres Kultury oraz kongresy regionalne i środowiskowe (Kongres Tańca, Konwencja Muzyki Polskiej czy Forum Polskiego Teatru), które stanowiły ważne pole wymiany doświadczeń i omówienia zagadnień istotnych dla świata kultury, także w skali międzynarodowej.

Wielkie znaczenie dla poprawy jakości życia kulturalnego i sytuacji artystów w Polsce mają wyjątkowo intensywne i efektywne inwestycje w infrastrukturę kulturalną. Dzięki udziałowi w dużej mierze środków europejskich, jak również środków MKiDN i samorządowych oddano do użytkowania lub rozpoczęto budowę takich obiektów służących kulturze, jak Arkady Kubickiego w Warszawie, Nowe Sukienice w Krakowie, Centrum Sztuki Współczesnej w Toruniu, Narodowe Forum Muzyki we Wrocławiu czy Teatr Szekspirowski w Gdańsku. Tworzenie bądź dostosowywanie miejsc dedykowanych kulturze stanowi pierwszy krok ku podnoszeniu jakości życia kulturalnego w kraju, zatem kontynuacja tych działań również wchodzi w zakres planów resortu.

Inne jeszcze plany Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego służące artystom bezpośrednio lub pośrednio, wywodzące się z już podjętych działań, koncentrować się powinny na poprawie jakości edukacji artystycznej i kulturalnej (z już zrealizowanych projektów w tym zakresie należy wymienić przywrócenie w szkołach powszechnych obowiązkowych zajęć z plastyki i muzyki oraz wykreowanie nowoczesnych narzędzi edukacyjnych w postaci Filtoteki Szkolnej i Muzykoteki Szkolnej) czy w miarę konieczności – na dalszych działaniach legislacyjnych. Dzięki przeprowadzonej nowelizacji ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej rola i sposób funk-

cjonowania nie tylko instytucji kultury, lecz przede wszystkim współtworzących kulturę artystów i animatorów stała się po raz pierwszy od wielu lat przedmiotem debaty publicznej.

Ad 2. Dążenie do systematycznego obniżania poziomu naruszeń praw autorskich i praw pokrewnych stanowi dla Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego szczególnie istotne wyzwanie i staje się jednym z priorytetowych celów jego działania, istotnych także z punktu widzenia naszej międzynarodowej pozycji.

W omawianym kontekście istotnym aspektem pozostaje zapewnienie funkcjonowania sprawnego systemu skutecznego przeciwdziałania naruszeniom praw autorskich i praw pokrewnych. Zasadniczą rolę pełnią tu służby państwowe działające we współpracy z przedstawicielami uprawnionych, tj. organizacjami zbiorowego zarządzania tymi prawami. Stałym efektem owego współdziałania są wysiłki zmierzające do ograniczania poziomu tego szkodliwego zjawiska.

Prowadząc działania systemowe, należy wciąż bardzo mocno akcentować inicjatywy związane z kształtowaniem sfery świadomości obywatelskiej i traktować fałszerstwo i piractwo jako czyny o wysokiej szkodliwości społecznej, bowiem w połączeniu ze skutecznym systemem ochrony praw autorskich i pokrewnych oraz innych praw własności intelektualnej jest to jeden z istotniejszych sposobów zapewniających tworzenie coraz do nowych obszarów twórczości kulturalnej oraz zachowanie niezależności i godności dla twórców, artystów wykonawców, producentów i innych podmiotów.

Konieczne wydaje się przypomnienie, że dzięki inicjatywom resortu kultury, kierowanego przezeń Zespołu do Spraw Przeciwdziałania Naruszeniom Prawa Autorskiego i Praw Pokrewnych oraz Grupy Internet Polska odnotowano w ostatnich dwóch latach bardzo wysoką pozycję państwa wiarygodnego i bezpiecznego dla inwestycji i rozwoju kapitału społecznego.

Po długoletnich staraniach (trwających od lat 90. ubiegłego wieku) Polska została wykreślona najpierw z Priority Watch List, a następnie z Watch List, czyli list krajów, w których poziom przestępczości przeciwko prawom własności intelektualnej jest szczególnie wysoki lub był, i z tego względu pozostają jeszcze pod obserwacją.

Raport 301 jest oficjalnym dokumentem rządowym administracji USA znanym na całym świecie, zarówno w kręgach dyplomatycznych i politycznych, jak również gospodarczych.

Nieobecność na listach obserwacyjnych oznacza, że Polska została uznana za kraj spełniający wysokie standardy dotyczące praw własności intelektualnej. Z tego też względu usunięcie Polski z Watch List stanowi pozytywny sygnał dla środowisk biznesowych – zwiększając zaufanie partnerów handlowych do potencjalnych inwestycji.

Fakt ten jest również bardzo ważnym elementem w kreowaniu pozytywnego wizerunku Polski w Unii

Europejskiej i na świecie. Dzięki temu zdarzeniu jesteśmy postrzegani przez Komisję Europejską oraz Europejskie Obserwatorium do Spraw Towarów Podrabianych i Piractwa – specjalne, celowe zrzeszenie 27 państw członkowskich jako kraj o znakomicie zorganizowanych i działających strukturach egzekwujących prawa własności intelektualnej, współpracujący z sektorem społecznym i prywatnym. Wspomnieć należy, że ustanowienie Zespołu do Spraw Przeciwdziałania Naruszeniom Prawa Autorskiego i Praw Pokrewnych już w 2000 r. było jednym z pierwszych tak efektywnie zestrukturalizowanych związków administracji rządowej i sektora społecznego w Europie.

Wdrożenie najlepszych praktyk i skutecznych metod przeciwdziałania naruszeniom prawa autorskiego, praw pokrewnych, innych praw własności intelektualnej oraz zapewnienie ich sprawnej egzekucji staje się ponadto koniecznością w dobie powstawania nowych technologii i budowy społeczeństwa informacyjnego.

Rozwój systemów teleinformatycznych, szczególnie poprzez szerokopasmowy dostęp do Internetu, oprócz niepodważalnych korzyści niesie również ze sobą znaczące zagrożenia w zakresie bezprawnego działania na szkodę właścicieli praw autorskich i praw pokrewnych oraz innych praw własności intelektualnej.

Znaczna ilość usług internetowych wykorzystywana jest do nielegalnego rozpowszechniania muzyki, filmów, gier i programów komputerowych czy kradzieży sygnału telewizyjnego. W związku z koniecznością zmiany tego stanu w ramach wspomnianego Zespołu do Spraw Przeciwdziałania Naruszeniom Prawa Autorskiego i Praw Pokrewnych działającego pod moim przewodnictwem, prowadzi dynamiczne prace jednostka robocza pod nazwą Grupa Internet.

Do jej zadań należy:

1) analiza stanu zagrożenia w zakresie naruszenia praw autorskich i praw pokrewnych oraz innych praw własności intelektualnej;

2) inicjowanie działań zmierzających do wypracowania najlepszych praktyk pomiędzy uprawnionymi, podmiotami gospodarczymi świadczącymi usługi społeczeństwa informacyjnego a dostawcami usług internetowych;

3) kreowanie nowych modeli zarządzania prawami autorskimi i prawami autorskimi w środowisku systemów teleinformatycznych mających na celu powszechny, łatwy i bezpieczny dostęp do usług legalnej oferty online;

4) opracowanie propozycji niezbędnych zmian legislacyjnych zmierzających do adekwatnych – dla środowiska cyfrowego – rozwiązań zapewniających efektywne funkcjonowanie prawa autorskiego i praw pokrewnych oraz innych praw własności intelektualnej;

5) koordynacja współpracy w zwalczaniu piractwa intelektualnego pomiędzy organami ścigania, administracją rządową oraz organizacjami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrew-

nymi i innymi partnerami społecznymi, których działalnością jest ochrona tych praw.

Ad 3. Przede wszystkim pragnę podkreślić, że kampanie społeczne, a także inne wydarzenia noszące charakter edukacyjno-informacyjny mające na celu zwiększanie świadomości społecznej o negatywnych skutkach naruszania praw autorskich i praw pokrewnych są zazwyczaj realizowane na zasadzie partnerstwa publiczno-społecznego. Oznacza to, że większość działań podejmowanych przez władzę publiczną jest zazwyczaj konsultowanych i uzgadnianych z organizacjami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i pokrewnymi oraz innymi podmiotami społecznymi, których działalnością jest ochrona tych praw, a także artystami. Bez partnerskiej współpracy organów władzy publicznej z reprezentantami praw zapobieganie i zwalczanie tego typu przestępstw nie przynosi bowiem oczekiwanych efektów.

Doskonałym przykładem takiej współpracy jest program pt. „Bądź świadomy”, wspólny projekt Związku Producentów Audio-Video, Narodowego Centrum Kultury i popularnego dziennikarza muzycznego Hirka Wrony, rozpoczęty w maju 2010 r. Celem projektu jest edukacja młodzieży oraz budowanie świadomości prawnej już od najmłodszych lat, a także podniesienie poziomu wiedzy użytkowników komputerów i nowych rozwiązań technologicznych. Młodzież dowiaduje się o możliwych konsekwencjach w przypadku naruszania prawa. Akcja informacyjna ma formę spotkań prowadzonych przez Hirka Wronę, na których uczestnicy dowiadują się o zagrożeniach związanych z umieszczaniem i pobieraniem nieautoryzowanych plików zawierających treści prawnoautorskie. Oprócz tego słuchacze mają także możliwość poznania procesu powstawania nagrań muzycznych, filmów i programów komputerowych. Wybór takiej formy edukacji daje relatywnie duże szanse powodzenia w walce z łamaniem prawa oraz kradzieżą praw autorskich i praw pokrewnych, lecz także pozostałych praw własności intelektualnej.

Zauważyć należy, że w zeszłorocznej edycji projektu „Bądź świadomy” udział wzięło ok. 7 tys. uczniów i ponad 300 nauczycieli. Odbyło się 35 spotkań w 22 szkołach. Obecnie planowane są wizyty w kilkudziesięciu szkołach gimnazjalnych, średnich oraz wyższych. Inicjatywa zyskała wsparcie wielu środowisk artystycznych, lecz także sportowych.

Wśród orędowników projektu można wymienić: Hirka Wronę, Jerzego Dudka (piłkarz, były bramkarz Feyenoord Rotterdam, FC Liverpool i Real Madryt), Adamusa (Dj), Mateusza Damięckiego (aktor), Elektryczne Gitary (zespół muzyczny), Dorotę Miśkiewicz (wokalistka), Fisha (muzyk), Emade'a (muzyk), Krzysztofa Skibę (wokalista, satyryk), Jarka Janiszewskiego (wokalista) i L.U.C. (kompozytor, producent, raper). Partnerem tego projektu jest Narodowe Centrum Kultury (jednostka nosząca status państwowej instytucji kultury).

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego już wcześniej uczestniczyło w kampaniach edukacyj-

nych. Tytułem przykładu należy wspomnieć akcje z 2006 i 2007 r. pt. „Bądź oryginalny!” adresowanej do uczniów gimnazjów w całej Polsce, której celem było propagowanie wśród młodzieży szacunku dla pracy artystów oraz przeciwdziałanie naruszeniom własności intelektualnej. Program był realizowany przez Koalicję Antypiracką (Związek Producentów Audio-Video, Fundację Ochrony Twórczości Audio-wizualnej Business Software Alliance) oraz Stowarzyszenie Autorów ZAiKS, we współpracy z Ministerstwem Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Ministerstwem Edukacji Narodowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Monika Smoleń

Warszawa, dnia 4 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie programów leczenia dla ludzi
chorych na depresję (24335)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu (znak: SPS-023-24335/11), przy którym przesłana została interpelacja pana posła Johna Abrahama Godsona dotycząca programów leczenia dla ludzi chorujących na depresję, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Zdrowie psychiczne jest w Polsce uznawane za fundamentalne dobro osobiste człowieka, a ochrona praw osób z zaburzeniami psychicznymi należy do podstawowych obowiązków państwa. Promocja zdrowia psychicznego, prewencja zaburzeń psychicznych, leczenie, opieka i rehabilitacja są także priorytetami Światowej Organizacji Zdrowia i jej krajów członkowskich, Unii Europejskiej oraz Rady Europy.

Odnosząc się do interpelacji pana posła Godsona, uprzejmie informuję, iż problematyka depresji nie jest przedmiotem wyodrębnionych i samoistnych działań Ministerstwa Zdrowia. Zagadnienie to jest postrzegane jako jedno z wielu zaburzeń psychicznych, niekiedy współwystępujące przy niektórych zaburzeniach somatycznych. Polska jest krajem posiadającym ustawowe regulacje w zakresie ochrony zdrowia psychicznego. Podstawowym aktem prawnym regulującym te kwestie, określającym ogólny model i zasady sprawowania opieki nad osobami z zaburzeniami psychicznymi, określającym organy i instytucje odpowiedzialne za realizację różnych aspektów tego zadania, a także stanowiącym gwa-

rancję ochrony praw osób z problemami zdrowia psychicznego, zwłaszcza w przypadku ich hospitalizacji, jest ustawa z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.). Wiele zagadnień szczegółowych odnoszących się do tej materii znalazło również uregulowanie w drodze przepisów wykonawczych do przedmiotowej ustawy.

W myśl art. 2 ust. 1 wskazanej powyżej ustawy ochrona zdrowia psychicznego polega w szczególności na:

- 1) promocji zdrowia psychicznego i zapobieganiu zaburzeniom psychicznym,
- 2) zapewnieniu osobom z zaburzeniami psychicznymi wielostronnej i powszechnie dostępnej opieki zdrowotnej oraz innych form opieki i pomocy niezbędnych do życia w środowisku rodzinnym i społecznym,
- 3) kształtowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi właściwych postaw społecznych, a zwłaszcza zrozumienia, tolerancji, życzliwości, a także przeciwdziałaniu ich dyskryminacji.

Notowany od początku lat dziewięćdziesiątych systematyczny wzrost zachorowalności na psychotyczne i niepsychotyczne zaburzenia psychiczne (wynikające z nasilenia takich zjawisk, jak bieda, bezrobocie oraz brak poczucia bezpieczeństwa ekonomicznego, socjalnego i zdrowotnego), wieloletnie zaniedbania i marginalizowanie tej dziedziny ochrony zdrowia oraz będący ich skutkiem poważny deficyt kadr, zakładów i środków finansowych oraz konieczność dostosowania opieki psychiatrycznej do współczesnych standardów leczenia niestacjonarnego – opartego na modelu środowiskowym – i zmiany nastawienia społecznego do zaburzeń psychicznych stały się powodem wydania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie „Narodowego programu ochrony zdrowia psychicznego” (Dz. U. z 2011 r. Nr 24, poz. 128). Głównymi celami programu są:

- 1) promocja zdrowia psychicznego i zapobieganie zaburzeniom psychicznym,
- 2) zapewnienie osobom z zaburzeniami psychicznymi wielostronnej i powszechnie dostępnej opieki zdrowotnej oraz innych form opieki i pomocy niezbędnych do życia w środowisku rodzinnym i społecznym,
- 3) rozwój badań naukowych i systemu informacji z zakresu zdrowia psychicznego.

Dostrzegając wielopłaszczyznowość działań, jakie są niezbędne w zakresie ochrony zdrowia psychicznego, których konieczność wynika ze stale wzrastającego zagrożenia dla tej sfery życia obywateli, do realizacji programu zostali zaangażowani m.in.: ministrowie właściwi ze względu na cele programu, a w szczególności minister sprawiedliwości, minister obrony narodowej oraz ministrowie właściwi do spraw: zdrowia, oświaty i wychowania, kultury, zabezpieczenia społecznego, pracy, nauki i szkolnictwa wyższego, wewnętrznych i administracji publicznej.

Opieka zdrowotna nad osobami z problemami zdrowia psychicznego, w tym osobami chorującymi na depresję, wykonywana jest w ramach podstawowej i specjalistycznej opieki zdrowotnej, w formie pomocy doraźnej, ambulatoryjnej, dziennej, szpitalnej i środowiskowej oraz w domach pomocy społecznej.

Specjalistyczna opieka zdrowotna nad osobami cierpiącymi na zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania sprawowana jest w formie ambulatoryjnej w poradniach zdrowia psychicznego, poradniach odwykowych i poradniach profilaktyki, leczenia i rehabilitacji osób uzależnionych. W chwili obecnej liczba funkcjonujących w skali kraju poradni zdrowia psychicznego sięga ok. 1200 placówek, dla osób uzależnionych od alkoholu dostępnych jest blisko 500 poradni o charakterze odwykowym, natomiast osobom uzależnionym od substancji psychoaktywnych pomoc i leczenie oferuje ponad 1000 poradni. Ważną formą udzielania ambulatoryjnych świadczeń psychiatrycznych stały się w ostatnich latach również prywatne psychiatryczne praktyki lekarskie.

Drugą formą opieki nad osobami z problemami zdrowia psychicznego jest opieka całodobowa zorganizowana w szpitalach psychiatrycznych i oddziałach psychiatrycznych przy szpitalach ogólnych. Psychiatryczne leczenie szpitalne jest oparte obecnie na działalności 289 placówek tworzonych przez 53 szpitale psychiatryczne (ok. 20 tys. łóżek), oddziały psychiatryczne i odwykowe (ok. 6 tys. łóżek), funkcjonujące w strukturze ponad 100 – głównie ogólnych szpitali – a także ok. 70 ośrodków (ok. 3,5 tys. łóżek) dla uzależnionych od alkoholu i innych substancji psychoaktywnych.

Kolejnym rodzajem opieki są formy pośrednie lecznictwa, które w przyszłości mają stać się formami wiodącymi w systemie psychiatrycznej opieki zdrowotnej. Ich podstawową zaletą jest umożliwienie pacjentowi leczenia w jego własnym środowisku i w powiązaniu z nim. Wśród form pośrednich najbardziej rozwinięta jest sieć oddziałów dziennych, które organizacyjnie mogą być związane z poradnią lub szpitalem czy oddziałem psychiatrycznym. W sposób podobny do oddziałów dziennych usytuowane są także oddziały (zespoły) leczenia środowiskowego prowadzące leczenie w domu pacjenta. Zdecydowanie najrzadszą formą tzw. lecznictwa pośredniego są hostele. Pomoc dla osób z zaburzeniami psychicznymi niosą również zakłady opiekuńczo-lecznicze i pielęgnacyjno-opiekuńcze.

Niezmiernie istotnym aspektem działań o charakterze instytucjonalnym z zakresu ochrony zdrowia psychicznego, stanowiącym nieodzowne uzupełnienie systemu opieki zdrowotnej nad osobami z problemami zdrowia psychicznego, jest realizowanie przedsięwzięć mających na celu budowanie w społeczeństwie odpowiedniego nastawienia wobec osób dotkniętych problemami zdrowia psychicznego. Brak powszechnego, społecznego zrozumienia i życzliwości wobec osób cierpiących na zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania, deficyt tolerancji prowa-

dzący do dyskryminacji, stają się przeszkodą do w pełni samodzielnego funkcjonowania i aktywności życiowej tych osób, a tym samym do ich powrotu do zdrowia.

Działania na rzecz pomocy osobom z problemami zdrowia psychicznego, ukierunkowane na przeciwdziałanie ich wykluczeniu społecznemu, realizowane są przede wszystkim przez organizacje pozarządowe funkcjonujące w obszarze ochrony zdrowia publicznego.

Jednocześnie pragnę nadmienić, iż Ministerstwo Zdrowia, będąc świadome wagi problemu, jakim są zaburzenia psychiczne o charakterze depresyjnym, oraz realizując zadania wynikające z „Narodowego programu ochrony zdrowia psychicznego”, zleciło specjalistom z Instytutu Psychiatrii i Neurologii w Warszawie opracowanie wzorcowego programu dotyczącego zapobieganiu depresji. Będzie stanowił on zbiór dobrych praktyk, które następnie będą mogły być wykorzystywane i wdrażane przez jednostki samorządu terytorialnego oraz jednostki systemu ochrony zdrowia.

Przedstawiając powyższe informacje, dziękuję panu za zainteresowanie problematyką ochrony zdrowia psychicznego, w tym problemami osób chorujących na depresję.

Pragnę jednocześnie zapewnić, że jednostki ochrony zdrowia podejmują w tym obszarze stosowne działania.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 5 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie przepisów regulujących kwestię
umieszczania reklam przy drogach (24336)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona (pismo, znak: SPS-023-24336/11, z dnia 21 września 2011 r.) w sprawie przepisów regulujących kwestię reklam przy drogach, uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

Kwestię umieszczania reklam w pasach drogowych dróg publicznych regulują przepisy ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.). Zgodnie z jej art. 39 ust. 1 zabrania się dokonywania w pasie dro-

gowym czynności, które mogłyby powodować niszczenie lub uszkodzenie drogi i jej urządzeń albo zmniejszenie jej trwałości oraz zagrażać bezpieczeństwu ruchu drogowego. W szczególności zabronione jest umieszczanie reklam poza obszarami zabudowanymi, z wyjątkiem parkingów. Natomiast w terenie zabudowanym umieścić reklamy można wyłącznie za zgodą zarządcy drogi wyrażoną w formie decyzji administracyjnej, po uiszczeniu opłaty.

Przy wydawaniu zezwolenia na zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia reklamy zarządca drogi jest zobowiązany każdorazowo do oceny, czy zajęcie pasa drogowego pod reklamy jest dopuszczalne, tzn. czy nie będzie powodować niszczenia drogi lub naruszać zadań organu zarządzającego drogą, m.in. obowiązku zapewnienia warunków bezpieczeństwa ruchu drogowego (co wynika z orzecznictwa sądowego, m.in. wyrok NSA z dnia 9 lutego 2009 r. sygn. akt II GSK 735/08). Ponadto zarządca drogi jest obowiązany uwzględniać przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) stanowiące m.in., iż zabronione jest umieszczanie na drodze lub w jej pobliżu urządzeń wysyłających lub odbijających światło w sposób powodujący oślepienie albo wprowadzających w błąd uczestników ruchu oraz m.in. zasłanianie znaków i sygnałów drogowych (art. 45 ust. 1 pkt 7 i 8). Przepisy Prawa o ruchu drogowym odpowiadają w tym zakresie zapisowi art. 4 ust. b Konwencji wiedeńskiej z dnia 8 listopada 1968 r. o znakach i sygnałach drogowych.

Odrębny problem stanowi natomiast lokalizacja reklam poza pasem drogowym. Umieszczanie reklam przy drogach reguluje art. 43 ww. ustawy o drogach publicznych, który ustala odległości dla sytuowania obiektów budowlanych od zewnętrznej krawędzi jezdni, zależnie od kategorii drogi. W przypadku reklam będących obiektami budowlanymi nie ma możliwości uzyskania odstępstw od powyższych odległości.

Resort infrastruktury zauważa potrzebę stworzenia odpowiednich przepisów, które w sposób wyraźny i czytelny określałyby zasady lokalizacji reklam poza pasem drogowym. Problematyka ta wykracza jednak poza przepisy dotyczące dróg publicznych. Konieczność wypracowania odpowiednich przepisów prawnych jest niezbędna i uzasadniona. Potwierdzają to liczne sygnały, które napływają do resortu infrastruktury, informujące o negatywnym wpływie reklam dynamicznych i wielkoformatowych (w tym szczególnie reklam wykorzystujących diody świetlne) na bezpieczeństwo ruchu drogowego. Należy przy tym pamiętać, iż problematyka lokalizacji reklam poza pasem drogowym wiąże się z konstytucyjnie zagwarantowanym prawem własności i ewentualnymi naruszeniami praw właścicieli w zakresie korzystania, używania i czerpania pożytków ze swojej własności, jak również naruszeniem zasady ochrony praw nabytych oraz zasady ochrony interesów w toku.

W chwili obecnej w resorcie infrastruktury trwają prace nad przygotowaniem stosownych zmian

ustawowych zmierzających do uregulowania problematyki reklam świetlnych posadowionych w polu widzenia kierujących. Tego typu reklamy wpływają bowiem destrukcyjnie na uczestników ruchu drogowego poprzez tzw. oślepienie spowodowane nieprawidłowymi parametrami fotometrycznymi eksploatowanej reklamy. W przypadku reklam świetlnych ww. prawo własności i swobodnego korzystania z prywatnej przydrożnej działki, na której stoi reklama świetlna, w opinii resortu infrastruktury może i powinno być ograniczone w zakresie, w jakim korzystanie z tego prawa narusza inne prawa. Należy zauważyć, iż zgodnie z art. 5 konstytucji Rzeczpospolita Polska zapewnia m.in. bezpieczeństwo obywateli, co mieści w sobie również bezpieczeństwo uczestników ruchu drogowego. Ponadto podkreślić należy, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego zarówno zasada ochrony praw nabytych, jak też zasada ochrony interesów w toku nie mają charakteru absolutnego.

Reasumując, mając na uwadze zgłaszany negatywny wpływ reklam na bezpieczeństwo ruchu drogowego, resort infrastruktury podejmuje starania zmierzające do unormowania przepisów prawnych w tym zakresie. Z uwagi jednak na fakt, iż poruszona tematyka jest złożona i dotyczy wielu obszarów prawa, uregulowanie jej wiązać się będzie ze szczegółową analizą zarówno obecnych przepisów prawnych, jak i koniecznością przeprowadzenia odpowiednich badań stanu bezpieczeństwa ruchu na drodze pod kątem rozmieszczenia reklam typu LED zarówno poza pasem drogowym, jak i w jego obszarze.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 4 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

w sprawie relacji polsko-litewskich (24337)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona (pismo nr SPS-023-24337/11 z dnia 21 września br.) w sprawie relacji polsko-litewskich uprzejmie informuję.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych podziela niepokój pana posła o stan stosunków polsko-litewskich oraz sytuację polskiej mniejszości narodowej na Litwie. Władze RP dysponują szczegółową wiedzą na

temat problemów, z jakimi borykają się Polacy na Litwie, i stanowczo domagają się realizacji ich praw, wynikających zarówno z Traktatu między RP i RL o przyjaznych stosunkach i dobrosąsiedzkiej współpracy z 26 kwietnia 1994 r., innych umów dwustronnych oraz międzynarodowych aktów prawnych, w szczególności Konwencji ramowej Rady Europy o ochronie praw mniejszości narodowych. Niestety, mimo usilnych starań kolejnych rządów polskich po 1989 r., podejmowania tej tematyki przez prezydentów, premierów, marszałków Sejmu i Senatu, ministrów spraw zagranicznych oraz innych czołowych polityków polskich pozostają problemy w tej sferze, których nie udaje się rozwiązać. Problem traktowania mniejszości polskiej na Litwie z woli władz litewskich ciągle aktualny, a nawet rosnący, negatywnie wpływa na stosunki polsko-litewskie.

W kwestii nowej litewskiej ustawy oświatowej i zagrożeń dla mniejszości narodowych sytuacja nie jest tak drastyczna, jak sformułował to pan poseł w interpelacji. Ustawa nie wprowadza zakazu nauczania w innych językach niż litewski. Szkoły z polskim językiem nauczania (a także z rosyjskim i białoruskim) nadal więc będą działać na Litwie, choć nowością jest wprowadzenie nauczania kilku przedmiotów w języku państwowym, czyli litewskim. Przeciwno temu i kilku innym nieprzyjaznym mniejszościom postanowieniom nowej ustawy protestują Polacy na Litwie.

W tej trudnej i bolesnej sprawie w ciągu minionego roku władze RP podjęły wszystkie możliwe działania. Niestety, strona litewska, kierując się swym anachronicznym stosunkiem do mniejszości narodowych, przeprowadziła cały proces legislacyjny, nie uwzględniając naszych uwag i zastrzeżeń oraz protestów działaczy organizacji polskich na Litwie i 60 tys. obywateli Litwy o polskim rodowodzie.

W chwili obecnej trwają zarządzane przez premierów obu krajów rozmowy ekspertów oświatowych Polski i Litwy, których przedmiotem jest m.in. ustawa oświatowa i jej skutki dla polskiej mniejszości narodowej na Litwie. Resort spraw zagranicznych uczestniczy w tych rozmowach, ale podjął też inne działania mające na celu minimalizację skutków niektórych postanowień ustawy i pomoc dla nauczycieli i uczniów szkół polskich, m.in. szkolenie nauczycieli w użyciu nowoczesnych urządzeń elektronicznych w procesie nauczania najmłodszych uczniów oraz przekazanie wsparcia finansowego (wyprawek) dla rodzin uczniów, którzy w tym roku rozpoczęli naukę w szkołach polskich na Litwie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 12 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie rosnącego bezrobocia w Polsce
(24338)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona z dnia 21 września 2011 r., znak: SPS-023-24338/11, w sprawie rosnącego bezrobocia w Polsce, przedkładam poniższe wyjaśnienia.

W końcu sierpnia br. liczba bezrobotnych zarejestrowanych w urzędach pracy wyniosła 1855,3 tys. osób. Na przestrzeni 8 miesięcy br. bezrobocie zmniejszyło się o 99,4 tys. osób, tj. o 5,1%. W ujęciu rocznym natomiast, tj. w odniesieniu do sierpnia ub.r., bezrobocie pozostaje wyższe o 55,2 tys., czyli o 3,1%. Należy przy tym podkreślić, że sierpień br. jest miesiącem, w którym bezrobocie w porównaniu z poprzednim miesiącem spadło zaledwie o 7,8 tys. osób. Wyraźnie więc widać spowolnienie tempa spadku bezrobocia tak w odniesieniu do sierpnia ub. r., kiedy to bezrobocie zmniejszyło się o 12,7 tys., jak i do poprzednich miesięcy br. (w kwietniu odnotowano spadek liczby bezrobotnych o 90,4 tys., w maju o 80,9 tys., w czerwcu o 79,3 tys. osób, w lipcu o 20,1 tys. osób).

Stopa bezrobocia w końcu sierpnia br. kształtowała się na poziomie 11,6%. W skali kraju w ciągu 8 miesięcy br. poziom stopy obniżył się o 0,7 punktu procentowego. Nadal jednak poziom ten był wyższy o 0,2 punktu niż w sierpniu ub.r.

W okresie styczeń–sierpień br. pracodawcy zgłosili do urzędów pracy łącznie 539,2 tys. wolnych miejsc pracy i miejsc aktywizacji zawodowej, tj. o 25,9% (o 188,1 tys.) mniej niż w analogicznym okresie ub.r. Oferty pracy subsydiowanej, w liczbie 195,5 tys., stanowiły 36,3% ofert pozostających w dyspozycji urzędów pracy (w analogicznym okresie ub.r. wielkości te wynosiły odpowiednio 417,1 tys. i 57,3%).

W okresie 8 miesięcy br. pracę podjęło 760,0 tys. osób, w tym 685,8 tys. pracę niesubsydiowaną (w analogicznym okresie ub.r. odpowiednio 778,6 tys. i 611,9 tys.). Porównując okres 8 miesięcy 2011 r. do 8 miesięcy 2010 r., liczba osób podejmujących pracę ogółem była niższa o 18,6 tys. (o 2,4%), z czego liczba podjęć pracy niesubsydiowanej wzrosła o 74,0 tys. (o 12,1%), natomiast liczba osób, które podjęły pracę subsydiowaną, była niższa o 92,6 tys., tj. o 55,6%. Generalnie więc wzrost podjęć pracy niesubsydiowanej nie rekompensuje spadku podjęć pracy subsydiowanej.

Z pozostałych aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu (szkolenia, staże, przygotowanie zawodowe dorosłych, prace społecznie użyteczne) w okresie 8 miesięcy br. skorzystało 161,1 tys. bezrobotnych, stanowiąc 9,2% ogółu wyrejestrowań z ewidencji

urzędów pracy (w analogicznym okresie ub.r. wielkości te wynosiły odpowiednio – 386,9 tys. i 19,4%).

Ponieważ w okresie styczeń–sierpień br. pracodawcy zgłosili o ponad 1/4 ofert pracy mniej niż w okresie 8 miesięcy 2010 r. i zmniejszona została ilość środków Funduszu Pracy, a w ślad za tym stworzonych zostało mniej subsydiowanych miejsc pracy oraz innych form aktywizacji zawodowej finansowanych z Funduszu Pracy, poziom bezrobocia na koniec sierpnia br. pozostawał wyższy niż w analogicznym okresie ub.r. Kolejne miesiące są miesiącami, w których spadać będzie liczba oferowanych miejsc pracy sezonowej, stąd zapoczątkowana niekorzystna tendencja może się pogłębiać. Należy jednocześnie podkreślić, że spośród bezrobotnych znajdujących się w szczególnej sytuacji na rynku pracy w największym stopniu wzrósł w skali roku (sierpień 2011 r. do sierpnia 2010 r.) odsetek bezrobotnych długotrwale (o 5,7 punktu procentowego – do 50,4% ogółu zarejestrowanych bezrobotnych) oraz bezrobotnych bez kwalifikacji zawodowych (o 3,6 punktu procentowego do 30,2% ogółu bezrobotnych), a więc grup najtrudniejszych do aktywizacji. Co piąta osoba bezrobotna nie przekroczyła 25 lat, niemniej jednak na tle wzrostu odsetka wymienionych wyżej grup udział ludzi młodych do 25. roku życia zmniejszył się w skali roku o 0,7 punktu procentowego, tj. z 21,5% do 20,8% ogółu bezrobotnych.

Instrumentem aktywizacyjnym, będącym priorytetem wydatkowania w roku 2011 środków rezerwy Funduszu Pracy są programy specjalne kierowane do bezrobotnych oraz poszukujących pracy, na finansowanie których w roku bieżącym minister pracy i polityki społecznej przyznał 41 urzędów pracy kwotę 72,2 mln zł.

Ideą tychże programów jest umożliwienie powiatowym urzędów pracy jako kreatorom sytuacji na lokalnych rynkach pracy większego uelastycznienia form pomocy przez nie oferowanej. Programy specjalne przewidują rozwiązania umożliwiające wyodrębianie i aktywizację bezrobotnych potrzebujących specyficznej pomocy w doprowadzeniu do podjęcia pracy. W ramach programów specjalnych istnieje możliwość łączenia ustawowych usług i instrumentów rynku pracy z tzw. specyficznymi elementami wspierającymi zatrudnienie, które mają stanowić drogę do przezwyciężenia barier utrudniających znalezienie zatrudnienia osobom bezrobotnym.

Nadmienić należy, iż programy specjalne mogą nie tylko być finansowane ze środków własnych, które są przekazywane algorytmem na realizację aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu, ale także – na podstawie wniosku skierowanego do MPiPS – mogą być wsparte środkami rezerwy Funduszu Pracy. Jako że wspomniane powyżej programy specjalne uruchamiane były przez urzędy pracy w połowie br. i są obecnie w fazie realizacji, trudno jest na chwilę obecną prognozować ich ewentualną efektywność zatrudnieniową.

Odnosząc się do pytań pana posła, zgodnie z zapisami ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) do zadań samorządu województwa i samorządu powiatu należy prowadzenie analiz rynku pracy i badanie popytu na pracę, w tym stałe prowadzenie monitoringu bezrobotnych i ofert pracy według zawodów i specjalności. Badanie zawodów pod kątem ich deficytu bądź nadwyżki nadal odgrywało będzie dużą rolę przy kształtowaniu polityki rynku pracy, decydujący jednak wpływ na wysokość bezrobocia, przy ograniczonej ilości środków na subsydiowane formy zatrudnienia, stanowić będzie tempo wzrostu gospodarczego, w tym zwłaszcza kondycja małych i średnich firm z sektora prywatnego.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej informacje i wyjaśnienia uzna pan poseł za satysfakcjonujące i wyczerpujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra – członka Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

w sprawie stałych umów sezonowych (24339)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Johna Godsona w sprawie stałych umów sezonowych (SPS-023-24339/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Raport „Młodzi 2011” zaprezentowany pod koniec sierpnia 2011 r. jest próbą opisu i diagnozy polskiej młodej generacji – jej pragnień, ambicji i aspiracji, ale także problemów w różnych obszarach (od czasu wolnego przez edukację do wchodzenia na rynek pracy). Dokument ten oprócz części analitycznej i diagnozującej obecny stan zawiera także rozdział poświęcony rekomendacjom dla polityk publicznych, których realizacja może przyczynić się do polepszenia sytuacji młodych ludzi. Rekomendacja nr 9 z 35 zawartych w raporcie brzmi: „Należy wzmocnić warunki prawne, by zatrudnienie sezonowe (przy zgodzie stron: pracownika i pracodawcy) mogło być powtarzalne i traktowane jako element stabilności, co zwiększyłoby wiarygodność pracownika u kredytodawców”.

Propozycja tego rozwiązania przewiduje wprowadzenie możliwości zawierania sezonowej umowy o pracę poprzez dodanie zapisu w Kodeksie pracy przewidującego, że strony (pracownik i pracodawca) mogą zawrzeć odnawialną umowę sezonową. Dalsze uszczegółowienie i propozycja zapisu to zawarcie umowy na okres co najmniej 12 miesięcy. Za czas wykonywania

pracy pracownikowi przysługiwałoby wynagrodzenie za pracę, nie zachowywałby on natomiast prawa do wynagrodzenia gwarancyjnego w przypadku nieświadczenia pracy z powodu przyczyn leżących po stronie pracodawcy. Proponowana zmiana zniosłaby także ograniczenia, iż umowy o pracę zawarte na czas określony w celu wykonania pracy o charakterze dorywczym lub sezonowym albo zadań realizowanych cyklicznie nie są wliczane do limitu umów, gdzie zawarcie trzeciej umowy o pracę między stronami, jeżeli przerwa między nimi nie przekraczała 1 miesiąca, jest równoznaczne w skutkach prawnych z zawarciem umowy na czas nieokreślony.

Rozwiązanie takie ma na celu zwiększenie stabilności zatrudnienia poprzez ustanowienie i wprowadzenie do Kodeksu pracy nowego typu umowy – odnawialnej umowy sezonowej, która byłaby dłuższą, np. min. 12-miesięczną umową na czas określony, gdzie pracodawca tylko w sezonie wzywałby pracownika do świadczenia pracy, natomiast w przypadku nieświadczenia pracy pracownikowi nie przysługiwałoby wynagrodzenie przestojowe. W takim przypadku pracownik zyskiwałby jednak stabilność zatrudnienia, ponieważ umowa gwarantowałaby mu zatrudnienie również w kolejnym sezonie.

Należy pamiętać, że rozwiązanie to nie będzie obligatoryjne. Propozycja zawarta w rekomendacjach raportu „Młodzi 2011” dotyczy stworzenia dodatkowej możliwości zawierania umowy o pracę przy zgodzie obydwu stron. Nie można ocenić, że propozycja odnawialnej umowy sezonowej jest niekorzystna dla pracodawcy, ponieważ wymaga zgody pracodawcy i pracownika. Rekomendacja raportu ma za zadanie stworzenie nowego instrumentu prawnego budującego stabilność zatrudnienia i zwiększającego wiarygodność kredytową młodych ludzi.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister – członek Rady Ministrów
Michał Boni

Warszawa, dnia 24 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

w sprawie przemocy w szkole (24340)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona (znak: SPS-023-24340/11) w sprawie przemocy w szkole, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z upoważnieniem zawartym w art. 22 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o sys-

temie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) minister właściwy do spraw oświaty i wychowania określa w drodze rozporządzenia podstawy programowe kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół, uwzględniając w szczególności cele i treści nauczania, umiejętności uczniów, a także zadania wychowawcze szkoły, odpowiednio do poszczególnych etapów kształcenia i typów szkół.

Kształcenie i wychowanie uczniów w szkołach odbywa się zgodnie z podstawą programową kształcenia ogólnego określoną w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17).

Podstawa programowa przywiązuje szczególną wagę do wychowania, w tym zwłaszcza do kształtowania właściwych postaw uczniów. Treści przygotowujące ucznia do rozumienia, czym jest godność człowieka, przyjmowania odpowiedzialności za siebie, uczestnictwa w grupie oraz do poszanowania wolności przekazywane są w ramach prawie wszystkich przedmiotów, w szczególności w ramach przedmiotu etyka.

Zgodnie z ww. rozporządzeniem ministra edukacji narodowej szkoły są również zobowiązane do opracowywania programu wychowawczego szkoły. Program wychowawczy szkoły obejmuje wszystkie treści i działania o charakterze wychowawczym skierowane do uczniów. W opracowaniu programu wychowawczego szkoły, w tym w wyborze priorytetów stanowiących jego treść, powinni brać udział nauczyciele, uczniowie i ich rodzice. Program wychowawczy uchwała rada rodziców w porozumieniu z radą pedagogiczną. Punktem wyjścia do tworzenia szkolnego programu wychowawczego jest diagnoza problemów wychowawczych występujących w danej szkole. Konstruowany w danej szkole program wychowawczy powinien:

- być spójny z programami nauczania,
- być osadzony w tradycji szkoły i lokalnej społeczności,
- uwzględniać kształtowanie postaw uczniów.

Instrumentem służącym kształtowaniu środowiska wychowawczego szkoły, relacji pomiędzy uczniami oraz uczniami i nauczycielami jest statut szkoły spełniający warunki określone w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutowych publicznych przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624, z późn. zm.). Statut szkoły określa m.in.:

- cele i zadania szkoły wynikające z przepisów prawa oraz uwzględniające program wychowawczy szkoły i program profilaktyki dostosowany do potrzeb rozwojowych uczniów oraz potrzeb danego środowiska,
- sposób wykonywania zadań szkoły, z uwzględnieniem optymalnych warunków rozwoju ucznia, zasad bezpieczeństwa oraz zasad promocji i ochrony zdrowia,
- szczegółowe zasady wewnątrzszkolnego oceniania uczniów,
- rodzaje nagród i kar stosowanych wobec uczniów oraz tryb odwoływania się od kary,
- szczegółowe kompetencje organów szkoły.

Szkoła ma obowiązek określić w czytelny sposób kryteria dopuszczalnych zachowań i naganne zachowania uczniów powinny spotykać się z odpowiednią sankcją, ma obowiązek wspierać i utrzymywać aktywną postawę sprzeciwu wobec zachowań niestosownych. Jednym z elementów pracy wychowawczej jest wewnątrzszkolny system oceniania. W każdej szkole powinny być również opracowane procedury postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa uczniów, nauczycieli i innych pracowników szkoły.

Poprawa efektów pracy wychowawczej w szkołach zależy od sposobu rozwiązania trudności i problemów, które napotykają nauczyciele podczas pracy wychowawczej. Doskonalenie umiejętności wychowawczych możliwe jest na podstawie planu doskonalenia zawodowego opracowanego w każdej szkole. Dyrektor szkoły posiada instrumenty wsparcia finansowego, aby zorganizować doskonalenie nauczycieli np. w zakresie przeciwdziałania agresji i przemocy.

Kwestie dotyczące sposobu finansowania do kształcenia i doskonalenia zawodowego nauczycieli określają przepisy art. 70a ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela. Artykuł 70a ustawy stanowi m.in. iż środki na dofinansowanie doskonalenia zawodowego nauczycieli wyodrębnia się – w budżetach organów prowadzących szkoły – w wysokości 1% planowanych rocznych środków przeznaczanych na wynagrodzenia osobowe nauczycieli.

Instrumentem służącym wzmocnieniu kompetencji nauczycieli oraz podejmowaniu działań, które mają przeciwdziałać agresji w środowisku szkolnym, rówieśniczym, jest program „Bezpieczna i przyjazna szkoła”. Celem tego programu, który ma być realizowany do 2013 r., jest budowanie szkoły wymagającej i wspierającej uczniów. Program zakłada doskonalenie umiejętności wychowawczych nauczycieli i rodziców oraz kształtowanie umiejętności społecznych i emocjonalnych uczniów. Środki finansowe na realizację programu pochodzą z budżetu państwa.

Program ma na celu również wzmocnienie funkcji wychowawczej szkoły, budowanie pozytywnego klimatu społecznego oraz właściwych relacji pomiędzy uczniami i nauczycielem. Zakłada przeniesienie akcentu na współpracę i budowanie przyjaznego, wspierającego środowiska w szkole, tak aby karanie, dyscyplinowanie i restrykcje były środkami, które mają zastosowanie dopiero po wyczerpaniu dostępnych, korygujących oddziaływań wychowawczych. Szkoła zapewniająca bezpieczeństwo i wymagająca buduje bowiem wewnętrzną motywację do nauki, uczy dokonywania świadomych wyborów przez uczniów i odpowiedzialności za podejmowane decyzje.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sietatycki

Warszawa, dnia 30 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie braku chętnych do oddawania krwi
(24341)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła pana Johna Abrahama Godsona przesłaną przy piśmie, znak: SPS-023-24341/11, z dnia 21 września 2011 r. w sprawie braku chętnych do oddawania krwi, uprzejmie informuję, co następuje.

Niedobory krwi w Polsce zdarzają się sporadycznie i mają charakter sezonowy. W poszczególnych regionach kraju występują zazwyczaj w okresie wakacyjnym, a wynikają z migracji dawców i okresów urlopowych oraz zwiększonej liczby wypadków drogowych. Braki te są na bieżąco monitorowane i uzupełniane krwią i jej składnikami z regionów posiadających nadwyżki. Pobierana ilość krwi zapewnia aktualnie dostateczne zaopatrzenie placówek służby zdrowia w krew i jej składniki. Zapotrzebowanie szpitali na krew i jej preparaty pokrywane jest w 100%.

Wskaźnik liczby donacji w Polsce przypadający na 1 tys. mieszkańców wzrastał dynamicznie w ciągu ostatnich lat i z poziomu 25,32 w 2006 r. wzrósł aż do 31,48 w 2010 r.

Liczba wyspecjalizowanych operacji w Polsce jest wciąż mniejsza niż np. w krajach Europy Zachodniej, zatem wzrost ilości pobieranej krwi powinien być skorelowany z liczbą zabiegów, do których potrzebna jest krew.

Prowadzone przez resort zdrowia działania mają na celu systematyczne zwiększanie liczby stałych dawców krwi oraz świadomości społecznej i walki z negatywnymi przeświadczeniami w zakresie krwiodawstwa. Zmiana mentalności społeczeństwa jest procesem czasochłonnym, trwającym wiele lat i wymagającym permanentnych działań. W Polsce mają miejsce liczne inicjatywy mające na celu zwiększenie liczby honorowych dawców krwi.

Ministerstwo Zdrowia sukcesywnie wdraża i realizuje przygotowany na lata 2009–2014 program pn. „Zapewnienie samowystarczalności Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie krwi, jej składników i produktów krwiopochodnych”. Program ten ma charakter strategiczny i długoterminowy. W nowatorski sposób definiuje określone w nim zadania, dając możliwość osiągnięcia przez Polskę rzeczywistej samowystarczalności. W swej treści skupia się na istotnych zadaniach, które w bezpośredni sposób mają wpływ na pozyskanie nowych dawców krwi i jej składników.

Celem ogólnym programu jest osiągnięcie przez RP samowystarczalności zaopatrzenia w bezpieczną krew, jej składniki i produkty krwiopochodne poprzez optymalne wykorzystanie potencjału jednostek organizacyjnych publicznej służby krwi i honorowych dawców krwi. Cele szczegółowe zaś to m.in. propago-

wanie honorowego krwiodawstwa, rozwój systemu pobierania krwi i jej składników w oparciu o mobilne punkty poboru oraz optymalizacja wykorzystania krwi i jej składników w lecznictwie.

Zgodnie z założeniami ww. programu corocznie przygotowywane i przeprowadzane są zsynchronizowane akcje promujące honorowe krwiodawstwo. W celu zwiększenia ilości pobieranej krwi konieczne jest pozyskanie większej liczby nowych dawców oraz zwiększenie ilości donacji oddawanych przez dawców wielokrotnych. Zwiększenie ilości pobieranej krwi i osocza do poziomu średnich wartości europejskich nie byłoby możliwe bez zmiany metod propagowania honorowego krwiodawstwa. Resort zdrowia w związku z tym konsekwentnie dąży do zwiększenia świadomości społecznej i walki z negatywnymi przekonaniami na temat krwiodawstwa.

W październiku 2010 r. zainicjowano kampanię pod hasłem „Twoja krew – moje życie”. Szczegółowe cele kampanii to podniesienie poziomu wiedzy społeczeństwa w zakresie krwiodawstwa, przełamywanie mitów i stereotypów związanych z oddawaniem krwi, pozyskanie dawców pierwszorazowych i zachęcenie do regularnego oddawania krwi, a także edukacja dzieci i młodzieży. Ze względu na to, że w Polsce istnieją jeszcze bariery światopoglądowe i mity na temat krwiodawstwa, zadaniem kampanii jest przełamanie negatywnego nastawienia przekonanie społeczeństwa o konieczności zwiększenia grupy regularnych dawców krwi.

Zgodnie z założeniami kampanii zostało przeprowadzone badanie efektywności kampanii – postawy Polaków wobec oddawania krwi. Głównym celem badania była ocena stosunku społeczeństwa do regularnego oddawania krwi, porównanie postaw i zachowań społecznych przed i po kampanii.

Kampania dotarła przede wszystkim do ludzi młodych, do 30. roku życia. To one częściej ją kojarzyły. Fakt ten może przełożyć się na to, że w przyszłości będą oni chętniej honorowo oddawać krew. Wyniki pomiarów przed i po kampanii pokazały, że temat honorowego krwiodawstwa był najczęściej dyskutowanym tematem zdrowotnym – poruszyło go 40% Polaków w wieku 15–50 lat. Osoby z tej grupy wiekowej w ciągu ostatnich tygodni przed badaniami dość często w swoich rozmowach podejmowały tematy związane ze zdrowiem.

Większość Polaków (84%) deklaruje gotowość do oddania krwi. Aż 78% badanych wyraziło gotowość bezinteresownego oddania krwi, a odsetek ten rósł w miarę osobistego zaangażowania w sytuację i niemal każdy zadeklarował gotowość oddania krwi, gdyby potrzebował jej ktoś bliski. Dostrzega się także przełożenie kampanii na poziom wiedzy Polaków – więcej osób jest świadomych, że krwi nie da się sztucznie wyprodukować.

Wpływ kampanii na mity i stereotypy pokutujące w społeczeństwie polskim jest również znamienny. Odsetek badanych, którzy jako czynnik wpływający na skłonność do oddawania krwi wymienili strach przed jej oddawaniem, spadł o 11%. O 4% zmniejszył

się z kolei odsetek osób uważających, że po oddaniu krwi pogarsza się samopoczucie dawcy, a 3% badanych zanegowało swoje wcześniejsze przekonanie o szkodliwości oddawania krwi dla organizmu. Kampania uświadomiła tej grupie społeczeństwa, która nigdy jeszcze nie oddała krwi, że jest to przede wszystkim bezpieczne i nieszkodliwe działanie. Obalono także wiele innych mitów, jakie istnieją w społeczeństwie na temat honorowego krwiodawstwa, m.in. że oddawanie krwi uzależnia i że podczas jej pobierania można zarazić się wirusem HIV lub innymi chorobami zakaźnymi.

Obecnie coraz więcej Polaków ma świadomość, że oddawanie krwi nie niesie ze sobą żadnego ryzyka zakażenia, ponieważ:

— krew pobierana jest do jednorazowych, sterylnych pojemników plastikowych, za pomocą jednorazowego jałowego sprzętu, do którego zaliczamy igły, strzykawki, nakłuwacze itp.,

— personel pobierający krew pracuje w jednorazowych rękawiczkach ochronnych, a miejsca wkłucia są każdorazowo dezynfekowane specjalistycznymi preparatami,

— zużyte materiały i sprzęt w całości trafiają do specjalnych jednorazowych pojemników na odpady medyczne, które następnie w całości są utylizowane.

Oprócz kampanii „Twoja krew – moje życie” odbyło się już wiele akcji propagujących honorowe krwiodawstwo. Większość z nich zorganizowało i koordynowało Narodowe Centrum Krwi. Pobór krwi w wielu miastach Polski podczas trasy koncertowej „Lata z Radiem” czy festiwalu „Przystanek Woodstock” to tylko nieliczne, które odbyły się w tym roku.

Wyrażam głębokie przekonanie, że wszystkie działania na rzecz krwiodawstwa w Polsce zarówno te realizowane obecnie, jak i zaplanowane, wymiennie przyczyniają się do zwiększenia w społeczeństwie motywacji do honorowego oddawania krwi i zaowocują permanentnym wzrostem liczby stałych dawców, a co za tym idzie – zwiększaniem ilości pobieranej krwi i jej składników.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 5 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z poważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

w sprawie tymczasowych umów o pracę (24342)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona dotyczącą terminowego zatrudniania pracowników,

przekazaną przy piśmie z dnia 21 września 2011 r., znak: SPS-023-24342/11, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

W świetle art. 25 § 1 Kodeksu pracy umowę o pracę zawiera się na czas nieokreślony, na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy. Każda z powyższych umów może być poprzedzona umową o pracę na okres próbny, nieprzekraczający 3 miesięcy (§ 2).

Z prawnego punktu widzenia zatrudnienie na podstawie umowy o pracę na czas określony gwarantuje pracownikowi równe traktowanie w zakresie warunków pracy i innych warunków zatrudnienia w porównaniu do pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, na takim samym lub podobnym stanowisku pracy (art. 18^{3a} Kodeksu pracy). Zróżnicowanie sytuacji prawnej pracowników zatrudnionych na podstawie powyższych rodzajów umów istnieje natomiast w zakresie terminu rozwiązywania umowy o pracę na czas określony. Co do zasady bowiem umowa o pracę na czas określony nie może zostać rozwiązana za wypowiedzeniem przed upływem okresu, na jaki została zawarta, chyba że zgodnie z art. 33 Kodeksu pracy przy zawieraniu takiej umowy na okres dłuższy niż 6 miesięcy strony dopuściły możliwość wcześniejszego jej rozwiązania za dwutygodniowym wypowiedzeniem.

W świetle przepisów Kodeksu pracy ustalenie okresu trwania umowy o pracę na czas określony nie podlega ograniczeniom, jednakże czas trwania tego rodzaju umowy powinien pozostawać w bezpośrednim związku z celem umowy. Nawiązywanie umów o pracę na czas określony nie może pozostawać w sprzeczności z charakterem zobowiązań pracowniczych oraz musi być zgodne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa i zasadami współzycia społecznego (art. 8 Kodeksu pracy). Potwierdził to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 września 2005 r. (II PK 294/04, OSNP 13-14/207/2006), stwierdzając, że zawarcie długoterminowej umowy o pracę na czas określony (9 lat) z dopuszczalnością jej wcześniejszego rozwiązania za dwutygodniowym wypowiedzeniem może być kwalifikowane jako obejście przepisów prawa pracy, ich społeczno-gospodarczego przeznaczenia lub zasad współzycia społecznego (art. 58 § 1 i 2 K.c. w związku z art. 300 K.p.).

Odnosząc się do wątpliwości pana posła dotyczących wykorzystywania umów cywilnoprawnych w przypadkach, w których powinna być zawarta umowa o pracę pragnę wyjaśnić, że zgodnie z art. 22 § 1 i § 1¹ Kodeksu pracy przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Zatrudnienie w warunkach wyżej określonych jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy. Nie jest także dopuszczalne zastąpienie umowy o pracę umową cywilno-

prawną przy zachowaniu warunków wykonywania pracy charakterystycznych dla stosunku pracy.

Praca wykonywana w warunkach określonych w art. 22 § 1 Kodeksu pracy jest więc pracą świadczoną w ramach stosunku pracy niezależnie od tego, jaką nazwę nadano umowie zawartej przez strony. Regulacja ta ma zapobiegać obchodzeniu przepisów ochronnych prawa pracy przez zatrudnianie osób fizycznych na podstawie umów prawa cywilnego, zwłaszcza umów zlecenia. Jednocześnie zwracam uwagę, że o rodzaju zawartego stosunku prawnego oraz treści umowy decydują same strony, co potwierdził na przestrzeni lat Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie. I tak w wyroku z dnia 16 stycznia 1979 r. (I CR 440/78, OSPiKA 1979/9/168) sąd stwierdził, że pewne podobieństwo do stosunków pracy czy nawet występowanie w stosunku agencyjnym pewnych drugorzędnych zresztą cech występujących także w stosunku pracy, nie powoduje przekształcenia tego stosunku – bez woli stron tego stosunku – w stosunek pracy i nie czyni z agenta pracownika. Z kolei w wyroku z dnia 23 września 1998 r. (II UKN 229/98, OSNP 1999/19/627) sąd orzekł, że przepis art. 22 § 1¹ K.p. nie stwarza prawnego domniemania zawarcia umowy o pracę. O rodzaju zawartej umowy – zdaniem sądu – rozstrzyga zgodna wola stron. Organ rentowy może kwestionować rodzaj łączącej strony umowy albo jako zawartej dla pozorów (art. 83 K.c. w związku z art. 300 K.p.), albo jako mającej na celu obejście ustawy (art. 58 § 1 K.c. w związku z art. 300 K.p.). Ponadto w wyroku z dnia 24 lipca 2001 (I PKN 560/00, OSP 2002/5/70) Sąd Najwyższy orzekł, że zgłoszenie w urzędzie gminy do ewidencji działalności gospodarczej prowadzenia własnej działalności gospodarczej polegającej na świadczeniu usług pośrednictwa sprzedaży (i uzyskanie wpisu do tej ewidencji), a następnie zawarcie umowy o świadczenie usług pośrednictwa sprzedaży, nie wyklucza ustalenia i oceny, że strony umowy łączył w istocie stosunek zatrudnienia wynikający z umowy o pracę na stanowisku sprzedawcy.

Kwalifikacja prawna umowy zawartej przez strony polega zatem na porównaniu cech właściwych umowie o pracę z cechami umowy zawartej przez strony zgodnie z ich wolą.

Zwracam uwagę, że zastąpienie umowy o pracę umową cywilnoprawną (np. zlecenia lub o dzieło) przy zachowaniu warunków wykonywania pracy określonych w art. 22 § 1 Kodeksu pracy nie jest wprawdzie dopuszczalne, ale decyzja w sprawie wyboru podstawy wykonywania pracy ostatecznie zależy od woli stron. Potwierdził to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 marca 2008 r. (I UK 282/07, LEX nr 411051), stwierdzając, że o rodzaju zawartej umowy decyduje nie tylko i nie tyle jej nazwa, ile cel i zgodny zamiar stron. O wyborze podstawy zatrudnienia decyduje bowiem przede wszystkim zgodna, autonomiczna wola stron. Kwalifikacja umowy o świadczenie usług jako umowy o pracę lub umowy cywilnoprawnej budzi w praktyce istotne trudności i należy

jej dokonywać metodą typologiczną, tj. poprzez rozpoznanie i wskazanie jej cech przeważających (dominujących).

Uprzejmie wyjaśniam, że w przypadku gdyby doszło bez zgodnej woli stron do zawarcia umowy cywilnoprawnej w warunkach, w których powinna być zawarta umowa o pracę, może mieć zastosowanie przepis art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego, zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przed sądem istnienia stosunku prawnego, gdy ma w tym interes prawny. Skorzystanie przez pracownika z cywilistycznej konstrukcji powództwa o ustalenie istnienia stosunku prawnego jest możliwe, bowiem przepis art. 300 Kodeksu pracy stanowi, że w sprawach nieunormowanych przepisami prawa pracy do stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy. Zatem wydaje się, że pracownik wykonujący pracę na podstawie umowy cywilnoprawnej, np. umowy zlecenia, może mieć interes prawny w uzyskaniu orzeczenia sądowego stwierdzającego, iż stosunek prawny łączący konkretne strony spełnia przesłanki określone w przepisie art. 22 § 1 Kodeksu pracy i faktycznie oznacza istnienie stosunku pracy. Powództwo w sprawie o ustalenie istnienia stosunku pracy może wytoczyć na rzecz pracownika także inspektor pracy.

Ponadto zwracam uwagę, że zgodnie z przepisem art. 281 § 1 Kodeksu pracy, kto będąc pracodawcą lub działając w jego imieniu, zawiera umowę cywilnoprawną w warunkach, w których zgodnie z art. 22 § 1 Kodeksu pracy powinna być zawarta umowa o pracę – podlega karze grzywny od 1000 zł do 30 000 zł.

Odpowiadając na pytanie pana pisma dotyczące podjęcia prac mających na celu wprowadzenie do Kodeksu pracy zmian w przepisach dotyczących umów o pracę na czas określony, uprzejmie informuję, że aktualnie takie prace nie są prowadzone. Analizowana jest natomiast praktyka stosowania przepisów art. 25¹ Kodeksu pracy, a także przepisów ustawy z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 125, poz. 1035 i z 2010 r. Nr 219, poz. 1445). Umożliwi to podejmowanie działań zmierzających do udoskonalenia rozwiązań prawnych dotyczących terminowego zatrudniania pracowników, uwzględniających obowiązujące w tym zakresie wymagania prawa unijnego.

Odnosząc się do wątpliwości pana pisma dotyczących czynienia przez pracodawców oszczędności w zakresie wydatków i oferowania w związku z tym wykonywania pracy na podstawie umów cywilnoprawnych, uprzejmie wyjaśniam, że zgodnie z przepisem art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585) obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym podlegają osoby fizyczne, wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym sto-

suje się przepisy dotyczące zlecenia – czyli zleceniobiorcy oraz osoby z nimi współpracujące.

Zleceniobiorcy mogą nie podlegać obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu jedynie jeżeli są uczniami gimnazjów, szkół ponadgimnazjalnych, szkół ponadpodstawowych lub studentami do ukończenia 26 roku życia albo jeżeli posiadają inny tytuł do ubezpieczeń społecznych, z podstawą wymiaru składek nie niższą niż określona w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych.

W odniesieniu do zleceniobiorców istnieje obowiązek ubezpieczeń i opłacania składek za cały czas wykonywania umowy, tj. od dnia rozpoczęcia jej wykonywania do dnia zakończenia, zatem ochroną ubezpieczeniową objęte są nawet umowy jednodniowe.

Podstawę wymiaru składek za zleceniobiorców stanowi (podobnie jak w przypadku pracowników) uzyskiwany przez nich przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Jak wynika z powyższego, zakres ubezpieczenia społecznego zleceniobiorców jest zatem taki sam jak u pracowników. Różnica polega wyłącznie na tym, że zleceniobiorcy sami decydują o fakcie przystąpienia do ubezpieczenia chorobowego umożliwiającego, po spełnieniu warunków ustawowych, nabycie prawa do zasiłków chorobowych, macierzyńskich oraz świadczeń rehabilitacyjnych.

Objęcie obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi dla zleceniobiorców skutkuje także obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym, a jeżeli ich miesięczny przychód ze zlecenia jest co najmniej równy minimalnemu wynagrodzeniu za pracę – wówczas zleceniodawca jest obowiązany do opłacenia za nich także składek na Fundusz Pracy, co w razie utraty pracy i zarejestrowania w charakterze osoby bezrobotnej ma istotne znaczenie przy ubieganiu się o przyznanie zasiłku dla bezrobotnych.

Zgodnie z aktualną informacją prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych według stanu na koniec 2010 r. rozliczono składki emerytalno-rentowe za 488,9 tys. ubezpieczonych zleceniobiorców, co stanowiło ok. 5% w stosunku do liczby ubezpieczonych pracowników. W 2009 r. te relacje utrzymywały się na podobnym poziomie, ponieważ wówczas w analogicznym okresie rozliczono składki za 437,9 tys. zleceniobiorców, co stanowiło ok. 4,5% w stosunku do liczby ubezpieczonych pracowników.

Niezależnie od powyższego pragnę wyjaśnić, że istnieje także możliwość zatrudniania pracowników tymczasowych przez pracodawcę będącego agencją pracy tymczasowej do wykonywania pracy na rzecz pracodawcy użytkownika na zasadach określonych w ustawie z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (Dz. U. Nr 166, poz. 1608, z późn. zm.). Takie zatrudnienie jest jednakże dopuszczalne wyłącznie w celu wykonywania pracy tymczasowej. Definicję pracy tymczasowej zawiera art. 3 tej ustawy – jest nią wykonywanie zadań na rzecz danego pracodawcy użytkownika celem realizacji zadań o charakterze sezonowym, okresowym,

doraźnym lub których terminowe wykonanie przez pracowników zatrudnionych przez pracodawcę użytkownika nie byłoby możliwe, albo których wykonanie należy do obowiązków nieobecnego pracownika zatrudnionego przez pracodawcę użytkownika. Powierzenie pracownikowi w ramach pracy tymczasowej wykonywania zadań innych niż wymienione wyżej nie jest dopuszczalne.

Nawiązując do pytania pana posła odnośnie możliwości oszacowania liczby osób wykonujących pracę na podstawie umów terminowych pragnę wyjaśnić, że z danych statystycznych GUS BAEL wynika, iż łączna liczba pracowników zatrudnionych na podstawie umów o pracę na czas określony i czas nieokreślony wyniosła w Polsce w 2010 r. 12 289 tys., z czego ponad 27% (3351 tys.) stanowili pracownicy zatrudnieni na podstawie umów o pracę na czas określony. Umowy o pracę na czas określony były podpisywane głównie z osobami wkraczającymi na rynek pracy, tj. będącymi w wieku 25–34 lata (ponad 37% wszystkich pracujących na czas określony). Nawiązywanie stosunków pracy na podstawie umów na czas określony miało zapewnić zatrudnienie osobom będącym w okresie przejściowym pomiędzy zakończeniem edukacji a wejściem na rynek pracy, a także umożliwić zweryfikowanie posiadanych i nabycie nowych umiejętności zawodowych wymaganych na określonych stanowiskach pracy.

Niezależnie od powyższego uprzejmie wyjaśniam, że informację na temat działań zmierzających do poprawy sytuacji zatrudnienia młodych osób wkraczających na rynek pracy minister pracy i polityki społecznej przekazał panu posłowi w piśmie z dnia 26 września 2011 r. (znak: DRP-I-0700-27-PK/11).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona
w sprawie ciężaru plecaków uczniów (24343)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona (SPS-023-24343/11) w sprawie ciężaru plecaków uczniów, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Od 1 września 2009 r. obowiązuje rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 25 sierpnia 2009 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szko-

łach i placówkach (Dz. U. Nr 139, poz. 1130). Zgodnie z § 4a rozporządzenia szkoła ma obowiązek umożliwić uczniom pozostawianie w pomieszczeniach szkoły lub placówki części podręczników i przyborów szkolnych. Rozporządzenie nie określa, w jakiej formie szkoła udostępni uczniom pomieszczenia do przechowywania ich rzeczy. Do dyrektora szkoły należy decyzja o miejscu i wyposażeniu szkoły służącym przechowywaniu przedmiotów uczniowskich.

Ponadto, zgodnie z § 4 rozporządzenia, tygodniowy plan zajęć dydaktyczno-wychowawczych powinien być ustalony przez szkołę w sposób gwarantujący równomierny rozkład zajęć w poszczególnych dniach tygodnia, co służy przede wszystkim higienie pracy umysłowej, ale sprzyja także nieprzeciążaniu tornistrów. Przestrzeganie przez dyrektorów, odpowiedzialnych za opracowanie tygodniowych planów zajęć, ww. zasad jest egzekwowane przez kontrolujących szkoły pracowników sanepidu.

Zgodnie z zaleceniami głównego inspektora sanitarnego, opierającymi się na wynikach badań WHO, waga tornistra nie powinna przekraczać od 10 do 15% masy ciała ucznia. Dodatkowo ciężar powinien być rozłożony równomiernie, a tornister uczeń powinien nosić na obu ramionach. Aby dziecko – szczególnie młodsze – nie zabierało większej liczby rzeczy do szkoły, niż to konieczne niezbędne jest kontrolowanie przez rodziców zawartości tornistra.

Informuję również, że w związku z rozpoczęciem roku szkolnego 2011/2012 kuratorzy oświaty zostali zobowiązani przez Ministerstwo Edukacji Narodowej do umieszczenia na stronach internetowych kuratoriów oświaty zaleceń głównego inspektora sanitarnego dotyczących właściwego wyboru tornistra/plecaka szkolnego, a także wskazań, jak prawidłowo zapakować i kontrolować jego właściwe użytkowanie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 30 września 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie bezpieczeństwa
podczas meczów Euro 2012 (24344)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24344/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Johna Abrahama Godsona w sprawie bez-

pieczeństwa podczas meczów Euro 2012 uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W związku z powierzeniem Polsce organizacji Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™ prezes Rady Ministrów powołał w dniu 23 września 2008 r. Radę Bezpieczeństwa Imprez Sportowych. Rada BIS oraz wspomagająca ją Stała Grupa Ekspertcka działają jako organ pomocniczy prezesa Rady Ministrów i skupiają przedstawicieli Ministerstw: Spraw Wewnętrznych i Administracji, Sprawiedliwości, Infrastruktury, Edukacji Narodowej, Sportu i Turystyki; szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, komendanta głównego Policji i komendanta głównego Państwowej Straży Pożarnej oraz reprezentantów Polskiego Związku Piłki Nożnej, Polskiego Komitetu Olimpijskiego i Ekstraklasy SA.

W ramach funkcjonowania Rady Bezpieczeństwa Imprez Sportowych realizowane są takie przedsięwzięcia, jak: opracowywanie programów ukierunkowanych na poprawę bezpieczeństwa imprez sportowych, inicjowanie i opiniowanie projektów aktów prawnych dotyczących bezpieczeństwa imprez sportowych, analizowanie i ocena działań podejmowanych przez służby i instytucje w zakresie bezpieczeństwa imprez sportowych, koordynowanie przedsięwzięć mających na celu zapobieganie aktom przemocy, analiza naruszeń warunków bezpieczeństwa w związku z masowymi imprezami sportowymi, a także współpraca ze Stałym Komitetem Rady Europy do Spraw Bezpieczeństwa Imprez Sportowych. Działania komitetu koncentrują się na pracach związanych ze stworzeniem regulacji prawnych, które zobowiążą organizatorów imprez do przedsięwzięcia maksymalnych środków bezpieczeństwa, a uczestnikom imprez pozwolą na bezpieczny w nich udział.

Do najważniejszych zadań związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa na polskich stadionach w kontekście zbliżających się Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™ należy powołanie przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji w 2008 r. Zespołu do spraw koordynacji działań służb podległych ministrowi spraw wewnętrznych i administracji w związku z organizacją Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012.

Zespół realizuje swoje zadania zgodnie z przyjętym w maju 2009 r. harmonogramem. Wśród zadań wskazanych do realizacji na 2011 r. warto wymienić:

— gromadzenie informacji o możliwych zagrożeniach dla bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 – zadanie rozpoczęte od 1 stycznia 2011 r., jest zadaniem stałym;

— przygotowanie projektów bilateralnych deklaracji o współpracy z innymi państwami dotyczących współdziałania w związku z Euro 2012;

— zorganizowanie konferencji uzgodnieniowej z krajami potencjalnymi uczestnikami Euro 2012, krajami sąsiadującymi i tranzytowymi mającej na celu uzgodnienie zasad współpracy w zakresie Euro 2012;

— zakończenie prac nad koncepcją koordynacji działań służb podległych i nadzorowanych przez MSWiA w czasie trwania Euro 2012;

— rozpoczęcie procedury sprawdzania przyjętych rozwiązań związanych z bezpieczeństwem Euro 2012 w ramach zabezpieczenia meczów testowych (na stadionach Euro 2012).

Ponadto zgodnie z harmonogramem prac zespołu od początku jego powołania realizowane są zadania stale zawierające długofalowe działania związane z przygotowaniem służb i resortu do Euro 2012. Są one związane z realizacją projektów inwestycyjnych, szkoleniowych, pozyskiwaniem doświadczeń z innych krajów i wdrażaniem ich do polskiej praktyki, opracowywaniem koncepcji działań poszczególnych służb i współpracy pomiędzy nimi, przygotowaniem koncepcji działań w przypadku wystąpienia zdarzeń nadzwyczajnych, a także współpracą z partnerem ukraińskim.

Prezes Rady Ministrów zarządzeniem nr 33 z dnia 12 maja 2010 r. powołał Komitet do Spraw Bezpieczeństwa Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012. Komitet monitoruje proces przygotowań w zakresie bezpieczeństwa Euro 2012 podejmowanych przez różne organy administracji rządowej, miasta gospodarzy oraz inne instytucje, w szczególności PL.2012 sp. z o.o. oraz Polski Związek Piłki Nożnej i EURO 2012 Polska sp. z o.o. Komitet jest organem pomocniczym prezesa Rady Ministrów.

Istotnym dokumentem wypracowanym przez komitet jest „Zintegrowana koncepcja bezpieczeństwa UEFA EURO 2012™” (ZKB) stanowiąca realizację zobowiązania wynikającego z umowy dotyczącej przeprowadzenia turnieju finałowego UEFA EURO 2012™ podpisanej w 2007 r. między UEFA a PZPN i Federacją Futbolu Ukrainy. Zgodnie z zapisami tej umowy rząd RP przyjął na siebie zobowiązanie do przedstawienia UEFA koncepcji zapewnienia bezpieczeństwa i porządku.

Założenia zintegrowanej koncepcji bezpieczeństwa realizowane są poprzez program bezpieczeństwa podzielony na piętnaście obszarów tematycznych. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz służby podległe i nadzorowane zaangażowane są w realizację wszystkich obszarów programu „Bezpieczeństwo Euro 2012”, natomiast w trzech obszarach: prawodawstwo, współpraca międzynarodowa i gotowość, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji jest instytucją wiodącą.

W ramach współpracy międzynarodowej w dniu 25 stycznia 2010 r. powołany został Międzynarodowy Zespół Doradczo-Oceniający do Spraw Bezpieczeństwa Euro 2012. Podstawowym zadaniem zespołu jest przeprowadzanie cyklicznej analizy w zakresie procesu postępów Polski w kontekście zapewnienia bezpieczeństwa Euro 2012.

Sprawne zapewnienie bezpieczeństwa w ramach turnieju Euro 2012 będzie możliwe również dzięki wprowadzeniu licznych zmian legislacyjnych, w tym wejściu w życie ustawy z dnia 31 sierpnia 2011 r.

o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz niektórych innych ustaw (podpisana przez prezydenta RP w dniu 20 września 2011 r.). Ustawa wprowadza także stosowne zmiany m.in. w: Kodeksie wykroczeń, Kodeksie karnym, Kodeksie postępowania karnego, Kodeksie karnym wykonawczym, Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia, ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.), ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525, z późn. zm.), ustawie z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 67, z późn. zm.), ustawie z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 142, poz. 960).

Ustawa z dnia 31 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz niektórych innych ustaw ma na celu stworzenie niezbędnego otoczenia prawnego dla sprawnego zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego podczas turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™ poprzez wprowadzenie m.in. elektronicznego monitoringu pseudokibiców oraz trybu rozprawy „odmiejscowionej” umożliwiającej sądenie osoby bezpośrednio na stadionie. Ustawa daje wojewodzie uprawnienia do przerywania imprezy masowej, a także wprowadza odpowiedzialność karną za wdzieranie się podczas imprezy na teren całego obiektu, a nie tylko np. na murawę boiska. Karane będzie również prowokowanie kibiców do działań zagrażających bezpieczeństwu, zasłanianie twarzy podczas imprezy masowej oraz posiadanie niebezpiecznych narzędzi, m.in. noży i maczet, w miejscu publicznym, np. w drodze na mecz, gdy zachodzi podejrzenie, że mogą być wykorzystane przeciw zdrowiu i życiu innych osób. Nowe prawo daje także narzędzia, które ograniczą obecność niepożądanych osób na rozgrywkach – umożliwi stosowanie zakazu klubowego na meczach wyjazdowych oraz odmowę sprzedaży biletu osobie mogącej stwarzać zagrożenie porządku.

Zapewnienie bezpieczeństwa imprez sportowych to także szereg różnorodnych inicjatyw i działań, w tym o charakterze szeroko rozumianych działań profilaktycznych adresowanych do środowiska kibiców. Policja inicjuje i prowadzi szereg projektów adresowanych do kibiców, a także współuczestniczy w wielu programach i akcjach edukacyjnych, których celem jest promowanie właściwych postaw na widowniach sportowych. Wśród nich na szczególną uwagę zasługują:

— program „Jestem kibicem przez duże K” adresowany do dzieci i młodzieży jako uczestników imprez sportowych;

— program „Kibic z klasą” realizowany przez Komendę Miejską Policji w Sosnowcu wspólnie z Urzędem Miejskim w Sosnowcu, MOSiR-em, okręgowym związkiem piłki nożnej oraz sosnowieckimi klubami;

program jest adresowany do uczniów sosnowieckich szkół gimnazjalnych, a jego głównym celem jest ograniczenie postaw chuligańskich występujących na trybunach aren sportowych;

— program „Kibic” realizowany przez stołecznych policjantów wspólnie z Klubem Sportowo-Piłkarskim Polonia Warszawa, kierowany do uczniów szkół podstawowych, gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych, wśród których ma propagować i kształtować pożądane na imprezach sportowych zachowania pozbawione agresji, szowinizmu oraz antagonizmów klubowych;

— program „Potrafię kibicować – Euro 2012” kierowany do młodzieży gimnazjalnej, realizowany przy współudziale piłkarzy Ruchu Chorzów i Górnika Zabrze (porozumienie o wdrażaniu programu podpisali również przedstawiciele władz pięciu gmin powiatu mikołowskiego); program zakłada m.in. spotkania uczniów z piłkarzami Ruchu Chorzów i Górnika Zabrze oraz policjantami.

Należy także podkreślić, że zredukowanie poziomu zagrożeń i poprawa społecznego poczucia bezpieczeństwa podczas organizowanych imprez masowych (w tym meczów piłki nożnej) stanowi jeden z celów programu „Razem bezpieczniej”.

W obliczu zagrożeń związanych ze zdiagnozowanymi problemami na stadionach w 2009 r. polska Policja – wzorem formacji innych państw zachodnioeuropejskich – powołała instytucję spottersa. Od tego czasu Policja organizuje cykliczne szkolenia dla policjantów, którzy realizują przedsięwzięcia związane z tą problematyką bądź są przewidziani do współpracy ze środowiskiem kibiców. Policjanci spottersi realizują zadania o charakterze prewencyjnym i edukacyjnym, starając się jednocześnie zasymilować ze środowiskiem kibiców.

Wychodząc naprzeciw sprecyzowanym zagrożeniom, a także konieczności właściwego przygotowania się do wyzwań, jakie niesie ze sobą zabezpieczenie Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej 2012, wypracowano w Policji filozofię 3 x T – troska, tolerancja, tłumienie. Zgodnie z nią akcentowana ma być służebna i opiekuńcza rola Policji wobec kibiców, tolerancyjny i nastawiony na dialog stosunek wobec kibiców piłkarskich ekspresywnie wyrażających pozytywne emocje związane z meczami, a dopiero w ostateczności – w sytuacji zbiorowego zakłócenia porządku publicznego – szybkie reagowanie wobec agresywnych osób, połączone z ich zatrzymywaniem i po przywróceniu porządku natychmiastowe wycofywanie sił Policji. W ramach prac wdrożeniowych filozofii 3 x T wprowadzono program doskonalenia zawodowego policjantów do realizacji prac związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa podczas imprez masowych, a także przeprowadzono dwie edycje doskonalenia kadry dydaktycznej jednostek szkoleniowych Policji, w wyniku których 40 nauczycieli policyjnych otrzymało przygotowanie niezbędne do poprowadzenia zajęć w macierzystych jednostkach Policji.

Przedstawiając powyższe, wyrażam przekonanie, iż całokształt podjętych działań pozwoli na zapewnienie wysokiego poziomu bezpieczeństwa podczas Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™, zarówno podczas meczów piłki nożnej, jak i poza arenami rozgrywek sportowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 6 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie leczenia chorych
na stwardnienie rozsiane (24345)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację złożoną przez pana posła Abrahama Godsona, przesłaną przy piśmie z dnia 21 września 2011 r. (znak: SPS-023-24345/11) w sprawie kosztów finansowania ze środków publicznych leczenia immunomodulującego stwardnienia rozsianego, proszę o przyjęcie następujących informacji.

Resort zdrowia dąży do zapewnienia finansowania optymalnych rozwiązań terapeutycznych, a w szczególności jeśli powyższe dotyczy schorzeń przewlekłych. Stąd podejmowane działania resortu zdrowia w celu modyfikacji obecnie obowiązującego rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 11 stycznia 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych. Obecnie w Ministerstwie Zdrowia trwają prace nad zmianą zapisów programu zdrowotnego „Leczenie stwardnienia rozsianego”, które powstają we współpracy i na wniosek konsultanta krajowego w dziedzinie neurologii prof. Ryglewicz.

W dniu 26 września 2010 r. rada konsultacyjna w stanowisku nr 86/2011 uznała za zasadne zakwalifikowanie nowego zakresu świadczenia jako świadczenia gwarantowanego. W oparciu o powyższe stanowisko rady konsultacyjnej prezes Agencji Oceny Technologii Medycznych wydał rekomendację nr 71/2011 w sprawie zakwalifikowania znowelizowanego świadczenia opieki zdrowotnej do wykazu świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych. Zakres zmian w nowelizowanym programie zdrowotnym to wydłużenie czasu leczenia w programie do maksymalnie 60 miesięcy, obniżenie wieku kwalifikującego do leczenia w programie zdrowotnym z 16. do 12. roku życia, zniesienie punktowego systemu kryteriów kwalifikacji w zakresie punktacji przyzna-

wanej za wiek świadczeniobiorcy jako kryterium mającego wpływ na kwalifikację do programu zdrowotnego.

Zgodnie z przywołaną rekomendacją wydatki Narodowego Funduszu Zdrowia z tytułu finansowania leczenia stwardnienia rozsianego wyniosły w 2009 r. 110 mln PLN, co w środkach przeznaczonych na finansowanie programów zdrowotnych ogółem stanowiło 10,07%. Średni koszt leczenia pacjenta w programie leczenia stwardnienia rozsianego wyniósł 29 705,22 PLN.

Określenie wielkości populacji docelowej użytej w obliczeniach oparte jest na danych z raportów podmiotów odpowiedzialnych, które szacują ją na podstawie wolumenu sprzedaży oraz powołują się na dane uzyskane z Narodowego Funduszu Zdrowia. Wielkości te mieszczą się w przedziale od 2 do 5 tys. pacjentów leczonych w ramach programu.

Informacje z raportu preparatu Avonex: w przypadku podjęcia decyzji o wydłużeniu czasu trwania finansowanej ze środków publicznych terapii interferonem beta z 24 do 48 miesięcy (z możliwością przedłużenia do 60 miesięcy) prognozowane wydatki wynoszące będą 127,2 mln PLN w roku 2011 oraz 233,9 mln PLN w roku 2015. Wydatki Narodowego Funduszu Zdrowia w przypadku wydłużenia czasu finansowanej terapii będą wyższe o 0,8 mln PLN w roku 2011 oraz o 67,5 mln PLN w roku 2015.

Informacje z raportu preparatu Rebif: w wariantcie podstawowym analizy, w nowym scenariuszu zakładającym przedłużenie stosowania interferonu beta-1a z 36 miesięcy do 60 miesięcy (najdłuższy okres leczenia interferonem w nowym TPZ), koszty te osiągną poziom 143,8–174,0 mln PLN. Przewidywane roczne, inkrementalne wydatki płatnika publicznego w latach 2012–2014 wyniosą kolejno 28,9 mln PLN, 54,5 mln PLN i 54,4 mln PLN. Wydatki związane ze stosowaniem samych preparatów Rebif, w nowym scenariuszu zakładającym możliwość wydłużenia terapii o 2 lata, koszty wzrosną do 25,5–30,9 mln PLN.

Inkrementalne wydatki płatnika publicznego w latach 2012–2014 związane z preparatami Rebif wyniosą kolejno 5,4 mln PLN, 10 mln PLN i 9,9 mln PLN.

Informacje z raportu preparatu Betaferon: przewidywane obciążenia budżetowe związane z prowadzeniem obecnego programu oszacowano na ok. 127,1 mln PLN rocznie. W podstawowym scenariuszu wprowadzenie zmian w programie leczenia SM będzie wiązało się ze zwiększeniem liczby pacjentów w nowym, pięcioletnim okresie leczenia do ok. 3,7 tys. w 2012 r., 4,2 tys. w 2013 r. oraz 4,2 tys. w 2014 r. W porównaniu ze scenariuszem istniejącym wydatki NFZ związane z prowadzeniem programu wzrosną o 19,8 mln PLN w roku 2012 oraz o 42,8 mln PLN w dwóch kolejnych latach.

Wyniki scenariusza minimalnego wskazują, że liczba pacjentów w pięcioletnim programie leczenia SM będzie wynosiła ok. 3,6 tys. w 2012 r., 4,1 tys. w 2013 r. oraz 4,1 tys. w 2014 r. W scenariuszu maksymalnym natomiast przewidywaną liczbę pacjentów

w pięcioletnim programie leczenia SM oszacowano na ok. 3,7 tys. w 2012 r., 4,4 tys. w 2013 r. oraz 4,4 tys. w 2014 r. W porównaniu ze scenariuszem istniejącym wydatki NFZ związane z prowadzeniem programu wzrosną o 17,7 mln PLN w roku 2012, 38 mln PLN oraz o 22,4 mln PLN w roku 2012 oraz o 48,8 mln PLN w dwóch kolejnych latach odpowiednio dla scenariusza minimalnego i maksymalnego.

Kolejne modyfikacje terapeutycznego programu zdrowotnego, wydłużające czas leczenia w programie, uwarunkowane będą możliwościami finansowymi płatnika publicznego. Niemniej jednak nie ma zapisów, które uniemożliwiają przeprowadzenie ponownej kwalifikacji pacjenta do leczenia w programie, jeśli ze względu na stan zdrowia takiej kwalifikacji będzie wymagał.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 19 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Johna Abrahama Godsona**

**w sprawie wizerunku Polaków
w zagranicznych podręcznikach szkolnych
(24346)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Johna Abrahama Godsona (pismo nr SPS-023-24346/11 z dnia 21 września br.) w sprawie wizerunku Polaków w zagranicznych podręcznikach szkolnych uprzejmie informuję.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych w pełni podziela troskę pana posła o jakość informacji o Polsce i Polakach w zagranicznych podręcznikach. Proszę zwrócić uwagę na to, że właśnie na zlecenie resortu powstała ekspertyza autorstwa prof. Adama Suchońskiego, która następnie stała się źródłem inspiracji dla autorki przytaczanego w interpelacji artykułu w „Gazecie Wyborczej”. Fakt zlecenia ekspertyzy przez MSZ dowodzi bardzo dużego zainteresowania tą kwestią, a tym samym potwierdza jego szczególną dbałość o prawdę historyczną oraz budowanie pozytywnego wizerunku Polski za granicą we wszystkich możliwych obszarach, także tych nieutożsamianych w oczywisty sposób z polityką zagraniczną.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych jest świadome korelacji między wiedzą wyniesioną z edukacji szkolnej a postrzeganiem dzisiejszej Polski, dlatego zintensyfikowało działania prewencyjne oraz reak-

tywne względem treści zniekształcających obraz naszego kraju. Pierwszym i niezmiernie istotnym krokiem w przygotowaniu tego rodzaju ofensywy jest rzetelna i kompleksowa identyfikacja problemu oraz opracowanie wytycznych, które posłużą instytucjom zainteresowanym właściwym odbiorem Polski za granicą, w tym polskim przedstawicielstwach dyplomatycznym, w systematycznej pracy nad zmianą treści podręczników. Resort podjął się tego zadania. Z inicjatywy MSZ odbywają się regularne spotkania w gronie przedstawicieli pozostałych resortów posiadających kompetencje w tej dziedzinie: Ministerstwa Edukacji Narodowej, Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, a także środowiska wybitnych polskich historyków. W wyniku dyskusji eksperckich oraz konsultacji z placówkami powstaje plan działania, zawierający wskazówki merytoryczne oraz metodologiczne, który następnie zostanie uzupełniony o rekomendacje II Kongresu Zagranicznych Badaczy Dziejów Polski. Wydarzenie to, wspierane aktywnie przez MSZ, odbędzie się w Krakowie we wrześniu 2012 r. i skupi około 300 zagranicznych naukowców zajmujących się historią Polski.

Pragnę zwrócić uwagę, że wachlarz metod stosowanych przez MSZ, polskie placówki dyplomatyczne oraz inne zainteresowane resorty w celu zneutralizowania lub całkowitej eliminacji stereotypowych treści o Polsce jest szeroki. Docieramy do zagranicznej opinii publicznej m.in. poprzez promocję ważnych produkcji filmowych i publikacji o tematyce historycznej. Jednocześnie inspirujemy powstawanie, tłumaczenie i dystrybucję istotnych pozycji książkowych oraz zapraszamy na wizyty studyjne do Polski zarówno badaczy zainteresowanych polską historią i kulturą, jak i zagraniczne środowiska opiniotwórcze dające wyraz powściągliwemu stosunkowi do niej.

Polskie placówki zagraniczne wykazują dużą wrażliwość w obszarze fałszujących obraz Polski treści zarówno w mediach, jak i podręcznikach zagranicznych. Stale monitorują międzynarodowe inicjatywy wypracowujące rekomendacje dydaktyczne dla nauczycieli historii lub przygotowujące wspólne podręczniki i materiały edukacyjne, troszcząc się jednocześnie o zapewnienie odpowiedniej reprezentacji Polski we wspomnianych gremiach. Ponadto efektywnym i sprawdzonym sposobem oddziaływania dla polskich resortów jest udział w pracach bilateralnych komisji podręcznikowych, w szczególności polsko-litewskiej, polsko-niemieckiej, polsko-ukraińskiej oraz reaktywowanej ostatnio polsko-rosyjskiej.

Zapewniam, że wszelkiego typu inicjatywy mogące przyczynić się do sprostowania treści o Polsce, zarówno te zasugerowane przez prof. Adama Suchońskiego, jak i pojawiające się obecnie w debacie publicznej, takie jak stworzenie rady odpowiedzialnej za prostowanie niefortunnnych treści w zagranicznych podręcznikach, są w chwili obecnej przedmiotem merytorycznej dyskusji w szerszym gronie ekspertów. Pragnę wyrazić pełne przekonanie, że droga głębo-

kiej analizy szans i możliwości oraz systematycznego i długoletniego działania, którą wspólnie z naszymi partnerami podążamy, przyniesie oczekiwane efekty.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Stanisława Rydzonia**

**w sprawie podmiotowego zakresu stosowania
konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy
nr 81 dotyczącej inspekcji pracy w przemyśle
i handlu, przyjętej w Genewie
dnia 11 lipca 1947 r. (24347)**

Nawiązując do interpelacji pana posła Stanisława Rydzonia, przekazanej przy piśmie, znak: SPS-023-24347/11, z dnia 21 września 2011 r., w sprawie podmiotowego zakresu stosowania konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 81 dotyczącej inspekcji pracy w przemyśle i handlu, przyjętej w Genewie 11 lipca 1947 r., uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W odpowiedzi na poprzednią interpelację pana posła (pismo znak: DPR-IY-0700-41/MK/11 z dnia 15 czerwca 2011 r.), w odniesieniu do kwestii dotyczącej „właściwej władzy” zauważyłam, że organem właściwym w rozumieniu art. 26 konwencji nr 81 do rozstrzygnięcia wątpliwości, do których rodzajów działalności bądź zakładów mają zastosowanie postanowienia konwencji, nie jest minister pracy i polityki społecznej. W myśl bowiem art. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. Nr 89, poz. 589, z późn. zm.) organ ten podlega Sejmowi, a nadzór nad nim sprawuje Rada Ochrony Pracy. Wydaje się więc, że rozstrzygnięcia w tej sprawie powinien dokonywać Sejm.

Natomiast zakres podmiotowy polskiego systemu inspekcji pracy w świetle postanowień konwencji MOP nr 81 – w mojej opinii – został przez polskiego ustawodawcę rozstrzygnięty w art. 13 ww. ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy. Zgodnie z tym przepisem, w brzmieniu ustalonym art. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o zmianie ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 142, poz. 829), zakresem działania inspekcji pracy objęto wszystkich pracodawców – a w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz kontroli legalności zatrudnienia także niebędących pracodawcami przedsiębiorców i inne jednostki organizacyjne – na rzecz których jest świadczona praca przez osoby fizyczne, w tym przez osoby wykonujące na własny

rachunek działalności gospodarczą, bez względu na podstawę świadczenia tej pracy, przesądzając tym samym, że postanowienia konwencji MOP nr 81 znajdują zastosowanie do tych wszystkich podmiotów, które podlegają polskiemu systemowi inspekcji pracy.

Odnosząc się natomiast do kwestii ratyfikacji protokołu z 1995 r. do konwencji dotyczącej inspekcji pracy, z 1947 r., który rozszerza zakres stosowania postanowień konwencji nr 81 na działalność w sektorze usług pozahandlowych, należy wyjaśnić, że nie ma obowiązku wiązania się przez państwo członkowskie tym dokumentem. Państwo, które ratyfikowało konwencję MOP nr 81, może podjąć autonomiczną decyzję o jego ratyfikacji, po analizie pod kątem spełnienia przez ustawodawstwo bądź praktykę krajową warunków w nim określonych. Jednocześnie uprzejmie informuję, że dotychczas nie była rozważana ratyfikacja tego protokołu.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 12 października 2011 r.

Odpowiedź

ministra pracy i polityki społecznej na interpelację posła Jarosława Rusieckiego

w sprawie tzw. śmieciowych umów o pracę (24348)

Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Rusieckiego w sprawie tzw. śmieciowych umów o pracę, przekazaną przy piśmie z dnia 21 września br., znak: SPS-023-24348/11, uprzejmie przedstawiam następujący pogląd.

Często ostatnio używane w języku potocznym określenie „śmieciowe umowy o pracę” umownie obejmuje terminowe umowy o pracę zawierane na podstawie przepisów Kodeksu pracy, a także na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych. Pojęcie to w ocenie społecznej ma jednoznacznie negatywne zabarwienie i kształtuje u odbiorców opinię o zdecydowanie gorszej sytuacji prawnej pracowników zatrudnionych na podstawie terminowych umów o pracę w porównaniu z pracownikami wykonującymi pracę na podstawie umów o pracę na czas nieokreślony. Moim zdaniem regulacje prawne wyznaczające powszechnie obowiązujące standardy w zakresie terminowego zatrudniania pracowników nie dają podstaw do prezentowania tak jednoznacznego poglądu. Wydaje się, że negatywna ocena sytuacji pracowników zatrudnianych na podstawie terminowych umów o pracę, prowadząca do kształtowania w opinii publicznej pewnych stereotypów, nie jest dokonywana w oparciu o same regulacje prawne; decydujące zna-

czenie w tej sprawie mają, moim zdaniem, częste przypadki naruszania czy też nadużywania przez pracodawców przepisów o zatrudnianiu na czas określony i konsekwencje takich zachowań dla pracowników nimi dotkniętych.

Należy zgodzić się z poglądem, że niektóre regulacje ochronne prawa pracy dotyczące pracowników zatrudnionych na podstawie terminowych umów o pracę różnią się od standardów obowiązujących w tym zakresie pracowników zatrudnionych na podstawie umów bezterminowych. Moim zdaniem zakres tych różnic jest jednak uwarunkowany odmiennością celów bezterminowego i terminowego zatrudniania pracowników, co było podstawą wyodrębnienia w przepisach Kodeksu pracy, obowiązujących od dnia 1 stycznia 1975 r., dwóch różnych rodzajów umów o pracę. Pragnę zauważyć, że zdecydowana większość przepisów prawa pracy, określających prawa i obowiązki stron stosunku pracy, ma w jednakowym stopniu zastosowanie do wszystkich pracowników, niezależnie od tego, czy wykonują oni pracę na podstawie umowy o pracę na czas określony, czy też na czas nieokreślony. Mam tu zwłaszcza na myśli określone przepisami Kodeksu pracy: zasady nawiązywania stosunku pracy, normy ochronne w zakresie czasu pracy, uprawnienia związane z pełnieniem funkcji rodzicielskich, gwarancje wykonywania pracy w bezpiecznych i higienicznych warunkach.

Odmienne regulacje obowiązujące w zakresie rozwiązywania za wypowiedzeniem terminowych i bezterminowych umów o pracę, a także w zakresie uprawnień przysługujących pracownikom kwestionującym wypowiedzenie takich umów na drodze sądowej nie powinny być, w mojej ocenie, postrzegane jako różnicujące na niekorzyść sytuację prawną osób zatrudnionych na czas określony. Strony nawiązujące stosunek pracy na podstawie umowy terminowej z góry bowiem decydują się na ograniczony czasowo okres związania taką umową. Jej wcześniejsze zakończenie w drodze wypowiedzenia, co do zasady, dotyczy umów stosunkowo długich (ponadsześciomiesięcznych) i wymaga zgody obu stron w kwestii skorzystania z możliwości rozwiązania takiej umowy przez każdą z nich za dwutygodniowym wypowiedzeniem. Brak obowiązku uzasadnienia wypowiedzenia terminowej umowy przez pracodawcę nie pozbawia natomiast pracownika możliwości wystąpienia do sądu pracy z powództwem o uznanie, że wypowiedzenie umowy nastąpiło z naruszeniem przepisów o wypowiedzaniu takich umów. Zakres roszczeń jest wprawdzie w takim przypadku, co do zasady, ograniczony do możliwości uzyskania przez zwolnionego pracownika wyłącznie odszkodowania, nie zaś przywrócenia do pracy, jednak taka regulacja odpowiada charakterowi czasowego zatrudnienia, które i tak ustaloby, z mocy prawa, w terminie pierwotnie ustalonym przez strony umowy.

Pragnę także wskazać na te regulacje prawne, których celem jest zapobieganie ewentualnym praktykom pracodawców, polegającym na dyskryminowa-

niu pracowników zatrudnionych na czas określony, a także na nadużywaniu przez pracodawców umów terminowych, jako podstawy nawiązania stosunku pracy. Rozwiązania prawne obowiązujące w tym zakresie (zwłaszcza przepisy art. 11³, 18^{3a-18^{3d}}, 25¹ Kodeksu pracy, art. 13 ustawy z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i pracodawców, art. 15 i 20 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych) stanowią implementację do polskiego ustawodawstwa pracy regulacji prawa Unii Europejskiej dotyczących równego traktowania w zatrudnieniu, pracy tymczasowej, a także pracy na czas określony.

Na poziomie unijnym kwestie zawierania umów o pracę na czas określony reguluje dyrektywa 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC). Powyższa dyrektywa ma na celu poprawę jakości pracy na czas określony, co dotyczy zasadniczo dwóch aspektów, tj. zasady niedyskryminacji oraz ustalenia sposobów przeciwdziałania nadużyciom wynikającym ze stosowania następujących po sobie umów o pracę na czas określony. Pozostawia ona państwom członkowskim wybór jednej lub kilku metod ochrony pracowników zatrudnionych na czas określony.

Przy ocenie prawnych standardów czasowego zatrudniania pracowników nie bez znaczenia są także ustawowe gwarancje jednakowego traktowania w zakresie prawa do odpłaty pieniężnej pracowników zatrudnionych na czas określony i na czas nieokreślony w razie utraty przez nich pracy z przyczyn nieleżących po stronie pracowników. Takie gwarancje wynikają z przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Analizując sytuację prawną pracowników zatrudnianych na czas określony, należy także mieć na uwadze bogate orzecznictwo polskich sądów pracy, uwypuklające istotę takiego zatrudnienia. Zwraca się w nim zwłaszcza uwagę na czas trwania umowy terminowej, wskazując, że powinien on pozostawać w bezpośrednim związku z celem umowy. A zatem nawiązywanie umów o pracę na czas określony nie może pozostawać w sprzeczności z charakterem zobowiązań pracowniczych oraz musi być zgodne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa i zasadami współzycia społecznego (art. 8 Kodeksu pracy). Potwierdził to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 września 2005 r. (II PK 294/04, OSNP 13-14/207/2006), stwierdzając, że zawarcie długoterminowej umowy o pracę na czas określony (9 lat) z dopuszczalnością jej wcześniejszego rozwiązania za dwutygodniowym wypowiedzeniem może być kwalifikowane jako obejście przepisów prawa pracy, ich społeczno-gospodar-

czego przeznaczenia lub zasad współzycia społecznego. Warto także przytoczyć fragment uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2009 r. – II PZP 10/09 (w którym omówiono bogate orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich oraz Sądu Najwyższego dotyczące umów terminowych), w którym sąd stwierdził, że „sądy krajowe są zobowiązane wyklądać prawo krajowe, na ile jest to tylko możliwe, w świetle brzmienia i celów danej dyrektywy, aby osiągnąć skutki założone przez tę dyrektywę, preferując wykładnię prawa krajowego najbardziej odpowiadającą tym skutkom, aby osiągnąć w ten sposób rozstrzygnięcie zgodne z postanowieniami dyrektywy”. Taka linia orzecznicza może być zwłaszcza prezentowana w sprawach wytaczanych przez pracowników zatrudnionych na czas określony, którzy – na podstawie art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego – mogą żądać ustalenia, że łączy ich z pracodawcą umowa o pracę na czas nieokreślony.

Dodatkowo pragnę także wyraźnie podkreślić, że na gruncie systemu ubezpieczeń społecznych, biorąc pod uwagę rodzaj i czas trwania umowy o pracę, nie ma różnic w zakresie zasad podlegania ubezpieczeniom społecznym pracowników. Nie ma również różnic w okresie wyczekiwania na zasiłek chorobowy, który to okres dla osób podlegających obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu wynosi, co do zasady, 30 dni.

Z danych statystycznych dotyczących zatrudniania pracowników na podstawie różnego rodzaju umów o pracę wynika, że w 2010 r. z 12 289 tys. pracowników najemnych 72,2% takich pracowników świadczyło pracę na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Nieco ponad 27% stanowili pracownicy zatrudnieni na podstawie umów o pracę na czas określony. Wśród umów o pracę na czas określony dominowały umowy zawierane na okres nieprzekraczający jednego roku, przy czym największą liczbę stanowiły umowy na okres od 7 do 12 miesięcy. Umowa o pracę na czas określony stosowana była najczęściej w odniesieniu do osób wkraczających na rynek pracy, tj. pracowników w wieku od 25 do 34 lat, stanowiąc swoisty pomost między edukacją a rynkiem pracy, skracający okres poszukiwania zatrudnienia adekwatnego do umiejętności.

Terminowe zatrudnienie towarzyszy procesowi spowolnienia gospodarczego, stanowiąc dla pracodawców jedno z wielu narzędzi umożliwiających utrzymanie się na rynku w warunkach braku stabilności i walki konkurencyjnej między podmiotami gospodarczymi. Terminowe zatrudnienie, w krótkiej perspektywie czasowej, może być zatem postrzegane jako alternatywa utraty pracy przez pracowników czy też wykonywania pracy w tzw. szarej strefie, a więc bez jakichkolwiek gwarancji prawnych w zakresie uprawnień nie tylko pracowniczych, ale także ubezpieczeniowych. W dłuższej perspektywie czasowej zatrudnianie pracowników na czas określony powinno jednak, moim zdaniem, stanowić tylko jeden z wielu elementów elastycznej organizacji procesu

pracy, stosowany zgodnie ze specyfiką i charakterem takiej umowy.

Okres ostatnich kilku lat stosowania przepisów dotyczących umów o pracę na czas określony, zawartych w Kodeksie pracy oraz w ustawie o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i pracodawców, umożliwia zebranie doświadczeń i dokonanie analizy tych przepisów w kontekście zachodzących zmian społeczno-gospodarczych, jak i dokonujących się w prawie unijnym. Wyrażam przekonanie, że umożliwi to podejmowanie działań możliwych do zaakceptowania przez partnerów społecznych i odpowiadających wymaganiom prawa unijnego, zmierzających do przywrócenia umowom o pracę ich miejsca w prawie pracy właściwego ze względu na specyfikę takiego zatrudnienia.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 12 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Smolarza**

**w sprawie sytuacji ekonomicznej powiatowych
stacji sanitarno-epidemiologicznych (24351)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 21 września 2011 r., znak: SPS-023-24351/11, dotyczące interpelacji pana Tomasza Smolarza, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie sytuacji ekonomicznej powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych uprzejmie informuję, co następuje.

W związku ze zmianami, jakie zostały wprowadzone w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm., dalej zwaną ustawą), przez art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.), który wszedł w życie 1 stycznia 2010 r., uprawnienia organu założycielskiego w stosunku do wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych przysługujące ministrowi właściwemu do spraw zdrowia zostały przekazane wojewodom.

Jednocześnie dalsze zmiany w funkcjonowaniu wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych zostały wprowadzone w art. 10 ust. 4a ustawy w brzmieniu ustalonym przez art. 130 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654). Od dnia 1 lipca 2011 r. wojewoda posiada uprawnienia podmiotu tworzącego

w stosunku do wojewódzkiej i powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej.

Zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy stacja sanitarno-epidemiologiczna jest jednostką budżetową będącą podmiotem leczniczym finansowanym z budżetu państwa.

Biorąc pod uwagę powyższe, zarówno minister zdrowia, jak i główny inspektor sanitarny nie biorą udziału w procesie ustalania środków budżetowych dla wojewódzkich i powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych. Odpowiedni wojewodowie są dysponentami głównymi środków budżetowych, biorą udział w planowaniu środków budżetowych w oparciu o założenia określone przez Ministerstwo Finansów, które przekazuje wstępne kwoty wydatków oraz zasady i wytyczne do opracowania projektu budżetu.

Odnosząc się do uwag dotyczących prowadzenia przez powiatowe stacje sanitarno-epidemiologiczne działalności usługowej, uprzejmie informuję, co następuje:

Zgodnie z obowiązującym art. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1241) stacje sanitarno-epidemiologiczne mogą pozyskiwać środki finansowe z tytułu sprzedaży usług zleconych, w szczególności w zakresie:

— badań laboratoryjnych, badań i pomiarów środowiskowych i innych czynności dotyczących oceny jakości zdrowotnej i bezpieczeństwa zdrowotnego,

— prowadzenia szkoleń i egzaminów oraz wykonywania ocen zdrowotnych. Środki pozyskane z wyżej wymienionych zadań stanowią dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 93 i art. 94 cytowanej wyżej ustawy utworzone przez jednostki budżetowe wydzielone rachunki dochodów własnych mogły funkcjonować zgodnie z dotychczasowymi przepisami, z jednoczesnym regulowaniem zobowiązań i ściąganiem należności, do dnia 31 grudnia 2010 r. Środki pieniężne przekazane na rachunek pomocniczy mogły być wykorzystane na dotychczasowe cele do dnia 30 czerwca 2011 r., po tym terminie należało przekazać je na dochody budżetu państwa.

W latach 2011–2012 utworzona została w budżecie państwa rezerwa celowa przeznaczona na omawiane wydatki, w wysokości odpowiadającej planowanemu przyrostowi dochodów. Równowartość środków zgłoszonych przez jednostki do projektu budżetu na 2011 r. z likwidacji rachunku dochodów własnych została ujęta w rezerwie celowej budżetu państwa poz. 57: Skutki zmian systemowych wynikających ze wskazanego wyżej art. 94 ustawy. Z rezerwy tej będą mogły być zwiększane w ciągu roku wydatki jednostek budżetowych na realizację przyjętych zadań, które były finansowane w ramach zlikwidowanego rachunku dochodów własnych.

Ewentualne zwiększenie wydatków z przeznaczeniem na finansowanie omawianych zadań będzie zatem mogło być dokonane po udokumentowaniu uży-

skania dochodów związanych z ich wykonaniem i wykazaniu, że przyznanie dodatkowych środków z rezerwy celowej jest niezbędne do prawidłowej realizacji zadań.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 14 października 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Stanisława Szweda**

**w sprawie nowelizacji art. 130 ustawy
Kodeks pracy (24352)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Szweda, przekazaną przy piśmie z dnia 21 września br., znak: SPS-023-24352/11, w sprawie nowelizacji art. 130 Kodeksu pracy, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Od dnia 1 stycznia 2011 r. obowiązują przepisy ustawy z dnia 24 września 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 224, poz. 1459). Przepisy powyższej ustawy, uchwalone z inicjatywy poselskiej, wprowadziły zmianę w zasadach ustalania obowiązującego pracownika wymiaru czasu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym. Zmiana polega na tym, że jeżeli zgodnie z przyjętym rozkładem czasu pracy święto przypada w dniu wolnym od pracy, wynikającym z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, to nie obniża ono wymiaru czasu pracy (dodany § 21 w art. 130 Kodeksu pracy).

Pragnę przypomnieć, że w trakcie prac parlamentarnych nad projektem ustawy wprowadzającym powyższą zmianę przedstawiciele ministra pracy i polityki społecznej konsekwentnie i jednoznacznie zwracali uwagę, że propozycja nieobniżania wymiaru czasu pracy za święto przypadające w dniu wolnym dla pracownika z tytułu przeciętnie pięciodniowego tygodnia pracy jest niezgodna z:

a) Konstytucją RP gwarantującą pracownikom prawo do określonych w ustawie dni wolnych od pracy (art. 66 ust. 2 Konstytucji RP) oraz

b) poglądem wyrażanym przez Trybunał Konstytucyjny i Sąd Najwyższy, zgodnie z którym pracownik nie ma obowiązku odpracowywania dnia świątecznego, natomiast pracodawca ma obowiązek zapewnić pracownikowi – poza wolną niedzielą i świętem – także dzień wolny od pracy z tytułu przeciętnie pięciodniowego tygodnia pracy.

Niezależnie od powyższego przedstawiciele ministra pracy i polityki społecznej wskazywali także na

realne niebezpieczeństwo uznania nowych zasad obliczania wymiaru czasu pracy za nierówne traktowanie pracowników, zwłaszcza w zakresie liczby dni wolnych od pracy oraz wysokości wynagrodzenia. Mimo sygnalizowanych wątpliwości parlament RP uchwalił ustawę z dnia 24 września 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw i przepisy tej ustawy weszły w życie.

Wątpliwości co do zgodności rozwiązania prawnego zawartego w art. 130 § 21 Kodeksu pracy z Konstytucją RP były zgłaszane także przez innych uczestników prac parlamentarnych. Pragnę nadmienić, że Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”, na posiedzeniu w dniach 25 i 26 stycznia 2011 r., podjęła uchwałę nr 2/11 w sprawie wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o zbadanie zgodności z Konstytucją RP art. 130 § 21 Kodeksu pracy. Przedmiotowy wniosek NSZZ „Solidarność” otrzymał sygnaturę akt K 27/11.

Przedstawiając powyższe, pragnę poinformować, że podtrzymuję merytoryczną ocenę regulacji zawartej w art. 130 § 21 Kodeksu pracy. Jestem jednak zdania, że inicjatywa ustawodawcza dotycząca art. 130 Kodeksu pracy będzie możliwa po odniesieniu się Trybunału Konstytucyjnego do wniosku NSZZ „Solidarność”.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 30 września 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Pięty
oraz grupy posłów**

**w sprawie wysokości dotacji budżetowej
na zasiłki stałe oraz składki
na ubezpieczenie zdrowotne (24353)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 21 września 2011 r., znak: SPS-023-24353/11, interpelacją pana Jarosława Pięty, posła na Sejm RP, oraz grupy posłów w sprawie wysokości dotacji budżetowej na zasiłki stałe oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne uprzejmie informuję.

Od 1 sierpnia 2009 r. zgodnie z przepisami art. 20 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. Nr 92, poz. 753, z późn. zm.) przyznawanie i wypłacanie zasiłków stałych oraz opłacanie składek na ubezpieczenie zdrowotne za osoby pobierające świadczenia z pomocy społecznej są zadaniami własnymi gmin.

Na realizację powyższych zadań – stosownie do art. 38 ust. 1 i 2 ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie – jednostki samorządu terytorialnego otrzymują z budżetu państwa dotacje, które są ustalone zgodnie z zasadami przyjętymi w budżecie państwa do określania wydatków podobnego rodzaju.

Z dniem 1 stycznia 2010 r. wszedł w życie przepis art. 128 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) stanowiący, że kwota dotacji celowych dla jednostek samorządu terytorialnego na dofinansowanie zadań własnych bieżących i inwestycyjnych nie może stanowić więcej niż 80% kosztów realizacji zadania, chyba że odrębne ustawy stanowią inaczej. Przepis ten jest uregulowaniem systemowym odnośnie do dopuszczalnego poziomu dofinansowania zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego, mającym zastosowanie tylko w przypadku, gdy odrębne ustawy nie stanowią inaczej. W przypadku omawianych zadań ani ustawa o pomocy społecznej (art. 115 tej ustawy został wyłączony ze stosowania), ani ustawa o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie nie określiły poziomu dofinansowania tych zadań własnych. Zatem przyjęta w art. 38 ust. 1 i 2 ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie ogólna zasada ustalania dotacji dla gmin na realizację zadań własnych od dnia 1 stycznia 2010 r. podlega każdorazowo – wobec braku odmiennych uregulowań szczególnych – w toku wykonywania budżetu korekcie poprzez art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych.

Rozwiązanie to wynika zatem z przepisów ustawy obowiązującej od 1 stycznia 2010 r., a nie z interpretacji. Źródłem prawa bowiem w tym przypadku są przepisy ustawy o finansach publicznych, a nie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie.

Należy zaznaczyć, że maksymalne dofinansowywanie zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego, określone w art. 128 ustawy o finansach publicznych, zostało wprowadzone do regulacji ustawowych na wyraźny wniosek samych jednostek samorządu terytorialnego w ramach prac Zespołu do Spraw Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego nad projektem ustawy o finansach publicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Leszka Cieślika**

**w sprawie wymagań weterynaryjnych
dotyczących produkcji mięsa przeznaczonego
na użytek własny (24354)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 22 września 2011 r., znak: SPS-023-24354/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Leszka Cieślika w sprawie wymagań weterynaryjnych dotyczących produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny uprzejmie informuję, co następuje.

Zasady produkcji mięsa na użytek własny, czyli pozyskiwanie mięsa utrzymywanych w gospodarstwie cieląt do szóstego miesiąca życia, świń, owiec, kóz, drobiu oraz zwierząt dzikich utrzymywanych w warunkach fermowych albo pozyskiwanie przez myśliwego, w wyniku odstrzału, mięsa zwierząt łownych na własne potrzeby określone są przede wszystkim w:

1) art. 5 pkt 1a, art. 11a i 17 ust. 1a ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. z 2006 r. Nr 17, poz. 127, z późn. zm.),

2) rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wymagań weterynaryjnych przy produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny (Dz. U. Nr 207, poz. 1370).

Planowany ubój zwierząt w gospodarstwie w celu pozyskania mięsa na użytek własny zgłasza się do powiatowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na miejsce przeprowadzenia uboju, co najmniej na 24 godziny przed planowanym ubojem. Nie ma obowiązku zgłaszania uboju w gospodarstwie zajęczaków, drobiu i nutrii.

Ubój bydła, owcy i kozy powinien być zgłaszany w formie pisemnego powiadomienia, którego wzór określony jest w załączniku do ww. rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie wymagań weterynaryjnych przy produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny. Wypełniony i podpisany formularz można dostarczyć do powiatowego lekarza weterynarii osobiście, pocztą, faxem lub jako zeskanowany dokument przesłać pocztą e-mailową.

Natomiast ubój świń oraz zwierząt dzikich utrzymywanych w warunkach fermowych zgłasza się do powiatowego lekarza weterynarii w dowolny sposób. Może to być np. zgłoszenie telefoniczne, poprzez pocztę elektroniczną, czy też pisemne zgłoszenie na odpowiednio zmodyfikowanym formularzu przewidzianym dla cieląt, owiec i kóz.

Ustawodawca wprowadził zasadę pisemnego powiadomienia o zamiarze przeprowadzenia uboju owcy, kozy i cieląt w celu pozyskania mięsa na użytek

własny w związku z potrzebą ustanowienia narzędzi, które umożliwią sprawowanie nadzoru przez Inspekcję Weterynaryjną nad prawidłowym zagospodarowaniem materiału szczególnego ryzyka, a więc zapewnieniem bezpieczeństwa epizootycznego w kraju poprzez zminimalizowanie ryzyka przedostania się do łańcucha pokarmowego zwierząt i ludzi czynnika zakaźnego wywołującego przenośne gąbczaste encefalopatie przeżuwaczy (TSE), w tym tzw. chorobę szalonych krów (BSE), który może znajdować się w ww. materiale.

W pisemnym powiadomieniu posiadacz zwierzęcia albo, w przypadku uboju zwierzęcia w innym gospodarstwie niż to, w którym zwierzę było utrzymywane, podmiot prowadzący to gospodarstwo oświadcza o zagospodarowaniu na własny koszt materiału szczególnego ryzyka zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającym zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (Dz. Urz. WE L 147 z 31.05.2001, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 32, str. 289, z późn. zm.) i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określającym przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz. Urz. UE L 300, z 14.11.2009, str. 1). Materiałem szczególnego ryzyka w przypadku cieląt do szóstego miesiąca życia są migdałki, jelito od dwunastnicy do prostnicy oraz krezka. Natomiast w przypadku owiec i kóz materiałem szczególnego ryzyka jest śledziona i jelito kręte. Ponadto u owiec i kóz powyżej 12 miesiąca życia lub takich, u których wyrzyna się stały siekacz w obrębie dziaśła, materiałem tym są czaszka, w tym mózgowie, gałki oczne, migdałki, rdzeń kręgowy, śledziona oraz jelito kręte. Powyższe tkanki, w przypadku gdy zostałyby pozyskane od zwierzęcia chorego na przenośną gąbczastą encefalopatię, jako że mogą zawierać czynnik zakaźny tej choroby, należy usuwać i niszczyć w sposób pozwalający na uniknięcie ryzyka dla zdrowia ludzi i zwierząt zgodnie z ww. przepisami. Przedłożenie podpisanego przez posiadacza ubijanego zwierzęcia lub podmiot prowadzący gospodarstwo, w którym ubijane są zwierzęta pochodzące z innych gospodarstw, ww. oświadczenia umożliwia uzyskanie przez organy nadzoru wiedzy o tym, że rolnik prawidłowo zagospodarował ww. tkanki. Natomiast rolnik albo podmiot prowadzący gospodarstwo, w którym ubijane są zwierzęta pochodzące z innych gospodarstw, podpisując takie oświadczenie, ma świadomość ciężącego na nim obowiązku. Umożliwienie powiadomienia o zamiarze przeprowadzenia uboju zwierząt, których niektóre tkanki należy traktować jako mate-

riał szczególnego ryzyka, w inny sposób niż pisemny wiązałoby się z koniecznością zrezygnowania z obowiązku załączania do tego powiadomienia podpisanego oświadczenia o właściwym zagospodarowaniu materiału szczególnego ryzyka.

Należy jednak podkreślić, że niezależnie, czy powiadomienie będzie zawierać ww. oświadczenie, czy też nie, za właściwe zagospodarowanie materiału szczególnego ryzyka odpowiada, w przypadku uboju zwierząt w celu pozyskania mięsa na użytek własny, albo rolnik, albo podmiot prowadzący gospodarstwo, w którym ubijane są zwierzęta pochodzące z innych gospodarstw. Obowiązek właściwego zagospodarowania materiału szczególnego nie został bowiem wprowadzony przepisami ww. rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie wymagań weterynaryjnych przy produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny, ale wynika bezpośrednio z przepisów rozporządzeń nr 999/2001 oraz nr 1069/2009, o których mowa powyżej.

Istnienie obowiązku podpisania ww. oświadczenia i przekazania go powiatowemu lekarzowi weterynarii przed dokonaniem uboju owcy, kozy lub cielęcia ma na celu przypomnienie posiadaczowi ubijanego zwierzęcia lub właściwemu podmiotowi, że w związku z ubojem ww. zwierząt w gospodarstwie ciąży na nich pewne obowiązki, które wiążą się również z ponoszeniem kosztów zagospodarowania materiału szczególnego ryzyka. Osoba podpisująca takie oświadczenie świadomie podejmuje więc decyzję o uboju zwierzęcia w gospodarstwie, a nie np. przekazaniu go do rzeźni, która zajmuje się prowadzeniem usługowego uboju zwierząt oraz zagospodaruje materiał szczególnego we własnym zakresie, w ramach wykonywanej usługi.

Natomiast odnośnie do pytania dotyczącego informacji koniecznych do przekazania przy zgłoszeniu zamiaru dokonania uboju zwierzęcia uprzejmie informuję, że dane, których zgłoszenie jest wymagane zgodnie z § 4 ww. rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie wymagań weterynaryjnych przy produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny, są niezbędne Inspekcji Weterynaryjnej do sprawowania skutecznego nadzoru nad ubojem zwierząt. Należy również podkreślić, że konieczność przekazania przez rolnika albo podmiot prowadzący gospodarstwo, w którym ubijane są zwierzęta pochodzące z innych gospodarstw, wymaganych informacji nie powinno stanowić zbyt dużego obciążenia administracyjnego dla zobowiązanych podmiotów.

Wprowadzając natomiast w § 4 ust. 1 ww. ww. rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie wymagań weterynaryjnych przy produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny wymóg dotyczący informowania powiatowego lekarza weterynarii o zamiarze przeprowadzenia uboju zwierzęcia w celu pozyskania mięsa na użytek własny na co najmniej 24 godziny przed planowanym ubojem, przyje-

to, że ubój zwierząt przeprowadzany w celu pozyskania mięsa na użytek własny jest z reguły planowany przez rolnika i nie ma charakteru czynności, która odbywa się spontanicznie.

Przedstawiając powyższe, należy stwierdzić, że rolnicy świadomi istnienia tego rodzaju obowiązku nie powinni mieć problemów z jego wypełnieniem, a przekazywanie tego typu informacji powiatowym lekarzom weterynarii, które w przypadku świń może być dokonywane także telefonicznie, nie powinno być dla nich nadmiernie uciążliwe. Natomiast posiadanie przez powiatowego lekarza weterynarii wiedzy o zamiarze przeprowadzenia uboju na użytek własny na 24 godziny przed jego przeprowadzeniem jest bardzo istotne, aby organ ten mógł zapewnić przeprowadzenie badania poubojowego mięsa przez urzędowych lekarzy weterynarii, jeżeli jest na takie badanie zapotrzebowanie, badanie mięsa na obecność włośni, czy też przeprowadzić ewentualną kontrolę przestrzegania przepisów dotyczących ochrony zwierząt podczas uboju, o których mowa w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002, z późn. zm.).

Dodatkowo uprzejmie informuję, że obowiązek powiadamiania powiatowego lekarza weterynarii o zamiarze przeprowadzenia uboju zwierząt w celu pozyskania mięsa na użytek własny umożliwia Inspekcji Weterynaryjnej monitorowanie skali uboju przez poszczególnych posiadaczy zwierząt. Należy bowiem zauważyć, że obowiązek zgłoszenia zamiaru przeprowadzenia uboju pozwala wyliczyć liczbę sztuk ubijanych zwierząt pochodzących od konkretnego posiadacza, a więc i zorientować się właściwemu miejscowo powiatowemu lekarzowi weterynarii, czy liczba ta nie jest zbyt duża. Wiedza ta ma istotne znaczenie dla zapewnienia właściwej jakości zdrowotnej żywności wprowadzanej do obrotu, ponieważ w przypadku podejrzenia, że określony posiadacz ubił w krótkim czasie niewspółmiernie dużą do potrzeb jego i jego rodziny liczbę zwierząt w celu pozyskania mięsa, zachodzi prawdopodobieństwo, że osoba taka nielegalnie wprowadza tak pozyskane mięso na rynek. Taka sytuacja może stwarzać nie tylko poważne ryzyko dla potencjalnych konsumentów, ale również w bezprawny sposób narusza panujące na rynku zasady konkurencji. Należy bowiem zauważyć, że każdy podmiot, który chce legalnie wprowadzić do obrotu mięso z ubitych zwierząt, musi spełnić wymagania weterynaryjne określone dla rzeźni.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Butra

Warszawa, dnia 17 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Leszka Cieślika**

**w sprawie wynagrodzeń pracowników
administracji i obsługi szkół artystycznych
(24355)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanej przy piśmie z dnia 22 września br. (znak: SPS-023-24355/11) interpelacji pana posła Leszka Cieślika w sprawie wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, pragnę uprzejmie przekazać następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, 1255, z późn. zm.) pracownicy zatrudnieni w administracji i obsłudze szkół artystycznych zaliczani są do grupy pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowym systemem wynagradzania. Dlatego też przyjmowane do ustawy budżetowej założenia w zakresie wynagrodzeń w sferze budżetowej określają co do zasady podejście do kształtowania wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych, stanowiących jak wyżej wskazano element tej sfery. Utrzymanie wynagrodzeń w 2011 r. na poziomie roku 2010 r. oraz w projekcie ustawy budżetowej na rok 2012 na poziomie roku poprzedniego obejmuje nie tylko państwowe jednostki budżetowe, ale dotyczy całego rządowego sektora finansów publicznych. Jakkolwiek zmiana zasad wynagradzania pracowników szkół artystycznych w 2012 r. będzie co do zasady konsekwencją decyzji dotyczącej wynagrodzeń w sferze budżetowej.

Jednocześnie pragnę uprzejmie poinformować, iż niezrozumiałe jest pytanie pana posła dotyczące możliwości „wplacenia do przyszłorocznego budżetu 15 mln zł na podwyższenie wynagrodzeń pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych”; nie wiadomo kto i w jakim trybie miałby dokonać przedmiotowej wpłaty.

Ponadto należy mieć na uwadze, iż w dniu 27 września br. Rada Ministrów uchwaliła przedłożony jej przez ministra finansów projekt budżetu państwa na rok 2012, który następnie w dniu 29 września br. został przekazany do Sejmu (druk nr 4694).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 6 października 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Marka Zielińskiego****w sprawie działalności PLL LOT (24356)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 22 września 2011 r. (nr SPS-023-24356/11) dotyczące interpelacji pana posła Marka Zielińskiego w sprawie działalności Polskich Linii Lotniczych LOT SA (PLL LOT SA) po uzyskaniu wyjaśnień od zarządu spółki przedstawiam, co następuje.

Umowa w sprawie obsługi naziemnej (tzw. umowa handlingowa) dotycząca lotniska Poznań-Ławica została podpisana w wyniku negocjacji, jakie PLL LOT SA przeprowadziło z firmą Impel Airport Services. Warunki świadczenia usług zostały oparte na zasadach rynkowych. Do 2011 r. na lotnisku Poznań-Ławica samoloty Polskich Linii Lotniczych LOT SA były obsługiwane przez firmę POZ Airport Services. Jest to podmiot, który powstał z przekształceń własnościowych struktur organizacyjnych PLL LOT SA – obecnie spółka nie posiada w nim żadnych udziałów. Jako jedyna firma obsługi naziemnej na lotnisku Poznań-Ławica POZ Airport Services świadczyła przedmiotowe usługi za jedne z najwyższych stawek w Polsce, jednocześnie wymagając od PLL LOT SA płatności w krótkich terminach.

Lotnisko Poznań-Ławica należy do grupy największych lotnisk regionalnych w Polsce. Tym samym jest atrakcyjnym celem do ewentualnych inwestycji przez istniejące lub nowe firmy obsługi naziemnej. Prawo lotnicze zachęca zarządzających lotniskami w Polsce i firmy obsługi naziemnej do inwestowania i wprowadzania rynkowych zasad w zakresie obsługi naziemnej. Jednak działalność w zakresie obsługi naziemnej wymaga dużych inwestycji (certyfikowany sprzęt do obsługi samolotów, wysoko wykwalifikowany personel), tym samym jest to inwestycja o wysokim ryzyku. Niestety, żadna z renomowanych firm światowych, które działają już w Polsce, nie zainteresowała się uruchomieniem działalności w porcie lotniczym Poznań-Ławica.

Na początku roku 2011 do PLL LOT SA zgłosiła się firma Impel Airport Services (będąca częścią grupy Impel) ze wstępną ofertą dotyczącą obsługi naziemnej samolotów PLL LOT SA na lotnisku Poznań-Ławica. Przedstawiono harmonogram uruchomienia działalności oraz zasady świadczenia usług, które umożliwiłyby obniżenie kosztów działalności spółki. Jednak zasadnicze negocjacje z Impel Airport Services podjęto, gdy podmiot ten przedstawił swoje plany rozwojowe (m.in. złożone i opłacone zamówienia sprzętu obsługi naziemnej, programy zatrudnienia i szkolenia personelu), certyfikaty i zezwolenia Urzędu Lotnictwa Cywilnego oraz fakt uruchomienia obsługi dla linii charterowej (co świadczyło o poważnym podejściu firmy do działalności oraz zapleczu finansowym i organizacyjnym przeznaczonym do

działania na lotnisku Poznań-Ławica). Niezależnie od wstępnych rozmów z firmą Impel Airport Services Polskie Linie Lotnicze LOT SA poszukiwały innych firm, które mogłyby planować uruchomienie obsługi naziemnej. Jednak żadna z zagranicznych firm obsługi naziemnej uruchamiających swoje oddziały w Polsce nie przedstawiła swoich planów dotyczących Lotniska Poznań-Ławica.

Negocjacje dotyczące obsługi naziemnej na lotnisku Poznań-Ławica były prowadzone z dwoma podmiotami: POZ AS oraz Impel AS, które miały równe możliwości przedstawienia swoich ofert w kilkustopniowym procesie negocjacji. Ze strony PLL LOT SA negocjacje były prowadzone przez doświadczony zespół specjalistów z różnych dziedzin obsługi naziemnej. Każdy etap negocjacji raportowany był Zarządowi PLL LOT SA, któremu przedstawiono także szczegółową analizę ofert wraz z oceną potencjalnych zagrożeń. Ponadto należy wskazać, że podczas prowadzonych negocjacji POZ AS wypowiedziała dotychczasową umowę obsługi naziemnej, co Zarząd PLL LOT SA poczytał jako próbę zmuszenia do podjęcia decyzji, bowiem proces negocjacji nowej umowy obsługi naziemnej według międzynarodowego standardu IATA nie wymaga wypowiedzenia dotychczasowej umowy.

Oferta firmy Impel Airport Services była tańsza w porównaniu z dotychczasowymi stawkami firmy POZ AS o ponad 35%. Dla PLL LOT SA oznacza to obniżkę opłat o ponad 1,8 mln PLN rocznie. Dodatkowo otrzymano wydłużenie okresu płatności faktur i kilkuletnie gwarancje cenowe oraz perspektywę współpracy z nowoczesną organizacją nastawioną na optymalne wykorzystanie własnych zasobów przy zachowaniu racjonalnego zysku finansowego. Jak podkreśla Zarząd PLL LOT SA, decyzję o podpisaniu umowy z firmą Impel Airport Services podjęto, biorąc pod uwagę warunki finansowe oraz analizę zagrożeń.

Odnosząc się natomiast do pytania o rolę, jaką w procesie ww. negocjacji odegrał członek Zarządu PLL LOT SA, uprzednio pracujący w firmie Enter Air, wyjaśniam, że nie uczestniczył on w ww. negocjacjach, gdyż były one prowadzone przed jego powołaniem do Zarządu PLL LOT SA.

W celu zapewnienia wysokiej jakości obsługi pasażerskiej oraz znając potencjalne zagrożenia dla działalności nowej firmy obsługi naziemnej na lotnisku Poznań-Ławica, Zarząd PLL LOT SA zobowiązał właściwe jednostki organizacyjne do wdrożenia planu szkolenia, organizacji i wspomagania firmy Impel Airport Services na lotnisku Poznań-Ławica przez pierwsze tygodnie działalności. Pomimo dodatkowych nakładów pieniężnych w rozliczeniu rocznym koszty wdrożenia nowego agenta były niższe od oferty POZ AS. Zarząd PLL LOT SA wskazuje, że pierwsze tygodnie działalności firmy Impel Airport Services pokazały, że firma ma duże możliwości rozwojowe. Zostały wdrożone i opanowane procesy obsługi

naziemnej, jeszcze obecnie koordynowane przez zespół wspomagający PLL LOT SA.

Nowa umowa określa, iż firma Impel do połowy roku 2012 ma przystąpić do audytu i zdobyć certyfikat ISAGO (IATA Safety Audit for Ground Operations), który jest świadectwem jakości w branży lotniczej (odpowiednikiem niejako certyfikatów ISO). Agenci handlingowi w Polsce w większości przypadków takiego certyfikatu jeszcze nie posiadają. Pierwszy certyfikat ISAGO dla agenta handlingowego w Polsce został wydany w 2009 r. GDN Gdańsk Airport Services sp. z o.o. oraz LSAS w 2010 r. Według informacji uzyskanych przez PLL LOT SA agent POZ Airport Services certyfikatu ISAGO nie posiada. Firma Impel Airport Services posiada wszystkie niezbędne licencje Urzędu Lotnictwa Cywilnego do prowadzenia działalności handlingowej w Polsce.

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 20 października 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Tadeusza Sławeckiego**

**w sprawie zaniechania rządu dotyczącego
nazwania europejskiego systemu globalnego
monitoringu środowiska i bezpieczeństwa
(GMES) z zastosowaniem imienia Kopernika
w pisowni niemieckiej „Kopernikus” (24357)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację (nr SPS-023-24357/11) w sprawie rzekomego zaniechania rządu dotyczącego nazwania europejskiego systemu globalnego monitoringu środowiska i bezpieczeństwa (GMES) imieniem Kopernika z zastosowaniem pisowni niemieckiej przekazuję następujące informacje w niniejszej sprawie.

W odniesieniu do działań w zakresie nazwania systemu GMES imieniem Kopernika z zastosowaniem pisowni odpowiadającej Polsce należy zaznaczyć, że rząd polski ma świadomość istotności pisowni nazwy programu, jednakże działania w tym zakresie powinny być poprzedzone ekspertyzami prawnymi w zakresie nazewnictwa oraz realizowane w sposób dający możliwie największe szanse na powodzenie. Działania w zakresie nazewnictwa GMES zostały zapoczątkowane w trakcie posiedzenia Rady ds. Przestrzeni Kosmicznej w dniu 26 września 2008 r. w Brukseli, na którym przedstawiciel delegacji polskiej zaznaczył, że „urodzony w Polsce Kopernik to godny patron tego (GMES) wielkiego europejskiego programu. To wielki europejski uczony działający w ówczesnej europejskiej przestrzeni badawczej i w ów-

czesnym języku europejskiej nauki – łacinie. Stąd też Polska uważa, że jego nazwisko powinno być zapisane i używane po łacinie – Copernicus”.

W kwestii nazewnictwa programu GMES stanowisko zawarła także pani minister nauki i szkolnictwa wyższego w piśmie z dnia 14 października 2008 r., w którym wskazała, że pisownia nowej nazwy programu nie powinna być ani niemiecka, ani polska, ale powinna przybierać powszechnie akceptowalną formę łacińską, tj. Copernicus. Niniejsza sprawa była omawiana także na nieformalnym seminarium na temat GMES w dniu 28 października 2008 r., w trakcie którego potwierdzono dotychczasowe stanowisko, że w związku z faktem, iż językiem europejskim nauki w czasach Kopernika była łacina i w takim języku uczony pisał swoje prace, mając powyższe na uwadze, zasadna jest pisownia w języku łacińskim, tj. Copernicus. Biorąc pod uwagę znaczenie historyczne oraz możliwość rozpowszechniania polskiej nauki w świecie, w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego podjęte zostały działania, których celem jest przeprowadzenie ekspertyzy w sprawie możliwości wykorzystania pisowni łacińskiej dla nowej nazwy programu GMES, tj. Copernicus.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że minister nauki i szkolnictwa wyższego w oparciu o otrzymane ekspertyzy rozważy poczynienie dalszych kroków w celu nadania programowi GMES nazwy „Copernicus”. Chciałabym jednak podkreślić, że okres sprawowania prezydencji nie jest dobrym momentem do podejmowania działań wobec podmiotów zewnętrznych (Komisja Europejska, państwa członkowskie), ponieważ może to spowodować oskarżenia o próbę wykorzystania przez Polskę „uprzywilejowanej” pozycji do załatwiania interesów narodowych w sytuacji, w której od prezydencji oczekuje się działań neutralnych, służących rozwojowi Unii Europejskiej jako całości. Efektem takich oskarżeń mogłoby być negatywne nastawienie do ewentualnych dalszych polskich inicjatyw w tym zakresie. Lepszym rozwiązaniem jest wykorzystanie okresu prezydencji na przeprowadzenie niezbędnych analiz i ekspertyz. Niezależnie od prowadzonych ekspertyz w ramach przygotowań do dalszych działań w zakresie zmiany nazwy programu GMES warto wziąć pod uwagę propozycje alternatywnej dla Kopernika nazwy programu. Rząd bardzo chętnie zapozna się z wszelkimi propozycjami Zespołu Parlamentarnego ds. Wykorzystania Przestrzeni Kosmicznej w tym zakresie.

W odpowiedzi na pytanie dotyczące działań polskiego rządu w sprawie zarządzania technikami satelitarnymi informujemy, co następuje. Kwestię wyboru modelu organizacyjnego działalności kosmicznej w Polsce należy postrzegać w kontekście roli, jaką takiej działalności wyznaczą polski rząd i parlament. W aktualnej sytuacji finansowej i organizacyjnej polskiego sektora kosmicznego wydaje się, że optymalnym rozwiązaniem jest model koordynacyjny, w którym polską aktywnością ko-

smiczną zarządzałyby w pierwszym etapie Biuro ds. Przestrzeni Kosmicznej wspomagane przez podmioty zajmujące się działalnością kosmiczną w Polsce lub zainteresowane jej rozwojem. Zadania Biura ds. Przestrzeni Kosmicznej zostaną powierzone Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości, której działalność jest nadzorowana przez ministra gospodarki. W dłuższej perspektywie, w miarę rozwoju polskiego sektora kosmicznego, można rozważyć powołanie samodzielnej agencji rządowej wspieranej przez ośrodki badawczo-rozwojowe, z silnym akcentem na funkcje zarządzania dużymi projektami i koordynację aktywności polskiego przemysłu (model niemiecki i francuski).

Z poważaniem

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 20 października 2011 r.

Odpowiedź

**ministra sportu i turystyki
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie realizacji inwestycji na twierdzy
w Kłodzku (24358)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poseł na Sejm RP pani Moniki Wielichowskiej przekazaną pismem z dnia 22 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24358/11) w sprawie realizacji inwestycji na Twierdzy w Kłodzku, uprzejmie informuję co następuje.

Dofinansowanie zadań nieinwestycyjnych przez Ministerstwo Sportu i Turystyki odbywa się w oparciu o ustawę z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2010 r. Nr 234, poz. 1536, z późn. zm.) w drodze konkursu. Otwarty konkurs na rok 2012 zostanie ogłoszony na stronie internetowej Ministerstwa Sportu i Turystyki (www.msport.gov.pl w zakładce „Turystyka”) na jesieni 2011 r. W otwartym konkursie ofert mogą brać udział zarejestrowane w Polsce organizacje pozarządowe, których działalność w sferze turystyki i krajoznawstwa jest jednym z celów statutowych, działające dłużej niż trzy lata (wymóg ten nie dotyczy regionalnych organizacji turystycznych). W ogłoszeniu konkursowym Ministerstwo Sportu i Turystyki ściśle określa priorytetowe zadania publiczne z zakresu turystyki, które mogą zostać dofinansowane w danym roku. Dofinansowanie nie może przekroczyć 70% całkowitych kosztów realizacji zadania – w przypadku zadań w zakresie wytyczania, znakowania i konserwacji szlaków, które znajdują się na terenie Polski; a 50% całkowitych kosztów zadania

w przypadku realizacji pozostałych zadań. Wymagany jest wkład własny finansowy podmiotu wnioskującego o dotację w wysokości minimum 15% kosztów całkowitego zadania. Szczegółowe informacje na temat poprzednich konkursów znajdują się na stronie internetowej Ministerstwa Sportu i Turystyki w zakładce „Turystyka”.

Szansę na realizację inwestycji przez gminę miejską Kłodzko Ministerstwo Sportu i Turystyki widzi w funduszach strukturalnych Unii Europejskiej z Programu Operacyjnego Województwa Dolnośląskiego na lata 2007–2013. W Programie Operacyjnym Województwa Dolnośląskiego na lata 2007–2013 fundusze dla sektora turystyki dostępne są w ramach priorytetu VI: Wykorzystanie i promocja potencjału turystycznego i kulturowego Dolnego Śląska (Turystyka i Kultura). Dodatkowo w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego dla Województwa Dolnośląskiego zarezerwowano środki na Priorytet I: Wzrost konkurencyjności dolnośląskich przedsiębiorstw, działanie 1.1: Inwestycje dla przedsiębiorstw, dla projektów zwiększających atrakcyjność turystyczną regionu.

W kwestii uzyskania patronatu honorowego ministra sportu i turystyki uprzejmie informuję, że z dniem 27 maja 2011 r. weszło w życie zarządzenie nr 16 ministra sportu i turystyki w sprawie wprowadzenia regulaminu obejmowania patronatem honorowym oraz uczestnictwa w Komitecie honorowym ministra sportu i turystyki, sekretarza i podsekretarza stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki. Zgodnie z regulaminem organizator powinien wystąpić o patronat honorowy lub komitet honorowy z odpowiednim wnioskiem będącym załącznikiem nr 1 do ww. regulaminu. Prawidłowo wypełniony wniosek pozwala na uzyskanie od organizatora niezbędnych informacji, koniecznych do podjęcia decyzji o wyrażeniu zgody lub odrzuceniu prośby o patronat lub komitet honorowy. Z tego względu wystąpienia składane w innej formie nie podlegają rozpatrzeniu. Regulamin oraz formularz wniosku dostępne są na stronie internetowej Ministerstwa Sportu i Turystyki: www.msport.gov.pl/patronaty-msit.

Doceniając bogactwo kulturowe i potencjał turystyczny Kłodzka pragnę życzyć podmiotom turystycznym z tego obszaru powodzenia w konkursie Ministerstwa Sportu i Turystyki na 2012 rok i staraniach o fundusze unijne z Programu Operacyjnego dla Województwa Dolnośląskiego na lata 2007–2013.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 6 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie likwidacji mogilników
w poszczególnych województwach (24359)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani Moniki Wielichowskiej, poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 15 września 2011 r., znak: SPS-023-24359/11, w sprawie likwidacji mogilników, uprzejmie informuję.

Na podstawie art. 6 ust. 1 pkt e Konwencji sztokholmskiej z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 14, poz. 76) każda ze stron konwencji, w tym strona polska, podejmie wysiłki mające na celu opracowanie odpowiednich strategii identyfikowania miejsc zanieczyszczonych substancjami chemicznymi wymienionymi w załączniku A, B lub C przedmiotowej konwencji. Jeżeli remediacja tych miejsc zostanie podjęta, należy ją przeprowadzić w sposób przyjazny dla środowiska.

Postanowienia konwencji sztokholmskiej nie odnoszą się bezpośrednio do mogilników zlokalizowanych na terenie Polski, a tym bardziej w konwencji nie wskazano ostatecznego terminu ich likwidacji.

Likwidacja wszystkich mogilników z terenu Polski do 31 grudnia 2010 r. była celem określonym w dokumentach planistycznych: polityce ekologicznej państwa oraz „Krajowym planie gospodarki odpadami 2010” (M.P. z 2006 r. Nr 90, poz. 946). Przedmiotowy cel został wyznaczony m.in. w oparciu o powyżej przytoczone przepisy konwencji sztokholmskiej, ale sam termin nie wynikał z żadnego aktu prawnego, wobec czego z tytułu jego niedotrzymania nie grożą Polsce żadne kary finansowe.

Odnosząc się do kwestii podjęcia działań zmierzających do likwidacji mogilników, dla których ze względu na pomoc publiczną nie zostało zapewnione finansowanie z funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, uprzejmie informuję, że od 1 stycznia 2008 r. organem ochrony środowiska właściwym dla zagadnień związanych z gospodarką odpadami na terenie województwa jest marszałek województwa. Ponadto marszałkowie województw są odpowiedzialni za sporządzanie wojewódzkich planów gospodarki odpadami, które zawierają m.in. plany likwidacji obiektów deponowania przeterminowanych środków ochrony roślin, oraz ich realizację na terenach poszczególnych województw. Natomiast przez posiadacza odpadów, na podstawie art. 3 ust. 3 pkt 13 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243, z późn. zm.), rozumie się każdego, kto faktycznie włada odpadami (wytwórce odpadów, inną osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną), z wyłączeniem prowadzącego działal-

ność w zakresie transportu odpadów; domniemywa się, że władający powierzchnią ziemi jest posiadaczem odpadów znajdujących się na nieruchomości.

Z formalnego punktu widzenia posiadaczami odpadów zgromadzonych w mogilnikach są właściciele nieruchomości, na których są one zlokalizowane. Właściciele gruntów powinni zapewnić prawidłowe zagospodarowanie omawianych odpadów oraz rekultywację terenu.

Natomiast dotąd powszechnie stosowaną praktyką było zorganizowanie likwidacji mogilników przez wojewodów, a następnie przez marszałków województw, a środki finansowe przekazywane były z funduszy wojewódzkich, NFOSiGW i EkoFunduszu – na kompleksowe likwidacje.

Reasumując, uprzejmie informuję, że Polsce nie grożą kary za nieusunięcie wszystkich mogilników z terenu kraju do dnia 31 grudnia 2010 r. Obowiązek koordynacji działań zmierzających do ostatecznej likwidacji pozostałych mogilników ciąży na właściwych terytorialnie marszałkach województw. Do zadań ministra środowiska należy jedynie monitorowanie tego procesu w skali kraju.

Natomiast w ramach posiadanych kompetencji minister środowiska wspiera wszelkie działania zmierzające do likwidacji mogilników, np. poprzez przygotowanie w oparciu o obowiązujące przepisy „Wytucznych określających sposób prowadzenia działań polegających na likwidacji mogilników i rekultywacji terenów zdegradowanych składowaniem przeterminowanych środków ochrony roślin” oraz poprzez udzielanie marszałkom wyjaśnień dotyczących likwidacji mogilników.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 14 października 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie powstania kolejki linowej
na twierdzy w Kłodzku (24360)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej, przesłaną do MKiDN w dniu 22 września br., w sprawie powstania kolejki linowej na twierdzy w Kłodzku uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Twierdza Kłodzka jest znaczącym elementem historii ziemi kłodzkiej i wspaniałym przykładem architektury militarnej. Była świadkiem wielu ważnych wydarzeń, dzięki czemu wzbogaca dziedzictwo

kulturowe i historyczne regionu Dolnego Śląska. Ranga obiektu i jego położenie na pograniczu polsko-czeskim przyciągają turystów z Polski i zza granicy, sprzyjając rozwojowi transgranicznego ruchu turystycznego. Wpływa to na poprawę konkurencyjności i rozwój obszarów położonych po obu stronach granicy.

Zaplanowana inicjatywa, polegająca na połączeniu dwóch elementów twierdzy kolejką linową, jest ciekawym rozwiązaniem transportowym usprawniającym ruch turystyczny w obiekcie zabytkowym. Przyczyni się do wzbogacenia oferty turystycznej i podniesienia atrakcyjności miasta.

W nawiązaniu do powyższych informacji należy podkreślić, że charakter ww. projektu nie kwalifikuje go do dofinansowania ze środków ministra kultury i dziedzictwa narodowego.

Natomiast honorowy patronat ministra KiDN jest szczególnym wyróżnieniem przyznawanym przede wszystkim cyklicznym przedsięwzięciom kulturalnym najbardziej znaczącym dla kultury i ochrony dziedzictwa narodowego rangi międzynarodowej bądź ogólnopolskiej. O udzieleniu tego rodzaju wsparcia decyduje odrębna procedura określona regulaminem. Szczegółowe informacje odnośnie do trybu przyznawania honorowego patronatu znajdują się na stronie ministerstwa: www.mkidn.gov.pl w zakładce: Ministerstwo. Patronaty honorowe.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 19 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Janiny Okragły**

**w sprawie zmian przepisów
dotyczących możliwości uzyskania prawa jazdy
i prowadzenia pojazdów przez osoby
z dużą wadą słuchu (24361)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 22 września 2011 r., znak: SPS-023-24361/11, przekazujące interpelację pani poseł Janiny Okragły w sprawie zmian przepisów dotyczących możliwości uzyskania prawa jazdy i prowadzenia pojazdów przez osoby poważnie niedosłyszące, głuche, również z wszczepem ślimakowym, lub głuchonieme, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 15 kwietnia 2011 r., zmieniające rozporządzenie w sprawie badań lekarskich kierowców i osób ubiegających się

o uprawnienia do kierowania pojazdami (Dz. U. Nr 88, poz. 503), uchyliło w załączniku nr 4 zapis umożliwiający, w sposób pośredni, ww. osobom możliwość kierowania pojazdami. Podkreślić należy, że intencją ustawodawcy była rezygnacja z obowiązku dodatkowego oznakowania pojazdu, natomiast nie pozbawienie ww. grupy osób możliwości kierowania lub ubiegania się o uprawnienia do kierowania pojazdami. Zmiana ta wynikała z faktu, że przepis nakazujący oznakowanie pojazdów był przepisem „martwym”. Pojazdy jeździły bez dodatkowego oznakowania, brak było bowiem stosownych uregulowań prawnych.

W zaistniałej sytuacji Ministerstwo Zdrowia podjęło w trybie pilnym prace legislacyjne nad nowelizacją rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 7 stycznia 2004 r. w sprawie badań lekarskich kierowców i osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami (Dz. U. Nr 2, poz. 15, z późn. zm.). Przedmiotowa nowelizacja wprowadzi zmiany uwzględniające interesy osób niepełnosprawnych słuchowo w przedmiotowym zakresie.

Nowo procedowane przepisy określają, że w przypadku osób ubiegających się o prawo jazdy kategorii A, A1, B, B1, B+E, T lub posiadających prawo jazdy kategorii A, A1, B, B1, B+E, T nie określa się minimalnych wymagań dotyczących narządu słuchu. Przyjęty w ten sposób zapis jest zgodny z § 4 rozporządzenia, w którym w zakresie badań wymienione jest badanie chorób narządu słuchu i równowagi. W wyniku tej zmiany lekarz, w przypadku stwierdzenia istotnego niedosłuchu wymagającego protezowania, w orzeczeniu lekarskim stwierdzającym zdolność do prowadzenia pojazdu będzie wpisywał odpowiedni kod (np. 02 – wymagane używanie aparatu słuchowego podczas jazdy).

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Włodarczyk

Warszawa, dnia 13 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie przesunięć środków finansowych
w budżetach miejskich
i powiatowych komend PSP (24362)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 22 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24362/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Łukasza Borowiaka w sprawie przesunięć

środków finansowych w budżetach miejskich i powiatowych komend PSP uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Z danych uzyskanych z Komendy Głównej Państwowej Straży Pożarnej wynika, że w okresie do 30 czerwca 2011 r. w ramach środków finansowych przyznanych PSP zgodnie z ustawą budżetową na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 r. (Dz. U. Nr 29, poz. 150) z paragrafów płacowych na inne cele przekazano środki w łącznej kwocie 4182 tys. zł, co stanowiło 0,27% funduszu. Plan środków finansowych, jakie w komendach powiatowych/miejskich PSP przeznaczono na wynagrodzenia pracowników cywilnych oraz uposażenia dla funkcjonariuszy w I półroczu 2011 r., po zmianach w odniesieniu do planu według ustawy budżetowej na rok 2011, przedstawia poniższa tabela.

Wyszczególnienie	Ustawa budżetowa na 2011 r.	Plan po zmianach na dzień 30.06 2011 r.	Różnica pomiędzy ustawą budżetową a planem po zmianach
Wynagrodzenia pracowników cywilnych (§§ 4010, 4020, 4040) w tys. zł	30 697	31 345	648
Składki na ubezpieczenie społeczne i FP (§§4110, 412) w tys. zł	5805	6750	945
Uposażenia funkcjonariuszy (§§ 4050, 4070) w tys. zł	1 327 442	1 325 943	- 1499
Pozostałe należności funkcjonariuszy (§ 4060) w tys. zł	173 509	169 233	- 4276

Jednocześnie należy wskazać, że komendy powiatowe/miejskie PSP finansowane są w formie dotacji przekazywanej w kwocie łącznej na jeden paragraf (§ 2110), który obejmuje wydatki bieżące, w tym wydatki płacowe. W poszczególnych komendach powiatowych/miejskich Państwowej Straży Pożarnej ustalany jest plan wydatków na wynagrodzenia, w oparciu o otrzymany od komendanta wojewódzkiego PSP poziom średniego wynagrodzenia przypadający na jednego funkcjonariusza. Rozdział środków zgodnie z art. 28, w związku z art. 26 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 854 z późn. zm.) oraz zaleceniami komendanta głównego PSP powinien być uzgadniany z organizacjami związkowymi działającymi w danej jednostce organizacyjnej.

Zgodnie z § 10 rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 7 grudnia 2007 r. w sprawie nagród i zapomóg dla strażaków Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. Nr 234, poz. 1725) wysokość funduszu nagród i zapomóg na nagrody pieniężne, rzeczowe i zapomogi może być zwiększona przez

jego dysponenta o niewykorzystane środki na uposażenia zasadnicze wraz z dodatkami, o których mowa w art. 87 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 68, z późn. zm.) i nagrody roczne. W ocenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji przeniesienia wydatków z § 405 do § 406 i § 408 nie powodują zwiększenia planowanych wydatków na wynagrodzenia i w związku z tym nie stanowią naruszenia przepisów art. 171 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.).

Podkreślenia jednak wymaga, że zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy o finansach publicznych kierownik jednostki sektora finansów publicznych odpowiedzialny jest za całość gospodarki finansowej tej jednostki.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 10 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie działań dotyczących przestrzegania
standardów bezpieczeństwa podczas operacji
wszczepiania implantów ślimakowych w Polsce
(24363)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego z dnia 23 września 2011 r. w sprawie przestrzegania standardów bezpieczeństwa podczas operacji wszczepiania implantów ślimakowych w Polsce uprzejmie informuję, co następuje.

Sprawa będąca przedmiotem ww. interpelacji jest znana ministrowi zdrowia i była szczegółowo badana po otrzymaniu interpelacji pana posła na Sejm RP Sławomira Piechoty oraz zapytań rzecznika praw dziecka, a także prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia.

Jak ustalono, od lat obowiązują w Polsce ustalone procedury i standardy bezpieczeństwa podczas operacji wszczepiania implantów ślimakowych, a wobec ciągłego rozwoju i postępu w technologii i medycyny standardy te są systematycznie modyfikowane w ramach międzynarodowej sieci centrów doskonałości.

W związku z przedmiotową sprawą na uwagę zasługuje też fakt, iż w dniu 11 sierpnia 2011 r. na stronie internetowej Ministerstwa Zdrowia opublikowany został komunikat w sprawie stosowania okołoperacyjnej karty kontrolnej podczas zabiegów chirurgicznych, w którym minister zdrowia rekomenduje stosowanie okołoperacyjnej karty kontrolnej opracowanej na podstawie formularza Surgical Safety Checklist zalecanego przez Światową Organizację Zdrowia.

Minister zdrowia zwraca szczególną uwagę zespołów operacyjnych na takie środki ostrożności, jak: przestrzeganie zasad higieny, standaryzowany sposób prowadzenia wywiadu lekarskiego, oznaczanie pola operacji przez chirurga przed umieszczeniem pacjenta na sali operacyjnej, potwierdzenie oznaczenia pola operacji przez wszystkich obecnych na sali przed rozpoczęciem operacji, stosowanie odpowiednich markerów do oznaczania pola operacji w celu uniknięcia zmazania oznaczeń podczas przygotowań do operacji. Dane publikowane przez Światową Organizację Zdrowia wskazują, że stosowanie karty kontrolnej w znaczącym stopniu zmniejsza prawdopodobieństwo wystąpienia powikłań pooperacyjnych oraz ryzyko śmierci.

Okołoperacyjna karta kontrolna powinna być wprowadzona we wszystkich oddziałach i jednostkach zabiegowych w Polsce. Karta powinna być podpisana przez koordynatora, którym może być lekarz anestezjolog prowadzący znieczulenie do zabiegu, a także przez członków zespołu operacyjnego, tj. lekarza chirurga prowadzącego zabieg lub pierwszą asystę oraz pielęgniarkę anestezjologiczną przygotowującą chorego do znieczulenia i zajmującą się nim po znieczuleniu. Okołoperacyjna karta kontrolna powinna być załączona do dokumentacji pacjenta i stanowić część historii choroby. Celem wprowadzenia karty jest maksymalne zminimalizowanie możliwości wystąpienia zdarzenia niepożądanego, zgonów pacjentów lub komplikacji pooperacyjnych. Centrum Monitorowania Jakości w Ochronie Zdrowia opublikowało formularz karty oraz wytyczne jej wprowadzania. Szpitale zostały zaproszone do poprawy bezpieczeństwa zabiegów chirurgicznych poprzez stosowanie okołoperacyjnej karty kontrolnej. Rozwiązanie zostało pozytywnie przyjęte i zaopiniowane przez Towarzystwo Chirurgów Polskich, Polskie Towarzystwo Anestezjologii i Intensywnej Terapii, Towarzystwo Promocji Jakości oraz konsultanta krajowego w dziedzinie chirurgii ogólnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 10 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie kryteriów warunkujących możliwość
przeniesienia studenta z prywatnej uczelni
do uczelni państwowej po zaliczeniu I roku
studiów medycznych (24364)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaniem interpelacji pani poseł Marii Zuby (nr SPS-023-24364/11) z dnia 22 września 2011 r. w sprawie kryteriów warunkujących możliwość przeniesienia studentów z prywatnej uczelni na państwową po zaliczeniu I roku studiów medycznych pragnę uprzejmie przekazać, co następuje.

Sprawy związane z przenoszeniem się studentów do innej uczelni (niezależnie od statusu uczelni) reguluje art. 171 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.). Cytowany artykuł stanowi, iż „Student może przenieść się do innej uczelni, w tym także zagranicznej, za zgodą kierownika podstawowej jednostki organizacyjnej uczelni przyjmującej, wyrażonej w drodze decyzji, jeżeli wypełnił wszystkie obowiązki wynikające z przepisów obowiązujących w uczelni, którą opuszcza”.

Z powyższego przepisu wynika, iż w kompetencjach władz poszczególnych uczelni pozostaje podjęcie decyzji o przyjęciu na studia lub o odmowie przyjęcia studentów innej uczelni. Decyzje te wydawane są na podstawie przepisów wewnętrznych poszczególnych uczelni, w szczególności na podstawie regulaminu studiów. Rozstrzygnięcia władz uczelni mają charakter merytoryczny, gdyż przepisy nie zawierają regulacji uniemożliwiających przeniesienie się studenta z uczelni niepublicznej do publicznej i odwrotnie.

Odpowiadając na pytania dotyczące polskiej młodzieży podejmującej studia medyczne we Lwowie, pozwałam sobie uprzejmie poinformować, iż studenci mogą przenieść się do uczelni w Polsce i uzyskać zaliczenie ukończonych okresów studiów, egzaminów, praktyk, zaliczeń. Decyzja w tej sprawie także należy do władz uczelni przyjmującej. Zgodnie z art. 4 umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Gabinetem Ministrów Ukrainy o wzajemnym uznawaniu akademickim dokumentów o wykształceniu i równoważności stopni z dnia 11 kwietnia 2005 r. okresy studiów, zdane egzaminy, zaliczenia oraz odbyte praktyki mogą zostać uznane przez polską szkołę wyższą, zgodnie z obowiązującymi polskimi przepisami w tym zakresie.

Decyzję o zaliczeniu okresów studiów, zaliczeń, egzaminów i praktyk podejmuje uczelnia. W przypadku występowania różnic w programach studiów student jest zobowiązany do ich uzupełnienia w szkole wyższej, w której zamierza kontynuować naukę.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż właściwymi organami do rozpatrywania spraw związanych z kształceniem w uczelniach medycznych są rektorzy poszczególnych uczelni medycznych oraz minister zdrowia, który jest ministrem nadzorującym te uczelnie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Maria Elżbieta Orłowska

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Zuby**

**w sprawie nieprawidłowości przy wypłacie
rekompensat dla producentów warzyw
z pow. pińczowskiego, wynikających ze strat
spowodowanych przez bakterię E. coli
i wprowadzenia przez Rosję embarga
na import świeżych warzyw z Unii Europejskiej
(24365)**

Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie znak: SPS-023-24365/11 interpelację poseł Marii Zuby w sprawie nieprawidłowości przy wypłacie rekompensat dla producentów warzyw z pow. pińczowskiego Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przekazuje następujące informacje.

Rekompensaty z tytułu strat poniesionych przez producentów niektórych warzyw spowodowane kryzysem wywołanym bakterią E. coli (tzw. kryzys EHEC) zostały wprowadzone w prawodawstwie UE rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 585/2011 z dnia 17 czerwca 2011 r. ustanawiającym tymczasowe nadzwyczajne środki wspierania sektora owoców i warzyw. Rozporządzenie to zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym UE w dniu 18 czerwca 2011 r. (sobota), zaś już 21 czerwca odpowiednie przepisy krajowe wdrażające to rozporządzenie Komisji zostały przyjęte przez Radę Ministrów i dzień później zostały opublikowane.

Okres, który zgodnie z przepisami UE obejmowały rekompensaty, to 26 maja – 30 czerwca. Niezwłocznie po ukazaniu się w Dzienniku Urzędowym UE rozporządzenia Komisji nr 585/2011, a także w Dzienniku Ustaw w dniu 22 czerwca odpowiednich przepisów krajowych Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi rozpoczęło akcję jak najszybszego i najlepszego informowania potencjalnych beneficjentów rekompensat. Komunikaty dla producentów warzyw zamieszczane były regularnie zarówno na stronach internetowych MRiRW, jak i ARR. Komunikaty te

informowały o najważniejszych zasadach systemu rekompensat (w tym także o terminach składania powiadomień i wniosków). Z uwagi na medialny charakter kryzysu EHEC odpowiednie informacje przekazywane były także za pośrednictwem ogólnopolskich i ogólnodostępnych mediów masowego przekazu.

Stanowczo należy podkreślić, iż w ramach mechanizmu nie podlegały rekompensatom szkody ekonomiczne, tj. straty ekonomiczne wynikające z różnicy pomiędzy cenami osiąganymi przed i po kryzysie spowodowanym EHEC, jak również straty dla eksporterów wynikające z embarga nałożonego przez Federację Rosyjską.

Zasady i realizacja mechanizmu rekompensat wynikały z przepisów unijnych i krajowych. Niezwłocznie po ukazaniu się rozporządzenia Komisji (UE) 585/2011 w dniu 18 czerwca 2011 r., a przed ukazaniem się przepisów krajowych, w dniu 20 czerwca 2011 r. ARR zamieściła na swojej stronie internetowej informację o możliwościach skorzystania z tej pomocy oraz wysłała pisma do organizacji producentów owoców i warzyw z prośbą o przedstawienie szacunkowych wielkości strat w związku z planowanym mechanizmem pomocy.

Realizując politykę informacyjną, ARR na bieżąco informowała potencjalnych beneficjentów, poprzez wszystkie dostępne kanały informacyjne, tj. prasę, radio, Internet i telewizję, zarówno centralne jak też regionalne i lokalne, o możliwościach wsparcia i warunkach koniecznych do spełnienia.

Informacje na ten temat przekazywały także sekcje informacji i promocji w 16 oddziałach terenowych ARR do mediów oraz instytucji pracujących na rzecz rolników i producentów (urzędów gmin, urzędów miast i gmin, starostw powiatowych, ARiMR, izb rolniczych, ODR itp.). Tak też uczynił OT Kielce.

Poniżej przedstawiam zestawienie informacji o wsparciu z tytułu kryzysu EHEC na rynkach owoców i warzyw, które pojawiły się w mediach przed dniem 11 lipca 2011 r. (tj. ostatecznym terminem składania przedmiotowych wniosków):

1. Ilość wydanych komunikatów do PAP – 7.
2. Ilość artykułów prasowych – 92.
3. Internet – informacje – 148.
4. Ilość emisji telewizyjnych – 73 (w tym dyżur eksperta ARR w TVP Info w dniu 27 czerwca).
5. Ilość audycji radiowych – 147.

W rezultacie do Agencji Rynku Rolnego wpłynęło ok. 4800 wniosków producentów warzyw z całego kraju.

Szeroko zakrojone działania informacyjne spowodowały, iż staliśmy się jednym z największych (obok Hiszpanii) beneficjentów środków w UE.

W skali UE wysokość pomocy to 227 mln euro, w tym dla naszych producentów 46,4 mln euro.

Stan wypłat dla polskich producentów warzyw przedstawia się następująco:

- do 22 września – wypłacono 65,3 mln PLN,
- do 29 września – 110 mln PLN.

Łącznie do 13 października 2011 r. wypłacono 179,5 mln PLN.

Niezależnie od powyższych informacji, w związku ze skargami na działalność informacyjną ARR, w dniach 3–11 października 2011 r. odbyła się kontrola w OT ARR w Kielcach. Ze wstępnych ustaleń wynika, że akcja informacyjna była przeprowadzana prawidłowo, komunikaty zawierały rzetelną informację, mimo że czas na przeprowadzenie akcji był bardzo krótki. Wynikało to jednak z konieczności dostosowania się do przepisów rozporządzenia Komisji Europejskiej 585/2011. W przeciwnym razie polscy producenci nie mieliby w ogóle szans na jakiegokolwiek skorzystanie z tego mechanizmu rekompensat.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 14 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Jarosa**

**w sprawie dostosowania godzin pracy urzędów
do potrzeb interesantów (24366)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 22 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24366/11), dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Michała Jarosa w sprawie dostosowania godzin pracy urzędów do potrzeb interesantów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Odnosząc się do problematyki czasu pracy pracowników urzędów administracji samorządowej, należy mieć przede wszystkim na uwadze zagwarantowaną konstytucyjnie samodzielność jednostek samorządu terytorialnego w wykonywaniu zadań, która podlega ochronie sądowej. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż kształtowanie polityki kadrowej, a więc także ustalenie czasu pracy pracowników zatrudnionych w danym urzędzie, pozostaje wyłącznie domeną pracodawcy samorządowego (kierownika urzędu), którym jest odpowiednio: wójt (burmistrz, prezydent miasta), starosta oraz marszałek województwa. Czas pracy jest jednym z podstawowych elementów organizacji procesu pracy, zaś jego konkretyzacja stanowi materię regulaminu pracy obowiązującego u danego pracodawcy samorządowego.

W tym miejscu należy wskazać, iż minister spraw wewnętrznych i administracji nie posiada kompetencji do rozstrzygnięcia kwestii związanych z funkcjonowaniem (czasem pracy) poszczególnych struktur administracji samorządowej oraz oceny działań podej-

mowanych w tym zakresie przez pracodawców samorządowych.

Należy jednak podkreślić, iż na gruncie ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223, poz. 1458, z późn. zm.) ustawodawca uelastycznił normy czasu pracy, rezygnując z obowiązującego do dnia 31 grudnia 2008 r. przepisu stanowiącego, że „czas pracy pracowników samorządowych nie może przekraczać 40 godzin na tydzień i ośmiu godzin na dobę” (vide: art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych, t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1593, z późn. zm.). Zgodnie z obowiązującym obecnie art. 42 ust. 1 ww. ustawy, porządek wewnętrzny i rozkład czasu pracy w sposób zapewniający obywatelom załatwianie spraw w dogodnym dla nich czasie, określone są regulaminem pracy jednostki.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, iż takie rozwiązanie umożliwia pracodawcom samorządowym efektywną organizację procesu pracy urzędów administracji samorządowej, dostosowaną do potrzeb i oczekiwań mieszkańców. Biorąc pod uwagę, iż ustawa o pracownikach samorządowych nie wyznacza wprost obowiązujących norm czasu pracy, pracodawca winien, zgodnie z art. 43 ust. 1 ww. ustawy, stosować w tym zakresie odpowiednio przepisy Kodeksu pracy.

Odnosząc się z kolei do czasu pracy urzędów administracji rządowej, należy wskazać, że zasady ustalania rozkładu czasu pracy w tygodniu oraz jego wymiaru w poszczególnych dniach tygodnia, obowiązującego członków korpusu służby cywilnej oraz pracowników niebędących członkami korpusu służby cywilnej, zatrudnionych w urzędach administracji rządowej, zostały określone w rozporządzeniu prezesa Rady Ministrów z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie czasu pracy pracowników urzędów administracji rządowej (Dz. U. Nr 76, poz. 505, z późn. zm.). W kontekście poruszanej w wystąpieniu problematyki, na uwagę zasługuje w szczególności treść § 3 ust. 3 ww. rozporządzenia stanowiącego, że w urzędach, w których są wykonywane zadania związane z obsługą interesantów, rozkład i wymiar czasu pracy pracowników powinien być ustalony w taki sposób, aby co najmniej w jednym dniu tygodnia zadania te były wykonywane w godzinach między godz. 8.00 a 18.00.

Niezależnie od powyższego pragnę poinformować, iż zasadnym wydaje się, aby stanowisko w przedmiocie czasu pracy urzędów administracji rządowej zajął szef Służby Cywilnej oraz minister pracy i polityki społecznej, którzy uczestniczyli w pracach legislacyjnych nad przedmiotowym rozporządzeniem.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 10 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Jarosa**

**w sprawie opodatkowania podatkiem VAT
czynności podejmowanych w ramach
umowy koprodukcyjnej (24367)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do przesłanej przy piśmie z dnia 22 września 2011 r., znak: SPS-023-24367/11, interpelacji pana posła Michała Jarosa w sprawie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności podejmowanych w ramach umowy koprodukcyjnej, uprzejmie informuję.

Stosownie do art. 5 pkt 5 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. Nr 132, poz. 1111, z późn. zm.) koproducent filmu to podmiot, który wspólnie z producentem organizuje, prowadzi i ponosi odpowiedzialność za produkcję filmu lub który współfinansuje produkcję filmu oraz nabywa współudział w autorskich prawach majątkowych.

Przepis art. 5 pkt 6 ww. ustawy o kinematografii stanowi natomiast, że producent filmu to osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33 § 1 Kodeksu cywilnego, która podejmuje inicjatywę, faktycznie organizuje, prowadzi i ponosi odpowiedzialność za kreatywny, organizacyjny i finansowy proces produkcji filmu.

W świetle przepisu art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.) wynika, że prawo autorskie przysługuje twórcy, o ile ustawa nie stanowi inaczej.

Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych w rozdziale 6 zawiera przepisy szczególne dotyczące utworów audiowizualnych. Z przepisu art. 69 ww. ustawy wynika, że współtwórcami utworu audiowizualnego są osoby, które wniosły wkład twórczy w jego powstanie, a w szczególności: reżyser, operator obrazu, twórca adaptacji utworu literackiego, twórca stworzonych dla utworu audiowizualnego utworów muzycznych lub słowno-muzycznych oraz twórca scenariusza.

Ponadto na podstawie przepisu art. 70 ust. 1 ww. ustawy domniemywa się, że producent utworu audiowizualnego nabywa na mocy umowy o stworzenie utworu albo umowy o wykorzystanie już istniejącego utworu wyłączne prawa majątkowe do eksploatacji tych utworów w ramach utworu audiowizualnego jako całości. Na zamówienie producenta tworzone jest jedno dzieło współautorskie, czyli utwór audiowizualny.

Przechodząc na grunt prawa podatkowego, należy zauważyć, że zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054) podatnikami są osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, wykonujące samo-

dzielnie działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 2, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności. Dodać należy, że polski ustawodawca nie skorzystał z możliwości wynikającej z art. 11 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z 11.12.2006, str. 1, ze zm.), zgodnie z którym, każde państwo członkowskie, z zastrzeżeniem konsultacji z Komitetem ds. VAT, może uznać za jednego podatnika osoby mające siedzibę na terytorium kraju, które będąc prawnie niezależne, są ściśle związane ze sobą finansowo, ekonomicznie i organizacyjnie.

Podmioty uczestniczące w produkcji filmów (producent i koproducenci) – w świetle obowiązujących przepisów prawa podatkowego – nie mogą być zatem uznane za jednego podatnika VAT. Oznacza to, że relacje zachodzące pomiędzy stronami umowy dotyczącej produkcji filmów (podatnikami VAT), dla potrzeb rozliczeń podatku od towarów i usług, należy oceniać zgodnie z ogólnymi zasadami obowiązującymi w zakresie tego podatku.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlegają m.in. odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju. Przez dostawę towarów, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, rozumie się przeniesienie prawa do rozporządzania towarami jak właściciel (art. 7 ust. 1 ww. ustawy o podatku od towarów i usług). Natomiast przez świadczenie usług, o którym mowa w art. 5 ust. 1, stosownie do art. 8 ust. 1 tej ustawy rozumie się każde świadczenie na rzecz osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, które nie stanowi dostawy towarów w rozumieniu art. 7 tej ustawy. W związku z powyższym jako świadczenie usług traktowane jest przeniesienie praw do wartości niematerialnych i prawnych, bez względu na formę, w jakiej dokonano czynności prawnej.

Mając na uwadze powyższy stan prawny, w przypadku gdy np. producent utworu audiowizualnego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł umowę koprodukcyjną na produkcję filmu i przekazuje koproducentowi prawa autorskie i pokrewne dotyczące danej produkcji (w części proporcjonalnej do wniesionego w formie pieniężnej udziału koproducenta w produkcji), wówczas stwierdzić należy, iż w sprawie wystąpiły wszystkie konieczne elementy świadczenia opodatkowanego podatkiem od towarów i usług, określone w art. 8 ww. ustawy z dnia 11 marca 2004 r.

Należy jednak zaznaczyć, że umowy koprodukcyjne charakteryzują się często bardzo złożonym stanem faktycznym, zatem każdorazowo ocena takich umów powinna być prowadzona z uwzględnieniem danych okoliczności występujących w stanie faktycznym. W przypadku wątpliwości zainteresowanych co do zakresu stosowania przepisów prawa podatkowego w ich indywidualnych sprawach, w których nie

toczy się postępowanie podatkowe lub kontrola podatkowa, przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) przewidują możliwość uzyskania interpretacji indywidualnej w trybie przewidzianym przepisami. Na podstawie art. 14b § 6 ww. ustawy minister finansów rozporządzeniem z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie upoważnienia do wydawania interpretacji przepisów prawa podatkowego (Dz. U. Nr 112, poz. 770, z późn. zm.) upoważnił dyrektorów określonych izb skarbowych do wydawania w jego imieniu indywidualnych interpretacji. W związku z tym, w celu uzyskania interpretacji przepisów prawa podatkowego również dotyczących czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, zainteresowany podmiot powinien wnieść wniosek z dokładnym opisem stanu faktycznego do właściwego miejscowo dyrektora izby skarbowej.

Dodatkowo uprzejmie informuję, że zasygnalizowane przez pana posła rozbieżności interpretacyjne są już eliminowane.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Jarosa**

**w sprawie nieprawidłowości przy powoływaniu
biegłych medycyny sądowej podczas śledztwa
związanego z nieumyślnym spowodowaniem
śmierci kilkudziesięciu pacjentów
Kliniki Chirurgii Serca
Wrocławskiej Akademii Medycznej (24368)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 22 września 2011 r., SPS-023-24368/11, do którego załączono interpelację pana posła na Sejm RP Michała Jarosa z dnia 16 września 2011 r. w sprawie nieprawidłowości przy powoływaniu biegłych medycyny sądowej podczas śledztwa związanego z nieumyślnym spowodowaniem śmierci kilkudziesięciu pacjentów Kliniki Chirurgii Serca Wrocławskiej Akademii Medycznej, przedstawiam, co następuje.

Odnosząc się do pytania w zakresie nowelizacji przepisów dotyczących biegłych, uprzejmie informuję, że problemy związane z funkcjonowaniem biegłych sądowych znane są ministrowi sprawiedliwości. Z tego też względu w resorcie prowadzone są prace legislacyjne nad projektem ustawy o biegłych

sądowych, która uregulowałaby wszelkie aspekty podmiotowe i przedmiotowe opiniowania na zlecenie sądów oraz innych uprawnionych organów.

Unormowanie statusu biegłych sądowych oraz regulacja prawna ich funkcjonowania w jednym akcie prawnym, rangi ustawy, pozwoli wyeliminować nie do końca spójne przepisy, zawarte m.in. w: ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.), rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 24 stycznia 2005 r. w sprawie biegłych sądowych (Dz. U. Nr 15, poz. 133), ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398, z późn. zm.) oraz rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie kosztów przeprowadzania dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 46, poz. 254, z późn. zm.) i dekreście z dnia 26 października 1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 49, poz. 445, z późn. zm.).

We wrześniu 2008 r. przyjęte zostały przez Radę Ministrów „Założenia do projektu ustawy o biegłych sądowych”. W toku dalszych prac legislacyjnych do Ministerstwa Sprawiedliwości wpływały liczne uwagi i postulaty zarówno ze strony organów wymiaru sprawiedliwości, jak i środowiska biegłych oraz rzeczoznawców.

W konsekwencji minister sprawiedliwości zarządzeniem nr 23/11/DO z dnia 8 marca 2011 r. powołał Zespół do kontynuowania prac legislacyjnych nad projektem ustawy o biegłych sądowych. W jego skład, poza pracownikami resortu sprawiedliwości, weszli przedstawiciele środowisk biegłych sądowych.

Doceniając znaczenie medycyny sądowej dla wymiaru sprawiedliwości, do udziału w pracach zespołu zaproszeni zostali także specjaliści reprezentujący tę dziedzinę nauki: kierownik Zakładu Medycyny Sądowej Collegium Medicum w Bydgoszczy prof. dr hab. med. Karol Śliwka i konsultant krajowy w dziedzinie medycyny sądowej prof. dr hab. n. med. Barbara Świątek.

W toku prac zespołu omawiane są problemy dotyczące funkcjonowania biegłych z zakresu medycyny sądowej, w szczególności związane ze szkoleniem profesjonalnej kadry mogącej podołać znacznej liczbie zleceń kierowanych do zakładów medycyny sądowej przez organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości, nieadekwatnością obecnych wynagrodzeń za wydawane opinie czy brakiem jednolitych przepisów dotyczących funkcjonowania zakładów medycyny sądowej.

Przygotowywane uregulowania powinny przyczynić się do usprawnienia pracy biegłych i zapewnienia wymiarowi sprawiedliwości odpowiednio przygotowanej kadry specjalistów.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w zakresie pierwszego pytania dotyczącego możliwości wznowienia śledztwa w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową Wrocław-Śródmieście, sygn. akt Ds 2695/01, interpelacja została przekazana, zgodnie z właściwością, prokuratorowi generalnemu.

Ustawą z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 178, poz. 1375, z późn. zm.) rozdzielono funkcje ministra sprawiedliwości i prokuratora generalnego. Obecnie, w myśl przepisów art. 1 ust. 2, art. 10 ust. 1 i art. 10a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.), to prokurator generalny, jako powoływany przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej naczelny organ prokuratury, kieruje działalnością prokuratury oraz sprawuje nadzór nad postępowaniami przygotowawczymi w sprawach karnych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 28 września 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Dolaty**

**w sprawie problemów osób oczekujących
na przyjęcie do domów opieki społecznej
i braku rozwiązań systemowych w zakresie
nadzoru administracji państwowej
nad realizacją zadań związanych z opieką
społeczną realizowaną przez samorządy (24369)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 22 września 2011 r., znak: SPS-023-24369/11, dotyczące interpelacji poselskiej pana posła Zbigniewa Dolaty w sprawie problemów osób oczekujących na przyjęcie do domów pomocy społecznej i braku rozwiązań systemowych w zakresie nadzoru administracji państwowej nad realizacją zadań związanych z pomocą społeczną realizowaną przez samorządy, uprzejmie wyjaśniam.

Nadzór nad realizacją zadań samorządu gminnego, powiatowego i województwa, w tym nad jakością działalności jednostek organizacyjnych pomocy społecznej oraz nad jakością usług, dla których minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określił standardy, w tym standardy opieki i wychowania, a także nadzór nad zgodnością zatrudnienia pracowników jednostek organizacyjnych pomocy społecznej z wymaganymi kwalifikacjami, o jakim mowa w art. 22 pkt 8 ustawy o pomocy społecznej, wojewoda pełni samodzielnie. Minister nie kontroluje działalności wojewody w tym zakresie, gdyż nie posiada takich uprawnień. Gminy bądź powiaty, kierując osobę do domu pomocy społecznej, winny wybierać domy po-

łożone jak najbliżej miejsca zamieszkania osób kierowanych. W przypadku długiej listy oczekujących na przyjęcie do wspomnianych domów gminy oraz powiaty winny zawiadamiać zarówno o tym fakcie, jak i o średnim terminie oczekiwania na umieszczenie w tych domach.

Jak dotąd do ministra nie wpłynęły żadne niepokojące sygnały świadczące o problemie osób oczekujących na przyjęcie do domów pomocy społecznej oraz o konieczności podjęcia dodatkowych czynności nadzorczych przez wojewodów w zakresie realizacji zadania kierowania i umieszczania osób w domach pomocy społecznej.

Biorąc jednak pod uwagę zasygnalizowanie takiego problemu w niniejszej interpelacji pana posła Zbigniewa Dolaty, minister wystąpi do wojewodów o zwrócenie uwagi w trakcie przeprowadzanych kontroli na kwestie związane z kierowaniem osób do domów pomocy społecznej i umieszczaniem na listach osób oczekujących oraz do ujęcia w planach kontroli na rok 2012 r. problematyki kierowania i umieszczania osób w domach pomocy społecznej.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 12 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Aleksandra Chłopka**

**w sprawie zmiany rozporządzenia
ministra edukacji narodowej
z dnia 20 sierpnia 2010 r. nadającego
okręgowym komisjom egzaminacyjnym
prawo wydawania ostatecznych punktacji
oraz ocen końcowych egzaminów
w szkołach publicznych (24370)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Aleksandra Chłopka (SPS-023-24370/11) w sprawie możliwości odwołania się od wyniku sprawdzianu i egzaminów zewnętrznych przeprowadzanych przez okręgowe komisje egzaminacyjne, uprzejmie wyjaśniam.

Zasady oceniania prac egzaminacyjnych reguluje rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562, z późn. zm.). Prace egzaminacyjne sprawdzają i oceniają egzaminatorzy wpisani do ewidencji egzamina-

torów, powołani przez dyrektora okręgowej komisji egzaminacyjnej (OKE). Egzaminatorzy sprawdzający i oceniający arkusze egzaminacyjne stosują szczegółowe kryteria oceniania arkuszy egzaminacyjnych opracowane przez Centralną Komisję Egzaminacyjną (CKE). Wyniki sprawdzianu i egzaminów ustala komisja okręgowa na podstawie arkuszy egzaminacyjnych ocenionych przez egzaminatorów. W myśl § 48 ust. 6 i § 98 ust. 5 ww. rozporządzenia wynik sprawdzianu i egzaminu ustalony przez komisję okręgową jest ostateczny i nie przysługuje na niego skarga do sądu administracyjnego – zgodnie z art. 9c ust. 2a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.).

Komisje okręgowe w celu zapewnienia obiektywizmu i rzetelności sprawdzania i oceniania arkuszy egzaminacyjnych powołują spośród egzaminatorów grupę tzw. weryfikatorów. Ich główne zadanie polega na sprawdzeniu poprawności stosowania przez egzaminatorów kryteriów oceniania ustalonych przez CKE. Zasady tzw. weryfikacji prac nie są regulowane przepisami prawa, a jedynie wewnętrznymi procedurami komisji egzaminacyjnych. Egzaminatorzy „weryfikatorzy” dokonują weryfikacji poprawności stosowania kryteriów punktowania odpowiedzi oraz przeniesienia punktacji egzaminatorów na kartę odpowiedzi w losowo wybranych pracach. Zadania te wykonują egzaminatorzy o dużym doświadczeniu, dobrych ocenach swojej pracy w poprzednich sesjach egzaminacyjnych, specjalnie przygotowani do wykonywania tego zadania poprzez udział w cyklicznych szkoleniach. Liczne szkolenia organizowane są także dla wszystkich egzaminatorów prac maturalnych.

Po sprawdzianie i egzaminach arkusze egzaminacyjne wraz z kryteriami oceniania zamieszczane są na stronie internetowej CKE i komisji okręgowych, zatem każdy zdający może przeanalizować swój egzamin. Ponadto każdy zdający lub jego rodzic (prawny opiekun) w przypadku sprawdzianu i egzaminu gimnazjalnego w szkole dla dzieci i młodzieży ma prawo zapoznać się z własną pracą egzaminacyjną. Zgodnie z § 50 i 107 ww. rozporządzenia na wniosek zdającego lub jego rodziców (prawnych opiekunów) w przypadku ucznia szkoły dla dzieci i młodzieży sprawdzony i oceniony arkusz egzaminacyjny, w tym karta odpowiedzi, są udostępniane zdającemu lub jego rodzicom (prawnym opiekunom) do wglądu w miejscu i czasie wskazanym przez dyrektora komisji okręgowej. Zainteresowani mają prawo zapoznać się dokładnie z pracą egzaminacyjną oraz sprawdzić liczbę punktów na pierwszej stronie karty odpowiedzi. W wyniku wglądu może nastąpić zmiana liczby przyznanych punktów. W takiej sytuacji dyrektor OKE wydaje nowe świadectwo dojrzałości lub nowe zaświadczenie, przy czym powszechnie stosowaną zasadą jest ocenianie na korzyść zdającego – zmiana punktacji następuje tylko w przypadku zmiany na korzyść zdającego; nie dokonuje się natomiast zmniejszenia liczby punktów.

Zmiany w systemie egzaminów zewnętrznych planowane są od roku szkolnego 2014/2015 w związku

ze zmianą podstawy programowej wprowadzoną rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17). Od roku szkolnego 2012/2013 nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego będzie sukcesywnie wdrażana w szkołach ponadgimnazjalnych. Rozwiązania dotyczące zasad i sposobu przeprowadzania egzaminu maturalnego będą rozważane w ramach prac nad projektem zmiany ww. rozporządzenia. Szczegóły planowanych zmian zostaną przedstawione w przyszłym roku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 30 września 2011 r.

Odpowiedź

ministra skarbu państwa
na interpelację posła Kazimierza Smolińskiego

w sprawie likwidacji
Przedsiębiorstwa Budownictwa Wodnego SA
w Tczewie (24371)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Kazimierza Smolińskiego, dotyczącą likwidacji Przedsiębiorstwa Budownictwa Wodnego w Tczewie sp. z o.o., znak: SPS-023-24371/11, przedstawiam następujące informacje.

Przedsiębiorstwo Budownictwa Wodnego w Tczewie powstało w 1920 r. W wyniku komercjalizacji przedsiębiorstwa państwowego w dniu 23 kwietnia 1999 r. zostało ono przekształcone w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod tą samą nazwą. Jej kapitał został pokryty kapitałem własnym przedsiębiorstwa państwowego, który na dzień zawiązania spółki wynosił 14 500 000 zł.

Uprzejmie wyjaśniam, że o rozwiązaniu w dniu 30 czerwca 2011 r. jednoosobowej spółki w drodze likwidacji jej majątku zdecydowały wyłącznie względy ekonomiczne. Podstawowym uzasadnieniem przeprowadzenia procesu likwidacji spółki jest trwały brak rentowności działalności podstawowej oraz pogarszająca się sytuacja ekonomiczno-finansowa, wskazująca na nikłe prawdopodobieństwo odzyskania rentowności. Analiza danych finansowych i wskaźników ekonomicznych za 2010 r. wykazała, że w stosunku do roku 2009 nastąpiło zmniejszenie wartości przychodów o 20%, co zostało spowodowane m.in. wstrzymaniem w IV kw. wydobycia kruszywa z Wisły, potrzebnego do budowy mostu w Kwidzynie (brak pozytywnej decyzji administracyjnej względem głównego wykonawcy – Budimex SA), wstrzymaniem wydo-

bycia kruszywa z Martwej Wisły (rezygnacja zamawiającego) oraz brakiem zjawisk lodowych na przełomie 2009/2010 r. W roku 2010 spółka poniosła stratę w wysokości 756,8 tys. zł. W roku 2009 dodatni wynik finansowy netto w wysokości 252,6 tys. zł został uzyskany z działalności pozaoperacyjnej wyłącznie dzięki zbyciu nieruchomości. Wskaźniki rentowności majątku i sprzedaży ulegały pogorszeniu z roku na rok, wskaźniki płynności kształtowały się na bardzo niskim poziomie świadczącym o trudnościach płatniczych. Spółka na przestrzeni ostatnich kilku lat ponosiła straty, co spowodowało, że suma strat z lat ubiegłych osiągnęła na dzień 31 grudnia 2010 r. kwotę 16 805,2 tys. zł i została powiększona o stratę roku 2010 w wysokości 756,8 tys. zł, osiągając w dniu podjęcia decyzji o likwidacji spółki wielkość 17 562 tys. zł. Kapitał własny osiągnął wartość ujemną i wynosił na dzień 30 czerwca 2011 r. 3062,1 tys. zł. Stale malała wartość aktywów trwałych i obrotowych spółki. Spółka posiada zaległości wobec ZUS, Urzędu Miasta Gdańska, starostwa tczewskiego i PFRON przekraczające 4,5 mln zł. Zaległości te uniemożliwiały spółce samodzielne uczestniczenie w przetargach dotyczących zamówień publicznych, co stanowiło poważne ograniczenie jej funkcjonowania. Większość robót stanowiących główny przedmiot działalności spółki, takich jak lodołamanie, roboty pogłębiarskie, regulacyjne, refulacyjne i budowlane, realizowano bowiem w trybie zamówień publicznych. Nieruchomości spółki obciążone są hipotekami przymusowymi na rzecz ZUS i UM Gdańska, ruchomości spółki są zaś przedmiotem zastawu skarbowego. Dokonana za zgodą Skarbu Państwa – ministra skarbu państwa – sprzedaż dwóch spośród czterech nieruchomości, w które została wyposażona spółka, nie doprowadziła do takiego zaspokojenia wierzycieli, aby mogła podlegać procesowi prywatyzacji. Podjęta w roku 2007 pierwsza próba prywatyzacji spółki zakończyła się niepowodzeniem, ponieważ potencjalni inwestorzy oferowali bardzo niską cenę. Z tych powodów PBW w Tczewie sp. z o.o. nadal stanowi jednoosobową spółkę Skarbu Państwa – obecnie w likwidacji.

Ponadto ustawa z dnia 29 października 2010 r. o rezerwach strategicznych (Dz. U. Nr 229, poz. 1496, ze zm.) nie doprowadziła do objęcia przez Agencję Rezerw Materiałowych sprzętu pływającego PBW w Tczewie (lodołamaczy i pogłębiarek), służącego zwalczaniu klęsk żywiołowych i zapewnieniu drożności torów wodnych Dolnej Wisły, ochronie mostów i wiaduktów – statusem rezerw strategicznych – w opracowanym przez ministra właściwego ds. gospodarki „Rządowym programie rezerw strategicznych”.

Delegatura ministra skarbu państwa w Gdańsku podziela opinię likwidatora spółki, że sprzęt pływający likwidowanej spółki winien nadal zapewniać bezpieczeństwo państwa oraz mieszkańców Żuław i obszaru dolnej Wisły. Zdaniem Departamentu Restrukturyzacji Ministerstwa Skarbu Państwa likwidacja spółki nie pociągnie za sobą negatywnych konsekwencji w zakresie zabezpieczenia przeciwpow-

dziowego kraju, ponieważ na całej długości rzeki Wisły i w jej dorzeczach wszelkie prace regulacyjne, refulacyjne, pogłębiarskie i przeciwlodowe może wykonywać inny, w pełni kontrolowany przez Skarb Państwa, podmiot z branży budownictwa hydrotechnicznego, tj. Przedsiębiorstwo Budownictwa Wodnego w Warszawie SA. Co więcej, spółka ta wyraziła zainteresowanie zatrudnieniem pracowników likwidowanego podmiotu, w szczególności zatrudnieniem załóg pływających.

Likwidacja majątku spółki w I etapie obejmie sprzęt i jednostki pływające wymagające tzw. remontów klasowych i kapitalnych. W celu zaspokojenia wierzycieli spółki ich sprzedaż odbędzie się w listopadzie 2011 r. w drodze przetargu nieograniczonego. Na tym etapie procesu likwidacji zostanie sprzedany majątek nieruchomy i ruchomy spółki w ilości trzech spośród sześciu lodołamaczy (z braku środków finansowych na remonty „klasowe” spółka nie używała ich do akcji lodołamania w okresie od 2007 r.), jednej z dwóch pogłębiarek, a także holowniki, barki, pontony, koparki oraz żurawie.

Uzyskane ze sprzedaży majątku spółki w drodze nieograniczonego przetargu środki finansowe zostaną przeznaczone na zaspokojenie wierzycieli spółki, z których:

- głównym wierzycielem jest ZUS (ponad 60%),
- gmina miasta Gdańsk, z tytułu podatku od sprzedanej już przez spółkę nieruchomości położonej w Gdańsku-Przegalinie (16%),
- Urząd Skarbowy w Tczewie, z tytułu podatku VAT i kosztów postępowania egzekucyjnego w administracji (12%),
- PFRON – 5%,
- Starostwo Powiatowe w Tczewie, z tytułu opłaty za wieczyste użytkowanie gruntów Skarbu Państwa położonych przy ul. Czatkowskiej 2 i sprzedanej już przez spółkę w 2009 r. nieruchomości zlokalizowanej w Tczewie przy ul. Nad Wisłą 7 (4%).

Według dokonanej przez rzeczoznawcę wyceny majątku spółki środki uzyskane ze sprzedaży majątku w I etapie powinny zaspokoić ww. wierzycieli. Czy jednak taka sytuacja będzie miała miejsce, zależy od sytuacji na rynku nieruchomości i ruchomości, a więc realny popyt na środki trwałe posiadane przez spółkę. Jeśli środki finansowe okażą się niewystarczające, to w II etapie likwidacji, czyli zgodnie z harmonogramem do dnia 30 czerwca 2012 r., zostaną sprzedane pozostałe trzy lodołamacze, jedna pogłębiarka i jedna kotwiarka, ponieważ jednostki te uczestniczyć będą w akcji lodołamania w sezonie 2011/2012 oraz wykonywać będą usługi u kontrahentów, zgodnie z zawartymi przez spółkę umowami. W przypadku gdy środki uzyskane ze sprzedaży majątku spółki w I etapie wystarczą na zaspokojenie wierzycieli, likwidator będzie zobowiązany zwrócić się do jednoosobowego wspólnika – Skarbu Państwa, ministra skarbu państwa – z wnioskiem o podjęcie uchwały w sprawie kontynuowania dalszych czynności likwidacyjnych lub z wnioskiem

o zakończenie procesu likwidacji i kontynuowanie działalności spółki.

W takiej sytuacji rozpoczęty w dniu 30 czerwca 2011 r. proces likwidacji może zostać powstrzymany wyłącznie przez stanowisko wymienionych wierzycieli spółki, odnoszące się do kwestii umorzenia odsetek i kosztów administracyjnego postępowania egzekucyjnego, co oznaczałoby, że spółka spłaci swoim majątkiem tylko należność w kapitale (bez odsetek i kosztów postępowania egzekucyjnego). O zawarciu ugody tej treści likwidator wystąpił w końcu sierpnia br. Zdaniem delegatury ministra skarbu państwa w Gdańsku, która nadzoruje proces likwidacji spółki, istnieje podstawa prawna do objęcia sprzętu pływającego przeznaczonego do sprzedaży w II etapie likwidacji rezerwą strategiczną w „Rządowym programie rezerw strategicznych”, skoro posiada on ważne dokumenty żeglugowe. Istnieje również podstawa do podjęcia przez wierzycieli, z tytułu należności podatkowych, decyzji o umorzeniu odsetek za zwłokę na zasadzie art. 54 § 1 pkt 1 i art. 270 ordynacji podatkowej, skoro zabezpieczenia rzeczowe utrzymywane przez nich na majątku spółki przekraczają jego wartość zbywcą, a żaden z wierzycieli na zasadzie art. 66 tej ordynacji nie jest zainteresowany przeniesieniem własności i praw majątkowych do aktywów spółki, a wyłącznie zapłatą długu w formie pieniężnej. Te zabezpieczenia rzeczowe na majątku spółki stanowiły w latach poprzednich główną przeszkodę dla wyrażenia przez Skarb Państwa zgody na jego sprzedaż w celu wcześniejszego zaspokojenia wierzycieli. Również ZUS z mocy art. 83 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest analogicznie uprawniony do umorzenia odsetek z tytułu zwłoki od składek na ubezpieczenie społeczne. Z wierzycielem PFRON spółka realizuje zawartą wcześniej ugodę.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Babinetza**

**w sprawie podwyższenia wynagrodzeń
dla pracowników administracji
i obsługi szkół artystycznych (24372)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanej przy piśmie z dnia 22 września br. (znak: SPS-023-24372/11) interpelacji pana posła Piotra Babinetza w sprawie podwyższenia wynagrodzeń dla pracow-

ników administracji i obsługi szkół artystycznych, pragnę uprzejmie przekazać następujące wyjaśnienia.

Przyporządkowanie pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych do państwowej sfery budżetowej wynika z usytuowania szkół artystycznych jako jednostek budżetowych w systemie finansów publicznych. Struktura sektora finansów publicznych została określona przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.). Kwestie dotyczące wynagrodzeń pracowników zaliczanych do państwowej sfery budżetowej reguluje natomiast ustawa z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 79, poz. 431). Zgodnie z ww. przepisami pracownicy zatrudnieni w administracji i obsłudze szkół artystycznych zaliczani są do grupy pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych množnikowym systemem wynagradzania.

W roku 2011 wynagrodzenia dla tej grupy pracowników państwowych jednostek budżetowych zostały zaplanowane na poziomie nominalnym z roku 2010 z uwzględnieniem rozdysponowanych rezerw celowych w 2010 r. oraz przyrostu dodatkowego wynagrodzenia rocznego w oparciu o zaplanowany w ustawie budżetowej na rok 2011 średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej – w wysokości 100%. Niniejszym wynagrodzenia dla omawianych pracowników są planowane na takich samych zasadach jak dla pozostałych pracowników sfery budżetowej.

Utrzymanie wynagrodzeń w 2011 r. na poziomie roku 2010 r. oraz w projekcie ustawy budżetowej na rok 2012 na poziomie roku poprzedniego obejmuje nie tylko państwowe jednostki budżetowe, ale dotyczy całego rządowego sektora finansów publicznych.

W związku z pytaniem pana posła dotyczącym decyzji o wpisaniu do przyszłorocznego budżetu państwa 15 mln zł z przeznaczeniem na podwyżki dla pracowników administracji i obsługi szkół artystycznych należy mieć na uwadze, że zmiana zasad wynagradzania pracowników szkół artystycznych jest co do zasady konsekwencją decyzji dotyczącej wynagrodzeń w całej państwowej sferze budżetowej.

Przedstawiając powyższe, pragnę uprzejmie poinformować, że w dniu 27 września br. Rada Ministrów uchwaliła przedłożony jej przez ministra finansów projekt budżetu państwa na rok 2012, który następnie w dniu 29 września br. został przekazany do Sejmu (druk nr 4694).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 6 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jacka Boguckiego**

w sprawie sytuacji Polaków na Litwie (24373)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Jacka Boguckiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej (SPS-023-24373/11), w sprawie sytuacji Polaków na Litwie pragnę zapewnić, że sytuacja oświaty polskiej mniejszości narodowej jest na bieżąco monitorowana. Sprawy oświaty polskiej mniejszości narodowej na Litwie są stałym elementem moich rozmów z panem Gintarasem Steponavičiusem, ministrem nauki i oświaty Litwy, podczas spotkań na forum europejskim. Ponadto regularnie informuję litewskiego partnera o wątpliwościach i obawach związanych z wprowadzaniem rozwiązań zawartych w znowelizowanej litewskiej ustawie oświatowej, wskazuję też na możliwe działania na rzecz poprawy sytuacji oraz zachęcam do konsultowania proponowanych zmian z polską mniejszością. Przedstawiciele ministerstwa pozostają także w stałym kontakcie z polskim środowiskiem oświatowym na Litwie.

Działania na rzecz oświaty polskiej mniejszości narodowej na Litwie przedstawiają się następująco:

1. Wsparcie finansowe szkół z polskim językiem nauczania na Litwie

Odnosząc się do kwestii oceny wykorzystania wsparcia, jakie przy pomocy funduszy pozyskiwanych z budżetu państwa udzielane jest szkołom z polskim językiem nauczania na Litwie, chciałabym zwrócić uwagę na ograniczoną możliwość dokonania takiej oceny przez kierowany przez mnie resort – w proces wspierania zaangażowanych jest wiele instytucji i organizacji pozarządowych.

Przedstawiciel Ministerstwa Edukacji Narodowej wchodzi w skład Zespołu Finansów Polonijnych, organu doradczego szefa Kancelarii Senatu, który opiniuje wszystkie wnioski złożone przez organizacje pozarządowe o dofinansowanie działań na rzecz Polonii i Polaków za granicą, składane do Kancelarii Senatu RP.

Oceniając wnioski dotyczące obszaru oświaty polskojęzycznej na Litwie, przedstawiciel ministerstwa opiera się na analizie potrzeb tego szkolnictwa dokonanej przez Związek Nauczycieli Polskich na Litwie „Polska Macierz Szkolna”, a także odnosząc się do aktualnego stanu realizacji przez państwo litewskie praw mniejszości w zakresie oświaty. Nasze wątpliwości od lat budzą wnioski o sfinansowanie kosztów wydawania tłumaczonych na język polski podręczników do nauczania przedmiotów ścisłych. W świetle prawa litewskiego podręczniki powinny być wydawane przez stronę litewską, faktycznie jednak realizacja tego zadania od lat pozostaje wyłącznie proble-

mem nauczycieli, którzy zmuszeni są do dokonywania autorskich adaptacji na język polski podręczników wydawanych w języku litewskim.

Odrębną kwestię stanowią działania inwestycyjne, dzięki którym na przestrzeni kilkunastu lat infrastruktura szkół z polskim językiem nauczania na Litwie nie tylko została znacznie poprawiona i unowocześniona, ale w wielu przypadkach interwencja finansowa ze strony budżetu RP zdecydowała o dalszym istnieniu szkoły.

Dzięki środkom pozyskanym z Senatu corocznie na terenie Litwy realizowanych jest kilkanaście przedsięwzięć edukacyjnych, a także organizowane są wakacyjne pobyty edukacyjne dzieci i młodzieży z Litwy w Polsce.

2. Dodatkowe wsparcie finansowe szkół z polskim językiem nauczania na Litwie

Uzupełnieniem dotychczasowych działań państwa polskiego na rzecz oświaty polskiej na Litwie w roku szkolnym 2011/2012 będzie uruchomienie wspólnie z Ministerstwem Spraw Zagranicznych i innymi partnerami nowych programów wspierania finansowego polskich szkół na Litwie oraz ich doposażenia w sprzęt multimedialny. W październiku br. przedstawione i uruchomione zostaną dwa projekty dla szkolnictwa polskiej mniejszości na Litwie.

3. Wsparcie edukacyjne nauczycieli szkół z polskim językiem nauczania na Litwie

Ośrodek Rozwoju Polskiej Edukacji za Granicą, jednostka podległa Ministerstwu Edukacji Narodowej, organizuje kursy doskonalenia dla nauczycieli i dyrektorów szkół polskich na Litwie. W obecnym roku szkolnym ich skala będzie rozszerzana zgodnie z zapotrzebowaniem zgłaszanym przez szkoły.

Ministerstwo Edukacji Narodowej włączyło się w realizację projektu finansowanego przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, mającego na celu wzbogacenie i urozmaicenie procesu dydaktycznego w szkołach z polskim językiem nauczania poprzez wykorzystanie nowoczesnych technologii informacyjnych i programów multimedialnych. W dniach 30 września – 3 października br. odbyło się pierwsze z serii szkoleń dla nauczycieli z Litwy, realizowanych w ramach projektu „Polska multimedialna szkoła na Litwie”.

Nowym elementem wsparcia jest skierowanie z Polski pierwszego nauczyciela języka polskiego i wiedzy o Polsce do pracy w Szkolnym Punkcie Przedmiotów Ojczystych w Wilnie (szkole społecznej prowadzonej przez Fundację Małego Księcia), do którego uczęszczają dzieci obywateli polskich czasowo bądź na stałe przebywających na Litwie, jak też dzieci osób pochodzenia polskiego. Do zadań nauczyciela należy m.in. wsparcie metodyczne nauczycieli szkół z polskim językiem nauczania i informowanie Ministerstwa Edukacji Narodowej o potrzebach edukacyjnych nauczycieli.

4. Wsparcie uczniów szkół z polskim językiem nauczania na Litwie

W roku 2011/2012 Ministerstwo Edukacji Narodowej przeznaczać będzie środki na organizację ko-

lonii i obozów dla dzieci polskiego pochodzenia, rozszerzając dotychczasową formułę o obozy przeznaczone dla młodych liderów z polskiego środowiska. Dodatkowo wykorzystywane będą środki Polsko-Litewskiego Funduszu Wymiany Młodzi, realizującego wspólne projekty dla młodzieży polskiej i litewskiej. Ponadto na polskich uczelniach realizowany jest program stypendiów dla absolwentów polskich szkół na Litwie.

5. Nowe materiały edukacyjne dla nauczycieli i uczniów polskiej mniejszości na Litwie

W ramach projektów realizowanych w ramach środków Europejskiego Funduszu Społecznego opracowano „Podstawę programową dla uczniów polskich uczących się za granicą”, stanowiącą podstawę do tworzenia lokalnych programów nauczania języka polskiego, historii, kultury, geografii Polski oraz wiedzy o współczesnej Polsce, a także tworzenia materiałów dydaktycznych w tym zakresie. Pozwala to na zachowanie korelacji z obowiązującą w Polsce „Podstawą programową kształcenia ogólnego”, jak również wskazuje na elementy decydujące o zachowaniu polskiej tożsamości i języka ojczystego.

Opracowano także przykładowe programy nauczania wczesnoszkolnego dla dzieci w wieku 5–9 lat, programy nauczania języka polskiego, historii i geografii dla uczniów w wieku 10–13 lat oraz uczniów w wieku powyżej 14 lat. Programy te stanowią inspirację dla nauczycieli do tworzenia własnych programów adekwatnych do potrzeb uczniów i sprzyjających zachowaniu polskości.

Opracowano także internetowy podręcznik „Włącz Polskę” – innowacyjne, otwarte zasoby edukacyjne umożliwiające tworzenie własnych podręczników z dostępnych na portalu zestawów materiałów edukacyjnych. Materiały przygotowane na lekcje języka polskiego, historii i geografii Polski pozwalają nauczycielom lepiej uwzględnić polski punkt widzenia na kwestie wspólnych dziejów Polski i Litwy.

6. Polsko-Litewski Zespół Ekspertów Edukacyjnych i Przedstawicieli Mniejszości Narodowych

Z inicjatywy premierów Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Litewskiej Donalda Tuska i Andriusa Kubiliusa powstał Polsko-Litewski Zespół Ekspertów Edukacyjnych i Przedstawicieli Mniejszości Narodowych. Zadaniem zespołu jest wyjaśnienie kwestii będących przyczyną niezgody środowiska polskiego na kształt oświaty mniejszości polskiej na Litwie przedstawiony w znowelizowanej ustawie o oświacie.

Pierwsze spotkanie ekspertów odbyło się w 12 września br. w Druskiennikach. Drugie spotkanie miało miejsce w Warszawie 19 września br.

W toku dotychczasowych spotkań ustalono, że:

a) zapisy art. 38 ustawy Republiki Litewskiej o oświacie dotyczące przeprowadzenia egzaminu maturalnego z języka litewskiego w szkołach z polskim i litewskim językiem nauczania nie oznaczają jego natychmiastowego ujednoczenia. Ze względu na różnice poglądów ekspertów w kwestii treści egzaminu, do czasu spotkania zespołu, zaplanowanego na 14 paź-

dziernika br. w Wilnie, przedstawiciele Ministerstwa Oświaty i Nauki RL spotkają się z przedstawicielami szkół z polskim językiem nauczania na Litwie w celu fachowego omówienia tego zagadnienia,

b) rozszerzony zostanie skład Komitetu Ocen Narodowego Centrum Egzaminacyjnego o przedstawicieli reprezentujących zainteresowane mniejszości narodowe na Litwie. Komitet ocen przez okres nie krótszy niż 8 lat będzie corocznie analizował wyniki egzaminów maturalnych i na ich podstawie przedkładał propozycje doskonalenia kryteriów ocen,

c) w szkołach realizujących formalne programy nauczania zasady tworzenia sieci szkół ustalane będą w ten sposób, że w miejscowości, w której istnieją 2–3 szkoły i w których nauczanie odbywa się w różnych językach, minimalna liczba uczniów w klasach XI–XII wynosiła będzie 7 uczniów. Eksperti nadal będą wyjaśniać możliwości stosowania takich norm w klasach V–X.

Na trzecim posiedzeniu ekspertów, które odbędzie się 14 października 2011 r. w Wilnie, omówione zostaną kwestie związane m.in. z wydawaniem podręczników dla mniejszości narodowych, liczebnością uczniów w oddziałach szkolnych, egzaminem maturalnym z języka litewskiego.

7. Powołanie polskiej placówki metodycznej w Wilnie

Po uchwaleniu w Polsce znowelizowanej ustawy o systemie oświaty planowane jest utworzenie polskiej placówki metodycznej w Wilnie (ośrodka polskiej edukacji), która obejmie dodatkową pomocą metodyczną polskich nauczycieli na Litwie. Nie zwalniając państwa litewskiego z powinności wobec szkół polskiej mniejszości, ośrodek ten będzie udzielał dodatkowego wsparcia metodycznego, programowego, materiałowego, reagując na postulaty zgłaszane przez polskie środowisko oświatowe na Litwie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Miroslaw Sielatycki

Warszawa, dnia 5 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Jacka Boguckiego**

**w sprawie niejasności dotyczących
restrukturyzacji przedsiębiorstwa
Ursus sp. z o.o. (24374)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jacka Boguckiego z dnia 21 sierpnia 2011 r., sygn. SPS-023-24374/11, w sprawie niejasności przy restrukturyzacji przedsiębiorstwa Ur-

sus sp. z o.o. pragnę ustosunkować się do wątpliwości pana posła w przedmiotowej sprawie.

Odpowiadając na pierwsze pytanie, dotyczące kontroli restrukturyzacji firmy Ursus sp. z o.o. pod kątem zachowania interesu Skarbu Państwa i praw pracowniczych, uprzejmie informuję, że minister skarbu państwa nie ma uprawnień zarówno do przeprowadzania kontroli w podmiotach prawa handlowego, jak też do ingerowania w sprawy związane z prawami pracowniczymi. Te ostatnie kwestie powinny być przedmiotem troski struktur związkowych i organizacji pracowniczych w tym celu powoływanych.

Odnosząc się do drugiego pytania pana posła, dotyczącego analizy korzyści wynikających ze sprzedaży Ursus sp. z o.o., pragnę poinformować, iż w dniu 26 kwietnia 2011 r. spółka Pol-Mot Warfama SA podpisała z Bumar sp. z o.o. trzy umowy sprzedaży: ciągników marki Ursus, znaków towarowych oraz 100% udziałów Ursus sp. z o.o. za łączną kwotę 15 421 036,00 zł netto.

Zgromadzenie Wspólników Bumar sp. z o.o. wydało zgodę na zbycie 48 023 udziałów spółki Ursus sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, stanowiących 100% kapitału zakładowego spółki, za cenę w wysokości 1,00 zł za wszystkie udziały Ursus sp. z o.o. oraz składników aktywów trwałych Bumar sp. z o.o. w postaci praw do znaków towarowych Ursus zarejestrowanych w Urzędzie Patentowym RP za łączną kwotę 8 100 000,00 zł netto. Pozostała kwota (7 321 035,00 zł) stanowiła wartość sprzedanych ciągników Ursus.

Ponadto z informacji uzyskanych od Zarządu Bumar sp. z o.o. wynika, że w chwili przejmowania Ursus sp. z o.o. sytuacja ekonomiczno-finansowa przedsiębiorstwa wskazywała na brak zdolności samodzielnego funkcjonowania spółki na rynku, a generowane w latach 2005–2010 straty powodowały stałe zmniejszanie kapitałów własnych i konieczność finansowania działalności podstawowej kapitałami obcymi zobowiązaniami w stosunku do Bumar sp. z o.o. Istotną sprawą było również zamknięcie rynku europejskiego dla produktów spółki z uwagi na niespełnianie norm emisji spalin oraz poziomu hałasu, co skutkowało utratą znacznej części rynku eksportowego. Reasumując, twierdzenie, iż powyższa transakcja spowodowała szkodę dla Skarbu Państwa, nie wydaje się słuszne.

Informuję również, iż Ministerstwo Skarbu Państwa nie jest stroną umowy i nie posiada uprawnień do ujawniania jej postanowień, a transakcje handlowe pomiędzy podmiotami nie muszą uwzględniać gwarancji pracowniczych.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Boguckiego**

**w sprawie wprowadzenia ustawy
o publicznym transporcie zbiorowym
w zakresie organizacji publicznego
transportu zbiorowego w przewozach
przekraczających granicę państwa (24375)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jacka Boguckiego w sprawie wprowadzenia ustawy o publicznym transporcie zbiorowym w zakresie organizacji publicznego transportu zbiorowego w przewozach przekraczających granicę państwa, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 2 września 2011 r., nr SPS-023-24239/11, przedstawiam następujące informacje.

Do dnia 28 lutego br. na podstawie przepisów art. 40a ust. 2 ustawy o transporcie kolejowym wszystkie pasażerskie przewozy kolejowe przekraczające granicę państwa, w tym przewozy realizowane w strefie transgranicznej, mogły być dofinansowane z budżetu państwa przez ministra infrastruktury w ramach umów o świadczenie usług publicznych. Takie dofinansowanie otrzymywała spółka Przewozy Regionalne sp. z o.o. na podstawie umowy ramowej oraz umów rocznych zawieranych z przewoźnikiem przez ministra i na rok 2011 również została zawarta z tą spółką w dniu 28 lutego 2011 r. umowa roczna o organizowanie, wykonywanie i dotowanie przedmiotowych przewozów.

Natomiast od dnia 1 marca 2011 r., w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13), minister właściwy do spraw transportu nie jest zobowiązany do dotowania przewozów pasażerskich w strefie transgranicznej. Bieżący rok został jednak potraktowany jako okres przejściowy i dofinansowanie dla większości z tych połączeń zostało zapewnione do końca okresu obowiązywania rozkładu jazdy 2010/2011, tj. do dnia 10 grudnia 2011 r.

Jednocześnie informuję, że zgodnie z przepisami art. 3a ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o Funduszu Kolejowym (Dz. U. z 2006 r. Nr 12, poz. 61, z późn. zm.) w 2012 r. środki funduszu w kwocie 150 mln zł będą przeznaczone na współfinansowanie zadań własnych województw w zakresie organizowania regionalnych kolejowych przewozów pasażerskich wykonywanych na podstawie umów o świadczenie usług publicznych. Środki te zostaną podzielone pomiędzy województwa proporcjonalnie do liczby udziałów w spółce Przewozy Regionalne sp. z o.o. W związku z tym województwa przygraniczne będą mogły wygospodarować z własnych budżetów środki na dofinansowanie transgranicznych przewozów kolejowych.

Przewozy międzynarodowe, w tym przewozy w strefie transgranicznej, są realizowane na podstawie umów i porozumień zawieranych pomiędzy przewoźnikami kolejowymi. Kształt oferty i rozkład jazdy pociągów uzgadniany jest na szczeblu przewoźników podczas międzynarodowych konferencji rozkładów jazdy. Minister infrastruktury jako dofinansowujący połączenia jedynie akceptował lub wnosił uwagi do przyjętych uzgodnień. Kwestie związane z organizowaniem przewozów międzynarodowych nie są więc regulowane na szczeblu rządowym, w związku z tym nie jest konieczne zawieranie w tej sprawie porozumień ze stroną białoruską przez województwo podlaskie. Tym samym nie wydaje się zasadne różnicowanie definicji strefy transgranicznej ze względu na przynależność sąsiedniego państwa, w tym przypadku Białorusi, do Unii Europejskiej.

Samorząd województwa jako organizator może nawiązać bezpośrednią współpracę dotyczącą wykonywania przewozów transgranicznych z przewoźnikiem kolejowym zainteresowanym realizacją tego typu usług. Zarówno przepisy art. 22 ust.1 pkt 3 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym, jak i rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 pozwalają na bezpośrednio zawieranie umów o świadczenie usług w zakresie publicznego transportu zbiorowego w transporcie kolejowym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 4 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Boguckiego**

**w sprawie szkód wyrządzonych przez bobry
na terenie woj. podlaskiego (24376)**

Odpowiadając na interpelację posła Jacka Boguckiego z dnia 2 września 2011 r., przekazaną przez Pana Marszałka pismem z dnia 22 września 2011 r., znak: SPS-023-24376/11, w sprawie szkód wyrządzonych przez bobry na terenie woj. podlaskiego, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Bóbr europejski (*Castor fiber*) podlega ochronie w większości krajów europejskich na podstawie dwóch aktów prawnych. Pierwszym jest konwencja berneńska (Dz. U. z 1996 r. Nr 58, poz. 263), gdzie bóbr umieszczony jest w załączniku III, obejmującym chronione gatunki fauny. Zgodnie z art. 7 konwencji strony powinny regulować przepisami wszelką eksploatację dzikiej fauny wymienionej w załączniku III,

tak aby populacja nie była zagrożona. Drugim aktem prawa europejskiego jest dyrektywa 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk naturalnych oraz dzikiej fauny i flory – dyrektywa siedliskowa. Bobra umieszczono tam w załączniku II, określającym gatunki roślin i zwierząt będące przedmiotem zainteresowania Wspólnoty, których ochrona wymaga wyznaczenia specjalnych obszarów ochrony, jak również w załączniku V, gdzie ujęto gatunki zwierząt i roślin, których pozyskiwanie ze stanu dzikiego i eksploatacja jest możliwa pod warunkiem, że populacja tych gatunków zostanie zachowana we właściwym stanie ochrony.

Bóbr europejski objęty jest częściową ochroną gatunkową mocą rozporządzenia ministra środowiska z dnia 28 września 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną (Dz. U. Nr 220, poz. 2237). Mając na uwadze powyższe, regionalny dyrektor ochrony środowiska, wobec braku rozwiązań alternatywnych i jeśli nie spowoduje to zagrożenia dla dziko występujących populacji chronionych gatunków roślin, zwierząt lub grzybów oraz gdy zachodzi jedna z przesłanek, o których mowa w art. 56 ust. 4 pkt 1–8 ww. ustawy, może wydać zezwolenie na zabijanie osobników lub chwywanie celem przemieszczenia osobników w inne miejsce. W przypadku gdy zakres zezwolenia obejmuje kilka województw, decyzję wydaje generalny dyrektor ochrony środowiska.

W związku z powyższym w celu wykonania redukcji populacji bobra europejskiego należy złożyć do właściwego organu wnioski o zezwolenie na odstępstwo od zakazu zabijania, wskazując m.in. liczbę osobników, których dotyczy czynność, i termin odstrzału. Niedopuszczalny jest niekontrolowany odstrzał bobra europejskiego, ponieważ zgodnie z ww. przepisami prawa wspólnotowego należy zapewnić zachowanie jego populacji we właściwym stanie ochrony.

Zgodnie z art. 56 ust. 8 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) regionalni dyrektorzy ochrony środowiska do dnia 31 stycznia każdego roku składają generalnemu dyrektorowi ochrony środowiska raport o wydanych w roku poprzednim zezwoleniach na wykonywanie czynności zakazanych wobec gatunków zwierząt objętych ochroną. Z aktualnych danych wynika, że na terenie całej Polski w 2010 r. wydano 120 decyzji na zabicie 1802 osobników bobra europejskiego. Zrealizowano odstrzał 399 osobników. W woj. podlaskim wydano 7 decyzji zezwalających na odstrzał łącznie 208 osobników bobra europejskiego, wykonano zaś 77 odstrzałów.

Zgodnie z art. 126 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie przyrody Skarb Państwa odpowiada za szkody wyrządzone m.in. przez bobry w gospodarstwie rolnym, leśnym lub rybackim. Oględzin i szacowania szkód, a także ustalenia wysokości odszkodowania i jego wypłaty dokonuje zgodnie z ww. ustawą właściwy re-

gionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarze parku narodowego – dyrektor tego parku.

Obecnie szacowanie szkód odbywa się według zasad i w zakresie określonym w zapisie art. 126 ustawy o ochronie przyrody. Jednak sposób postępowania przy szacowaniu szkód wyrządzonych przez bobry nie został doprecyzowany. Kierując się potrzebą określenia przejrzystego sposobu prowadzenia spraw, niektórzy regionalni dyrektorzy ochrony środowiska opracowali wewnętrzne wytyczne, które mogą określać m.in. dokumenty, jakie powinny być załączone do wniosku o odszkodowanie.

Aktualnie trwają prace nad projektem rozporządzenia ministra środowiska w sprawie szacowania szkód powodowanych przez gatunki zwierząt objętych ochroną gatunkową, w tym przez bobra europejskiego. Projekt ten jest na etapie konsultacji społecznych i uzgodnień międzyresortowych. Rozporządzenie ma na celu ustalenie jednolitego dla całego kraju sposobu postępowania przy szacowaniu szkód oraz zwiększenie przejrzystości zasad tej procedury. Regulacja określi procedury wypłaty odszkodowań, w tym m.in. rodzaj dokumentów, jakie muszą być dołączone do wniosku o odszkodowanie.

Należy podkreślić, że Skarb Państwa odpowiada za szkody wyrządzone przez niektóre zwierzęta objęte ochroną gatunkową w zakresie nieuwzględnianym utraconych korzyści. Wypłaty obejmują więc jedynie faktycznie poniesione szkody. W roku 2010 za szkody wyrządzone przez wszystkie gatunki zwierząt wymienione w art. 126 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody wypłacone zostały odszkodowania w wysokości 9 680 896,35 zł, z czego przeważającą część stanowiły wypłaty za szkody wyrządzone przez bobry.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 18 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ewy Malik**

**w sprawie niezasadnionych działań
Śląskiego Wojewódzkiego Oddziału NFZ
wobec Samodzielnego Publicznego Szpitala
Miejskiego w Sosnowcu polegających m.in.
na corocznym obniżaniu wartości kontraktu
na świadczenia zdrowotne (24377)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani Ewy Malik, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 16 września 2011 r. w sprawie niezasadnionych działań Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ wobec Samodzielnego Publicznego

Szpitala Miejskiego w Sosnowcu, polegających m.in. na corocznym obniżaniu wartości kontraktu na świadczenia zdrowotne, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 września 2011 r., znak: SPS-023-24377/11, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Pragnę poinformować, że zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia. Natomiast zgodnie z art. 107 ust. 5 do zadań dyrektora OW NFZ należy m.in. efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi oddziału oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że planowanie środków na poszczególne zakresy świadczeń w ramach planu finansowego oddziału wojewódzkiego należy do kompetencji dyrektora tego oddziału. Również w zakresie kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu leży, zgodnie z art. 124 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, możliwość dokonywania przesunięć w ramach kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym tego oddziału.

Uwzględniając powyższe, w związku z interpelacją pani poseł, minister zdrowia wystąpił do dyrektora Śląskiego OW NFZ z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Z informacji przekazanych przez dyrektora Śląskiego OW NFZ wynika, że propozycje planów rzeczowo-finansowych na rok 2011 dla świadczeniodawców realizujących w ramach umów wieloletnich świadczenia opieki zdrowotnej, w rodzaju leczenia szpitalne, zostały opracowane w oparciu o zatwierdzony dla Śląskiego OW NFZ na rok 2011 plan finansowy, zgodnie z obowiązującymi regulacjami prawnymi, z zastosowaniem jednakowych zasad dla wszystkich świadczeniodawców. Podstawę określenia wysokości kontraktów dla świadczeń realizowanych w oddziałach szpitalnych, w trybie hospitalizacji, stanowiła wartość kontraktów obowiązujących w roku ubiegłym według stanu na dzień 31 lipca 2010 r. W ramach tak określonej kwoty (kontrakt obowiązujący w dniu 31 lipca 2010 r.), w odniesieniu do każdego świadczeniodawcy, w pierwszej kolejności zabezpieczono środki finansowe na realizację świadczeń tzw. nielimitowanych do pełnej wysokości, wynikającej z symulacji ich rocznego wykonania w roku bieżącym. Jednak w procesie uzgodnień przedstawione świadczeniodawcom propozycje wysokości środków finansowych zabezpieczyły świadczenia nielimitowane na poziomie 80%. Pozo-

stałe 20% pozostawiono w dyspozycji Śląskiego OW NFZ, celem bieżącego zwiększania wartości umów z chwilą przekroczenia przez świadczeniodawców limitów określonych w nich dla przedmiotowych świadczeń. Ponadto Śląski OW NFZ poinformował świadczeniodawców o wysokości rezerwy i zobowiązał się do sukcesywnego jej uruchamiania z chwilą przekroczenia kontraktu w zakresach nielimitowanych. Następnie zabezpieczono środki na sfinansowanie świadczeń, uznanych przez Śląski OW NFZ jako tzw. świadczenia ratujące życie (m.in. udary, intensywne terapie, hematologia, onkologia), na poziomie 94% symulacji rocznego wykonania w roku 2010.

W odniesieniu do świadczeń realizowanych w szpitalnym oddziale ratunkowym oraz izbie przyjęć wartości zaproponowanych ryczałtów dobowych wynikały ze współczynnika RF, punktacji uzyskanej z wypełnionych przez świadczeniodawców ankiet oraz przyjętej stawki bazowej, zgodnie ze wzorem określonym w zarządzeniu 69/2009/DSOZ prezesa NFZ z dnia 3 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: leczenie szpitalne, z późniejszymi zmianami. Pozostałe środki finansowe, będące różnicą pomiędzy kwotą zobowiązania określoną w umowie na rok 2010 (kontrakt obowiązujący w dniu 31 lipca 2010 r.) a wartością określoną dla świadczeń nielimitowanych, świadczeń specjalistycznych oraz SOR i izb przyjęć, zostały podzielone na pozostałe zakresy świadczeń.

Dyrektor Śląskiego OW NFZ poinformował, że w wyżej opisany sposób zostały przygotowane propozycje finansowe przedłożone Szpitalowi Miejskiemu w Sosnowcu. W identyczny sposób wyznaczone zostały wartości umów przygotowanych dla wszystkich świadczeniodawców z terenu woj. śląskiego.

Wartość kontraktów zaproponowanych świadczeniodawcom na 2011 r. była zależna od wielkości środków finansowych przewidzianych w planie finansowym Śląskiego OW NFZ, przeznaczonych na pokrycie wszystkich potrzeb zdrowotnych osób ubezpieczonych w NFZ. Śląski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia jako płatnik świadczeń opieki zdrowotnej jest zainteresowany zabezpieczeniem jak najlepszego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej. Poziom finansowania poszczególnych zakładów opieki zdrowotnej jak i zakresów świadczeń jest wypadkową kilku elementów, m.in. posiadanych środków finansowych, a także aspektów historycznych związanych z dotychczasową realizacją zawartych umów.

Ponadto dyrektor Śląskiego OW NFZ stwierdził, że Śląski Oddział Wojewódzki NFZ stara się na bieżąco monitorować poziom dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej i reagować na zwiększające się zapotrzebowanie, jednakże nie jest możliwe zaciąganie przez Śląski OW NFZ zobowiązań przekraczających posiadane środki finansowe.

Narodowy Fundusz Zdrowia jako płatnik świadczeń opieki zdrowotnej nie posiada formalnego ani też faktycznego wpływu na powstawanie, reorganizowanie, przekształcanie czy dekapitalizowanie za-

kładów opieki zdrowotnej. Wyłącznie osoby reprezentujące właściciela zakładu podejmują decyzje o prowadzeniu remontów, nowych inwestycji czy zakupie sprzętu. Takie rozstrzygnięcia powinny być oparte o wcześniejsze, gruntowne analizy zasadności i opłacalności wydatkowania środków. Śląski OW NFZ, podejmując decyzje o zakupie świadczeń medycznych, nie może kierować się informacją o wysokości kosztów ponoszonych przez poszczególnych świadczeniodawców. Odnosząc się do przedstawionej w piśmie informacji o nakładach poniesionych przez samorząd, należy podkreślić, że NFZ, działając w interesie ubezpieczonych, zainteresowany jest kontraktowaniem świadczeń odpowiedniej jakości. Wyznacznikiem czego są w szczególności warunki lokalowe, wyposażenie w sprzęt i aparaturę medyczną oraz kwalifikacje i kompetencje personelu medycznego. Z uwagi na charakter działalności związanej z realizacją świadczeń opieki zdrowotnej świadczeniodawcy z definicji zobligowani są do systematycznej i stałej odbudowy posiadanego potencjału.

Przedstawione powyżej zasady podziału środków finansowych były wielokrotnie przedstawiane na spotkaniach z dyrektorami szpitali oraz na spotkaniach z przedstawicielami parlamentarzystów, środowisk samorządowych czy korporacji lekarskich. Wielokrotne monity w tej sprawie kierowane były do organów odpowiedzialnych za kreowanie polityki podziału tych środków na poszczególne województwa naszego kraju. Poziom finansowania świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych przez świadczeniodawców nie jest zależny ani od tego, czy są oni publicznymi czy niepublicznymi zakładami opieki zdrowotnej, ani od miejsca ich lokalizacji. Praktyka kontraktowania świadczeń zdrowotnych przez Śląski OW NFZ nie spotkała się do tej pory z negatywną oceną szeregu instytucji kontrolnych. Jest transparentna, oparta na przepisach obowiązującego prawa i adekwatna do możliwości finansowych oddziału.

W odpowiedzi na zarzut nieogłoszenia postępowania w trybie konkursu ofert na zawieranie umów w rodzaju leczenie szpitalne w zakresie geriatry – hospitalizacja na terenie miasta Sosnowiec, dyrektor Śląskiego OW NFZ wyjaśnił, że dyrektor Samodzielnego Publicznego Szpitala Miejskiego w Sosnowcu poinformował Śląski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia, że zwrócił się do Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego nr 5 im. św. Barbary w Sosnowcu z propozycją współpracy w zakresie reorganizacji działalności tych zakładów, która spotkała się z aprobatą drugiej strony. Pierwszy etap współpracy polegać miał na uruchomieniu w Szpitalu Miejskim w Sosnowcu oddziału geriatry i przejęciu w tym zakresie zadań szpitala wojewódzkiego.

W prowadzonej w tej sprawie korespondencji Śląski OW NFZ wyjaśnił, że wydanie ostatecznej decyzji w kwestii ogłoszenia postępowania w trybie konkursu ofert w omawianym zakresie możliwe będzie po przedstawieniu przez szpital dokumentów rejestrowych, pozytywnej opinii konsultanta wojewódzkiego

do spraw geriatry oraz wykazu personelu mającego realizować świadczenia zgodnie z wymogami określonymi w stosownym zarządzeniu prezesa NFZ. Świadczeniodawca przesłał opinię konsultanta wojewódzkiego z geriatry, który poparł inicjatywę szpitala polegającą na utworzeniu 25-łóżkowego oddziału geriatrycznego. Konsultant zwrócił jednocześnie uwagę, że proponowana przez szpital „etapizacja” tworzenia oddziału poprzez „tymczasowe posadowienie” go w części oddziału chorób wewnętrznych może być rozwiązaniem uznanym za tymczasowe, gdyż nie spełnia standardów z geriatry. Miejscem realizacji umowy w zakresie geriatry – hospitalizacja byłby bowiem Oddział Chorób Wewnętrznych II z Pododdziałem Geriatrycznym (50 łóżek, 15 łóżek geriatrycznych). Ta komórka organizacyjna jest aktualnie miejscem realizacji umowy w zakresie: choroby wewnętrzne – hospitalizacja.

Śląski OW NFZ poinformował Szpital Miejski w Sosnowcu, iż po zapoznaniu się z opinią konsultanta wojewódzkiego z geriatry zainteresowany jest wyłącznie zakontraktowaniem świadczeń geriatrycznych w niezależnej komórce organizacyjnej – oddziale geriatry. A zatem pozytywne rozpatrzenie wniosku szpitala możliwe będzie po przedstawieniu aktualnego wpisu do właściwego rejestru zakładów opieki zdrowotnej, zawierającego odpowiednią komórkę organizacyjną. Do dnia dzisiejszego dokument taki nie został dostarczony.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 12 października 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację poseł Grażyny Ciemniak**

**w sprawie zrównania szans dostępu do
środków finansowych na zakup nowości
wydawniczych przez biblioteki pedagogiczne
(24378)**

Szanowny Panie Marszałku! Odnosząc się do złożonej przez panią poseł Grażynę Ciemniak interpelacji SPS-023-24378/11 z 13 września 2011 r. w sprawie zrównania szans dostępu do środków finansowych na zakup nowości wydawniczych przez biblioteki pedagogiczne, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Zgodnie z regulaminem programu własnego Biblioteki Narodowej „Zakup nowości wydawniczych dla bibliotek” uprawnionymi wnioskodawcami w programie są biblioteki publiczne, zorganizowane w for-

mie samorządowej instytucji kultury (wpisane do rejestru instytucji kultury) lub stanowiące część samorządowej instytucji kultury (wpisanej do rejestru instytucji kultury).

Pragnę zwrócić uwagę na zapisy w ustawie o bibliotekach, które wyraźnie rozróżniają biblioteki publiczne mające status instytucji kultury (art. 18 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach) i biblioteki pedagogiczne (art. 22 ww. ustawy), które co prawda mają status bibliotek publicznych i są prowadzone przez samorządy województw, ale nie są instytucjami kultury. Zapisy rozdziału 2 ustawy z dnia 31 sierpnia 2011 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej mówią o zadaniach państwowych instytucji kultury, których podstawowym celem statutowym jest prowadzenie działalności kulturalnej (art. 8 i art. 9). Natomiast art. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty zalicza biblioteki pedagogiczne do placówek oświatowych na równi ze szkołami (podstawowym celem statutowym tych bibliotek nie jest działalność kulturalna, a działalność oświatowa).

Chciałbym również podkreślić, że podstawą dla funkcjonowania programów własnych instytucji kultury nadzorowanych przez MKiDN (w tym np. Biblioteki Narodowej czy Instytutu Książki) są zapisy art. 9 ust. 3, art. 9a oraz art. 28 ust. 1a ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej wskazujące wyraźnie jako podmioty uprawnione do otrzymywania dotacji z budżetu państwa na zadania objęte mecenatem państwa instytucje kultury, dla których organizatorami są jednostki samorządu terytorialnego.

Odpowiadając na pytania pani poseł, informuję, co następuje.

1. Dlaczego publiczne biblioteki pedagogiczne nie są traktowane na równi z bibliotekami publicznymi?

Ad 1. Biblioteki pedagogiczne nie są instytucjami kultury w rozumieniu ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej i nie mają w ich przypadku zastosowania zapisy z ww. ustawy dotyczące finansowania instytucji kultury. Są natomiast placówkami oświatowymi i powinny się ze środków przeznaczonych na finansowanie oświaty.

2. Czy można rozszerzyć listę i umożliwić wpisanie na nią publicznych bibliotek pedagogicznych?

3. Dlaczego publiczne biblioteki pedagogiczne nie mogą składać wniosków na środki finansowe na zakup nowości wydawniczych?

Ad 2. i 3. Brak jest podstaw prawnych do uznania bibliotek pedagogicznych za uprawnione do korzystania ze środków na zakup nowości wydawniczych. Takie środki powinien natomiast zapewnić resort edukacji.

Jednocześnie pragnę zapewnić, że resort kultury jest zainteresowany podnoszeniem standardów wszystkich bibliotek mających charakter bibliotek publicznych zarówno w zakresie infrastruktury, jak i w obszarze świadczonych usług. Chciałbym, aby działa-

nia, jakie kieruje mój resort do bibliotek, były wzo-rem dla innych resortów w zakresie dbałości o rozwój placówek bibliotecznych.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 10 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Rygla**

**w sprawie ustanowionego „Narodowego
programu przebudowy dróg lokalnych
– etap II: Bezpieczeństwo – Dostępność – Rozwój”
i niebezpieczeństwa wykluczenia z programu
najsłabszych ekonomicznie samorządów gmin
(24379)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 22 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24379/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP, pana Wiesława Rygla, w sprawie ustanowionego „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych – etap II: Bezpieczeństwo – Dostępność – Rozwój” i niebezpieczeństwa wykluczenia z programu najsłabszych ekonomicznie samorządów gmin uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

„Narodowy program przebudowy dróg lokalnych – etap II: Bezpieczeństwo – Dostępność – Rozwój”, ustanowiony uchwałą nr 174/2011 Rady Ministrów z dnia 6 września 2011 r., jest programem wieloletnim ukierunkowanym na wsparcie potencjału inwestycyjnego gmin i powiatów w obszarze lokalnej infrastruktury drogowej. Stanowi on kontynuację „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”, w ramach którego do końca bieżącego roku zmodernizowanych zostanie łącznie ok. 8 tys. km dróg samorządowych, mających kluczowe znaczenie dla rozwoju gmin i powiatów oraz poprawy warunków i jakości życia ich mieszkańców. Program przewidziany do realizacji w latach 2012–2015 służyć ma podtrzymaniu impulsu rozwojowego i trendów modernizacyjnych w obszarze lokalnej infrastruktury drogowej, w horyzoncie czasowym obowiązującej średniookresowej strategii rozwoju kraju. Utrzymanie finansowego wsparcia zadań inwestycyjno-remontowych realizowanych na drogach powiatowych i gminnych, w ramach rządowego instrumentu pomocy dla jednostek samorządu lokalnego, uzasadnia potrzeba dalszej intensyfikacji procesów rozwojowych, dla których barierę stanowi niedorozwój sieci

drogowej i charakteryzująca ją niska jakość techniczna, wyróżniająca Polskę na tle innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Strategicznym celem programu jest podniesienie poziomu i jakości życia społeczności lokalnych oraz zwiększenie efektywności instytucji publicznych, dzięki intensyfikacji rozwoju bezpiecznej, spójnej, funkcjonalnej i efektywnej infrastruktury drogowej, poprzez wsparcie działań samorządu gminnego i powiatowego na rzecz modernizacji i budowy dróg lokalnych o kluczowym znaczeniu dla zrównoważonego rozwoju społeczno-gospodarczego wspólnot samorządowych.

Postanowienia nowego programu rządowego częściowo odbiegają od rozwiązań stosowanych w latach ubiegłych. Przewidują one w szczególności, iż udział dotacji celowej z budżetu państwa w kosztach realizacji zadania inwestycyjno-remontowego wyniesie nie więcej niż 30% tych kosztów – będzie zatem niższy niż w obowiązującym „Narodowym programie przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”. Rozwiązanie to podyktowane jest dążeniem do zwiększenia łącznych nakładów budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego na realizację programu, a w konsekwencji do maksymalizacji jego efektów zarówno w wymiarze rzeczowym, jak i w wymiarach społecznym oraz gospodarczym. Za projektowanym rozwiązaniem przemawia także potrzeba efektywnego wykorzystania środków budżetu państwa przeznaczonych na wsparcie rozwoju lokalnej infrastruktury drogowej, w sytuacji znaczącej nadwyżki zgłaszanych potrzeb inwestycyjnych po stronie samorządowej, charakterystycznej dla całego okresu obowiązywania „Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011”.

Należy wskazać, iż przyjęte rozwiązanie nie stwarza zagrożenia wykluczenia z udziału w programie najsłabszych ekonomicznie gmin. Nowe zasady dofinansowania zadań samorządowych nie ograniczają możliwości aplikowania o środki z budżetu państwa przez jednostki o słabszym potencjale finansowym. Postanowienia programu nie określają bowiem minimalnej wymaganej kwoty wkładu własnego, pozwalając tym samym na dostosowanie wielkości wnioskowanej dotacji z budżetu państwa do zróżnicowanych możliwości finansowych jednostek samorządu terytorialnego.

Podkreślenia wymaga, iż zapewnienie jak najliczniejszego udziału gmin i powiatów we wspieranych z budżetu państwa działaniach na rzecz modernizacji sieci dróg lokalnych jest jednym z głównych założeń programu rządowego. Poprawie dostępności środków budżetu państwa przeznaczonych na wsparcie realizacji zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego w obszarze infrastruktury drogowej służą w szczególności przewidziane w programie ograniczenia liczby dofinansowywanych zadań oraz kwoty dotacji, a także zasady wykorzystania oszczędności przetargowych.

Przedstawiając powyższe, pragnę dodatkowo nadmienić, iż systematyczną ocenę efektywności nowego

programu wieloletniego oraz stopnia realizacji jego celów zapewni przewidziany w programie system monitorowania i sprawozdawczości na poziomie wojewódzkim i ogólnokrajowym. Analiza danych obrazujących przebieg oraz wyniki funkcjonowania programu stanowić będzie podstawę do weryfikacji prawidłowości przyjętych rozwiązań w ramach systemu realizacji programu i zasad dofinansowania zadań samorządowych z budżetu państwa. Skutkiem takiej weryfikacji może być również modyfikacja postanowień programu, jeżeli wyniki prowadzonego monitoringu wskazywać będą na celowość wprowadzenia zmian służących maksymalizacji efektów rzeczowych programu i jego oddziaływania społeczno-gospodarczego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Włodzimierz Karpiński

Warszawa, dnia 10 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiesława Rygła**

**w sprawie dofinansowania w systemie SODiR
dla zakładów aktywności zawodowej,
działających w formie zakładów budżetowych
(24380)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Wiesława Rygła z dnia 14 września br. przesłaną przy piśmie z dnia 2 września br., znak: SPS-023-24380/11, w sprawie dofinansowania w systemie SODiR dla zakładów aktywności zawodowej działających w formie zakładów budżetowych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 pkt 1 i 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, ze zm.) dochody publiczne oraz przychody jednostek sektora finansów publicznych pochodzące z prowadzonej przez nie działalności oraz pochodzące z innych źródeł stanowią środki publiczne. W myśl art. 5 ust. 2 ww. ustawy dochodami publicznymi są m.in. wpływy ze sprzedaży towarów i usług świadczonych przez jednostki sektora finansów publicznych oraz dochody z mienia jednostek sektora finansów publicznych.

Zgodnie z art. 26a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721, ze zm.) pracodawcy przysługują miesięczne dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych. Podstawą prawną części-

wego lub całkowitego wyłączenia tego uprawnienia jest art. 26b ust. 7 ww. ustawy. Zgodnie z tym przepisem miesięczne dofinansowanie nie przysługuje do wynagrodzenia pracownika w części finansowanej ze środków publicznych.

W związku z trudnościami interpretacyjnymi powyższych przepisów dnia 30 maja br. prezes Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych wystosował pismo do ministra finansów z prośbą o wskazanie zasad stosowania przytoczonych przepisów w odniesieniu do jednostek sektora finansów publicznych, które składają wnioski o udzielenie pomocy publicznej w postaci miesięcznego dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych. Do chwili obecnej minister finansów nie przesłał odpowiedzi w przedmiotowej sprawie.

W powyższej sprawie dnia 12 września br. odbyło się spotkanie pana Jarosława Dudy, sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, pełnomocnika rządu do spraw osób niepełnosprawnych, z panią Hanną Majszczyk, podsekretarzem stanu w Ministerstwie Finansów. Spotkanie to zaowocować ma oficjalnym stanowiskiem Ministerstwa Finansów w przedmiotowej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 5 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie odbudowy urządzeń sterowania
ruchem kolejowym oraz dworca kolejowego
w Sandomierzu (24381)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Rusieckiego skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie nr SPS-023-24381/11 z dnia 22 września 2011 r. w sprawie odbudowy urządzeń sterowania ruchem kolejowym oraz dworca kolejowego w Sandomierzu przedstawiam poniższe informacje.

W ramach zadania pn. „Odbudowa infrastruktury kolejowej na stacji Sandomierz oraz linii nr 25 w związku z usuwaniem skutków powodzi, która wystąpiła w 2010 r.” planowano wykonanie następującego zakresu:

— opracowanie dokumentacji stanu technicznego obiektów inżynierskich na odcinku Zalesie Gorzycie – Sobów;

— opracowanie dokumentacji i wykonanie na jej podstawie przebudowy obiektów inżynierskich na odcinku Zalesie Gorzyckie – Sobów;

— odbudowa popowodziowej infrastruktury kolejowej na stacji Sandomierz i linii nr 25;

— odbudowa stacyjnych i liniowych urządzeń srk wraz z urządzeniami towarzyszącymi na stacji Sandomierz i linii nr 25;

— odbudowa budynku nastawni dysponującej na stacji Sandomierz.

Ze względu na ograniczone w bieżącym roku środki finansowe powyższy zakres robót nie został zrealizowany, a ewentualne wykonanie w 2012 r. wynikać będzie z możliwości finansowych budżetu państwa i PKP PLK SA.

Zgodnie z założeniami „Wieloletniego programu inwestycji kolejowych do roku 2013 z perspektywą do 2015” PKP PLK SA w latach 2010–2015 planuje do realizacji projekt pn. „Modernizacja linii kolejowej nr 25 na odcinku Skarżysko-Kamienna – Ocice”. W ramach realizacji tego projektu w latach 2014–2015 planuje się między innymi modernizację torów nr 1 i 2 na stacji Sandomierz wraz z robotami okołotorowymi i wymianą rozjazdów w tych torach. Zadanie to sfinansowane zostanie ze środków budżetu państwa oraz środków Funduszu Kolejowego.

Jednocześnie informuję, iż z uwagi na fakt, że Sandomierz nie posiada żadnego kolejowego połączenia pasażerskiego, w najbliższym czasie PKP SA nie przewiduje modernizacji budynku dworca kolejowego. Obecnie obiekt ten jest zamknięty i zabezpieczony przed dostępem osób postronnych. W przypadku przywrócenia ruchu pasażerskiego na stacji Sandomierz możliwość przeprowadzenia prac modernizacyjnych i otwarcia budynku dworca zostanie ponownie przeanalizowana przez PKP SA.

W związku z powyższym proszę o przyjęcie przedstawionych wyjaśnień.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Karola Karskiego**

**w sprawie statusu nuncjusza apostolskiego
w Polsce (24382)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi z upoważnienia prezesa Rady Ministrów dla ministra spraw zagranicznych na interpelację pana posła Ka-

rola Karskiego (pismo nr SPS-023-24382/11 z dnia 22 września br.) w sprawie statusu nuncjusza apostolskiego w Polsce, poniżej przedstawiam odpowiedzi na pytania na zadane w ww. interpelacji.

1. Do nuncjusza apostolskiego ma zastosowanie wymóg uzyskania przez Stolicę Apostolską agreement. Zarówno Stolica Apostolska jak i Rzeczpospolita Polska są stronami Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych z 1961 r. Ponadto kanon 362 Kodeksu prawa kanonicznego stanowi, że papież winien mianować i wysyłać swoich legatów ustanowionych w państwach zgodnie z przepisami prawa międzynarodowego.

2. Żaden akt pozytywnego prawa nie stanowi, że nuncjusz apostolski zajmuje pierwsze miejsce wśród akredytowanych w Polsce szefów misji dyplomatycznych. W Polsce przyjęta jest praktyka, istniejąca także w innych krajach o tradycjach katolickich, zgodna z prawem międzynarodowym (art. 16 ust. 3 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych z 1961 r.), dająca pierwszeństwo przedstawicielowi Stolicy Apostolskiej.

3. Żaden akt pozytywnego prawa ani decyzja nie stanowi, że nuncjusz apostolski jest dziekanem korpusu dyplomatycznego. Jest to konsekwencja praktyki przyznania pierwszeństwa. Także w państwach, w których nuncjusz apostolski nie ma pierwszeństwa przed innymi przedstawicielami dyplomatycznymi, szef misji dyplomatycznej, zajmujący z racji kolejności daty i godziny objęcia swych funkcji pierwsze miejsce na liście procedencji korpusu dyplomatycznego, pełni zwyczajowo funkcje dziekana korpusu.

4. Dziekan korpusu nie nabywa żadnych dodatkowych praw ani wyraźnie określonych obowiązków z racji pełnienia przez niego tej funkcji. Jest on koordynatorem działań i wyrazicielem woli większości szefów misji dyplomatycznych w stosunkach z władzami państwa przyjmującego.

5. Tryb wyboru kandydata na nuncjusza apostolskiego jest wewnętrzną sprawą suwerennego podmiotu prawa międzynarodowego i władze polskie nie są właściwe do udzielenia odpowiedzi na to pytanie.

6. Do nuncjusza apostolskiego jako legata papieskiego ma zastosowanie art. 6 ust. 5 konkordatu. Przepisy prawa kanonicznego nie określają sztywno, iż legat papieski musi być biskupem. Jeśli taka sytuacja ma miejsce, to nuncjusz będący biskupem nie jest biskupem mianowanym w Polsce, nie należy do Konferencji Episkopatu Polski, nie posiada odrębnej diecezji. Nie ma więc sprzeczności z postanowieniami art. 7 ust. 3 konkordatu. Wydaje się, że określenie zawarte w art. 6 ust. 5, iż „Biskup niebędący obywatelem polskim (...) nie będzie sprawował jurysdykcji w Rzeczypospolitej Polskiej, wyjąwszy legata” odnosi się do jego szczególnego statusu jako legata. Zgodnie bowiem z kanonem 366, ze względu na szczególny charakter posługi legata, siedziba papieskiego poselstwa jest wyjęta spod władzy rządzenia miejscowego ordynariusza, chyba że chodzi o zawieranie małżeństw, oraz legatowi papieskiemu wolno – po powiadomieniu wedle możliwości miejscowych ordyna-

riuszy – we wszystkich kościołach jego poselstwa sprawować funkcje liturgiczne, nawet w pontyfikacjach. Szczegółowe określenie zakresu funkcji legata papieskiego będącego biskupem zawarte jest w unormowaniach Stolicy Apostolskiej.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -**

na interpelację posła Dariusza Lipińskiego

**w sprawie działań służb porządkowych i policji
na stadionach (24383)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 22 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24383/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP, pana Dariusza Lipińskiego, w sprawie działań służb porządkowych i policji na stadionach uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie warto podkreślić, że za bezpieczeństwo w miejscu i w czasie trwania imprezy masowej, w tym meczu piłki nożnej, odpowiada organizator, wyposażony w tym celu przez ustawę z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. Nr 62, poz. 504, z późn. zm.) w szereg narzędzi. Policja interweniuje na obiekcie sportowym, na którym przeprowadzana jest impreza masowa, na wniosek organizatora, gdy jego działania okazują się niewystarczające bądź nieskuteczne.

Interwencje policji są determinowane ujawnionymi przypadkami naruszeń norm prawnych. Działania policji nie mają na celu szczególnego zainteresowania uczestnikami imprez masowych, mają natomiast na celu realizację ustawowych zadań. Czynnikiem decydującym o podejmowaniu stosownych czynności jest naruszenie obowiązujących norm prawnych lub realne zagrożenie wystąpienia takiego naruszenia.

W odniesieniu do skali interwencji związanych z meczami piłki nożnej uprzejmie informuję, że zgodnie z przyjętymi wewnętrznymi regulacjami dane w zakresie bezpieczeństwa imprez masowych gromadzone są przez Policję w zestawieniach półrocznych. Przedstawione poniżej dane prezentują zakres działań podejmowanych przez policję w ujęciu porównawczym: pierwsze półrocze 2011 r. – pierwsze półrocze 2010 r.:

— z uwagi na podejrzenie popełnienia czynów zabronionych w związku z meczami piłki nożnej, w pierwszej połowie 2011 r. policja zatrzymała 433 osoby

(w tym 31 nieletnich). W analogicznym okresie 2010 r. było to 311 osób (w tym 24 nieletnich);

— w związku z przeprowadzonymi w pierwszej połowie 2011 r. meczami piłki nożnej odnotowano 241 przestępstw (w analogicznym okresie 2010 r. było ich 195);

— w pierwszej połowie 2011 r. ujawniono 2210 wykroczeń mających związek z meczami piłki nożnej (w analogicznym okresie 2010 r. było ich 469);

— w pierwszej połowie 2011 r. do sądów skierowano 114 spraw za przestępstwa popełnione w związku z meczami piłki nożnej (w analogicznym okresie 2010 r. – 84 sprawy);

— w sprawach o wykroczenia w pierwszej połowie 2011 r. Policja skierowała do sądów 197 wniosków (w analogicznym okresie 2010 r. – 93 wnioski). Wśród kierowanych spraw w 120 przypadkach wnoszono o orzeczenie środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezy masowe, tj. w 77 przypadkach więcej niż w analogicznym okresie 2010 r.;

— w wyniku skierowanych do sądów spraw o przestępstwa popełnione w związku z meczami piłki nożnej, w pierwszej połowie 2011 r. sądy orzekły 59 prawomocnych wyroków, w 54 przypadkach orzekając także zakaz wstępu na imprezę masową połączony z obowiązkiem osobistego stawiennictwa we właściwej ze względu na miejsce zamieszkania ukaranego jednostce Policji (w analogicznym okresie 2010 r. było to odpowiednio 49 orzeczeń i 46 zakazów wstępu na imprezę masową połączonych z obowiązkiem osobistego stawiennictwa w jednostce Policji);

— w związku ze skierowanymi do sądów wnioskami w sprawach o wykroczenia dokonane podczas meczów piłki nożnej sądy wydały 128 prawomocnych wyroków (w pierwszej połowie 2010 r. orzeczonych było 88 wyroków). W ramach wydanych w pierwszej połowie 2011 r. prawomocnych orzeczeń w sprawach o wykroczenia popełnione w związku z meczami piłki nożnej w 100 przypadkach sądy orzekły zakaz wstępu na imprezę masową połączony z obowiązkiem osobistego stawiennictwa we właściwej ze względu na miejsce zamieszkania ukaranego jednostce Policji (81 orzeczonych zakazów w analogicznym okresie 2010 r.).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że szczegółowymi danymi odnośnie do nałożonych kar oraz liczby osób skazanych przez sądy dysponuje Ministerstwo Sprawiedliwości.

Warto również podkreślić, iż w obliczu zagrożeń związanych ze zdiagnozowanymi problemami na stadionach w 2009 r. polska Policja – wzorem formacji innych państw zachodnioeuropejskich – powołała instytucję spottersa. Od tego czasu Policja organizuje cykliczne szkolenia dla policjantów, którzy realizują przedsięwzięcia związane z tą problematyką bądź są przewidziani do współpracy ze środowiskiem kibiców. Policjanci spottersi realizują zadania o charakterze prewencyjnym i edukacyjnym, starając się jednocześnie zasymilować ze środowiskiem kibiców.

Wychodząc naprzeciw sprecyzowanym zagrożeniom, a także konieczności właściwego przygotowania się do wyzwań, jakie niesie ze sobą zabezpieczenie

Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej 2012, wypracowano w Policji filozofię 3 x T – troska, tolerancja, tłumienie. Zgodnie z nią akcentowana ma być służebna i opiekuńcza rola Policji wobec kibiców, tolerancyjny i nastawiony na dialog stosunek wobec kibiców piłkarskich ekspresywnie wyrażających pozytywne emocje związane z meczami, a dopiero w ostateczności – w sytuacji zbiorowego zakłócenia porządku publicznego – szybkie reagowanie wobec agresywnych osób, połączone z ich zatrzymywaniem, i po przywróceniu porządku natychmiastowe wycofywanie sił Policji. W ramach prac wdrożeniowych filozofii 3 x T wprowadzono program doskonalenia zawodowego policjantów do realizacji prac związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa podczas imprez masowych, a także przeprowadzono dwie edycje doskonalenia kadry dydaktycznej jednostek szkoleniowych Policji, w wyniku których 40 nauczycieli policyjnych otrzymało przygotowanie niezbędne do poprowadzenia zajęć w macierzystych jednostkach Policji.

Sprawne zapewnienie bezpieczeństwa imprez masowych, w tym podczas turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012™, będzie również możliwe dzięki wejściu w życie ustawy z dnia 31 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz niektórych innych ustaw (podpisana przez prezydenta RP w dniu 20 września 2011 r.), poprzez wprowadzenie m.in.: elektronicznego monitoringu pseudokibiców oraz trybu rozprawy „odmiejscowionej” umożliwiającej sądenie osoby bezpośrednio na stadionie. Ustawa daje wojewodzie uprawnienia do przerwania imprezy masowej, a także wprowadza odpowiedzialność karną za wdzieranie się podczas imprezy na teren całego obiektu, a nie tylko np. na murawę boiska. Karane będzie również prowokowanie kibiców do działań zagrażających bezpieczeństwu, zasłanianie twarzy podczas imprezy masowej oraz posiadanie niebezpiecznych narzędzi, m.in. noży i maczet w miejscu publicznym, np. w drodze na mecz, gdy zachodzi podejrzenie, że mogą być wykorzystane przeciw zdrowiu i życiu innych osób. Nowe prawo umożliwia także stosowanie zakazu klubowego na meczach wyjazdowych, a także odmowę sprzedaży biletu osobie mogącej stwarzać zagrożenie porządku.

Z uwagi na fakt, iż ustawa z dnia 31 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych oraz niektórych innych ustaw wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 1–5, 7–16, 18 i 20–26, które wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, oraz art. 1 pkt 17, 19, 27 i 28, art. 5 pkt 1, 2, 4 i 5, art. 7 i art. 10, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2012 r., obecnie nie jest możliwe odniesienie się do skutków przedmiotowej nowelizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 12 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie braku rozporządzeń do ustawy
o działalności leczniczej (24384)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pana posła Wojciecha Szaramy przesłanej przy piśmie, znak: SPS-023-24384/11, z dnia 23 września 2011 r., dotyczącej braku aktów wykonawczych do ustawy o działalności leczniczej w zakresie zagadnień związanych z dokonywaniem wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Rozporządzenie ministra zdrowia w sprawie szczegółowego zakresu danych objętych wpisem do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą oraz szczegółowego trybu postępowania w sprawach dokonywania wpisów, zmian w rejestrze oraz wykreśleń z tego rejestru zostało podpisane w dniu 29 września 2011 r. i skierowane do publikacji w Dzienniku Ustaw. Rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Należy zwrócić uwagę, iż nie można w omawianym przypadku mówić o opóźnieniu w wydaniu rozporządzenia, gdyż ustawodawca w art. 219 ust. 1 pkt 1–3 ustawy o działalności leczniczej utrzymał w mocy rozporządzenia dotychczas regulujące przedmiotowe kwestie, do czasu wydania aktów wykonawczych na podstawie ustawy o działalności leczniczej, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia jej wejścia w życie. Analogiczna regulacja dotyczy rozporządzenia w sprawie systemu resortowych kodów identyfikacyjnych, którego projekt jest obecnie opracowywany i w najbliższym czasie zostanie przekazany do konsultacji społecznych.

Zdumienie budzi natomiast przywołana przez pana posła opinia ekspertów, iż „nie jest oczywiste, do której kategorii zaliczyć obecne zakłady opieki zdrowotnej”. Zagadnienie to zostało wprost rozstrzygnięte w ustawie o działalności leczniczej:

— w art. 204 ust. 2, który stanowi, że „Publiczne zakłady opieki zdrowotnej działające na podstawie dotychczasowych przepisów stają się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podmiotami leczniczymi niebędącymi przedsiębiorcami”,

— w art. 205, zgodnie z którym „Z dniem wejścia w życie ustawy niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej stają się przedsiębiorstwami podmiotów leczniczych”.

Odnosząc się do kwestii powstania w Ministerstwie Zdrowia sprzecznych interpretacji dotyczących możliwości rejestrowania praktyk zawodowych po dniu 1 lipca br., uprzejmie wyjaśniam, że nieporozumienie wynikało z uwagi na odmienny zakres przed-

miotowy i stopień szczegółowości przedstawionych opinii. Jednolite stanowisko w tej sprawie zostało przedstawione zainteresowanym podmiotom.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie postępów w budowie
Regionalnego Zakładu
Zagospodarowania Odpadów
w Dębowcu (24385)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 23 września 2011 r. (znak: SPS-023-24385/11), dotyczące zapytania posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pana Mariusza Grada w sprawie postępów w budowie Regionalnego Zakładu Zagospodarowania Odpadów w Dębowcu, przekazuję poniższe wyjaśnienia.

W ramach Regionalnego Zakładu Zagospodarowania Odpadów (RZZO) w Dębowcu planowane jest funkcjonowanie: sortowni odpadów komunalnych, linii sortowniczej do czyszczenia selektywnie zbieranych surowców wtórnych, linii do produkcji paliwa alternatywnego oraz kompostowni frakcji biodegradowalnej odpadów. Projekt jest współfinansowany ze środków Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” w ramach działania 2.1: Kompleksowe przedsięwzięcia z zakresu gospodarki odpadami komunalnymi ze szczególnym uwzględnieniem odpadów niebezpiecznych.

Przedsięwzięcie obejmuje miasto Zamość i 13 gmin z powiatu ziemskiego: Adamów, Grabowiec, Komarów-Osada, Łabunie, Miączyn, Nielisz, Radecznicza, Sitno, Skierbieszów, Stary Zamość, Sułów, Szczebrzeszyn, Zamość.

Inwestycje realizuje Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej sp. z o.o. w Zamościu, które w dniu 30 czerwca 2011 r. podpisało umowę z wykonawcą w zakresie projektowania i budowy RZZO. Inwestor planuje uzyskać pozwolenie na budowę do końca lutego 2012 r. Termin zakończenia realizacji projektu przypada na dzień 31 lipca 2013 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczuk

Warszawa, dnia 12 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie zasad finansowania kosztów
zatrudnienia nauczycieli wychowania
przedszkolnego w projektach realizowanych
ze środków Unii Europejskiej w ramach
Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”,
priorytet IX: Rozwój wykształcenia i
kompetencji w regionach, poddziałanie 9.1.1.:
Zmniejszanie nierówności w stopniu
upowszechniania edukacji przedszkolnej
(24386)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo, znak: SPS-023-24386/11, z dnia 23 września 2011 r., wraz z którym została przekazana interpelacja posła Mariusza Grada w sprawie zasad finansowania kosztów zatrudnienia nauczycieli wychowania przedszkolnego w projektach realizowanych ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (PO KL), priorytet IX: Rozwój wykształcenia i kompetencji w regionach, poddziałanie 9.1.1.: Zmniejszanie nierówności w stopniu upowszechniania edukacji przedszkolnej, niniejszym przekazuję następujące wyjaśnienia.

W trosce o zapewnienie prawidłowości procesu wydatkowania środków publicznych pochodzących ze źródeł europejskich na finansowanie wsparcia edukacji przedszkolnej instytucja zarządzająca PO KL wystąpiła w dniu 20 stycznia 2011 r. do Ministerstwa Edukacji Narodowej z prośbą o interpretację zapisów ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) w zakresie regulacji dotyczących zatrudniania oraz wynagradzania nauczycieli w projektach PO KL.

W dniu 17 marca 2011 r. instytucja zarządzająca PO KL przekazała do wiadomości instytucji zaangażowanych we wdrażanie programu otrzymaną interpretację Ministerstwa Edukacji Narodowej z dnia 7 marca 2011 r. dotyczącą finansowania wynagrodzeń nauczycieli w ramach priorytetu IX PO KL. Jak wynika z ww. interpretacji, co do zasady wszystkie składniki wynagrodzeń nauczycieli – o ile wchodzi w skład średniego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 30 ust. 3 Karty Nauczyciela – mogą zostać uznane za kwalifikowalne w ramach projektów PO KL. Brak jest natomiast możliwości finansowania ze środków europejskich wynagrodzeń nauczycieli w wysokości przekraczającej średni poziom, o którym mowa powyżej. Powyższe ograniczenie wynika wprost z art. 30 ust. 10b Karty Nauczyciela, zgodnie z którym jednostki samorządu terytorialnego (zwane dalej – j.s.t.) mogą podwyższać wynagrodzenia nauczycieli ponad średnie wyłącznie ze środków stanowiących ich dochód własny, którego – zgodnie z art. 3 ust. 3 pkt 2 w związku z art. 4–6 ustawy z dnia

13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) – nie stanowią środki pochodzące z funduszy europejskich. Niemniej jednak możliwość finansowania wynagrodzeń nauczycieli ponad ich średni poziom istnieje w przypadku środków pochodzących z dotacji celowej (15% wartości dofinansowania), gdyż środki te – zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 11 oraz art. 5 ust. 1 pkt 10 – stanowią dochód własny j.s.t.

Pragnę również podkreślić brak rozbieżności w prezentowanych dotychczas stanowiskach ministra edukacji narodowej oraz ministra rozwoju regionalnego w przedmiotowej sprawie. Instytucja zarządzająca PO KL w pismach kierowanych do instytucji zaangażowanych we wdrażanie programu nie wskazywała bowiem na niekwalifikowalność poszczególnych składników wynagrodzeń nauczycieli, a jedynie podkreślała konieczność zachowania zgodności ponoszonych wydatków z obowiązującymi przepisami, w szczególności z Kartą Nauczyciela oraz ustawą z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego.

Reasumując, pragnę zaznaczyć, że – jak wskazuje stanowisko ministra edukacji narodowej z dnia 7 marca 2011 r. – możliwość finansowania dodatkowych składników wynagrodzeń nauczycieli nie budzi wątpliwości na gruncie zapisów Karty Nauczyciela. Mając powyższe na uwadze, należy uznać, iż o ile wypłata ww. składników następuje zgodnie z zapisami Karty Nauczyciela, o tyle regulacje przewidziane w systemie realizacji programu oraz wytycznych w zakresie kwalifikowania wydatków w ramach PO KL nie stwarzają ograniczeń w zakresie ich kwalifikowania w projektach PO KL.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Iwona Wendel

Warszawa, dnia 19 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie planów zmniejszenia rezerwy
oświatowej subwencji ogólnej
z poziomu 0,6% do 0,25% (24387)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 23 września br., nr SPS-023-24387/11, przy którym została załączona interpelacja złożona przez pana posła Mariusza Grada w sprawie planów zmniejszenia rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Zgodnie z art. 1 pkt 18 lit. a ustawy z dnia 7 września 2007 r. o zmianie ustawy o dochodach jednostek

samorządu terytorialnego oraz ustawy o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. Nr 191, poz. 1370, z późn. zm.) od dnia 1 stycznia 2012 r. rezerwa części oświatowej subwencji ogólnej, o której mowa w art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.), będzie odliczana od kwoty części oświatowej subwencji ogólnej w wysokości 0,25%. Zmiana wysokości rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej z 0,6% do 0,25% jest zatem wynikiem regulacji ustawowych.

Rezerwa tej części subwencji ogólnej w wysokości 0,25% w żadnym przypadku nie spowoduje zmniejszenia części oświatowej subwencji ogólnej przeznaczonej dla jednostek samorządu terytorialnego. W myśl art. 28 ust. 2 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego rezerwa odliczana jest bowiem od kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego ustalonej zgodnie z art. 28 ust. 1 ww. ustawy. Zmianie ulegnie więc jedynie wewnętrzny podział środków ujętych w części oświatowej subwencji ogólnej.

Rezerwa w wysokości 0,25% pozwoli na przeznaczenie jej środków na niezbędne wsparcie jednostek samorządu terytorialnego znajdujących się w szczególnej potrzebie oraz na inne zadania o jednorazowym charakterze nieuwzględnione w części oświatowej subwencji ogólnej w danym roku budżetowym. Jednocześnie między wszystkie jednostki samorządu terytorialnego, w sposób określony w algorytmie podziału części oświatowej subwencji ogólnej stanowiącym załącznik do rozporządzenia ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej, zostanie podzielona wyższa kwota tej części subwencji ogólnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 6 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie maksymalnej ceny metra
kwadratowego mieszkania określanej
przez wojewodę w ramach programu
„Rodzina na swoim” (24388)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Mariusza Grada (znak: SPS-023-24388/11) w sprawie maksymalnej ceny metra kwadratowego mieszkania określanej przez wojewodę

w ramach programu „Rodzina na swoim” funkcjonującego na podstawie ustawy z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin i innych osób w nabywaniu własnego mieszkania (Dz. U. Nr 183, poz. 1354, z późn. zm.), uprzejmie przekazują poniższe wyjaśnienia.

Ustawa o finansowym wsparciu rodzin i innych osób w nabywaniu własnego mieszkania określa zasady stosowania dopłat ze środków budżetu państwa do oprocentowania kredytów mieszkaniowych udzielanych na zakup lub budowę mieszkania lub domu jednorodzinnego w ramach programu wsparcia propagowanego pod hasłem „Rodzina na swoim”. Jedno z kryteriów stosowania dopłat określa maksymalny limit ceny zakupu względnie kosztu budowy lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego kwalifikującego się do finansowania kredytem preferencyjnym. Limit ten wyznacza kwota stanowiąca iloczyn powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego lub domu jednorodzinnego i średniego wskaźnika przeliczeniowego kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych (art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy).

Zgodnie z obowiązującymi przepisami ww. ustawy średni wskaźnik przeliczeniowy kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych jest określony jako iloczyn średniej arytmetycznej dwóch ostatnio ogłoszonych wartości wskaźnika, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.), obowiązujących dla gminy, na terenie której położony jest lokal mieszkalny lub dom jednorodzinny, na który ma być udzielony kredyt preferencyjny, oraz współczynnika:

— 1,0 dla będących w budowie lub nowo wybudowanych domów jednorodzinnych i lokali mieszkalnych w budynkach wielorodzinnych, jeżeli ich pierwszym użytkownikiem będzie docelowy kredytobiorca, lub

— 0,8 dla pozostałych domów jednorodzinnych i lokali mieszkalnych w budynkach wielorodzinnych.

Obniżenie oraz zróżnicowanie współczynnika kształtującego poziom średniego wskaźnika przeliczeniowego kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych, czyli tzw. limitu cenowo-kosztowego, jest wynikiem zmian wprowadzonych ustawą z dnia 15 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania i innych ustaw (Dz. U. Nr 168, poz. 1006). Zmiany te weszły w życie z dniem 31 sierpnia 2011 r., w konsekwencji powodując obniżenie limitów cenowo-kosztowych.

Za podstawę ustalenia ustawowego limitu cenowo-kosztowego ustawodawca przyjął wartość powszechnie dostępnego wskaźnika, jakim jest wskaźnik przeliczeniowy kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych, ogłaszany przez wojewodów na okres 6 miesięcy na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 12 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, odrębnie dla miasta wojewódzkiego oraz pozostałych gmin danego województwa. Podstawą do określenia

wskaźnika są dla wojewodów aktualne dane Głównego Urzędu Statystycznego dotyczące przeciętnych kosztów budowy mieszkań w budownictwie wielorodzinnym – opierające się na danych o nakładach poniesionych przez inwestorów na budowę nowych budynków mieszkalnych. Wojewodowie mogą korzystać również z własnych analiz uwzględniających lokalną sytuację panującą na rynku mieszkaniowym, jak również zróżnicowanie regionalne kosztów ponoszonych w budownictwie mieszkaniowym. Wartości wskaźników powinny więc odzwierciedlać realne koszty budowy poniesione przez inwestorów.

Decydujący wpływ na wysokość wskaźnika przeliczeniowego kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych mają dane statystyczne dostarczane wojewodom przez poszczególne urzędy statystyczne. Dane te są przekazywane urzędom przez podmioty gospodarcze prowadzące inwestycje na rynku mieszkaniowym, w tym również przez deweloperów. Podmioty te są zobowiązane do wypełnienia statystycznego kwestionariusza formularza B-09, określającego koszty budownictwa mieszkaniowego w przeliczeniu na 1 m² powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego. Dane bazowe służące do ustalenia wartości wskaźnika przyjmowane są na podstawie nakładów poniesionych przez inwestorów na budowę wielorodzinnych budynków mieszkalnych. Nakłady na budowę budynku dotyczą wszystkich kosztów poniesionych od momentu rozpoczęcia do momentu zakończenia budowy. Zgodnie z przyjętą metodologią GUS nakłady te uwzględniają wszystkie poniesione koszty kubaturowe i pozakubaturowe związane z realizacją budynku, możliwe do rozliczenia w momencie przekazania do użytku. Przeciętne koszty budowy uwzględniają więc m.in.: koszty nabycia i przygotowania działki budowlanej, koszty uzbrojenia zewnętrznego, koszty urządzeń technicznych i instalacji budynku, urządzeń budowlanych związanych z budynkiem, a służących do ogólnego korzystania oraz inne dodatkowe koszty budowy i koszty finansowania, tj. uzyskania kredytu i spłaty odsetek. W kosztach budowy uwzględnia się też podatek VAT naliczony i zapłacony w związku z realizacją danej inwestycji budowlanej, w przypadku gdy nie podlega on zwrotowi lub odliczeniu od podatku VAT należnego.

Jak wynika z przedstawionych powyżej wyjaśnień, dane wykorzystywane przez wojewodów do ustalania wartości wskaźnika stanowią faktyczne i jak najbardziej realne koszty poniesione przez inwestorów, w tym także przez deweloperów. Zważywszy zaś, że zastosowanie wskaźnika ustalanego przez wojewodów na potrzeby ustawy o finansowym wsparciu rodzin i innych osób w nabywaniu własnego mieszkania jest jego drugorzędym przeznaczeniem, a jego podstawowe zastosowanie ma miejsce w związku z ustawą o ochronie praw lokatorów, nie wydaje się wskazane dokonywanie regulacji sposobu ustalania wskaźnika w sposób powodujący zwiększenie jego wartości. Zwłaszcza że wojewodowie posiadają pełną autonomię w ustalaniu wskaźnika i oprócz korzystania z danych urzędu statystycznego dokonują rów-

niez własnych analiz lokalnego rynku budownictwa mieszkaniowego wpływających na zwiększenie poziomu ogłaszanych wskaźników. Sposobem na zwiększenie wartości limitu cenowo-kosztowego stosowanego w programie preferencyjnych kredytów mieszkaniowych „Rodzina na swoim” jest możliwość zastosowania odpowiedniego współczynnika korygującego i wprowadzenia stosowanych zmian w definicji określonej w art. 2 pkt 7 ustawy o finansowym wsparciu rodzin i innych osób w nabywaniu własnego mieszkania. Możliwość taka była z powodzeniem wykorzystywana w przeszłości przez parlamentarzystów, a dwie poprzednie nowelizacje przyniosły wzrost limitu cenowo-kosztowego dzięki zastosowaniu współczynnika 1,3 (ustawa z dnia 15 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania, która weszła w życie z dniem 15 sierpnia 2007 r.), a następnie 1,4 (ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania, która weszła w życie z dniem 2 stycznia 2009 r.). Jednakże w bieżącym roku, w trakcie prac nad projektem kolejnej nowelizacji ustawy, posłowie zdecydowali o obniżeniu wysokości współczynnika do poziomu 1,0 w przypadku rynku pierwotnego lub 0,8 w przypadku rynku wtórnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 18 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Ewy Wolak**

**w sprawie możliwości odsunięcia
projektowanego korytarza kolei dużych
prędkości od miejscowości Wojnowice (24390)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Ewy Wolak, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie, SPS-023-24390/11, z dnia 23 września 2011 r. w sprawie możliwości odsunięcia projektowanego korytarza kolei dużych prędkości od miejscowości Wojnowice, przedstawiam poniższą informację.

Obecnie trwają m.in. prace nad korektą przebiegu linii KDP przez gminę Czernica, o czym poinformowany został wójt gminy Czernica w piśmie PKP PLK SA, nr IYKK1b-0815-POiŚ7,1-26-215/2011, z dnia 20 września 2011 r.

Zapewniam, że wszystkie propozycje, jak i sugestie zmian sugerowane przez społeczność miejscowości Wojnowice są przez spółkę PLK wnikliwie analizowa-

ne. Dokładane są wszelkie starania, aby zminimalizować negatywne oddziaływanie projektowanej linii przy zachowaniu jej odpowiednich parametrów.

Mam nadzieję, że deklarowana przez obie strony gotowość do współpracy, jak i rozstrzygnięcia zaistniałej sytuacji pozwoli szybko podjąć słuszną decyzję, która zadowoli wszystkie strony.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 30 września 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Franciszka Jerzego Stefaniuka**

**w sprawie rozważenia możliwości zwiększenia
środków finansowych w nowym budżecie
i poprawy sytuacji płacowej pracowników
WIORiN (24391)**

Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 23 września 2011 r., znak: SPS-023-24391/11, przy którym przesłano interpelację posła, pana Franciszka Jerzego Stefaniuka, w sprawie rozważenia możliwości zwiększenia środków finansowych w nowym budżecie i poprawy sytuacji płacowej pracowników wojewódzkich inspektoratów ochrony roślin i nasiennictwa, uprzejmie informuję, co następuje.

Z budżetu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi finansowana jest działalność tylko Głównego Inspektoratu Ochrony Roślin i Nasiennictwa, zaś pozostała część Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa, tj. wojewódzkie inspektoraty ochrony roślin i nasiennictwa, finansowana jest w ramach budżetów wojewodów.

Stosownie do przekazanych przez ministra finansów wytycznych do opracowania projektu budżetu państwa na 2012 rok wydatki na wynagrodzenia dla pracowników jednostek budżetowych podległych ministrowi rolnictwa i rozwoju wsi, w tym także dla pracowników Głównego Inspektoratu Ochrony Roślin i Nasiennictwa, zostały określone na poziomie ustawy budżetowej na rok 2011.

W projekcie ustawy budżetowej na rok 2012 uchwalonym przez Radę Ministrów w dniu 27 września 2011 r. na rok 2012 przyjęto wynagrodzenia w państwowych jednostkach budżetowych dla pracowników objętych przepisami ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 110, poz. 1255, z późn. zm.) na poziomie nominalnym z roku 2011, z uwzględnieniem

rozdysponowanych rezerw celowych w 2011 r. oraz dodatkowego wynagrodzenia rocznego naliczonego, zgodnie z ustawowo określonymi zasadami.

Powyższe ustalenia nie dotyczą jedynie wynagrodzeń nauczycieli zatrudnionych w szkołach i placówkach prowadzonych przez organy administracji rządowej, dla których wynagrodzenia określone zostały zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela i ustalone są w relacji do kwoty bazowej dla nauczycieli, która ma wzrosnąć o 3,8% od 1 września 2012 r.

Oznacza to, że w projekcie ustawy budżetowej na rok 2012, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 27 września 2011 r., nie przewiduje się podwyżek wynagrodzeń pracowników państwowej sfery budżetowej (z wyjątkiem ww. nauczycieli), w tym także pracowników Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 11 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie dyskryminacji pracowników ARiMR
(24392)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła pana Marka Opióły, przesłaną przy piśmie z dnia 26 września 2011 r., znak: SPS-023-24392/11, w sprawie dyskryminacji pracowników Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Na podstawie zarządzenia nr 1/2011 prezesa ARiMR z dnia 4 stycznia 2011 r. w sprawie wprowadzenia regulaminu ocen okresowych pracowników ARiMR po zakończeniu oceny okresowej sporządzone zostały listy pracowników uporządkowanych (zgodnie z przeliczonym wynikiem ocen), od najlepszej do najgorszej uzyskanej oceny.

W celu wyeliminowania różnic punktowych powstałych w wyniku podziału pracowników na cztery grupy, tj. pracowników na stanowiskach liniowych, samodzielnych, koordynujących i kierowniczych, co skutkowało możliwością zdobycia różnej liczby punktów, w zależności od grupy, do której był przyporządkowany pracownik, uzyskany punktowy wynik oceny pracowników został podzielony przez możliwą do zdobycia w ramach danej grupy liczbę punktów (40, 60, 65, 85).

Uzyskana w ten sposób liczba została wyrażona w procentach, w zaokrągleniu do jednego punktu procentowego, i określiła procentowy udział liczby zdobytych punktów oraz miejsce, jakie pracownik zajął w ramach danego departamentu/biura w centrali, biura w oddziale regionalnym, samodzielnego stanowiska

pracy ds. bezpieczeństwa i ds. kancelaryjno-biurowych w oddziale regionalnym oraz biura powiatowego.

Opisany wyżej sposób działania wyeliminował różnice punktowe powstałe wskutek oceny pracowników z różnych grup i pozwolił uzyskać sprawiedliwe i miarodajne wyliczenia, które posłużyły opracowaniu list pracowników uporządkowanych (zgodnie z przeliczonym wynikiem ocen), od najlepszej do najgorszej uzyskanej oceny.

Zgodnie zaś z zarządzeniem nr 38/2011 prezesa ARiMR z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie limitu etatów w centrali oraz oddziałach regionalnych ARiMR w 2011 r. kryterium doboru pracowników, którzy zostaną przeniesieni do innych komórek organizacyjnych agencji lub z którymi zostanie rozwiązana umowa o pracę, stanowi miejsce na liście, jakie pracownik uzyskał w ramach oceny okresowej pracowników ARiMR.

W przypadku gdy dwóch lub więcej pracowników otrzyma taką samą liczbę punktów, dyrektor stosuje dodatkowe kryterium decydujące o wyborze pracownika do przeniesienia do innej komórki lub jednostki organizacyjnej agencji lub z którym rozwiązana zostanie umowa o pracę. Powyższe dodatkowe kryterium to ukaranie pracownika karą porządkową, o której mowa w art. 108 Kodeksu pracy, z zastrzeżeniem że odpis zawiadomienia o ukaraniu pracownika znajduje się w jego aktach osobowych w dniu wypowiedzenia pracownikowi stosunku pracy.

W razie gdy żaden z ww. pracowników nie został ukarany karą porządkową, decydujące jest kolejne kryterium, tj. staż pracy pracownika w agencji. Pracownikiem, wytypowanym do przeniesienia do innej komórki organizacyjnej centrali lub z którym rozwiązana zostanie umowa o pracę, jest pracownik o dłuższym stażu pracy w agencji.

Kolejność wyboru dodatkowego kryterium, w przypadku gdy dwóch lub więcej pracowników otrzyma taką samą liczbę punktów, nie podlega swobodnej decyzji dyrektora. Kolejność ta jest ustalona w § 4 zarządzenia nr 38/2011 prezesa ARiMR.

Kryterium stażu pracy w żaden sposób nie prowadzi do dyskryminacji pracowników z większym stażem pracy. Ustalając powyższe kryterium, pracodawca miał na względzie przede wszystkim dobro wykonywanych zadań. Przyjęto bowiem, że pracownicy o dłuższym stażu pracy w agencji powinni zdobyć podczas oceny okresowej większą liczbę punktów niż pracownicy pracujący krócej.

Pracodawca spodziewał się, że pracownicy ci, posiadający większe doświadczenie, większą umiejętność rozwiązywania problemów z uwagi na fakt dłuższego stażu pracy i licznych problemów napotykanym podczas pracy zawodowej w agencji oraz większą liczbę szkoleń, jakie odbyli w celu poprawy lub doskonalenia swego warsztatu pracy, uzyskają ocenę wyższą niż młodszy koledzy. Od pracowników tych wymaga się bowiem, iż będą oni wsparciem merytorycznym swych młodszych kolegów, a poprzez doradzanie im i pomoc w rozwiązywaniu problemów, właśnie dzięki swemu wieloletniemu doświadczeniu, będą kształtować w młodszych pracownikach wzorzec nienagannej postawy.

Mając zatem na uwadze staż pracy, doświadczenie uzyskane podczas wieloletniej pracy oraz szkolenia służące zwiększeniu wiedzy i efektywności pracy, pracodawca zdecydował, iż jeśli pracownik o dłuższym stażu pracy w agencji osiągnął podczas oceny okresowej wynik taki sam jak pracownik o stażu krótszym, nie spełnia on oczekiwań, jakie pokładane są w pracownikach doświadczonych, mających służyć jako wzór dla młodszych pracowników.

Odnosząc się natomiast do sytuacji pracowników, którzy po długotrwałej nieobecności powracają do pracy, uprzejmie informuję, iż pracownicy ci oceniani są po trzech miesiącach pracy na podstawie tych samych kryteriów jak pracownicy, którzy zostali ocenieni do tej pory, a trzymiesięczny okres pracy jest wystarczający, aby pracownik mógł zostać rzetelnie i sprawiedliwie oceniony.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że liczba pracowników ARiMR, z którymi rozwiązał się stosunek pracy, wyniosła w roku:

- 1) 2008 – 913 osób;
- 2) 2009 – 952 osoby;
- 3) 2010 – 599 osób;
- 4) 2011, do dnia 14 października – 414 osób.

Liczba pracowników, którzy zostali zatrudnieni w ARiMR, wyniosła w roku:

- 1) 2008 – 1136 osób;
- 2) 2009 – 452 osoby;
- 3) 2010 – 308 osób;
- 4) 2011, do dnia 14 października – 257 osób.

Reasumując, zapisy wewnętrznych regulacji w ARiMR zawierają jasne i przejrzyste kryteria oceny pracowniczej i nie są dyskryminujące dla pracowników. W związku z powyższym nie planuje się zmiany tych regulacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 20 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie ograniczenia weekendowych lotów
z Goleniowa do Warszawy (24393)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Stanisława Wziątka dotyczącą ograniczenia weekendowych lotów z Goleniowa do Warszawy, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 26 września 2011 r., nr SPS-023-24393/11, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z informacjami otrzymanymi z Ministerstwa Skarbu Państwa, które działa jako akcjonariusz PLL LOT SA, co determinuje zakres i dopuszczalne

prawem formy wykonywania nadzoru właścicielskiego nad tym podmiotem, akcjonariusz nie może wydawać wiążących poleceń zarządowi, dotyczących prowadzenia spraw spółki, w tym kształtowania polityki handlowej, który ponosi pełną odpowiedzialność w tym zakresie (art. 375¹ K.s.h.).

Z informacji przekazanej przez PLL LOT SA wynika, że spółka opiera swoją działalność operacyjną i handlową jedynie na kryteriach rynkowych, tzn. w oparciu o rachunek kosztów i wpływów. Powyższe podejście wyklucza postępowanie, które nosiłoby cechy lekceważenia lub dyskryminacji jakiejkolwiek grupy pasażerów lub jakiegokolwiek lotniska czy też regionu, gdyż klóciłoby się z podstawowymi zasadami prowadzenia działalności gospodarczej. Rejsy rozkładowe są na bieżąco analizowane przez służby handlowe i operacyjne PLL LOT SA pod względem liczby sprzedanych biletów oraz kosztów operacyjnych. Wpływy powinny pokryć wszystkie koszty PLL LOT SA ponoszone w celu wykonania operacji lotniczych. Służby handlowe PLL LOT SA podjęły decyzję o likwidacji dwóch rejsów tygodniowo z lotniska Szczecin-Goleniów im. NSZZ „Solidarność” (popołudniowych w soboty oraz południowych rejsów w niedziele), ponieważ niskie wykorzystanie miejsc świadczy, że na rynku nie ma odpowiednio dużego zapotrzebowania na podróże w tych dniach i godzinach – wpływy ze sprzedawanych biletów nie pokrywały kosztów. Pozostawiono jednak cieszące się dużym zainteresowaniem klientów trzy połączenia dziennie na trasie między Szczecinem a Warszawą w dni powszednie.

PLL LOT SA prowadzi obecnie prace projektowe nad uzupełnieniem oferty połączeń lotniczych między Szczecinem a Warszawą, we współpracy z lotniskiem Szczecin-Goleniów im. NSZZ „Solidarność”, w zakresie bazy kosztowej operacji. Zarząd spółki wskazuje jednocześnie, że nadrzędnym celem działalności jest optymalne dostosowanie oferty do potrzeb klienta i zapewnienie rentowności oferowanych połączeń.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 18 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posłów Lucjana Karasiewicza
i Pawła Poncyłjusza**

**w sprawie negatywnych skutków dla Polski
na arenie międzynarodowej związanych
z wypowiedzią ministra finansów na forum
Parlamentu Europejskiego (24394)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją posłów Lucjana Karasiewicza i Pawła Poncyłjusza w sprawie negatywnych skutków dla Polski na arenie międzynarodowej związanych z wypowiedzią

ministra finansów w Parlamencie Europejskim, przekazaną przy piśmie, nr SPS-023024394/11, z dnia 26 września br., z upoważnienia pana Donalda Tuska, prezesa Rady Ministrów, uprzejmie informuję.

1. Rada Ministrów oraz inne instytucje odpowiedzialne za bezpieczeństwo systemu finansowego i stabilność finansową Polski uważnie monitorują przebieg kryzysu w strefie euro oraz podejmują wszelkie niezbędne działania w celu ograniczenia jego skutków dla Polski.

2. Rada Ministrów oraz Ministerstwo Finansów nie dysponują wiedzą na temat posiadania przez wskazane instytucje finansowe analiz w sprawie, której dotyczy interpelacja.

3. Wystąpienie ministra finansów na forum Parlamentu Europejskiego nie wywołało destabilizacji oraz chaosu w polskim systemie bankowym i finansowym ani nie miało tego na celu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Dominik

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie podatku akcyzowego
na węgiel i koks (24395)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo, nr SPS-023-24395/11, z dnia 29 września 2011 r. dotyczące interpelacji pana posła Krzysztofa Brejzy w sprawie podatku akcyzowego na węgiel i koks, odnosząc się do poszczególnych pytań zadanych przez pana posła, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Na wstępie uprzejmie informuję, że Sejm Rzeczypospolitej Polskiej dokonał już odpowiednich zmian w ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym w zakresie opodatkowania akcyzą węgla i koks. Zmiany te zostaną wprowadzone ustawą o redukcji niektórych obowiązków dla obywateli i przedsiębiorców, która została uchwalona przez Sejm RP w dniu 16 września 2011 r. i skierowana do podpisu prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Ad 1 i 4. Odpowiadając na pytanie o instytucje i przedsiębiorstwa, które będą podlegały zwolnieniu od akcyzy, w tym o ciepłownie ogrzewające osiedla mieszkaniowe, uprzejmie informuję, że zakres tych zwolnień będzie obejmował węgiel i koks zużywane przez gospodarstwa domowe, organy administracji publicznej, jednostki Sił Zbrojnych RP, podmioty systemu oświaty, żłobki i kluby dziecięce, podmioty lecznicze, jednostki organizacyjne pomocy publicznej oraz organizacje, o których mowa w ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie.

Zwolnienie od akcyzy obejmować będzie również węgiel i koks zużywane:

- w procesie produkcji energii elektrycznej,
- w procesie produkcji wyrobów energetycznych,
- do przewozu towarów i pasażerów koleją,
- do łącznego wytwarzania ciepła i energii elektrycznej,
- w pracach rolniczych, ogrodniczych, w hodowli ryb oraz w leśnictwie,
- w procesach mineralogicznych, elektrolitycznych i metalurgicznych,
- do redukcji chemicznej,
- przez zakłady energochłonne do celów opałowych oraz
- przez podmioty gospodarcze, w których wprowadzone zostały w życie systemy prowadzące do osiągnięcia celów dotyczących ochrony środowiska lub do podwyższenia efektywności energetycznej.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że przez zakłady energochłonne rozumie się podmioty, u których udział zakupu wyrobów węglowych w wartości produkcji sprzedanej wynosi nie mniej niż 10% w skali roku poprzedzającego rok, w odniesieniu do którego jest ustalany procentowy udział. Zakład energochłonny nie może być mniejszy niż zorganizowana część przedsiębiorstwa rozumiana jako organizacyjnie i finansowo wyodrębniony w istniejącym przedsiębiorstwie zespół składników materialnych i niematerialnych, w tym zobowiązania, przeznaczonych do realizacji określonych zadań gospodarczych, który zarazem mógłby stanowić niezależne przedsiębiorstwo samodzielnie realizujące te zadania.

Zatem ciepłownie ogrzewające osiedla mieszkaniowe, które odpowiadają definicji zakładów energochłonnych, będą korzystały ze zwolnienia od akcyzy węgla i koks zużywanych przez nie do celów opałowych.

Ad 2 i 3. Przepisy wykonawcze do ustawy o podatku akcyzowym zostaną zmienione w niezbędnym zakresie dotyczącym opodatkowania akcyzą węgla i koks po podpisaniu ustawy z dnia 16 września 2011 r. o redukcji niektórych obowiązków dla obywateli i przedsiębiorców przez prezydenta RP i ogłoszeniu jej w Dzienniku Ustaw.

Zmiany w ustawie o podatku akcyzowym przewidziane w powyższej ustawie wejdą w życie z dniem 2 stycznia 2012 r., z wyjątkiem niektórych przepisów, które wejdą w życie z dniem jej ogłoszenia, zawierających definicje wyrobów węglowych, ubytków wyrobów węglowych oraz pośredniczących podmiotów węglowych, a także przepisów umożliwiających tym podmiotom załatwienie przed dniem 2 stycznia 2012 r. formalności związanych z prowadzeniem działalności polegającej na obrocie węglem i koksem podlegającym zwolnieniu od akcyzy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 7 października 2011 r.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Gabrieli Masłowskiej

w sprawie prawdziwości informacji o zawarciu
trójstronnej umowy regulującej zasady
funkcjonowania gazociągu Nord Stream
 (24396)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną interpelacją pani poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie prawdziwości informacji o zawarciu trójstronnej umowy regulującej zasady funkcjonowania gazociągu Nord Stream, nr SPS-023-24396/11, przekazuję odpowiedź na ww. interpelację.

W wyniku interwencji rządu polskiego konsorcjum Nord Stream wykonało zagłębienie gazociągu na odcinku 23,6 km w obszarze morza terytorialnego Niemiec, na przecięciu z zachodnią trasą żegludową do Świnoujścia. Jest to spełnienie polskich oczekiwań w zakresie trasy zachodniej. Wykonano również przesunięcie gazociągu na głębsze wody (17,5 m) na przecięciu z trasą północną. Ułożenie Gazociągu Północnego nie wpływa negatywnie na przyszłe funkcjonowanie terminalu LNG w Świnoujściu i lokalizacja Gazociągu Północnego nie pogarsza warunków żegludowych dla statków mogących obecnie wpływać do portu w Świnoujściu, czyli dla statków o zanurzeniu maks. 13,2 m.

W dniu 21 czerwca 2011 r. kanclerz Niemiec A. Merkel zapewniła stronę polską, że strona niemiecka zadba o to, by zostały uregulowane kwestie prawne w sytuacji konieczności pogłębienia trasy przy wejściu do portu w Świnoujściu. Wynikiem tej deklaracji było uzgodnienie wspólnego oświadczenia ministrów transportu RP i RFN w sprawie Nord Stream. Zgodnie z ustaleniami ministrów C. Grabarczyka i P. Ramsauera tekst oświadczenia, po zaakceptowaniu przez stronę polską, został przekazany do Urzędu Kanclerskiego Niemiec i Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP jako tekst uzgodniony na szczeblu ministrów transportu RP i RFN. Strony zgodziły się, że w możliwie najkrótszym czasie, po przedłożeniu studium wykonalności dla pogłębienia w przyszłości północnego toru podejściowego zgodnie ze strategią rozwoju portów w Szczecinie i Świnoujściu, zostanie wypracowana koncepcja wdrożenia zastrzeżenia zawartego w pkt 28 decyzji o zezwoleniu z dnia 28 grudnia 2009 r., wydanej firmie Nord Stream SA przez Federalny Urząd Żeglugi i Hydrografii w Hamburgu.

Z wyrazami szacunku

Minister
 Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 21 października 2011 r.

Odpowiedź

ministra kultury i dziedzictwa narodowego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Krystyny Łybackiej

w sprawie Państwowego Instytutu
Wydawniczego (24397)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani Krystyny Łybackiej, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej (sygn. SPS-023-24397/11), w sprawie Państwowego Instytutu Wydawniczego (dalej: PIW) uprzejmie proszę Pana Marszałka o zapoznanie się z poniższymi informacjami.

W odpowiedzi na pytanie pani poseł pragnę zapewnić, że ze względu na wielkie znaczenie dla kultury i dziedzictwa narodowego dorobku PIW jego zachowanie stanowi podstawową przesłankę działań MKiDN w tej sprawie.

Kwestia rozpoczęcia procesu przekształceń pozostaje w kompetencji ministra skarbu państwa. Bez uruchomienia tego procesu działania MKiDN w celu ochrony dorobku PIW nie mogą być wdrażane. W trakcie konsultacji prowadzonych z Ministerstwem Skarbu Państwa Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego przedstawiło jako swój wkład następujące propozycje zachowania idei i działalności PIW:

1) utworzenie przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego programu „Kolekcja PIW”, którego celem jest wydawanie publikacji nawiązujących do dotychczasowej działalności PIW. Projekty w ramach tego programu będą realizowane z wykorzystaniem wsparcia ministra kultury i dziedzictwa narodowego w systemie grantowym dla wydawnictw. Na polecenie ministra kultury i dziedzictwa narodowego Instytut Książki opracował regulamin programu „Kolekcja PIW”. Jego uruchomienie nie było jednak możliwe w roku bieżącym ze względu na brak wyżej wskazanych rozstrzygnięć;

2) zobowiązanie się ministra kultury i dziedzictwa narodowego do przekazania księgozbioru PIW do instytucji kultury, a następnie za jej pośrednictwem do instytucji akademickiej lub innego podmiotu;

3) zachowanie funkcjonującej jako biblioteka wydawnictw PIW i miejsca spotkań literackich kawiarenki PIW i przekazanie jej w zarząd instytucji wskazanej przez MKiDN.

W związku z powyższym podtrzymuję gotowość podpisania „Deklaracji ochrony i zachowania dorobku kulturowego PIW”, przygotowanej przez Ministerstwo Skarbu Państwa, którą zaakceptowałem jako minister kultury i dziedzictwa narodowego.

Celem tych działań jest zachowanie i rozwijanie dorobku PIW. Jestem przekonany, że w toku procesu przekształceń PIW nie zostaną utracone te części jego majątku, które powinny na trwałe znaleźć się w zasobach dziedzictwa narodowego.

Dziękuję bardzo za zainteresowanie przyszłością zasłużonego dla kultury polskiej wydawnictwa.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej wyjaśnienia zostaną uznane przez panią poseł Krystynę Łybacką za wystarczające.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 24 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Kwitka**

**w sprawie prawnej możliwości funkcjonowania
w podmiotach leczniczych dwóch kierowników
jednocześnie, na gruncie ustawy
o działalności leczniczej (24398)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pana posła Marka Kwitka przesłanej przy piśmie, znak: SPS-023-24398/11, z dnia 30 września 2011 r., dotyczącej możliwości funkcjonowania w podmiotach leczniczych dwóch kierowników jednocześnie na podstawie ustawy o działalności leczniczej, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Przedmiotowa kwestia powinna być rozpatrywana raczej na gruncie przepisów prawa pracy niż ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654, z późn. zm.). Jak wynika z pisma, dotychczasowy kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej został przez pracodawcę zwolniony z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia. Osoba ta, mimo że zachowuje prawo do wynagrodzenia, nie ponosi już odpowiedzialności za zarządzanie podmiotem leczniczym. W tej sytuacji nie można przyjąć, że w podmiocie leczniczym funkcjonuje jednocześnie dwóch kierowników.

W odniesieniu do kwestii powołania kierownika na czas zastępstwa należy zauważyć, że zgodnie z art. 25 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.) jeżeli zachodzi konieczność zastępstwa pracownika w czasie jego usprawiedliwionej nieobecności w pracy, pracodawca może w tym celu zatrudnić innego pracownika na podstawie umowy o pracę na czas określony obejmujący czas tej nieobecności. Wydaje się zatem, iż podmiot tworzący ma prawo zatrudnić inną osobę na stanowisku kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej na czas usprawiedliwionej nieobecności kierownika w pracy. Jednakże ze względu na ogólne przedstawienie okoliczności sprawy nie jest możliwe zajęcie jednoznacznego

stanowiska co do zgodności z prawem wszystkich aspektów działania podmiotu tworzącego.

Zgodnie z art. 49 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej na stanowisko kierownika podmiotu leczniczego niebędącego przedsiębiorcą przeprowadza się konkurs. Dopiero w przypadku gdy w dwóch kolejnych konkursach nie został wybrany kandydat na to stanowisko, podmiot tworzący nawiązuje stosunek pracy z osobą przez siebie wskazaną, po zasięgnięciu opinii komisji konkursowej. Ustawa nie przewiduje innego trybu wyboru kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Zatem nawiązanie stosunku pracy z kierownikiem samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej bez przeprowadzenia konkursu po dniu 1 lipca 2011 r. stanowi naruszenie przepisów ustawy o działalności leczniczej, a co za tym idzie, czynności podejmowane przez nowego kierownika mogą okazać się nieważne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 20 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie prawidłowości sądowych
postępowań karnych prowadzonych przez
organy wymiaru sprawiedliwości w związku
ze sprawą spółki Giesche SA i związanych z nią
zagrożeń dla podstawowych interesów
ekonomicznych państwa (24400)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Zbigniewa Kozaka w sprawie prawidłowości sądowych postępowań karnych prowadzonych przez organy wymiaru sprawiedliwości w związku ze sprawą spółki Giesche SA i związanych z nią zagrożeń dla podstawowych interesów ekonomicznych państwa, przesłaną przy piśmie wicemarszałka Sejmu RP z dnia 28 września 2011 r. do prezesa Rady Ministrów i przekazaną w dniu 14 października 2011 r. ministrowi sprawiedliwości, celem udzielenia odpowiedzi, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Akt oskarżenia w opisaney w interpelacji sprawie wpłynął do Sądu Okręgowego w Katowicach w dniu 22 marca 2011 r. Dotyczy pięciu osób oskarżonych o czyn z art. 13 § 1 K.k. w zw. z art. 286 § 1 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. w zw. z art. 12 K.k. (oszustwo w stosunku do mienia znacznej wartości w stadialnej

formie usiłowania). Materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania przygotowawczego został zebrany w 80 tomach akt i 5 tomach załączników. Prokurator wniósł o przesłuchanie na rozprawie 56 świadków.

W dniu 4 kwietnia 2011 r. Sąd Okręgowy w Katowicach zwrócił się do Sądu Apelacyjnego w Katowicach o przekazanie tej sprawy trybie art. 36 K.p.k. do Sądu Okręgowego w Warszawie. Zgodnie ze wskazanym wyżej przepisem Kodeksu postępowania karnego sąd wyższego rzędu nad sądem właściwym może przekazać sprawę innemu sądowi równorzędnemu, jeżeli większość osób, które należy wezwać na rozprawę, zamieszkuje blisko tego sądu, a z dala od sądu właściwego.

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2011 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie. Akta wpłynęły do tego sądu w dniu 5 maja 2011 r. i sprawę zarejestrowano pod sygnaturą VIII K 167/11. Tego dnia przewodniczący Wydziału VIII Karnego wyznaczył sędziego referenta, zarządził skierowanie sprawy na posiedzenie celem rozstrzygnięcia w przedmiocie właściwości – po ewentualnym złożeniu wniosków dowodowych przez oskarżonych.

W dniu 3 sierpnia 2011 r. wpłynął wniosek jednego z oskarżonych o umorzenie postępowania ze względu na brak znamion przestępstwa w czynach zarzucanych oskarżonym. 10 sierpnia 2011 r. sędzia referent zarządził przesłanie kopii tego wniosku prokuratorowi celem zajęcia stanowiska. Zarządzenie to wykonano w dniu 16 sierpnia 2011 r., a odpowiedź prokuratora wpłynęła 22 września 2011 r.

W dniu 22 września 2011 r. wpłynął także wniosek kolejnego oskarżonego o umorzenie postępowania. Kopię wniosku przesłano prokuratorowi w dniu 27 września 2011 r. celem zajęcia stanowiska.

Do dnia 26 października 2011 r. nie wyznaczono terminu rozprawy w tej sprawie.

Odnosząc się do pierwszej kwestii podniesionej w interpelacji, należy zauważyć, że teza o nieprawidłowościach i nieudolnym prowadzeniu postępowania przez sądy nie znajduje uzasadnienia. Przekazanie sprawy z Sądu Okręgowego w Katowicach do Sądu Okręgowego w Warszawie nastąpiło na podstawie orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Katowicach wydanego w trybie art. 36 K.p.k.

Wskazać przy tym należy, że ocena rozstrzygnięć sądu pozostaje poza zakresem kompetencji ministra sprawiedliwości, albowiem zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.) minister sprawiedliwości jest organem, który sprawuje nadzór zwierzchni jedynie nad działalnością administracyjną sądów, czego wynikiem jest wyrażona w przepisie art. 39 tej ustawy zasada, że czynności z zakresu nadzoru nad działalnością administracyjną sądów nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli.

Kwestia orzecznictwa sądów nie może być przedmiotem ingerencji ministra sprawiedliwości w trybie sprawowanego przez niego nadzoru nad działalnością administracyjną sądów.

Obecnie w Sądzie Okręgowym w Warszawie trwają czynności przygotowawcze do rozprawy głównej i można mieć jedynie pewne zastrzeżenia do faktu, iż do tej pory nie wyznaczono terminu rozprawy, co jest tylko częściowo uzasadnione koniecznością zapoznania się przez sędziego referenta z obszernym materiałem dowodowym.

Dotąd przebieg postępowania w tej sprawie nie był przedmiotem zainteresowania ministra sprawiedliwości oraz podległych mu służb, bowiem nie było uzasadnionych sygnałów o braku sprawności w rozpoznawaniu tej sprawy. Natomiast obecnie dalszy przebieg postępowania w sprawie o sygn. akt VIII K 167/11 będzie monitorowany przez podległy mi Departament Sądów Powszechnych i w razie zaistnienia takiej potrzeby zostaną podjęte stosowne czynności nadzorcze.

Odnosząc się do trzeciej kwestii podniesionej w interpelacji, stwierdzić należy, że nie ma jakichkolwiek przesłanek uzasadniających tezę o możliwości „przypadkowego zagubienia” lub „przypadkowego zniszczenia” materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania przygotowawczego w tej sprawie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Walejko

Warszawa, dnia 27 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie zmiany struktury organizacyjnej
KPRM i utworzenia w niej nowych komórek
organizacyjnych, z nowymi wysokopłatnymi
stanowiskami dyrektorskimi w kontekście
haseł wyborczych rządu o konieczności
odbiurokratyzowania administracji rządowej
oraz konieczności redukcji kosztów
finansowych jej funkcjonowania (24401)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację nr 24401 posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zmian organizacyjnych w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie informuję.

Na wstępie, odnosząc się do kwestii dotyczących środków finansowych przeznaczonych na realizację

wydatków komórek organizacyjnych KPRM, o których mowa w pytaniach nr 1, 3, 6, 8, 11, 13, 16, 18, 21 i 23 interpelacji, wyjaśniam, iż zgodnie z ustawą budżetową na rok 2011 budżet Kancelarii Prezesa Rady Ministrów wynosi: dochody – 2170 tys. zł, wydatki – 110 155 tys. zł. W ramach wydatków dla KPRM w 2011 r. na wynagrodzenia zabezpieczono kwotę 57 735 tys. zł wraz z dodatkowym wynagrodzeniem rocznym oraz dodatkowym uposażeniem rocznym żołnierzy i funkcjonariuszy. Jednocześnie informuję, że plany finansowe KPRM i ewidencja księgową wydatków nie są prowadzone w podziale na poszczególne komórki organizacyjne KPRM.

Odnosząc się do pozostałych pytań zawartych w interpelacji, przedstawiam, co następuje.

Ad 1. W okresie od dnia 1 września 2011 r. do dnia 17 października 2011 r. nie zatrudniono nowych pracowników w Biurze Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Dialogu Międzynarodowego.

Ad 2. Liczba osób zatrudnionych w Biurze Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Dialogu Międzynarodowego, według stanu na dzień 17 października 2011 r., przedstawia się następująco:

Lp.	Stanowiska pracy	Liczba osób
1.	dyrektor	1
2.	radca prezesa RM	1
3.	starszy specjalista	1
4.	specjalista	1
5.	referendarz	1
Razem		5

Wszystkie osoby zatrudnione w biurze legitymują się wykształceniem wyższym.

Wykaz osób zatrudnionych w biurze w widełkowym podziale stażu pracy w administracji rządowej według stanu na dzień 17 października 2011 r.

Lp.	Staż w administracji rządowej	Liczba osób
1.	do 1 roku	–
2.	od 1 roku do 5 lat	–
3.	od 6 lat do 10 lat	1
4.	powyżej 10 lat	4

Ad 4. Do czasu utworzenia Biura Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Dialogu Międzynarodowego, tj. od dnia 20 listopada 2007 r. do dnia 22 lutego 2008 r., obsługę pełnomocnika zapewniało dwóch pracowników oddelegowanych z Departamentu Spraw Zagranicznych, dwóch pracowników KPRM w zakresie obsługi sekretarsko-administracyjnej oraz jeden doradca.

Ad 5. Biuro Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Dialogu Międzynarodowego utworzono w celu zapewnienia obsługi administracyjnej i merytorycznej pełnomocnika. Zakres zadań biura został

określony w § 36 regulaminu organizacyjnego KPRM i obejmuje takie zadania jak:

1) przygotowywanie analiz, informacji i dokumentów dotyczących polityki zagranicznej i wewnętrznej Niemiec oraz państwa Izrael;

2) przygotowywanie analiz, informacji i dokumentów dotyczących diaspory żydowskiej oraz kontaktów z diasporą żydowską na świecie;

3) przygotowywanie merytoryczne oraz obsługa i organizacja spotkań, wyjazdów zagranicznych i krajowych sekretarza stanu, pełnomocnika prezesa Rady Ministrów do spraw dialogu międzynarodowego Władysława Bartoszewskiego oraz prezesa Rady Ministrów, wiceprezesów Rady Ministrów działających w zastępstwie lub z polecenia prezesa Rady Ministrów, szefa kancelarii, sekretarzy i podsekretarzy stanu w kancelarii oraz osób działających w zastępstwie lub z polecenia prezesa Rady Ministrów, we współpracy z komórkami organizacyjnymi Ministerstwa Spraw Zagranicznych i innymi, odpowiednimi urzędami oraz właściwymi komórkami organizacyjnymi kancelarii, w zakresie działań pełnomocnika prezesa Rady Ministrów do spraw dialogu międzynarodowego;

4) obsługa organizacyjna oraz kancelaryjno-biurowa sekretarza stanu, pełnomocnika prezesa Rady Ministrów do spraw dialogu międzynarodowego Władysława Bartoszewskiego;

5) wykonywanie innych zadań na polecenie sekretarza stanu, pełnomocnika prezesa Rady Ministrów do spraw dialogu międzynarodowego Władysława Bartoszewskiego.

Ad 6. W okresie od dnia 1 września 2011 r. do dnia 17 października 2011 r. nie zatrudniono nowych pracowników w Biurze Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Przeciwdziałania Wykluczeniu Społecznemu.

Ad 7. Liczba osób zatrudnionych w Biurze Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Przeciwdziałania Wykluczeniu Społecznemu, według stanu na dzień 17 października 2011 r., przedstawia się następująco:

Lp.	Stanowiska pracy	Liczba osób
1.	zastępca dyrektora	1
2.	radca szefa KPRM	1
3.	główny specjalista	2
4.	starszy specjalista	1
5.	podreferendarz	1
Razem		6

Pośród pracowników zatrudnionych w biurze 5 osób legitymuje się wykształceniem wyższym i 1 osoba wykształceniem średnim.

Wykaz osób zatrudnionych w biurze w widełkowym podziale stażu pracy w administracji rządowej według stanu na dzień 17 października 2011 r.

Lp.	Staż w administracji rządowej	Liczba osób
1.	do 1 roku	–
2.	od 1 roku do 5 lat	–
3.	od 6 lat do 10 lat	2
4.	powyżej 10 lat	4

Ad 9. Pełnomocnik prezesa Rady Ministrów do spraw przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu został powołany zarządzeniem prezesa Rady Ministrów nr 27 z dnia 10 maja 2011 r., natomiast biuro pełnomocnika utworzono dnia 25 maja 2011 r. W tym okresie obsługę sekretarsko-administracyjną pełnomocnika zapewniał oddelegowany pracownik Biura Dyrektora Generalnego KPRM.

Ad 10. Biuro Pełnomocnika Prezesa Rady Ministrów do spraw Przeciwdziałania Wykluczeniu Społecznemu utworzono w celu zapewnienia obsługi administracyjnej i merytorycznej pełnomocnika. Zakres zadań biura określony został w § 1 pkt 6 regulaminu organizacyjnego KPRM i obejmuje takie zadania, jak:

1) obsługa merytoryczna, organizacyjna oraz kancelaryjno-biurowa pełnomocnika;

2) dokonywanie na potrzeby pełnomocnika analiz służących ocenie aktualnej sytuacji społecznej i obowiązujących rozwiązań prawnych w obszarze problematyki wykluczenia społecznego;

3) przygotowywanie na potrzeby pełnomocnika materiałów i informacji niezbędnych do dokonywania ocen efektywności i skuteczności działań prowadzonych na rzecz przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu;

4) koordynowanie działań zmierzających do przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu poprzez współdziałanie z innymi organami administracji rządowej i samorządowej oraz organizacjami pozarządowymi w zakresie ich odpowiedzialności za realizację zadań i programów na rzecz osób wykluczonych społecznie;

5) przygotowywanie na potrzeby pełnomocnika koncepcji rozwiązań systemowych i normatywnych w obszarze wsparcia osób zagrożonych wykluczeniem społecznym;

6) opiniowanie projektów założeń projektów ustaw i projektów aktów normatywnych oraz innych dokumentów rządowych z zakresu wykluczenia społecznego;

7) propagowanie rozwiązań dotyczących przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu;

8) podejmowanie działań w sprawach skierowanych do pełnomocnika we współpracy z Departamentem Skarg, Wniosków i Obsługi Rady do spraw Uchodźców;

9) wykonywanie innych zadań zleconych przez pełnomocnika.

Ad 11. W okresie od dnia 1 września 2011 r. do dnia 17 października 2011 r. nie zatrudniono nowych pracowników w Biurze Pełnomocnika Rządu do spraw Równego Traktowania.

Ad 12. Liczba osób zatrudnionych w Biurze Pełnomocnika Rządu do spraw Równego Traktowania, według stanu na dzień 17 października 2011 r., przedstawia się następująco:

Lp.	Stanowiska pracy	Liczba osób
1.	dyrektor	1
2.	radca szefa KPRM	2
3.	główny specjalista	7
4.	starszy specjalista	1
5.	specjalista	4
6.	referendarz	1
7.	inspektor	1
8.	sekretarz	1
Razem		18

Spośród pracowników zatrudnionych w biurze 16 osób legitymuje się wykształceniem wyższym i 2 osoby wykształceniem średnim.

Wykaz osób zatrudnionych w biurze w widelkowym podziale stażu pracy w administracji rządowej według stanu na dzień 17 października 2011 r.

Lp.	Staż w administracji rządowej	Liczba osób
1.	do 1 roku	2
2.	od 1 roku do 5 lat	9
3.	od 6 lat do 10 lat	4
4.	powyżej 10 lat	3

Ad 14. Pełnomocnik rządu do spraw równego traktowania został powołany w dniu 30 kwietnia 2008 r., natomiast biuro pełnomocnika zostało utworzone w dniu 6 czerwca 2008 r. W tym okresie obsługę Pełnomocnika zapewniały 2 osoby: jedna zatrudniona na stanowisku doradcy oraz jedna na stanowisku asystenta politycznego.

Ad 15. Biuro Pełnomocnika Rządu do spraw Równego Traktowania utworzono w celu zapewnienia obsługi administracyjnej i merytorycznej pełnomocnika. Zakres zadań biura określa § 36a regulaminu organizacyjnego KPRM i obejmuje takie zadania jak:

1) obsługa merytoryczna, organizacyjna i kancelaryjno-biurowa pełnomocnika;

2) przygotowywanie projektów opinii pełnomocnika dotyczących regulacji prawnych oraz innych dokumentów rządowych mających wpływ na przestrzeganie zasad równego traktowania, przy współpracy z Departamentem Prawnym;

3) opracowywanie materiałów i informacji niezbędnych do dokonywania analiz i ocen sytuacji prawnej i społecznej w zakresie równego traktowania, a także do inicjowania i koordynowania działań zmierzających do zapewnienia równego traktowania, a także do ochrony przed dyskryminacją ze względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, religię lub wyznanie, poglądy polityczne, wiek, orientację seksualną, stan cywilny oraz rodzinny we wszystkich dziedzinach życia społecznego;

4) przygotowywanie materiałów i informacji niezbędnych do monitorowania sytuacji w zakresie równego traktowania;

5) obsługa pełnomocnika w zakresie promowania, upowszechniania i propagowania problematyki równego traktowania;

6) organizacja współpracy pełnomocnika z właściwymi organami administracji rządowej, organami samorządu terytorialnego oraz organizacjami pozarządowymi;

7) wykonywanie projektów współfinansowanych ze środków pomocowych Unii Europejskiej dotyczących równego traktowania oraz przeciwdziałania dyskryminacji;

8) współpraca – w roli projektodawcy i beneficjenta systemowego – z Biurem Dyrektora Generalnego pełniącym rolę instytucji wdrażającej i instytucji pośredniczącej II stopnia, przy realizowaniu zadań wynikających z programów operacyjnych współfinansowanych z funduszy strukturalnych unii europejskiej.

Ad 16. W okresie od dnia 1 września 2011 r. do dnia 17 października 2011 r. nie zatrudniono nowych pracowników w Biurze Rady Gospodarczej.

Ad 17. Liczba osób zatrudnionych w Biurze Rady Gospodarczej, według stanu na dzień 17 października 2011 r., przedstawia się następująco:

Lp.	Stanowiska pracy	Liczba osób
1.	zastępca dyrektora	1
2.	naczelnik Wydziału	1
3.	główny specjalista	1
4.	podreferendarz	2
Razem		5

Spośród pracowników zatrudnionych w biurze 4 osoby legitymują się wykształceniem wyższym i 1 osoba wykształceniem średnim.

Wykaz osób zatrudnionych w biurze w widełkowym podziale stażu pracy w administracji rządowej według stanu na dzień 17 października 2011 r.

Lp.	Staż w administracji rządowej	Liczba osób
1.	do 1 roku	–
2.	od 1 roku do 5 lat	3
3.	od 6 lat do 10 lat	–
4.	powyżej 10 lat	2

Ad 19. Do czasu utworzenia Biura Rady Gospodarczej obsługę sekretarsko-administracyjną zadań realizowanych przez Radę Gospodarczą zapewniały 2 osoby.

Ad 20. Biuro Rady Gospodarczej utworzono w celu zapewnienia obsługi administracyjnej i merytorycznej Rady Gospodarczej oraz pełnomocnika prezesa Rady Ministrów do spraw ograniczania biurokracji. Zakres zadań biura określa § 38 regulaminu organizacyjnego KPRM i obejmuje takie zadania jak:

1) obsługa organizacyjna i kancelaryjno-biurowa przewodniczącego i sekretarza Rady Gospodarczej

oraz pełnomocnika prezesa Rady Ministrów do spraw ograniczania biurokracji;

2) przygotowanie merytoryczne oraz obsługa i organizacja posiedzeń Rady Gospodarczej;

3) inicjowanie i prowadzenie prac związanych z ograniczaniem biurokracji w zakresie działania pełnomocnika;

4) przygotowywanie projektów opinii i rekomendacji dotyczących projektów dokumentów rządowych w szczególności projektów aktów prawnych oraz propozycji rozwiązań zmierzających do ograniczenia biurokracji;

5) ewidencja oraz prowadzenie korespondencji przewodniczącego i sekretarza Rady Gospodarczej oraz pełnomocnika;

6) współpraca pełnomocnika z Sejmem, członkami Rady Ministrów, organami pomocniczymi Rady Ministrów oraz prezesa Rady Ministrów;

7) opracowywanie materiałów, informacji oraz notatek niezbędnych do analizy poruszanych przez Radę Gospodarczą oraz pełnomocnika zagadnień;

8) wykonywanie innych zadań na polecenie podsekretarza stanu, sekretarza Rady Gospodarczej oraz pełnomocnika.

Ad 21. W okresie od dnia 1 września 2011 r. do dnia 17 października 2011 r. nie zatrudniono nowych pracowników w Biurze Pełnomocnika Rządu do spraw Opracowania Programu Zapobiegania Nieprawidłowościom w Instytucjach Publicznych.

Ad 22. Liczba osób zatrudnionych w Biurze Pełnomocnika Rządu do spraw Opracowania Programu Zapobiegania Nieprawidłowościom w Instytucjach Publicznych, według stanu na dzień 17 października 2011 r., przedstawia się następująco:

Lp.	Stanowiska pracy	Liczba osób
1.	dyrektor	1
2.	radca szefa KPRM	2
3.	specjalista	1
4.	asystent sekretarza stanu	3
Razem		7

Wszyscy pracownicy zatrudnieni w biurze legitymują się wykształceniem wyższym.

Wykaz osób zatrudnionych w biurze w widełkowym podziale stażu pracy w administracji rządowej według stanu na dzień 17 października 2011 r.

Lp.	Staż w administracji rządowej	Liczba osób
1.	do 1 roku	1
2.	od 1 roku do 5 lat	4
3.	od 6 lat do 10 lat	–
4.	powyżej 10 lat	2

Ad 24. Do czasu utworzenia Biura Pełnomocnika Rządu do spraw Opracowania Programu Zapobiegania Nieprawidłowościom w Instytucjach Publicznych obsługę merytoryczną oraz sekretarsko-administracyjną pełnomocnika zapewniało 7 osób, pracowników Depar-

tamentu Kontroli i Nadzoru oraz Departamentu Skarg, Wniosków i Obsługi Rady do spraw Uchodźców.

Ad 25. Biuro Pełnomocnika Rządu do spraw Opracowania Programu Zapobiegania Nieprawidłowościom w Instytucjach Publicznych utworzono w celu zapewnienia obsługi administracyjnej i merytorycznej pełnomocnika. Zakres zadań biura określa § 39 regulaminu organizacyjnego KPRM i obejmuje takie zadania jak:

1) obsługa merytoryczna, organizacyjna i kancelaryjno-biurowa pełnomocnika;

2) przedstawianie propozycji, inicjowanie i prowadzenie prac związanych z przygotowaniem aktów prawnych i projektów zmian organizacyjnych dotyczących poprawy funkcjonowania centralnej administracji rządowej w celu zapobiegania nieprawidłowościom;

3) przygotowywanie opinii dotyczących projektów aktów prawnych oraz innych dokumentów rządowych dotyczących poprawy funkcjonowania centralnej administracji rządowej w zakresie zadań, o których mowa w pkt 2;

4) współpraca pełnomocnika z organami administracji rządowej i organami samorządu terytorialnego;

5) analiza systemowych nieprawidłowości w funkcjonowaniu instytucji publicznych i wypracowywanie rozwiązań w tym zakresie;

6) podejmowanie działań w sprawach skierowanych do pełnomocnika we współpracy z Departamentem Skarg, Wniosków i Obsługi Rady do spraw Uchodźców;

7) przygotowywanie analiz, ocen i wniosków dla Rady Ministrów związanych z zakresem działania pełnomocnika;

8) koordynacja współpracy z Grupą Państw Przeciwno Korupcji GRECO (Rada Europy).

Podsekretarz stanu w Kancelarii
Prezesa Rady Ministrów
Wojciech Nowicki

Warszawa, dnia 2 listopada 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie monitorowania stosowania ustawy
Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym
Rejestrze Sądowym, w związku z procederem
reaktywowania przedwojennych polskich
przedsiębiorstw na podstawie akcji
kolekcyjersko-historycznych (24403)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z przekazaną przy piśmie wicemarszałka Sejmu RP, pana Marka Kuchcińskiego, z dnia 30 września 2011 r., znak: SPS-023-24403/11, interpelacją posła Zbignie-

wa Kozaka w sprawie monitorowania stosowania ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, w związku z procederem reaktywowania na podstawie akcji kolekcyjersko-historycznych przedwojennych polskich przedsiębiorstw, uprzejmie informuję, jak następuje.

Wobec upoważnienia ministra gospodarki przez prezesa Rady Ministrów do udzielenia, w porozumieniu z sekretarzem stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów panem Jackiem Cichockim oraz innymi zainteresowanymi członkami Rady Ministrów, odpowiedzi na ww. interpelację (pismo podsekretarza stanu zastępcy szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów pana Wojciecha Nowickiego z dnia 13 października 2011 r., znak: DSPA-4810-4847-(1)/11) minister gospodarki, pismami z dnia 25 października 2011 r., zwrócił się do ministra finansów, ministra spraw wewnętrznych i administracji, ministra rolnictwa i rozwoju wsi, ministra skarbu państwa oraz sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów pana Jacka Cichockiego z prośbą o przedstawienie, w zakresie ich właściwości, stanowiska odnośnie do zawartych w niej pytań, w terminie do dnia 7 listopada 2011 r. W odpowiedzi na ww. pisma wyjaśnień udzielił minister finansów, minister spraw wewnętrznych i administracji, minister skarbu państwa oraz minister rolnictwa i rozwoju wsi. Sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów pan Jacek Cichocki nie zajął, w wyznaczonym terminie, stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Na podstawie znajdujących się w posiadaniu ministra gospodarki informacji oraz wyjaśnień udzielonych przez wskazane powyżej organy przedstawiam następujące stanowisko.

Odpowiadając na pytanie zawarte w pkt 1, należy wyjaśnić, iż celem ustawy z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2010 r. Nr 106, poz. 671), której minister gospodarki był projektodawcą, było wyeliminowanie nieprawidłowości związanych z procesem tzw. reaktywacji spółek prawa handlowego, rozumianym jako występujące w coraz większym rozmiarze zjawisko swoistego „odżywiania” spółek związanych przed dniem 1 września 1939 r. W treści uzasadnienia do tej ustawy podkreślono, iż zawarte w niej rozwiązania legislacyjne (takie jak m.in. wnikliwe monitorowanie przerejestrowań spółek z Rejestru Handlowego do Krajowego Rejestru Sądowego, uszczegółowienie kognicji sądów rejestrowych, przyznanie prokuratorowi uprawnienia do wytoczenia przeciwko spółce powództwa o uchylenie lub stwierdzenie nieważności uchwały wspólników bądź walnego zgromadzenia) nie zmierzają do uniemożliwienia zgłaszania roszczeń reprivatyzacyjnych przez przedwojenne spółki za odebrane im mienie, lecz jedynie mają na celu zagwarantowanie, aby proces „reaktywacji” tych spółek oparty był o skuteczny tytuł prawny, a w konsekwencji, aby zgłaszane były roszczenia osób rzeczywiście uprawnionych. Tym samym, mając na uwadze wątpliwości pana posła odnośnie do prawidłowości stosowania

przepisów ww. ustawy nowelizacyjnej, należy wyjaśnić, iż wejście w życie tej ustawy nie oznacza zakończenia toczących się przed ministrem gospodarki postępowań administracyjnych w przedmiocie oceny legalności decyzji nacjonalizacyjnych, na mocy których na własność państwa przejęto mienie przedwojennych spółek prawa handlowego.

Aktualnie minister gospodarki prowadzi ok. 800 spraw z wniosków zarówno osób fizycznych, jak i spółek prawa handlowego. Rozpatrując wnioski w sprawie oceny legalności decyzji nacjonalizacyjnych, minister gospodarki, mając na uwadze zakres swojej właściwości wyznaczony przez ustawę z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437), działa w szczególności na podstawie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, korzystając jednocześnie z przyśługujących mu, na mocy ww. ustawy nowelizacyjnej, uprawnień. Powyższe oznacza, iż w przypadku powzięcia, na podstawie znajdujących się w dyspozycji organu informacji i dokumentów, podejrzenia odnośnie do zgodności z prawem procesu „reaktywacji” przedwojennej spółki prawa handlowego, której mienia dotyczy postępowanie, minister gospodarki zawiadamia, na podstawie art. 2 ust. 1 tej ustawy, prokuraturę apelacyjną celem podjęcia dalszych działań, jak również informuje sądy rejestrowe o dostrzeżonych w toku prowadzonych postępowań nieprawidłowościach.

W kontekście powyższego, odnosząc się do pytania zawartego w pkt 2, należy stwierdzić, że brak jest możliwości udzielenia szczegółowych informacji dotyczących bliżej nieokreślonych przez pana posła 195 wniosków. Wyjaśnienia wymaga przy tym okoliczność, iż minister gospodarki w toku prowadzonych postępowań nie szacuje wartości roszczeń reprivatyzacyjnych. Niemniej jednak, jak wskazuje praktyka toczących się przed sądami powszechnymi postępowań odszkodowawczych, są to nierzadko roszczenia o znacznej wartości, w szczególności ze względu na wysokie ceny nieruchomości przejętych na własność państwa wraz z przedsiębiorstwami.

Odpowiadając na pytanie zawarte pkt 3, należy stwierdzić, iż minister gospodarki, prowadząc postępowania administracyjne, na bieżąco współpracuje zarówno z organami administracji rządowej (Ministerstwo Finansów, urzędy wojewódzkie), jak i samorządowej, w tym w szczególności na szczeblu gminy. Jednocześnie, w przypadku zaistnienia wątpliwości odnośnie do prawidłowości procesu „reaktywacji” przedwojennych spółek prawa handlowego, podejmowana jest również współpraca z organami ścigania, która ma na celu zgromadzenie informacji i dokumentacji umożliwiających tym organom podjęcie działań w zakresie posiadanych kompetencji.

Odpowiadając na pytanie zawarte w pkt 4, należy wskazać, iż minister gospodarki nie opracowywał przedmiotowych analiz.

W piśmie z dnia 7 listopada 2011 r., znak: FR6/0602/5/RFB/11/BM19-16042, minister finansów, odnosząc się do ww. pytania, wskazał, że nie posiada

analiz dotyczących zagrożeń związanych z „reaktywacją” przedwojennych spółek. Dodatkowo w piśmie tym wyjaśniono, że w przypadku powzięcia informacji, że określona spółka jest podmiotem zawiązanym przed dniem 1 września 1939 r., minister finansów, na podstawie art. 2 ust. 1 ww. ustawy z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, zawiadamia właściwą prokuraturę apelacyjną o możliwości wystąpienia okoliczności uzasadniających żądanie wznowienia postępowania w sprawie o wpis tej spółki do Krajowego Rejestru Sądowego.

Minister skarbu państwa w piśmie z dnia 4 listopada 2011 r., znak: DP-BSos-0701-5/11 (DP/8923/11), oraz minister rolnictwa i rozwoju wsi w piśmie z dnia 9 listopada 2011 r., znak: GZsd/255/2011, wskazali, iż nie posiadają analiz dotyczących zagrożeń związanych ze zjawiskiem „reaktywacji” przedwojennych spółek, o których mowa w pytaniu zawartym w pkt 4 przedmiotowej interpelacji.

Zgodnie z wyjaśnieniami udzielonymi przez ministra spraw wewnętrznych i administracji w piśmie z dnia 4 listopada 2011 r., znak: BMP-0713-7-57/11/AR, w dniu 29 marca 2010 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji w porozumieniu z Agencją Bezpieczeństwa Wewnętrznego wystąpiło do wojewódów z prośbą o przekazanie informacji na temat możliwości wystąpienia procederu nielegalnego przejmowania majątku Skarbu Państwa poprzez „reaktywację” przedwojennych przedsiębiorstw na terenach poszczególnych województw oraz przedstawienie wykazu spraw związanych z odzyskiwaniem nieruchomości. Kopie wszystkich otrzymanych w tej sprawie odpowiedzi zostały przekazane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, jako instytucji wiodącej w przedmiotowym obszarze, celem dalszego procedowania.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 15 listopada 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie mocy prawnej przedwojennych
obligacji w kontekście ochrony interesów
ekonomicznych państwa (24404)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Zbigniewa Kozaka z dnia 16 września 2011 r. (SPS-023-24404/11) w spra-

wie mocy prawnej przedwojennych obligacji w kontekście ochrony interesów ekonomicznych państwa uprzejmię wyjaśniam.

1. W świetle przepisów prawa roszczenia wynikające z przedwojennych skarbowych papierów wartościowych wyemitowanych przed 1939 r. należy uznać co do zasady za przedawnione, ponieważ ostatni termin zapadalności papierów wartościowych wyemitowanych przez Skarb Państwa przed II wojną światową przypadał na dzień 1 grudnia 1995 r. Do roszczeń z tytułu obligacji przedwojennych zastosowanie znajdują odpowiednio:

1) art. XIX ustawy z dnia 18.07.1950 r. Przepisy wprowadzające przepisy ogólne prawa cywilnego, stanowiący, iż do roszczeń nieprzedawnionych do dnia wejścia w życie ustawy Przepisy ogólne prawa cywilnego będą miały zastosowanie przepisy tej ustawy dotyczące przedawnienia, to jest jej art. 105, w myśl którego roszczenia majątkowe przedawniają się z upływem 10 lat,

2) art. XXXV ustawy z dnia 23.04.1964 r. Przepisy wprowadzające Kodeks cywilny, stanowiący, iż do roszczeń nieprzedawnionych do dnia wejścia w życie Kodeksu cywilnego będą miały zastosowanie przepisy tego kodeksu dotyczące przedawnienia, tj. art. 118 K.c., w myśl którego roszczenie majątkowe podlega 10-letniemu przedawnieniu.

Jednocześnie należy mieć na uwadze, iż w orzeczeniu z dnia 24 kwietnia 2007 r. (sygn. SK 49/05) Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż ww. przepisy dotyczące terminów przedawnienia roszczeń są zgodne z Konstytucją RP. Fakt przedawnienia roszczeń z tytułu przedwojennych skarbowych papierów wartościowych potwierdził także Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 5 września 2008 r. (I CSK 41/08).

W związku z powyższym Skarb Państwa – minister finansów nie prowadzi obsługi przedwojennych skarbowych papierów wartościowych, w szczególności nie dokonuje ich wykupu. Ponadto pragnę zauważyć, iż w przytoczonej sprawie pan T. G. rozpoczął działania w sądzie przed upływem terminu przedawnienia roszczeń z tytułu obligacji, co oznaczało przerwanie biegu przedawnienia.

2. Ministerstwo Finansów nie spotkało się z próbami wyłudzeń i oszustw z tytułu przedwojennych skarbowych papierów wartościowych. Należy ponadto zauważyć, iż brak jest praktycznie możliwości zakwestionowania prawa własności papierów wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa przed II wojną światową lub udowodnienia ich nabycia w dobrej lub złej wierze ze względu na to, że te papiery wartościowe były w przeważającej mierze papierami na okaziciela; tym samym osoby, które nabyły papiery wartościowe za bardzo niską cenę czy też w sposób przypadkowy i znalazły się w ich posiadaniu, uzyskały legitymację formalną do dochodzenia wynikających z nich roszczeń.

3. Zgodnie ze spisem zbiorczym, którego kopię załączamy na nośniku CD, w archiwum Ministerstwa

Finansów znajdują się 92 sztuki przedwojennych obligacji państwowych na okaziciela nominowanych w dolarach USA.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 14 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie mocy prawnej przedwojennych
obligacji w kontekście ochrony interesów
ekonomicznych państwa (24404)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie wicemarszałka Sejmu RP pana Marka Kuchcińskiego z dnia 30 września 2011 r., znak: SPS-023-24404/11, interpelacją posła Zbigniewa Kozaka w sprawie mocy prawnej przedwojennych obligacji w kontekście ochrony interesów ekonomicznych państwa uprzejmię informuję, jak następuje.

Odpowiadając na pytanie zawarte w pkt 1, należy wyjaśnić, iż minister gospodarki nie prowadzi postępowań dotyczących roszczeń z tytułu wyemitowanych przed II wojną światową obligacji Skarbu Państwa. Tym samym dokonywanie oceny działań opisanych w artykule opublikowanym w „Dzienniku – Gazecie Prawnej” pozostaje zarówno poza zakresem właściwości, jak i kompetencji ministra gospodarki. Organem właściwym w sprawie wykonania zobowiązań pieniężnych wynikających z przedwojennych obligacji Skarbu Państwa jest minister finansów.

Odnosząc się do pytania zawartego w pkt 2, należy stwierdzić, iż minister gospodarki w toku prowadzonej działalności nie stwierdził występowania przypadków opisywanego przez pana posła proceduru. Niemniej należy uwzględnić fakt, iż minister gospodarki nie zajmuje się sprawami rekompensat z tytułu przedwojennych obligacji Skarbu Państwa.

Odpowiadając na pytanie zawarte w pkt 3, informujemy, iż stosownie do ustaleń Rady Ministrów podjętych na posiedzeniu Rady Ministrów w dniu 29 grudnia 2009 r. w Ministerstwie Gospodarki oraz jednostkach podległych i nadzorowanych, w okresie od początku stycznia do końca lutego 2010 r., przeprowadzona została kwerenda w celu ustalenia, czy w posiadanych zasobach dokumentacji znajdują się blankiety dawnych papierów wartościowych lub jakiegokolwiek inne dokumenty związane z rejestracją lub innymi czynnościami dotyczącymi tych papierów. Zarówno w Ministerstwie Gospodarki, jak i w jed-

nostkach podległych oraz nadzorowanych nie odnaleziono żadnych dokumentów tego rodzaju, w tym również przedwojennych obligacji Skarbu Państwa. Pismem z dnia 25 marca 2010 r., znak: BOL-IV-462-75-DW/10, L. dz. 976, minister gospodarki, zgodnie z zaleceniami Rady Ministrów, poinformował ministra skarbu państwa o wynikach przeprowadzonej kwerendy.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, udzielanie odpowiedzi na pytanie zawarte w pkt 4 jest bezprzedmiotowe.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Mieczysław Kasprzak

Warszawa, dnia 18 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie mocy prawnej przedwojennych
obligacji w kontekście ochrony interesów
ekonomicznych państwa (24404)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 30 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24407/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Zbigniewa Kozaka w sprawie kwalifikowania przez organy państwa procedury reaktywacji przedwojennych akcji i związanych z nimi oszustw, jako działań realizowanych w warunkach udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, oraz pisma z dnia 30 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24404/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Zbigniewa Kozaka w sprawie mocy prawnej przedwojennych obligacji w kontekście ochrony interesów ekonomicznych państwa, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z treścią projektu „Krajowego programu przeciwdziałania i zwalczania przestępczości zorganizowanej na lata 2012–2016” reaktywacja przedwojennych spółek „(...) może nosić znamiona oszustwa polegającego na świadomym posługiwaniu się przedwojennymi walorami w sposób sugerujący dysponowanie prawami korporacyjnymi wynikającymi z ich posiadania. Bezprawny proceder zorientowany jest na odzyskanie nieruchomości należących przed II wojną światową do reaktywowanych podmiotów lub wyłudzenia, m.in. od Skarbu Państwa, odszkodowań za majątek przejęty przez władze PRL”. Ponadto „obrot akcjami spółek w ramach umów cywilno-prawnych (poza zorganizowanym rynkiem obrotu instrumentami finansowymi), zawieranych w szczególności za pośrednictwem internetowych portali aukcyjnych,

może implikować odpowiedzialność prawną. Istotą opisywanego czynu zabronionego jest publiczne proponowanie nabycia papierów wartościowych bez wymaganego ustawą zatwierdzenia prospektu emisyjnego oraz jego udostępnienia do publicznej wiadomości”.

Jednym z celów „Krajowego programu przeciwdziałania i zwalczania przestępczości zorganizowanej na lata 2012–2016” jest poprawa rozpoznania i zwalczania poszczególnych obszarów występowania przestępczości zorganizowanej, w związku z czym jako zasadne uznano umieszczenie w projekcie dokumentu zagadnienia reaktywacji przedwojennych przedsiębiorstw jako zjawiska mogącego stanowić potencjalny obszar działalności zorganizowanych grup przestępczych.

Założeniem „Krajowego programu (...)” jest zintegrowane podejście do przestępczości zorganizowanej, uwzględniające nie tylko operacyjne metody zwalczania tej formy przestępczości, lecz również kwestię jej przeciwdziałania przez identyfikację i eliminację czynników, które mogą być wykorzystywane przez zorganizowane grupy przestępcze. Dlatego też uwzględnienie danego obszaru w niniejszym dokumencie może wynikać nie tylko z dotychczas prowadzonych spraw, w których przedstawiono zarzuty z art. 258 Kodeksu karnego, lecz również ze zidentyfikowania możliwości jego wykorzystania przez zorganizowane grupy przestępcze.

Przesłanką do umieszczenia zagadnienia reaktywacji przedwojennych spółek w ww. projekcie była również skala potencjalnych strat dla Skarbu Państwa będących konsekwencją roszczeń cywilnoprawnych bezprawnie reaktywowanych podmiotów, warunkująca zaliczenie tego zagadnienia do tzw. przestępczości poważnej.

Należy zauważyć, iż zgodnie z systematyką przyjętą na forum Unii Europejskiej działania w obszarze przeciwdziałania i zwalczania przestępczości poważnej i przestępczości zorganizowanej powinny być realizowane w sposób spójny, czego przykładem jest przygotowywana przez Europol, jako jednolity dokument, analiza dotycząca zagrożenia przestępczością poważną i zorganizowaną – „Serious and Organized Crime Threat Analysis” (SOCTA).

Ponadto w ramach konsultacji międzyresortowych projektu „Krajowego programu (...)” pozytywną ocenę dla zamieszczenia w katalogu przestępstw dokonywanych w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej czynów związanych z reaktywacją przedwojennych przedsiębiorstw, podobnie jak czynów związanych z rynkiem kapitałowym i rynkiem ubezpieczeniowym, wyraziła Komisja Nadzoru Finansowego. Komisja zwróciła przy tym uwagę, iż przestępstwa te mogą być dokonywane przez określone grono osób posiadające ściśle określony, specjalistyczny podział zadań i ról, w przygotowaniu, realizowaniu, a także zabezpieczeniu działań zmierzających do popełnienia przestępstwa na szkodę profesjonalnych i nieprofesjonalnych uczestników rynku finansowego, a także na szkodę prawnie chronionych interesów ekonomicznych Skarbu Państwa.

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 7, poz. 45) oraz ustawy z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2010 r. Nr 106, poz. 671) reaktywowanie spółki na podstawie akcji emitowanych przed 1 września 1939 r. może nastąpić poprzez ewentualne ustanowienie kuratora w trybie Kodeksu cywilnego przez sędziego z sądu rejestrowego Krajowego Rejestru Sądowego. W przypadku wystąpienia powyższej sytuacji sędzia sądu rejestrowego KRS jest zobligowany do badania prawidłowości zwołania zgromadzenia wspólników albo walnego zgromadzenia oraz powołania składów osobowych organów tych spółek, prawidłowości nabycia lub objęcia udziałów lub akcji, a w szczególności spełnienia wymogów dotyczących rejestracji i umarzania niektórych dokumentów na okaziciela, emitowanych przed dniem 1 września 1939 r.

Przepisy przewidują również udział prokuratora w procesie reaktywacji przedwojennych przedsiębiorstw – sąd rejestrowy zawiadamia prokuratora o złożeniu przez podmiot wniosku o wpis do KRS.

Ustawa z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, nowelizująca ustawę z dnia 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, umożliwi także ponowne zbadanie i wznowienie procedur rejestrowych spółek, co do których nastąpił prawomocny wpis do KRS, na wnioski prokuratora.

W związku z powyższym podmiotem właściwym do podjęcia działań w tym obszarze pozostają powszechnie jednostki organizacyjne prokuratury. Niemniej jednak należy podkreślić, że w przypadku posiadania informacji wskazujących na uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, jak również w razie posiadania jedynie wiedzy o uprawdopodobnionych nieprawidłowościach w sprawie, informacje tego typu można przekazywać do Policji, Centralnego Biura Antykorupcyjnego lub Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Ponadto warto zaznaczyć, iż Policja zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.) w granicach swych zadań w celu rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw wykonuje czynności operacyjno-rozpoznawcze, dochodzeniowo-śledcze i administracyjno-porządkowe. Natomiast podstawą do wszczęcia czynności procesowych – w rozumieniu Kodeksu postępowania karnego – jest uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa wynikające ze złożonego zawiadomienia o przestępstwie lub ze zgromadzonych materiałów operacyjnych, które co do zasady objęte są klauzulami niejawności.

Niezależnie od powyższego pragnę zaznaczyć, że z informacji przekazanych przez Komendę Główną Policji wynika, iż Komenda Główna Policji zwróciła się do podległych jednostek z zapytaniem, czy prowadziły one w ostatnich 10 latach postępowania przygotowawcze, w których potencjalni sprawcy dokonali wyłudzeń

lub oszustw, wykorzystując przedwojenne obligacje. W tym zakresie nie uzyskano odpowiedzi pozytywnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 25 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie mocy prawnej przedwojennych
obligacji w kontekście ochrony interesów
ekonomicznych państwa (24404)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Zbigniewa Kozaka z dnia 16 września 2011 r. (SPS-023-24404/11) w sprawie mocy prawnej przedwojennych obligacji w kontekście ochrony interesów ekonomicznych państwa, pozwalam sobie przedstawić następujące informacje.

W świetle przepisów ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej sprawy dotyczące zobowiązań pieniężnych powstałych przed dniem 30 października 1950 r., a wynikające z wyemitowanych przez Skarb Państwa obligacji nie należą do kompetencji ministra skarbu państwa. Nie istnieje również żaden przepis szczególny, który wskazywałby na właściwość ministra skarbu państwa w tym zakresie.

Równocześnie postanowienia ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych wskazują na właściwość ministra finansów w sprawach obsługi zadłużenia Skarbu Państwa. W prowadzonych dotychczas sporach dotyczących roszczeń wynikających z obligacji skarbowych wyemitowanych przed II wojną światową reprezentacja Skarbu Państwa należała do ministra finansów.

Minister skarbu państwa nie prowadzi spraw związanych z roszczeniami z tytułu przedwojennych obligacji spółek prawa handlowego, w tym spółki Giesche SA.

Ministerstwo Skarbu Państwa nie posiada również informacji na temat ewentualnych prób oszustw i wyłudzenia nienależnych odszkodowań na podstawie przedwojennych obligacji. W związku z powyższym minister skarbu państwa nie podejmował działań w zakresie związanym ze skierowaniem stosownych zawiadomień do organów i służb bezpieczeństwa państwa.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 26 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie mocy prawnej przedwojennych
obligacji w kontekście ochrony interesów
ekonomicznych państwa (24404)**

Szanowny Panie Marszałku! Odnosząc się do interpelacji posła Zbigniewa Kozaka przekazanej przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 30 września 2011 r., znak SPS-023-24404/11, która dotyczy mocy prawnej przedwojennych obligacji w kontekście ochrony interesów ekonomicznych państwa, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Wszelkie informacje w temacie przedwojennych papierów wartościowych zostały zawarte w piśmie z dnia 3 listopada 2010 r. BM-I-0700-351/10/4, tzn. w odpowiedzi na poprzednią interpelację pana posła Zbigniewa Kozaka, która została skierowana do ministra sprawiedliwości w roku 2010. Kopię ww. pisma przesyłam w załączeniu*).

Jednocześnie pragnę nadmienić, iż minister sprawiedliwości nie komentuje orzeczeń i wyroków sądów w poszczególnych sprawach.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grzegorz Wałęjko

Warszawa, dnia 2 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie wykorzystywania Banku
Gospodarstwa Krajowego przez ministra
finansów do kreatywnej księgowości
budżetowej oraz manipulowania wysokością
długu publicznego w celach politycznych
(24405)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Zbigniewa Kozaka z dnia 16 września br., przesłaną przez pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, przy piśmie z dnia 30 września br., znak: SPS-023-24405/11, w sprawie wykorzystywania Ban-

ku Gospodarstwa Krajowego przez ministra finansów do kreatywnej księgowości budżetowej oraz manipulowania wysokością długu publicznego w celach politycznych zamiast do rozwoju gospodarczego państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko w zakresie właściwości ministra finansów, odnosząc się do postawionych w interpelacji pytań.

Ad 1. Zgodnie z ustawą z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego oraz rozporządzeniem ministra skarbu państwa z dnia 11 maja 2010 r. w sprawie nadania statutu Bankowi Gospodarstwa Krajowego organami banku są rada nadzorcza i zarząd banku. Do zadań rady nadzorczej należy w szczególności sprawowanie nadzoru nad działalnością BGK. W skład rady nadzorczej banku wchodzi: przedstawiciel ministra właściwego ds. Skarbu Państwa, przedstawiciel ministra właściwego ds. gospodarki, przedstawiciel ministra właściwego ds. budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej, przedstawiciel ministra ds. transportu oraz przedstawiciel ministra ds. rozwoju regionalnego. W skład zarządu banku, zgodnie z przepisami ustawy i statutu, wchodzi wiceprezes, pierwszy zastępca prezesa, który powoływany jest przez radę nadzorczą na wniosek ministra właściwego ds. transportu.

Strategia działania banku uchwalana jest przez zarząd banku i zatwierdzana przez radę nadzorczą. Wszelkie działania banku podejmowane są zgodnie ze strategią i na jej podstawie. Strategia ta jest aktualizowana w miarę potrzeb i dostosowywana do zmieniających się warunków rynkowych. Z uwagi na fakt, iż każdy z ministrów posiada przedstawiciela w radzie nadzorczej, jak również posiada wpływ na skład zarządu banku, wyżej wymienieni ministrowie mają wpływ na zapewnienie, aby strategia banku służyła realizacji istotnych założeń polityki gospodarczej przyjmowanych przez tych ministrów.

Ad 2. Bank Gospodarstwa Krajowego w ramach swej działalności nie prowadzi księgowości budżetowej na rzecz budżetu państwa. Zgodnie z art. 6 ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego bank uprawniony jest do obsługi rachunków budżetu państwa. Należy jednak wskazać, że zgodnie z art. 196 ust. 4 ustawy o finansach publicznych BGK może podjąć obsługę rachunków bankowych dotyczących budżetu państwa wymienionych w tym przepisie nie wcześniej niż z dniem przyjęcia przez Rzeczypospolitą Polską waluty euro. BGK, jako odrębna osoba prawna, podobnie jak inne banki podlega regulacjom prawnym ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.) oraz uchwałom Komisji Nadzoru Finansowego i podobnie jak inne banki podlega kontroli i nadzorowi właściwych organów przewidzianych do kontroli instytucji finansowych.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Ad 3. Bank Gospodarstwa Krajowego jako odrębna osoba prawna prowadzi własną politykę walutową, a w zakresie środków powierzonych przez klientów banku działa zgodnie z ich zleceniami. BGK wymienia na rynku środki walutowe pochodzące z funduszy unijnych na podstawie uzgodnień pomiędzy ministrem finansów i Narodowym Bankiem Polskim. Minister finansów uznał za zasadne dokonywanie regularnej sprzedaży środków walutowych z funduszy unijnych bezpośrednio na rynku walutowym, podzielając opinię Narodowego Banku Polskiego o możliwości zwiększenia efektywności sterylizacji nadpłynności w sektorze bankowym. Obserwowana nadpłynność wymaga bowiem coraz częstszych i kosztowniejszych operacji sterylizacyjnych oraz utrudnia oddziaływanie banku centralnego na krótkoterminowe stopy procentowe. Zjawisko nadpłynności sektora bankowego było skorelowane z przewalutowywaniem, bezpośrednio w NBP napływających do Polski środków unijnych.

Decyzja o regularnej wymianie środków z funduszy unijnych ma charakter systemowy, a od płynności rynku walutowego zależy, jaka część tych środków zostanie wymieniona na rynku. Oznacza to, że rynkowa wymiana walut nie ma na celu wpływania na kurs walutowy. Wymiana walut za pośrednictwem BGK odbywa się zgodnie z potrzebami beneficjentów, a margines elastyczności w harmonogramach zapotrzebowań pozwala też uwzględniać bieżącą sytuację rynkową.

Wielkość państwowego długu publicznego liczona jest przez Ministerstwo Finansów na podstawie sprawozdań przesyłanych bezpośrednio do GUS-u przez jednostki wchodzące w skład sektora finansów publicznych. BGK nie jest jednostką sektora finansów publicznych, którego zakres został określony w przepisach ustawy o finansach publicznych.

Ad 4. W trakcie negocjacji przedakcesyjnych ustalone zostały zasady wyłączenia Banku Gospodarstwa Krajowego spod działania dyrektyw Unii Europejskiej. Zgodnie z art. 5 ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego do zadań banku należy wykonywanie czynności bankowych. Działalność depozytowo-kredytowa stanowi podstawową działalność wszystkich banków, w tym BGK. Pomimo wyłączenia BGK z postanowień dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe bank nie znajduje się w uprzywilejowanej pozycji w stosunku do sektora bankowego, bowiem podobnie jak wszystkie inne banki podlega wspomnianej wyżej ustawie Prawo bankowe oraz wszelkiego rodzaju ograniczeniom wynikającym z przepisów powszechnie obowiązujących oraz aktów prawnych wydawanych przez Komisję Nadzoru Finansowego, które są zgodne z ww. dyrektywą.

W stanowisku negocjacyjnym w obszarze: Swoboda świadczenia usług opracowanym w związku z ne-

gociacjami w sprawie przystąpienia Polski do Unii Europejskiej Polska wniosowała o wyłączenie spod działania dyrektyw Unii Europejskiej Banku Gospodarstwa Krajowego oraz spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych.

Głównym argumentem za wyłączeniem Banku Gospodarstwa Krajowego było ukierunkowanie działalności BGK na obsługę zadań zleconych przez rząd, w ramach których bank otrzymywał z budżetu państwa środki na fundusze celowe bądź zarządzał i administrował przekazanymi z budżetu państwa funduszami w określonym zakresie. Jako główne sfery zainteresowania banku wskazano sektor mieszkaniowy, sektor małych i średnich przedsiębiorstw, sektor samorządów lokalnych i jednostek budżetowych oraz przedsięwzięcia w sektorze oszczędzania energii i kredytów studenckich. W tym kontekście BGK pełni rolę instrumentu polityki finansowej państwa i ze względu na rodzaj i zakres działalności nie stanowił konkurencji dla pozostałych podmiotów funkcjonujących na rynku finansowym. Dodatkowo należy wskazać, że w wielu państwach Unii Europejskiej istniały już wcześniej wyspecjalizowane instytucje finansowe korzystające z ww. wyłączenia.

Odnosząc się do kwestii prowadzenia przez BGK także działalności komercyjnej, w trakcie negocjacji podkreślono, że działalność ta powiązana jest z zadaniami zleconymi i umożliwia utrzymanie wykwalifikowanej kadry i zaplecza niezbędnego do właściwej obsługi tych zadań. Rząd Polski zapewnił także, że zakres działalności komercyjnej Banku Gospodarstwa Krajowego nie ulegnie rozszerzeniu oraz bank nie będzie prowadził działalności na terenie innych krajów.

Ad 5. Własnością Banku Gospodarstwa Krajowego jest 10,2-procentowy pakiet akcji banku PKO BP SA i ewentualne przychody ze zbycia tych akcji zwiększą ogółem przychody banku. Nie istnieje zatem możliwość bezpośredniego przyporządkowania tych zasobów określonym celom czy zadaniom realizowanym przez BGK. Należy mieć także na względzie, że w dniu 21 kwietnia 2010 r. pomiędzy ministrem skarbu państwa a Bankiem Gospodarstwa Krajowego zostało zawarte porozumienie dotyczące wspólnego wykonywania uprawnień właścicielskich w PKO BP SA, a zatem do zajęcia stanowiska w kwestii ewentualnego zbycia akcji PKO BP SA właściwy jest minister skarbu państwa.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Wiesław Szczuka

Warszawa, dnia 14 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie wykorzystywania Banku
Gospodarstwa Krajowego przez ministra
finansów do kreatywnej księgowości
budżetowej oraz manipulowania wysokością
długu publicznego w celach politycznych
(24405)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 30 września br., znak: SPS-023-24405-/11, dotyczące interpelacji pana posła Zbigniewa Kozaka w sprawie wykorzystywania Banku Gospodarstwa Krajowego przez ministra finansów do kreatywnej księgowości budżetowej oraz manipulowania wysokością długu publicznego w celach politycznych, przekazuję w załączeniu odpowiedź na ww. interpelację w części adresowanej do ministra gospodarki.

Pytanie 1. Zarząd Banku Gospodarstwa Krajowego opracował „Wieloletni program rozwoju – strategię Banku Gospodarstwa Krajowego na lata 2010–2014” (dokument jest zamieszczony na stronie internetowej banku), który zakłada, że w dwóch filarach działalności na rynku usług bankowych (filar: Programy rządowe i działania oparte na środkach gwarantowanych przez SP oraz filar: Działania w ramach programów własnych, a z wyłączeniem filaru: Obsługi jednostek budżetu centralnego) bank koncentruje się na wspieraniu sektorów, gałęzi, branż i przedsięwzięć strategicznych lub finansowanych z krajowych i zagranicznych środków publicznych oraz na wypełnianiu luk rynkowych. Ważnym strategicznym kierunkiem działań BGK jest wsparcie sektora małych i średnich przedsiębiorstw, co jest zgodne z priorytetami Ministerstwa Gospodarki.

Klienci detaliczni BGK występują przede wszystkim w roli deponentów, ponieważ BGK obsługuje wyłącznie stary portfel kredytów, nie udzielając nowych pożyczek klientom detalicznym, co jest zgodne z założeniami strategii.

Pytanie 2. MG nie jest adresatem pytania.

Pytanie 3. MG nie jest adresatem pytania.

Pytanie 4. BGK jest zwolniony ze stosowania dyrektywy 2000/12/WE odnoszącej się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe, jednak art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego zakłada, że jeżeli przepisy prawa nie stanowią inaczej, do działalności BGK, stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. W szczególności art. 5 pkt 1 ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego zakłada, że do zadań BGK należy m.in. wykonywanie czynności określonych ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, zatem ten konkretny

obszar działalności banku jest uregulowany tym samym aktem prawnym co innych instytucji kredytowych. Dyrektywa 2000/12/WE przewiduje taką możliwość w pkt 5 i 6 swoich założeń:

(5) Do celów zarówno ochrony oszczędności, jak i stworzenia równych warunków konkurencji między instytucjami kredytowymi środki służące koordynacji działalności tych instytucji muszą mieć zastosowanie do nich wszystkich. Należy jednak odpowiednio uwzględnić tam, gdzie ma to zastosowanie, obiektywne różnice w statutach tych instytucji i w odpowiednich celach tych instytucji, przewidzianych w ustawodawstwach krajowych.

(6) Dlatego też zakres wspomnianych środków powinien być jak najszerszy, obejmując wszystkie instytucje, których działalność polega na przyjmowaniu od ludności środków podlegających zwrotowi zarówno w postaci depozytów, jak i w innej postaci, na przykład poprzez ciągłą emisję obligacji i innych porównywalnych papierów wartościowych, oraz udzielaniu kredytów na własny rachunek. Należy uwzględnić konieczność stosowania wyjątków w przypadku niektórych instytucji kredytowych, do których przepisy niniejszej dyrektywy nie mogą mieć zastosowania.

Należy zaznaczyć, że polskie prawo bankowe jest zgodne z prawem unijnym, w szczególności w zakresie określania funduszy własnych banków.

Trzeba też pamiętać, że spod obowiązywania Dyrektywy bankowej – oprócz BGK – wyjęte są instytucje niebędące bankami centralnymi z 17 krajów członkowskich (Belgii, Danii, Niemiec, Grecji, Hiszpanii, Francji, Irlandii, Włoch, Niderlandów, Austrii, Portugalii, Finlandii, Szwecji, Wielkiej Brytanii, Łotwy, Litwy i Węgier). Są to instytucje o charakterze spółdzielczym lub pełniące rolę banków rozwoju. Pozycja BGK na unijnym rynku finansowym nie jest więc odosobniona.

Pytanie 5. MG nie jest adresatem pierwszej części pytania. Odnośnie do drugiej części pytania informujemy, że formalnie BGK został akcjonariuszem PKO BP SA poprzez odkupienie praw poboru należących do Skarbu Państwa oraz nabycie nowych akcji. Zatem środki uzyskane z ewentualnej sprzedaży posiadanych przez niego akcji PKO BP mogą zasilić budżet państwa jedynie w drodze obniżenia funduszu statutowego BGK i wpłatę kwoty równej tej obniżce do budżetu zgodnie z art. 5c pkt 2 ustawy o BGK lub też poprzez wpłatę z zysku zgodnie z § 36.1 pkt 5) statutu BGK. W obu przypadkach środki te, zasilając budżet państwa, podlegają ustawie o finansach publicznych i ustawie budżetowej, w związku z czym wykorzystywane są zgodnie z ich założeniami.

Podsekretarz stanu
Grażyna Henclewska

Warszawa, dnia 24 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie wykorzystywania Banku
Gospodarstwa Krajowego przez ministra
finansów do kreatywnej księgowości
budżetowej oraz manipulowania wysokością
długu publicznego w celach politycznych**
(24405)

Działając na podstawie art. 193 ust. 1 i 2 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, w odpowiedzi na interpelację pana posła Zbigniewa Kozaka, przekazaną przy piśmie z dnia 30 września 2011 r., znak SPS-023-24405/11, skierowaną także do ministrów finansów, gospodarki oraz infrastruktury, ustosunkowując się do pytań zaadresowanych do ministra skarbu państwa, podnoszę, co następuje.

Ad 1. W czerwcu 2010 r. zatwierdzony został wieloletni program rozwoju – strategia Banku Gospodarstwa Krajowego na lata 2010–2014.

Pięcioletnia strategia rozwoju BGK zakłada realizację misji banku zawartej w ustawie o BGK, a w kwestiach organizacyjnych i technicznych rozwój nawiązujący do doświadczeń europejskich banków państwowych. Strategia zakłada rozwój skoncentrowany na trzech kluczowych obszarach: programach rządowych, obsłudze jednostek budżetu centralnego (dalej: JBC) oraz działaniach w ramach programów własnych.

W zakresie programów rządowych działania będą podejmowane w oparciu o środki gwarantowane przez Skarb Państwa. Będą skoncentrowane wokół rozwoju programu poręczeniowego, wsparcia realizacji programów unijnych, rządowych programów wspierania eksportu oraz wypełniania luki w zakresie potrzeb mieszkaniowych. BGK będzie aktywnie uczestniczył w rozwoju i modernizacji infrastruktury transportowej, komunalnej oraz związanej z ochroną środowiska. Strategia zakłada otwartość BGK na przyjmowanie innych zadań w ramach obsługiwanych programów i funduszy.

W obszarze związanym z obsługą sektora JBC BGK będzie dostarczał usługi finansowe i operacyjne funduszom celowym, pełnił funkcję agenta Ministerstwa Finansów w zakresie obsługi zadłużenia oraz obsługiwał płatności ze środków Unii Europejskiej z rachunków Ministerstwa Finansów. Bank będzie również aktywnie uczestniczył w procesie konsolidacji finansów publicznych, koncentrując się na obsłudze rachunków budżetu państwa oraz obsłudze ministerstw, urzędów centralnych, NFZ, agencji wykonawczych itp.

Trzecim obszarem realizacji celów strategii jest wykonywanie zadań własnych. W tym zakresie bank będzie zorientowany na kompleksową obsługę jednostek samorządu terytorialnego, spółek komunalnych

i ZOZ, wspieranie branż o charakterze strategicznym (badania i rozwój, edukacja, usługi komunalne, energetyka) oraz realizację projektów inwestycyjnych. W ramach działalności własnej będzie również realizowane wsparcie podmiotów handlu zagranicznego, w tym m.in. prefinansowanie eksportu (wspieranie przedsiębiorczości).

Strategia BGK może być aktualizowana zależnie od potrzeb i dostosowywana do zmieniających się warunków rynkowych. Jest opracowywana przez Zarząd BGK i zatwierdzana przez radę nadzorczą, w której skład wchodzi przedstawiciele ministrów właściwych do spraw: Skarbu Państwa, gospodarki, budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej, transportu oraz rozwoju regionalnego. Przewodniczącemu i członków rady nadzorczej powołuje minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa.

Każdorazowe kształtowanie składu osobowego rady nadzorczej zgodnie z powyższym wymogiem ustawowym, jak również fakt, iż Zarząd BGK powoływany jest przez radę nadzorczą, zapewnia każdemu z ww. ministrów możliwość zapewnienia, aby strategia banku była zgodna i stanowiła wsparcie dla programów gospodarczych realizowanych przez tychże ministrów.

Ad 4. Odnosząc się do pytania dotyczącego prowadzonej przez BGK działalności depozytowo-kredytowej w kontekście uregulowań unijnych, wskazać należy, iż wyłączenie BGK z działania dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe nie stawia BGK w pozycji uprzywilejowanej w stosunku do innych banków. Niezależnie do powyższego wyłączenia BGK podlega szeregowi ograniczeń wynikających m.in. z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

Dyrektywa 2006/48/WE zawiera przepisy dotyczące podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz ostrożnościowego nadzoru nad nimi. Przepisy dyrektywy nie mają zastosowania do banków centralnych państw członkowskich, instytucji świadczących żyro pocztowe oraz innych wskazanych indywidualnie, odrębnie dla każdego kraju, instytucji i organizacji o charakterze specjalnym. Generalnie, przyczyną wyłączenia pewnych podmiotów spod działania dyrektywy jest przyznanie im przez macierzyste państwa członkowskie szczególnych zadań, istotnych z ogólnogospodarczego punktu widzenia. W Polsce dyrektywa 2006/48/WE nie ma zastosowania do spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych i Banku Gospodarstwa Krajowego.

Wyłączenie BGK spod zakresu oddziaływania dyrektywy wynika z samej jej treści – z art. 2, w którym wymieniono szereg instytucji, do których dyrektywa nie jest stosowana. W przypadku gdyby istniały wątpliwości odnośnie do ewentualnego uprzywilejowania BGK, zapis taki zostałby zakwestionowany na etapie przyjmowania dyrektywy przez Parlament Europejski i Radę Unii Europejskiej.

Uzasadnieniem przywoływanego wyłączenia było ukierunkowanie BGK na obsługę zadań zleconych przez rząd, przy jednoczesnym zapewnieniu mu możliwości prowadzenia działalności komercyjnej w zakresie pozwalającym na utrzymanie wykwalifikowanej kadry i zaplecza niezbędnego do właściwej obsługi funduszy powierzonych bankowi.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 26 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra infrastruktury
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie wykorzystywania Banku
Gospodarstwa Krajowego przez ministra
finansów do kreatywnej księgowości
budżetowej oraz manipulowania wysokością
długu publicznego w celach politycznych
(24405)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Zbigniewa Kozaka przekazaną przy piśmie z dnia 30 września br. (znak: SPS-023-24405/11) w sprawie wykorzystywania Banku Gospodarstwa Krajowego przez ministra finansów do kreatywnej księgowości budżetowej oraz manipulowania wysokością długu publicznego w celach politycznych uprzejmie przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Skierowane m.in. do ministra infrastruktury pytania dotyczące strategii funkcjonowania Banku Gospodarstwa Krajowego na rynku usług bankowych (pierwsze pytanie) oraz oceny działalności depozytowo-kredytowej banku w aspekcie komercyjnym (trzęcie pytanie) znacząco wykraczają poza zagadnienie roli, jaką pełni BGK w zakresie zadań realizowanych przez resort infrastruktury. Mając to na względzie, do wyrażenia miarodajnej oceny rządu związanej z poruszoną w ww. pytaniach zagadnieniami, jak również udzielenia panu posłowi ew. dodatkowych wyjaśnień w tym zakresie nie jest uprawniony minister infrastruktury, tylko minister finansów i minister skarbu państwa, do których również została skierowana przedmiotowa interpelacja.

Odpowiadając natomiast na zawarte w interpelacji piąte pytanie, zawierające m.in. prośbę o ocenę przez ministra infrastruktury możliwości wykorzystywania środków pochodzących ze sprzedaży przez Bank Gospodarstwa Krajowego akcji banku PKO BP SA na finansowanie zadań resortu związanych z realizacją szeroko pojętych przedsięwzięć infrastrukturalnych, uprzejmie wyjaśniam, że poruszone w tym pytaniu zagadnienie zostało w mojej ocenie ujęte zbyt wąsko. Kwestia kapitałów własnych banku, w tym tej ich części,

jaką stanowi obecnie pakiet akcji banku PKO BP SA, winna być bowiem postrzegana w szerszej perspektywie roli i miejsca banku w realizacji polityki państwa. W przypadku BGK, pełniącego rolę banku rządowego uczestniczącego w realizacji szeregu ważnych programów rządowych w obszarze infrastruktury, podstawową kwestią – tak obecnie, jak również w kolejnych latach – jest poszukiwanie takich form zaangażowania banku w realizację zadań infrastrukturalnych, które z jednej strony stanowiłyby możliwie najbardziej efektywny, zgodny z celami i skalą potrzeb infrastrukturalnych naszego kraju, zestaw narzędzi wykorzystywanych w finansowaniu takich projektów, a z drugiej uwzględniałyby specyfikę instytucji działającej na rynku finansowym, jaką jest bank.

Wieloletni okres zaangażowania banku w realizację przedsięwzięć infrastrukturalnych rządu (tak w ramach polityki rozwoju infrastruktury transportowej, jak również realizacji polityki mieszkaniowej państwa) pozwolił już na trwałe wykształcenie się części takich rozwiązań. Niewątpliwie jednak charakter istniejących rozwiązań opierających się w mniejszym lub większym zakresie na aktywności BGK nie jest statyczny. Istniejące formy zaangażowania banku będą podlegały dalszym zmianom, m.in. jako efekt bardzo zmiennej sytuacji gospodarczej, z jaką mamy do czynienia w skali globalnej w ostatnich latach. Na tym ostatnim zagadnieniu koncentrują się też prace podejmowane przez rząd we współpracy z bankiem – ich przykładem jest sformułowany w pracach koordynowanych przez przewodniczącego komitetu stałego Rady Ministrów dokument zawierający „rekomendacje wynikające z pracy zespołu dotyczącego działalności Banku Gospodarstwa Krajowego”. W mojej ocenie rozpatrywanie zagadnienia kapitałów banku, tak jak zostało ono postawione w piątym pytaniu, jest bez tego szerszego kontekstu uproszczeniem.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 28 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie zagrożeń dotyczących bezpieczeństwa
ekonomicznego państwa (24406)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 23 września 2011 r. (znak: SPS-023-24389/11)

dotyczące interpelacji pana posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zagrożeń dla bezpieczeństwa ekonomicznego państwa w związku z ujawnieniem przez agencję Reutera informacji o wysokości polskiego PKB w II kwartale przed ogłoszeniem danych przez Główny Urząd Statystyczny, na podstawie art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu (uchwała Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r., M.P. z 2009 r. Nr 5, poz. 47), przedstawiam z upoważnienia prezesa Rady Ministrów następujące stanowisko.

Jeszcze przed skierowaniem przez Pana Marszałka przedmiotowej interpelacji, niezwłocznie po uzyskaniu informacji o opublikowaniu przez agencję Thomson Reuters dynamiki PKB w II kwartale 2011 r., wystąpiłam do prezesa GUS o informacje i materiały dotyczące zaistniałej sytuacji.

Przeprowadzona w GUS analiza procesu udostępnienia komunikatu o PKB za II kwartał 2011 r. potwierdziła zachowanie obowiązującego trybu postępowania oraz zasad Europejskiego Kodeksu Praktyk Statystycznych, międzynarodowych zasad etycznych statystyki, jak również ustawy z 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. Nr 88, poz. 439, ze zm.). Niemniej jednak prezes GUS, kierując się troską o maksymalne ograniczenie potencjalnych możliwości nieuprawnionego dostępu do informacji, polecił zmianę dotychczasowego trybu udostępniania informacji statystycznych najważniejszym osobom w państwie z formy papierowej na elektroniczną i przekazywania ich wyłącznie w terminach i godzinach publikacji. Prezes GUS poinformował również, iż w najbliższym czasie zamierza przeprowadzić audyt dotyczący przestrzegania zasad udostępniania danych oraz w razie potrzeby dokonać dalszej aktualizacji dotychczasowych procedur.

Postępowanie wyjaśniające przeprowadzone wewnątrz Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w sprawie udostępnienia komunikatu dotyczącego PKB w II kwartale 2011 r. nie wykazało nieprawidłowości. Jednakże z uwagi na charakter sprawy została ona przekazana do Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego z wnioskiem o jej zbadanie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu w Kancelarii
Prezesa Rady Ministrów
Julia Pitera

Warszawa, dnia 14 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie kwalifikowania przez organy
państwa procederu reaktywacji
przedwojennych akcji i związanych z nim
oszustw, jako działań realizowanych
w warunkach udziału w zorganizowanej grupie
przestępczej (24407)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 30 września 2011 r. (pismo: SPS-023-24407/11) przekazującego interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie kwalifikowania przez organy państwa procederu reaktywacji przedwojennych akcji i związanych z nim oszustw jako działań realizowanych w warunkach udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, uprzejmie przedstawiam poniższe stanowisko.

Obserwacje Ministerstwa Finansów potwierdzają, iż w ostatnich latach znacząco wzrosła liczba żądań zgłaszanych przez posiadaczy przedwojennych papierów wartościowych oraz zapytań kierowanych do Ministerstwa Finansów odnośnie do statusu prawnego tych papierów wartościowych. Ponadto do ministerstwa kierowane są wnioski podmiotów prywatnoprawnych i innych instytucji publicznych o wydanie przedwojennych akcji spółek, których mienie zostało znacjonalizowane po II wojnie światowej. Związane jest to m.in. z licznymi publikacjami prasowymi dotyczącymi przeprowadzanych tzw. reaktywacji przedwojennych spółek na podstawie akcji kolekcjonerskich.

Ministerstwo Finansów stoi na stanowisku, iż zdecydowana większość żądań podnoszonych z papierów wartościowych wyemitowanych przed dniem 30 października 1950 r. przez podmioty inne niż Skarb Państwa obecnie jest przedawniona albo uległa prekluzji w związku z niezarejestrowaniem danych papierów wartościowych w trybie określonym w dekreście z 10 grudnia 1946 r. o rejestracji i umarżaniu listów hipotecznych, listów długów gruntowych i rentowych wydanych przed 1 września 1939 r. (Dz. U. z 1947 r. Nr 5, poz. 19) lub w trybie określonym w dekreście z dnia 3 lutego 1947 r. o rejestracji i umarżaniu niektórych dokumentów na okaziciela emitowanych przed dniem 1 września 1939 r. (Dz. U. Nr 22, poz. 88, z późn. zm.).

Należy również zauważyć, iż zgodnie z art. 1 w zw. z art. 4 dekretu z dnia 18 września 1954 r. o likwidacji niepodjętych depozytów i nieodebranych rzeczy (Dz. U. Nr 41, poz. 184, z późn. zm.) depozyty w organach administracji państwowej i innych instytucjach państwowych w razie niepodjęcia ich przez osoby uprawnione do odbioru mimo wezwania i upływu terminów wskazanych w dekreście przeszły na rzecz Skarbu Państwa i stanowią obecnie mienie Skarbu Państwa. Istotne również jest, iż w wielu

przypadkach roszczenia z przedwojennych akcji wygasły na skutek wypłaty odszkodowań na podstawie układów indemnizacyjnych w zamian za przekazanie akcji.

Ponadto Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania wynikłe z papierów wartościowych, których nie był emitentem lub których emisji nie gwarantował (obligacje wyemitowane przez podmioty prawa prywatnego oraz akcje prywatnych spółek), jak również, co do zasady, nigdy nie przyjął odpowiedzialności za wykup takich papierów wartościowych. Podkreślić zatem należy, iż nie istnieje w systemie prawnym norma, która pozwoliłaby przypisać Skarbowi Państwa obowiązek wykupienia przedmiotowych papierów wartościowych.

Należy jednak wskazać, iż przedstawiony w interpelacji proceder reaktywacji przedwojennych spółek na podstawie akcji o charakterze kolekcjonersko-historycznym dokonywany jest m.in. w celu podjęcia prób przejęcia nieruchomości należących do tych spółek przed 1 września 1939 r. Biorąc pod uwagę obecny status prawny tych nieruchomości, rezultatem tego rodzaju działań (w przypadku ich powodzenia) mogą być liczne roszczenia odszkodowawcze, co w konsekwencji, w opinii Ministerstwa Finansów, mogłoby stanowić zagrożenie dla budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Wiesław Szczuka

Warszawa, dnia 21 października 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie kwalifikowania przez organy
państwa procederu reaktywacji
przedwojennych akcji i związanych z nim
oszustw, jako działań realizowanych
w warunkach udziału w zorganizowanej
grupie przestępczej (24407)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 30 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24407/11) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Zbigniewa Kozaka w sprawie kwalifikowania przez organy państwa procederu reaktywacji przedwojennych akcji i związanych z nimi oszustw, jako działań realizowanych w warunkach udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, oraz pisma z dnia 30 września 2011 r. (sygn. SPS-023-24404/11) dotyczącego

interpelacji posła na Sejm RP pana Zbigniewa Kozaka w sprawie mocy prawnej przedwojennych obligacji w kontekście ochrony interesów ekonomicznych państwa, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z treścią projektu „Krajowego programu przeciwdziałania i zwalczania przestępczości zorganizowanej na lata 2012–2016” reaktywacja przedwojennych spółek „(...) może nosić znamiona oszustwa polegającego na świadomym posługiwaniu się przedwojennymi walorami w sposób sugerujący dysponowanie prawami korporacyjnymi wynikającymi z ich posiadania. Bezprawny proceder zorientowany jest na odzyskanie nieruchomości należących przed II wojną światową do reaktywowanych podmiotów lub wyłudzenia, m.in. od Skarbu Państwa, odszkodowań za majątek przejęty przez władze PRL”. Ponadto „obrót akcjami spółek w ramach umów cywilno-prawnych (poza zorganizowanym rynkiem obrotu instrumentami finansowymi), zawieranych w szczególności za pośrednictwem internetowych portali aukcyjnych, może implikować odpowiedzialność prawną. Istotą opisywanego czynu zabronionego jest publiczne proponowanie nabycia papierów wartościowych bez wymaganej ustawą zatwierdzenia prospektu emisyjnego oraz jego udostępnienia do publicznej wiadomości”.

Jednym z celów „Krajowego programu przeciwdziałania i zwalczania przestępczości zorganizowanej na lata 2012–2016” jest poprawa rozpoznania i zwalczania poszczególnych obszarów występowania przestępczości zorganizowanej, w związku z czym zasadne uznano umieszczenie w projekcie dokumentu zagadnienia reaktywacji przedwojennych przedsiębiorstw jako zjawiska mogącego stanowić potencjalny obszar działalności zorganizowanych grup przestępczych.

Założeniem „Krajowego programu (...)” jest zintegrowane podejście do przestępczości zorganizowanej, uwzględniające nie tylko operacyjne metody zwalczania tej formy przestępczości, lecz również kwestię jej przeciwdziałania przez identyfikację i eliminację czynników, które mogą być wykorzystywane przez zorganizowane grupy przestępcze. Dlatego też uwzględnienie danego obszaru w niniejszym dokumencie może wynikać nie tylko z dotychczas prowadzonych spraw, w których przedstawiono zarzuty z art. 258 Kodeksu karnego, lecz również ze zidentyfikowania możliwości jego wykorzystania przez zorganizowane grupy przestępcze.

Przesłanką do umieszczenia zagadnienia reaktywacji przedwojennych spółek w ww. projekcie była również skala potencjalnych strat dla Skarbu Państwa będących konsekwencją roszczeń cywilnoprawnych bezprawnie reaktywowanych podmiotów, warunkująca zaliczenie tego zagadnienia do tzw. przestępczości poważnej.

Należy zauważyć, iż zgodnie z systematyką przyjętą na forum Unii Europejskiej działania w obszarze przeciwdziałania i zwalczania przestępczości poważnej i przestępczości zorganizowanej powinny być re-

alizowane w sposób spójny, czego przykładem jest przygotowywana przez Europol, jako jednolity dokument, analiza dotycząca zagrożenia przestępczością poważną i zorganizowaną – „Serious and Organized Crime Threat Analysis” (SOCTA).

Ponadto w ramach konsultacji międzyresortowych projektu „Krajowego programu (...)” pozytywną ocenę dla zamieszczenia w katalogu przestępstw dokonywanych w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej czynów związanych z reaktywacją przedwojennych przedsiębiorstw, podobnie jak czynów związanych z rynkiem kapitałowym i rynkiem ubezpieczeniowym, wyraziła Komisja Nadzoru Finansowego. Komisja zwróciła przy tym uwagę, iż przestępstwa te mogą być dokonywane przez określone grono osób posiadające ściśle określony, specjalistyczny podział zadań i ról, w przygotowaniu, realizowaniu, a także zabezpieczeniu działań zmierzających do popełnienia przestępstwa na szkodę profesjonalnych i nieprofesjonalnych uczestników rynku finansowego, a także na szkodę prawnie chronionych interesów ekonomicznych Skarbu Państwa.

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 7, poz. 45) oraz ustawy z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2010 r. Nr 106, poz. 671) reaktywowanie spółki na podstawie akcji emitowanych przed 1 września 1939 r. może nastąpić poprzez ewentualne ustanowienie kuratora w trybie Kodeksu cywilnego przez sędziego z sądu rejestrowego Krajowego Rejestru Sądowego. W przypadku wystąpienia powyższej sytuacji sędzia sądu rejestrowego KRS jest zobligowany do badania prawidłowości zwołania zgromadzenia wspólników albo walnego zgromadzenia oraz powołania składów osobowych organów tych spółek, prawidłowości nabycia lub objęcia udziałów lub akcji, a w szczególności spełnienia wymogów dotyczących rejestracji i umarzenia niektórych dokumentów na okaziciela, emitowanych przed dniem 1 września 1939 r.

Przepisy przewidują również udział prokuratora w procesie reaktywacji przedwojennych przedsiębiorstw – sąd rejestrowy zawiadamia prokuratora o złożeniu przez podmiot wniosku o wpis do KRS.

Ustawa z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, nowelizująca ustawę z dnia 20 sierpnia 1997 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, umożliwia także ponowne zbadanie i wznowienie procedur rejestrowych spółek, co do których nastąpił prawomocny wpis do KRS, na wniosek prokuratora.

W związku z powyższym podmiotem właściwym do podjęcia działań w tym obszarze pozostają powszechne jednostki organizacyjne prokuratury. Niemniej jednak należy podkreślić, że w przypadku posiadania informacji wskazujących na uzasadnione

podejrzanie popełnienia przestępstwa, jak również w razie posiadania jedynie wiedzy o uprawdopodobnionych nieprawidłowościach w sprawie, informacje tego typu można przekazywać do Policji, Centralnego Biura Antykorupcyjnego lub Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Ponadto warto zaznaczyć, iż Policja zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.) w granicach swych zadań w celu rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw wykonuje czynności operacyjno-rozpoznawcze, dochodzeniowo-śledcze i administracyjno-porządkowe. Natomiast podstawą do wszczęcia czynności procesowych – w rozumieniu Kodeksu postępowania karnego – jest uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa wynikające ze złożonego zawiadomienia o przestępstwie lub ze zgromadzonych materiałów operacyjnych, które co do zasady objęte są klauzulami niejawności.

Niezależnie od powyższego pragnę zaznaczyć, że z informacji przekazanych przez Komendę Główną Policji wynika, iż Komenda Główna Policji zwróciła się do podległych jednostek z zapytaniem, czy prowadziły one w ostatnich 10 latach postępowania przygotowawcze, w których potencjalni sprawcy dokonali wyłudzeń lub oszustw, wykorzystując przedwojenne obligacje. W tym zakresie nie uzyskano odpowiedzi pozytywnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 25 października 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie kwalifikowania przez organy
państwa procederu reaktywacji
przedwojennych akcji i związanych z nimi
oszustw, jako działań realizowanych
w warunkach udziału w zorganizowanej
grupie przestępczej (24407)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Zbigniewa Kozaka w sprawie kwalifikowania przez organy państwa procederu reaktywacji przedwojennych akcji i związanych z nimi oszustw jako działań realizowanych w warunkach udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, przesłaną pismem z dnia 30 września 2011 r., SPS-023-24407/11, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Minister gospodarki pismem z dnia 31 października 2008 r. poinformował ministra sprawiedliwości o przypadkach „reaktywacji” przedwojennych spółek w celu uzyskania od Skarbu Państwa odszkodowań za wadliwie przeprowadzoną nacjonalizację przemysłu. Postulował wprowadzenie rozwiązań prawnych, które uniemożliwiłyby takie działania.

Ministerstwo Sprawiedliwości – dostrzegając wagę problemu – rozpoczęło prace nad nowelizacją ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym, która uwzględniałaby postulaty ministra gospodarki.

Projekt Ministerstwa Sprawiedliwości był konsultowany z Komisją Kodyfikacyjną Prawa Cywilnego, Rządowym Centrum Legislacji oraz Ministerstwem Gospodarki.

Przed ukończeniem prac legislacyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości w dniu 13 lipca 2009 r. minister gospodarki przedłożył ministrowi sprawiedliwości do konsultacji swój projekt nowelizacji ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym.

Prace nad dwoma projektami ustaw toczyły się jednocześnie.

Minister gospodarki wniósł na komitet Rady Ministrów projekt ustawy o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 6 października 2009 r.

Komitet Rady Ministrów na posiedzeniu w dniu 15 października 2009 r. powołał w trybie pilnym zespół roboczy pod przewodnictwem ministra sprawiedliwości i ministra gospodarki w celu wypracowania jednolitych rozwiązań prawnych.

W dniu 19 października 2009 r. zespół roboczy przedstawił nową wersję projektu ustawy o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym uwzględniającą zalecenia komitetu.

Rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym wpłynął do Sejmu RP w dniu 12 stycznia 2010 r.

W dniu 29 kwietnia 2010 r. Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z dnia 16 czerwca 2010 r. Nr 106, poz. 671), zwaną dalej ustawą.

Wprowadzone zmiany miały na celu wyeliminowanie nieprawidłowości związanych z procesem tzw. reaktywacji spółek prawa handlowego, rozumianym jako występujące w coraz większym rozmiarze zjawisko swoistego odżywiania spółek związanych przed dniem 1 września 1939 r., przez wnikliwe monitorowanie przerejestrowań tych spółek z dawnego rejestru handlowego do Krajowego Rejestru Sądowego oraz uszczegółowienie kognicji sądu rejestrowego, m.in. w kierunku zobowiązania sądu do badania prawidłowości zwoływania walnych zgromadzeń akcjonariuszy bądź zgromadzeń wspólników oraz powoływania składów osobowych organów spółek, prawidłowości nabycia udziałów albo akcji, w tym spełnienia wymogów dotyczących rejestracji i umarzenia nie-

których dokumentów na okaziciela emitowanych przed dniem 1 września 1939 r. (w stosunku do spółek kapitałowych) oraz badania okoliczności wstąpienia w prawa wspólnika (w stosunku do spółek osobowych). W szczególności ustawa w tym zakresie wprowadziła obowiązek badania przez sądy rejestrowe dokumentów załączonych do składanych wniosków o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego.

Badanie to powinno obejmować:

- sposób zwołania walnego zgromadzenia akcjonariuszy i zgromadzenia wspólników oraz powołania składów osobowych organów tych spółek,

- blankiety akcji, czy są odpowiednio ostemplowane i były zarejestrowane zgodnie z wymogami dotyczącymi rejestracji i umarzenia niektórych dokumentów na okaziciela emitowanych przed dniem 1 września 1939 r., wynikającymi z przepisów dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o rejestracji i umarzeniu niektórych dokumentów na okaziciela emitowanych przed dniem 1 września 1948 r. (Dz. U. z 1947 r. Nr 22, poz. 88, t.j. Dz. U. z 1948 r. Nr 28, poz. 190, z dalszymi zmianami).

Powyższe rozwiązanie ma na celu wyeliminowanie możliwości posługiwania się – w celu zarejestrowania w Krajowym Rejestrze Sądowym przedwojennych spółek – blankietami akcji nabytymi na rynku kolekcjonerskim lub w inny sposób przypadkowo uzyskanymi przez osoby niezwiązane w żaden sposób ze spółką emitującą dane akcje i nieuprawnione do jej majątku.

Zawarta w rozporządzeniu prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 czerwca 1934 r. Kodeks handlowy (Dz. U. z 1934 r. Nr 57, poz. 502), jak również w ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186) zasada domniemania prawdziwości wpisów w aktualnym stanie prawnym w odniesieniu do wpisów w dawnych rejestrach handlowych nie ma zastosowania. Z tego względu wprowadzono regulację, która ogranicza możliwość posługiwania się wyciągami, odpisami i zaświadczeniami z dawnego rejestru (zawierającego w zdecydowanej większości wpisy nieaktualne) do celów innych niż rejestracja spółki w Krajowym Rejestrze Sądowym lub dochodzenie roszczeń przez wierzycieli takich spółek.

Ustawa wprowadziła również obowiązek zawiadomienia sądu rejestrowego przez organy administracji publicznej, sądy, banki, komorników i notariuszy o każdym przypadku posługiwania się wyciągami, odpisami i zaświadczeniami z dawnego rejestru, jak również o okolicznościach świadczących o prowadzeniu działalności przez podmioty wpisane do dawnego rejestru handlowego. Informacja taka pozwoli sądom rejestrowym na podejmowanie działań zmierzających do przymuszenia ich do wykonywania obowiązków określonych w ustawie o Krajowym Rejestrze Sądowym.

W celu zwiększenia kontroli wpisów ustawa wprowadziła obowiązek zawiadomienia przez sąd rejestrowy prokuratora o złożeniu przez podmiot wpisa-

ny do rejestru handlowego wniosku o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego oraz doręczenia mu odpisu uchwały wspólników lub walnego zgromadzenia, stanowiącego podstawę do dokonania wpisu.

Powyższe czynności podejmowane przez sąd mogą skutkować wstąpieniem prokuratora do postępowania rejestrowego. Zgodnie z zasadą fakultatywności udziału prokuratora w postępowaniu cywilnym, ocena potrzeby wstąpienia do takiego postępowania pozostawiona została jego autonomicznej decyzji. Jedynie w stosunku do spółek związanych przed dniem 1 września 1939 r., ze względu na występujące w praktyce nieprawidłowości przy przerejestrowywaniu ich przez osoby nieuprawnione, udział prokuratora jest obligatoryjny.

Ponadto ustawa wprowadziła uprawnienie dla prokuratora do wytoczenia przeciwko spółce prawa handlowego wpisanej do rejestru handlowego, co do której złożono wniosek o wpis do Krajowego Rejestru Sądowego, powództwa o uchylenie uchwały wspólników (walnego zgromadzenia), w przypadku gdy jest ona sprzeczna z umową spółki lub statutem bądź dobrymi obyczajami i godzi w interesy spółki lub ma na celu pokrzywdzenie wspólnika, akcjonariusza bądź osoby trzeciej. Prawo to może być realizowane w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia mu uchwały przez sąd. Wskazać należy także, iż wyłączone zostało stosowanie przepisu art. 55 K.p.c., przy czym celem tej regulacji jest wyłączenie obowiązku wskazywania przez prokuratora osoby, na rzecz której działa.

W stosunku do podmiotów już wpisanych do Krajowego Rejestru Sądowego ustawa przewiduje możliwość wznowienia postępowania rejestrowego, na wniosek prokuratora, nie tylko na zasadach ogólnych przewidzianych w K.p.c., ale również w przypadku zaistnienia szczególnej przesłanki, tj. wystąpienia okoliczności uzasadniających stwierdzenie nieważności uchwały wspólników stanowiącej podstawę wpisu spółki do Krajowego Rejestru Sądowego. Regulacja ta umożliwi kontrolę post factum, przez zastosowanie procedur kontrolnych również w stosunku do podmiotów już wpisanych do Krajowego Rejestru Sądowego, co do których zachodzą istotne wątpliwości w związku z prawidłowością ich reaktywacji.

Nadmienić należy również, że ustawa zawiera, dodany w trakcie prac legislacyjnych w Sejmie, przepis, który stanowi, że dotychczasowe wpisy w rejestrach sądowych zachowują moc do dnia 31 grudnia 2013 r.

Opisana wyżej ustawa o zmianie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym jest wynikiem działań ministra sprawiedliwości i ministra gospodarki mających na celu wyeliminowanie procedury nieuprawnionego „reaktywowania” spółek kapitałowych związanych przed dniem 1 września 1939 r.

Ponadto należałoby zaznaczyć, że Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 29 grudnia 2009 r. zaleciła ministrowi sprawiedliwości opracowanie programu szkoleń dla sędziów sądów rejestrowych i re-

ferendarzy sądowych oraz prokuratorów dotyczącego obrotu papierami wartościowymi, w tym blankietami dawnych papierów wartościowych. Wyżej wymieniony cykl szkoleń został przeprowadzony w drugim kwartale 2010 r.

Jak wyżej wspomniano, nowelizacja ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym umożliwiła podjęcie działań przez sądy i prokuraturę zmierzających do wyeliminowania procedury reaktywowania przedwojennych spółek dokonywanego jedynie w celu nieuprawnionego dochodzenia roszczeń od Skarbu Państwa w zamian za utraczone przez te podmioty składniki majątku w związku z przeprowadzoną po drugiej wojnie światowej nacjonalizacją przemysłu w Polsce.

Należy mieć również na uwadze, iż w związku z działaniami mającymi na celu reaktywację przedwojennych spółek mogą pojawiać się zachowania, które wypełniają znamiona przestępstw.

Pierwszą grupę zachowań mogą stanowić działania wypełniające znamiona przestępstw zgrupowanych w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) w rozdziale XXXIV: Przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów, polegające na:

- określonym w art. 270 § 1 i 2 K.k. tzw. fałszerstwie materialnym, które popełnia ten, kto w celu użycia za autentyczny podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa lub kto wypełnia blankiet opatrzony cudzym podpisem niezgodnie z wolą podpisanego i na jego szkodę albo takiego dokumentu używa,

- określonym w art. 271 § 1 K.k. tzw. fałszerstwie intelektualnym, które popełnia funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu, która poświadcza w nim nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne,

- określonym w art. 272 K.k. wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu,

- określonym w art. 273 K.k. używaniu dokumentu wskazanego w art. 271 lub 272 K.k.,

- określonym w art. 275 § 1 K.k. posługiwaniu się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe lub kradzieży takiego dokumentu lub jego przywłaszczeniu.

Drugą grupę zachowań mogą stanowić działania wypełniające znamiona przestępstw zgrupowanych w Kodeksie karnym w rozdziale XXXVII: Przestępstwa przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, polegające na:

- określonym w art. 310 § 1 i 2 K.k. podrabianiu albo przerabianiu polskiego albo obcego pieniądza, innego środka płatniczego albo dokumentu uprawniającego do otrzymania sumy pieniężnej albo zawierającego obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce lub usuwaniu z pieniędzy, innego środka płatniczego albo z takiego dokumentu oznaki umorzenia,

a nadto puszczaniu w obieg pieniądza, innego środka płatniczego lub dokumentu określonego w § 1 albo go w takim celu przyjmowaniu, przechowywaniu, przewożeniu, przenoszeniu, przesyłaniu albo pomaganiu do jego zbycia lub ukrycia,

— określonym w art. 312 K.k. puszczaniu w obieg podrobionego albo przerobionego pieniądza, innego środka płatniczego albo dokumentu określonego w art. 310 § 1 K.k., który sam otrzymał jako prawdziwy.

Nadto mogą zaistnieć przypadki, iż wyżej opisane zachowania będą podejmowane w ramach zorganizowanej grupy lub związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, co wypełnia znamiona czynu opisanego w art. 258 § 1 K.k.

Uzasadniony jest więc pogląd, iż przyjęte w wyniku działań rządu wyżej opisane regulacje ustawowe, jak również unormowania Kodeksu karnego pozwalające na ściganie czynów, które wypełniają znamiona wskazanych wyżej przestępstw, pozwalają w sposób efektywny przeciwdziałać procederowi „reaktywacji” przedwojennych spółek w tych wszystkich wypadkach, w których wyłącznym motywem podejmowanych w tym zakresie działań jest stworzenie podstaw do kierowania nieuzasadnionych roszczeń finansowych pod adresem Skarbu Państwa.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 3 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rozwoju Regionalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jana Kaźmierczaka**

**w sprawie umieszczenia projektu
„Przebudowa kompleksu dworcowego Gliwice”
na liście rezerwowej projektów indywidualnych
Programu Operacyjnego
„Infrastruktura i środowisko” (24409)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Jana Kaźmierczaka, przekazaną w dniu 10 października 2011 r. pismem o sygnaturze: SPS-023-24409/11, w sprawie umieszczenia projektu „Przebudowa kompleksu dworcowego Gliwice” na liście rezerwowej projektów indywidualnych dla PO „Infrastruktura i środowisko”, poniżej przedstawiam następujące wyjaśnienia w tej kwestii.

Ad 1. Co spowodowało umieszczenie projektu na liście rezerwowej PO „Infrastruktura i środowisko”?

W dniu 12 sierpnia 2011 r. zakończony został proces aktualizacji listy projektów indywidualnych Pro-

gramu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, a jej wyniki zostały opublikowane na stronie internetowej Ministerstwa Rozwoju Regionalnego. Rekomendacja umieszczenia przedmiotowego projektu na liście podstawowej znalazła się w propozycji Ministerstwa Infrastruktury. Podkreślić jednak należy, iż propozycji projektów obejmujących modernizacją dworców jest obecnie kilka. Decyzja w kwestii umieszczenia projektu na liście podstawowej podejmowana jest na podstawie kryteriów jednolitych dla wszystkich zgłoszonych projektów i nie może dyskryminować innych propozycji spełniających te same warunki.

Jednocześnie w chwili obecnej strona polska oczekuje na decyzję Komisji Europejskiej w sprawie zmiany programu operacyjnego. Wnioskowane zmiany dotyczą również wysokości środków dostępnych dla sektora kolejowego, dlatego na gruncie krajowym prowadzone są prace i ustalenia dotyczące możliwości optymalnego wykorzystania środków w tym sektorze.

Zważywszy na wskazany wyżej proces negocjacji z Komisją Europejską, w chwili obecnej projekt „Przebudowa kompleksu dworcowego Gliwice” został umieszczony na rezerwowej liście projektów w działaniu 7.1 PO IiŚ „Rozwój transportu kolejowego”. Kwestia wsparcia ze środków UE dodatkowych projektów jest obecnie przedmiotem dyskusji Ministerstwa Rozwoju Regionalnego z resortem infrastruktury. Ewentualne rozszerzenie listy o dodatkowe projekty może tym samym odbyć się podczas kolejnej aktualizacji listy indykatywnej.

Ad 2. Jakie warunki muszą zostać spełnione w celu umieszczenia projektu „Przebudowa kompleksu dworcowego Gliwice” na liście podstawowej programu PO „Infrastruktura i środowisko”?

Jak zostało wskazane powyżej, kwestia możliwości przeznaczenia dodatkowej puli środków na projekty obejmujące swoim zakresem modernizację dworców kolejowych zostanie rozstrzygnięta po przedstawieniu przez służby KE stanowiska w sprawie zmiany programu operacyjnego, co nastąpi najwcześniej na przełomie lat 2011 i 2012.

Założeniem Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, przy świadomości potrzeb sektora, jest taki dobór projektów do dofinansowania, który z jednej strony zapewni realizację celów programu, z drugiej zaś da gwarancję efektywnego wykorzystania przeznaczonych na nie środków. A zatem ewentualne wprowadzenie ww. projektu na listę podstawową PO IiŚ będzie mogło zostać rozważone w ramach jednej z kolejnych aktualizacji listy indykatywnej m.in. w oparciu o kryterium dotyczące stopnia przygotowania projektu do realizacji. Zaawansowany projekt ma tym samym wysokie szanse umieszczenia go na liście podstawowej. Wówczas z beneficjentem zostanie podpisana preumowa, określająca m.in. termin złożenia przez beneficjenta do instytucji wdrażającej (Centrum Unijnych Projektów Transportowych) wniosku o dofinansowanie.

Jak jednak wspomniano wyżej, rozstrzygnięcie w tej sprawie podjęte zostanie po ogłoszeniu decyzji KE w sprawie zmiany programu operacyjnego, co będzie miało bezpośredni wpływ na wysokość środków dostępnych w ramach sektora kolejowego.

Sekretarz stanu
Adam Zdziebło

Warszawa, dnia 17 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Arkadego Fiedlera**

**w sprawie bezkolizyjnego skrzyżowania linii
kolejowej z układem komunikacyjnym
dla miasta Puszczykowa (24410)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Arkadego Fiedlera skierowaną przy piśmie, znak: SPS-023-24410/11, z dnia 12 października 2011 r. do pana Cezarego Grabarczyka, ministra infrastruktury, w sprawie bezkolizyjnego skrzyżowania linii kolejowej z układem komunikacyjnym dla miasta Puszczykowa przedstawiam poniższe informacje.

Z uzyskanych od PKP Polskie Linie Kolejowe SA informacji wynika, iż w latach 2005–2011 przeprowadzono kompleksową procedurę przygotowania zadania inwestycyjnego modernizacji linii kolejowej E59 na odcinku Czempin – Poznań, w tym na terenie miasta Puszczykowo, która miała następujące etapy:

1. W związku z opracowanym studium wykonalności dla modernizacji linii kolejowej E59 Wrocław – Poznań w 2005 r. na zlecenie PKP Polskie Linie Kolejowe SA zostały przeprowadzone przez Stowarzyszenie Zielone Mazowsze konsultacje społeczne. Na żadnym spotkaniu nie wpłynął jakikolwiek wniosek mieszkańców bądź władz miasta Puszczykowo w sprawie wybudowania wiaduktów kolejowych w km 148,970 oraz 150,283, jak również nie było żadnych negatywnych opinii dotyczących likwidacji przejazdu w km 148,963.

2. Burmistrz miasta Puszczykowo wydał w dniu 18 września 2006 r. decyzję lokalizacyjną nr GP.AS.7331-2-8/2005/2006 zgodnie z ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w której nie wskazano konieczności budowy wiaduktu kolejowego w zamian za likwidację istniejącego przejazdu kolejowego kat. A w poziomie szyn w km 149,617 linii Wrocław – Poznań.

3. W latach 2008–2009 odbywały się spotkania robocze z przedstawicielami gminy Puszczykowo, podczas których uszczegółowiono zakres prac moder-

nizacyjnych. PKP Polskie Linie Kolejowe SA przychyliły się do propozycji wybudowania w miejscu istniejącego przejścia dla pieszych (w poziomie szyn w km 150,272) podziemnego przejścia dla pieszych w km 150,283 prowadzącego do muzeum im. Arkadego Fiedlera celem poprawienia bezpieczeństwa ruchu pieszego w tym rejonie.

4. W dniu 25 września 2009 r. odbyło się spotkanie przedstawicieli władz miasta Puszczykowo, PKP Polskie Linie Kolejowe SA oraz projektanta firmy SYSTRA SA, na którym dokonano ustaleń dotyczących rozwiązań drogowych na terenie gminy Puszczykowo w związku z przebudową linii kolejowej E59 Wrocław – Poznań, m.in. dojścia do peronów z przejazdu kat. A w km 149,617, budowy przejścia pod torami dla pieszych w km 150,283 na stacji Puszczykowo i przejścia podziemnego pomiędzy peronami nr 1 i 2 na stacji Puszczykowo.

5. Dokumentacja projektowa dla przedmiotowego odcinka linii kolejowej E59 została odebrana przez inwestora w grudniu 2009 r. i na jej podstawie opracowano wnioski o wydanie opinii do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej o znaczeniu państwowym dla odcinka Czempin – Poznań.

6. Ww. wniosek został opracowany w lipcu 2010 r., a następnie przekazany w celu wydania opinii do organów wymienionych w rozdziale 2b art. 9o pkt 3 ustawy o transporcie kolejowym z dnia 28 marca 2003 r. (Dz. U. 07.16.94, z późn. zm.). Na tej podstawie burmistrz miasta Puszczykowo pismem nr GP.AS.731-33/2010 z dnia 23 sierpnia 2010 r. pozytywnie zaopiniował złożony wniosek, nie wnosząc uwag do przedstawionego zakresu modernizacji.

7. Następnie 21 listopada 2010 r. odbyły się wybory samorządowe, podczas których mieszkańcy Puszczykowa wybrali nowego burmistrza.

8. Dnia 14 stycznia 2011 r. inwestor złożył do wojewody wielkopolskiego wniosek o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej o znaczeniu państwowym dla odcinka Czempin – Poznań.

9. Po wszczęciu postępowania wojewoda wielkopolski powiadamiał strony o przedmiotowym postępowaniu (w tym Urząd Miejski w Puszczykowie). Na tym etapie nowo wybrany burmistrz Puszczykowa zaczął negocjować wcześniejsze ustalenia poczynione przez inwestora z władzami urzędu miejskiego, a także wnioskował o zwiększenie zakresu modernizacji na terenie Puszczykowa.

10. Dnia 18 lipca 2011 r. wojewoda wielkopolski wydał decyzję nr 9/2011 o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej o znaczeniu państwowym dla odcinka Czempin – Poznań.

11. Od ww. decyzji burmistrz miasta Puszczykowo wniósł odwołanie, ponownie domagając się budowy wiaduktów kolejowych w km 148,970 oraz 150,283, uzasadniając swoje stanowisko m.in. pogorszeniem możliwości swobodnego poruszania się na terenie miasta, a także pogorszeniem dojazdu do szpitala.

12. Dnia 26 września 2011 r. inwestor wszczął postępowanie przetargowe dla kontraktu realizacyjnego „Przebudowa układów torowych wraz z infrastrukturą towarzyszącą na linii kolejowej E59, odcinek Czempin – Poznań”, w ramach projektu PO LiŚ 7.1–5.1 „Modernizacja linii kolejowej E59 na odcinku Wrocław – Poznań, etap III, odcinek Czempin – Poznań”.

Zgodnie z obowiązującymi procedurami informuję, że ewentualna zmiana dokumentacji projektowej i przetargowej, polegająca na wprowadzeniu do zakresu realizacji wiaduktów w km 148,970 oraz 150,283, wiązałyby się z następującymi konsekwencjami:

1) wstrzymaniem toczącego się postępowania przetargowego wymienionego w pkt 12 oraz postępowań przetargowych powiązanych, tzn. w zakresie sygnalizacji kolejowej i nadzoru nad modernizacją, oraz zmianą przygotowanego wniosku o dofinansowanie z UE;

2) koniecznością wygospodarowania dodatkowych środków finansowych na:

— opracowanie raportu oddziaływania inwestycji na środowisko,

— zmianę dokumentacji projektowej, w tym zaprojektowanie dodatkowych obiektów inżynierskich,

— opracowanie i złożenie wniosków o wydanie decyzji lokalizacyjnej dla ww. obiektów inżynierskich oraz wniosku o zmianę decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,

— opracowanie i złożenie dodatkowych wniosków o wydanie pozwoleń na budowę;

3) przeprowadzeniem postępowań w trybie konkurencyjnym dla wyłonienia wykonawców powyżej określonych działań;

4) przeprowadzeniem postępowań administracyjnych w powyższych obszarach;

5) powyższe działania skutkowałyby opóźnieniem czasowym realizacji projektu szacowanym na ponad rok. Spowodowałyby to niemożność zachowania wymogów UE dla ram czasowych projektów kluczowych Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na lata 2007–2013. Realizacja modernizacji byłaby możliwa dopiero w kolejnej perspektywie finansowej UE 2014–2020.

Mając na uwadze przedstawioną informację, uważam, iż na obecnym etapie zaawansowania projektu nie ma możliwości wprowadzenia postulowanej zmiany zakresu rzeczowego do realizowanego już projektu inwestycyjnego.

W związku z powyższym proszę o przyjęcie przedstawionych wyjaśnień.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 4 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Artura Górskiego**

**w sprawie zmniejszenia dotacji
dla „Kuriera Wileńskiego”, jedyne polskiego
dziennika ukazującego się na Litwie (24411)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Artura Górskiego (pismo nr SPS-023-24411/11 z dnia 12 października br.) w sprawie zmniejszenia dotacji dla „Kuriera Wileńskiego” uprzejmie informuję:

Ministerstwo Spraw Zagranicznych tylko w niewielkiej części jest w chwili obecnej dysponentem środków z budżetu państwa przeznaczonych na współpracę i wsparcie zbiorowości polskich poza granicami kraju. W szczególności nie ma decydującego wpływu na wielkość dotacji Senatu RP przeznaczanych na konkretne cele i dystrybuowanych za pośrednictwem organizacji pozarządowych.

Z Fundacją Pomoc Polakom na Wschodzie łączy MSZ szczególna współpraca i duża zbieżność poglądów na sposoby wspomagania polskich mniejszości narodowych na Wschodzie. Nie oznacza to jednak, że każda podejmowana przez fundację decyzja jest konsultowana z ministerstwem. Tak również było w przypadku funduszy na wsparcie „Kuriera Wileńskiego”.

Rozumiejąc zainteresowanie pana posła A. Górskiego możliwościami działania jedyne w tej części Europy pisma codziennego w języku polskim, wydawanego poza Polską, i dzieląc jego troskę o byt pisma, sugerujemy zwrócenie się do Senatu RP i bezpośrednio do Fundacji Pomoc Polakom na Wschodzie o wyjaśnienie rzeczywistego stanu faktycznego i przyczyn zmian rozmiarów dotacji dla „Kuriera Wileńskiego”.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 24 października 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ryszarda Galli**

**w sprawie opodatkowania podatkiem
dochodowym od osób prawnych przychodów
funduszy pożyczkowych uzyskiwanych
w ramach realizacji regionalnych programów
operacyjnych poszczególnych województw
na lata 2007–2013 (24412)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazaną przy piśmie z dnia 12 października 2011 r.

interpelację pana posła Ryszarda Galli w sprawie opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych przychodów funduszy pożyczkowych uzyskiwanych w ramach realizacji regionalnych programów operacyjnych poszczególnych województw na lata 2007–2013 przedstawiam stanowisko w tej kwestii.

Z treści interpelacji wynika, że problem w niej opisany dotyczy opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych przychodów uzyskiwanych przez fundusze pożyczkowe (odsetki umowne i karne, prowizje, opłaty) w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Opolskiego na lata 2007–2013. W związku z tym pan poseł zwrócił się do ministra finansów z pytaniami:

1. Czy środki finansowe otrzymywane przez fundusze pożyczkowe w formie dofinansowania projektu w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2007–2013 poszczególnych województw korzystają ze zwolnienia od podatku dochodowego od osób prawnych?

2. Czy przychody funduszy pożyczkowych z tytułu udzielonych pożyczek, w tym odsetki umowne i karne, prowizje, opłaty, które zwiększają kapitał funduszy pożyczkowych, stanowią przychód podatkowy do opodatkowania podatkiem dochodowym w momencie ich otrzymania?

3. Czy przychody funduszy pożyczkowych z tytułu odsetek od lokat i środków na rachunku bankowym od środków finansowych otrzymanych w formie dofinansowania w ramach regionalnych programów operacyjnych na lata 2007–2013 stanowią przychód podatkowy do opodatkowania podatkiem dochodowym?

4. Jeżeli ww. przychody stanowią przychód podlegający podatkowi dochodowemu, czy nie warto podjąć działań celem zmiany takiego stanu rzeczy w celu zwiększenia pomocy przedsiębiorcom?

Uprzejmie informuję, że w latach 2007–2009 środki pomocowe pochodzące z funduszy strukturalnych Unii Europejskiej, jak i współfinansujących środków krajowych, przeznaczone na realizację tych programów operacyjnych, o których mowa w ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712, z późn. zm.), były wydatkami budżetu państwa jako dotacje rozwojowe (art. 106 ust. 2 pkt 3a ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych, Dz. U. z 2005 r. Nr 249, poz. 2104, z późn. zm.).

U beneficjentów środków pomocowych uzyskane przychody pochodzące z dotacji rozwojowych były wolne od podatku dochodowego od osób prawnych na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 47 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397, z późn. zm.) albo art. 17 ust. 1 pkt 48 tej ustawy wówczas, gdy środki te wypłacane były przez agencje rządowe.

Stosując zwolnienie z art. 17 ust. 1 pkt 47 i 48 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, należy pamiętać, że wydatki sfinansowane z tego zwolnienia nie stanowią kosztów podatkowych (art.

16 ust. 1 pkt 58 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych).

1 stycznia 2010 r. weszła w życie ustawa o finansach publicznych oraz ustawa Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych. W świetle tych przepisów środki pochodzące m.in. z funduszy strukturalnych, Funduszu Spójności oraz Europejskiego Funduszu Rybactwa zostały określone jako środki europejskie.

Na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 52 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych płatności na realizację projektów w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich, otrzymane z Banku Gospodarstwa Krajowego, są wolne od podatku dochodowego z wyjątkiem płatności otrzymanych przez wykonawców. Wolne od podatku dochodowego od osób prawnych są także środki finansowe otrzymane przez uczestnika projektu jako pomoc udzielona w ramach programu finansowanego z udziałem środków europejskich (art. 17 ust. 1 pkt 53 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych). Należy zauważyć, że wydatki sfinansowane z wymienionych powyżej środków europejskich nie są uznawane za koszt podatkowy (art. 16 ust. 1 pkt 58 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych). Zatem do tych płatności nie ma zastosowania przepis art. 17 ust. 1 pkt 23 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Powyższe zwolnienia z podatku dochodowego środków pomocowych z Unii Europejskiej w ramach perspektywy 2007–2013 dotyczą zatem wyłącznie kwoty samej płatności (dotacji rozwojowej), a nie przychodów, w tym kapitałowych, wygenerowanych w oparciu o te środki – w szczególności wskazanych w interpelacji przychodów z tytułu udzielonych pożyczek (odsetki umowne i karne, prowizje, opłaty) czy z tytułu odsetek od lokat i środków na rachunku bankowym. Przychody te nie korzystają z ww. zwolnienia przewidzianego dla płatności ze środków europejskich.

Stanowisko przeciwne byłoby sprzeczne z regułą wykładni, zgodnie z którą przepisy dotyczące ulg i zwolnień podatkowych – jako wyjątki od wyrażonej w art. 84 Konstytucji RP zasady powszechności opodatkowania – powinny być interpretowane w sposób ścisły. Reguła ta zakazuje stosowania rozszerzającej wykładni takich przepisów. Jednocześnie należy zauważyć, że przychody te nie są bezpośrednio opodatkowane podatkiem dochodowym, mają jedynie wpływ na ustalenie podstawy opodatkowania tym podatkiem. Zgodnie bowiem z art. 7 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych co do zasady przedmiotem opodatkowania tym podatkiem jest dochód bez względu na rodzaj źródeł przychodów, z jakich dochód ten został osiągnięty. Z interpelacji wynika, że z omawianych przychodów pokrywane są m.in. koszty działalności funduszy pożyczkowych.

Uprzejmie informuję, że przepisy podatkowe w zakresie dotacji otrzymanych z budżetu państwa lub z budżetów jednostek samorządu terytorialnego zawierają zwolnienie również jedynie w odniesieniu do

samej kwoty dotacji. Wszelkie odsetki, prowizje związane z tymi dotacjami stanowią natomiast przychód podatkowy. Nie ma zatem uzasadnienia, aby odsetki, prowizje uzyskane od dotacji rozwojowych oraz środków europejskich były podatkowo inaczej traktowane niż odsetki i prowizje od pozostałych dotacji budżetowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 21 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ryszarda Galli**

**w sprawie zadośćuczynienia dla obywateli
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej
odbywających wydłużoną służbę wojskową
podczas stanu wojennego (24413)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Ryszarda Galli w sprawie zadośćuczynienia dla obywateli Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej odbywających wydłużoną służbę wojskową podczas stanu wojennego (SPS-023-24413/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wydłużenie czasu trwania służby wojskowej dla obywateli Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej podczas stanu wojennego odbyło się na podstawie uchwały Rady Państwa z dnia 12 grudnia 1981 r. w sprawie wprowadzenia stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa (Dz. U. Nr 29, poz. 155, ze zm.) oraz uchwały Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1982 r. w sprawie stosowania przepisów w zakresie obowiązku służby wojskowej w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U. Nr 3, poz. 20) wydanej na podstawie art. 237 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111).

W chwili obecnej resort obrony narodowej nie znajduje podstaw prawnych do udzielania rekompensat dla obywateli Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z tytułu wzmiankowanego wydłużenia czasu trwania służby wojskowej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Czesław Mroczek

Warszawa, dnia 31 października 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Cezarego Atamańczuka**

**w sprawie odbierania prawa do renty z tytułu
niezdolności do pracy osobom, które są blisko
spełnienia wszystkich warunków niezbędnych
do otrzymania świadczeń przedemerytalnych
(24414)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 13 października br., znak: SPS-023-24414/11, dotyczące wystąpienia pana posła Cezarego Atamańczuka w sprawie odbierania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy osobom, które są blisko spełnienia wszystkich warunków niezbędnych do otrzymania świadczeń przedemerytalnych, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Ustalenia niezdolności do pracy, jej stopnia oraz przewidywanego okresu jej trwania dokonuje lekarz orzecznik lub komisja lekarska zakładu, przy czym – przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy – uwzględniany jest stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego. Przy dokonywaniu tej oceny brany jest pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Niezdolność do pracy orzekana jest na okres nie dłuższy niż 5 lat, jednak może być ona orzeczona na okres dłuższy niż 5 lat, w tym również na trwałe, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu. Każdy wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy rozpatrywany jest indywidualnie, a orzeczenie wydawane jest na podstawie analizy dokumentacji medycznej i zawodowej oraz po przeprowadzeniu bezpośredniego badania stanu zdrowia osoby, w stosunku do której ma być ono wydane. Orzeczenie lekarza orzecznika, co do którego nie wniesiono sprzeciwu lub nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Od decyzji odmawiającej przyznania renty na dalszy okres osoba zainteresowana może wnieść odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, który dokonuje oceny dokumentacji zgromadzonej w spra-

wie, a w swej ocenie z reguły opiera się na opinii powołanych biegłych lekarzy sądowych.

Ze względu na wskazane wyżej uwarunkowania dotyczące orzekania o niezdolności do pracy oraz ustalania przewidywanego czasu trwania tej niezdolności, jak również brak danych osób, których dotyczy ta interpelacja, nie jest możliwe ustosunkowanie się do zawartych w niej zarzutów „odbierania prawa do renty osobom, które są bliskie spełnienia wymogów niezbędnych do uzyskania świadczeń przedemerytalnych”.

Nie wydaje się natomiast możliwy do spełnienia wynikający z tej interpelacji postulat, aby – dla możliwości uzyskania prawa do świadczenia przedemerytalnego – zapewnić prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy co najmniej przez okres 5 lat dla osób, które ukończyły wiek, odpowiednio, kobieta 55 lat oraz mężczyzna 60 lat, w przypadku gdy stan zdrowia osoby zainteresowanej nie kwalifikuje się do orzeczenia o istnieniu niezdolności do pracy na dalszy okres.

Przekazując powyższe, jednocześnie wyjaśniam, że ani Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, ani Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie dysponuje danymi dotyczącymi liczby osób, którym wydano orzeczenia o zdolności do pracy i decyzje o odmowie dalszego prawa do renty, z uwzględnieniem okoliczności, że – w przypadku przyznania renty na dalszy okres, a następnie ustania prawa do tej renty wobec odzyskania zdolności do pracy – osoby te spełniłyby warunki do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 28 października 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie zmiany planu wydatków na leczenie
w 2012 r. dokonanej przez prezesa NFZ (24415)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z interpelacją pana Wojciecha Szaramy, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 17 października 2011 r. w sprawie zmiany planu wydatków na leczenie w 2012 r. dokonanej przez prezesa NFZ, która została przesłana przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 26 października 2011 r. (znak: SPS-023-24415/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia nr 58/2011/DEF z dnia 10 października 2011 r. w sprawie zmiany planu finansowego Narodowego Funduszu Zdrowia

na 2012 r., uprzejmie informuję, że ww. zarządzenie zostało przekazane ministrowi zdrowia zgodnie z art. 163 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.).

Z uzasadnienia do ww. zarządzenia wynika, że planowane na 2012 r. koszty świadczeń opieki zdrowotnej zostały zwiększone o środki w kwocie 594 278 tys. zł, pochodzące z funduszu zapasowego NFZ, które przeznaczono na koszty świadczeń opieki zdrowotnej w niektórych oddziałach wojewódzkich NFZ. Jako kryterium podziału przyjęto oddziały o najniższej dynamice środków na koszty świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym NFZ na rok 2012, w porównaniu z wykonaniem przedmiotowych kosztów w roku 2010, tak aby uzyskana przez te oddziały dynamika środków w planie finansowym na rok 2012, w porównaniu z wykonaniem kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w roku 2010, była równa. W wyniku ww. podziału środki otrzymały: Mazowiecki, Pomorski i Śląski OW NFZ w kwotach odpowiednio: 537 706 tys. zł, 41 388 tys. zł i 15 184 tys. zł.

Podział dodatkowych środków finansowych pomiędzy poszczególne rodzaje świadczeń zdrowotnych został dokonany przez dyrektorów ww. oddziałów wojewódzkich Narodowego Funduszu Zdrowia.

Pragnę poinformować, że ww. decyzja prezesa funduszu została podjęta w oparciu o art. 129 ust. 3 i 4 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, natomiast zmiana planu finansowego NFZ na 2012 r. wynikająca z ww. decyzji nastąpiła w oparciu o przepisy art. 124 ust. 9 ww. ustawy.

Zgodnie z art. 163 ust. 2 ww. ustawy przedmiotowe zarządzenie było badane przez ministra zdrowia, biorąc pod uwagę kryteria zgodności z prawem, zrównoważenia przychodów i kosztów NFZ, zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej. W wyniku badania nie ujawniono przesłanek do stwierdzenia nieważności ww. zarządzenia.

Odnosząc się do pytania pana posła dotyczącego dysproporcji pomiędzy budżetem oddziałów wojewódzkich NFZ na Mazowszu i na Śląsku, pragnę zwrócić uwagę na następującą tabelę:

OW NFZ	Pierwotny plan finansowy NFZ na 2011 r., tys. zł	Pierwotny plan finansowy NFZ na 2012 r., tys. zł	Plan finansowy NFZ na 2012 r. uwzględniający decyzję 58/2011/DEF, tys. zł	dynamika kol.3/kol.2	dynamika kol.4/kol.2
1	2	3	4	5	6
Mazowiecki	8 356 065	8 493 462	9031 168	101,64%	108,08%
Śląski	6 820 767	7354331	7369515	107,82%	108,05%

Z ww. tabeli wynika dynamika środków na rok 2012, w porównaniu do roku 2011, w Mazo-

wieckim oraz Śląskim OW NFZ przed wydaniem przez prezesa NFZ ww. decyzji i po wydaniu decyzji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 14 grudnia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie podjęcia działań ograniczających
skalę przemytu (24416)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację pana posła Wojciecha Szaramy z dnia 14 października 2011 r. w sprawie podjęcia działań ograniczających skalę przemytu oraz oceny zgłoszonej przez Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej propozycji zmian w polityce akcyzowej, którą przesłano do Ministerstwa Finansów za pismem nr SPS-023-24416/11 z dnia 26 października 2011 r., uprzejmie informuję Panią Marszałek, co następuje.

I. Wymieniony w interpelacji raport Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej stanowi jedynie subiektywną próbę relacji o stanie szarej strefy w wybranych obszarach obrotu wyrobami akcyzowymi, niezawierającą ani podsumowania zebranego materiału, ani sformułowanych wniosków. W przedmiotowym opracowaniu zmarginalizowano lub zupełnie pominięto tak istotne kwestie, jak zobowiązania Polski wynikające z akcesji Polski do Unii Europejskiej i ratyfikowane przez Polskę umowy i konwencje międzynarodowe, czy szeroko pojęte aspekty społeczne, zwłaszcza politykę zdrowotną państwa.

Od 2004 r. obrót wyrobami akcyzowymi na terenie Polski podlega przepisom prawa wspólnotowego, które wprowadziło na obszarze Unii Europejskiej zasady ujednoczonego podatku akcyzowego, co oznacza, że opodatkowanie akcyzą obrotu wyrobami akcyzowymi podlega tym samym zasadom we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Ministerstwo Finansów, zdając sobie sprawę z opłacalności przemytu wyrobów akcyzowych, wynikającej z różnicy cen między rynkiem unijnym a państwami trzecimi, podejmuje działania celem przeciwdziałania temu zjawisku.

Wiodącą rolę w tym zakresie wśród krajowych służb odpowiedzialnych za ochronę porządku prawnego pełni Służba Celna, do której priorytetowych zadań należy zwalczanie przemytu wyrobów akcyzowych. Zadania te zostały określone w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.) i obejmują m.in. wykonywanie

kontroli przestrzegania przepisów prawa celnego oraz innych przepisów związanych z przywozem i wywozem towarów w obrocie między obszarem celnym Wspólnoty Europejskiej a państwami trzecimi oraz rozpoznawanie, wykrywanie i zwalczanie przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych, w tym przestępstw i wykroczeń przeciwko obowiązkowi celnemu oraz zasadom obrotu z zagranicą towarami, oraz ściąganie ich sprawców, w zakresie określonym w ustawie z dnia 10 września 1999 r. Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765, z późn. zm.).

Służba Celna na bieżąco monitoruje sytuację w zakresie przemytu wyrobów akcyzowych, rozpoznaje nowe zjawiska, kierunki i metody przemytu oraz prowadzi ciągle działania celem jego ograniczenia. Efekty podejmowanych przez funkcjonariuszy celnych działań są w szczególności widoczne w zakresie zwalczania przemytu wyrobów tytoniowych, które są dominującą grupą przemycanych wyrobów akcyzowych. W ostatnich latach średnio 70–80% wszystkich papierosów zajętych w Polsce pochodziło z ujawnień dokonanych przez Służbę Celną. W szczególności w latach 2008–2010 Służba Celna dokonała łącznie 330 tys. ujawnień, podczas których zajęła ponad 1,7 mld szt. papierosów i blisko 190 t tytoniu, w tym w 2009 r. Służba Celna zajęła 606,1 mln szt. papierosów, a w 2010 r. ponad 563,5 mln szt. papierosów o szacunkowej wartości ponad 175,9 mln zł.

Na mniejszą liczbę ujawnionych papierosów w 2010 r. miało wpływ m.in. przeniesienie na południe Europy, zwłaszcza przez terytorium krajów bałkańskich (Rumunia, Bułgaria, Grecja), głównego strumienia papierosów kierowanych nielegalnie na rynki zachodnich państw Unii Europejskiej. Do powyższego przyczyniła się również szczelność polskiej granicy zewnętrznej, co zauważyła w swoich raportach Światowa Organizacja Handlu.

Dowodem skuteczności działań polskiej Służby Celnej w zakresie zwalczania przemytu i nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi jest również fakt, że Polska plasuje się w ścisłej czołówce wśród państw Unii Europejskiej pod względem ilości ujawnionych i zajętych wyrobów tytoniowych, a w 2009 r. osiągnęła najlepsze wyniki. Za Polską znalazły się takie kraje, jak: Wielka Brytania, Hiszpania, Włochy i Niemcy.

II. Ministerstwo Finansów podejmuje działania w celu ograniczenia przemytu. Od 2009 r. realizowana jest „Strategia działania Służby Celnej w zakresie zwalczania przemytu i nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi”, której wdrażanie zakończy się w grudniu 2011 r. W jej ramach podjęto działania ukierunkowane na:

— uszczelnienie granicy z Rosją, Białorusią i Ukrainą poprzez zwiększenie liczby funkcjonariuszy celnych wykonujących kontrole fizyczne,

— doposażenie granicznych jednostek organizacyjnych Służby Celnej w urządzenia RTG do prześwietlania środków przewozowych i ładunków oraz do prześwietlania wagonów kolejowych i kontenerów na platformach kolejowych bez zatrzymywania ruchu pociągów,

— zwiększenie liczby psów służbowych do wykrywania wyrobów tytoniowych.

Obecnie w Ministerstwie Finansów trwają prace nad opracowaniem „Strategii działania Służby Celnej w zakresie zwalczania przemytu i nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi” na lata 2012–2015.

Działania Służby Celnej w obszarze zwalczania przemytu towarów mają charakter systemowy i planowy oraz są prowadzone na podstawie badania prawdopodobieństwa wystąpienia naruszenia przepisów prawa. W związku z tym opracowano w Ministerstwie Finansów plan kontroli na 2012 r., określając w nim dziewięć priorytetowych dziedzin kontroli, do których realizacji zostaną zobligowane jednostki organizacyjne Służby Celnej. Wśród tych dziedzin znalazły się m.in. papierosy, tytoń do palenia, cygara i cygaretki, benzyny, oleje napędowe i smarowe oraz alkohol etylowy skażony i wyroby na bazie tego alkoholu. Należy dodać, że przy opracowywaniu tego planu uwzględniono m.in. wyniki konsultacji z organizacjami zrzeszającymi przedsiębiorców.

Ponadto minister finansów powołał w Służbie Celnej specjalistyczne komórki organizacyjne o zasięgu ogólnopolskim składające się z ekspertów z takich dziedzin tematycznych, jak wyroby tytoniowe, paliwa oraz wyroby alkoholowe, które to komórki na bieżąco prowadzą prace analityczne umożliwiające identyfikację zjawisk niepożądanych oraz wypracowywanie skutecznych metod ich zwalczania.

Służba Celna podjęła także współpracę w zakresie zwalczania przemytu z wymienioną w interpelacji organizacją Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej, stając się jednym z sygnatariuszy opracowanego z inicjatywy tej organizacji listu intencyjnego w sprawie utworzenia „koalicji na rzecz walki z przemytem”. Przedmiotowa inicjatywa ma na celu podjęcie szeroko zakrojonych działań m.in. ukierunkowanych na walkę z przemytem.

Polska Służba Celna prowadzi również współpracę z Europejskim Biurem do Spraw Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF). Przygotowuje lub bierze udział w międzynarodowych operacjach służb celnych mających na celu zwalczanie przemytu towarów, w tym wyrobów akcyzowych. Ponadto polscy funkcjonariusze celni uczestniczą w pracach nad protokołem dodatkowym do ratyfikowanej przez Polskę Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) o ograniczeniu użycia tytoniu, który będzie dotyczył ograniczenia nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi.

III. Odnosząc się do pytania dotyczącego oceny zgłoszonej przez Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej propozycji zmian w polityce akcyzowej, uprzejmie zauważam, co następuje.

Od 1 stycznia 2014 r. całkowity podatek akcyzowy od papierosów będzie wynosił co najmniej 60% średniej ważonej ceny detalicznej, przy czym podatek ten musi wynieść nie mniej niż 90 EUR na 1000 sztuk od wszystkich papierosów (obecnie podatkowe minimum unijne dla papierosów wynosi 64 EUR/1000 szt.,

a jego udział w średniej ważonej cenie detalicznej nie może być niższy niż 57%).

Polska uzyskała jednak możliwość stosowania okresu przejściowego do dnia 31 grudnia 2017 r. na podwyższenie stawek podatku akcyzowego na papierosy do wspomnianego powyżej unijnego minimum podatkowego. Przyjęta przez Radę Ministrów ścieżka dojścia do tego minimum zakłada stopniowe coroczne podwyższanie stawek podatku akcyzowego na papierosy, tak aby wymagane minimum zostało osiągnięte w wyznaczonym terminie, tj. 1 stycznia 2018 r. Pozwoli to zneutralizować skutki społeczne i gospodarcze, jakie spowodowałaby jednorazowa skokowa podwyżka akcyzy od 64 do 90 EUR/1000 szt. (ponad 40,6% wzrostu). W konsekwencji koszty społeczne całej operacji będą zdecydowanie mniej odczuwalne niż jednorazowa podwyżka.

Ponadto za zwiększeniem obciążenia podatkowego wyrobów tytoniowych, w tym m.in. papierosów, przemawiają szeroko pojęte względy społeczne, a zwłaszcza zdrowotne. Przepisy ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 10, poz. 55, z późn. zm.) obligują bowiem Radę Ministrów do ustalania programu określającego politykę zdrowotną, społeczną i ekonomiczną, zmierzającą do zmniejszenia używania wyrobów tytoniowych.

Natomiast w przypadku paliw silnikowych polityka akcyzowa jest zeterminowana przede wszystkim przez prawo obowiązujące w Unii Europejskiej, potrzeby budżetowe oraz uwarunkowania społeczne.

W związku z tym minister finansów, realizując politykę w zakresie podatku akcyzowego, bierze pod uwagę nie tylko wpływy z akcyzy od paliw silnikowych, ale także czynniki wynikające z akcesji Polski do Unii Europejskiej, w tym m.in. poziom minimalnych stawek podatku akcyzowego określonych w przepisach prawa wspólnotowego.

Należy również zwrócić uwagę, że obniżenie akcyzy na paliwa silnikowe uszczupliłoby dochody budżetu państwa, co mogłoby doprowadzić do niewykonania budżetu i wzrostu deficytu budżetowego. Podkreślić też należy, iż w związku ze światowym kryzysem i obniżeniem wzrostu gospodarczego w Polsce Komisja Europejska wszczęła wobec Polski procedurę nadmiernego deficytu, co wiąże się z koniecznością podjęcia działań celem ograniczenia deficytu, a w konsekwencji praktycznie uniemożliwia ewentualne obniżenie podatków.

Z kolei zrównanie wysokości stawek akcyzy w przypadku paliw silnikowych i opałowych wiązałoby się z podniesieniem akcyzy na te ostatnie wyroby, co znacznie podniosłoby koszty utrzymania gospodarstw domowych i nie znalazłoby akceptacji większości społeczeństwa.

Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, z późn. zm.) zobowiązuje organy administracji rządowej i jednostki samorządu terytorialnego do podejmowania działań

zmierzających do ograniczania spożycia napojów alkoholowych oraz zmiany struktury ich spożywania. Jednym z nich jest prowadzona polityka podatkowa w zakresie akcyzy, która zakłada, że obniżenie akcyzy na wyroby spirytusowe nie służyłoby minimalizowaniu skutków społecznych wynikających z nadużywania alkoholu.

Należy również zwrócić uwagę, że w warunkach krajowych wpływy z podatku akcyzowego od napojów alkoholowych w strukturze dochodów budżetu państwa z tytułu akcyzy stanowią ok. 20%. Obniżenie akcyzy od wyrobów spirytusowych do minimum unijnego spowodowałoby obniżenie dochodów budżetu państwa o około 3,6 mld zł (zakładając wielkość sprzedaży na poziomie roku 2010).

Ponadto zgodnie z przepisami unijnymi minimum akcyzowe dla wyrobów spirytusowych wynosi 550 EUR za 1 hl 100-procentowego alkoholu etylowego. W Polsce akcyza na alkohol etylowy wynosi 4960 zł za 1 hl 100-procentowego alkoholu etylowego, co przy obowiązującym na 2011 r. kursie EUR 3,9370 zł wynosi 1259,84 EUR. Stawka ta jest zbliżona do stawek obowiązujących m.in. w Czechach i na Słowacji.

Podane w raporcie Pracodawców Rzeczypospolitej Polskiej dane statystyczne wskazują, że skala szarej strefy w branży alkoholowej skurczyła się z poziomu 20–45% w latach 2002–2005 do 9–10% obecnie, co jednoznacznie wskazuje na skuteczność prowadzonej polityki akcyzowej w zakresie wyrobów alkoholowych.

Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na złożoną interpelację i spotkają się z uprzejmą akceptacją Pani Marszałek.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 18 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**ministra gospodarki
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie bezpieczeństwa pracy
i problemów finansowych
w Katowickim Holdingu Węglowym (24417)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację pana posła Wojciecha Szaramy, przekazaną przy piśmie z dnia 4 listopada br., znak: SPS-023-24417/11, w sprawie bezpieczeństwa pracy i problemów finansowych w Katowickim Holdingu Węglowym SA uprzejmie informuję, co następuje.

Ad 1. Program pozyskania finansowania przez Katowicki Holding Węglowy SA w następstwie emisji obligacji zabezpieczonych spółki obejmuje wartość na poziomie 1050 mln zł z podziałem na transzę termi-

nową (700 mln zł – finansowanie programu inwestycyjnego oraz refinansowanie zobowiązań kredytowych i handlowych) oraz transzę obrotową (350 mln zł – zasilenie kapitału obrotowego) z maksymalnym okresem finansowania 5 lat od daty emisji.

Zarząd KHW SA dokonał wyboru programu emisji dłużnych papierów wartościowych kierowanych do ograniczonej grupy polskich i międzynarodowych banków komercyjnych i międzynarodowych instytucji finansowych.

W dniu 29 lipca br. Walne Zgromadzenie Katowickiego Holdingu Węglowego SA podjęło uchwałę o wyrażeniu zgody na przygotowanie procesu emisji obligacji zabezpieczonych spółki. Obecnie w spółce trwają prace związane z przygotowaniem procesu emisji obligacji zabezpieczonych.

Obligacje nie będą mogły zostać zabezpieczone akcjami, bo są to obligacje zwykłe, a nie zamienne na akcje. Nie zostaną również zabezpieczone zastawem na złożu ani na koncesji. Zabezpieczeniem obligacji mogą więc być nieruchomości spółki, ze szczególnym uwzględnieniem niezabudowanych, czyli łatwo zbywalnych, zastaw węgla znajdującego się na zwałach czy cesje z kontraktów, a więc takie zabezpieczenia, które są stosowane w przypadku kredytów.

Ad 2. Bezpieczeństwo pracy w górnictwie węgla kamiennego ma priorytetowe znaczenie dla ministra gospodarki. Aktualnie Ministerstwo Gospodarki prowadzi prace nad projektami przepisów wykonawczych do ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze, dotyczących m.in. bezpieczeństwa pracy ludzi i ruchu różnego rodzaju zakładów górniczych.

Na wniosek Ministerstwa Gospodarki wszystkie nadzorowane spółki węglowe, w tym KHW SA, opracowały program poprawy warunków bezpieczeństwa i higieny pracy na lata 2009–2015, którego celem jest m.in. poprawa warunków pracy (ograniczenie zagrożeń i ryzyka zawodowego), doskonalenie załóg górniczych, wspieranie działań o charakterze inwestycyjnym mających na celu poprawę bezpieczeństwa pracy i ochronę zdrowia pracowników. Program jest systematycznie wdrażany.

Ponadto w każdej kopalni spółki na każdy rok kalendarzowy opracowywany jest plan poprawy warunków BHP. Dokument ten kompleksowo określa działania w celu poprawy bezpieczeństwa pracy górników podejmowane w różnych sferach funkcjonowania kopalni: technicznej, inwestycyjnej i organizacyjnej. Programy takie są opracowywane przy współudziale wszystkich związków zawodowych działających przy każdej z kopalń.

W kopalniach KHW SA w rejonach, gdzie występują trudne warunki klimatyczne, czas pracy jest skrócony do 6 godzin, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa.

KHW SA przeznacza coraz więcej środków na realizację zadań związanych z poprawą bezpieczeństwa pracy w kopalniach. Według ujednoliconego dla całego sektora wykazu nakłady na profilaktykę BHP (nieuwzględniające inwestycji skutkujących również poprawą warunków pracy) wyniosły w 2008 r. 326,7 mln zł,

w 2009 r. – 356,4 mln zł, w 2010 r. – 362,5 mln zł, a planowane wykonanie w 2011 r. osiągnie poziom 370 mln zł.

Analiza okoliczności i przyczyn wypadków w kopalniach KHW SA spowodowała wprowadzenie wielu środków poprawiających warunki BHP. Należą do nich m.in.: wprowadzenie odzieży odpornej na oddziaływanie wysokich temperatur dla pracowników zatrudnionych w niebezpiecznych rejonach kopalń, przedłużenie okresu adaptacji nowo zatrudnionych pracowników.

Efektom tych działań jest spadek wypadkowości w kopalniach KHW SA. W okresie od 1 stycznia do 31 października 2011 r. wypadkowość ogólna zmniejszyła się, miały miejsce 3 wypadki śmiertelne (w analogicznym okresie 2010 r. – 4), nie wydarzył się żaden wypadek ciężki (w analogicznym okresie 2010 r. – 3).

Jest oczywiście problemem zatrudnianie nowych pracowników ze względu na powstałą w latach 90. tzw. lukę pokoleniową spowodowaną odchodzeniem pracowników na emerytury, które nie były równoważone przyjęciami nowych pracowników. W ubiegłych latach zatrudnienie w sektorze zmniejszyło się rocznie o kilka tysięcy, tj. o ok. 3–4%. W 2011 r. widoczna jest stabilizacja zatrudnienia, gdzie po 9 miesiącach bieżącego roku zatrudnienie zmniejszyło się tylko o 342 osoby (tj. 0,3%) i wyniosło 113 747 osoby. Zgodnie z postanowieniami „Strategii działalności górnictwa węgla kamiennego w Polsce w latach 2007–2015” wdrożone zostały działania polegające na odbudowywaniu potencjału edukacyjnego górniczego szkolnictwa zawodowego. Spółki węglowe zawierają umowy na prowadzenie klas o specjalnościach górniczych z konkretnymi szkołami, zapewniają praktyki, prowadzą programy stypendialne i gwarantują zatrudnienie absolwentom. Z uwagi na skalę tego zjawiska możliwości edukacyjne szkół i zainteresowanie takim kierunkiem kształcenia trwale efekty tych działań zaczną być widoczne dopiero w dłuższej perspektywie czasowej.

Minister
Waldemar Pawlak

Warszawa, dnia 1 grudnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Izabeli Kloc**

**w sprawie odpłatności za paski do mierzenia
cukru we krwi związanej z wejściem w życie
z dniem 1 stycznia 2012 r. ustawy o refundacji
leków, środków spożywczych specjalnego
przeznaczenia żywieniowego
oraz wyrobów medycznych (24418)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację pani Izabeli Kloc, posła na Sejm RP, w spra-

wie odpłatności za paski do mierzenia cukru we krwi związanej z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2012 r. ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. Nr 122, poz. 696), która została przekazana w dniu 4 listopada 2011 r. przy piśmie wicemarszałka Sejmu pana Marka Kuchcińskiego, znak: SPS-023-24418/11, uprzejmie proszę o przyjęcie wyjaśnień w sprawie.

Zasady odpłatności dla produktów leczniczych oraz wyrobów medycznych stosowanych w chorobach przewlekłych zostały uregulowane w art. 72 oraz art. 14 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. Nr 122, poz. 696), zgodnie z którymi minister właściwy do spraw zdrowia, wydając decyzję o objęciu refundacją, dokonuje kwalifikacji jako: bezpłatnie lub w odpłatności ryczałtowej lub 30-procentowej albo 50-procentowej.

Zwracamy uwagę, iż art. 14 ust. 1 pkt 2 stanowi, co może być w odpłatności ryczałtowej – lek, środek spożywczy specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrób medyczny wymagające, zgodnie z aktualną wiedzą medyczną, stosowania dłużej niż 30 dni oraz którego miesięczny koszt stosowania dla świadczeniobiorcy przy odpłatności 30-procentowej limitu finansowania przekraczałby 5% minimalnego wynagrodzenia za pracę, ogłaszanego w obwieszczeniu prezesa Rady Ministrów wydanym na podstawie art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.

Ministerstwo Zdrowia podczas tworzenia powyższych przepisów brało pod uwagę różne aspekty, jakie były przekazywane w tym zakresie do resortu. Z informacji wynika, iż w dużej większości pacjenci nadużywali samokontroli w zakresie pomiaru cukru we krwi, co przekładało się na realizację recept i refundację Narodowego Funduszu Zdrowia.

Wprowadzenie niewielkiej odpłatności ograniczy chęć do nadmiernego kontrolowania glikemii bez szkody dla efektów leczenia, co potwierdzają wykonane badania przez pana prof. dr. hab. nauk med. Krzysztofa Strojka opublikowane w czasopiśmie „Diabetologia Doświadczalna i Kliniczna” (2009; 9, 2:1–7), do 40% chorych deklaruje, że nie koryguje leczenia lub diety w zależności od wyników samokontroli. Dotychczasowy system pozwalał na wzrost zjawiska nieodpłatnego rozdawania glukometrów. Chorzy niejednokrotnie wykonują oznaczenia równoległe na kilku aparatach, co powoduje nieuzasadnione zużywanie pasków.

Odpowiadając na zadane pytania, informujemy, iż Ministerstwo Zdrowia obecnie prowadzi negocjacje cenowe z wnioskodawcami w tym zakresie, tak aby obniżyć ceny pasków do realnych cen, jakie występują podczas zamówień publicznych w szpitalach, co także będzie miało wpływ na mniejszą dopłatę pacjentów, którzy będą zaopatrywali się w paski refundowane w aptekach.

Jednocześnie informujemy, że paski do pomiaru cukru we krwi są wyrobem medycznym do diagnostyki in vitro zgodnie z ustawą z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. Nr 107, poz. 679, z późn. zm.), natomiast dla potrzeb ustawy „refundacyjnej” w art. 2 pkt 28 wprowadzono definicję wyrobu medycznego, który może zgodnie z ustawą z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. Nr 122, poz. 696) podlegać refundacji ze środków publicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 24 listopada 2011 r.

Odpowiedź

ministra skarbu państwa na interpelację poseł Beaty Kempy

w sprawie połączenia Rejonowego Zakładu Energetycznego Jędrzejów z Rejonowym Zakładem Energetycznym Kielce w ramach reorganizacji PGE Dystrybucja (24419)

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pismo z dnia 4 listopada 2011 r. (znak: SPS-023-24419/11) w sprawie interpelacji poseł Beaty Kempy dotyczącej połączenia Rejonowego Zakładu Energetycznego Jędrzejów z Rejonowym Zakładem Energetycznym Kielce w ramach reorganizacji PGE Dystrybucja SA poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

PGE Dystrybucja SA pracuje nad projektem „Konsolidacja rejonów i posterunków energetycznych”. Celem projektu jest podniesienie jakości świadczonych usług przez rejonów i posterunków energetycznych oraz zmniejszenie kosztów operacyjnych. Postępująca automatyzacja pracy sieci dystrybucyjnej, stosowanie urządzeń o mniejszej awaryjności, współczesne środki łączności i transportu umożliwiają zmianę zakresu działań rejonów i prowadzenie przez nie skutecznej obsługi majątku na większych niż dotychczas obszarach. Potwierdzają to doświadczenia innych spółek dystrybucyjnych, również krajowych. Połączenie części jednostek zmniejszy koszty ich utrzymania, poprawi efektywność zarządzania większymi zespołami ludzi, pozwoli na redukcję kosztów administracji i logistyki. Konsolidacja rejonów i posterunków w PGE Dystrybucja SA będzie prowadzona stopniowo oraz będzie procesem wieloletnim. Szczegółowe i docelowe rozwiązania mogą jeszcze ulegać korektom. Spółka przewiduje, że w pierwszym etapie w latach 2012–2013 liczba rejonów energetycznych funkcjonujących w PGE Dystrybucja SA ulegnie zmniejszeniu z 66 do 40 (tj. o 39%), a posterunków z 218 do 143 (tj. o 35%).

Odnosząc się szczegółowo do zadanych przez Panią Poseł pytań, uprzejmie informuję, co następuje.

1. Czy rozważana jest konieczność połączenia tych dwóch zakładów energetycznych?

W Kielcach i Jędrzejowie funkcjonują obecnie dwa sąsiednie rejonów energetyczne z posterunkami energetycznymi w Kielcach, Piekoszowie, Wolicy, Zagnańsku, Daleszycach, Jędrzejowie, Sędziszowie, Małogoszczy i we Włoszczowej. Przewiduje się konsolidację ww. rejonów energetycznych z siedzibą docelową w Kielcach i z 6 posterunkami energetycznymi w: Piekoszowie, Zagnańsku, Daleszycach, Jędrzejowie, Sędziszowie i we Włoszczowej. Rejon energetyczny Kielce będzie pełnił także funkcję posterunku.

2. Czy ministerstwo posiada wyliczenia ekonomiczne wskazujące na zasadność podejmowanych decyzji?

Ministerstwo Skarbu Państwa jako akcjonariusz PGE Polska Grupa Energetyczna SA nie uczestniczy w procesach podejmowania decyzji dotyczących organizacji spółki. Z tego względu nie otrzymywało żadnych informacji i analiz ekonomicznych w powyższym zakresie.

3. Czy z wyliczeń wynika, ile osób w związku z reorganizacją straci swoje miejsca pracy?

Projekt konsolidacji struktur organizacyjnych operatora będzie realizowany z poszanowaniem wszystkich umów i porozumień zawartych z załogą. Oczekiwane korzyści z aktualnego etapu konsolidacji wynikają przede wszystkim z obniżenia kosztów utrzymania siedzib i poprawy efektywności pracy.

4. Gdzie mieszkańcy po reorganizacji będą załatwiali swoje sprawy dotyczące dostaw prądu do ich gospodarstw domowych?

PGE Dystrybucja SA jako operator systemu dystrybucyjnego zapewnia dostępność swoich służb (pogotowie energetyczne) przez całą dobę na całym terenie, na którym prowadzi swoją działalność. Konsolidacja rejonów i posterunków nie ograniczy tej dostępności, ale poprawi mobilność służb technicznych. Obecnie reklamacje w sprawach technicznych są przekazywane przez klientów (odbiorców usług OSD) praktycznie wyłącznie telefonicznie lub internetowo. Operator zapewni poprawę obsługi umów przyłączeniowych w biurach obsługi klienta i w punktach obsługi, nie wiążąc ich jednak obligatoryjnie z dotychczasowymi siedzibami rejonów lub posterunków. BOK i punkty obsługi będą funkcjonować w miejscach łatwiej dostępnych dla klientów i w godzinach, w których klientom łatwiej jest te sprawy załatwić.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, iż przedstawione wyjaśnienia i informacje uznane zostaną za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Minister
Mikołaj Budzanowski

Warszawa, dnia 23 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Izabeli Kloc**

**w sprawie podziału środków finansowych
dla poszczególnych oddziałów NFZ (24420)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani Izabeli Kloc, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 26 października 2011 r., w sprawie podziału środków finansowych dla poszczególnych oddziałów NFZ, która została przesłana przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 4 listopada 2011 r. (znak: SPS-023-24420/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Decyzja w sprawie wykorzystania środków odpowiadających funduszowi zapasowemu NFZ na finansowanie w roku 2012 dodatkowych świadczeń opieki zdrowotnej została podjęta przez prezesa NFZ w zarządzeniu nr 58/2011/DEF z dnia 10 października 2011 r. w sprawie zmiany planu finansowego Narodowego Funduszu Zdrowia na 2012 r.

Ww. zarządzenie zostało przekazane ministrowi zdrowia zgodnie z art. 163 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.).

Z uzasadnienia do ww. zarządzenia wynika, że planowane na 2012 r. koszty świadczeń opieki zdrowotnej zostały zwiększone o środki w kwocie 594 278 tys. zł, pochodzące z funduszu zapasowego NFZ, które przeznaczono na koszty świadczeń opieki zdrowotnej w niektórych oddziałach wojewódzkich NFZ. Jako kryterium podziału przyjęto oddziały o najniższej dynamice środków na koszty świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym NFZ na rok 2012, w porównaniu z wykonaniem przedmiotowych kosztów w roku 2010, tak aby uzyskana przez te oddziały dynamika środków w planie finansowym na rok 2012, w porównaniu z wykonaniem kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w roku 2010, była równa. W wyniku ww. podziału środki otrzymały: Mazowiecki, Pomorski i Śląski OW NFZ w kwotach odpowiednio: 537 706 tys. zł, 41 388 tys. zł i 15 184 tys. zł.

Podział dodatkowych środków finansowych pomiędzy poszczególne rodzaje świadczeń zdrowotnych został dokonany przez dyrektorów ww. oddziałów wojewódzkich Narodowego Funduszu Zdrowia.

Pragnę poinformować, że ww. decyzja prezesa funduszu została podjęta na podstawie art. 129 ust. 3 i 4 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, natomiast zmiana planu finansowego NFZ na 2012 r. wynikająca z ww. decyzji nastąpiła na podstawie przepisów art. 124 ust. 9 ww. ustawy.

Zgodnie z art. 163 ust. 2 ww. ustawy minister zdrowia badał przedmiotowe zarządzenie, biorąc pod

uwagę kryteria zgodności z prawem, zrównoważenia przychodów i kosztów NFZ, zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej. W wyniku badania nie ujawniono przesłanek do stwierdzenia nieważności ww. zarządzenia.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej wysokości środków finansowych na rok 2012 dla OW NFZ: Śląskiego i Mazowieckiego, uprzejmie informuję, że w pierwotnym planie finansowym NFZ na rok 2012 dla Śląskiego OW NFZ została zaplanowana na koszty świadczeń opieki zdrowotnej kwota 7 354 331 tys. zł, co stanowi wzrost o 5,34% w porównaniu z wykonaniem planu za rok 2010 w tym zakresie. Natomiast dla Mazowieckiego OW NFZ zaplanowano kwotę 8 493 462 tys. zł, która jest niższa od wykonania 2010 r. o 0,73%. W związku z powyższym prezes NFZ ww. zarządzeniem uruchomił środki z funduszu zapasowego, zwiększając koszty świadczeń opieki zdrowotnej Mazowieckiego OW NFZ do kwoty 9 031 168 tys. zł i Śląskiego OW NFZ do kwoty 7 369 515 tys. zł, co daje wzrost o 5,56% w tych oddziałach.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 20 grudnia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie wieloletniego planu restrukturyzacji
zatrudnienia w banku PKO BP SA (24421)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pana posła Łukasza Borowiaka, przekazaną przy piśmie z dnia 7 listopada 2011 r., znak: SPS-023-24421/11, dotyczącą restrukturyzacji zatrudnienia w Powszechnej Kasie Oszczędności Banku Polskim SA w Warszawie, uprzejmie podnoszę, co następuje.

Zgodnie z wiedzą akcjonariusza, Skarbu Państwa, zwolnienia pracowników realizowane w 2011 r. (jako zaplanowane zwolnienia z przyczyn niedotyczących pracowników, tj. tzw. zwolnienia grupowe) stanowią efekt działań mających na celu podniesienie sprawności operacyjnej banku i wynikają przede wszystkim z wdrażania zmian organizacyjnych, w tym centralizacji funkcji i procesów skutkujących zmianą sposobu lub zakresu realizowanych zadań oraz wdrażania nowych technologii informatycznych wspierających obniżenie kosztów działania.

Procesy mogące skutkować utratą pracy przez pracowników z przyczyn ich niedotyczących – zgodnie z wymogami prawa – zostały skonsultowane z dzia-

lającymi w banku organizacjami związkowymi, z którymi zawarto wewnętrzne porozumienie określające uprawnienia do pozaustawowych świadczeń finansowych oraz świadczeń o charakterze outplacementu, w tym ułatwiających przekwalifikowanie. O rozmiarach i przyczynach ww. zwolnień bank poinformował także urzędy pracy na terenie całego kraju.

Planowane działania dotyczące restrukturyzacji zatrudnienia nie obejmują zwolnień w sieci oddziałów, w których nie następuje i nie jest przewidywane zmniejszanie zatrudnienia – przede wszystkim z uwagi na organiczny rozwój skali prowadzonej przez PKO Bank Polski działalności bankowej.

Wzmiankowane w interpelacji zwolnienia pracowników w oddziałach banku stanowią natomiast element bieżącego zarządzania efektywnością pracy pracowników bezpośredniej obsługi klienta. Ich przyczyną nie są decyzje o likwidacji stanowisk pracy, a decyzje zarządcze dotyczące doboru kadr gwarantujących najlepszą realizację celów biznesowych banku jako spółki konkurującej z innymi bankami komercyjnymi.

Należy podkreślić, że w powyżej przedstawionych sytuacjach pracownicy o niskiej efektywności pracy obejmowani są programem naprawczym. Program ten gwarantuje czas na poprawę pracownikowi nim objętym jego efektywności pracy. Dopiero po tym okresie w przypadku braku poprawy efektywności pracy podejmowane są indywidualne decyzje o rozwiązaniu umów o pracę. Pracownicy zwalniani z banku z tej przyczyny – zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa – korzystają z ochrony gwarantowanej ustawowym okresem wypowiedzenia, nie nabywając jednak uprawnień do dodatkowych świadczeń przewidzianych dla pracowników zwalnianych w związku z likwidacją ich stanowisk pracy.

Jak wynika z uzyskanych informacji, w procesie reorganizacji uwzględniany jest, w miarę możliwości, status materialny i osobisty osób, z którymi rozwiązywany jest stosunek pracy. Należy jednak wskazać, że proces restrukturyzacji zatrudnienia w służbach wsparcia ogranicza możliwość realokacji pracowników do innych zadań niż związane z bezpośrednią obsługą klienta.

Na zakończenie pragnę wskazać, iż Skarb Państwa, minister skarbu państwa jako akcjonariusz banku nie ma możliwości ingerowania w poszczególne rozstrzygnięcia w ramach realizowanej przez bank restrukturyzacji zatrudnienia.

Z poważaniem

Minister
Mikołaj Budzanowski

Warszawa, dnia 28 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Borowiaka**

**w sprawie ponownego przeanalizowania
decyzji o niewyrażeniu zgody na utworzenie
z dniem 1 stycznia 2012 r.
nowego, podstawowego zespołu ratownictwa
medycznego na terenie pow. kościańskiego
(24422)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację posła VI kadencji Sejmu pana Łukasza Borowiaka, przesłaną przez wicemarszałka Sejmu RP pana Marka Kuchcińskiego, przy piśmie z dnia 7 listopada 2011 r., znak: SPS-023-24422/11, w sprawie ponownego przeanalizowania decyzji o niewyrażeniu zgody na utworzenie z dniem 1 stycznia 2012 r. nowego podstawowego zespołu ratownictwa medycznego na terenie powiatu kościańskiego, uprzejmie informuję, co następuje.

W ślad za pismem z dnia 28 kwietnia 2011 r., znak: MZ-OKR-RM-075-3934-546/DS/11 kierowanym bezpośrednio do pana posła (w załączeniu) po raz kolejny podkreślić należy, że w myśl art. 19 ust 1 i 2 ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410, z późn. zm.) nadzór nad systemem na terenie kraju sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia, zaś planowanie, organizowanie, koordynowanie systemu oraz nadzór nad systemem na terenie województwa jest zadaniem wojewody. W ramach realizacji zadań, o których mowa powyżej, i na podstawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 21 grudnia 2010 r. w sprawie wojewódzkiego planu działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne oraz kryteriów kalkulacji kosztów działalności zespołów ratownictwa medycznego (Dz. U. Nr 3, poz. 6) wojewoda sporządza wojewódzki plan działania systemu, który jest następnie przekazywany ministrowi zdrowia celem zatwierdzenia – zgodnie z procedurą określoną w art. 21 ww. ustawy.

Zgodnie z założeniami ujętymi w nowym „Wojewódzkim planie działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne dla województwa wielkopolskiego” zatwierdzonym przez ministra zdrowia w dniu 9 marca 2011 r., w powiecie kościańskim (bez gminy Krzywiń – 68 326 mieszkańców) od 1 lipca br. funkcjonują 2 ZRM (1 ZRM „S” i 1 ZRM „P”) z miejscem stacjonowania w mieście/gminie Kościan. Natomiast gmina Krzywiń włączona została do rejonu operacyjnego powiatu leszczyńskiego (łącznie 126 324 mieszkańców), który obsługują 4 ZRM:

- 2 ZRM „S” z miejscem stacjonowania w Lesznie,
- 1 ZRM „P” z miejscem stacjonowania w gminie Włoszakowice,
- 1 ZRM „P” z miejscem stacjonowania w mieście/gminie Osieczna.

Włączenie 2 dniem 1 lipca br. gminy Krzywiń do rejonu operacyjnego powiatu leszczyńskiego zniwelowało dysproporcje w zakresie liczby mieszkańców przypadających na 1 ZRM w powiatach leszczyńskim i kościańskim.

Ponadto z informacji uzyskanych od wojewody wielkopolskiego wynika, iż zabezpieczenie województwa wielkopolskiego przez ZRM rozpatrywane było w aspekcie wszystkich rejonów operacyjnych bez względu na granice powiatów. Najistotniejszymi kryteriami mającymi wpływ na rozmieszczenie ZRM w województwie wielkopolskim były:

- 1) czas dotarcia ZRM na miejsce zdarzenia,
- 2) liczba interwencji ZRM z uwzględnieniem liczby wyjazdów do stanów nagłego zagrożenia zdrowotnego,
- 3) liczba ludności przypadająca na jeden ZRM, która zgodnie z pierwotnymi założeniami ujętymi w programie zintegrowanego ratownictwa medycznego liczba mieszkańców przypadających na 1 ZRM nie powinna przekraczać 33 tys. osób.

Analiza danych dotyczących liczby interwencji wykonanych w 2010 r. w powiatach kościańskim i leszczyńskim wskazuje na optymalne w stosunku do średniej krajowej obciążenie pracą zespołów ratownictwa medycznego. Liczby wyjazdów do stanów nagłego zagrożenia zdrowotnego przypadających na 1 ZRM na dobę wykonanych przez zespoły ratownictwa medycznego w powiecie leszczyński (z miastem Leszno) i powiecie kościańskim wynosiły odpowiednio 3,31 i 2 przy średniej krajowej wynoszącej 4,68 (dane za 2010 r.).

W związku z powyższym przed planowaniem uruchomienia dodatkowego ZRM w Krzywiniu w pierwszej kolejności należy rozważyć dokonanie dyslokacji aktualnie funkcjonujących ZRM. Jednocześnie podkreślenia wymaga, iż podjęcie ostatecznej decyzji w sprawie reorganizacji systemu ratownictwa medycznego w województwie minister zdrowia pozostawił wojewodom, zobowiązując ich do przygotowania takich planów, które będą gwarantować bezpieczeństwo realizacji świadczeń zdrowotnych przez jednostki Państwowego Ratownictwa Medycznego.

W związku z powyższym do wojewody należy podjęcie ponownej decyzji w zakresie określenia sposobu organizacji systemu PRM w województwie, jednakże po wcześniejszej dokładnej analizie danych związanych z jego funkcjonowaniem. Minister zdrowia ocenia projekt przygotowanego przez wojewodę planu pod względem zgodności z obowiązującymi przepisami oraz możliwości jego realizacji pod kątem dostępnych w budżecie państwa środków finansowych.

W tym miejscu podkreślić należy, że planowana w ustawie budżetowej kwota na działalność zespołów ratownictwa medycznego przyznawana jest na konkretną, zatwierdzoną przez ministra zdrowia liczbę ZRM w poszczególnych województwach. W przedstawionej ministrowi finansów propozycji wysokości środków ujętych w projekcie ustawy budżetowej na finansowanie zadań ZRM w 2012 r. dla województwa wielkopolskiego uwzględniona została liczba 114 ZRM, w tym 68 ZRM „P” i 46 ZRM „S”.

W świetle powyższego należy przyjąć, iż w chwili obecnej nie ma możliwości zwiększenia liczby ZRM.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 17 listopada 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Tadeusza Sławeckiego**

**w sprawie pilnego powołania specjalnego
rządowego Zespołu Roboczego ds. Zmiany
Nazwy Systemu GMES oraz bieżącego
zarządzania technikami satelitarnymi (24423)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację pana Tadeusza Sławeckiego przekazaną przy piśmie nr SPS-023-24423/11 z dnia 7 listopada br. w sprawie pilnego powołania specjalnego rządowego zespołu roboczego ds. zmiany nazwy systemu GMES oraz bieżącego zarządzania technikami satelitarnymi przekazuję następujące informacje w niniejszej sprawie.

Należy wyrazić przekonanie, że polski rząd ma świadomość istotności pisowni nazwy programu. Jednakże działania w tym zakresie powinny być poprzedzone ekspertyzami prawnymi w zakresie nazewnictwa oraz realizowane w sposób dający możliwie największe szansę na powodzenie. Działania związane z nadaniem systemowi satelitarnych obserwacji Ziemi GMES (Global Monitoring for Environment and Security) imienia Mikołaja Kopernika w pisowni niemieckiej – Kopernikus były podejmowane w roku 2008 i spotkały się z natychmiastową reakcją przedstawiciela polskiej delegacji na spotkaniu Rady ds. Przestrzeni Kosmicznej prof. Jerzego Duszyńskiego, podsekretarza stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Wówczas przedstawiciel polskiej delegacji zaznaczył, że „urodzony w Polsce Kopernik to godny patron tego [GMES] wielkiego europejskiego programu. To wielki europejski uczyony działający w ówczesnej Europejskiej Przestrzeni Badawczej i w ówczesnym języku europejskiej nauki – łacinie. Stąd też Polska uważa, że jego nazwisko powinno być zapisane i używane po łacinie – Copernicus”. Stanowisko to zostało potwierdzone przez minister nauki i szkolnictwa wyższego.

Komisja Europejska z uwagi na brak możliwości ochrony prawnej znaku towarowego Copernicus we wszystkich krajach Unii Europejskiej i innych zainteresowanych korzystaniem z usług tego systemu nie podjęła dalszych prac. Także obecna Komisja Europejska od chwili rozpoczęcia sprawowania urzędu nie była zainteresowana kwestią zmiany nazwy systemu

GMES. Na początku roku 2011 przedstawiciele Komisji Europejskiej w kontaktach roboczych z stałym przedstawicielstwem Rzeczypospolitej Polskiej zadali pytanie o stanowisko Polski wobec zmiany nazwy GMES. Polska podtrzymała dotychczasowe stanowisko, iż nie wyraża zgody na pisownię niemiecką i może zgodzić się jedynie na pisownię łacińską lub polską. Znane jest zatem Komisji Europejskiej stanowisko Polski w przedmiotowej sprawie. Ponadto należy dodać, że polska administracja na bieżąco monitoruje prace Komisji związane z zagadnieniami przestrzeni kosmicznej w tym programu GMES i w ostatnim czasie uzyskano informacje, iż komisja nie planuje ponownie podjąć kwestii nadania programowi GMES nazwy Copernicus w pisowni niemieckiej.

Jednakże mając na uwadze ewentualne działania związane z nazewnictwem programu oraz biorąc pod uwagę znaczenie historyczne i możliwość rozpowszechniania polskiej nauki w świecie, w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego podjęte zostały działania, których celem jest przeprowadzenie ekspertyzy w sprawie możliwości wykorzystania pisowni łacińskiej dla nowej nazwy programu GMES, tj. Copernicus.

Dostrzegając potrzebę synchronizacji działań w tym zakresie, podzielałam stanowisko pana posła o potrzebie powołania specjalnego rządowego zespołu roboczego ds. zmiany nazwy systemu GMES oraz bieżącego zarządzania technikami satelitarnymi. Podzielałam stanowisko pana posła co do ewentualnego jego składu, zwłaszcza w zakresie wybitnych przedstawicieli zespołu sejmowego ds. wykorzystania przestrzeni kosmicznej. Z uwagi na międzyresortowy charakter ewentualnego zespołu niezbędne jest jednakże wystąpienie o jego powołanie do prezesa Rady Ministrów zgodnie z art. 7 ust. 4 pkt 4 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (t.j. Dz. U. z 2003 r., Nr 24, poz. 199).

Z poważaniem

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 2 grudnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła
Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego**

**w sprawie odszkodowań dla właścicieli
gruntów zajętych pod budowę węzła
Walichnowy na trasie drogi ekspresowej S8
w woj. łódzkim (24426)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na interpelację pana posła Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego (posła VI kadencji Sejmu RP), przekazaną przy

piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 7 listopada 2011 r., nr SPS-023-24426/11, oraz piśmie zastępcy szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 listopada 2011 r., nr DSPA-4810-4865-(1)/11, w sprawie odszkodowań dla właścicieli gruntów zajętych pod budowę węzła Walichnowy na trasie drogi ekspresowej S8 w województwie łódzkim uprzejmie przedstawiam informacje w tym zakresie.

Zgodnie z art. 21 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, wywłaszczenie nieruchomości jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy dokonywane jest na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem. Choć pojęcie słusznego odszkodowania nie zostało zdefiniowane w ustawie zasadniczej, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego słuszne odszkodowanie winno mieć charakter ekwiwalentny do wartości wywłaszczonego dobra (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 marca 2000 r., sygn. akt P 5/99). Natomiast po stronie ustawodawcy pozostaje obowiązek wyważenia ochrony interesu osoby wywłaszczonej oraz możliwości władz publicznych (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 września 2009 r., sygn. akt P 33/2007).

Wspomniana zasada znalazła odzwierciedlenie w treści art. 128 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.), dalej: „ustawa”, w którym stwierdza się, iż wywłaszczenie własności nieruchomości, użytkowania wieczystego lub innego prawa rzeczowego następuje za odszkodowaniem na rzecz osoby wywłaszczonej odpowiadającym wartości tych praw. Rozwinięcie tej zasady w odniesieniu do wyceny nieruchomości zawarte jest w art. 134 ust. 1 ustawy, w którym jako podstawę ustalenia wysokości odszkodowania ustawodawca wskazał, co do zasady, wartość rynkową nieruchomości. Przy określaniu wartości rynkowej nieruchomości dla potrzeb ustalenia wysokości odszkodowania rzeczoznawca majątkowy zobowiązany jest uwzględnić w szczególności jej rodzaj, położenie, sposób użytkowania, przeznaczenie, stan nieruchomości oraz aktualnie kształtujące się ceny w obrocie nieruchomościami (art. 134 ust. 2 ustawy).

Dalsze regulacje odnoszące się do sposobu określania wartości nieruchomości dla potrzeb ustalenia wysokości odszkodowania zawarte są w art. 134 ust. 3 i ust. 4 ustawy. W przepisach tych ustawodawca wprowadził do porządku prawnego tzw. zasadę korzyści, wychodząc z założenia, iż odszkodowanie nie może pomijać zwiększenia wartości nieruchomości spowodowanego przeznaczeniem na cel publiczny. Tym samym jeżeli takie zwiększenie rzeczywiście nastąpi, osoba wywłaszczona powinna otrzymać odszkodowanie, którego podstawę stanowić będzie nie wartość nieruchomości zgodna z dotychczasowym sposobem użytkowania (art. 134 ust. 3 ustawy), lecz wartość nieruchomości określona dla alternatywnego sposobu użytkowania wynikającego z przeznaczenia tej nieruchomości na cel publiczny (art. 134 ust. 4 ustawy).

Należy zauważyć, iż ww. przepisy określają podstawowe zasady ustalania wysokości odszkodowania za grunty przejęte pod realizację inwestycji drogowej. W ciągu ostatnich lat rząd dokonał szeregu zmian mających na celu zarówno przyspieszenie realizacji inwestycji drogowych, jak i lepsze zabezpieczenie interesów osób wywłaszczanych. Wprowadzona została m.in. zaliczka na poczet przyszłego odszkodowania w ustawie o gospodarce nieruchomościami, czy też zasada wyplacania wywłaszczanym dodatkowych 5% wartości nieruchomości i 10 000 zł zawarta w tzw. specustawie drogowej.

Wprowadzone w dniu 14 lipca 2011 r. zmiany w rozporządzeniu Rady Ministrów w sprawie wyceny nieruchomości i sporządzania operatu szacunkowego, dalej: „rozporządzenie”, nie wpływają na powyższe regulacje. Należy zauważyć, że rozporządzenie stanowi jedynie akt wykonawczy do ustawy o gospodarce nieruchomościami i już choćby z tego powodu nie może zawierać regulacji, które byłyby sprzeczne z zasadami wyrażonymi w ustawach. Rozporządzenie nie może również, jako akt wykonawczy, zawierać regulacji odnoszących się do praw i obowiązków obywateli, a do tej materii niewątpliwie zaliczyć należy kwestię ustalania wysokości odszkodowania, gdyż byłoby to niezgodne z ustawą zasadniczą.

Tym samym teza o obniżeniu wysokości odszkodowań za wywłaszczenie nieruchomości rolnych w związku z nowym brzmieniem rozporządzenia nie znajduje uzasadnienia. Bez względu bowiem na fakt zastosowania przez rzeczoznawcę majątkowego określonego w rozporządzeniu sposobu wyceny nieruchomości, osoba wywłaszczana jest uprawniona do otrzymania odszkodowania w wysokości równej wartości rynkowej wywłaszczonej nieruchomości, z uwzględnieniem zasady korzyści wyrażonej w art. 134 ustawy, tj. z uwzględnieniem wpływu, jaki na jej wartość ma przeznaczenie na cel publiczny. W mojej ocenie tak określona wartość nieruchomości rolnych nie będzie odbiegać od wartości nieruchomości rolnych określonych na podstawie dotychczasowego brzmienia rozporządzenia. W związku z tym podejmowanie jakichkolwiek działań zmierzających do zmiany obecnego stanu prawnego nie wydaje się zasadne.

Przedstawiając powyższe informacje, wyrażam nadzieję, że pozwolą one na wyeliminowanie wątpliwości zgłoszonych przez pana posła Wojciecha Szczyńskiego Zarzyckiego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 1 grudnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Beaty Małeckiej-Libery**

**w sprawie podziału środków
z funduszu zapasowego NFZ (24427)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z interpelacją pani Beaty Małeckiej-Libery, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 26 października 2011 r. w sprawie podziału środków z funduszu zapasowego Narodowego Funduszu Zdrowia, która została przesłana przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 listopada 2011 r. (znak: SPS-023-24427/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Decyzja w sprawie wykorzystania środków odpowiadających funduszowi zapasowemu NFZ na finansowanie w roku 2012 dodatkowych świadczeń opieki zdrowotnej została podjęta przez prezesa NFZ w zarządzeniu nr 58/2011/DEF z dnia 10 października 2011 r. w sprawie zmiany planu finansowego Narodowego Funduszu Zdrowia na 2012 rok.

Wyżej wymienione zarządzenie zostało przekazane ministrowi zdrowia zgodnie z art. 163 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.).

Z uzasadnienia do ww. zarządzenia wynika, że planowane na 2012 rok koszty świadczeń opieki zdrowotnej zostały zwiększone o środki w kwocie 594 278 tys. zł, pochodzące z funduszu zapasowego NFZ, które przeznaczono na koszty świadczeń opieki zdrowotnej w niektórych oddziałach wojewódzkich NFZ. Jako kryterium podziału przyjęto oddziały o najniższej dynamice środków na koszty świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym NFZ na rok 2012, w porównaniu do wykonania przedmiotowych kosztów w roku 2010, tak aby uzyskana przez te oddziały dynamika środków w planie finansowym na rok 2012, w porównaniu do wykonania kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w roku 2010, była równa. W wyniku ww. podziału środki otrzymały: Mazowiecki, Pomorski i Śląski OW NFZ w kwotach odpowiednio: 537 706 tys. zł, 41 388 tys. zł i 15 184 tys. zł.

Podział dodatkowych środków finansowych pomiędzy poszczególne rodzaje świadczeń zdrowotnych został dokonany przez dyrektorów ww. oddziałów wojewódzkich Narodowego Funduszu Zdrowia.

Pragnę poinformować, że ww. decyzja prezesa funduszu została podjęta w oparciu o art. 129 ust. 3 i 4 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, natomiast zmiana planu finansowego NFZ na 2012 r. wynikająca z ww. decyzji nastąpiła w oparciu o przepisy art. 124 ust. 9 ww. ustawy.

Zgodnie z art. 163 ust. 2 ww. ustawy przedmiotowe zarządzenie było badane przez ministra zdrowia,

biorąc pod uwagę kryteria zgodności z prawem, zrównoważenia przychodów i kosztów NFZ, zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej. W wyniku badania nie ujawniono przesłanek do stwierdzenia nieważności ww. zarządzenia.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej wysokości środków finansowych na rok 2012 dla OW NFZ: Śląskiego i Mazowieckiego, uprzejmie informuję, że w pierwotnym planie finansowym NFZ na rok 2012 dla Śląskiego OW NFZ została zaplanowana na koszty świadczeń opieki zdrowotnej kwota 7 354 331 tys. zł, co stanowi wzrost o 5,34% w porównaniu do wykonania planu za rok 2010 w tym zakresie. Natomiast dla Mazowieckiego OW NFZ zaplanowano kwotę 8 493 462 tys. zł, która jest niższa od wykonania 2010 r. o 0,73%. W związku z powyższym prezes NFZ ww. zarządzeniem uruchomił środki z funduszu zapasowego, zwiększając koszty świadczeń opieki zdrowotnej Mazowieckiego OW NFZ do kwoty 9 031 168 tys. zł i Śląskiego OW NFZ do kwoty 7 369 515 tys. zł, co daje wzrost o 5,56% w tych oddziałach.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 20 grudnia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery**

**w sprawie zasad rozliczania zużycia wody
przez właścicieli mieszkań niebędących
członkami spółdzielni mieszkaniowych (24428)**

Szanowna Pani Marszałek! Odpowiadając na interpelację pani poseł Beaty Małeckiej-Libery, nr SPS-023-24428/11, w sprawie zasad rozliczania zużycia wody przez właścicieli mieszkań niebędących członkami spółdzielni mieszkaniowej, uprzejmie informuję, co następuje.

1. Warunki i zasady rozliczeń za wodę dostarczaną do lokalu regulują przepisy ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 855, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 27 ust. 1 tej ustawy, ilość wody dostarczanej do nieruchomości ustala się na podstawie wskazania wodomierza głównego. Oznacza to, iż rozliczenie dostarczonej do budynku wody następuje na podstawie wskazań wodomierza głównego zainstalowanego w budynku. Winno to być rozliczone przez zarządcę budynku na wszystkie lokale, a zatem wska-

zania wodomierzy lokalowych nie mogą być jedyną podstawą obciążania za wodę osób korzystających z lokali.

Sposób rozliczenia zużytej wody ustala we własnym zakresie zarządca nieruchomości. Potwierdza to zapis art. 26 ust. 2 ww. ustawy, zgodnie z którym jeżeli odbiorcą usług jest wyłącznie właściciel lub zarządca budynku lub budynków wielolokalowych, to jest on obowiązany do rozliczenia kosztów tych usług. Suma obciążeń za wodę lub ścieki nie może być wyższa od ponoszonych przez właściciela lub zarządcę na rzecz przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego.

W przypadku opomiarowania wszystkich lokali w budynku różnica powstała między wskazaniem wodomierza głównego a sumą wskazań lokalowych winna być podzielona między wszystkich użytkowników lokali. Przyczyną powstania tej różnicy są dopuszczalne przepisami błędy przyrządów pomiarowych, nierejestrowane przecieki, brak jednoczesności dokonywania odczytów itp.

Ponadto art. 26 ust. 3 ww. ustawy stanowi, iż to zarządca budynku dokonuje wyboru metody rozliczania kosztów różnicy wskazań między wodomierzem głównym a sumą wskazań wodomierzy zainstalowanych przy punktach czerpalnych wody. Należnościami wynikającymi z przyjętej metody rozliczania obciąża się użytkowników lokali, np. w proporcji do zużycia wody w poszczególnych lokalach.

Należy podkreślić, że ww. ustawa ma charakter uniwersalny i odnosi się do wszystkich budynków wielolokalowych, w tym znajdujących się w zasobach komunalnych, zakładowych, wspólnot mieszkaniowych oraz stanowiących własność lub współwłasność spółdzielni mieszkaniowych.

2. Na podstawie art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116, z późn. zm.), dalej: u.s.m., właściciele lokali niebędący członkami spółdzielni są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali oraz eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych. Są oni również obowiązani uczestniczyć w wydatkach związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, ale tylko tych, które są przeznaczone do wspólnego korzystania przez osoby zamieszkujące w określonych budynkach lub osiedlu.

Obowiązki te, z zastrzeżeniem art. 5 u.s.m., właściciele lokali wykonują przez uiszczanie opłat na takich samych zasadach jak członkowie spółdzielni, tj. na zasadach określonych w statucie każdej spółdzielni.

Stosownie do art. 5 ust. 1 u.s.m., pożytki i inne przychody z nieruchomości wspólnej służą pokrywaniu wydatków związanych z jej eksploatacją i utrzymaniem, a w części przekraczającej te wydatki przypadają właścicielom lokali proporcjonalnie do ich udziałów w nieruchomości wspólnej, bez względu na to, czy są oni, czy też nie, członkami spółdzielni.

Z art. 5 ust. 2 u.s.m. wynika natomiast ustawowe prawo członków spółdzielni będących zarówno właścicielami lokali, jak i posiadających spółdzielcze prawa do lokali (lokatorskie lub własnościowe) do pożytków i innych przychodów z własnej działalności gospodarczej spółdzielni. Spółdzielnia może je przeznaczyć w szczególności na pokrycie wydatków związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w zakresie obciążającym członków oraz na prowadzenie działalności społecznej, oświatowej i kulturalnej.

Możliwość przeznaczenia przez spółdzielnię pożytków i innych przychodów z własnej działalności gospodarczej na cele wskazane w art. 5 ust. 2 u.s.m., co oznacza pomniejszenie opłat obciążających członków w stosunku do innych osób posiadających prawa do lokali, jest skutkiem regulacji zawartej w art. 3 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848, z późn. zm.), na mocy którego majątek spółdzielni stanowi prywatną własność jej członków.

Należy przy tym zaznaczyć, że na mocy art. 23 ust. 2 u.s.m. spółdzielnia nie może odmówić przyjęcia w poczet członków niebędącego jej członkiem właściciela lokalu podlegającego przepisom u.s.m.

Przynależność do spółdzielni jest zatem prawem właściciela lokalu, który w ten sposób – przez organy spółdzielni i przez osobisty udział w walnym zgromadzeniu – wykonuje swoje prawo właściciela do zarządzania nieruchomością wspólną.

Informuję również, że na podstawie art. 4 ust. 6⁴–8 u.s.m. spółdzielnia jest obowiązana, na żądanie właściciela lokalu niebędącego członkiem spółdzielni, przedstawić kalkulację wysokości opłat.

Jest również obowiązana zawiadamiać właścicieli o zmianie wysokości opłat co najmniej na 3 miesiące naprzód na koniec miesiąca kalendarzowego, chyba że ma nastąpić zmiana wysokości opłat na pokrycie kosztów niezależnych od spółdzielni, w szczególności gazu, wody oraz odbioru ścieków, a także odpadów i nieczystości ciekłych. W takim przypadku spółdzielnia ma obowiązek zawiadomienia właścicieli co najmniej na 14 dni przed upływem terminu do wnoszenia opłat, ale nie później niż ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego ten termin. Zmiana wysokości wszystkich opłat wymaga uzasadnienia na piśmie.

Właściciele mogą kwestionować zasadność zmiany wysokości opłat bezpośrednio na drodze sądowej. Ciężar udowodnienia zasadności zmiany wysokości opłat spoczywa na spółdzielni.

3. Na podstawie art. 27 ust. 2 u.s.m. zarząd nieruchomościami wspólnymi stanowiącymi współwłasność spółdzielni jest wykonywany przez spółdzielnię jak zarząd powierzony, o którym mowa w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903, z późn. zm.), choćby właściciele lokali nie byli członkami spółdzielni, z zastrzeżeniem art. 24¹ u.s.m. i art. 26 u.s.m.

Zgodnie zaś z art. 18 ust. 2 ustawy o własności lokali, w umowie o ustanowieniu odrębnej własności lokali współwłaściciele mogą określić sposób zarządu nieruchomością wspólną.

Na mocy art. 24¹ ust. 1 u.s.m. większość właścicieli lokali w budynku lub budynkach położonych w obrębie danej nieruchomości, obliczana według wielkości udziałów w nieruchomości wspólnej, może podjąć uchwałę, że w zakresie ich praw i obowiązków oraz zarządu nieruchomością wspólną będą miały zastosowanie przepisy ustawy o własności lokali. Jeżeli natomiast w określonym budynku lub budynkach położonych w obrębie danej nieruchomości została wyodrębniona własność wszystkich lokali, to po wyodrębnieniu własności ostatniego lokalu stosuje się przepisy ustawy o własności lokali, niezależnie od pozostawania przez właścicieli członkami spółdzielni (art. 26 ust. 1 u.s.m.).

Należy podkreślić, że wykorzystanie wskazanych wyżej instrumentów prawnych umożliwiających zmianę sposobu zarządzania nieruchomością wspólną, w tym określenie innych niż dotychczasowe zasad rozliczeń finansowych, zależy wyłącznie od woli właścicieli lokali.

4. Ponadto informuję, że kwestia nowego określenia praw i obowiązków właścicieli lokali była przedmiotem regulacji zawartych m.in. w poselskim projekcie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (druk sejmowy nr 3494) procedowanym przez posłów VI kadencji Sejmu. W szczególności autorzy projektu proponowali m.in. przyjęcie regulacji przewidującej obligatoryjne członkostwo właścicieli lokali w spółdzielni mieszkaniowej, a także dokonywanie rozliczeń pomiędzy właścicielami a spółdzielnią w umowie uwzględniającej odpowiednio przepisy o podziale spółdzielni – w przypadku podjęcia przez większość właścicieli uchwały, że w zakresie ich praw i obowiązków oraz zarządu nieruchomością wspólną będą miały zastosowanie przepisy ustawy o własności lokali.

Mając powyższe na uwadze, wyrażam pogląd, że rozważenie propozycji pani poseł dotyczącej przyznania właścicielom lokali takich samych praw jak członkom spółdzielni możliwe będzie w przypadku ewentualnego podjęcia prac legislacyjnych regulujących działalność spółdzielni mieszkaniowych. Od woli posłów zależeć bowiem będzie, czy i jakie propozycje rozwiązań prawnych, w tym m.in. będących dorobkiem Sejmu minionej kadencji obejmującym kilka projektów z tej dziedziny, zostaną uwzględnione, czy też zaproponowane zostaną nowe regulacje prawne.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 1 grudnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ireneusza Rasia**

**w sprawie nowelizacji dyrektywy
Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/37/WE
z dnia 5 czerwca 2001 r.
w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych
(24429)**

Szanowna Pani Marszałek! Poniżej przekazuję stanowisko w odpowiedzi na interpelację posła Ireneusza Rasia w sprawie projektowanej nowelizacji dyrektywy 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. dotyczącej wyrobów tytoniowych.

1. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/37/WE z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie dostosowania ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych państw członkowskich dotyczących produkcji, prezentacji i sprzedaży wyrobów tytoniowych ma na celu uporządkowanie i ułatwienie funkcjonowania unijnego rynku wyrobów tytoniowych oraz zapewnienie przy tym wysokiego poziomu ochrony zdrowia. Przeprowadzone w ubiegłym roku przez Komisję Europejską konsultacje społeczne możliwego zakresu i kierunków zmian w dyrektywie wynikają z inicjatyw Parlamentu Europejskiego zmierzających do zmniejszenia strat zdrowotnych i populacyjnych powodowanych epidemią tytoniową, w tym szczególnie do zwiększenia ochrony młodego pokolenia przed uzależnieniem od tytoniu.

Raport z 2007 r. o implementacji i funkcjonowaniu przepisów dyrektywy w krajach członkowskich wskazuje między innymi potencjalne obszary wprowadzenia takich zmian, przedstawiając główne problemy:

— ostrzeżenia stosowane w poszczególnych krajach członkowskich różnią się stosowaniem formy ilustrowanej,

— sposób raportowania o dodatkach stosowanych przez producentów wyrobów tytoniowych jest różny, co utrudnia prace analityczne i porównawcze na poziomie wspólnotowym,

— niektóre kraje stosują listy dozwolonych lub zabronionych dodatków do wyrobów tytoniowych,

— informacje o zawartości substancji smolistych, nikotyny i tlenku węgla w dymie papierosowym na opakowaniach papierosów mogą implikować mylne przekonania konsumentów (na przykład że jedne papierosy są mniej szkodliwe od innych),

— produkty sprzedawane przez Internet często nie mają wymaganych ostrzeżeń na opakowaniach,

— dyrektywa nie uwzględnia nowych wyrobów tytoniowych lub nikotynowych (elektroniczne papierosy, napoje z nikotyną, guma do żucia, pasty do zębów zawierające nikotynę).

2. Kreowanie polityki zdrowotnej skierowanej na opanowanie i redukcję epidemii tytoniowej, a w tym

wprowadzanie odpowiednich regulacji prawnych jest uzasadnione oceną realnych zagrożeń ze strony chorób odtytoniowych, a podejmowanie skoordynowanych działań w skali Unii Europejskiej i innych regionów świata wynika z zobowiązań zawartych w postanowieniach Ramowej konwencji WHO o ograniczeniu użycia tytoniu, do której przystąpiła Unia Europejska, poszczególne kraje członkowskie, w tym także Polska (ustawa z dnia 17 lutego 2006 r. o ratyfikacji Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu, sporządzonej w Genewie dnia 21 maja 2003 r. – Dz. U. Nr 66, poz. 464). Od 1996 r. rząd jest zobowiązany postanowieniami ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 10, poz. 55, z późn. zm.) do prowadzenia polityki zdrowotnej, społecznej i ekonomicznej prowadzącej do zmniejszenia konsumpcji tytoniu w naszym kraju. W istocie zredukowanie konsumpcji tytoniu (w naszym kraju – palenia tytoniu) jest warunkiem koniecznym zmniejszenia częstości zachorowań i zgonów z powodu chorób odtytoniowych, tj. chorób serca i naczyń, nowotworów złośliwych, nienowotworowych chorób układu oddechowego, które powodują w naszym kraju ponad 60 tys. zgonów rocznie, w tym 43 tys. przed 65. rokiem życia.

3. Należy ze zrozumieniem odnieść się do niepokoju producentów tytoniu i wyrobów tytoniowych wobec wszelkich inicjatyw zmierzających do zmniejszenia konsumpcji tytoniu. Jednak sprzeczność celów ochrony zdrowia ludności z interesem ekonomicznym producentów tytoniu i wyrobów tytoniowych ma charakter zasadniczy i nieusuwalny. Nie da się pogodzić zdrowia ludności ze swobodnym rozwojem rynku wyrobów tytoniowych. Korzyści z podatku akcyzowego od wyrobów tytoniowych i funkcjonujących miejsc pracy nie rekompensują straty społeczeństwa i gospodarki narodowej z powodu dziesiątek tysięcy przedwczesnych zgonów i niepełnosprawności spowodowanych chorobami odtytoniowymi.

4. Regulacje prawne dotyczące produkcji i rynku wyrobów tytoniowych są elementem wspólnej polityki krajów członkowskich Unii Europejskiej, której celem jest ochrona zdrowia ludności. Prawo wspólnotowe i jego implementacja w państwach członkowskich stanowione jest zgodnie z istniejącym prawem i w sposób umożliwiający poprawne stosowanie w prawie krajowym. Istotnie, obecnie obowiązująca dyrektywa i prawo krajowe ogranicza swobodę podmiotów gospodarczych dostarczających na rynek produkty niosące zbadane i określone zagrożenie dla zdrowia i życia konsumentów. Ustawy i normy pochodne rozstrzygają na korzyść ochrony zdrowia sprzeczność pomiędzy prawem do swobodnej produkcji i sprzedaży wyrobów tytoniowych a prawem do ochrony zdrowia i życia. Już obecnie (w Polsce od 10 lat) wyeliminowano reklamę i promocję wyrobów tytoniowych. Od wielu lat funkcjonuje ingerencja w produkcję papierosów powodująca ograniczenie emisji substancji smolistych, nikotyny i tlenku węgla. Ingerencja w projektowanie opakowań

wyrobów tytoniowych spowodowała umieszczenie etykiet (40% odpowiedniej części opakowania) ostrzegających o ryzyku zdrowotnym związanym z używaniem wyrobów, a także usunięcie informacji sugerujących mniejszą szkodliwość niektórych wyrobów tytoniowych i wpływających na zachowania konsumenckie.

W Polsce zabroniono stosowania dodatków zwiększających (przyśpieszających) uzależnienie od tytoniu oraz sprzedaży wyrobów tytoniowych za pomocą automatów i w systemie samoobsługowym. Każda z tych ingerencji bezpośrednio lub pośrednio wpływa na zmniejszenie ryzyka chorób odtytoniowych, a część z nich powoduje spadek konsumpcji wyrobów tytoniowych, naruszając tym samym interesy ekonomiczne ich producentów.

5. Przeprowadzone w ub.r. przez Komisję Europejską konsultacje miały na celu poznanie opinii na temat możliwych kierunków i zakresu zmian w dyrektywie 2001/37/WE. Obecnie nie ma jeszcze założeń ani projektu tych zmian, a więc nie ma przedmiotu kontrowersji czy konfrontacji z istniejącym prawem. Istnieje natomiast zobowiązanie wynikające z przyjęcia umowy międzynarodowej, jaką jest Ramowa konwencja WHO o ograniczeniu użycia tytoniu, do podejmowania odpowiednich działań, w tym prawnych, niezbędnych do skutecznej ochrony ludności przed epidemią tytoniową. Producenci wyrobów tytoniowych i inne podmioty związane z rynkiem tytoniowym już przedstawiły w konsultacjach swoje opinie i zastrzeżenia w sprawie możliwego zakresu i kierunków nowelizacji dyrektywy. Są one wraz z innymi opiniami analizowane przez Komisję Europejską – autora konsultacji. Formułowanie stanowisk wobec nieistniejącego projektu należy uznać za przedwczesne i niecelowe.

6. Wprawdzie obecnie nie ma podstaw do przewidywania zakresu kontroli i kryteriów reglamentacji dodatków do tytoniu, ale należy wyjaśnić, że twierdzenie, jakoby reglamentacja dodatków do tytoniu była wymierzona w produkcję papierosów z polskiego tytoniu, nie ma uzasadnienia. Wytyczne do art. 9 Ramowej konwencji WHO o ograniczeniu użycia tytoniu (FCTC) zobowiązują strony do kontroli i ewentualnie reglamentacji dodatków do tytoniu, które zwiększają toksyczność, właściwości uzależniające, działanie mutagenne albo nadają wyrobom tytoniowym obce tytoniowi właściwości organoleptyczne (smaki owocowe, cukierkowe itp.). Taka kontrola ma bezpośredni i wyraźny związek z ochroną zdrowia i ochroną młodocianych przed uzależnieniem. W Polsce uprawiana jest odmiana tytoniu Burley, która bez odpowiedniego spreparowania (zastosowania określonych dodatków) nie nadaje się do wyrobu papierosów. Nie ma powodów, by takie dodatki eliminować, przeciwnie, w trakcie uzgadniania stanowiska Unii Europejskiej na 4. Konferencję Stron FCTC (Punta del Este, listopad 2010 r.) przyjęto wniosek delegacji polskiej zastrzegający, by z ewentualnej reglamentacji wyłączyć dodatki niezbędne z powodów technologicznych (dotyczy to właśnie przerobu odmiany Burley). Zatem ograniczenia w stosowaniu dodatków, jeśli zostałyby w jakimś za-

kresie uwzględnione w założeniach i projekcie dyrektywy, nie dotyczyłyby niezbędnych dodatków technologicznych, co zostało już uzgodnione przed podjęciem prac nad koncepcją nowelizacji dyrektywy.

7. Obecnie nie wiemy, czy ujednoczenie (uproszczenie) wyglądu opakowań wyrobów tytoniowych będzie uwzględnione w założeniach nowelizacji dyrektywy i jaka koncepcja uproszczenia mogłaby być proponowana. Istotne jest, że wszelkie ingerencje w formę opakowań wyrobów tytoniowych dotychczas stosowane (np. wprowadzenie etykiet ostrzegawczych) respektują przepisy prawa. Podobnie należy przyjąć, że projektowane rozwiązania będą także rozważane z punktu widzenia ich celowości i zgodności z istniejącym prawem.

W załączeniu treść opinii, jaką Ministerstwo Zdrowia w uzgodnieniu z Ministerstwem Finansów, Ministerstwem Gospodarki i Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi przekazało Komisji Europejskiej w ramach konsultacji społecznych dotyczących możliwych kierunków i zakresu zmian w dyrektywie 2001/37/WE*).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 30 listopada 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery**

**w sprawie istotnych zastrzeżeń wobec
zarządzenia prezesa NFZ w sprawie określenia
warunków zawierania i realizacji umów
w rodzaju: leczenie szpitalne (24430)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na przesłaną przy piśmie z dnia 7 listopada 2011 r., znak: SPS-023-24430/11, interpelację pani poseł Beaty Małeckiej-Libery, w sprawie istotnych zastrzeżeń wobec zarządzenia prezesa NFZ w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: leczenie szpitalne, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 146 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa warunki wymagane od świadczeniodawców.

Powyższe warunki określone są przez prezesa NFZ w drodze zarządzeń wydawanych na podstawie art. 146 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy. Określone we wskazanych zarządzeniach warunki wymagane od świadczeniodawców nie mogą modyfikować ani uzupełniać warunków

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

realizacji świadczeń określonych w rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 31d ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.). Mogą one natomiast odnosić się wyłącznie do kwestii, które nie są normowane w drodze rozporządzeń, lub je doprecyzowywać, ale tylko w przypadku gdy interpretacja przepisów rozporządzenia nie daje jednoznacznej odpowiedzi.

W wydawanych zarządzeniach oprócz wskazanych powyżej warunków wymaganych przez NFZ określa również warunki dodatkowo oceniane. Celem warunków dodatkowo ocenianych jest zapewnienie świadczeniobiorcom świadczeń najwyższej jakości. Ich niespełnienie przez świadczeniodawcę (oferenta) – w odróżnieniu od warunków wymaganych – nie może jednak prowadzić do odrzucenia oferty w toczącym się postępowaniu (art. 149 ust. 1 ustawy). Oferta świadczeniodawcy, który nie spełnia warunków dodatkowo ocenianych, może tym samym zostać wybrana w trakcie toczącego się postępowania, choć niewątpliwie będzie ona we wskazanym zakresie niżej oceniona niż oferta świadczeniodawcy, który spełnia warunki dodatkowo oceniane.

Postanowienia zaostrzające warunki realizacji świadczeń w stosunku do warunków określonych w rozporządzeniu ministra zdrowia mogą być więc określone w zarządzeniach jako warunki dodatkowo oceniane, a ich zamieszczenie nie stanowi naruszenia przepisów prawa powszechnie obowiązującego.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, nie można podzielić stanowiska pani poseł odnośnie do naruszenia prawa powszechnie obowiązującego poprzez zamieszczenie w zarządzeniu prezesa NFZ z dnia 20 października 2011 r., nr 72/2011/DSOZ, warunku posiadania przez świadczeniodawcę w strukturze organizacyjnej apteki szpitalnej/zakładowej wpisanej do rejestru oraz warunku posiadania 20 łóżek w oddziale kardiologii – wpisy w rejestrze w przypadku realizacji grup: E11, E12, E13, E14, E21, E22, E23, E24, E25, E26, E27. Warunki te określone zostały bowiem jako dodatkowo oceniane.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 140, poz. 1143, z późn. zm.) poprzez określenie w zarządzeniu prezesa NFZ w warunkach wymaganych dla realizacji świadczeń z grup: E11, E12, E13, E14, E21, E22, E23, E24, E25, E26, E27 obowiązku posiadania w lokalizacji lekarza specjalisty w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii pragnę zauważyć, że wskazany wymóg został także określony w załączniku nr 4 do ww. rozporządzenia (Lp. 7 Lit. A, organizacja udzielania świadczeń, ust. 1 pkt 5 lit. b). Wskazany zapis zarządzenia jest więc zgodny z przywołanym rozporządzeniem.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 17 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery**

**w sprawie możliwości przekształcenia
działalności gospodarczej w spółkę kapitałową
w przypadku prowadzenia przez lekarza
działalności gospodarczej (24431)**

Szanowna Pani Marszałek! W związku z interpelacją Pani Beaty Małeckiej-Libery, posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie nr SPS-023-24431/11, w sprawie interpretacji przepisów ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654, z późn. zm.) uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W opinii Ministerstwa Zdrowia nie ma wątpliwości, iż lekarz wykonujący działalność leczniczą w formie praktyki zawodowej jest przedsiębiorcą. Przemawia za tym fakt, iż zgodnie z art. 18 ust. 1 pkt 4, art. 18 ust. 2 pkt 1, art. 18 ust. 3 pkt 1 i art. 18 ust. 3–7 warunkiem wykonywania każdego rodzaju praktyki lekarskiej jest uzyskanie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Bez względu na formę wykonywania działalności leczniczej jej wykonywanie, zgodnie z art. 103 ustawy, jest możliwe pod warunkiem uzyskania wpisu do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 22 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie niepokojącej liczby funkcjonariuszy
Policji odchodzących ze służby,
z uwzględnieniem sytuacji w woj. śląskim
(24432)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma z dnia 7 listopada 2011 r. (sygn. SPS-023-24432/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Wojciecha Szaramy w sprawie niepokojącej ilości funkcjonariuszy Policji odchodzących ze służby, z uwzględnieniem sytuacji w województwie śląskim, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Z danych Komendy Głównej Policji wynika, że w roku bieżącym do 1 listopada 2011 r. ze służby w Policji odeszło 5250 osób. Szczegółowe informacje na temat zwolnień ze służby w Policji w okresie 2006 r. – 1 listopada 2011 r. przedstawia poniższa tabela:

Stan na dzień:	Policjanci			
	etat	zatrudnienie	wakat	liczba zwolnionych
31 grudnia 2006 r.	103 309	98 832	4477	6653
31 grudnia 2007 r.	103 309	98 102	5207	5998
31 grudnia 2008 r.	103 309	100 403	2906	4953
31 grudnia 2009 r.	100 309	98 714	1595	5327
31 grudnia 2010 r.	102 309	97 416	4893	4523
1 listopada 2011 r.	102 309	94 637	7672	5250

Analiza liczby zwolnień ze służby w okresie od 1 stycznia 2006 r. do 1 listopada 2011 r. wskazuje, że liczba zwolnień w 2011 r. jest niższa niż w latach 2006 i 2007 i porównywalna do 2009 r.

Biorąc pod uwagę strukturę stażu służby zwalnianych policjantów, należy zauważyć, że wśród zwalnianych najliczniejszą grupę (ponad 55%) stanowią funkcjonariusze posiadający staż służby w przedziale 21–30 lat. Natomiast 26% zwalnianych dysponowało stażem służby 16–20 lat. Zaledwie 12% policjantów w chwili zwolnienia dysponowało stażem służby krótszym niż 15 lat. Przeprowadzona analiza nie uwzględnia jednak ogólnej wysługi lat pracy (lub służby równorzędnie traktowanej ze służbą w Policji), a prezentowane dane obejmują wyłącznie rzeczywisty okres służby w Policji.

Najczęstszą podstawą prawną zwolnienia ze służby w Policji jest art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.), tj. zwolnienie po złożeniu przez policjanta pisemnego wystąpienia ze służby w Policji (37%). Drugą co do liczebności grupę (30%) stanowią policjanci zwalniani z uwagi na nabycie prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia 30 lat wysługi emerytalnej (art. 41 ust. 2 pkt 4 ww. ustawy). Z kolei nieco ponad 1/5 zwalnianych (21%) rozstaje się ze służbą z uwagi na orzeczenie trwałej niezdolności do służby przez komisję lekarską (art. 41 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy).

Należy wskazać, iż wakujące stanowiska znajdują się zarówno w służbie prewencyjnej (patrolowo-interwencyjnej, ruchu drogowego oraz dzielnicowych), jak i w służbie kryminalnej.

Z danych dotyczących doboru do służby w 2011 r. wynika, że do służby w Policji przyjęto:

- w dniu 10 maja 2011 r. – 1344 osoby,
- w dniu 5 lipca 2011 r. – 983 osoby,
- w dniu 8 listopada 2011 r. – 1569 osób.

Ogółem, w okresie od 1 stycznia do 8 listopada 2011 r., do służby w Policji poprzez procedurę doboru

przyjęto 3896 osób. Ponadto planowane jest przyjęcie co najmniej 1540 osób w dniu 30 grudnia 2011 r. Dodatkowo należy zaznaczyć, iż na podstawie bieżącej analizy możliwości kwaterunkowych jednostek szkoleniowych Policji podejmowane będą działania mające na celu zwiększenie liczby osób przyjętych do służby w Policji w grudniu 2011 r. o kolejne 200 osób.

Analiza stanu zatrudnienia policjantów oraz planowanego doboru i tendencji zwolnień ze służby w miesiącach listopad–grudzień 2011 r. wskazuje, że na dzień 31 grudnia 2011 r. stan zatrudnienia policjantów wyniesie ok. 97 300 funkcjonariuszy.

Odnosząc się do sytuacji w województwie śląskim, należy zauważyć, że z informacji Komendy Głównej Policji wynika, iż od 1 stycznia 2011 r. do 1 października 2011 r. ze służby w Policji w województwie śląskim odeszło 486 policjantów, natomiast w analogicznym okresie 2010 r. – 327 policjantów.

Poniższa tabela przedstawia stan wakatów w województwie śląskim w miesiącu październiku 2010 r. i 2011 r.:

Stan na dzień:	województwo śląskie		
	etat	zatrudnienie	wakat
1 października 2010 r.	11 965	11 300	665
1 października 2011 r.	12 438	11 269	1169

Z przedstawionych danych wynika, że na 1 października 2011 r. w województwie śląskim odnotowano ogółem 1169 wakatów. Należy zaznaczyć, że na powyższą liczbę wakatów składają się również 473 dodatkowe etaty policyjne przyznane 1 kwietnia 2011 r. do dyspozycji komendanta wojewódzkiego Policji w Katowicach w związku z realizacją przepisów zarządzenia nr 88 komendanta głównego Policji z dnia 1 lutego 2011 r. w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji (Dz.Urz. KGP Nr 2, poz. 7).

Powyższe dane wskazują także na zbliżony poziom zatrudnienia w województwie śląskim w analogicznym okresie 2010 r. i 2011 r.

Jednocześnie w odniesieniu do danych liczbowych przytoczonych w wystąpieniu, dotyczących wakatów jednostek organizacyjnych Policji uprzejmie informuję, że na 1 października 2011 r. w KMP w Gliwicach odnotowano 88 wakatów.

Należy nadmienić, iż w województwie śląskim w dniu 8 listopada 2011 r. przyjętych zostało 248 policjantów, natomiast na dzień 30 grudnia 2011 r. przewidywane jest przyjęcie 300 policjantów.

Warto także zwrócić uwagę, iż na przestrzeni lat 2007–2009 w ramach „Programu modernizacji Policji (...)” realizowano przedsięwzięcie „Wzmocnienie motywacyjnego systemu uposażeń funkcjonariuszy”. Przyznane Policji środki pozwoliły na wzrost mnożnika kwoty bazowej z poziomu 2,03 do wysokości 2,65, co (przy jednoczesnej zmianie kwoty bazowej w 2008 r. o 2,3% i w 2009 r. o 2,0%) przełożyło się na

wzrost przeciętnego uposażenia policjanta wraz z nagrodą roczną z poziomu 2963,48 zł w 2006 r. do 4036,72 zł, tj. o 1073,24 zł (o 36,2%).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 29 listopada 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie systemu leczenia oparzeń u dzieci
(24433)**

Szanowna Pani Marszałek! W odpowiedzi na pismo z dnia 7 listopada 2011 r. pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, znak: SPS-023-24433/11, przy którym przesłano interpelację pana posła Wojciecha Szaramy w sprawie leczenia oparzeń u dzieci, proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Odnosząc się do kwestii związanej z rozliczaniem przez fundusz oparzeń i odmrożeń u dzieci, uprzejmie informuję, iż zgodnie z zarządzeniem nr 69/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 3 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: leczenie szpitalne, płatnik świadczeń opieki zdrowotnej umożliwia rozliczanie lekkich i średnich oparzeń i odmrożeń u wszystkich świadczeniodawców posiadających zawarte z funduszem umowy na realizację świadczeń opieki zdrowotnej m.in. w zakresie chirurgii dziecięcej. Omawiane świadczenia opieki zdrowotnej, zgodnie z załącznikiem do ww. zarządzenia prezesa funduszu, zostały wycenione na 42 (lekkie oparzenia i odmrożenia) i 84 (średnie oparzenia i odmrożenia) punkty, co daje odpowiednio kwotę refundacji w wysokości 2142 zł i 4284 zł (przy średniej wartości punktu szacowanej na 51 zł).

Należy jednocześnie podkreślić, iż płatnik świadczeń opieki zdrowotnej przewidział możliwość zwiększenia poziomu finansowania wszystkich grup świadczeń opieki zdrowotnej, w tym ww. grup związanych z leczeniem lekkich i średnich oparzeń i odmrożeń. W przypadku realizacji przez świadczeniodawcę świadczenia:

1) którego koszt przekracza wartość 5000 zł i co najmniej trzykrotność wartości punktowej grupy określonej dla typu umowy hospitalizacja, albo świadczenia właściwego ze względu na rozliczenie, po uprzednim zsumowaniu z:

— dodatkowymi osobodniami ponad ryczałt finansowany grupą,

— świadczeniami rozliczanymi według skali TISS – 28 albo TISS – 28 dla dzieci,

— świadczeniami do sumowania, o ile znalazły zastosowanie w danym przypadku, albo

2) które jest dopuszczone do rozliczenia na wyższym poziomie referencyjnym niż poziom referencyjny świadczeniodawcy i jest udzielone w stanie nagłym, albo

3) które spełnia jednocześnie łącznie wszystkie poniższe warunki:

a) w czasie hospitalizacji zdiagnozowano dodatkowo, odrębny problem zdrowotny, inny niż związany z przyczyną przyjęcia do szpitala,

b) inny problem zdrowotny, o którym mowa wyżej, nie znajduje się na liście powikłań i chorób współistniejących sekcji stanowiącej przyczynę przyjęcia do szpitala,

c) jest stanem nagłego zagrożenia zdrowotnego,

d) nie może być rozwiązany jednoczesnym zabiegiem,

e) nie stanowi elementu postępowania wieloetapowego,

f) kwalifikuje do grupy w innej sekcji oraz w innym zakresie, albo

4) obejmującego więcej niż jedno przeszczepienie komórek krwiotwórczych w trakcie tej samej hospitalizacji,

rozliczenie świadczenia może odbywać się poprzez produkt rozliczeniowy: 5.52.01.0001363 – Rozliczenie za zgodą płatnika, po wyrażeniu indywidualnej zgody przez dyrektora oddziału funduszu na sposób jego rozliczenia.

Równocześnie uprzejmie informuję, iż zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 31 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego (Dz. U. Nr 140, poz. 1143, z późn. zm.) leczenie ciężkich i ekstremalnych oparzeń i odmrożeń może się odbywać jedynie u świadczeniodawców, którzy spełniają dodatkowe kryteria realizacji tych świadczeń opieki zdrowotnej.

Należy też zaznaczyć, że Ministerstwo Zdrowia we współpracy z panem prof. Piotrem Kalicińskim – konsultantem krajowym w dziedzinie chirurgii dziecięcej – oraz ze środowiskiem ekspertów przygotowało wstępną propozycję warunków realizacji świadczeń w oparzeniach u dzieci. Przedmiotowa propozycja jest obecnie konsultowana z Narodowym Funduszem Zdrowia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 1 grudnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie komplikacji dotyczących właścicieli
pojazdów, którym skradziono dokumenty
(24434)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma z dnia 7 listopada 2011 r. (sygn. SPS-023-24434/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP, pana Wojciecha Szaramy, w sprawie komplikacji dotyczących właścicieli pojazdów, którym skradziono dokumenty, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy zaznaczyć, że art. 38 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) określa obowiązek posiadania przy sobie oraz okazywania na żądanie uprawnionego organu dokumentu stwierdzającego uprawnienie do kierowania pojazdem, dokumentu stwierdzającego dopuszczenie pojazdu do ruchu oraz dokumentu stwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub stwierdzającego opłacenie składki tego ubezpieczenia. Powyższy przepis ma charakter porządkowy, co oznacza, iż przedmiotem ochrony jest porządek w ruchu drogowym, a nie jego bezpieczeństwo.

Dlatego też przepis karny zawarty w art. 95 Kodeksu wykroczeń przewiduje stosunkowo niską sankcję dla prowadzącego pojazd na drodze publicznej bez wymaganych dokumentów – osoba taka podlega karze grzywny do 250 zł lub karze nagany. Dodatkowo załącznik do rozporządzenia prezesa Rady Ministrów z dnia 24 listopada 2003 r. w sprawie wysokości grzywien nakładanych w drodze mandatów karnych za wybrane rodzaje wykroczeń (Dz. U. Nr 208, poz. 2033, z późn. zm.) przewiduje sankcję w wysokości 50 zł za brak każdego z wymaganych dokumentów.

Jednocześnie należy zauważyć, że utrata w wyniku kradzieży określonych w ustawie dokumentów nie jest jednoznaczna z utratą przez kierującego uprawnien do kierowania pojazdem silnikowym, niedopuszczeniem pojazdu do ruchu czy też brakiem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Obowiązujące przepisy prawa nie dają jednak możliwości przyjęcia, iż dopuszczalne jest kierowanie pojazdem mechanicznym, mimo braku wymaganych ustawą dokumentów, nawet jeśli zostały one utracone w wyniku kradzieży.

Dostrzegając poruszony w wystąpieniu problem, w byłym Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji podjęto prace legislacyjne mające na celu zmianę obowiązujących przepisów prawa. Należy jednak wskazać, że przedmiotowe zagadnienie, jak rów-

nież możliwe rozwiązania w tym przedmiocie wymagają ponownego szczegółowego przeanalizowania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 5 grudnia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Janusza Krasonia**

**w sprawie działalności portalu internetowego
Redwatch Polska nawołującego do nienawiści
rasowej i popularyzującego idee faszystwu (24435)**

Szanowna Pani Marszałek! W nawiązaniu do pisma z dnia 7 listopada 2011 r. (sygn. SPS-023-24435/11) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Janusza Krasonia w sprawie portalu internetowego Redwatch nawołującego do nienawiści rasowej i popularyzującego idee faszystwu uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę poinformować, że Komenda Stołeczna Policji w sprawie zamieszczania na stronach internetowych „Krew i Honor” bezprawnych treści prowadziła w przeszłości postępowania przygotowawcze. W jednym z nich prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie w dniu 21 maja 2007 r. skierował wobec trzech sprawców akt oskarżenia do sądu. Drugie postępowanie Prokuratura Okręgowa w Warszawie zakończyła w dniu 29 września 2011 r. wydaniem postanowienia o umorzeniu śledztwa.

W związku z uzyskaniem przez Policję informacji, iż w ostatnim czasie na stronach internetowych www.bhpoland.org oraz www.redwatch.info ponownie pojawiają się wpisy i treści mające charakter publicznego propagowania faszystowskiego ustroju państwa oraz nawołujące do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych, rasowych lub wyznaniowych, w dniu 2 listopada 2011 r. wszczęto postępowanie przygotowawcze o czyn z art. 256 Kodeksu karnego. Przedmiotowe postępowanie prowadzi Komenda Stołeczna Policji pod nadzorem prokuratury.

Materiały dotyczące ww. sprawy przekazano do Prokuratury Okręgowej w Warszawie celem zajęcia stanowiska w zakresie dalszego postępowania.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję, że bliższych informacji w zakresie toczącego się postępowania może udzielić prokuratura.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 30 listopada 2011 r.